

РОЗМАРИ РОДЖЪРС СЛАДКА ДИВА ЛЮБОВ

Част 1 от „Морган/Чалънджър“

Превод от английски: Таня Чунтова, 1998

chitanka.info

1

През онази пролет на 1862 Вирджиния Брандън бе шестнадесетгодишна и мисълта за първия ѝ бал само след две седмици бе много по-вълнуваща от писмото, пристигнало тази сутрин от баща ѝ в Америка.

В края на краищата не бе виждала баща си от детските си години — от три-четиригодишна възраст, и макар че всеки месец той изпращаше пари за издръжката ѝ чрез банкерите си в Сан Франциско, тя не получаваше често писма от него.

Защо да се вълнува и разстройва от това, че баща ѝ е решил да се ожени повторно? Както каза чичо ѝ Албер, когато прочете писмото, Уилям Брандън бе все още млад — в разцвета на живота си. А избраницата му, млада вдовица, бе изключително подходяща — южнячка, изтънчена жена, собственичка на голяма плантация близо до Ню Орлиънс.

Вирджиния си спомни, че нежните очи на леля Селин добиха тревожен вид, докато ѝ четяха писмото. Леля ѝ бе прекалено чувствителна; тя явно си мислеше за майката на Джини, своята сестра — прекрасната Женевиев, която бе умряла тъй млада и по толкова трагичен начин.

„Но аз не си спомням мама много добре“, помисли си Джини разбунтувана. И защо трябва да се вълнувам дали татко се жени повторно? Едва ли някога ще живея с него и мащехата си. Все пак в Америка се води война — гражданска война, която може да продължи с години.

— Братовчедке Джини, не можеш ли да постоиш за малко на едно място!

В гласа на Пиер се усещаше гневна нотка, която друг път би я накарала да застане мирно и неподвижно като мишле, но в тази пролетна утрин настроението на Джини бе твърде приповдигнато, за да може да го задържи у себе си.

— Но аз се уморих да стоя мирно! И се вълнувам при мисълта, че ще ходя на бал, и при това роклята, с която ще съм облечена, е толкова хубава.

Когато Джини се усмихна, зелените ѝ очи, блестящи като смарагди, се присвиха и Пиер Дюмон отново въздъхна. Как можеше да бъде нарисуван някой, който е толкова подвижен и неуловим като младата му братовчедка? И защо се бе залъгвал, че има таланта да се опита?

Лицето на Джини се променяше непрекъснато, докато изображението на платното бе прекалено неподвижно. „Шестнадесет години, помисли си той с отчаяние. Как е възможно някой да улови настроението на шестнадесетгодишните?“

Той я убеди с примамката, която използваше, когато тя бе много по-малка:

— Застани неподвижно само още няколко минути, с леко наклонена глава, както ти показах, само още няколко минути, или ще намеря начин да хвана някоя ужасна настилка в деня на бала и ти няма да имаш придружител!

Тъмните ѝ мигли забулиха зелените очи като буреносни облаци. Меките, детински устни на девойката се нацупиха.

— Ти не би могъл... не може да си толкова...

— Е, сигурно не бих могъл да постъпя така грубиянски и да те разочаровам, *petite cousine*^[1], но ти обеща да ми позираш тази сутрин и светлината е много подходяща. Хайде, само още няколко минути, а?

— Е, добре тогава! Но, моля те, имай предвид, че след малко ще ходя на езда в парка и първо трябва да се кача горе, за да се преоблека.

Като прикри усмивката си, породена от превзетия тон в гласа на младата му братовчедка, Пиер се обърна към платното си.

В сравнение с искрящата хубост на Джини, нейният нарисуван образ сякаш бе безжизнен, без дълбочина. На платното му се виждаше просто един портрет на младо момиче в зелена рокля, застанало под старо ябълково дърво, чието извърнато нагоре лице хващаше косата светлина, процеждаща се през клоните. Той бе предал цветовете доста добре — зелените, леко дръпнати очи — първото нещо, което човек забелязваше в нея. И косата с най-бледия оттенък на полирана мед. Липсваше обаче онази енергичност и жизненост, която можеше да направи личицето на Джини не просто банално красиво, а на моменти

дори изключително привлекателно. И начина, по който понякога повдигаше вироглаво брадичката си — как можеше да пресъздаде всичко това?

Като отметна назад един рус кичур, паднал върху челото му, Пиер Дюмон въздъхна. Добре че все пак рисуването му бе само хоби, а после го чакаше служба в дипломатическия корпус, получена с връзките на баща му. Натюрморт той можеше да нарисува доста прилично, но не и портрет!

Като захапа края на четката си, Пиер погледна Джини с присвити очи. Обмисляше дали да направи един драматичен жест и да разреже платното на две, но въпреки протестите ѝ, задето трябва да стои неподвижно, той знаеше, че Джини всъщност очаква с вълнение портрета. Е, просто ще трябва да продължава да се старее, нямаше как.

За разлика от преди, сега тя стоеше неподвижно, а лицето ѝ бе послушно наклонено. Пиер подозираше, че тя отново е потънала в блянове, както обикновено — вероятно мислеше за бала. Той разгледа лицето ѝ, сега в покой. Леля му Женевиев навремето е била считана за красавица, а Джини бе наследила цвета и формата на лицето ѝ, но устата и брадичката си бяха само нейни. Брадичката ѝ бе малка, със съвсем лека трапчинка в средата, а носът ѝ — прав. Но устата — о, да, тази уста, това бе уста на куртизанка. Идеално оформена, с къса горна и пищна, чувствена долна устна, това бе уста на жена, обещаваща неповторими наслади на мъжа, който я целуне. В съчетание с косата и високите ѝ скули тя подсказваше нещо непокорно. Само когато се усмихваше и устните ѝ се извиваха нагоре, сплесквайки се леко, Джини изглеждаше като дете.

Почти пряко волята си Пиер откри, че очите му се плъзгат надолу, към заоблената извивка на младите ѝ гърди, тънката талия и издутите дипли на полата ѝ. Жена. Той се поправи. Почти жена. Все пак тя бе само на шестнадесет и той я познаваше от дете. Тя растеше, това бе очевидно, но той не можеше, не трябваше да мисли за нея като за нещо друго, освен дете — при това негова братовчедка.

— Достатъчно, можеш да се раздвижиш — извика Пиер рязко; по-рязко, отколкото бе искал.

Джини заприми с очи. Тя все още бе потънала в някакви детски мечти.

— Свърши ли? Може ли да я видя?

Той бързо покри платното.

— Още не — разбира се, че не е завършена. Казах ти, че ще отнеме доста време! Сега ще запълня част от фона, докато ти се качиш горе да се преоблечеш — той закачливо подръпна един кичур от косата ѝ, когато тя мина покрай него, развяла широкополата си шапка. — И никакво поглеждане! Ти обеща, помниш ли?

Ядосана, тя извърна глава.

— Не е честно да не ми даваш да погледна.

Тя бе готова да остане, за да спори с нето, но леля ѝ бе изпратила Мари до градината да напомни на Джини, че трябва да се преоблече. Като повдигна високомерно рамене към усмихнатия си братовчед, Джини влетя в къщата.

Горе Мари бе приготвила дрехите ѝ и докато ѝ помагаше да се преоблече, мърмореше както обикновено: мадмоазел вечно закъснява, мадмоазел трябва да помни, че вече не е дете, а млада госпожица. Джини отново се потопа в бляновете си.

Без да иска, тя отново се замисли за Америка. Странно, всъщност това бе истинската ѝ родина, макар че обичаше Франция и именно тук бе истинският ѝ дом. Хората повдигаха рамене и казваха, че Америка още не била цивилизована страна, но майка ѝ беше обичала Ню Орлиънс, а баща ѝ бе богат и образован човек.

Тогава защо майка ѝ го бе оставила и се бе върнала във Франция? Джини бе сигурна, че леля Селин не ѝ разказваше цялата история.

— Майка ти винаги е била изнежена, дори като момиче — бе казала Селин. — Климатът в Луизиана не ѝ понасяше, а и в онези дни баща ти често пътуваше. Тя оставаше сама, а моята бедна Женевиев мразеше това. Баща ти бе зает да трупа състояние из златните полета на Калифорния, а майка ти искаше единствено да бъде до него...

Тогава защо бе взела малката си дъщеря и бе заминала? Имаше ли някаква тайна около баща ѝ, която никой не искаше да ѝ разкрие? Веднъж се бе осмелила да зададе този въпрос на Пиер и той се бе изсмял.

— Четеш твърде много любовни романи, Джини! Майка ти се е разболяла и е искала да се върне у дома. Баща ти не е можел да ѝ откаже. Това е всичко.

— Но защо не е изпратил да ме вземат? Не ме ли е искал?

— Мъж, който живее сам, пътува в сурови и далечни краища на страната едва ли може да се грижи за едно малко дете? Не, баща ти е практичен човек и със сигурност е знаел, че за теб ще бъде по-добре да останеш да живееш при нас. Не си ли щастлива тук, братовчедке?

Разбира се, че бе щастлива. И не би искала да живее никъде другаде, каза си Джини. И все пак — тя неволно потръпна. Баща ѝ споменаваше за нейното връщане след края на войната. Наистина ли го мислеше? И най-вече, искаше ли самата тя да замине?

— Не трябва да се тревожиш за това — каза чичо ѝ Албер. — Гражданската война в Америка може да се проточи дълго време, нищо не се знае. А и ти сама ще трябва да решиш, Вирджиния.

— Тук е домът ти, дете, и ние те обичаме — бе добавила леля Селин със сълзи в меките си кафяви очи.

Джини решително сви рамене, застанала пред огледалото, като се любуваше на вида си. Защо да си мисли за напускане на Франция, когато това може въобще да не се случи? Тук имаше толкова неща, които очаква с нетърпение — бала след две седмици, онзи озадачен, почти нещастен поглед в очите на братовчед ѝ Пиер, когато я погледнеше.

„Най-после забеляза, че съм пораснала, помисли си девойката победоносно. Той не иска да си признае, но наистина ме намира за хубава.“

Стори ѝ се, че винаги е била малко влюбена в братовчед си, който се отнасяше към нея едновременно с привързаност и пренебрежение, сякаш му бе сестра. Но откакто приятелят му, виконт Дьо ла Рив, ги бе срещнал в парка и не бе успял да скрие изненадата си от това колко е пораснала нито явното си възхищение от вида ѝ, Пиер се бе променил.

Добре, помисли си Джини, като слезе долу. Крайно време бе да забележи. Надяваше се, че всичките му приятели ще са на бала и че те също ще я забележат. „Ще се преструвам на много изтънчена и много преситена, започна да крои планове тя. А когато ме поканят да танцувам, ще флиртувам.“

Тя бе изпълнена с чувство за свобода, сякаш бе застанала на прага на самия живот. И когато се замисли, както често ѝ се случваше, за своето бъдеще и за мъжа, когото очакваше, мисълта я развълнува, но

не я уплаши. Тя бе щастлива, защото имаше почти всичко, което иска, и гледаше уверено напред.

Само леля й Селин се тревожеше. Застанала до съпруга си в долния край на стълбите, тя гледаше как племенницата и слиза с танцова стъпка, поруменяло лице и блестящи очи. Внезапно тя й напомни за Женевиев, която някога бе изглеждала точно така — блестящата, красива Женевиев, винаги толкова жизнерадостна, толкова жадна за вълнения и любов.

И какво се случи накрая? Когато се върна във Франция, тя бе помръкнала, само една сянка на онази личност, която бе преди да замине. Не каза нищо, не й довери нищо, но Селин знаеше, че нещо бе наранило Женевиев; че момичето бе загубило мечтите си, а може би и илюзиите си, а без тях не можеше да живее.

„Господи, не позволявай това да се случи на Вирджиния“, помоли се Селин. Девойката направи пирует, а широката ѝ рокля се уви за миг около тялото ѝ.

— Хм, изглеждаш като циганска танцьорка! — подразни я Албер.

Миналата година бяха ходили в Испания и там видяха танцьорките на фламенко. Селин не можа да не се усмихне, когато си спомни за вълнението на Джини и думите ѝ, че и тя би искала да танцува така.

Джини повдигна брадичка и им се усмихна.

— Сега се радвам, че не съм циганка. Не бих искала да танцувам, защото се налага, за да си изкарвам прехраната. Не, предпочитам да танцувам валс.

— Е, скоро желанието ти ще се сбъдне. И запомни, млада госпожице, че аз си запазвам правото на първия танц!

Албер Дюмон галантно предложи ръка на жена си и на племенницата си и те излязоха навън, смеейки се.

„Тя ни кара да се чувстваме все още млади, помисли си Селин с носталгия. Точно като Женевиев.“ Но може би дъщеря ѝ няма да бъде наранена толкова лесно. У Джини имаше някакво твърдоглавие, въпреки нейната мечтателност и романтичност; някаква сила, която липсваше у Женевиев.

Те се прибраха рано от парка, защото внезапно събралите се облаци предупреждаваха за пролетен дъжд.

Разочарована, Джини се върна в стаята си и облече отново бледозелената си рокля. Облегна лакти на перваза и погледна с копнеж навън към малката градина, където само преди няколко часа бе позирала на Пиер.

По небето се гонеха дъждовни облаци и всичко изглеждаше сиво и безжизнено. Клоните на ябълката се огъваха и дръзките ѝ напъпили цветчета изглеждаха повехнали и свити. Скоро щеше да завали и улиците да заблестят. Водата ще капе от капчуците в дълги, тънки потоци. Винаги бе досадно да стоиш затворен вътре, когато вали. Отново застудя и скоро Мари щеше да се качи горе, за да запали огъня, а Джини да слезе до библиотеката на чичо Албер и да си намери някоя книга за четене. Какво друго можеше да се прави в един дъждовен следобед?

Вече бе започнало да прокапва, когато Джини си спомни, че книгата, която бе чела преди това — сборник с есета от американеца Емерсън — остана навън, в градината. Възкликна от изненада и изтича от стаята си надолу по тясното стълбище с надеждата, че никой няма да я види.

Въпреки бързината си, Джини се измокри до кости, докато се прибере вътре. Косата ѝ, дрехите — всичко прогизна, освен за щастие книгата, която бе мушнала под блузата си.

Тя се спря за малко и остави дъжда да капе по повдигнатото ѝ лице.

[1] petite cousine — малка братовчедка (фр.). — Б.пр. ↑

2

Нямаше нищо общо между зеленоокото момиче във Франция и младия капитан от съюзническата армия в Луизиана, освен че и двамата бяха мокри, плюс фактът, че доста отдавна той също бе живял в Париж.

Синята му униформа вече бе прогизнала и той проклинаше дъжда и задачата, която му бяха възложили този ден.

Наскоро повишен от чин лейтенант, Стив Морган бе прехвърлен от едно затънтено поделение в Ню Орлиънс, защото говореше свободно френски. Отначало си мислеше, че службата му тук ще е истински рай. Но вместо това му бяха заповядали да изпълнява длъжността на пазач, да „държи под око“ плантацията на Бодин и господарката на имението, която съвсем наскоро се бе омъжила за един сенатор от Калифорния.

Сега, попаднал под плющящия порой, почти оглушал от гръмотевиците, Стив Морган отново прокле късмета си и жената, която търсеше. Какво, по дяволите, правеше тя, да язди сама в тази буря? И къде беше? Надяваше се, че тя поне ще прояви благоразумие да се скрие някъде от стихията.

— Мис Соня запраши нанякъде с коня... — му рече навъсената икономка, когато отиде до къщата същия следобед, за да занесе покана от генерал Бътлър.

А това бе още едно от нещата, които го дразнеха — че са го превърнали в куриер или придружител, който изпълнява заръките на генерала, а през останалото време го изпращат да „пази“ една студена като лед южнячка да не би да ѝ се случи нещо. Тъй като Соня Бодин бе имала достатъчно късмет или достатъчно разум да се омъжи повторно точно преди избухването на войната, и при това за американски сенатор от Севера, към нея се отнасяха много по-различно, отколкото към останалите жени в този окупиран град. Стив Морган, заедно с още четири-пет войници трябваше да бъде под ръка, когато на нея ѝ се прииска да излезе по магазините или да отиде на гости. Петима

федерални войници заедно с капитана си, който се чувстваше като пълен глупак, язدهа след каретата на мадам Брандън като свита лакеи — разхождаха се из градината, когато тя си бе вкъщи, но не бяха канени вътре, защото все пак бяха само някакви си янки.

Дори негрите, доскорошните роби, се отнасяха към войниците янки с едва прикрита непочтителност; докато жителите на Луизиана бяха доста по-нагли — дори не се опитваха да скрият своето презрение и омраза към похитителите си.

Соня Брандън, въпреки връзките си със Севера, бе родена на Юг и приятелите ѝ все още я приемаха. Тя не правеше опити да скрие колко неприятен ѝ е този ескорт — всъщност явно ѝ харесваше да показва открито това чувство.

Затова Стив бе останал доста изненадан, като чу, че госпожата е напуснала уютния си дом, за да отиде на езда тази сутрин — сама, и то тъкмо когато се задаваше гръмотевична буря.

— Имате ли някаква представа къде може да е отишла? — Стив бе попитал прислужницата рязко, а жената, като повдигна рамене, промърмори нещо за реката — че господарката ѝ понякога обичала да ходи на възвишението досами реката, за да може да наблюдава лодките.

— По дяволите! — Стив бе изрекъл това на глас, забравил, че трябва да внимава. Той се обърна с отвращение към ефрейтора си, мъж с безизразно лице и дълги крака. — Май ще трябва да отида да я потърся. Генералът ще ме одере жив, ако ѝ се случи нещо лошо.

Ухиленият ефрейтор стегнато отдаде чест и предложи не особено ентузиазизирано да го придружи, но Стив му нареди да се навърта около къщата заедно с останалите войници, за да следи дали тя ще се върне.

— В такъв случай — каза той навъсено, — можеш да дойдеш да ме потърсиш.

Обръщайки коня си, преди да тръгне, Стив чу как негърката зад него промърмори на френски, че нейната господарка без съмнение би предпочела опасностите на една гръмотевична буря или змиите в гората пред компанията на федералните боклуци. Стив не се сдържа и отвърна на същия език, че е можела да спаси господарката си от тази участ, ако бе тръгнала с нея или бе проявила капка разум, като я спре. Жената зяпна от изненада, а той препусна в галоп към реката. Първо трябваше да прекоси една гора. Първите големи дъждовни капки

започнаха да падат още преди да успее да стигне до дърветата. Дъждът, който се стичаше от козирката на шапката му, почти го заслепяваше и като преглътна едно проклятие, Стив я смъкна от главата си и я пхна в джоба на униформата си. Проклетата жена, къде ли се беше скрила? Той вече бе наближил реката, следвайки пътеката, която бе разпознал чисто инстинктивно. Внезапно се сети, че тя може изобщо да не е тръгнала по тази пътека, може да е минала по прекия път назад и вече да е в къщата, заливаща се от смях при мисълта, че той броди да я търси, удавен от пороя. Изскърца със зъби от яд. Е, вече е стигнал дотук, така че може поне да отиде до реката и да огледа, преди да се върне.

Като излезе от гъстата гора и се озова на непозната малка полянка, Стив рязко дръпна юздите на коня. Ако се бе изгубил, това щеше да е върхът на всичко! Миг след това видя порутения изоставен склад в другия край на полянката и кобилата ѝ, нервно тръскаща глава, завързана до вратата.

Значи все пак бе проявила малко здрав разум — решила е да изчака тук отминаването на бурята, което все пак не беше чак толкова лоша идея. Мрачно се запита дали ще се изненада, като го види.

Соня Брандън седеше сгушена на някаква стара щайга, обвила с ръце коленете си, за да се стопли. Бе мокра до кости, но най-много я плашеха гръмотевиците и всеки път, когато чуеше оглушителния тътен над себе си, тя се разтреперваше и затваряше очи.

Правата ѝ руса коса се бе разрошила и разпиляла по гърба ѝ, а новият ѝ кадифен костюм за езда бе в окаян вид. Тя знаеше, че изглежда кошмарно и се чувстваше още по-зле. Защо бе решила тъй твърдоглаво да язди точно днес? Знаеше, че се задава буря, а и винаги се бе страхувала от гръмотевици. Ако леля Виктория не ѝ бе казала, че не подобава да язди сама, ако не мразеше мисълта за тези войници, които пак се мотаят из къщата ѝ, играят карти, одумват южняците и най-вече жителите на Ню Орлиънс със своите кресливи, гъгнеци гласове! И капитанът им — тя го мразеше повече от всички останали. Той не бе достатъчно възпитан да скрие факта, че мрази да я придружава, а освен това бе забелязала наглостта и едва ли не насмешката, с която я бе огледал от главата до петите, сякаш тя бе някоя от повлеканите кварталонки по улиците на града.

О, боже, защо бе пуcнала Уилям да замине за Вашингтон толкова скоро след сватбата им? И защо, защо се бе съгласила толкова наивно да остане и да се грижи за плантацията, докато той се опитваше да събере подкрепа за каузата на южняците в Калифорния? В края на краищата всичките му усилия бяха напразни — Калифорния бе избрала да се присъедини към Федералния съюз и те бяха разделени. Въпреки нейната убеденост, че Югът е прав и тяхната кауза е свещена, Соня Брандън имаше потискащото чувство, че всъщност накрая май ще загубят войната. Виж колко бързо янките бяха завладели Ню Орлиънс!

Янките! Тя мразеше тяхната арогантност, отношението им към превзетия град и към гордите му жители; мразеше тяхната спокойна увереност, че ще спечелят войната.

Необичайно силна гръмотевица, която изтрещя сякаш точно над главата ѝ, накара Соня да запуши уши с ръце и да изпищи от страх. И точно тогава разнебитената дървена врата се отвори с трясък и яркият блясък на светкавицата освети за миг очертанията на мъж. Тя изкрещя още веднъж, този път от смразяващ кръвта страх. Мъжът изглеждаше като самия дявол, изпълнил рамката на вратата, с черна, полепнала по челото му коса и тъмносини очи, хвърлящи зли пламъци в полумрака.

Той влезе, затваряйки вратата след себе си, и тя чу гласа му — провлачен и подигравателен.

— Олеле, изглеждате, сякаш сте видели призрак, мадам! Аз пък си мислех, че ще се зарадвате, че идвам на помощ.

Изплашена и ядосана, тя се изправи на крака.

— Вие! Какво правите тук? Как смееете да ме следите?

— Просто изпълнявам дълга си, мадам.

Той изглеждаше съвсем невъзмутим, застанал там, изтръсквайки водата от косата и дрехите си като вълк. И наистина, точно на това ѝ напомняше в този момент — опасно диво животно. В начина, по който стоеше, имаше нещо странно: леко разкрячени крака, дръзко извити устни, тънък, прав нос с ноздри, които леко се издуват, сякаш я подушва... Това пък откъде ли ѝ хрумна?

Обзе я безпричинна, сляпа паника.

— Махайте се! — промълви тя с дрезгав глас, а после по-високо: — Оставете ме на мира!

— Но, мадам, аз не съм се доближавал до вас!

Гласът му звучеше студен и разумен, но тя забеляза как очите му се свиха, устата му трепна в присмехулна, някак разбираща усмивка. Сега тя изведнъж се видя с неговите очи — под прилепналия мокър кадифен костюм всяка форма на тялото ѝ изпъкваше ясно; очите ѝ бяха разширени, а устата — разтворена и задъхана от ирационален ужас.

И докато се гледаха уморено, Соня на свой ред усети присъствието му — като мъж, а не като омразната синя униформа. Той бе висок, с тънки бедра и изпъкнали мускули, с широки рамене и издължено, загоряло от слънцето лице, на което рязко се открояваха наситено сините му очи. Мократа му униформа, прилепнала по тялото, не оставяше нищо за въображението ѝ, дори и факта, че той вече я желае.

Очите на Соня инстинктивно бяха започнали да се спускат надолу и сега тя бързо вдигна поглед с приглушен, ужасен вик, а бледите ѝ страни поруменяха в яркорозово.

— Да не очаквате да ви се извиня? Боя се, че има някои неща, които мъжът не може да контролира.

Гласът му бе приятен, но той нахално ѝ се изсмя. Соня отстъпи назад и инстинктивно скръсти ръце пред гърдите си.

— Не, не се приближавайте до мен! Ако направите още една крачка, ще викам...

— Мислите ли, че някой ще ви чуе? Сред целия този грохот?

Внезапен гръм сякаш разтърси цялата постройка и Соня подскочи задъхана, уплашена още повече от думите му. Може би той усети отчасти слепия ѝ ужас, защото повдигна рамене, докато изучаваше лицето ѝ.

— Няма причина да се страхувате, мадам, повярвайте ми. Нямам намерение да ви насилвам, ако това е причината за страха ви. Въпреки доказателствата за обратното... — добави той лукаво, а очите му бяха заковани присмехулно върху нея.

Бе застинала с чувството, че е хваната в капан, и с отчаяние забеляза, че той е започнал да сваля мундира си. С къс задавен вик тя опря гръб в стената, а той ѝ заговори тихо и успокоително, сякаш не бе особено схватлива:

— Само свалям тази мокра куртка. Обещавам ви, че няма да събличам нищо друго, щом тази мисъл ви плаши.

Той хвърли мундира и отново я погледна изпитателно.

— Имате ли нещо против, ако седна? Няма смисъл да тръгваме, преди бурята да отmine — той огледа малкото помещение. — Може би ще успея да запаля огън.

Хладнокръвното му решение да остане тук с нея накара сърцето ѝ да затупти лудешки.

— О, моля ви — внезапно се примили тя, — моля ви, излезте! Аз... толкова ме е страх от вас!

— За бога — каза той нетърпеливо, — за какъв ме вземате? За дявола? Див самец, който ще вземе женската въпреки волята ѝ? Да не би този признак на проклетото мъжко желание да ви уплаши толкова? Нека ви кажа, мадам, че дори и да ви искам, аз няма да ви докосна, освен ако вие не ме желаете. Ню Орлиънс е пълен с жени, които са не само хубави и привлекателни, но и изгарящи от желание!

Стив Морган я гледаше ядосан, а един мускул потрепваше на бузата му. После понечи да си върви и да я остави сама, когато блесна нова ослепителна светкавица и оглушителен гръм разтърси постройката.

Устата на Соня се отвори и тя нададе истеричен вик, като чу трясъка и срутването навън и разбра, че светкавицата е поразила нещо наблизо. Стив Морган, с лице едновременно смело и загрижено, с два скока прекоси разстоянието помежду им и я хвана за раменете. Разтърси я грубо.

— Проклятие! Ще млъкнете ли? Сега сте в безопасност, уверявам ви. Падна навън, сега спрете да плачете или ще трябва да ви зашлевя една плесница!

Грубостта и жестокостта на думите му заглушиха виковете ѝ и същевременно я накараха да изпадне в дива ярост и да започне да го удря с юмруци по гърдите.

Отначало го налагаше, а след малко — по-късно тя не можеше да си спомни как точно се случи — се бе вкопчила в него като удавник за сламка. Соня усети как стегнатите ѝ пръсти раздират ленената му риза и мускулите му се напрягат, а после главата ѝ се отмята безпомощно назад под напора на устните му върху нейните.

Почувства как полита назад, докато той я притискаше с все сила и двамата паднаха един върху друг върху грубия, мръсен каменен под, продължавайки да се целуват.

Ръцете им докосваха и разсъбличаха другия, а после, без подготовка, той проникна в нея грубо и дълбоко и след първия ѝ вик на отчаяние тя се почувства напълно задоволена.

Едва по-късно, когато всичко свърши и те лежаха задъхани и изтощени един до друг, Соня заплака неутешимо. Внезапното осъзнаване на случилото се, заедно с дълбоко нараняващото чувство на унижение и отвращение от себе си, я накараха да извърне глава и да затвори очи, докато сълзите продължаваха горко да се стичат по лицето ѝ. Те дори не бяха имали време да се съблекат докрай — това правеше нещата още по-грозни.

С внезапна промяна на настроението, която бе изненадваща поради предишната му рязкост и грубия, жесток начин, по който я бе обладал, Соня усети как мъжът я притиска в прегръдките си и започна да милва нежно косата и лицето ѝ. Изненадващите му ласки я успокоиха, сякаш бе дете. Сгушена трепереца и безпомощна в ръцете му, Соня внезапно започна да чувства множество дребни детайли — непрестанните дъждовни капки, заглъхващия тътен на гръмотевиците, факта, че ризата му е изтъкана от фин лен и гласът му не е неприятно носов като този на янките, а дълбок и провлачен. Който и да е той, поне някога е бил джентълмен. Той ѝ шепнеше красиви, нежни слова и я галеше, докато хълцанията ѝ спряха. И постепенно, докато ръцете му продължаваха да я гаят, тя усети, че той отново я желае.

— О, боже, толкова се срамувам — прошепна тя отчаяно и отново усети целувките му първо по мократа си от сълзи буза, а после и по устните си. Постепенно тялото ѝ се стопли и се съживи под галещите му ръце, а тя започна да шепти неразбираеми слова и да стиска здраво раменете му. Главата ѝ се поклащаше в мълчалив протест, докато тялото ѝ се раздвижи, за да приеме неговото още веднъж. — Аз... аз се срамувам! — проплака тя отново. — Какво ще си помислиш за мен сега? Как ще продължа да живея отсега нататък?

— Шшт, мила, не забравяй, че си жена. Жива и страстна, под тази ледена повърхност. Не бива да се срамуваш от това...

Тя почти не можеше да повярва, че той бе готов да я има толкова скоро, но усети доказателството за това и му се отдаде, като остави ръцете му да вършат работата си, докато тялото му се движеше ритмично срещу нейното — бавно, възбуждащо, докато дланите му шареха като горещи въглени по кожата ѝ и я превръщаха в блудница.

След това Соня се чувстваше така, сякаш си е починала след дълго и изморително пътуване и вече не спомена, че се чувства засрамена. Това чувство дойде по-късно, когато остана сама в стаята си и догмите на строгото ѝ възпитание се разбунтуваха срещу внезапното откритие на собствената ѝ пламенна природа.

О, да, по-късно тя презираше себе си и мразеше него, но когато отново го видя и той се държа любезно, сякаш между тях не се бе случило нищо, тя поиска да преживее всичко това още веднъж — ръцете му върху тялото си, устните му, спираци стоновете от устата ѝ и най-вече усещането, че е в нея, че я отвежда със себе си до точката на животинска забрава.

Стив Морган ѝ бе казал, че всяко повторение на случилото се ще трябва да бъде по нейно желание и воля. Макар че го мразеше още повече, задето бе казал това и го мислеше, тя откри, че не може да устои на собствените си внезапно събудени желания.

Те продължиха да се срещат, след като накрая тя се пречупи и забрави гордостта си, като го накара да я придружи до реката една сутрин. Понякога си уреждаха тайни, откраднати срещи в изоставения склад, където започна всичко, а понякога тя настояваше той да се качи в собствената ѝ спалня късно през нощта. Но той никога не прекара нощта при нея, никога не оставаше повече от час, най-много два и тя с яд и недоволство разбра, че той не се оставя да го принуждават и разпитват. Настроенията му бяха непредсказуеми и променливи. Понякога беше груб и брутален с нея, обладаваше я бързо и си тръгваше. Но друг път можеше да бъде нежен и внимателен като истински галантен любовник — обсипваше я с целувки и ласки и прекарваше дълго време да я възбуди и задоволи. Само веднъж го бе попитала плахо:

— Но... ти обичаш ли ме?

Той се бе изсмял.

— Обичам да се любя с теб, Соня, и те желая. Това не ти ли стига?

И тя се чудеше колко ли други жени бе имал, на които е казал същото; дали сега, докато беше неин любовник, не се срещаше и с други жени. Тя не смееше да попита — той отказваше да отговаря на въпроси и само я поглеждаше с повдигнати с насмешка вежди, като не обръщаше внимание на нейното цупене и терзания.

Когато беше със Стив, тя си повтаряше отново и отново, че няма право да го разпитва. Не бяха женени — тя бе омъжена за Уилям и силно го обичаше. Понякога си мислеше, защо не си дойде Уилям да я отведе със себе си! А после, отчаяна, тя започваше да се моли да не идва, не сега!

„Това е само временно увлечение, казваше си Соня, когато мислеше трезво. Аз съм омъжена за Уилям, той ще се върне, за да ме вземе и това ще трябва да свърши. Така казва Стив — че ние и двамата сме самотни и намираме утеха един в друг.“ И въпреки това тя бе ужасно ревнива и мразеше времето, когато той прекарва далеч от нея, както и всички онези безименни жени, които сигурно среща и с които се забавлява вероятно по същия начин, както и с нея. С лекота, без да се задълбочава, понякога със засилено внимание и дори привързаност, но винаги егоистично, без да дава много от себе си.

Соня Брандън отиде на бала на генерал Бътлър главно защото се надяваше, че Стив ще е там. Той наистина дойде, но освен че любезно ѝ се поклони отдалеч, стоеше настрана от нея. Генералът положи доста усилия, за да я забавлява и я запозна с всички висши офицери, но за Соня това бе една мъчителна вечер.

Къщата на стария губернатор бе препълнена с хора, музикантите свиреха добре и храната беше превъзходна. Но никой от приятелите ѝ не беше там, а и тя видя твърде много лица с цвят на мляко с какао. Както изглежда „те“ вече бяха навсякъде и Соня не можеше да разбере как белите офицери можеха така открито и явно да танцуват с тези квартиронки. Само до преди няколко години жените със смесена кръв бяха принудени да посещават отделни балове или да си стоят скрити в своите малки, тайни апартаменти.

Тя танцуваше валс с майор Харт, високопоставен мъж, който ѝ обърна доста почтително внимание, когато видя за първи път Стив Морган да танцува до нея с едно момиче, очевидно квартиронка, което бе младо и умопомрачително красиво. Той я бе притиснал и се усмихваше в лицето ѝ с онази уморена, полунасмешлива усмивка, която Соня едновременно мразеше и обичаше. Очевидно бе, че момичето го обожава — очите ѝ никога не слизаха от лицето му и от време на време тя се смееше задъхано и щастливо.

Соня осъзна, че партньорът ѝ я гледа втренчено и се усмихна.

— Съжалявам... — промърмори тя с извинителен тон. — Но забелязвам, че аз... не мога да свикна лесно с това!

— Разбирам как се чувствате, мадам — каза майорът, като много леко стегна ръце около кръста ѝ. — Аз самият съм роден в Тенеси и на нас също не ни харесва много. Но нали знаете — затова водим войната!

Тя пиеше чаша пунш с полковник Биймиш, когато за първи път ѝ се отдаде възможност да говори със Стив Морган. Той мина покрай тях доста разсеяно, когато гласът на Соня го спря.

— Виж ти, това е хубавият капитан, който генерал Бътлър изпрати да се грижи за мен! Забавлявате ли се, капитан Морган?

Той любезно ѝ се поклони, но тя видя лукавите пламъчета в очите му.

— Да, мадам! Радвам се, че ви виждам тук, мадам.

„Колко добре успява да се преструва на недодялан селяндур“, помисли си тя злобно, дори когато устните ѝ се извиха нагоре в усмивка.

— Ще ме придружите ли до вкъщи тази вечер? — изчурулика тя, тъй като знаеше, че днес не е дежурен.

— Вярвам, че майор Харт вече е предложил услугите си за това приятно задължение, мадам — отвърна той и този път присмехът в очите му бе очевиден.

Полковник Биймиш се покашля и Соня го възнагради с най-ослепителната си усмивка.

— Всички млади офицери ли са толкова срамежливи, полковник? Мога да заявя, че виждам капитан Морган почти всеки ден, а той дори не ме е поканил на танц.

Този път го бе хванала натясно, сега вече нямаше как да се измъкне от задължението си. Видя го да поглежда с извинение полковника, който нетърпеливо изръмжа:

— За бога, Морган, не искаме госпожа Брандън да си мисли, че всички тук сме диваци, които не знаят как да се държат в обществото, нали?

Музикантите засвириха нов валс и Стив Морган отново ѝ се поклони.

— За мен е чест, мадам.

Той танцуваше добре, въпреки че не я притискаше толкова, колкото разпуснатата кварталонка; и макар че тя почти очакваше да е ядосан, той бе само развеселен.

— Можеше да ме поканиш на танц по-рано! — нацупи устни тя, а той нагло ѝ се усмихна.

— Ти си съпругата на сенатора, мила. И понеже съм само капитан, не бих могъл да си позволяя...

— Ти си позволяваш много повече! — прекъсна го тя, но той отказа да влезе в спор с нея.

— Наистина не мислех, че ще дойдеш днес — каза той любезно. — Редно ли е това при положение, че мъжа ти го няма?

— Уилям знае, разбира се. Писах му и той се съгласи, че аз трябва да се държа... дружелюбно. Особено след като генерал Бътлър лично ме е поканил. Той е познат на Уилям.

— Радвам се, че съпругът ти проявява разбиране.

Погледна го остро, но лицето му изглеждаше съвсем безизразно. И въпреки волята си се запита дали той не изгаря от нетърпение да се върне при партньорката си — ако момичето наистина му бе партньорка. Може би просто се държеше любезно? Искаше ѝ се да мисли така, но начинът, по който бе държал момичето, начинът, по който тя се смееше и го гледеше в очите, я караше да се чувства другояче. Как можеше той да постъпва така? Как смееше? И все пак, тя го познаваше достатъчно добре, за да знае, че не трябва да споменава нищо по този въпрос.

Стив Морган не я покани да танцуват повече, а тази вечер майор Харт я изпрати до вкъщи. След като си тръгна, Соня остана будна с часове и не можеше да заспи, макар и да знаеше, че той няма да дойде.

Войната се проточи, пролетта се проточи и най-после премина в лято, а тяхната връзка продължи, но малко по-епизодично.

Соня често получаваше новини от съпруга си, който бе доста зает в Калифорния. Политиката и другите му дела го задържаха далеч, обясни ѝ той достатъчно обосновано. Да пътува бе изключително опасно, тя бе в по-голяма безопасност у дома си, въпреки че се е затъжил за нея, разбира се. Понякога мразеше Уилям за това, че е далеч от нея и копнееше за чувството на безопасност и благоразумие,

които завръщането му би донесло. „Какво правя аз, чудеше се понякога тя отчаяна. Какво става с мен, в какво се превръщам?“ Но не искаше да си признае истината. Тя бе любовницата на капитан Морган, само едно мимолетно увлечение за него. И макар да усещаше, че това бе истината за тяхната връзка, тя отказваше да си го признае.

Понеже имаше нужда да чувства, че връзката им е повече от чисто физическа, Соня понякога разпитваше Стив за миналото му, макар че бе разбрала, че той по принцип или избягва, или оставя без внимание любопитството ѝ. Понякога обаче от него се изплъзваха някои незначителни подробности, които я заинтригуваха още повече.

Той бе по-млад от нея, естествено — само на двадесет и четири — и го бяха изпратили във Франция, защото знаеше френски. Дали бе пътувал по света? Очевидно да, но не ѝ разказваше подробности, макар че веднъж бе споменал между другото, че е живял във Франция две години и половина. Това я изненада. По какъв начин? Роднини ли имаше във Франция? Той само ѝ се бе усмихнал с насмешка.

— Моята... моята заварена дъщеря живее във Франция — започна Соня. — Уилям казва, че ще изпрати да я доведат, когато войната свърши.

— Така ли? — каза той без интерес, а после се наведе да я целуне, като по този начин приключи темата. На Соня не ѝ трябваше дълго време, за да се досети, че той знае точно как да ѝ запуши устата, когато на нея ѝ се говори.

Веднъж, когато Стив закъсня за една от срещите им в гората, промъкна се внимателно зад нея и я уплаши почти до смърт, тя каза сприхаво:

— Боже, ти дори стъпваш като... котка или като див индианец!

— Но аз съм такъв — подкачи я той, като я целуна между гърдите. — Живях сред команчите три години. Ако те бях видял тогава, щях да ти отрежа чудесната коса и да си я нося на колана... — докато говореше, той я пусна и Соня потрепери, почти повярвала на думите му.

— Ама... ти си като дивак, знаеш ли? В теб има нещо неопитомено и нецивилизовано. Мисля, че си безскрупулен и безсъвестен и това ме плаши.

Той само се засмя, а устните му заслизаха надолу под пъпа ѝ, докато разкопчаваше копчетата на роклята ѝ едно по едно и тя забрави

за известно време, че се страхува.

Соня Брандън често мислеше за това колко опасна е тяхната връзка и как ще свърши накрая — заради собствения ѝ брак и душевното ѝ спокойствие. Но когато наистина приключи, Соня бе напълно неподготвена за случилото се, както и за обстоятелствата, при които стана това.

Те бяха започнали да излизат заедно на езда, без да се стараят да го крият, тъй като и бездруго всички знаеха, че тя обичаше да ходи на разходка с коня си всеки ден. Но една сутрин го чакаше, а той не дойде. Тогава, в ранния следобед, вместо него пристигна един непознат сержант и почтително докосна шапката си за поздрав.

— Къде е капитан Морган?

По това време тя вече бе изпаднала в ярост и ядът ѝ я накара да забрави тактичността. Чудеше се защо мъжът изглежда притеснен и не му се говори. Властна и настоятелна на свой ред, тя най-после измъкна цялата история от него.

Предишната нощ бе имало дуел. Заради жена. Капитанът бе стрелял и ранил сериозно не кой да е, а един от висшите офицери — някой си майор Харт.

— Божичко! — извика Соня, неспособна да прикрие чувствата си. — Какво са му сторили? Къде е той сега?

Като тъпчеше неловко с крака на едно място, сержантът призна, че капитан Морган е арестуван и задържан в затвора. И ако майорът умре, което изглежда доста вероятно, той най-вероятно ще бъде осъден на смърт.

— О, боже! — рече тя отново и добави: — А тази жена, заради която са се били — коя е тя?

Мъжът очевидно не искаше да ѝ каже, но когато Соня заплаши, че ще отиде при самия генерал да изкопчи историята от него, всичко излезе наяве.

Капитанът си имал любовница — казват, че била негова държанка, макар че това, разбира се, са само слухове. Истина или не, предишната вечер той се разхождал по улицата с тази жена, в цивилни дрехи, когато майорът ги срещнал. Никой не знае какво точно е станало. Казват, че майорът бил подхвърлил някаква непочтителна забележка и после си разменили две-три обидни думи. Но капитанът го

бил предизвикал и двамата мъже се дуелирали с пистолети от двадесет крачки разстояние в едно изоставено гробище.

Едва по-късно Соня чу от свои приятели цялата история за скандала, която бе разбунила всички клюкарки в града. Жената била кварталонка.

Дългите години на стриктно придържане към етикета и правилата за добро поведение, възпитавани у всяка южнячка, помогнаха на Соня да запази външно спокойствие. Тя каза на приятелите си, че и без това никога не е харесвала и не е вярвала на този човек; винаги е усещала, че в него се таи нещо дяволско.

— Мила моя... — бе казала една от старите дами, като се наведе напред с изписано лицемерно съчувствие на лицето ѝ. — Наистина мисля, че сте имали късмет. Искам да кажа — представете си само — да назначат човек като него за ваш придружител! Искам да кажа, че никога не се знае, с хора като него...

— Наистина — съгласи се Соня.

Макар външно да бе спокойна и непроменена, вътрешно тя беснееше и изпитваше пълно презрение към Стив Морган. Надяваше се, че ще го обесят. И се молеше мъжът ѝ да се върне при нея скоро, да я отведе от войната и неприятностите, които тя влечеше след себе си.

3

Докато втората седмица на затворническия му живот бавно отминаваше, Стив Морган също се молеше по свой собствен начин нещо да се случи.

Майорът бе с единия крак в гроба, а Стив стоеше в малката сива килия, където го бяха затворили, като му позволяваха само по един час разходка на ден.

Той мразеше това — безличното затворничество. Дори повече от мисълта, че вероятно го чака бесилка или разстрел. През целия си живот се бе наслаждавал на живота навън и чувството за свобода, което му даваше откритото пространство. А сега, поради своята избухливост и прекалената си добронамереност той се намираще затворен тук.

Прекарваше времето, като крачеше напред-назад из килията си или седеше унило на паянтовата дървена масичка, подпрял брадичка с ръка, втренчил поглед в стената пред себе си. От време на време той се насилваше да прочете нещо. Не беше виждал нито се бе сецал за книги, откакто бе посещавал университета в Париж. Спомни си един лекар от Индия, когото бе срещнал в Лондон — внимателен, философски настроен човек, който му бе говорил за древна религия, наречена йога. Те бяха пътували заедно до Италия и Германия и Гопал се бе опитал да научи Стив да се гледа отстрани и да командва силата на разума си. Но в онези дни той не бе съвсем готов за философски начин на живот, който го откъсваше от реалността. Сега имаше време. Твърде много време или недостатъчно. Зависи от гледната точка. Във всеки случай, започна да се сеца все повече неща за Гопал и за учението му — йога. Силата на човека идва от него самия и от знанието, че той е част от всичко съществуващо.

— Ние не търсим външна помощ от някое божество, разбираш ли? — бе казал Гопал веднъж. — За нас всеки човек е бог. Във всеки от нас има потенциал, който трябва да бъде осъзнат, за да може да се направлява.

„Проблемът е, помисли си Стив тъжно, че никога преди не съм бил затварян. Поне не за толкова дълго време.“ Понякога му се щеше майор Харт да умре и всичко да свърши.

Единствените посетители на Стив бяха някогашният му ефрейтор, който ежедневно го осведомяваше за състоянието на майора и за настроението на генерала, и Денис — красивата кварталонка, заради която се бе сбил с майора. Денис бе идеалната любовница — не създаваше усложнения, не искаше много и нямаше никакви задръжки. Тя идваше всеки ден, въпреки похотливите погледи и пиперливи забележки на войниците, които го пазеха, носеше му книги и плодове и всеки път плачеше.

Те си говореха на френски, за да не могат да ги разбират войниците, които се мотаеха пред килията му, и Денис се самообвиняваше, докато той я уверяваше с нетърпение, а понякога и с раздразнение, че това не е вярно. От време на време, когато ѝ бе ядосан, уморен от безкрайните ѝ сълзи и безпричинно рязък, Стив си мислеше, че тя повече няма да дойде. Но Денис винаги се връщаше.

Соня Брандън не дойде нито изпрати съобщение, но той и без това не очакваше такова нещо от нея. Единствено ледената ѝ недостъпност го бе привлякла още в самото начало, а после, поне за известно време, изненадващата страст и себеотдаване, които бе открил у нея. Но тя бе преизпълнена от чувство за вина и бе започнала да се прилепва за него, да се цупи и да иска твърде много. Стив лесно я забрави без никакви угризения. Всъщност имаше само една жена, освен майка му, която не бе забравил бързо, и това бе съпругата му при команчите. Той се бе оженил за нея, когато бе едва петнадесетгодишен и тя бе умряла при похода в Апалачите, преди да роди детето им. Оттогава в живота му бе имало много жени, но той не бе обичал нито една от тях. Любеше се и в известен смисъл се нуждаеше от жените, но бе безмилостен и вродено егоистичен в отношенията си с тях. Всяка бе заменима и ако той полагаше усилия да възбуди някоя, това бе само защото предпочиташе да има жена, която да го желае и да е страдна. Соня Брандън бе започнала да му омръзва, но към Денис изпитваше някаква привързаност, почти пряко волята си, вероятно поради нейната спонтанност и естественост. Денис поне никога не проявяваше претенции нито се опитваше да се преструва.

Вечерта на петнадесетия ден, откакто Стив бе в затвора, майор Харт умря. Стив прекара по-голямата част от нощта в писане на дълго и доста засукано писмо до дядо си, който бе най-близкият му жив родственик. Вече бе осведомен съвсем недвусмислено от самия генерал Бътлър, че ако майорът умре, присъдата му ще бъде изпълнена незабавно. По време на война офицерите от армията не бива да се оставят да бъдат въввлечени в дуел, независимо какво ги е подтикнало към него, и трябва да се даде пример не само на войниците на конфедерацията, но и на жителите на Ню Орлиънс.

Стив Морган безстрастно прозря истината зад думите на генерала. Не му се умираше, но не се и страхуваше от смъртта. Това бе нещо, с което отдавна се бе научил да живее и да приема като неизбежно. Много пъти бе заставал на косъм от смъртта и мисълта за нея бе престанала да го плаши. Всъщност в характера на Стив имаше някакво безразсъдство, което на моменти дори го караше да предизвиква смъртта. Той обичаше да рискува и в опасността намираше някаква тръпка. Единственото нещо, за което съжаляваше сега, когато си бе позволил да мисли за това бе, че се налага да стане именно по този начин — заключен като животно в очакване на смъртта, вместо да излезе и сам да я намери.

Когато дойдоха да го вземат на следващата сутрин, той вече бе облечен и чакаше. Хвърли на масата писмото, което бе написал и помоли един от войниците да го предаде на Денис, щом дойде. Той й бе надраскал една кратка бележка, написана с леко сърце, в която я молеше да се погрижи да изпратят писмото на дядо му. Вътре бе сложил и всички пари, които имаше у себе си.

Сега, след като се бе погрижил за всичко, Стив Морган излезе от килията си заедно с войниците, като се чудеше с някакво безлично любопитство защо не бяха завързали ръцете му и не му бяха изпратили свещеник.

Очакваше да го изведат на двора и набързо да го екзекутират, но наместо това те го придружиха до личния кабинет на генерала.

Генерал Бътлър излезе иззад бюрото си с гневен и неодобрителен вид. Един среден на ръст, доста невзрачен мъж в цивилно облекло се извърна от прозореца, където бе застанал и погледна Стив, като го изучаваше ненатрапчиво със сивите си, хладни и безстрастни очи.

— Войниците да почакаат вън — заповяда генералът безцеремонно. Те отдадоха чест и се обърнаха кръгом, като затвориха вратата след себе си, и оставиха Стив да стои мирно пред бюрото на генерала.

Като склучи намръщено гъстите си вежди, Бътлър рязко се обърна към цивилния.

— Това е вашият човек, господин Бишоп — каза той недоволено. — Ако питате мен, той е един дързък, недисциплиниран грубиян, но предполагам, че отговаря на вашите изисквания.

Погледът му хладно се плъзна по Стив.

— Капитан Морган, може да считате, че сте получили заповед да отговаряте на всички въпроси, които ще ви зададе господин Бишоп. Господин Бишоп — добави той хладно — е от Военното комендантство във Вашингтон, от специалните служби. Изглежда доста време е проучвал досието ви.

Като им обърна гръб, генерал Бътлър закрачи към прозореца и остана загледан навън, а изправената му стойка показваше явното му неодобрение.

С лека, сериозна усмивка Бишоп отиде зад бюрото и седна спокойно, като прелисти някакви документи.

Най-накрая вдигна глава и посрещна старателно прикрития поглед на Стив Морган с безизразни очи.

— Е, капитан Морган, мисля, че тук имам пълното ви досие, но остават няколко въпроса, които трябва да ви задам, няколко празнини, които искам да попълните за мен, ако обичате.

На пръв поглед Джим Бишоп се бе сторил на Стив безцветен и обикновен. Но след като прекара половин час с него, Стив без да иска бе започнал да изпитва уважение към този човек, който бе не само хладнокръвно интелигентен, но и изненадващо проникателен и ерудиран. Той изглежда знаеше за Стив Морган повече, отколкото беше възможно за когото и да било, а това, което не знаеше, скоро бе успял да изкопчи с директните си въпроси. Стив бе честен с човека — в края на краищата нямаше какво да губи, а скоро му стана ясно, че може дори да спечели нещо — очевидно Бишоп имаше нещо предвид; едва ли щеше да дойде чак от Вашингтон и да се интересува толкова от историята на Стив, ако нямаше някаква цел.

Въпреки това той не повярва на ушите си, когато Бишоп официално му предложи работа или нещо подобно, а после кратко и доста педантично започна да изрежда рисковете и възможните й недостатъци.

— Разбирате ли, капитан Морган, че поне на книга ще трябва да ви обявим за дезертьор. Но тъй като сте осъден на смърт, никой няма да се учуди, че сте се възползвали от шанса да избягате, щом ви се е отдала такава възможност. В действителност, вие ще продължавате да получавате заплатата си от армията и ще запазите сегашния си чин, макар и да не носите униформа. Но само вашето име ще бъде записано в документите ни.

Бишоп погледна към книгата пред себе си, преди отново да вдигне глава.

— Вие доста сте пътувал и знаете няколко езика; а дори само това е голямо предимство за нас. Отново ще се налага да пътувате. Може би в Европа, където имаме проблеми с шпионите на конфедерацията, които се опитват да съберат подкрепа за каузата си, а може би и в Западните щати и територии на тази страна. Вие сте роден в Запада и това ще е основният район, в който ще действате. В някои случаи може да ви изпращаме и до Мексико. От време на време с вас ще се свързват... други членове на организацията и ще ви се дават най-различни задачи. Няма защо да споменавам, че всички те ще са свързани със значителни рискове и опасности. Но вие сте свикнал с това, разбира се.

Очите на Бишоп останаха сведени за момент.

— Ако някога ви хванат, трябва да разберете, че ние естествено ще отречем, че сме знаели и че поемаме отговорност за вас и вашите действия.

Той погледна изпитателно Стив, който каза малко иронично:

— О, да, естествено!

Бишоп му подари една от тънките си усмивчици.

— Добре, започваме да се разбираме, струва ми се! — после продължи: — След като заминете оттук, ще се погрижа един от... хм... най-опитните ни хора да се свърже с вас. Той ще ви разясни каква задача ще трябва да изпълните и какво очакваме от вас. И ви предлагаме да си изградите репутация на добър стрелец с пушка, от онези, които бързо вадят оръжие, човек, който би могъл да бъде нает за

пари. Но се опитайте, ако е възможно, да не нарушавате закона. Мисля, че знаете какво имам предвид, а и това ще ви спести по-нататъшни усложнения. Ако трябва да убиете някого, опитайте се да го сторите в честна борба — пред свидетели. Ясно ли се изразих?

— Съвсем ясно, сър — каза Стив любезно.

— Добре тогава! — Бишоп всъщност имаше доста доволен вид. — Мисля, че тази служба ще ви се стори по-... как да кажа... по-подходяща за вашия темперамент, отколкото онази, която след малко ще напуснете.

Гласът му бе спокоен, но Стив усети, че в подтекста се крие нещо като хумор, което го изненада.

— Добре тогава — каза отново Бишоп, този път по-енергично. — Ще организираме бягството ви довечера. Ще напуснете Ню Орлиънс с лодка. Ще обсъдим отново подробностите, след като закусите и аз лично ще ви посрещна след два месеца в Лос Анджелис, Калифорния.

Стив отдаде чест и се обърна да излезе, когато гласът на Бишоп отново го спря:

— Между другото, капитан Морган, в случай, че забравя да го спомена по-късно — патроните, с които ще стрелят по вас, ще са истински. Наистина трябва да внимавате.

4

Много неща се случиха през тези четири изминали години. Пиер Дюмон, които вечеряше с неколцина свои приятели в парижкия ресторант „Максим“ изглеждаше някак тъжен, докато говореше с носталгия за миналото.

— Той още тъгува по малката си братовчедка — каза Жан Жак Арно, като смигна на виконт Дьо ла Рив, който стоеше от дясната му страна.

— Да, но въпреки че бе толкова твърдоглава, тя наистина ми липсва, струва ми се — призна Пиер.

— Ха! Разбира се, че му липсва! — Рене дьо Каре се засмя. — „Лице на хетера, тяло на жена...“ Виждате ли, спомням си какво ни каза преди четири години.

— Тогава това си беше живата истина! А спомняте ли си, когато скъпата ми майка настоя аз да придружа Вирджиния на първия ѝ бал. Аз добавих, че тя все още разсъждава като дете, което се радва на дребните удоволствия. Да, но уви, тя стана прекалено умна за мен.

— И безсърдечна при това — заяви виконтът с чувство на самосъжаление. Той хвърли бърз, извинителен поглед към поруменялото лице на приятеля си. — Няма нужда да се разстройваш, старче. Знаеш, че предложих да се оженя за нея най-чистосърдечно, а тя ми отказа. Каза, че била репетирала върху мен, за да се научи как да флиртува, защото някой ѝ казал, че ставала твърде интелигентна, за да се хареса на мъжете.

— Признавам се за виновен! — призна Пиер. — Разбирате ли, боях се, че успехът ѝ на елегантните приеми, на които я водеше прочутият ми баща, ще я разглезят. Но уви, тя отхвърли и мен, макар да знаех, че това, разбира се, не може да се случи, понеже сме братовчеди.

— Точно така, но ти се влюби в нея и тя те въртеше на малкия си пръст! — каза Рене лукаво. — Помниш ли как те бе накарала да я

заведеш в една от онези дискретни малки стаички на горния етаж, защото искаше да поиграе ролята на хетера?

— Боже мой! — каза Пиер, като хвана главата си в ръце и се престори на обзет от терзания. — Защо трябва да ми напомняте? Тя ме накара да се почувствам неловко след всички... странни въпроси, които ми зададе, а когато келнерът влезе, тя седна на коленете ми и обви ръце около мен, за да не ме карала да се чувствам неудобно, според думите ѝ. Слава богу, че родителите ми никога не разбраха!

— Ти не си ми разказвал тази история — каза приятелят му виконт Дьо ла Рив, като се намръщи. — По дяволите. Пиер, ще ми се да не ти бе братовчедка!

— Е, сега вече няма значение, нали? — намеси се лениво Жан Жак. — Тя е напуснала Франция, вероятно накрая ще се омъжи за някой груб, невъзпитан американец с много пари. Къде каза, че щяла да живее, при баща си ли?

— В някакво забравено от бога място, наречено Калифорния. Преди няколко години там бяха открили доста злато, помните ли? Много диво място. И гъмжало от индианци, така поне казват.

— А, да, и освен това по улиците се стреляли и всеки мъж носел пистолет на хълбока си...

Те започнаха оживено да обсъждат живота по границата в Америка, докато Пиер тъжно се загледа във виното си. Защо бяха заговорили за Вирджиния? По дяволите, Дьо ла Рив бе казал истината. Ако не му беше братовчедка и ако не бе открил прелестите ѝ толкова късно, той можеше да накара девойчето да се влюби в него, та нали на шестнадесетгодишна възраст тя го обожаваше! Как се изчервяваше, когато той се закачаше с нея или се заглеждаше в нея по-продължително.

Запита се къде ли е тя и какво прави. Дори се надяваше заради нея, че има части от Америка, които са цивилизовани. Бедната, прекрасна Вирджиния! Красотата ѝ, нейният финес и остроумие ще бъдат направо прахосани в Америка. Може би тя най-накрая ще започне да съжاليا, че е напуснала Франция, че го е изоставила.

Пиер щеше да се изненада, ако знаеше, че точно в този момент братовчедка му си мисли за него с любов и дори с малко тъга.

5

Джини лежеше в легло, истинско легло, за първи път след седмици изнурително пътуване и откри, че не може да заспи. Тя бе преуморена, превъзбудена и дори леглото ѝ се струваше твърде меко след всичко, с което бе свикнала.

Откакто бе пристигнала в Америка, тя бе все на път. Двете седмици, прекарани в Ню Йорк, сега ѝ изглеждаха почти нереални, сякаш бе сънувала. Като затвореше очи ѝ се струваше, че усеща люлеещото друсане на дилижанса, докарал ги до тук, което бе много по-лошо от поклащането на кораба, с който бе дошла в Америка и тези мръсни, прашки влакове, които ги бяха довели от Ню Йорк до Луизиана.

Като затвори очи, Вирджиния Брандън си представи ясно Париж, а после братовчед си Пиер. Горкият Пиер, помисли си тя. Той имаше толкова нещастен вид!

— Но аз редовно ще ти пиша — обеща му тя, а той печално бе поклатил глава.

— Няма. Ти... ти си малко лекомислена, скъпа братовчедке. Ще си намериш още дузина други ухажори, на които да замаеш главите още преди да преполовиш пътя до Америка!

— Но това е различно. Ти си ми братовчед и ме познаваш толкова добре! — напомни му тя, като се засмя. — О, Пиер, много добре знаеш, че никога не успях да замая твоята глава. Ти само се преструваше, защото... защото така беше модерно, а и твоите приятели ме харесваха. Ами да, по-рано ти винаги си ме смятал за досадница, както и за прекалено интелектуална. Помниш ли? Самият ти ми го каза. Освен това — добави тя шеговито — винаги съм ти се доверявала. С кой друг бих могла да споделя всичко?

Но макар че го подкачаше, тя си спомни, че като малка бе доста увлечена по него. Колко много неща се бяха случили оттогава!

Като скръсти ръце под главата си, Джини се замисли за всичко това. Америка — страната, която бе решила, че никак няма да хареса

— бе млада, витална и вълнуваща, и когато се срещна с баща си и новата си мащеха, всичките ѝ първоначални лоши предчувствия се бяха изпарили.

Баща ѝ изглеждаше искрено щастлив да я види и се радваше, че най-после са заедно след всички тези години на раздяла. А Соня, жена му, бе изненадващо млада — руса, дребничка и неподправено любезна. Бе невъзможно да не я хареса човек.

— Мисля, че ще е съвсем нормално да ме наричаш Соня — прошепна тя, след като Джини за трети път ѝ каза „мадам“. А баща ѝ се бе засмял щастливо.

Той я хареса и показа, че се гордее с нея и ѝ вярва. Нима не ѝ се бе доверил веднага, за да ѝ покаже, че напълно я приема?

Джини се усмихна в тъмното. Всъщност именно плановете и амбициите на баща ѝ бяха направили всичко толкова вълнуващо.

На един прием, на който бяха присъствали във Вашингтон, Джини бе дочула един мъж да говори за баща ѝ, че бил опортюнист — безскрупулен човек с твърде големи амбиции. Но вместо да я ядосат, подигравателните слова я бяха накарали да се почувства горда. Тя разбираше, че доста хора сигурно завиждат на баща ѝ — завиждат на богатството, на властта му и най-вече на неговата предприемчивост. Той бе от онези хора, които получават каквото искат и тя силно му се възхищаваше, точно като Соня. Само като си помисли човек, че той си бе направил труда да ѝ обясни всичко!

— Мисля да създам империя, Вирджиния — бе казал той. — Други хора са го постигали. Времето е подходящо, докато всички се мотаят безцелно наоколо, без да знаят какво да правят, понеже войната свърши и огромни територии могат да бъдат превзети без никакви усилия.

Всъщност, помисли си тя, защо не? Защо баща ѝ да не постигне това, което други хора са правили и продължават да правят? Максимилиан бе коронован за император на Мексико, а френската армия го подкрепяше. И тя бе щастлива да узнае, че баща ѝ имаше връзки с французите. На границата с Мексико, Тексас и Калифорния бяха част от Съединените щати, но между тях се простираха огромните територии на Аризона и Ню Мексико, а още по-нататък — Калифорнийският залив. Нима имаше нещо, което не може да се постигне с помощта и съюзничеството на французите, както и на

Максимилиан, разбира се? Един истински силен мъж може да направи всичко — Наполеон например. Тя бе не само развълнувана, но и поласкана, че ще играе малка роля в плановете на баща си.

Сега Джини Брандън бе в Сан Антонио, Тексас. Този град е много стар, обясни баща ѝ. Бил е построен много отдавна от испанците и тексасците са се били за него и го превзели, когато Тексас все още е бил Републиката на самотната звезда.

Това бе град на контрастите, със стари тухлени и каменни здания и площи, редом с наскоро изградени дървени постройки. Хубави хотели и частни домове бяха построени между натруфени барове и салони за хазартни игри. Градът бе нещо като сборно място за фермери, които тичат да продадат животните си на гладните за месо северни и източни щати, както и за картоиграчи, индианци, пропаднали войници и каубои, които идваха тук, за да търсят развлечения. Сега бе богат град — изпълнен с движение, вълнение и опасности. Но не и за нея, разбира се, нито за Соня, тъй като баща ѝ бе с тях, за да ги защитава и вече бе наел няколко души, които да работят за него.

След няколко дни, когато плановете на сенатор Брандън щяха да се изпълнят, Джини и Соня щяха да пътуват по суша с няколко дилижанса до Калифорния, докато той ще трябва да се върне за малко във Вашингтон. Баща ѝ бе купил в Галвестън малко стадо от нова порода говеда с бели муцуни, които бяха докарани чак от Европа за някакъв фермер, който не могъл да плати за тях, когато пристигнали. Те щяха да бъдат доведени до ранчото му в Калифорния, следвайки пътя на дилижансите. Но най-вълнуващото от всичко бе, че щяха да пренасят още нещо. Кюлчета злато, скрити в двойното дъно на дилижанса, в който ще се возят Джини и Соня. А освен това допълнително военни пушки и амуниции в един друг дилижанс. Сенаторът правеше всичко това, за да помогне на френската армия в Мексико. Френският крал Луи Наполеон не плащаше много на войските си там, а Максимилиан щеше да е благодарен за помощта му. Империя, която ще се простира от двете страни на границата, бе казал баща ѝ, и Джини вярваше, както и Соня, че той ще превърне мечтата си в реалност.

Внезапно избухнал смях в съседната стая накара Джини да се върне в настоящето със смръщено лице. Не за първи път тя съжали, че

апартаментът на баща ѝ не бе свързан с нейната стая, а вместо това бе на срещната страна на коридора.

Нощта бе гореща и влажна, и Джини бе принудена да остави прозореца си отворен. Несъмнено обитателите на съседната стая бяха направили същото и шумът от пиянския им гуляй ясно се чуваше в нейната. Ядосана, Джини се изправи в леглото си, като погледна към другия край на стаята, където Тили, прислужницата на Соня, спеше дълбоко и непробудно с полуотворена уста. Горката Тили, тя работи твърде много и сигурно е капнала от умора. „Ще я оставя да спи, помисли си Джини и сама ще затворя прозореца. Дори да се задуша, това ще е по-добре, отколкото да търпя този шум цяла нощ!“

Тя чу женски гласове в съседната стая, шумни и буйни, и присви устни неодобрително. Какви са тези жени, които стоят до среднощ, пият и се веселят с мъжете? Тя сама намери отговор на въпроса си. В тази част на света нямаше интелigentни и изтънчени хетери. В тези все още нецивилизовани, буйни, развратни западни щати, жените бяха или „добри“ или „лоши“, и липсваше междинния свят на елегантните куртизанки, които стояха между двете категории.

Джини бе видяла „добрите“ жени, облечени в грозни, старомодни и лошо ушити дрехи, които изглеждаха много по-стари от годините си. И бе забелязвала безвкусно натруфените „лоши“ жени с огромните им шапки с пера и крецящи сатенени рокли. Всички те изглеждаха груби и някак овехтели. В Париж Джини понякога си слагаше руж — само дискретна следа на устните и бузите си, но жените, които бе видяла да го ползват тук изглеждаха като изрисувани — ярки, грозни цветни петна, които гротескно изпъкваха на бледите им лица. Да, тя бе виждала такива жени във Вашингтон, Ню Орлиънс и Галвестън, и бе познала каква е професията им, без да се налага да пита Соня или баща си.

Една от тези жени в съседната стая започна да пее и Джини решително стана от леглото. Това вече преля чашата! Утре ще каже на баща си и той ще смени стаята ѝ. Жалко, защото бе хубава — голяма, с прозорци с изглед към улицата, дори с малък балкон и резбован парапет около него, за да се използва в случай на пожар. Но дори ако трябваше да се премести в много по-малка стая без никаква гледка, това щеше да е по-добре, отколкото да трябва да се примирява с такава дандания, когато се опитва да спи.

Джини отиде до прозореца и тънката коприна на нощницата се уви около краката ѝ. После вдигна ръце, за да затвори тежките кепенци и замръзна на мястото си.

Гласовете на мъжете звучаха, сякаш бяха точно до нея и едва след няколко секунди тя осъзна, че трябва да са застанали пред отворения прозорец в съседната стая. Лекият мирис на цигарен дим се понесе към нея и тя смръщи нос с отвращение.

Един от мъжете заговори с акцент, който тя не можа веднага да определи:

— Досадно ли ти е, амиго? Но тя те харесва, онази русата.

Гласът на другия мъж звучеше леко презрително.

— О, да, естествено! Тя би харесала всеки, който носи панталони и има пари. И понеже Бишоп спечели повечето от парите ни, може би ще започне да се увърта около него. Мислиш ли, че той ще я хареса?

Първият мъж весело се засмя.

— Горкият Джим! Изглежда така, сякаш го е страх от нея!

— Всъщност — Джини почти усети, как мъжът повдигна рамене, — това малко празненство с играта на карти и момичетата бе негово хрумване. Аз бих предпочел да се наспя.

— Май така ще е по-добре. Този човек Хайнс, той си търси белята. Мисля, че те помни отнякъде и не вярва, че наистина си пазач, нито че името ти е Уитакър.

— Не ми пука какво си мисли. Ако продължава да нахалства, ще си получи заслуженото.

Студената, безучастна увереност в провлачения глас накара Джини да потрепери. Тя не можеше да помръдне, не можеше да спре да подслушва, докато мъжете продължиха разговора си.

— Можеш само да го раниш...

— Това ще е губене на време. Той ще се оправи и след това ще тръгне да ме търси, а тогава може и да не съм подготвен за него. Не, ако Хайнс все още иска да се бие утре, аз няма да отстъпвам повече.

— Тогава внимавай. Чух, че тукашният шериф не обичал стрелби по улиците на града му. Особено когато тук има известни личности.

— Сблъсквал съм се и преди със сурови шерифи. Пък и бездруго няма да стоим в този град много дълго.

— Стив, Стив, сладурче? Какво правиш там толкова далеч от мен? Мислех, че искаш да чуя как пея!

Този път бе женски глас, сприхав и доста писклив, идещ откъм вътрешността на стаята и Джини чу как единият от мъжете леко се изсмя.

— Виждаш ли, амиго? Тя те харесва.

— Боже, надявам се, че не прекалено много! Не е моя тип. Мисля, че ще накарам Мими да ми изпрати онова, новото французойче, за което говореше — някаква червенокоса от Луизиана, така каза.

— Тази вечер? По-добре недей — тази тук ще те убие!

— Стив! — гласът на жената се обади отново, по-писклив от преди и мъжът леко снижи глас, но Джини долови нотка на развеселеност в него:

— Май си прав, по дяволите. Изглежда ще трябва да почакам до утре вечер.

Гласовете затихнаха и тя чу още смях и звън на чаши от вътрешността на стаята.

Като кипеше от гняв и отвращение, Джини затвори с трясък прозореца. Нека чуят! Може би това ще ги накара да поутихнат. Мъжете могат да бъдат доста противни, помисли си тя — да говорят на един дъх за убийства и жени с лоша репутация. И които и да бяха тези двама мъже, тя се надяваше никога да не се срещне с който и да е от тях.

6

Джини се събуди късно на следващия ден. Още докато се протягаше и мързеливо се прозяваше, тя осъзна, че трябва да е почти обед или още по-късно, защото бе горещо и слънцето бе оставило широка жълта ивица на пода до прозореца. Прозорецът! Намръщи се, като си спомни за предната вечер — онези мъже и ужасните жени с тях. Въпреки плътно затворения прозорец, от който в стаята бе станало непоносимо задушно, звуците от съседната стая я бяха държали будна часове. А сега — каква част от деня вече бе пропуснала?

Като се протегна отново, Джини се изправи в леглото си и забеляза, че Тили е излязла, но за щастие бе оставила прозореца отворен, а щорите пуснати.

Очите ѝ бяха подпухнали и с натежали клепачи и тя се позамисли дали да не остане в леглото, но този ден имаше да върши много неща — да разгледа града със Соня, да поседи на стария сенчест площад и да погледа минувачите. Добрата Соня, сигурно е казала на Тили да я остави да поспи до късно.

Преди решимостта ѝ да отслабне, Джини бързо се измъкна от леглото. Копнееше да си вземе една вана, но сега нямаше време да я поръча и освен това бе гладна. Може би ако побързаше, щеше да има време да обядва долу.

Повечето от дрехите ѝ все още не бяха разопаковани, но Тили бе приготвила няколко и ги бе оставила окачени в гардероба. Като съблече бледия си копринен халат, Джини вдигна косата си на кок и се обля с вода от каната на бюрото. По-добре да се изкъпе така, отколкото въобще да не се изкъпе, помисли си тя и се почувства доста поосвежена.

Джини си избра лека муселинена рокля, която не изглеждаше много смачкана, облече я и се огледа критично в малкото огледало. Кремавият ѝ десен, изпъстрен с малки зелени и червени цветя, отиваше на бледата ѝ кожа.

Разбира се, да си блед се считаше за модно, но въпреки това тя искаше страните ѝ да бъдат по-румени. Понякога във Франция използваше руж, но Соня вече я бе предупредила, че хората тук бяха по-консервативни. Като погледна отражението си, Джини леко се ощипа по бузите и се намръщи на себе си. Ако можеше устата и да е по-малка, а челото ѝ по-високо! Въпреки това лицето ѝ не бе толкова лошо и често ѝ казваха, че е красавица; което, макар да бе преувеличено, все пак я ласкаеше. „Предполагам, че не съм грозна“, каза си тя, като повдигна косата си високо над челото и остави няколко малки къдрици да се разпилеят по врата ѝ. „Поне ушите ми са хубави, помисли си тя, и обичам да пробвам нови прически. Стига вече гладки, помпозни кокове.“ Следвайки примера на императрица Йожени, французойките бяха започнали да носят косите си по друг начин и сега се считаше за съвсем прилично да се виждат ушите на жената. Джини си бе пробила ушите, преди да тръгне за Америка и сега сложи любимите си общи — малки перли, оградени в старо злато, които бяха принадлежали на майка ѝ.

Като се извърна от огледалото, Джини импулсивно отиде до прозореца и дръпна пердетата настрани, за да може да погледне какво става на улицата. Вече бе започнало да се стъмва, когато пристигнаха тук предишната вечер и сега всичко изглеждаше различно под лъчите на палещото слънце.

Жегата, отразена от малкия балкон точно пред прозореца, сякаш притъпи усещанията ѝ.

Трябва да е малко след пладне, помисли си Джини, като закри очи с ръка. Прашната улица сякаш трептеше в маранята и нямаше никакъв вятър, за да охлади страните ѝ. Тя заключи, че сигурно жегата кара хората да не излизат, понеже навън нямаше почти никакво движение. Конете, завързани за стълбовете по протежение на улицата, бяха навели глави. Няколко безделници играеха на зарове или пушеха на верандата на отсрещния бар.

Улицата бе широка, но по това време само някоя каруца или самотен ездач минаваше по нея. Казаха ѝ, че през Сан Антонио редовно минават пощенски коли, че бил шумен, оживен град. Но този следобед изглеждаше ленив и полузаспал, почти прекалено тих.

До нея достигнаха гласове през неподвижния, нагорещен въздух. „Този град е много удобен за подслушване!“, помисли си Джини

лукаво, но не се стърпя и се заслуша — може би поради нотката на напрегнатост в гласа, който заговори пръв.

— Той е в онази кръчма, Барт! Запил се е там с оня мелез, приятелчето му, още рано-рано. Искаш ли да го пришпорим малко?

— Не — вторият глас звучеше носов и равен. — Щом пие, значи го е страх. Аз ще почакам. Все някога ще излезе.

Любопитството накара Джини да се наведе малко и да погледне надолу. Трима мъже стояха на тротоара под прозореца ѝ, без да подозират за присъствието ѝ. Един от тях бе висок и доста слаб, облечен като човек от източните щати в черен костюм и модна шапка. Двата му спътници носеха типични за запада дрехи.

Мъжът, на когото викаха Барт, отново заговори:

— Откри ли кой е?

— Тц. Вика, че се казвал Уитакър и уж бил дошъл с дилижанса. От Луизиана дотук.

— Той наистина не носи пицова си като пазач — намеси се третия мъж. — Аз поразпитах наоколо, Барт. Никой не може да го разпознае със сигурност, но чух един да казва, че бил от охраната на Барлоу & Сандърсън. Нещо като наемна ръка, от тези, дето не се застояват дълго на едно място.

Барт издаде къс, студен звук, който можеше да мине за смях.

— И аз съм такъв, Ед. И помня, че съм го виждал преди, макар че името, дето го използва, не ми е познато. В стаята на шерифа нямат снимката му за издирване, но се кълна, че дават награда за главата му.

— Тогава ти ще я прибереш, Барт. Ти си по-бърз от всеки друг стрелец, който съм виждал и предполагам, че и той го знае. Вчера той наистина си затрая, когато го предизвикваше, не е ли тъй?

Гласът на облечения в черно мъж внезапно прозвуча остро и опасно.

— Господин Кейси не хареса начина, по който бе прекарал фургоните през реката пред стадото. Каза, че му загубил ценно време. А на мен просто не ми харесва начина, по който се държи. Том, сигурен ли си, че му предаде съобщението ми?

— Разбира се, Барт. Ти ме видя да влизам вътре. Може да се е измъкнал през задния вход, може да не му е харесала идеята да се срещне с теб.

— Още по-малко ще му хареса, ако аз тръгна да го търся.

Джини стоеше неподвижна над мъжете. Устата ѝ внезапно пресъхна, а сърцето ѝ заби по-силно.

Човекът, когото чакаха, бе един от тези, които бе чула да разговарят предишната вечер. Какво съвпадение! Но тези мъже намекваха, че той се страхува, а не изглеждаше да е така. Тя си спомни хладнокръвната увереност в гласа му, когато каза, че ще убие Хайнс. Това трябва да бе онзи, когото наричаха Барт.

Какво щеше да се случи сега? Ще има ли дуел с пистолети? Джини знаеше, че трябва да затвори прозореца си. Да забрави всичко, което е чула и да слезе долу, където ще е в безопасност. Но някакво нездраво любопитство и вълнение я правеха безпомощна. Тя никога преди не бе наблюдавала дуел, а баща ѝ беше казал, че на запад престрелките били често явление. „Искам да видя какво представляват, помисли си тя. Тук, горе, съм в безопасност. Искам да разбера. Ще излезе ли той от бара? Наистина ли е избягал?“

Някакъв инстинкт ѝ подсказа, че тримата мъже, които дебнеха като хищни птици, бяха убийци. Те щяха да чакат, а някой щеше да излезе от този бар на слънце и да бъде застрелян.

Не искам да видя това, помисли си тя унесено, като се загледа в яркия блясък на прашната улица. И все пак нещо я задържаше там. Тя искаше да види как ще започне всичко... и как ще свърши.

С рязкост, която я стресна, Джини видя как врата на бара от другата страна на улицата се отваря. Двама мъже излязоха навън и се спряха в сянката на верандата.

— Убий го сега, Барт, докато очите му още не са привикнали към светлината — каза бързо един от мъжете.

Но облеченият в черно мъж се засмя леко и подигравателно.

— Няма нужда. Искам всички да видят, че той пръв вади пистолет срещу мен и да се знае, че аз съм бил по-бърз.

Внезапно Джини изпита чувството, че всичко това не е реално. Тя сякаш гледаше пиеса, сгушена удобно в ложата на театър. Погледът ѝ бе прикован върху по-високия от двамата мъже, които излязоха от бара. Това трябва да е онзи, когото наричаха Уитакър. Той бе стигнал до края на верандата, докато другият мъж, излязъл с него, застана малко настрани на крачка зад първия. Актьори, които заемат местата си. Тя трябва да се придържа към тази илюзия!

Уитакър носеше черна шапка, нахлупена над челото му така, че да му закрива очите. Бе облечен в къса, черна кожена жилетка върху пурпурночервена риза и тъмосини, прилепнали панталони, пъхнати във високи черни ботуши. Коланът с кобура му бе спуснат ниско на дясното му бедро. Странно, но той не изглеждаше уплашен. Стоеше на края на верандата, заел нехайна поза, като изключим ръката му, която почти докосваше дръжката на револвера.

Макар че още не се бе случило нищо, във въздуха се усещаше някакво напрежение. Безделниците на верандата се изпокриха някъде, а малка групичка мъже, които говореха помежду си, се обърнаха да гледат.

Мъжът, наречен Барт, направи крачка напред по улицата, където Джини го виждаше ясно, без да се налага да си извива врата надолу. Той бе висок, доста слаб, с приведени рамене под черната си наметка.

Леко носовият му глас звучеше студено и почти презрително:

— Доста време ти трябваше, за да излезеш, Уитакър, ако това е името ти. Тъкмо бях започнал да си мисля, че ще трябва да идвам да те търся.

Подвижният мъж с тъмно лице, застанал до Уитакър, се усмихна, сякаш бе чул нещо забавно, а белите му зъби проблеснаха под тънките мустачки. Той се облегна на стената на бара и започна да си свива цигара.

— Побързай, амиго. Не забравяй, че трябва да си допиеш уискито.

Един от мъжете, който бе говорил с Хайнс, нервно се засмя, но самият Уитакър само повдигна рамене и слезе от верандата. Започна бавно да се приближава към мъжа, който го чакаше на мястото си, а токовете на ботушите му вдигаха малки облачета прах след всяка негова стъпка. Той не хабеше нито времето, нито думите си и Джини забеляза почти котешката грациозност в стойката му и в начина, по който стъпваше. Той, разбира се, скоро ще трябва да спре. Имаше нещо заплашително в начина, по който продължаваше да се приближава, толкова дръзко и толкова безшумно, че останалите мъже явно усетиха това и станаха по-нервни.

— По дяволите! Какво си мислиш...

— Хайнс, аз просто си вървя. Ти каза, че си имал да уреждаш сметки с мен. Ти почни.

Гласът на Уитакър бе мек и почти безучастен, сякаш не му пукаше какво ще стане, но нито спря, нито се поколеба, а разстоянието между двамата се скъсяваше.

Докато по-рано Джини бе уверена, че мъжът, наречен Барт, бе по-опасният от двамата, сега промени мнението си. Уитакър ѝ напомняше на животно, което дебне плячката си. Въпреки спокойния му и безучастен вид, тя усещаше нещо безкрайно опасно у този мъж, а очевидно и Хайнс изпитваше същото.

Като измърмори някакво сподавено проклятие, Хайнс направи първата крачка. Отстъпи назад и настрани, докато ръката му се насочи надолу към пистолета.

След това Джини предположи, че и Уитакър трябва да бе помръднал. Когато ужасена осъзна какво се е случило, той държеше пистолет в ръка и стреля с леко присвити колене. Имаше поне три изстрела, които сякаш се сляха в една продължителна експлозия. Пистолетът на Хайнс падна, преди да успее да го насочи — той сякаш бе пометен назад от убийствената сила на куршумите, които се забиха в тялото му.

Джини се облегна на рамката на прозореца, а ноздрите ѝ смъдяха от мириса на изгорял барут. Хипнотизирана от ужас, тя не можеше да откъсне очи от превитото тяло, което лежеше простряно като грозно чучело в прахта, а от дупките в черната му наметка шуртеше кръв.

Тя не чуваше врявата, която се вдигна, не чуваше стъпките на мъжете, които се затичаха насам.

— Господи, Хайнс дори не успя да стреля!

— Откакто се помня, никога не съм виждал някой да вади пищов толкова бързо...

— Най-добре ще е някой да повика шерифа. Но и Хайнс си го просеше.

— Ако шерифът иска да говори с мен, ще бъда в бара. Трябва да си довърша питието.

Как бе възможно някой, току-що убил човек, да говори толкова хладнокръвно и безучастно? Дуелите винаги са изглеждали толкова романтични и театрални, но в този нямаше нищо драматично или извисено, и дори след като затвори очи, пред очите на Джини отново изникваше превитото, кървящо тяло, което лежеше проснато на пътя.

Почти ѝ прилоша от отвращение, затова се откъсна от прозореца и седна на леглото, като се бореше с пристъпите на гадене.

Тази вечер сенаторът Брандън бе запазил един от салоните в ресторанта, за да могат семейството и гостите му да разговарят необезпокоявани. Хотелът, в който бяха отседнали, се славеше с френския си готвач, а хубавите вина, сервирани по време на вечерята, също бяха внесени от Франция.

Тази вечер лесно можеха да си представят, че се намират в някой хубав ресторант в източните щати. Голямата маса бе украсена със снежнобяла ленена покривка, на която бяха наредени скъпи порцеланови съдове и сребърни прибори, а келнерите бяха опитни и не се натрапваха.

Невероятно е, помисли си Джини, какво може да се постигне с достатъчно пари и влияние — да създадеш оазис на цивилизацията в един нецивилизован свят бе само едно от дребните неща. Не бива да мисля така, помисли си тя гузно. Казват, че Сан Франциско, например, можел да съперничи на всеки от големите европейски градове. И все пак, беше почти невероятно да си представи, че все още е в Сан Антонио, Тексас, където отвън на улицата без настилка, един човек бе застрелян пред очите на дузина свидетели.

Джини отпи глътка от виното си и си наложи да забрави ранния следобед и сцената, която бе наблюдавала. Един човек бе умрял от насилствена смърт и тя трябваше да свиква с това. Напълно съзнаваше, че може да се случат още по-лоши неща по време на дългото пътуване с дилижанса до Калифорния.

— Скъпо мое дете — бе я предупредил баща ѝ, — не искам да си мислиш, че пътуването, което ти предстои, не крие рискове и опасности. Може да се натъкнете на враждебно настроени индианци, но някои бели хора могат да бъдат по-лоши и от тях, особено ако са престъпили закона.

Гласът му беше сериозен и тя знаеше, че баща ѝ се притеснява и може би малко се тревожи от това, че жена му и дъщеря му ще пътуват сами до Калифорния. Но пък бе практичен човек. Съвсем честно бе

признал, че това ще е голямо тактическо предимство за него — фактът, че като толкова много други емигранти в златните щати, жена му и дъщеря му ще предприемат дълго и трудно пътуване с дилижанс. Трябваше да се съобразява и с друг един фактор — безопасното пренасяне на златото, важната цел на пътуването им. Никой не би заподозрял, че Уилям Брандън би изпратил помощ за французите в Мексико, нито пък, че две жени ще бъдат натоварени с толкова важна мисия. Ако в определени кръгове мотивите на Брандън попадаха под подозрение — а той бе признал, че имаше такива хора — те никога не биха си помислили, че сенаторът ще се довери на жена си и дъщеря си. Хората на запад поставяха „добрите“ жени на пиедестал и щяха да се възхищават много от Соня и Джини заради тяхната смелост да предприемат такова дълго и опасно пътуване без пряката защита на сенатора, а златото и оръжието можеше да бъде предадено на когото трябва, без да се събуди подозрение.

„Баща ми е умен човек“, помисли си Джини гордо. Тя вдигна глава и срещна одобрителния му поглед, когато той я погледна за миг.

Тази вечер, в чест на гостите на сенатора и Джини, и Соня бяха облечени във вечерни рокли, купени от Париж, но след като слязоха по стълбите, стана ясно, че последните модни линии още не бяха стигнали чак дотук. Освен тях имаше още пет жени — съпруги на богати земевладелци, които бяха гости на Брандън. Техните рокли бяха с кринолини в тъмни оттенъци на кафяво и сиво, закопчани без изключение до шията въпреки почти непоносимата горещина. Джини усещаше неодобрителните погледи, които тези повехнали, старомодни жени ѝ хвърляха от време на време, и макар да бе решила вироглаво да не показва притеснението си, не бе лесно да се чувстваш съвсем удобно. Тя се радваше, че я бяха сложили да седне до Карл Хоскинс, младият управител на служба при баща ѝ, и се зарадва още повече, като научи, че господин Хоскинс ще ги придружава до Калифорния.

Карл Хоскинс бе изключително красив младеж, с руси коси, които блестяха на светлината на свещите, и малки, грижливо подстригани мустаци, които му придаваха още по-привлекателен вид. Джини научи, че той е по-малкият син на обеднял земевладелец и е бил капитан в армията на Конфедерацията. Сега възнамерявал да забогатее в Калифорния.

— Имам намерение да науча всичко за отглеждането на добитък — довери той на Джини, чувствайки се леко замаян и безразсъден от съчетанието на красотата и виното, изливащо се в такива големи количества. — Няма да си губя времето да търся злато — могат да се натрупат по-големи и по-стабилни богатства чрез земеделие, така съм чувал. Някой ден, когато спестя достатъчно пари, ще си купя собствено ранчо, ще завъдя стада от херифъдско говедо за месо и от породите Джърси и Гереси за млечни продукти — той се спря, засрамен от ефекта, които ненавременният му ентусиазъм би могъл да има върху тази ослепително красива и фина млада дама до него.

— Продължавайте — каза Джини меко, а изумрудено зелените ѝ очи проблясваха. — Изобщо не съм отегчена, ако се опасявате от това. Искам да науча всичко за Калифорния и начина на живот на хората там.

Зелената ѝ кадифена рокля подхождаше на очите ѝ, и когато се навеждаше към него, както направи сега, Карл с неудобство се заглеждаше в овалите на гърдите ѝ, разкриващи се от огромното деколте на роклята ѝ. Раменете ѝ бяха оголени и излъчваха мека светлина, сякаш бяха от слонова кост. Розетки в същия нюанс на зеленото придържаха роклята ѝ на раменете, а дългите ръкавици стигаха до лактите ѝ. „Сигурен съм, че жениците наоколо не одобряват роклята ѝ, помисли си Карл разсеяно, като се опитваше да се съсредоточи върху думите ѝ, но на мен много ми харесва.“ Ако това е последната мода, със сигурност ѝ отива, а и тя има нужната фигура, за да носи такива рокли. Внезапно на него му хареса мисълта за това дълго пътуване до Калифорния, макар че отначало не бе особено въодушевен от факта, че с тях ще има две жени.

Роден на изток и възпитан като джентълмен, Карл Хоскинс притежаваше както чар, така и добри обноски, макар че не бе счел за необходимо да получи нещо повече от обичайното образование. Не се интересуваше нито от книги, нито от чужди езици — намерил бе други неща, с които да запълва времето и ума си. Когато се върна от войната и откри, че земите на баща му са конфискувани от правителството на голтаците заради неплатени данъци, Карл съумя да погледне философски на нещата, да обърне гръб на всичко това и да се запъти на запад. Помогна и фактът, че баща му писа на Уилям Брандън, с когото бяха стари познайници. И Брандън му се довери — той имаше

планове, които щяха да включат Карл както в премеждията, така и в печалбите.

Макар че обикновено не му бе трудно да намери нужните думи в компанията на жени, Карл откри, че е срамежлив и вързан в езика, когато е около Джини Брандън. Никога преди не бе срещал жена като нея, която да съчетава грациозния чар на млада девойка с интелигентността и финеса на жена. И тя флиртуваше с него. Той не знаеше как точно да реагира на това.

Това, което Карл не разбираше, понеже тя го прикриваше много умело бе, че Джини е отегчена. А когато бе отегчена, тя говореше повече от обикновено и разговорът ставаше лек и закачлив.

Нима мъжете тук нямаха други теми на разговор, освен отглеждането на добитък и продажбата му? Нима жените нямаха други интереси, освен дома и децата си? Но тогава, какво друго имаше в тази огромна и полунаселена земя?

Вече приключваха десерта си и Джини разреши да напълнят чашата ѝ отново. Усмихна се, когато срещна погледа на Соня. Вече бе забелязала, че останалите жени изобщо не се докосваха до виното или отпиваха само малки глътки, за да спазват приличие. Това бе още едно от нещата, които сигурно не одобряваха, но това не я интересуваше. Без съмнение тази вечер щяха да си отидат вкъщи и да поклюкарстват помежду си, че дъщерята на сенатора е пила твърде много вино и то доста набързо. Мисълта я накара да се усмихне отново и Карл, който си мислеше, че тези усмивки са предназначени само за него, усети как сърцето му заби по-учестено.

Баща ѝ разговаряше с господин Блек, седнал от дясната му страна, и понеже лицето му бе леко намръщено, което бе необичайно, Джини нададе ухо.

— Знаеш ли нещо за човек, наречен Уитакър? Днес говорих с шерифа на града ви и го питах дали би могъл да ми препоръча добър пазач за дилижанса ми и той ми каза, че този човек познавал всяка пътечка между Тексас и Калифорния. Но е странно, че не съм чувал името му преди.

Блек, възпълен, жизнерадостен човек с гъста брада, се засмя:

— Шерифът Тревър винаги става малко нервничък, като дойде някой прочут стрелец в града му. А този *hombre*^[1], за които говореше ей сега, застреля Барт Хайнс днеска следобед. Барт бе известен като

един от най-бързите, но както ми разправиха, не успял даже да си извади пищова.

Пръстите на Джини неволно се стегнаха около чашата ѝ. Тя усети как цялото ѝ тяло се вцепени. Но сега и другият джентълмен се намеси в разговора и внезапната ѝ нервност остана незабелязана.

— Добър стрелец ли е?

Ванс Портър, който седеше отдясно на Джини, се наведе напред, за да отговори на баща ѝ:

— То се знае. Един от най-бързите, които може да наеме човек. Но съм чувал, че е бил пазач при Барлоу, после в армията, а освен това бил закарал и няколко стада до Абилин.

— Той е родом от вашия щат, сенаторе — намеси се друг мъж. — И освен това Уитакър не е истинското му име. Казва се Морган — Стив Морган.

Соня, която обикновено не бе непохватна, сега шумно изпусна ветрилото си от слонова кост и Джини хвърли поглед към нея, докато един от мъжете галантно го вдигна и ѝ го подаде. Лицето на Соня, обикновено спокойно и сдържано, сега изглеждаше поруменяло и миглите ѝ се спуснаха, за да прикрият неудобството ѝ, докато благодареше на човека.

Това е твърде много, помисли си Джини. Първо добитъкът, а сега и стрелците! Тя почти бе отворила уста да каже, че всъщност е била свидетел на стрелбата, за която говореха мъжете, но като забеляза лицето на Соня, което сега бе необичайно бледо, след като руменината се бе отдръпнала, се отказа. Може би именно мисълта за убийството бе разстроила Соня.

Откъслечни думи от разговори достигаха до нея сред приглушените звуци на келнерите, които раздигаха чиниите и празните чаши. Дори Карл Хоскинс изглеждаше по-заинтересуван от плана на баща ѝ да наеме пазач, отколкото от нея. Той се бе навел напред, светлокосата му глава бе осветена от лампата и Джини дяволито му хвърли кос поглед. Тя си спомни за историята, която бе чула някога за някаква парижка дама, която нарочно разхлабила връзките на вечерната си рокля, за да събуди интерес, когато любовникът ѝ се захласнал по една нейна съперница. Несъзнателно пръстите на Джини докоснаха кадифената розетка на дясното ѝ рамо, която бе хлабава и тя внезапно си спомни, че се канеше да накара Тили да я зашие здраво,

преди да се облече за вечеря. Не, това никога не можеше да се случи. Тези ужасни жени и неодобрителните им погледи — колко ще са скандализирани! И Карл Хоскинс, макар че беше много красив, не заслужаваше такава чест. Въпреки това, самата идея я накара да се засмее.

— Джини, скъпа — мекият глас на Соня прикова вниманието ѝ. — Чудя се дали би имала нещо против да донесеш шалове ни от горния етаж? Струва ми се, че взе да става доста хладно.

Горката Соня, лицето ѝ бе станало необичайно бледо и на Джини ѝ се стори, че тя леко трепери.

Като се усмихна утешително на втората си майка, Джини стана от масата щастлива, че има възможност да се измъкне за малко.

Един от келнерите ѝ показва пътя към задното стълбище — тя нямаше желание да използва онова, което водеше към фойето и да усети върху себе си всички онези нахални мъжки погледи, на които се бе натъкнала по-рано същата вечер, когато двете със Соня бяха слезли за вечеря, хванали баща ѝ под ръка.

Като повдигна дългите си поли, които се влачеха след нея, Джини се заизкачва бързо по тясното извито стълбище, което трябваше да я отведе до втория етаж. Изгърканият килим подсказваше, че това сигурно е стълбището за прислугата, разположено в онзи край на коридора, който бе най-далеч от стаята ѝ.

Като се спря на най-горното стъпало, за да поеме дъх, Джини за първи път забеляза колко слабо осветен бе тесният коридор нощем. Изглеждаше безлюден и тази празнота и тишина тук горе почти я изплашиха.

„Това са детинщини, а аз се държа като глупачка, каза си тя решително. Първо ще намеря стаята си, а после Тили ще ми помогне да открия шала на Соня.“

Но чувството на тревога не изчезна и тя премина възможно най-бързо по тихия сумрачен коридор. Всички врати изглеждаха абсолютно еднакви, а номерата на стаите, изписани на тях, почти не можеха да се различат. И което бе още по-лошо, когато стигна до края на коридора, тя забеляза, че една от лампите бе изгоряла и бе доста тъмничко.

— О, по дяволите — промълви на себе си тя ядосана, защото не можеше да си спомни дори къде се намираше стаята ѝ. — Merde!^[2] —

прошепна тя отново предизвикателно, а звукът на собствения ѝ глас я окуражи.

Ивица светлина се процеждаше под една от вратите и тя се наведе по-близо, за да прочете избледнелите номера. Успя да различи двойка и петица — 257, не беше ли това номерът на стаята ѝ? Тили обикновено оставяше лампата да свети — може би все още бе будна.

За миг Джини се поколеба, а след това леко почука на вратата и нетърпеливо зачака Тили да ѝ отвори. Но това, което се случи, я завари съвсем неподготвена.

Вратата се отвори много бързо отвътре и преди да успее да издаде и звук тя усети, че някой я хваща здраво за ръцете и я завлича в стаята, без да се церемони.

Усети, че вратата се затваря зад нея, но бе твърде шокирана и изненадана, за да направи каквото и да било, освен да възкликне от удивление. Джини впери поглед в най-тъмносините очи, които някога бе виждала. Те блестяха дяволито насреща ѝ, полузакрити от най-дългите мигли, срещани у мъж.

Тъмното му лице със склучени под доста остър ъгъл вежди почти изненадващо контрастираше на фона на тези сини очи, които се присвиха, изучавайки я смело и открито. Тя бе вцепенена от страх и учудване, устните ѝ се разтвориха, но от сухото ѝ гърло не излезе нито дума.

Мъжът внезапно се усмихна почти дяволито, помисли си тя, а белите му зъби блеснаха за миг и тя без да иска забеляза трапчинките, които се образуваха от двете му страни, когато се усмихна.

— Виж ти, бога ми! — каза той бавно, а очите му нагло пробягаха по тялото ѝ. — Значи вие сте Френчи. Май този път Мими наистина е доставила добра стока!

Ръцете му все още държаха здраво нейните и преди тя да намери сили да изрече и дума, Джини бе притеглена напред и притисната в прегръдките на мъжа, въпреки нежеланието си, и което бе още по-лошо — тя усети устните му да се спускат грубо върху нейните, сякаш той я притежаваше.

И преди се бе целувала, но никога по този начин! И нито един мъж не се бе осмелявал да я държи толкова плътно, че да чувства цялото му тяло притиснато в нейното. Устата му бе твърда и безмилостна. Вместо само да докосва нежно устните ѝ, тя сякаш ги

изгаряше като пламък и ги караше да се разтворят под напора на целувките му.

Той я бе прихванал с една ръка през кръста, а с другата бе обгърнал рамото ѝ, така че тя се чувстваше притисната и останала без дъх. Когато се опита да извърне глава, усети как ръката му се плъзна нагоре и хвана къдриците на врата ѝ, за да я задържи.

Джини усети как всичко около нея се завърта. Отпусна се безпомощно назад, после я заляха горещи вълни и се почувства отмаяла. С ужас усети, че езикът му прониква в устата ѝ и от гърлото ѝ се изтръгнаха малки неволни стенания. „О, господи, помисли си тя безпомощно, наистина ли мъжете се целуват така? Какво прави той с мен? Какво ще стори след това?“

Точно когато мислеше, че вече ще припадне, той внезапно охлаби малко прегръдката си и леко повдигна глава, за да погледне надолу към лицето ѝ.

— Не мислех, че някоя жена може да бъде толкова хубава, Френчи — прошепна той.

Очите му бяха тесни и твърди, с някакво желание в тях, което Джини усещаше, но не разбираше докрай. Тя се опита да възвърне дъха си, за да може отново да упражнява поне малко контрол върху тялото си, което изведнъж бе омекнало и трепереше. Той отново наведе глава. Джини почувства допира на устните му, изгарящи малката трапчинка в долния край на шията ѝ.

— Не!

Тази единствена дума бе всичко, което успя да изрече и тя прозвуча като отчаян стон. Усети как пръстите му си играят с хлабавата розетка и отново издаде гневно стенание. Почти несъзнателно, тя заговори на френски:

— Monsieur non! О, боже, какво правите?

Розетката падна и той се засмя.

— Забравете глупавата роза — ще ви купя друга.

Устните му заглушиха протестния ѝ вик, докато той продължаваше да шепти:

— Ще ти купя и нова рокля, мила, защото имам намерение да разкъсам тази. Знаеш, че те желая, а аз съм нетърпелив човек.

Устата му сякаш отново се хвърли в атака, докато ръката му се стегна около кръста ѝ и я притегна по-близо. Джини усети как

коленете ѝ омекват и без да иска залитна към него. Чувстваше се в полубудно състояние. Това е някакъв лош сън, не може да е истина, повтаряше тя в ума си и усещаше странна, нарастваща умора с някакво ужасено примирение, което нямаше нищо общо с мислите или волята ѝ. С чувство на някаква почти нереална отдалеченост, Джини усети как езикът му изследва устата ѝ, а роклята се смъква от раменете ѝ, докато ръката му гали гърдите ѝ. Ръцете ѝ бяха заклещени между телата им и можеха само да се притискат безпомощно в него, докато протестите ѝ сякаш само го възбуждаха още повече и го караха да си позволява още по-големи волности.

Тя безпомощно усети как пръстите му намират и притискат твърдото зърно на гърдта ѝ и усещането бе като електрически ток, който премина през тялото ѝ и я върна обратно в действителността. Сега тя действително се бореше срещу нападателните му ръце и устни, осъзнала с ужас, че ризата му е разкопчана до кръста, а разголените ѝ гърди, защитени само от тънката коприна на комбинезона, са опрени в откритата му, топла гърд.

Натискът на тялото му, животинската топлина и явното желание на целувките му вече минаваха всяка граница. Със замаяна глава Джини си наложи да се отпусне абсолютно безжизнена в ръцете му. Ако той си помисли, че е припаднала, естествено не би продължил тази атака върху тялото и сетивата ѝ.

Той я пусна толкова рязко, че тя залитна назад, но бе спряна от обезпокоителния, неочакван натиск на ръба на леглото, които усети върху задната част на бедрата си.

С вопъл на истински ужас, Джини инстинктивно вдигна ръце и ги скръсти пред гърдите си, като го видя да пристъпва с тази дебнеща, котешка походка, която се бе запечатала в съзнанието ѝ.

— Френчи, няма ли да спреш да се правиш на срамежлива и да свалиш тази рокля? Веднага или аз ще я смъкна от тялото ти.

Тя видя как ръцете му отново се протегнаха към нея и като животно, хванато в капан, Джини вдигна ръка с всичката сила, която успя да събере и усети как дланта ѝ го зашлеви доста силно по бузата.

Зашеметеният от изненада поглед, изписан на лицето му я изпълни с диво удоволствие и тя инстинктивно вдигна и другата си ръка към него, изгаряща от желание да го одере с нокти. Но този път той успя да я спре; улови китката ѝ и започна жестоко да я извива,

докато тя заплака от болка. За миг те се погледнаха право в очите: неговите — изгарящи от гняв, а нейните — блестящи от сълзи на болка и отчаяние. Тя можеше да го удари отново с другата си ръка, но той хвана и нея с твърдата си, безмилостна хватка.

— Дяволите да те вземат, френска кучко! — процеди той през зъби. — Каква е тази глупава игричка, която си мислиш, че разиграваш?

Студената ярост в гласа му и опасният поглед в очите му при други обстоятелства биха я накарали да се свие от ужас, но сега самата тя бе също толкова ядосана.

— Ти... ти грубо, отвратително чудовище! — гласът ѝ затрепери от ярост. — Как смееш да се държиш така с мен? Как смееш да ме завличаш в тази стая и после да ме нападаш, сякаш съм някоя...

Негодуванието ѝ в този момент бе толкова голямо, че не можа да намери други думи и остана задъхана, бореща се да освободи ръцете си, за да може да го удари отново.

От гневен, погледът в очите му стана озадачен, а после бавно се превърна в изумен.

Черните му вежди се сключиха в гримаса, докато той отстъпи крачка назад и сега я държеше на една ръка разстояние, изучавайки я. Като хлипаше от гняв и унижение, Джини внезапно осъзна в какво състояние се намира — роклята се бе смъкнала от раменете ѝ, а косата се бе разпиляла на кичури по гърба ѝ.

— Ако не сте момичето, което Мими трябваше да изпрати, тогава коя...

— Ще ме пуснете ли? Аз не съм онази... онази уличница, която очевидно сте чакал. Не можахте ли поне да попитате, преди да се нахвърлите върху мен като животно?

Като преглъщаше задъхано сълзите си, Джини яростно се нахвърли върху него, а гневът ѝ придаваше смелост.

— Ти... ти си по-лош от диваците, убиец такъв!

Тя видя как очите му за миг се превръщат в ледени късчета, а после той помръдна черните си сключени вежди.

— Все пак не съм убивал хубава жена — каза той замислено, а после тонът му внезапно стана по-рязък, — все още!

Той още я държеше за китките и я бутна рязко назад, преди да я пусне. Джини седна и потъна в леглото.

— Ох! — възкликна тя, а очите ѝ се разшириха от шок и страх. Видя как ъгълчето на устните му потрепва развеселено, когато погледна към нея.

— Предполагам, че можете да поседите там за минутка, мадам, и да ми кажете — ако е възможно, по-набързо — коя сте и защо почукахте на вратата ми. Все пак — добави той с разумен тон — аз очаквах тук... една жена. Откъде можех да знам, че не сте вие?

Въпреки мекия разумен тон на гласа му, в него се усещаше някаква стоманена нотка, която накара Джини да му отвърне малко резервирано:

— Аз... аз сбърках стаята ви с моята. В коридора нямаше лампа и аз не можах да разчета номерата на вратите. И тогава — тя му хвърли поглед, изпълнен с омраза — вие ме завлякохте вътре, без да ми дадете възможност да изрека и дума и после... после...

— Се нахвърлих върху вас? — услужливо добави той и яростта отново премина като вълна през тялото ѝ, когато забеляза, че той се хили насреща ѝ. Значи на него всичко това му се струва много забавно, така ли?

Исправи се ядосана на крака, отново забравила за страха си, и този път той предпазливо отстъпи назад, макар че очите му все още ѝ се присмиваха.

— Моля ви, мадам, не се и опитвайте да се нахвърляте върху мен!

Той чу как тя яростно пое дъх и пламтящите присмехулни пламъчета в очите му сякаш станаха по-силни. Едно ъгълче на твърдата му безмилостна уста се повдигна в подигравателна усмивка, а Джини стисна зъби, като я видя.

— Вие сте най-противният, омразен...

— Вие наистина сама сте си виновна, мадам. Красотата ви ме зашемети. Ами да, аз не можах да повярвам на късмета си, когато ви видях. Не можах да се стърпя да ви целуна и после...

— Няма ли да престанете да обръщате на шега всичко, което направихте?

Той ѝ се подиграваше и имаше наглостта да си помисли, че тя е някое глупаво девойче, което ще се остави да го залъжат с ласкателства, за да забрави оправдания си гняв!

— Не мога да разбера как е възможно да ме вземете за... за този тип жена, която очевидно сте очаквал — продължи Джини студено, като се стараеше да не забелязва дразнещата усмивка на лицето му. — Макар че трябва да призная, че ми е жал за жените, които ви посещават, ако имате навика да ги посрещате по такъв насилствено любвеобилен начин. Да не би да се страхувате, че те няма да искат ласките ви, освен ако нямат друг избор?

Погледът му премина по нея от глава до пети и я накара да се свие инстинктивно. Никога преди това не бе срещала толкова очевидна, груба наглост в очите на някой мъж! Той сякаш я съблече с поглед.

— Ако ми позволите да кажа това, мадам — рече той с провлачен глас, — със сигурност не съм виждал дами да се обличат като вас. Поне не в това малко градче. Не си мислете, че се оплаквам — добави той дяволито. — Всъщност, изглеждате дори още по-изкусителна така, както сте сега...

Джини усети руменината, която се разнесе по цялото ѝ тяло, докато с отчаяние и гняв осъзна отново как изглежда в този момент. Ръцете ѝ сграбчиха роклята, дръпнаха я над полуголите ѝ гърди и сълзи на безпомощност изпълниха очите ѝ.

— Вие сте най-грубият, най-отвратителният мъж, когото познавам! — заплю го тя, а гласът ѝ се задави. — Ще се отдръпнете ли, за да ме оставите да мина? Аз няма да остана тук нито секунда повече, за да продължавате да ме обиждате!

Той обаче не направи опит да се помръдне и тя видя как се намръщи.

— Оставете ме да си тръгна или ще викам! — гласът на Джини се бе извисил и в него се надигна истерична нотка, която се опита да овладее. Несъмнено след това, което вече бе сторил, той не би се опитал да... да...

— Не можете да си тръгнете така — гласът му бе равен, нетърпелив. — А що се отнася до викането — вие не викахте преди това, така че защо ще го правите сега? Сигурен съм, че сте твърде умна, за да искате да предизвикате скандал.

Всъщност той я заплашваше и се опитваше да я изнудва! Джини се втрени в него със смесица от страх и презрение и се запита какво ли щеше да стори той, ако наистина започне да вика.

Той сякаш четеше мислите ѝ, защото отново се намръщи и нетърпеливо поклати глава към нея.

— Вижте какво, обещавам, че няма да се опитам да... хм... да се нахвърля отново върху вас. Но моля ви, опитайте се да бъдете разумна. Не можете да...

Той се спря, когато тихо почукване на вратата изненада и двамата и за момент те се почувстваха като съзаклятници и размениха погледи, пълни с опасения.

Почукването се повтори, този път по-силно и по-настойтелно, и ръката на Джини политна към устата ѝ. „Който и да е, помисли си тя, ако ме види тук с него, в такова състояние, с репутацията ми е свършено! Никой не би повярвал, ще се питат защо не съм викала. О, боже, какво ще правя сега?“

Женски глас със силен акцент се обади нежно от другата страна на вратата.

— Стив Морган? Можеш да отвориш вратата. Аз съм, Соланж. Мими ми каза, че ме очакваш. Там ли си?

Джини трябваше да се бори с импулса си да избухне в истеричен смях. Нещо такова сигурно е било изписано на лицето ѝ, защото усети как пръстите на Стив Морган се пристегнаха изразително около китката ѝ и тя се спря навреме.

— Предполагам, че това е твоята Френчи! — прошепна Джини с възможно най-рязък глас. — Би ли пуснал ръката ми? Какво възнамеряваш да направиш сега?

Със задоволство забеляза, че за миг той изглеждаше толкова объркан, колкото и самата тя, а после, след като женският глас отново извика името му, този път по-високо и по-сприхаво, той реши какво ще предприеме.

— В едно съм сигурен — каза той кратко. — Не мога да я оставя да стои там навън и да вдига врява до бога! След малко целият хотел ще довтаса тук и всички ще се чудят какво става.

Той пусна китката ѝ и като я остави да седи в средата на стаята, с два скока стигна до вратата и я отвори със замах.

Вътре влетя със смях около двадесет и петгодишна жена, с изваяно тяло и облечена в червена сатенена рокля, която не подходеше на яркочервените ѝ къдрици.

— Е, доста се позабави! Мислех, че не си тук, но сега... Да, сега се радвам, че те намерих. Мими беше права, много си хубавичък.

Стив Морган заключи вратата и като се обърна отново към нея, жената се хвърли на врата му и притисна плътно пищното си тяло в неговото.

Изумена и заинтригувана въпреки окаяното си състояние, Джини видя как ярките, начервени устни на младата жена се разтварят и се залепят за тези на Стив, въпреки очевидната му скованост и колебливост. След миг тя отметна глава назад, за да го погледне в лицето.

— Какво има, любов моя? Не ти ли харесвам?

И тогава, над рамото му, тъмните ѝ очи срещнаха хладния поглед на Джини и се разшириха.

Като замръзна от ярост, Френчи отпусна ръце от врата на Морган и впери поглед в Джини, като ядно я изпиваше с тъмните си очи.

— Мисля, че започвам да разбирам — каза тя с тънък яростен глас. — Коя е тая? И 'кво прави тук?

Жената я посочи с ръка с драматичен жест и пристъпи напред, но Стив Морган бързо я хвана през кръста.

— Почакай малко. Тя е тук по недоразумение...

— Аха, недоразумение, нима? Сигурно и роклята ѝ е разкъсана по недоразумение?

С хлад, който не идеше отвън, Джини потрепери.

— Не, това не. Изглежда, че господин Морган ме взе за вас и без да ми даде възможност да обясня или да се защитя, ме... Но защо не го накарате той да ви обясни? Сигурна съм, че ще го направи много поумело от мен.

— И ти се справяш добре — каза Стив Морган мрачно. Той пусна китката на Френчи и я погледна изпитателно. — Съжалявам, миличка, но тя е права. Почука на вратата ми и аз си помислих, че си ти. Май че доста съм се поувлякъл!

По лицето на францужойката се изписаха последователно яд, съмнение, недоверие и накрая развеселеност, докато тя поглеждаше ту към Морган, ту към Джини.

Накрая, за изненада и на двама им, започна да се смее, като отметна глава назад.

— Ама това е най-смешното нещо, което съм чувала през живота си! Значи — очите ѝ се стрелнаха към Джини — той те е взел за мен и не е искал да чака, тъй ли? А и ти си хубавица, chere — призна тя великодушно. — Как мога да го виня? Мъжете понякога са толкова нетърпеливи.

— Едва ли нетърпелив е думата, която бих използвала за описание на действията на господин Морган — каза Джини рязко, като го погледна злобно.

Стив Морган, с неразгадаем израз на лицето, отиде до бюрото си до стената и си наля една голяма чаша от полупразната бутилка бърбън, която държеше там.

— Мисля — каза той любезно, — че трябва да пийнем и да обсъдим как да върнем мис... мис... — повдигна вежди към Джини, която го погледна с негодувание и стисна здраво устни, а после той вдигна рамене и продължи: — тази млада дама там, откъдето е дошла, с непокътната рокля, без да събудим подозрения.

Думите му изведнъж напомниха на Джини за какво се бе качила горе. Сети се, че Соня може дори да е пратила някой да я потърси и очите ѝ се разшириха от уплаха.

— О, не! — простена тя. — Ако... ако баща ми разбере къде се намирам или какво се е случило, той... той... ще те убие, а с мен ще е свършено! О, боже, какво да правя сега?

— Да, измисли нещо — присмя се Соланж развеселена, а малките ѝ тъмни очи се присвиха. — Нали не искаш един ядосан татко да намери дъщеря си тук, скъпи Стив?

— Повярвай ми, това е последното нещо, което искам! — каза той мрачно и стовари чашата си на бюрото. Джини усети как погледът му премина по нея и отново се изчерви, но той добави, сякаш не бе забелязал неудобството ѝ: — Слава богу, че поне вече не се държиш истерично. Може би ще можеш да се върнеш в стаята си и... хм... да си зашиеш роклята както си беше? Аз скъсах само тази глупава роза от рамото ти. Трябва да е някъде тук...

— Само! Вие си позволихте какво ли не, а сега се опитвате да изопачите нещата, сякаш...

— Почакайте! — Соланж хвърли изпитателен поглед към Морган и се обърна към Джини. — Той е прав — трябва само няколко бода на рамото, виждате ли? А пък аз винаги имам у себе си игла и

конец. Така че ще мога да я поправа. А пък ти, *mal homme*^[3], ще намериш тази розетка, нали така?

С глава замаяна от ярост, обърканост и унижение, Джини си наложи да застане неподвижно, докато Френчи сръчно работеше с иглата и междувременно бърбеше на френски. Тя грейна от удоволствие, когато научи, че Джини говори родния ѝ език, а нетърпеливите ѝ въпроси за Франция и новата мода там показваха каква силна носталгия изпитва по родината си. Въпреки че Соланж несъмнено бе лошо момиче, Джини нямаше как да не я хареса — в нея имаше нещо толкова дружелюбно, толкова честно и прямо, че човек не можеше да не я съжали. И разбира се тя вече ѝ бе доверила, че се бе захванала с тази професия заради един мъж.

„Мъже!“, помисли си Джини. Те бяха коренът на всички женски беди. Да вземем например неприятностите, които господин Морган ѝ бе докарал на главата!

Тя му хвърли бърз поглед изпод спуснатите си мигли и видя, че я гледа, но този път неговите изненадващо сини очи имаха тъжен, почти замислен вид. За какво ли си мисли? И що за човек бе той? Тя си отговори веднага. Наемник. Мъж, за когото човешкият живот очевидно не струва и пукната пара. И човек, който си взима всичко, което иска, без никакви скрупули, дори и ако жертвата е само една беззащитна жена! Тя нервно извърна поглед от него, но си припомни пряко волята си как той я бе държал в прегръдките си и бруталните целувки, с които я бе обсипал въпреки нежеланието ѝ. Неволно потрепери и Соланж услужливо попита дали не ѝ е студено.

— Свършвам след минутка, след което можеш да си вземеш шала и да се върнеш при твоя татко. Можеш да кажеш, че си се почувствала зле, нали?

Колкото и да мразеше да лъже баща си и Соня, Джини си каза, че това сигурно е най-доброто извинение, което може да намери — все пак тя бе изпила доста вино по време на вечерята.

[1] *hombre* — човек, мъж (исп.). — Б.пр. ↑

[2] *Merde* — По дяволите (фр.). — Б.пр. ↑

[3] *mal homme* — лоши човече (фр.). — Б.пр. ↑

8

Извинението, което Френчи предложи, бе добре дошло за Джини, след като слезе до ресторанта с двата шала в ръка.

— Джини! Боже, защо се забави толкова? Бях започнала да се безпокоя за теб!

И наистина по бледото лице на Соня бе изписан израз на тревога, който не бе обичаен за нея и Джини изпита вина.

Тя се наведе над стола на Соня, когато ѝ подаде шала и прошепна, че се е изкачила твърде бързо по стълбите и ѝ е станало лошо...

— И после, представи си, открих, че розетката на рамото ми доста се е разхлабила. Така че останах, за да си я зашия. Наистина съжалявам!

Соня ѝ се усмихна малко пресилено и стисна ръката ѝ над лакътя, сякаш за да се реваншира.

— Няма нужда да се извиняваш, скъпа! А и мъжете толкова се бяха вживели в разговора си, че дори не са забелязали отсъствието ти, уверена съм.

Джини чу как баща ѝ се засмя, когато тя скромно зае мястото си до Карл Хоскинс.

— Ех, жените и това тяхно разтакаване. Признай си, че си се мотала пред огледалото! Ето, опитай малко от прочутото тексаско кафе и ми кажи какво мислиш за него.

Макар че масата отдавна беше раздигната, мъжете още седяха и пушеха пури или пиеха кафе, а дамите, очевидно свикнали да не взимат участие в разговорите на мъжете, си говореха тихо помежду си. Джини си мечтаеше за цивилизованите европейски привички, вече наложени и по източното крайбрежие на Америка, където жените дискретно се оттегляха, за да оставят господата да водят досадните си разговори.

Сега Карл Хоскинс ѝ обръщаше много повече внимание и очевидното му възхищение бе като балсам за раненото ѝ

честолюбие. Какви очарователни маниери имаше — той бе истински джентълмен. Колко бе различен от Стив Морган! Тя се запита как ли ще се чувства, ако Карл Хоскинс я целуне. Неговите целувки щяха да са нежни и почитателни, сигурна бе в това. И щеше да се държи добре с нея. И освен това не изглеждаше като пират или като бандит! Русата му коса контрастираше със загорялото му от слънцето лице и бе грижливо поддържана, както и малките му бакенбарди. Тези на Стив Морган се спускаха по бузите му и стигаха почти до челюстите, а гъстата му черна коса, спомни си тя с отвращение, бе оставена твърде дълга, така че се накъдряше на врата му. Да, трябваша му само мустаци или брада и две златни халки на ушите и щеше да заприлича досущ на пират — злодей.

„Мразя го, помисли си тя. Презирам го и се отвращавам от него. И се надявам пътищата ни никога да не се пресекат отново.“

Тази вечер в съседната стая не се чуваше никакъв шум от гуляй, но въпреки това Джини се погрижи да залости вратата и прозореца си. Все пак не можа да не се запита дали Френчи бе останала и дали той бе толкова нетърпелив да разкъса дрехите от тялото ѝ, както бе направил с нейните малко по-рано. През нея премина тръпка, когато се сети за това. Предишната вечер бе онази жена, която пееше толкова фалшиво и от чиито ласки той искаше да се отърве. Тази вечер... Но не, каза си тя решително. Женкар и развратник като него не си струваше да му отделя толкова внимание. Край с това! „А и аз никога повече няма да го видя.“

Чак когато си легна и се опита да заспи ѝ дойде наум ужасната мисъл, че баща ѝ всъщност бе споменал, че иска да наеме същия този Стив Морган за пазач за дилижанса им. Нали бе казал, че има нужда от човек, който знае да си служи с оръжие?

Задължението на пазача ще бъде да бди над тях през дивите и опасни места, където гъмжи от индианци и да ги защитава, ако ги нападнат. Но как да имат вяра на толкова безскрупулен човек?

— Наемниците на запад са особен вид хора — бе казал Уилям Брандън. — Те са професионални убийци и работят за пари, но често са най-нелоялни точно към човека, който ги е наел. За тях това е въпрос на чест и репутация. И много малко престъпници биха се заели с такива наемници, защото се страхуват от тях. Те са безпощадни, и все пак да бъдеш охраняван от такъв човек е най-сигурната защита.

Но ако този човек е Стив Морган, нима тя щеше да е защитена? За втора поредна нощ дълго не можа да мигне.

Вероятно Джини щеше да заспи по-рано и по-дълбоко, ако знаеше, че Стив Морган не е в съседната стая.

Той бе прекарал добре един час с Френчи, достатъчно млада и привлекателна, за да задоволи претенциозния му вкус, и тя наистина се оказа толкова обиграна в леглото, че на него му хареса мисълта да прекара цяла нощ с нея.

За нещастие господин Бишоп имаше други планове за него и когато Пако Дейвис почука на вратата, за да съобщи на Стив със съжаление, че го канят на късна игра на покер, Стив бе утешил Френчи с тридесет долара и обещание да навести стаята и по-късно, ако играта не продължи до сутринта.

Бишоп бе наел частна стая за хазартни игри в хотела Катълман Рест и когато Стив влезе там през задното стълбище в стаята вече бе задушно и задимено. Празни чаши и бутилки бяха струпани на масата и Бишоп, който играеше покер с пълно съсредоточаване и много късмет, печелеше както обикновено.

— Ей сега свършихме една игричка с някакви крадци от източните щати — рече Пако лаконично. — Те таман си тръгнаха, иначе щях да дойда да те потърся по-рано. Но на теб това нямаше да ти хареса много, нали, амиго?

Стив отвърна на ухилената физиономия на Пако, като показа белите си зъби.

— Прав си. Можеш да си сигурен, че хич нямаше да се зарадвам, ако ме беше потърсил по-рано!

Бишоп редеше пасианс, докато чакаше Стив. Сега вдигна поглед безизразно и посочи с ръка масата пред себе си.

— Цепи, за да раздавам. Сега ще играем сериозно, нали?

— Няма начин, ако продължаваш да обираш всичките ми пари — рече Пако недоволно и се отпусна на стола.

Стив запали цигара, седна срещу Бишоп и го зачака да заговори. Картите бяха раздадени и той мълчаливо разгледа своите. Сигурно беше нещо спешно, иначе Бишоп нямаше да прати да го извикат посред нощ. Може би бе научил нещо ново след срещата им тази вечер. Той бе очаквал някакъв човек от север — един от куриерите им, който пътуваше по различни места и събираше информация. Все едно

да наредиш картинна мозайка — всеки притежаваше някое парченце, но само хора като Бишоп можеха да ги съберат и да разберат смисъла им.

— Тази вечер говорих с Янси — каза Бишоп внезапно, като вдигна поглед от картите си. — Той вече е на път за Санта Фе. Но носеше сведенията, от която се нуждаех. Парите са у Брандън — в златни кюлчета.

Пако леко подсвирна с уста.

— Злато? Защо пък злато? То е тежко и неудобно за пренасяне, когато е в такова количество. Пък и бих казал, че е доста рисковано.

— Той сигурно се е погрижил да намери някой хитър способ да го изпрати там, където е нужно. Не подценявайте този човек. Брандън е не само умен, но и опасен, а и за него работят доста повече хора от тези, за които знаем — гласът на Бишоп бе рязък.

— Като тези от източния синдикат, който е сформирал? — гласът на Пако издаде възхищението му. — Някои от най-богатите хора в страната, които ламтят за още — още земя и още власт.

— Тексас, Аризона, Ню Мексико, да не говорим за огромната територия от другата страна на границата. Това ще е забележително заграбване на земи, а по-голямата част от мръсната работа ще я свърши някой друг.

Стив хвърли поглед към Бишоп и видя как той се намръщи.

— Сенаторът Брандън е амбициозен човек — каза Бишоп сухо. — А и със сигурност е избрал много неподходящ за нас момент. Единствените хора, които следят за изпълнението на законите в Тексас в момента са група войници, а на териториите на Аризона и Ню Мексико нещата са още по-зле. Освен това, както ви е добре известно, индианците не спазваха законите ни по време на войната, а като капак, французите се бият с поддръжниците на Хуарес в Мексико...

— Това е като голямо буре с барут! — завърши Пако мрачно.

— И от нас се очаква да не го оставим да избухне? — Стив повдигна вежди към Бишоп и се запита какво си бе наумил. Бишоп винаги имаше готов план на действие и за щастие той обикновено се оказваше успешен.

— Господа, вече говорихме за това. И слава богу, че поне имаме някаква представа какво ще стане. Да видим какви са фактите.

Очите му преминаха от Стив към Пако, а гласът му бе абсолютно равен.

— Знаем, например, че от тази страна на границата индианците са снабдявани с оръжие и амуниции, а някои вождове говорят за образуване на съюз между всички племена. Знаем, че тексасците са меко казано недоволни от наложеното им правителство, а тяхното недоволство се разпалва още повече от корумпираните, жадни за власт голтаци, които са изпратени тук, за да поемат управлението. Самите те не са важни — от тях лесно можем да се отървем, когато му дойде времето. Задачата на хората ми във Вашингтон ще бъде да научат кой ги е избрал. На изток от границата — вие двамата знаете по-добре от мен как стоят нещата там. По време на войната помагахме на Хуарес, доколкото можехме, и сега французите разбират, че позициите им в Мексико са, да кажем, най-малкото нестабилни.

— Базен плаща на армията от собствения си джоб — каза Стив остро. — Но това не е достатъчно, затова им е дал разрешение да убиват и плякосват. А Максимилиан се преструва, че не знае нищо за това...

— Това злато, което Брандън пренася, ще се използва, за да платят на френската войска — прекъсна го Бишоп. После добави по-меко: — Но не мисля, че те ще видят много от тези пари, Брандън поддържа връзка с... нека да го наречем негов приятел във френската армия — полковник Девери.

Той се облегна на стола си, докато държеше отпуснато картите си.

— Девери наскоро се ожени за дъщерята на богат hacendado^[1] Той не иска да напуска Мексико. Сприятелил се е с няколко от най-богатите земевладелци и според моите сведения си има собствени планове как да използва тези пари.

Пако Дейвис тихо изпсува на испански.

— И така, той помага на Брандън да изгради империята си в замяна на част от нея.

— Така смятаме.

Гласът на Бишоп бе хладен, безчувствен.

— Каква е нашата роля във всичко това?

— Вие ще откраднете това злато. Обещаха сме на Хуарес още помощ и още пари. Той ще получи златото и когато се върне на власт,

ще имаме добър приятел в лицето на el Presidents.

— От твоите думи излиза, че това е фасулска работа.

Стив си наля питие от една от полупразните бутилки на масата. Той бе сънлив и раздразнителен, когато Пако го измъкна от леглото и прегръдките на Френчи, но сега старото, потискано чувство на вълнение и нетърпение изостриха сетивата му и го въодушевиха. Той се ухили на Бишоп, който мълчаливо го наблюдаваше.

— Къде е златото? Тук, в Сан Антонио?

— Тъкмо щях да стигна до това — гласът на Бишоп прозвуча сухо и педантично. — Сенаторът Брандън няма да придружава жена си и дъщеря си до Калифорния. Поне не в началото. Много скоро той трябва да се върне във Вашингтон. Сега златото е в него, но естествено няма да го носи обратно със себе си.

— Дилижансът... там трябва да е! Гледай ти, хитър е кучият му син! — гласът на Пако бе мек, а очите му присвити. — Ще използва жена си и дъщеря си, за да може всичко да изглежда открито и да не буди подозрения, нали?

— Естествено, той изпраща жените в Калифорния заедно с едно малко стадо. А това му дава достатъчно основание, за да наеме колкото си иска хора за охрана.

— Прав си — кимна Бишоп към Стив. — Това е не само добър тактически ход, но и хитър. Някъде по пътя един от вагоните ще се... да кажем, че ще се загуби. Подозирам, че това ще се случи някъде до Ню Мексико или Аризона. Никой няма да разбере нищо. Девери ще получи първата пратка злато, а Брандън ще е на сигурно място във Вашингтон, така че никой няма да може копче да му каже. Предполагам знае, че го наблюдаваме, ала не му е известно, че сме научили за богатите му приятели и за синдиката му. Всъщност ако наистина успеете да откраднете златото, съмнявам се, че Брандън ще вдигне много шум около това — нали никой не бива да знае...

— Човек, който би използвал собственото си семейство за примамка трябва да е от измета на земята — подхвърли Пако.

Стив повдигна рамене с безразличие.

— По дяволите, те сигурно също са замесени в заговора! Та коя жена би устояла на изкушението да стане принцеса? — той погледна Бишоп. — Предполагам, че трябва да изчакаме, докато наближим границата, преди да заграбим златото?

С дръжката на вилицата Бишоп започна да чертае линии върху зеленото сукно, с което бе покрита масата за карти, докато Стив и Пако се бяха навели напред и слушаха внимателно.

Докато чертаеше невидими географски карти, Бишоп говореше и им даваше всичката информация, с която разполагаше. Подробностите и инструкциите трябваше да бъдат наизустени.

Както обикновено той не забрави нищо, дори и обичайната си бегла забележка към двамата, че след като започнат тази работа, могат да разчитат единствено на себе си.

— Няма нужда да ви напомням — каза той мимоходом, — че правителството на Съединените щати няма сведения и не може да поеме отговорност за тази... хм... операция.

Стив си спомни за първата си среща с Бишоп и за предупреждението му тогава и се засмя. На Бишоп не му беше до шеги.

— Ако нещо се случи и имате достатъчно късмет, за да попаднете в затвора, ще организираме бягството ви, ако е възможно. Но ако хората на Брандън заловят някой от вас, едва ли ще ви оставят живи толкова дълго. Сигурен съм, че разбирате това.

След като направи официалното си предупреждение, той се поотпусна. Отпи глътка бърбън и отново напълни чашата си.

— Господа, да поиграем карти. Както знаете, аз заминавам с първата пощенската кола тази сутрин, но имаме време за още един час игра.

— Искаш да кажеш, че има достатъчно време да ни обереш до шушка — измърмори Пако недоволно и започна да разглежда картите си. — Ще трябва да запазя част от онова злато за себе си, ако продължава да не ми върви.

Те познаваха Бишоп достатъчно добре, за да си позволяват да се шегуват с него от време на време.

— Ако бях на твое място, не бих играл покер с някои, който не те познава, Джим — посъветва го Стив, като запази сериозен вид. — Могат да те заплашат с убийство за нечестна игра.

— Никога през живота си не съм лъгал на карти — отвърна Бишоп с каменно лице, — но винаги съм бил късметлия!

Ако бяха попитали сериозно Джим Бишоп каква беше тайната му, той щеше да им отговори, че е добър познавач не само на картите,

които можеше да запамети с един поглед, но и на човешката природа. И именно последното бе ключът към начина, по който решаваше да играе.

Тези двама мъже, седнали насреща му, бяха от най-опитните и той до голяма степен лично ги бе обучил. Освен това бяха хора, на които имаше пълно доверие и бяха достатъчно интелигентни и изобретателни, за да проявят инициативност, ако нещо се обърка в грижливо подготвения му план. Надяваше се, че и двамата ще се измъкнат невредими. Не можеше да си позволи да ги загуби.

Макар и външно да изглеждаше изцяло погълнат от играта и картите си, свел поглед, Бишоп отново се замисли за началната фаза на сегашната операция, както я наричаше наум.

Несъмнено Брандън бързаше да изпрати дилижанса в Калифорния и изглеждаше доста вероятно да наеме Стив Морган и Пако Дейвис за пазачи. Бишоп внимателно бе организиран пристигането им тук, а освен това се бе погрижил в този решителен момент да няма други мъже в Сан Антонио, които да отговарят на строгите изисквания на Брандън. Мъжът, когото Брандън се канеше да наеме, внезапно бе получил предложение за много по-доходоносна работа — да закара един дилижанс до Санта Фе и вече бе заминал, а шерифът Тревър, който по случайност бе приятел на Бишоп, вече бе препоръчал на Брандън да наеме Стив Морган. Когато Брандън поиска да се срещнат, Стив щеше да му съобщи, че той вече работи с Пако Дейвис. И основите ще са положени.

Ако нищо не се обърка, дилижансът на Брандън трябва да е готов за заминаване след два-три дни.

Когато дойде ред на Бишоп да покаже картите си, той сложи на масата три аса и събра парите. Нищо няма да се обърка! Спомни си за предупреждението на Морган, че Соня Брандън може да не е особено доволна, ако го наемат, заради онзи инцидент в Ню Орлиънс. Но госпожа Брандън едва ли щеше да си признае пред съпруга си за старата любовна връзка, а Морган знаеше как да се оправя с жените. Когато ставаше дума за сигурността на страната му, Бишоп нямаше много скрупули. Сега лицето му бе добило каменно изражение и той се запита дали все пак не може да се възползва от старата връзка на Стив със Соня Брандън. Тя бе красива жена, но слаба. Не, едва ли щеше да каже нещо на съпруга си.

Като вдигна глава и срещна погледа на Стив Морган, Бишоп внезапно заяви:

— Мисля, че все пак може да си изкарате едно... хм... много приятно пътуване.

Стив ще разбере какво иска да каже!

[1] hacendado — плантатор (исп.). — Б.пр. ↑

9

В следващите дни Джини Брандън продължи да открива нови и по-важни причини за омразата, която вече изпитваше към Стив Морган.

Първо, на малката вечеря в тесен кръг баща ѝ бе съобщил, че е наел Морган и партньора му Пако Дейвис за техни пазачи. Джини, която отначало не искаше да слезе за вечеря, накрая бе оставила Соня да я убеди, че ако не вечеря с тях, само ще разстрои баща си.

Тя бе очаквала... не знаеше какво трябваше да очаква! Може би объркване и неудобство от страна на господин Морган, когато се сблъска със студеното презрение и високомерие от нейна страна. Тя се облекчение научи, че и Карл Хоскинс ще присъства, заедно с един по-възрастен мъж, наречен „Пап“ Уилкинс, който щеше да е водач на групата им.

След като Джини реши да слезе на вечеря, тя се облече необичайно грижливо, сложи една от любимите си рокли — този път с леко жълтеникав цвят, от който ярката ѝ медночервена коса изпъкваше още повече.

Тя ще постави нецивилизования господин Морган на мястото му веднъж завинаги! За своя изненада откри, че и Соня очевидно бе обърнала доста внимание на тоалета си — карминена кадифена рокля, в комбинация с рубини, от които русата ѝ коса бе станала приказно красива.

— Днес и двете изглеждате наистина прекрасно — направи им комплимент сенаторът Брандън.

— Това вероятно е последната възможност, която ще имаме през следващите няколко месеца да се облечем официално за вечеря — промълви Соня извинително.

Тя не можеше, не би могла да признае дори пред себе си, че има и друга причина за грижливо подбрания ѝ тоалет. Все пак това бе преди повече от четири години, а фактът, че се бе случило по време на война, под сянката на тази война, променяше нещата толкова много.

Ако този Стив Морган се окаже същият човек, може би ще се е променил. Соня Брандън бе твърде мъдра, твърде зряла, за да мисли, че може да се скрие от нещо, като избяга от срещата си с него. Колкото по-скоро се видят и застанат един срещу друг, толкова по-добре. А и тя се чувстваше някак уверена, че той няма да я издаде.

С поруменели страни, които я правеха още по-привлекателна, Джини цяла вечер омайваше Карл Хоскинс, който сякаш не можеше да откъсне очи от ослепителната ѝ красота. Тя не обръщаше внимание на Стив Морган, както бе решила още отначало, но на свой ред се ядоса, че на него също му хареса да я пренебрегва и прекара по-голямата част от вечерта в разговор с баща ѝ и господин Уилкинс. Пако Дейвис, подвижен, доста мургав мъж с черни мустаци, изглежда не обичаше да говори много и остави това на приятеля си.

С изключение на приглушения разговор с баща ѝ, коментарите на Стив Морган се въртяха около това колко е рисковано да се водят жени на такова дълго и опасно пътуване, като се имат предвид честите набези на индианци по тези места.

— Той е ужасен човек, мразя такива като него! Забеляза ли как повишаваше глас заради нас всеки път, когато разказваше някоя ужасна история за жестокостите на индианците?

Джини не можа да сдържи потискания си гняв, след като заедно със Соня се извиниха и тактично се оттеглиха горе, оставяйки мъжете да пият и да разговарят.

— Но, скъпа — запротестира Соня, — аз не сметнах, че историите му са чак толкова ужасни! Всъщност сигурна съм, че дори ги е посмекчил малко заради нас. Предполагам, че той искаше само да ни предупреди какви опасности ни очакват по време на пътуването.

— Как може да го защитаваш? Ами че той дори не е джентълмен! На мен господин Дейвис ми хареса повече. Поне не се хвалеше, а и не говореше непрекъснато.

Соня тактично смени темата.

— Е, ти поне направи явно завоевание тази вечер. Горкият младеж! Сигурна съм, че вече е влюбен.

— Надявам се да не е, защото влюбените мъже са много лигави — отвърна Джини. — И освен това стават прекалено досадни.

— В такъв случай, скъпа моя, не бива да му даваш твърде много надежди. Той е хубав младеж, но баща ти едва ли би го одобрил.

Джини погледна остро Соня и повдигна рамене. Понякога си мислеше, че втората ѝ майка има съвременни разбирания, но друг път... Тя реши, че и двете са изморени и се запъти към стаята си.

По-късно Джини бе благодарна, че се бе наспала толкова добре тази нощ. По време на закуска на следващата сутрин тя научи от баща си, че вече трябваше да започнат да се приготвят за това пътуване и че подготовката трябва да включва умение да карат дилижанс, плюс стрелба и зареждане на пистолети и пушки. И още преди края на първия уморителен ден на Джини ѝ се искаше никога да не е виждала нито Стив Морган, нито приятеля му Пако Дейвис.

Във всеки от деветте дилижанса, с които щяха да тръгнат на път, бяха впрегнати по шест коня и всички бяха изкарани на едно равно, пусто място на около пет мили от Сан Антонио. Именно там Морган реши, че трябва да потренират. Джини с неудоволствие научи, че тя, Соня и Тили ще трябва да се научат да карат дилижанса всяка поотделно. След края на първия ден тя бе не само изпотена и капнала, но имаше и чувството, че всяко мускулче я боли. А освен това бе почти онемяла от ярост. Тя сякаш не бе способна да направи нищо както трябва.

На Тили всичко ѝ се струваше като някаква забавна игра — да подкара дилижанса и по команда да го закове на място, така че бързо да се образува кръг. Соня понесе обучението стоически и нейната решителност ѝ спечели заслуженото възхищение на двамата пазачи, както и похвалата на съпруга ѝ.

Но Джини си помисли, че Морган нарочно бе решил да я вземе на подбив — използваше я за пример как не бива да се прави нещо. Китките ѝ бяха деликатни, ръцете ѝ — нежни, и дори ръкавиците, които носеше, не можаха да я предпазят от болезненото врязване на юздите, които трябваше да държи. Тя мразеше конете, които трябваше да управлява почти толкова, колкото и Стив Морган!

Веднъж, когато почти бе изхвърчала от седалката си горе на дилижанса и само бързата намеса на Морган бе спряла лудешкия бяг на конете, останала без дъх, Джини му каза ядосано какво мисли за него.

Той я изслуша любезно, като бутна назад шапката си с плоско дъно, за да разгледа по-добре зачервеното ѝ разярено лице.

— ... и отгоре на всичко — завърши тя, още по-вбесена от мълчанието му — на вас явно ви прави удоволствие да се заяждате с мен!

В този момент той студено и равнодушно ѝ заповяда да започне всичко отначало и този път да се опита да спре дилижанса си наравно с другите, ако е възможно.

След това подкара коня си, преди тя да успее да намери отговор, който да е достатъчно груб и след това вече Пако Дейвис ѝ показваше какво трябва да прави. Той бе малко по-гърпелив и по-любезен от Стив Морган, но точно толкова взискателен и след края на първия ден Джини нямаше сили за нищо друго, освен за една гореща вана и леглото си.

Тя бе решила да протестира пред баща си, но още първите му думи на следващия ден я накараха да преглътне своите и да повдигне брадичка с твърдоглава решителност.

— Джини, скъпа — каза той неуверено, — сигурна ли си, че си достатъчно силна, за да предприемеш такова пътуване? Аз все забравям, че си израснала в Европа и че дивият запад е много различен от това, с което си свикнала.

— Щом Соня може да го направи, значи и аз ще мога! — това бе единственото, което Джини успя да каже.

Те тръгнаха три дни по-късно, в същия ден, когато сенаторът Брандън замина със сутрешната пощенска кола към Вашингтон. Златото беше скрито в един тайник под дъските на пода на дилижанса, в който щяха да се возят трите жени. Кюлчетата бяха подредени внимателно едно до друго, всяко увито поотделно в зебло. Това означаваше, че по време на пътуването Джини и Соня трябваше да се задоволят само с най-необходимото по отношение на облеклото, за да не привличат внимание върху факта, че в техния дилижанс няма достатъчно място.

— Сега разбирате — каза Брандън успокоително — защо е толкова необходимо ти, Соня и Тили да можете да карате сами дилижанса. Един мъж, след като види какво има вътре, ще започне да се чуди защо колата е толкова тежка.

И дори Джини трябваше да признае, че е прав. Освен тях, само Карл Хоскинс знаеше за златото, както и за пушките и амуниците,

които се пренасяха в дилижанса, в който уж се намираха нещата за домакинството на Соня.

Джини веднага откри, че ѝ липсва вниманието и помощта на Карл Хоскинс. Той вече ѝ бе обяснил с някак извинителен тон, че сега трябва да стои до стадото, докато животните се успокоят.

— Не знам много за тази порода с бели муцуни, ама онези с дългите рога са направо страховити, докато не свикнат с мисълта, че ще пътуват — обясни той, а тя се опита да изглежда запозната с проблема.

Поне се стараеше да ѝ обясни нещата, помисли си тя, след като Карл отмина с коня си. Държеше се с нея като с жена и човешко същество, а не така, сякаш е някаква необходима, но нежелана вещ!

Към края на този дълъг ден си каза, че нещата ще тръгнат по-добре, като свикне с всичко това. Сега, след като Сан Антонио бе на няколко мили зад тях, равнината се разстилаше до линията на хоризонта във всички посоки, суха и гола, а жегата се издигаше над пясъка и праха.

След като спряха да си починат за обедната дрямка, както я наричаха мъжете, дойде ред на Джини да поеме юздите и тя седна на неудобното място горе на дилижанса. За първи път се зарадва, че носеше шапката с широка периферия, която не ѝ отиваше.

По лицето на Джини се стичаше пот и слизаше по врата ѝ. Вече бе мокра под мишниците и с отвращение усети, че мокрите петна по дрехите ѝ растат. По краката ѝ също се стичаше пот и тя се запита откъде ѝ беше хрумнала идеята, че това пътуване ще е интересно и вълнуващо преживяване, което не би искала да пропусне.

Нямаше нищо вълнуващо в това да караш половин дузина коне и да се друсаш и тръскаш над бабунки и камънаци. Ръцете ѝ се разраняваха от дърпането на юздите, а рамената ѝ изгаряха от прежурящото слънце. В гледката наоколо нямаше нищо интересно. Широки, равни като тепсия полета, понякога покрити с рехави тревици, но на повечето места сухи и песъчливи, с кактуси и мескит, издигнати към небето. Тя беше свикнала с грижливо поддържаните, оградени полета на Франция, уредените градове и големи улици със сенчести дървета отстрани, и тази необятна пустош ѝ се струваше твърде страховита и дива, затова се боеше от нея. Когато дойде време да предаде юздите на Тили и с облекчение да изпълзи обратно във

фургона, Джини вече се чувстваше не само изморена, но имаше и силно главоболие. Тя ядно смъкна тънката си памучна рокля и се излегна на тясното легло. В малкото затворено пространство на фургона бе твърде горещо и задушно, за да стои напълно облечена! Тя погледна към Соня, която спеше изтощена и се запита как изобщо можеше да заспи сред всичкото това клатушкаме и скрибуцане. Изгорелите ѝ от слънцето ръце и рамене я боляха и тя мрачно се запита дали ще трябва да понасят всичко това през цялото пътуване, което тепърва започваше.

Като затвори решително очи, за да заглуши напирещото чувство на гадене, Джини се опита да мисли за други неща — спомени за хладни пролетни дни в любимия ѝ Париж, за балове и откраднати целувки и дългите, вълнуващи дискусии в модните салони. Пиер я бе нарекъл интелектуалка, за да я подразни, но тя съвсем не бе такава. Не виждаше защо една жена да не може да бъде едновременно интелигентна и женствена. Пиер я бе целунал веднъж — много леко и много нежно, сякаш ѝ се извиняваше за това. А по-рано, още когато бе в пансиона, едно момиче се бе промъкнало в леглото ѝ една нощ и я бе целунало страстно по устата. Някои момичета правеха това, а други искаха да докосват тялото ѝ. Заключени заедно, те изгаряха от любопитство и говореха само за мъже, и за това какво усещат, когато са с тях. Джини също бе любопитна, но винаги бе изпитвала някакво неудобство, винаги се дърпаше. Дори тогава, мислеше си тя, трябва да има нещо повече от това. И яростно прошепваше „не“ на момичетата, които искаха нещо повече от целувки, така че след известно време те разбраха и я оставиха на мира.

С чувство на унижение и гняв Джини си спомни за начина, по който я бе целунал Стив Морган, как не бе обръщал внимание на протестите ѝ, докато вече не ѝ останаха сили да се съпротивлява. Наистина ли така се целуват мъжете, като... като че ли те нахвърлят върху теб? Всички мъже са животни, бе казала приятелката ѝ Лусил, която се омъжи на седемнадесет. Те искат само едно и всичките им ухажвания, внимание и нежности, всичко се прави заради това. Неканена, мисълта се промъкна като змия: но какво ли ще е усещането? Как ли ще се чувства, ако лежи до някой мъж и той я обладае? Джини усети, че се изчервява и решително пропъди тази

мисъл. Може би ако успее да не мисли за нищо, тя също като Соня може да има късмет да заспи.

Два часа по-късно, когато Карл Хоскинс мина с коня си покрай дилижанса, за да им каже, че скоро ще се наложи да спрат, за да нощуват, той видя само Тили.

Карл изглеждаше по-възрастен и по-мъжествен в дрехите си за езда, с пищов на хълбока. За миг очите на мулатката се спряха одобрително върху него. Тили не си правеше никакви илюзии относно мъжете и знаеше, че това ще бъде едно много дълго пътуване.

Тя срещна погледа на Карл, когато той попита къде е мис Брандън.

— Там отзад и двете спят. Особено мис Джини, тя беше направо скапана, бедничката.

Тили имаше мек, сладък глас и Хоскинс я погледна изненадано, сякаш я виждаше за първи път. Тя бе невероятно красива за мулатка, помисли си той, с права черна коса и необичайни, златисти очи. Може би някой ден... Като прочете погледа му, Тили се усмихна и показа белите си зъби.

— Трябва ли да предадете нещо на дамите, сър?

Той се поколеба само за миг и подръпна юздите на коня си, за да спре нервното му подскочане.

— Нищо важно. Само си помислих, че понеже слънцето залязва, някоя от тях може да иска да поязди...

Той погледна зад рамото на Тили, защото не искаше да срещне погледа ѝ, който сякаш четеше мислите му и един кос слънчев лъч, проникнал във фургона, се отрази в косата на Джини Брандън. Тя спеше по гръб полугола, потта по ръцете и раменете ѝ лъщеше, а косата ѝ се бе разпиляла извън пределите на тясното легло. Неспособен да се контролира, Карл усети как панталонът му става тесен в слабините. Тя изглеждаше толкова... толкова спокойна и безгрижна. Сякаш чакаше любимия си да я намери по този начин — чакаше него. Той внезапно срещна очите на Тили и видя онзи разбиращ, леко развеселен поглед, който го накара да изругае наум.

Не можеше просто да си стои тук и да гледа — момичето щеше да започне да подозира какво си мисли.

— Скоро ще спиране за нощувка — каза той рязко, като обърна коня си. — Най-добре ще е да събудиш дамите.

Като смушка коня си, Карл запрепуска на запад, където стадото, което лежеше на неговите плещи, се виждаше като тъмно, прашно петно в далечината. По дяволите всичко това, той трябваше да остане там и да намери добро място за нощувка на животните. Но сега единственото, за което можеше да мисли бе Джини Брандън и за това колко му се ще да пренощува с нея.

„Не бързай, каза си той. Тя не е като повечето други жени, които си срещал. А и на Брандън няма да му се хареса.“ Той вече бе намекнал, че има големи планове за дъщеря си. Но в тази страна всеки имаше възможност да стане такъв, какъвто иска, а и семейството му бе точно толкова добро, колкото това на Брандън. Пред нас има още дълъг път, помисли си Карл. Много неща могат да се случат!

10

Дните, нощите и изнурителните часове, в които се друсаха по сухия, пращен път се сляха в едно безкрайно, неразлично цяло. Те трябваше да пътуват бавно заради стадото и се спираха при всяка рекичка и поточе, макар че те не се срещаха често и на всички им бе казано да си пестят водата.

Дори ежедневието стана рутинно. Джини свикна да става много рано сутрин, когато небето едва започваше да порозовява, обличаше се набързо във фургона и излизаше навън, за да закуси заедно с всички останали. Винаги най-напред изпиваше чаша горещо и силно черно кафе. Дори бе принудена да свикне с кафето, което им приготвяше готвачът. Понякога се чудеше дали старият Лют, готвачът, изобщо спеше. Неговият огън сякаш гореше по цяла нощ, в случай че някой изморен каубой иска да изпие чаша кафе, за да го държи буден.

— Хайде-е-е! — изреваваше Пап Уилкинс малко по-късно с дрезгав глас и те впрягаха конете, които в началото винаги бяха малко непокорни и игриви.

Когато Пап извикваше „Потегляме-е-е“, камшиците заплющяваха и дилижансите бавно и постепенно поемаха на път. Това бе времето, което Джини обичаше най-много — ранната утрин, преди да е станало твърде горещо. Тогава въздухът бе някак свеж и чист, като че смекчаваше дори назъбените очертания на далечните хълмове, които сякаш бяха недостижими. Те се спираха да нощуват точно преди залез, подреждаха тежките дилижанси под формата на подкова, а този на готвача вината вървеше пред тях и огънят вече гореше буйно. След залез-слънце нощта сякаш се спускаше внезапно и заграденото място с горящите огънове изглеждаше топло и безопасно. Трудно бе да си представи човек, че някъде там имаше индианци и че може да ги очакват дори още по-големи опасности.

Сега, след като животните се бяха поуспокоили, Карл Хоскинс често идваше при тях, обикновено с още един-два коня, а Джини и Соня обичаха да яздят с него пред дилижансите и праха, който вдигаха.

Най-често с Карл яздеше Джини и той започна да се държи по-спокойно и непринудено, макар и винаги почтително.

Джини обичаше тези дълги разходки с конете, особено след като бе прекриола един от костюмите си за езда така, че да ѝ позволява да язди възседнала коня като мъжете, вместо да седи настрана. Разделената ѝ пола, купена в Сан Антонио, бе от меко шевро, с прилепнал по тялото ѝ елек, който подчертаваше тънката талия и женствеността ѝ, както бе забелязал Карл Хоскинс.

Даже Соня отбеляза колко красив изглеждаше Карл сега с русата му коса, изсветляла от слънцето и златисто кафявия тен, който контрастираше със сивите му очи. Изглеждаше по-широкоплещест, помускулест и това го правеше още по-привлекателен в очите на Джини. Бе забавно да има мъж, с когото може да язди и да флиртува, макар че от погледа, който понякога улавяше в очите му, тя усещаше, че в някой от следващите дни Карл ще се опита да я целуне. И тогава? Трябваше ли да му позволи? Какво ли щеше да изпита? Тя вече бе научила, че не всички мъже се целуват по един и същи начин — Стив Морган я бе научил на това и тя започваше да изпитва все по-силна ненавист към него всеки път, когато се сетеше как се бе държал с нея.

Не може да се каже, че е джентълмен, каза си тя, и очеводно не е свикнал да бъде сред дами. И все пак тя не можеше да забрави, че когато бе вечерял с тях по покана на баща ѝ, тъмният му костюм, съчетан с тъмносиня копринена жилетка, бе безупречно ушит като този на баща ѝ и маниерите му на масата показваха, че той очеводно може да се държи по-добре от начина, който бе демонстрирал предишната вечер.

„Не бива изобщо да си мисля за него, реши Джини ядосано. Той е от онзи вид мъже, които презирам до дъното на душата си и се радвам, че откакто сме тръгнали на път, не ми се мярка пред очите.“

Дори Пап Уилкинс, който винаги ставаше разговорлив край огъня след вечеря призна, че не знае какво да мисли за Стив Морган.

— Предполагам, че е саможивец — рече Пап. — Повечето бързи стрелци са такива. Явно са някакъв особен чешит хора — винаги стоят настрана. Морган например си знае работата, ама вярно не е много щедър в приказките, освен с онова, неговото приятелче.

— За какво ли пък може да си говориш с човек като него — каза Джини презрително и Хоскинс, който седеше до нея, се засмя.

— Нищо, което ще бъде интересно за една образована млада дама, уверен съм — прошепна той с приглушен тон, предназначен само за нейните уши, и тя му се усмихна.

Вечерта на шестия ден от началото на пътуването им те бяха спрели да пренощуват и понеже пазачите бяха открили малко поточе с брегове, засенчени от върби и орехи, решиха да спрат по-рано от обикновено. Животните вече бяха напоени и бяха отведени в една естествена падина в равнината на около две мили на запад. Големите бурета в дилижанса за вода бяха старателно напълнени догоре.

— Това може би е последната хубава вода, която ще видим през следващите няколко дни — замърмори Пап недоволено и добави: — Никога не съм обичал кой знае колко да пия вода, обаче е имало дни на път през пустинята, когато само за това съм си мечтаел.

— Не можеше ли да спрем по-близо до потока? — попита го Джини. Тя погледна Соня почти умолително: — Мечтая си да се изкъпя — както трябва!

— Там е твърде удобно прикритие за неприятели — обясни Пап. Изправи се на крака и се протегна. — Заповедта е никой да не напуска лагера. Индианците знаят всеки извор и всяко ручейче по тези места и се държат така, сякаш ги притежават. Морган е някъде там в момента и слухти.

— Не вярвам да има индианци наоколо — рече Джини сприваво. — Ние пътуваме през толкова равна местност, не мислиш ли, че все щяхме да открием някаква следа от тях? Освен това, не мисля, че дори и индианец ще иска да живее тук. Това си е направо пустиня!

— Индианците са странен народ — каза Карл помирително. — Никога не можеш да разбереш нито тях, нито мисленето им.

— Е, поне господин Дейвис явно се чувства достатъчно спокоен! А освен това има хубав глас, нали?

Някъде от другия край на лагера, където пазачите обикновено ядяха около собствения си огън, Пако Дейвис пееше меко, като си подрънкваше на китарата. Пееше испански песни, които Джини не разбираше.

Карл Хоскинс погледна жените със сянка на неразбиране.

— За пеенето му не съм сигурен, но е добър пазач — призна той неохотно. — Просто е... — той се поколеба и после продължи —

добре де, просто има смесена кръв. Мразя мелези. Още не съм срещал такъв, дето да заслужи доверието ми.

— Мелез? Искаш да кажеш, че е наполовина испанец? — Соня повдигна вежди и погледна Карл с любопитство.

— Испанец? Не, мадам, искам да кажа, че е наполовина мексиканец. Те сигурно обичат да казват, че са испанци, но повечето от тях имат и индианска кръв.

— И господин Морган изглежда такъв, ако не се смятат очите му... — каза Джини навъсено.

Той бе дошъл до лагера по-рано, спомни си тя, само колкото да изпие чаша кафе и да излапа една чиния боб на крак. Интересно как напълно бе забравил маниерите си, понеже единственият знак, с който показва, че ги е видял, бе леко докосване на шапката си. Тогава тя злобно си помисли, че мястото му е там навън, далеч от кръга на дилижансите им, при вълците и койотите.

Дори дрехите, които носеше, се смесваха с кафявите, сухи равнини. Поизносени кожени панталони и разкопчана риза от еленова кожа, с обичайната кърпа около врата му. Тя си помисли, че той самият е заприличал на индианец особено сега, когато лицето му бе добило кафеникав загар от слънцето.

Карл Хоскинс се наведе напред и леко снижи глас.

— Странно е, че го казваш — каза той на Джини. — Аз самият съм чувал слухове, че и той бил мелез. Но естествено никой не би посмял да каже това в лицето му — убивал е хора и по по-дребни поводи. Човек, който е бърз е пищова колкото него, не е нищо друго, освен хладнокръвен убиец. Достатъчно лесно може да предизвика някой на дуел и после да си оправи сметките с него.

Карл добави разгорещено:

— Трябва да променят законите тук, да направят нещо, защото сега всеки професионален убиец може да застреля някой невинен човек и да се отърве невредим само защото това уж било честна борба!

— Е, на мен просто не ми харесва начина, по който той ни заповядва! — каза Джини ядосано.

Тя бе уморена, беше ѝ горещо и дланите ѝ лепнеха, но най-много си мечтаеше да се изкъпе. Имаше чувството, че прахът от пътя се е просмукал в косата и под кожата ѝ. Колкото и да търкаше с влажното парче плат, не можеше да го махне. Когато потокът бе толкова близо,

защо да не може да се изкъпе? Тя не вярваше, че наоколо може да има индианци — Морган само се опитваше да ги изплаши, да ги накара да си помислят, че си заслужава парите, които му плащат.

Внезапно, като изненада всички, Джини стана на крака. Върбовата горичка, която скриваше потока от очите ѝ, не бе чак толкова далеч, а до залез имаше цял час. Ако побързаше...

— Мисля, че ще се върна до фургона да намеря Тили — каза Джини равнодушно.

Но сякаш прочела мислите ѝ, Соня я последва.

— Джини, нали не мислиш да не се подчиниш на заповедта? Може да е опасно. Само си помисли, преди да направиш нещо прибързано, моля те!

Те се спряха до вагона и Джини рязко се извърна с лице към втората си майка, а решимостта ѝ си личеше по непокорно вирната и брадичка. О, боже, колко много прилича на Уилям, когато застане така! Тя не можеше да обвинява Джини за това, че иска да се изкъпе, но естествено, нейн дълг бе да я разубеди. Тя самата, независимо колко много ѝ се ще отново да се почувства свежа и чиста, бе чувала твърде много ужасяващи истории за индианците, за да посмее да рискува. И не можеше да остави и Джини да се излага на такава опасност.

— Джини, наистина те моля да се откажеш от тази идея — започна Соня отново, а големите ѝ сини очи добиха разтревожен израз. — Индианците може би ни наблюдават дори в този момент! Сигурна съм, че ако беше безопасно, господин Морган щеше...

Понеже бе изморена и раздразнена, Джини нетърпеливо я прекъсна:

— Господин Морган! Омръзна ми да слушам какво бил казал! Той винаги предупреждава за нещо си или критикува. И освен това не вярвам на приказките му за индианци.

Точно преди да се качи в дилижанса, тя добави унищожително:

— Във всеки случай не мисля, че господин Морган ще посмее да ме застреля, задето не съм се подчинила на глупавата му заповед!

— Джини, недей! Прекалено опасно е. Не мога да те оставя...

Като видя обидата и тревогата в очите на Соня, Джини преглътна отговора, който си беше приготвила. Вместо това тя се наведе, докосна ръката на мащехата си и каза твърдо:

— Соня, съжалявам, но аз ще се изкъпя! Чу какво каза господин Уилкинс — може да минат седмици, преди отново да ни се отдаде такава възможност. Ще взема Тили със себе си, тя може да изпере дрехите ни и ти обещавам, че ще облека най-дебелия си комбинезон и ще взема пушка. Но тази вечер ще бъда чиста — поне веднъж.

Въпреки че Соня я последва вътре и продължи да я умолява, Джини остана непреклонна. А Соня призна, че самата тя се притеснява твърде много, за да тръгне с тях.

По-рано вече бяха ходили до малкия чист поток, за да напълнят каната и манерките си и най-последно, следвана от Тили, тя решително се запъти към мястото, което си бе набелязала преди това. Трудно бе да убедят Соня да я пусне, въпреки че дори Карл Хоскинс имаше известни опасения. Но когато му каза, че Тили ще носи пушката, а тя бе по-добрият стрелец от двете, той неохотно се съгласи да се погрижи никой от мъжете да не ги безпокои.

— Обещавам веднага да се върна — бе промърморила Джини, за да го успокои. Постави ръка на рамото му и му се усмихна чаровно.

— Само десет минути — толкова ще са ми достатъчни. О, Карл, обещавай, че няма и ти да започнеш да ме разубеждаваш!

Това че се обърна към него на „ти“ и умолителният, но все пак леко предизвикателен поглед в очите ѝ го объркаха и го накараха да повдигне безпомощно рамене.

— Не забравяй — ако видиш или чуеш нещо, стреляй веднъж и ние ще дойдем на часа — каза ѝ той накрая, а когато тя се обърна още един път, за да го погледне, той не бе откъснал очи от нея.

Въпреки смелите си думи преди малко, Джини пристъпваше крайно предпазливо, приближавайки малката горичка от тази страна на потока. Но нищо не помръдваше, освен няколко птички от близките шубраци, които ядосано се вдигнаха с писукане и пляскане на крила, усетили приближаването ѝ.

— Това показва, че всичко е наред, мис Джини — въздъхна Тили с облекчение. — Тия птички нямаше да си седят там толкоз спокойни, ако тука имаше някой друг, освен нас.

Джини се почуди за миг откъде Тили можеше да знае такова нещо, но звучеше правдоподобно и като видя мястото, което вече си бе заплула, тя забрави всичко останало, завладяна от мисълта за дългоочакваното къпане.

Тук, закътано от дърветата, поточето се извиваше леко навътре и образуваше малко заливче. Сивобелезникави камъни, заоблени от течението на водата, блестяха на плиткото и щяха да бъдат идеално място за пране на дрехите. Джини реши да се изкъпе малко по-нагоре, където една стара върба свеждаше клони над реката.

Внимателно разгледа отсрещния бряг и забеляза как той плавно се издига нагоре. Върхът на това възвишение се очертаваше от ивица дървета, но огромните скални отломки, пръснати по цялото протежение на брега, правеха тяхното място недостъпно, помисли си тя. Нямаше признаци на живот, освен клоните на дърветата, които се полюшваха от лекия ветрец. Тя чу няколко птички да си подсвиркват — това бе всичко, заедно с тихото ромолене на водата.

Като запретна ръкави над лактите, Тили коленичи на брега и започна енергично да търка дрехите, а Джини постави чистата рокля, която бе донесла, върху един дънер, преди да се съблече по един овехтял комбинезон и после хвърли роклята, с която бе дошла на Тили.

Джини внимателно нагази в потока и настръхна, когато за първи път усети леденостудената вода върху горещата си, изгоряла от слънцето кожа. Тя се потопи и вдигна глава, натejala от мокрите ѝ коси, по които се стичаше вода. Толкова е хубаво, просто неописуемо, помисли си тя замечтано и прекара пръсти през косата си, като търкаше глава, за да я измие от всичкия натрупан прахоляк. Беше си донесла калъп ароматизиран сапун и сега го нанасяше навсякъде, като втриваше пяната в косата си и търкаше кожата си, докато я заболя. Само разтревожените думи на Тили я върнаха в действителността:

— Моля ви, мис, обещахме да не се бавим.

— Тили, това е... о, това е истински рай! Трябва и ти да дойдеш!

Тили поклати глава срамежливо и подаде на Джини голяма пухкава кърпа, когато тя неохотно излезе от водата с прилепнал по тялото ѝ комбинезон.

— Не знаеш какво изпускаш — подразни тя Тили, която все още изстискваше мокрите им дрехи.

Джини седна на една топла, равна скала и започна да суши косата си, като я триеше енергично с увитата около главата ѝ хавлия. Внезапният изплашен вик на Тили я накара да вдигне глава изненадана.

— Какво има? Тили, какво...

— Един... един мъж, мис! Кълна се, ей сега видях силуета му точно сред онези дървета там и след миг той изчезна! Божичко, мис, мислите ли, че може да е било привидение?

— Ако си видяла някой, значи не може да е било дух! — каза Джини смело, макар че сърцето ѝ бе започнало да бие тревожно. — Къде остави пушката, Тили?

Тя бързо се изправи, вече доста разтревожена, и усети как кракът ѝ се подхлъзва на мократа скала и тя пада заднишком във водата. Истинско чудо бе, помисли си тя после, че не си бе ударила главата в някой от камъните на дъното на вира — можеше да се удави!

Джини изплува на повърхността като плюеше вода и се мъчеше да си поеме въздух. Косата и бе паднала върху лицето и тя усети как някой хваща ръката ѝ и я дръпва силно и грубо, за да я изправи на крака.

Гласът на Стив Морган, обикновено толкова безразличен и студен, сега бе разгневен:

— Какво, по дяволите, правите тук сами?

Като премига, за да изкара водата от очите си, Джини сякаш онемя, когато погледна тъмното му, ядосано лице.

Възседнал коня си, той очевидно бе влязъл в реката заедно с него и първата ѝ глупава мисъл бе как се е озовал тук. Откъде се взе? Преди да има време за отговор, той се наведе още малко, хвана мокрото ѝ, борещо се тяло през кръста и я вдигна на брега — като чувал с картофи, каза тя ядосано на Соня след това.

Тили клекна, притихнала и ококорена, но по нареждане на Морган започна да събира набързо мокрите им дрехи.

Той скочи от коня като пантера, сграбчи Джини за раменете и я разтърси, докато дъхът на момичето почти секна.

— Глупаво момиче! Не дадох ли заповед никой да не напуска лагера? Не съзнаваш ли на каква опасност се излагаш?

Тогава тя заплака от яд, болка и срам, и той я пусна така рязко, както я бе хванал и внезапно я погледна, сякаш я виждаше за първи път в живота си. Едва тогава тя осъзна каква гледка представлява — полугола или дори по-зле, като се има предвид как комбинезонът ѝ бе прилепнал по нея, разкривайки всичко.

Очите му преминаха по нея много бавно и начинът, по който направи това, я накара да почервенеет от ярост. Тя инстинктивно

скръсти ръце върху гърдите си, все още разтърсвана от ридания.

— Няма нужда да правиш това. Няма как да скриеш каквото и да било. Комбинезонът ти е съвсем мокър — повлече той дяволито и бързо отстъпи крачка назад, когато тя, заслепена от ярост, посегна към него.

Като жадно за мъст животно, попаднало в капан, Джини се опита да докопа пушката, лежаща само на няколко крачки от нея, но той затисна с крак дулото и я хвана за косата, така че да извие лицето ѝ към своето, вече ядосан колкото нея.

— Май и преди съм ти казвал за пушките — остави ги на мира, освен ако не си абсолютно убедена, че знаеш как да си служиш с тях и че се налага.

— Ех, ти... звяр такъв! — просъска тя към него. Отметна мократа коса от лицето си и му хвърли свиреп поглед, задъхана от ярост. — Как смееш да ме следиш? Как смееш да се държиш с мен, сякаш съм...

— Имаш голям късмет, че реших да се върна в лагера точно оттук — каза той грубо.

Не ѝ каза, че имаше същото намерение като нея — да се изкъпе.

Тя бе толкова ядосана, че трепереше — достатъчно вбесена, за да го заплюе или да го убие. И въпреки волята си Стив не можеше да откъсне очи от извивките на тялото ѝ, очертано толкова издайнически под ужасно тънкия комбинезон, с който бе облечена. Зърната ѝ, твърди и изпъкнали, искаха сякаш да изскочат от дрехата и той почти различаваше тъмния триъгълник там, където краката ѝ се събираха. Тя, разбира се, бе забелязала къде е насочен погледът му и ставаше все по-ядосана с всяка изминала минута.

Ако бе жена като Френчи или дори някоя индианска девойка, той сигурно щеше да я тръшне върху високата трева под дърветата и да се люби с нея. Но тя бе мис Вирджиния Брандън и той не биваше да забравя това. Нали затова нарочно бе стоял далеч от нея през последните няколко дена? Още откакто я бе целунал онази нощ и бе усетил гърдите ѝ под пръстите си, той я бе пожелал, а сега...

Тя бе притихнала, гледаше го в очите и той внезапно разбра, без да разменят и дума, че и тя мислеше за същото. За миг очите ѝ се възряха в неговите — ярки, твърди, изумруденозелени — и после тя ги забули с миглите си.

— Би ли... би ли се отдалечил, за да мога да се облека, след като вече каза всичко, което имаше да кажеш?

Трябваше да ѝ завиди за начина, по който бе възвърнала самообладанието си и се бе загърнала с плащ от гордост и достойнство.

Сега той се ядосваше на себе си, че беше престанал да се оглежда наоколо.

— Най-добре подай на мис Брандън роклята ѝ — каза той рязко на уплашената мулатка, която мълчаливо стоеше до тях и ги наблюдаваше.

Като се наведе, Стив взе пушката и се отдалечи малко, като се обърна с гръб към жените.

— Давам ви пет минути да се облечете, преди да се обърна. А после ще ви изпратя до лагера. По дяволите — избухна той на висок глас, без да може да се овладее, — само две мили по-нагоре по реката имаше следи от индианци! Ако някой смел младок бе дошъл дотук, както направих аз и ви беше видял... — той преглътна думите си, като чу как тя внезапно пое дълбоко въздух и понеже не си вярваше съвсем, отиде до коня си, който душеше водата доволно.

Трябваша ѝ по-малко от пет минути. Чу гласа ѝ — крехък като стъкло.

— Може да се обърнете, господин Морган. Надявам се, че сега не обиждам чувството ви за приличие.

Като се завъртя на пети, той видя, че тя все още изглежда доста мокра, но бе напълно облечена и сплиташе косата си на плитки, хладнокръвна и уверена.

Стъмваше се и той придружи Джини и Тили през целия път до лагера. Никой от тримата не продума. Той обърна коня си чак когато приближиха толкова, че вече се виждаха дилижансите и огньовете.

Настроението на Джини никак не се подобри, когато на следващата сутрин откри, че някакви индианци наистина се бяха навъртали наоколо предишната вечер. Малка групичка от тях, придружавани от няколко деца и бели, женени за индианци, се скупчиха около дилижансите, за да просят кафе и захар малко след като те започнаха да се стягат за път. Джини каза на Соня, че според нея те не изглеждат никак опасни.

— Може би това е само защото виждат, че имаме толкова много въоръжени мъже, които да ни защитават — каза Соня любезно.

Джини трябваше да се съгласи, че може би това бе истинската причина, тъй като по нареждане на Стив Морган няколко от мъжете се бяха качили на конете и язدهа, небрежно подпрели заредените си пушки на седлото. Самият Морган се бе върнал обратно с индианците и бе подхвърлил на Пап, че ще е най-добре да им дадат това, което искат и да ги пратят да си вървят по живо, по здраво. Когато Пап се канеше да възрази, той тихо добави, че може да получат полезна информация от същите тези индианци. И наистина, докато се пазаряха, Стив слезе от коня си заедно с един червенокож с белези по лицето, който имаше надменен вид и явно бе вождът на малката група. Пап каза доста кисело, че тези били от племето уичита и че си говорели чрез жестовете, които си разменят. Пряко волята си Джини откри, че постоянно поглежда към Стив Морган, който сам би могъл да мине за индианец със суровото си тъмно лице и черна коса. Що за човек беше той? За разлика от Карл, както и от всеки друг мъж, когото познаваше, Морган не бе от този вид хора, които лесно можеш да определиш и категоризираш, за които веднага можеш да кажеш той е такъв и такъв. Тя не бе забравила бруталния начин, по който се бе нахвърлил върху нея, когато се срещнаха за първи път, нито желанието му да я има, което бе почувствала. И въпреки това оттогава той изобщо не ѝ обръщаше внимание, освен когато трябваше да ѝ се скара. А след това, предишната вечер, въпреки гнева си и хапливия язвителен начин, по

който разговаряше с нея, тя отново бе видяла онзи изпълнен с желание поглед в очите му. „Той ме желае, помисли си Джини, като неволно се намръщи, просто защото съм жена. Мъжете са такива — те не искат да видят какво има зад лицето и тялото ти. Без съмнение биха предпочели жените изобщо да не разсъждават!“

Соня и Тили изглеждаха очаровани от индианките и особено от тези, които носеха на гърбовете си пеленачета, но Джини, потънала в мислите си, сега вдигна глава и хвърли изпълнен с негодувание и омраза поглед към Стив Морган — поглед, който той улови, когато се извърна от индианския вожд, с когото разговаряше на езика на жестовете.

Тя почти очакваше обичайното саркастично повдигане на веждите, с което обикновено се обръщаше към нея, когато погледите им се срещнеха, но този път за нейна изненада той всъщност се усмихна и тя за пореден път забеляза изненадващо сините му очи.

Смутена и засрамена от собственото си внезапно объркване, Джини бързо извърна очи, но след малко, когато Морган препусна в лек галоп до техния дилижанс, нямаше как да се направи, че не го забелязва.

За щастие Соня заговори първа с разтревожен глас:

— Сигурен ли сте, че ще си заминат и ще ни оставят на мира?

— О, те не ни мислят злото, мадам. Всъщност, самите те бързат да се върнат в техния лагер. Вождът ми каза, че не иска да се спречква с племето на змиярите.

Преди Соня да успее да го разпита, Стив Морган погледна Пап Уилкинс, който стоеше наблизко с кисела физиономия. Всеизвестно бе, че Пап мразеше индианците, откакто една граблива шайка от тях бяха избили семейството му, докато него го нямало.

— Казаха ми, че наоколо се навъртали команчи — малък боен отряд. След малко ще тръгнем напред с Пако, ще се разделим и ще видим дали ще открием някаква следа.

Соня нададе тихо, сподавено възклицание и Морган ѝ се ухили, а белите му зъби блеснаха на тъмното му лице.

— Не мисля, че команчите ще ни създадат никакви проблеми, мадам, не и ако наистина са само малка групичка. Но ние с Пако искаме да се уверим в това — той посочи с ръка пред себе си и отново погледна към Пап. — Може би ще трябва да спрем за нощувка по-рано

тази вечер. Малко по-нагоре има място, което е идеално за отбрана, ако се наложи. Ще го познаете, когато стигнете до него — някога е било речно корито. Аз ще отида до стадото да предупредя Хоскинс.

— Индианците, които видяхме днес, не ми се сториха особено опасни — каза Джини презрително, неспособна да се овладее.

Тя видя как Стив Морган прикри усмивката си, но отговорът дойде от Пап Уилкинс.

— Команчите не са кат' другите индианци, мис. Тия са живи дяволи! Но вий хич не се притеснявайте — погледна я той окуражително. — Аз ще накарам няколко от момчетата да яздят до вас отсега нататък. Те не са толкоз близко, инак тия уичити нямаше да спрат.

Думите му минаха покрай ушите на Джини, защото тя усещаше погледа на Стив Морган върху себе си, топъл и леко развеселен. Защо трябваше да я гледа по този начин, запита се тя ядосана? Ръката ѝ неволно се плъзна нагоре, за да отметне няколко къдрици от лицето ѝ. Тя си спомни, че не си бе направила труда да срещне косата си, преди да я сплете набързо тази сутрин. Без съмнение шапката ѝ бе накриво и той го бе забелязал. Спомни си също как я бе погледнал предната вечер, как нахалните му сини очи бяха пробягали по тялото ѝ и я бяха накарали да се почувства така, сякаш бе чисто гола. Дори когато се държеше почти прилично, той създаваше впечатлението, че има нещо диво, нещо примитивно и опасно, скрито под маската на държането, което демонстрираше пред всички.

Морган се бе извърнал, за да говори с Пап и Джини забеляза, че от време на време той потрива бузата си, по която бе набола черна брада. С нея изглеждаше като пират повече от всякога, помисли си тя. Приличаше на престъпник с двата пицова, които държеше на хълбоците си и опасното си лице на донжуан. Бе облечен в обичайните си кожени панталони, но ризата му бе разкопчана почти до кръста, а кърпата, завързана около врата му, бе от плътна, тъмнокафява коприна.

Черният жребец заигра нетърпеливо под него и тя забеляза колко лесно го овладя само с едно притискане на коленете. За разлика от повечето други ездачи, които бе виждала, той не използваше стреме.

Може би и Соня го бе забелязала. Джини усети докосването на хладната ѝ ръка, когато Соня прошепна:

— Той язди коня си като индианец, не мислиш ли? Има нещо странно и неразгадаемо в него. Нали не те разстрои много вчера?

Джини повдигна рамене и взе поводите.

— Не си мисля за него, защото не го харесвам! Искаш ли да си починеш малко, Соня? Сега е мой ред да карам дилижанса, нали?

Пап Уилкинс вече викаше „Раздалечете се — раздалечете се-е-е!“ по цялата дължина на върволицата коли.

Конят на Стив Морган се обърна на два крака и застана от страни на дилижанса им.

— Някоя от вас, дами, не иска ли да дойде да поязди до стадото? — попита той изненадващо. — Сигурен съм, че Хоскинс ще се радва да ви придружи обратно. Ние с Пако ще вземем достатъчно ядене, за да ни стигне за няколко дни напред и ще потеглим.

— Няколко дни? Човек не може да ви разбере, господин Морган! — избухна Джини.

Той бе погледнал право в нея, когато бе отправил спокойната си покана. Как смееше да си помисли, че след отвратителното му поведение тя послушно ще се съгласи да тръгне с него, и то на езда, сякаш това си бе съвсем в реда на нещата?

Тя улови изненадания поглед на Соня, но продължи, а неприязънта ѝ към него правеше гласа ѝ неестествен:

— Казахте, че онези индианци са опасни и въпреки това тръгвате да ги гоните сами? А ние трябва просто да си седим и да ви чакаме да благоволите да се върнете. Ако въобще се върнете...

Той хладно я измери с очи, а в ъгълчето на устата му се спотайваше подигравателна усмивчица.

— Мис Брандън, наистина съм трогнат от загрижеността ви! Но мога да ви уверя, че знам как да се грижа за себе си и вие в никакъв случай не трябва да седите и да чакате завръщането ми. Снощи не изглеждахте много уплашена като ви казах, че наоколо се навъртат индианци — добави той дяволито. — Но щом като тази мисъл толкова ви безпокои тази сутрин, тогава може би госпожа Брандън ще иска да поязди с мен?

— О!

Лицето на Джини почервения. Тя бе задавена от гняв, а от устните ѝ се изтръгна възклицание. Присвитите ѝ, смарагдовозелени котешки очи сякаш сипеха огън и жупел върху него.

Но сега той не ѝ обръщаше внимание, сякаш тя вече не съществуваше и очите му се спряха върху Соня.

— Аз... ами... да, ще се радвам да пояздя, струва ми се, а и още не съм виждала животните отблизо. Благодаря, господин Морган! — гласът на Соня бе мек, объркан и щастлив едновременно и Джини се престори на безразлична, докато Стив разпрегна сивата кобила на Соня, която тичаше зад дилижанса.

Джини злобно дръпна поводите и конете намалиха ход. Като промърмори някакво предупреждение, Стив Морган хвана Соня през кръста и я прехвърли от дилижанса върху кобилата.

Джини ги видя да се отдалечават и някаква странна смесица от гняв и разочарование накара дъха ѝ да секне за момент. После шибна злобно конете и изруга, както бе чувала да правят мъжете.

Как смееше Стив Морган да води съпругата на баща ѝ на езда? Той бе искал да покани нея, и макар че тя, разбира се, бе отказала поканата с презрението, което си бе заслужил, Соня не постъпи добре, като се съгласи толкова бързо. За пръв път Джини усети необяснимо чувство на неприязън към мащехата си. Не биваше да тръгва с него, помисли си тя гневно. Трябваше да му откаже и тогава аз щях да тръгна, без да ме моли. Сега е тъкмо време за езда и на мен ми се препуска, дори и в неговата компания. А сега той вероятно си мисли, че ме е страх или от индианците, или от него!

Джини почти не забелязваше местата, през които минаваха, макар че далечните страховити планини днес изглеждаха по-близо, а голите им чукари бяха покрити само с ниски шубраци и малки обрулени храсти. Въръжени мъже яздеха покрай дилижансите, както обеща Пап и след малко Джини заговори с един от тях, който изглеждаше почти момче. Името му бе Зак Мерит, бе срамежлив и лесно се изчервяваше.

Когато най-после видя Соня и Карл да се носят в галоп към тях, Джини изпита чувство на облекчение, което отдаде на изтощителните ѝ усилия да накара Зак да говори за себе си.

Соня изглеждаше необичайно хубава с разпиляната от вятъра руса коса. Лицето ѝ бе леко поруменяло от слънцето и свежия въздух, тя се смееше и бе по-оживена от обикновено.

Джини си помисли, че би трябвало да е поласкана от начина, по който очите на Карл се заковаха върху нея и след малко, когато той ѝ

предложи да пояздят малко, тя охотно се съгласи.

Карл бе красив и внимателен и не бе трудно да го накараш да заговори за себе си. Той бе твърде добре възпитан, за да се опита да пришпорва нещата и да се възползва от факта, че са сами, но даде на Джини да разбере, че увлечението му по нея е повече от мимолетно.

— Ти... ти наистина си най-хубавото момиче, което съм виждал, знаеш ли? — каза ѝ той доста срамежливо, а зелените ѝ очи го погледнаха закачливо.

Някакъв пакостлив дух се бе вселил у нея и я накара да свали от главата си шапката, която не ѝ отиваше, и тежките плитки на косата ѝ, които толкова небрежно бе прибрала под нея, заподскачаха по гърба ѝ, огрени от слънчевите лъчи.

Препусна в галоп напред, наведена над врата на коня, и когато Карл я настигна, усети как сърцето му затуптя, щом тя обърна глава и се засмя насреща му. Без да мисли, той хвана гривата на кобилата ѝ, спря я и не можеше да откъсне поглед от устните ѝ, където малките бели зъби блестяха примамливо като бисери. Какви устни! С идеална форма, сочни и чувствени. Преди да успее да удържи порива си, Карл се наведе напред и ги целуна. Чу как тя промърмори едно кратко „mmm!“ от изненада и после се наведе доста отстъпчиво, докато нервното раздвижване на конете им ги раздели.

Тя бе вперила поглед в него с широко отворени бездънни очи, без да отрони нито дума, за да покаже дали е ядосана или доволна.

— Джини... мис Брандън, аз... аз не можах да се овладея — започна той неуверено. — Съжалявам...

— Наистина ли, Карл? — устата ѝ се изви в разбираща, закачлива усмивка и клепките ѝ се спуснаха, като закриха очите ѝ за миг.

Преди да знае какво да очаква, тя бе обърнала коня си и препускаше в галоп към дилижанса.

— Никога не казвай на някое момиче, че съжаляваш, след като си го целунал! — провикна се тя зад рамото си и той се запита колко ли други мъже са я целували и дали им е отвърнала по същия начин.

Те мълчаха през целия път до дилижанса и след като тръгна да се връща при стадото, Карл не видя Джини, докато не спряха да нощуват.

Бяха запалили огньовете си в малката естествена падина, образувана от някакъв пресъхнал поток, а дилижансите бяха

разположени в кръг на възвишението около тях. Тази вечер Пап Уилкинс бе наредил мъжете да се редуват да стоят на пост, за да следят за индианци и Джини го чу да казва неохотно, че това място е почти идеално за защита — разположено в средата на гладка като тепсия равнина, където могат да забележат отдалеч всеки, който идва към тях. На около две мили на запад, където се бе спряло стадото, малките огньовете, запалени от мъжете там, приличаха на мънички, блещукащи светулки. Звездите над тях изглеждаха по-големи и по-ярки от обикновено и на нея ѝ бе трудно да повярва, че в тези усойни планини, очертани на фона на тъмното небе, може да се спотайва някаква опасност.

— След два дни, най-много три, ще трябва да преминем през един проход там горе — каза Пап, като посочи към възвишенията. — Ако наоколо се крият индианци, точно на това място ще ни нападнат, освен ако Морган не ги открие пръв и не измисли някой план, за да ни преведе.

— Няма ли друг път, който да не минава през планината? — попита Джини и той тъжно поклати глава.

— Може би, но ще загубим сума ти време, ако заобиколим. Обаче щом имаме толкова много мъже с нас — добави той набързо, — надали ще се опитат да ни спрат. Понякога индианците са достатъчно умни, за да разберат, че имаме числено превъзходство, макар че команчите са по-лоши от останалите.

Един от мъжете, които стояха на пост извън кръга на дилижансите извика, че някой иде. Почти едновременно с това се чу гласът на Пако Дейвис, който викаше „ей вие в лагера — аз съм!“

Те го наобиколиха нетърпеливо, когато стигна до осветения от огъня лагер и хвърли поводите на коня си на Зак.

Пако Дейвис изглеждаше прашен и уморен. Той отказа да отговаря на въпросите, докато не изпи чашата горещо кафе, в което добави малко текила от бутилката, която извади от седлото си.

— Е? — запита Карл Хоскинс нетърпеливо. Той бе застанал с палци, мушнати в колана, вперил ядосан поглед в тъничкия мексиканец, който бе приел една паница боб от готвача и сега седеше облегат на колелото на дилижанса. — Защо не ни кажеш какво се е случило? Видяхте ли някакви индианци там? И къде е Морган?

Пако нехайно вдигна рамене.

— Всичко по реда си, амиго.

Черните му очи се спряха почти невинно върху Карл, но в гласа му се усещаше стоманена нотка, която накара другите мъже да застинат. Той се изкашля и продължи:

— Наистина намерихме следи от индианци — продължи Пако по-меко. — Отначало помислихме, че са две групи. Бяха се разделили точно в подножието на хълма ей там. Тъй че ние със Стив също се разделихме. Аз настигнах моята група след около два часа и те се оказаха само старци и деца, които се движеха много бързо, сякаш искаха да не се пречкат. Предполагам, че другите ще се окажат онази група воители, за които разправяха иичитите, както мислеше и Стив.

— Ами ако не се върне да ни каже, а те се опитат да ни нападнат? — попита с разтревожен глас Пап Уилкинс и Джини си спомни колко мрази индианците. Пако сигурно също се бе сетил за това, понеже очите му сякаш се изостриха, макар и гласът му да звучеше измамно спокоен и нехаен.

— Познавам Стив. Ще се върне. Може да е решил да преговаря с тях — той познава индианците доста добре и със сигурност знам, че говори езика на команчите.

— Нямам вяра на индианци! — избухна Пап. — Всички те са диваци, които знаят само да крадат и да убиват.

— Разполагаме с доста мъже и пушки — намеси се Карл Хоскинс рязко. — Защо просто не тръгнем след тях, за да ги нападнем първи? Ще ги изненадаме, а ако дилижансите не спират пътя си, ще са минали през прохода, преди индианците да се усетят.

Пако развълнувано стана на крака и погледна Хоскинс от другата страна на огъня. Устата му се бе свила в тънка, предупредителна линия под черните мустаци.

— Все забравяш, Хоскинс, че като го няма Стив, аз отговарям за защитата и безопасността на всички тук. Да не си луд? — гласът му бе хаплив и саркастичен. — Нали лагерът и жените на практика ще останат беззащитни, ако тръгнем да гоним група индианци, които отдалече ще видят, че пристигаме. Това не ти е като войните, в които си се бил или за които си чувал, Хоскинс, тези индианци са най-непредвидимото племе на земята. Бил съм техен враг, бил съм и техен приятел, също като Стив, и точно затова сенаторът ни нае за пазачи. Ясно ли е?

За момент Джини изплашено си помисли, че Карл може да посегне към пушката си, но Пап Уилкинс застана между двамата.

— Хайде, стига! Това, което Дейвис каза току-що, май е вярно. Тъй че кажете какво предлагате да правим сега?

— Ще следваме това, които Стив ми нареди точно преди да се разделим. Ще тръгнем оттук утре сутрин преди пет часа и ще продължим пътя си докъдето стигнем преди залез. Тези дни ще ни се сторят дълги и тежки, но ще наближим планината. Индианците знаят, че сме се запътили към тоя проход, тъй че ако се канят да ни нападнат, ще ни чакат там. Няма смисъл да ни атакуват в тази широка равнина, защото ще ги забележим от няколко мили. И може да сте сигурни, че вече са наясно колко души сме!

— Какво ще стане, когато стигнем до планината? — попита Карл презрително. Той още не бе простил на Дейвис, не бе забравил, че трябваше да отстъпи.

— Ще ни трябват няколко дни, дори и ако пътуваме по-бързо от обикновено. Но ще имаме вест от Стив преди това. Най-напред да свършим по-важното.

Те искаха да питат и да обсъдят още неща, но Пако не бе в настроение в този момент. Той спокойно отиде до одеялото си, разстели го под един от дилижансите, легна и затвори очи. Ако наистина щяха да стават рано, трябваше да се наспи.

Другите още спореха около огъня и той чу ядосания глас на Карл Хоскинс, който питаше какво, по дяволите, си мисли, че прави Стив Морган, като не се връща и изпраща заповеди. Увереният глас на Джини Брандън изненадващо го успокои.

— За бога, Карл, има ли смисъл да стоим тук и да обсъждаме това? Сигурна съм, че господин Морган много добре знае какво прави.

Значи тя си мислеше така. От това, което бе забелязал, тя не харесваше Стив много-много, всъщност изобщо не го харесваше и Стив бе необичайно мълчалив по този въпрос.

Въпреки това, точно като Хоскинс, Пако продължи да се чуди какво ли замисля Стив.

Стив Морган бе клекнал пред един индиански огън. Бе гол до кръста и кърпата, която бе носил тази сутрин, бе завързана здраво около ръката му над лакътя, изцапана със собствената му кръв. Бе завил раменете си с одеяло, за да се предпази от нощния хлад и лицето му, като това на индианците, седнали около огъня, имаше каменно изражение.

Лулата тръгна от ръка на ръка и когато дойде негов ред да запуши, той я пое с уважение по приетия начин, като вдишваше лютивия дим и бавно го изпускаше през ноздрите си.

Подаде лулата на високия смелчага от дясната си страна. Това бе Планинска котка, новият му кръвен брат, с когото се бе бил, за да докаже, че все още е от един от тях и не се е върнал към лекия, безопасен живот на белите.

Беше хубава битка. По-старият мъж, с пера на воин на главата си, заговори — описваше борбата и изразяваше гордостта си от факта, че човек, който е бил воин при команчите, никога не забравя това, независимо какво го е отвело далеч от тях.

Стив знаеше, че започнат ли веднъж традиционните тържествени речи, вероятно ще продължат цяла нощ. Мускулите на петите и прасците му вече бяха започнали да се схващат, понеже от доста време стоеше клекнал около индианския огън. Но лицето му, след дълги тренировки, не издаваше и следа от умора.

Като слушаше речите с половин ухо, Стив се замисли за Пако. Надяваше се, че се е върнал до лагера и ще ги накара да тръгнат рано, както му бе наредил. Ако всичко вървеше добре, той ще ги настигне преди да достигнат прохода, а дотогава апахите, които най-често обикаляха из тези земи и бяха най-голямата заплаха за тях, щяха да са далеч, поне за момента.

Имаше късмет, че точно тази група индианци се бяха оказали команчи. Те обикновено не идваха толкова на юг, но сега, водени от Пламтящата стрела, сина на вождя, бяха тръгнали да търсят някаква

шайка апахи. Цветовете на войната, с които тези команчи бяха изрисували лицата си бяха заради апахите, нападнали лагера им преди седмица и избягали с някои от най-младите и най-хубавите им жени.

Добре че не беше забравил как да използва дългия нож. Той имаше защо да се радва за това, когато същият този млад воин го бе предизвикал да докаже, че все още е команч и не е омекнал от престоая си при белите.

Борбата бе кървава. Малки одрасквания и порязвания по гърдите и ръцете на двамата мъже се червенееха като свидетелство за това. Планинска котка нанесе първата по-сериозна рана, когато Стив, заслепен за миг от капчици пот, попаднали в очите му, леко бе охладил защитата си.

Раната на ръката му можеше да е по-дълбока, ако не бе мръднал светкавично и не бе отместил тялото си настрана. Това го събуди, направи го по-настървен и по-непредпазлив. Поради кръвта, която губеше, разбра, че трябва бързо да приключи битката.

Дните на улични боеве на пристанището в Луизиана и всички останали крайбрежни градчета бяха дали своя дан. Стив бе научил някоя и друга по-завъртяна хватка, както и разни трикове с ножа, които не бяха познати на индианеца. Стив се бе престорил, че се препъва и след това, като се завъртя на пръсти, прехвърли ножа от дясната си ръка в лявата. Планинска котка залитна, объркан от маневрата, и изгуби равновесие, а ножът му отхвърча надалеч, като описа дъга във въздуха.

Стив се хвърли върху него като котка, възседна тялото му и опря ножа си в гърлото на индианеца. Видя блестящите, безстрашни очи да се стрелват нагоре и изведнъж разбра какво трябва да направи.

Нарочно поряза ръката на воина с ножа, точно като своята. Това бе жестокост, каквато индианците щяха да оценят.

— Тъй като и аз съм един от вас, не мога да убия своя брат. Но ако се нуждаете от още доказателства, че съм един от команчите, наместо това ще ви помогна в битката с апашите.

Премемерната дързост на думите му бе спечелила одобрителни възгласи от страна на другите воители. А Планинска котка, който се бе бил добре, не се чувстваше унижен. По-късно баща му, вождът, бе изпълнил церемонията, която ги свърза като кръвни братя, като

направи Стив „син“ на един от неговите стари и уважавани приятели, и свой син.

Утре преди изгрев-слънце той щеше да си сложи цветовете на войната и да тръгне с тях, за да намери крадливите апаши. Тази вечер трябваше да чуе и останалите речи и може би самият той да каже нещо.

Стоически, като изтласкваше мисълта за болката в пулсиращата си ръка, Стив се настани, за да дочака края на нощта. Той можеше да превърже раната с билки и тя щеше да зарасне, но той се надяваше, че няма да се наложи да чака дълго, докато настигне дилижансите. Имаше да върши работа — той почти бе забравил за нея, озовавайки се в средата, където някога бе прекарал живота си.

Дилижансите, които тръгнаха още преда първите лъчи да се покажат над хоризонта, се движеха като змия по равнината, а стадото ги следваше бавно и тежко, все още на около две мили на запад.

Соня още спеше, но тази сутрин Джини седеше на високата седалка до Тили, която държеше поводите. Тя бе завила раменете си с дебел вълнен шал, а гъстата ѝ медночервена коса бе сплетена на плитки на гърба ѝ.

Забеляза Пако Дейвис, който яздеше малко по-напред заедно с Пап и сочеше планините отпред.

— Господин Морган още не се е върнал, а, Джини?

Мекият глас на Тили откъсна Джини от унеса ѝ и големите, морскозелени очи добиха тревожен вид.

— Май че не е. Чудя се къде ли е. Но пък той е непредсказуем човек и на него не може да се разчита.

Когато Соня не бе наблизо, Джини и Тили се държаха като близки приятелки. Възпитана в Париж, където цветът на кожата не бе от особено значение, Джини първа бе започнала да насърчава тази близост. Соня никога не бе груба и винаги се държеше много любезно с прислужницата си, но между тях имаше известна дистанция, която и двете приемаха за даденост. Тили от своя страна откри, че може да говори свободно с Джини, сякаш тя бе равна с нея. Когато се замисли за това, Джини осъзна, че е доста необичайно, но дъщерята на

сенатора бе само една година по-малка от Тили и винаги се държеше естествено и дружелюбно, понеже наистина я харесваше като човек.

Сега Тили хвърли доста лукав поглед към момичето, което се бе сгушило до нея, все още сънено.

— Мислиш ли, че вече е намерил тези индианци? Може пък те да са го открили първи, макар че този господин Дейвис хич не изглежда разтревожен.

— Аз дори не съм сигурна, че там изобщо има индианци — рече Джини остро. — А и дори да има, не мисля, че господин Морган ще е толкова глупав да се доближи до тях. Във всеки случай мен изобщо не ме е грижа за него!

Но когато дойде време за нощувка вечерта на третия ден, всички вече се тревожеха — всеки по различни, свои си причини.

Пако Дейвис бе мълчалив и угрижен и дори Пап Уилкинс не бърбеше оживено както обикновено по време на вечерята. Карл Хоскинс се оплакваше от темпото, което бяха принудени да следват и предупреди, че телетата са почнали много да отслабват. Вече бяха загубили две от тях.

Като приближиха подножието на планината, всички бяха капнали от умора — както телесна, така и душевна. През деня Соня бе необичайно раздражителна и току се сопваше на Тили, която избухваше в сълзи. Тази необичайна реакция от нейна страна караше и Соня да се разплаче. А Джини, която през последните два дни изглеждаше бодра, сега бе необичайно мълчалива и едва успя да изрече едно вяло „О, здравей, Карл“, когато той дойде до лагера за вечеря и я намери втренчила поглед в недокоснатата си чиния.

Мъжете започнаха да спорят, както бяха правили през последните два дни, а Соня, с все още зачервени от плач очи заяви, че ако възнамеряват да правят само това, тя от своя страна ще се върне в дилижанса.

— Джини, ти дори не си вкусила от вечерята! — каза тя сприхаво. — Какво ти става, за бога?

— Това, което става с всеки друг тука — отвърна Джини. — Те сякаш не могат да решат какво да правят.

Пако настояваше да продължат, като вземат няколко души, за да огледат прохода рано сутринта, а след това останалите да тръгнат след тях.

Карл заяви, че се страхува за съдбата на стадото — не беше много вероятно индианците да нападнат дилижанс, пълен с въоръжени мъже, но няма ще могат да устоят на изкушението да си вземат малко животни от порода, която не са виждали по-рано?

Пап Уилкинс явно считаше, че ще е по-добре да изчакат още един ден — може да се опитат да намерят някакъв друг път, заобикалящ планината.

Спорът ставаше все по-разгорещен, когато някой забеляза малък облак прах точно до сянката на възвишението. Пако грабна бинокъла и присви очи.

— Самотен ездач — каза той лаконично. — Не стреляйте. Може да е индианец, а може и Стив да се връща. Да почакаме и ще видим.

Той свали бинокъла и Пап го взе от ръката му.

— Дай да погледна и аз. Може да ми е побеляла косата, ама очите ми още ги бива, даже повече отколкото на някои младоци.

— Ако е Морган, доста е нагъл! Да се появи тук три дни покъсно, след като не е пратил ни вест, ни кост! — каза Карл Хоскинс ядосано, но забеляза странния, почти укорителен поглед, който му хвърли Джини Брандън.

— На мен повече ми прилича на индианец, но предполагам, че може и да е Морган — каза Пап накрая. — Конят, вярно, прилича на неговия!

Прахът не им позволи да видят кой бе нетърпеливият им гост, докато не пристигна в лагера с дивия боен вик на команчите, който накара жените да се свият от страх, а мъжете да посегнат към пушките си.

— Глупак неден! Пресиш си белята! Можеше да ти пръснем черепа, като идеш с тия крясъци — извика Пако, докато мъжът смъкна покрития си със сажди плащ.

Джини се изправи почти инстинктивно и сега трябваше да си наложи да остане на мястото си, облежната на колелото на дилижанса, сякаш завръщането му изобщо не я интересува. Тя прехапа устни, ядосана на себе си, задето не можа да удържи внезапното разтуптяване на сърцето си. Този боен вик е виновен, каза си тя. Той няма право да ни плаши така.

В душата си тя бе решила, че вече е мъртъв, а ето че пристига в лагера с индиански вик и очи, блеснали от дързост и въодушевление.

Като видя как изглежда той, устните ѝ се свиха в една черта. Срамота! Не можа ли да се сети, че в лагера има и жени? Тя със сигурност няма да отиде при другите, които го бяха наобиколили, като се смееха и го засипваха с въпроси.

Стив Морган бе гол до кръста, по лицето и гърдите му все още имаше следи от индианските цветове на войната и все още носеше наниз от шарени мъниста около челото си като апашите. Ботушите и ризата му бяха завързани на седлото, а краката му бяха обути в мокасини. Бе тъмен като индианец — от горе до долу не можа да не забележи Джини.

Тя дочу откъслечни части от разговора, докато той несъзнателно клекна до огъня и си сипа кафе, а Пако го засипваше с въпроси.

— Всъщност защо се забави толкова?

— Индианците се оказала команчи, отидох в лагера им да поговорим и те успяха да ме убедят да се присъединя към тях, за да намерим апашите. Не можах да се сетя за по-добър начин да разбере къде се крият апашите и колко души наброяват.

— Ти си тръгнал по пътеката на войната с команчите? — гласът на Пап прозвуча така, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

Морган се засмя насреща му.

— Някога живях сред команчите... Доста отдавна. А те са почти единственото племе, от което апашите наистина се страхуват. Тръгнахме да търсим жените, които апашите бяха имали неблагоприятно да откраднат и си ги върнахме.

— Да не искаш да кажеш, че си срещнал стари приятели и си тръгнал с тях просто ей така? А нас си ни оставил тук в неведение?

Карл бе вбесен и Джини забеляза, че Пап Уилкинс сложи успокоително ръка на рамото му:

— Спокойно, Карл...

— Ако имаше някакъв начин да ви съобщя, щях да го сторя — гласът на Стив Морган бе измамно мек, но под него се усещаше стоманена нотка. — Обаче в този случай... — очите му обиколиха всички лица наоколо и отново се спряха върху Карл. — Няма да ни безпокоят никакви индианци, когато минаваме през прохода. Команчите се връщат обратно в земите на дедите си, а апашите ще си лижат раните. И без това не останаха много, които да се върнат в лагера им. Те са шайка крадливи псета.

— Имаше няколко скалпа на седлото ти. Сам ли ги свали?

— Всъщност да, сам. Стар индиански обичай. Предполагам, че онези гадове вече няма да умират от желание да се захващат с жените на команчите.

На Джини ѝ прилоша. Очите ѝ несъзнателно полетяха със страх към седлото, но за щастие Зак вече бе отвел коня. Как можеше да говори толкова спокойно за убийства и за скалпиране на хора? Той самият бе по-лош от индианец и хладнокръвният начин, по който бе отговорил на въпроса на Пап бе доказателство за това, макар и видът му да не го издаваше.

— Ранен си. Как се случи?

Пако зададе въпроса с остър глас и накара Джини веднага да обърне глава към групичката около огъня, от която я отделяха няколко крачки. И наистина кафявата кърпа, завързана около врата му, когато тръгна от лагера, сега бе пристегната около ръката му, все още изцапана със засъхнала кръв.

— С нож — каза Стив Морган кратко.

— Я по-добре дай да погледна — посъветва го Пако. — Все още ми се намират някои лекарства в торбата.

Последва бурно обсъждане, докато Стив възразяваше, че вече е превързал ръката си с някакви билки и няма нужда от нищо друго. Пако настояваше, че раната трябва да се почисти, а Пап Уилкинс викаше на мъжете да донесат кутията с лекарствата.

— Най-вероятно ще си докараш някое отравяне на кръвта. Не мисля, че индианските ножове са от най-чистите — каза Карл Хоскинс, като се обърна почти злобно и се отдалечи.

— В нашия дилижанс имаме медицински принадлежности за спешни случаи. И понеже вие, господа, сте много неорганизирани и изглежда не можете да решите какво да предприемете, може би ще ми разрешите да се погрижа за раната на господин Морган.

Без да ѝ се каже, Тили вече бе донесла малката кутия с превързочни материали, която сенаторът предвидливо им бе дал и Джини хладнокръвно се запъти към огъня. Тя видя как изненадата в очите на Стив Морган се смени от нещо друго — неразгадаемо и почти предизвикателно, докато той бързо и с лекота се изправи на крака.

— Това е само леко одраскване, мадам. И се боя, че не съм много чист. Нямах време да се изкъпя.

Дали в гласа му не се криеше някаква следа от подигравка? Ако беше така, тя не ѝ обърна внимание, точно както не обърна внимание и на погледите, които отправиха към нея всички останали. Върху бледото лице на Соня бе изписана изненада, Пап Уилкинс изглеждаше абсолютно изумен, а погледът, който ѝ хвърли Пако Дейвис, бе загадъчен.

— Господин Морган, никой от нас не е особено чист след всичкия този прахоляк, в който се движим. Елате с мен, сигурна съм, че ей сега ще оправим тази рана.

Малката медицинска кутия съдържаше всичко необходимо. Мехлеми, превръзки, спирт, дори извити игли и хирургически конци, както и лауданум^[1] за успокояване на болките. Всичко, за което се бе сетил докторът в Сан Антонио.

Тъй като Джини вече се бе обърнала и се бе запътила към дилижанса, Стив повдигна рамене и я последва.

Когато тя му посочи с жест да седне на земята до дилижанса, той само повдигна вежди и се подчини, като подпря гърба си на колелото. Пако безмълвно му подаде ризата и му помогна да вкара едната си ръка в ръкава на смачканата дреха.

— Извинете ме за минутка, мис Брандън — каза той любезно и взе бутилката, която Пако държеше в другата си ръка.

— Господин Морган!

— Само глътка уиски, мадам, за да не щипе толкова.

Очите му нагло се смееха насреща ѝ и тя сви устни.

— Джини — прошепна Соня някъде зад нея, — сигурна ли си, че... Искам да кажа, промивала ли си рана преди това? Понякога трябва да имаш здрави нерви...

— Мога да се справя! — отвърна Джини рязко.

Тя взе малката остра ножица от мястото ѝ и клекна до него, за да среже пропитата с кръв кърпа. Въпреки че внимаваше, части от нея останаха залепнали по кожата му и Джини прехапа устни.

— Трябва да се промие, мадам — предложи Пако, като клекна до нея. Той злобно се ухили на Стив. — Но ние нямаме чак толкова много вода. Опитайте с уиски. Малко ще щипе, ама така по-бързо ще зарасне.

— Добре, каквото и да решите вие двамата, първо ми дайте да пийна нещо!

Стив хвърли намръщен поглед на Пако, след това килна глава назад и остави силната течност да се излива в гърлото му, докато Пако сграбчи бутилката.

— Нали не говорите сериозно? — Джини го погледна въпросително, но Пако разклати бутилката и вече изливаше уиски върху кървавата отворена рана на ръката на приятеля си.

Стив стисна зъби от изгарящата болка, но освен че пое шумно въздух, не издаде нито звук, седнал стоически като индианец, докато Джини пребледняла използваше пинсетата си, за да извади парчетата коприна от раната.

След това тя трябваше още веднъж да промие раната със спирт и трепна, докато го правеше. Този път Стив пребледня като платно под тъмния си тен.

— Исусе! — скръцна той със зъби. — Не ме болеше толкова, когато ме раниха.

— Не богохулствайте, господин Морган, моля ви — каза Джини сковано, макар че самата тя бе доста стресната.

Той я изненада, като ѝ се извини и после изви ръка и я погледна така, сякаш не бе негова. Стив Морган я гледаше със съмнение, докато Джини попиваше алената, все още кървяща рана с парче марля и започна внимателно да нанася мехлема, който докторът специално бе препоръчал за порязвания.

Нелепо бе, че точно в този момент забеляза колко дълги и гъсти са миглите му. Кой се интересува какви мигли имат мъжете?

Пръстите ѝ трепнаха и внезапно очите му се впиха в нейните, а странният им тъмносин цвят отразяваше огъня.

— Стойте мирно! Вече се стъмни и не се вижда добре — каза тя, без да има нужда. Но защо бе казала това? И защо сякаш изведнъж останаха сами?

Тя видя как устните му се извиха в леко подигравателна усмивка и после сама се изненада от въпроса си:

— Защо сте живели с индианците? Искам да кажа едно време. Отвлякоха ли ви?

— Бях на петнадесет, мадам — малко големичък, за да искат да ме отвличат!

— Не отговорихте на въпроса ми. Или може би не искате да ми отговорите?

Усмивката изчезна от лицето му и той я погледна някак странно.

— Живях с команчите, защото сам пожелах. Но това е дълга история, мадам, и ще ви бъде досадна.

Вбесена, Джини го погледна ядосано.

— Защо не си признаете честно, че не искате да говорите за това? И между другото трябва да ви напомня, че твърде често забравяте да говорите неправилно и невинаги сте много убедителен в ролята на груб и неук наемник от границата.

Той избухна в смях, докато тя не затегна краищата на превръзката, която бе поставила около ръката му. Тогава изохка и я погледна укорително.

— Вие сте...

Една сянка падна на рамото ѝ и Джини видя Карл Хоскинс, застанал зад нея със заплашителен вид.

— Изглежда, че нашия стрелец е отишъл да си играе на индианец и си е наранил ръката, а?

След това Джини не може да си спомни да е видяла някакво движение, но пистолетът на Стив Морган, изваден от левия кобур, внезапно се озова на бедрото му, небрежно насочен към Хоскинс.

— Обаче на другата ми ръка ѝ няма нищо — в случай, че това те безпокои, Хоскинс — провлече той.

Джини видя как лицето на Карл пребледня и след това Стив вдигна рамене и прибра пистолета в кобура.

— Не може да не се поперчиш, нали? — каза Карл злостно. Той погледна към Джини и след това сякаш с мъка се овладя, обърна се и тръгна към огъня.

Джини видя как Соня го последва, сложи ръка на рамото му и започна да му говори меко и настоятелно.

— Какво му става на Карл, за бога? — попита тя.

Морган бе започнал да пъха превързаната си ръка в ръкава на ризата си с каменно лице.

— Може би ревнува — отвърна той лаконично.

По някакъв необясним начин кратката му забележка отново ядоса Джини.

— Това е нелепо! — каза тя бързо. — Аз не принадлежа на Карл Хоскинс и освен това няма от какво да ревнува.

— Нима?

Очите и леко се разшириха и тя несъзнателно навлажни устни с език.

Ярки петна от боята се извиваха по загорялото му тяло, разположени от танцуващите огнени езици, и нито една от язвителните, гневни думи, които се канеше да изрече не можа да излезе от внезапно пресъхналото ѝ гърло.

— Не разбирам — каза тя накрая, а думите и прозвучаха меко и колебливо.

— Мисля, че разбираш — отвърна той рязко и погледът в очите му премина през нея като ток и накара сърцето ѝ да затупти лудешки.

Джини почти не осъзнаваше, че се бе изправила на крака и той държи ръцете ѝ в своите. Благодареше ѝ с любезен и внезапно далечен глас. Тръгваше ли си? И защо мисълта, че той всеки момент ще се обърне и ще си иде толкова я разстройваше?

Стив бе пуснал ръцете ѝ и я гледаше ядосано. Тя трябва да каже нещо, да направи нещо, ала какво? „Какво ми става“, извика тя наум и се почувства хипнотизирана от близостта му, от странния му мъжки мирис, от удълженото лице с набола брада, покрила скулите му. Той ѝ се струваше едновременно познат и непознат и в този момент тя не можеше да разбере себе си. Испита почти непреодолимо желание да се хвърли към него, да усети как ръцете му я обвиват, да докосне дългите къдрици на врата му.

— Най-добре да се връщате в дилижанса си, мис Брандън — каза внезапно и рязко той, като развали магията, която сякаш ги бе приковала на местата им за момент. — Защото ако не го направите, може да ви грабна и да ви целуна, а всички ни гледат. По-добре да тръгвате, преди да е станало твърде късно.

— Да не се боите от нещо, господин Морган? Вие?

Джини чу гласа си — подигравателен, леко закачлив — и веднага разбра, че е казала това, което трябва, защото очите му започнаха да се смеят оценяващо.

— А аз бях започнал да се питам кога ще си покажете рогцата!

— Понякога ги скривам.

Тя нарочно го погледна предизвикателно и Стив се изсмя с глас.

От мястото си до огъня Карл Хоскинс гледаше ядосано към тях, а красивото му лице се бе изкривило от омраза.

— Не трябва ли да се намесите, госпожо Брандън? Погледнете ги — те се смеят и флиртуват, сякаш нас ни няма! Аз би трябвало да...

— Не правете нищо, Карл Хоскинс — рече Соня остро, макар че и нейното лице изглеждаше разтревожено. — Моля ви — добави тя по-мекко, — не бива да си създаваме проблеми, не сега! А вие не трябва да се тревожите. Джини е разумно момиче, тя само се държи приятелски.

— Аз нямам доверие в него, а не в нея! Морган, този мелез и убиец, трябва да се държи на разстояние. Такива като него нямат представа как да се държат с дами. Нима тя не знае колко е опасен?

— Казах ви, няма от какво да се боите! Та Джини дори не го харесва, самата тя ми го е казвала.

— Сега обаче не изглежда да е точно така. Погледнете я. Какво й става?

Изумена, Соня проследи погледа на Карл и видя как Джини вдига ръка и леко прокара пръсти по петната от боя на голите гърди на Стив Морган.

— А това на какво ви прилича?

Гласът на Карл Хоскинс звучеше задавен от ярост и гняв и Соня не можа да потисне едно възмутено възклицание. Карл бе прав. Какво прави Джини, за бога?

С чувство на облекчение Соня видя как Стив хвана здраво китката на Джини и я отмести; видя как тъмната му глава се наведе към нея и й каза нещо. Джини повдигна рамене, но каквито и да бяха думите му, те имаха въздействие, защото няколко секунди по-късно той тръгна с леко ироничен поклон, а Джини направи лек реверанс и без да се обръща назад, изчезна във вътрешността на тъмния дилижанс.

[1] Лауданум — опиева тинктура. — Б.пр. ↑

13

Соня бе решила да поговори сериозно с Джини, но доведената ѝ дъщеря с неподозирана ловкост успя да избегне разговора.

Джини спеше или се преструваше на заспала, когато Соня влезе във вагона, след като прекара половин час в опити да успокои Карл Хоскинс. Уморена и потисната, Соня почти се зарадва, че ще отложат разговора. Когато тръгнаха към пет часа на следващата сутрин, Джини пое поводите и радостно посъветва Соня да се понаспи, докато има възможност.

Но когато Соня се събуди малко по-късно, все още уморена, на високата седалка бе само Тили, която подвикваше на конете. Джини бе изчезнала.

Като я попита, Тили каза доста сопнато, че мис Джини е отишла да пояде — казала, че иска да види как стадото и дилижансите минават през прохода.

— Но тя не може да е отишла сама? Божичко, та наоколо може да има индианци!

— Не, мадам, не тръгна сама. Господин Морган мина оттук и тя тръгна с него. Казаха, че ще идат малко нагоре в планината и ще ни настигнат по-късно.

— О, не! — в сините очи на Соня се четеше не само изумление, но и гняв.

Тя прехапа устни, за да не изрече думите, които щяха да се изплъзнат от устата ѝ. Не можеше да сподели с Тили как се чувства в действителност. Но докато се качваше да седне до нея, Соня с неудобство съзнаваше, че кафявите очи проникателно се вглеждат в нейните. Разбира се, нямаше значение какво си мисли Тили, но наистина бе неразумно и нетипично за Джини да действа така... така потайно.

Собствената ѝ злоба я изненада, когато Соня си помисли ядно, „проклет да е Стив Морган! Защо Уилям трябваше да назначи точно него? И то след всички тези години? И какво правеше той с Джини?“

Стив се питаше същото, когато за втори път спряха да си починат и да напият конете по дългия стръмен склон, който се спускаше от възвишенията.

Защо снощи бе толкова луд, че да ѝ обещае да я доведе тук? Никой не знаеше по-добре от него, че наоколо все още може да се навърта някой апах, а с него имаше жена, и то неопитна като Джини Брандън... Той си каза, че проклетата евтина помия, която Пако наричаше уиски, ще да е виновна. Но в такъв случай, какво я бе прихванало нея?

Кладенчето бе всъщност само малко изворче — малко подземно изворче, което бе открил под една огромна наклонена скала. Макар и да усещаше, че той бърза да се връщат, Джини бе слязла от коня и нарочно бе седнала, облежната на по-малката скала и се преструваше на уморена от дългата езда. Тя бе свалила шапката от главата си и си вееше с нея, затворила очи. Но въпреки това много ясно съзнаваше, че спътникът ѝ я изучава със сериозно и мрачно лице. Тя цяла сутрин се питаше защо бе дошла с него и защо бе тук сега, но по типично женски маниер не искаше да знае отговора. Тя искаше... не знаеше какво иска! Беше тук — нека той да направи първата крачка.

До този момент Стив се бе държал любезно. Отговаряше, когато тя го заговореше и от време на време я съветваше да внимава, когато пътеката, по която вървяха, се стесняваше. За разлика от Карл, той не се опитваше да притисне крака си в нейния, когато яздеха редом. Снощи бе флиртувала с него, но тази сутрин всичко изглеждаше другояче. За какво си мислеше той?

— По-добре да тръгваме. Ще ни трябват поне два часа, за да настигнем дилижансите.

Гласът му прозвуча някъде над нея и Джини се престори на изненадана.

— Нима? Наистина ли е толкова далече от тази страна на планината? Нагоре сякаш не бе толкова дълго.

Неволна усмивка заигра в ъгълчето на устните му.

— Ако си спомняте, мадам, май вече ви казах, че тази пътека, по която вървим сега, заобикаля билото. Оттук отнема повече време.

Той протегна ръка към нея и тя неохотно я пое, като се изправи на крака нестабилно, когато той я дръпна.

— Мадам?! Защо продължавате да ме наричате така? Карате ме да се чувствам като някоя стара омъжена жена.

— Ами ако предпочитате, ще ви наричам мис Брандън — каза той сухо и начинът, по който очите му я огледаха — хладно и оценяващо — я накара да се изчерви от неудобство.

— Вие наистина сте непоносим!

Джини изтегли ръката си от неговата и отиде до кобилата си, като му обърна гръб.

— Джини Брандън — в гласа му се таеше нотка на присмех, когато се приближи до нея зад гърба ѝ. Ръцете му докоснаха раменете ѝ и нежно я обърнаха към себе си. — Защо съм толкова непоносим? Какво очаквахте от мен?

Тя трябваше да си наложи да го погледне в очите.

— Не зная. Честност, вероятно. Повечето мъже не са честни с жените. Те се преструват, разиграват театър и карат и нас да играем различни роли — гласът ѝ трепна за миг и след това набра сила: — Може би вие, господин Морган, ме заинтригувахте именно защото сте различен от останалите мъже, които познавам. Създавате впечатлението, че казвате това, което чувствате и правите това, което искате. Не се страхувате какво може да кажат или да си помислят хората, нали? Не знам дали трябва да се боя от вас или...

Пръстите му се впиха в раменете ѝ и тя трепна. Присмехът бе изчезнал от погледа му и сега я гледаше сурово и твърдо.

— За бога! Заинтригувана сте от мен, защото ви взех за курва първия път, когато ви срещнах и се държах с вас, сякаш сте такава? Ако искате да знаете истината, вие ме заинтригувахте още тогава, най-вече понеже бях готов да се закълна, че и вие отвърнахте на целувката ми. Но отдавна съм се научил да бягам като от чума от задъхани малки девици, изпълнени с любопитство и закачливи номерца.

— О! — възкликна тя гневно, но той неумолимо продължи, като премина на ти, стиснал здраво раменете ѝ:

— Не, не се опитвай да се измъкнеш, не съм свършил още! Нали искаше честност? Желая те, Джини Брандън! Още отначало те желяех и съм сигурен, че и ти го знаеш. Но се опитвах да стоя колкото се може по-далеч от теб, защото ти си най-силната отрова. Добро момиче,

дъщеря на сенатор и при това девствена! През по-голямата част от живота си не съм живял почтено — пожелавал съм жени и съм ги имал и никога не съм си губил времето много-много да ги уговарям и съблазнявам. Това, което май се опитвам да ти кажа е, че всичко това е лудост. Нямах право да те каня да дойдеш тук с мен, а ти — с проклетите ти зелени очи — трябваше да знаеш, че не бива да идваш!

— Защо не? — същите тези зелени очи, които бе проклетел, предизвикателно засвяткаха насреща му. Не, този път тя ще устои на погледа му, нямаше да отстъпи. — Знаеш ли, прав си. Аз наистина съм любопитна. И защо да не бъда? Само защото съм „добро момиче“, както казваш? Аз съм жена, Стив Морган, и ти ме възприемаш като жена. И все пак има толкова неща, които не разбирам! Каза ми, че ме желаяш, а аз не знам какво всъщност означава това, нито как би трябвало да се чувствам в този случай! Когато Карл ме целуна, аз...

Пръстите му се впиха в раменете ѝ и тя нададе малък вик от болка.

— Значи ти си девственица, която се преструва на страдна? — каза той грубо. — И това несъмнено е целта на експеримента ти, така ли? Много добре, мис Брандън, ще се опитам да ви бъда от полза, само за да имате база за сравнение следващия път, когато целунете Карл Хоскинс.

Преди Джини да успее да пророни и дума или да се помръдне, той я бе придърпал към себе си и устата му се сведе над нейната в груба, яростна целувка, от която дъхът ѝ спря. В него нямаше и следа от нежност и ласкавост. Ръцете му я държаха залепена за тялото му и той я целуваше страстно, а езикът му продължи да изследва устата ѝ, докато тя помисли, че ще припадне. Усети как краката ѝ се подкосиха, почувства някакво странно трескаво пулсиране в слепоочията, което сякаш се разнесе по цялото ѝ тяло и я обсеби.

Без да знае защо и без да разбира какво прави, ръцете ѝ се вдигнаха и обгърнаха врата му. Джини усети как ръката му запълзя бавно и гальовно по гърба ѝ, след това нетърпеливо дръпна косата ѝ и внимателно разпусна навитите на кок плитки. Косите ѝ се разпиляха по раменете, а целувките му оставиха пареща следа от разтворените ѝ устни до ухото ѝ.

— Джини... Джини... — думите му прозвучаха като стон.

Тревожна тръпка премина през тялото ѝ, когато усети, че пръстите му разкопчават тънката копринена риза, която носеше над полата си за езда.

Той не бива... Тя не бива да го оставя... Но устните му намериха трапчинката в основата на шията ѝ и тя издаде тих, безпомощен стон. Усети как ръцете му разтварят ризата ѝ, а пръстите му изгарят голите ѝ гърди.

Стив я бе прегърнал плътно, подпрял с една ръка слабото ѝ треперещо тяло, и точно когато тя щеше да започне да протестира против волностите, които си позволява, устните му запушиха отворената ѝ уста и заглушиха думите, които се опита да изрече.

Главата на Джини се наклони назад и тя започна да хлипа приглушено. Чувстваше се неспособна да мисли и да се съпротивлява.

Изведнъж той наведе глава и започна да целува гърдите ѝ, а езикът му чертаеше леки възбуждащи линии около набъбналите им чувствителни върхове.

Тогава Джини се опита да се бори, но не намери сили в себе си. Двете му ръце отново я държаха, тя затвори очи и го остави да върши това, което иска. Усети как желанието да се съпротивлява и дори да протестира бавно намалява и се заменя от друго — нещо, което нарасна като стегнат твърд възел в корема ѝ и разля изгаряща руменина по цялото ѝ тяло.

Той трябва да бе усетил как тя внезапно се предаде. Чу някак отдалеч как меко се засмя и после, като я хвана нежно, отново започна да я целува, а ръцете му се плъзнаха под ризата ѝ и започнаха да милват голата кожа на гърба ѝ.

Този път Джини сама се притисна в него, без все още да разбира странните нови емоции, които той бе събудил в тялото ѝ. Усещаше ясно натиска на дългите му мускулести крака върху своите, чувстваше допира на ризата му в голите си гърди и мекотата на косата му под свитите си пръсти.

Някъде от дълбините на съзнанието ѝ изникна мисълта: значи такова било чувството — като треска, като свита на топка змия в стомаха, растяща, разливаща се като мед топлина в слабините ѝ, която не ѝ оставя нищо друго, освен да чувства, да желае и все пак да не разбира напълно какво точно иска от него.

По-късно разбра, че чак когато внезапният далечен вик някъде под тях ги прекъсна, те спряха това, което щеше да ги отведе до кулминацията.

Джини усети как тялото му се изопна, притиснато в нейното, той застана неподвижен за момент, сякаш висяха във въздуха и след това я освободи. Тя застана на треперещите си крака, когато ръцете му я пуснаха и той отстъпи заднишком.

— О, боже! — каза Стив отчаян, докато същият глас изкрещя отново:

— Но!а, вие там горе! Чуваш ли ме, Стив?

Джини се свлече на колене и продължи да диша на пресекулки, а ръцете ѝ се вдигнаха към горящите ѝ поруменели бузи.

— Това е Пако — каза той ненужно и след това добави с глас, изпълнен с досада: — Много е тактичен, нали?

Той сви ръце пред устата си и извика:

— Слизаме, стойте там!

Джини вече бе започнала да се суети с копчетата на ризата си. Внезапното ѝ неудобство я караше да избягва погледа му. О, боже, как щеше отново да го погледне сега? Как щеше да погледне останалите?

Той клекна до нея и като отмести треперещите ѝ пръсти настрана, започна бързо и умело да закопчава ризата ѝ.

— Добре, че Пако се обади навреме — каза Стив тихо. — Разбираш това, нали? И сега май трябва да кажа, че съжалявам, но не е вярно.

Той сложи ръка под брадичката и повдигна лицето ѝ към своето, въпреки нежеланието ѝ.

— Не се забърквай повече с мен, Джини Брандън. Нямам време за романтика и нежни целувки! Не съм навикнал на любопитни девственици.

Нещо я накара да избухне срещу него.

— Затова ли бе толкова... толкова груб? Да не се опитваше да ме сплашиш, господин Морган? Случвало ли ти се е да се държиш нежно или любезно с жена?

Той вече ѝ бе подал ръка, за да ѝ помогне да се изправи на крака, но сега я стрелна с поглед, който бе почти учуден, преди да го прикрие под ледената си маска.

— Честно казано, когато съм бил с жени, те винаги са знаели какво ще последва. Нямаше нужда да си губим времето в глупави игрички. Послушай съвета ми, мис Брандън, и забрави какво се случи преди малко. Сигурен съм, че Карл Хоскинс ще ти се стори много по-възпитан любовник и ще отговаря на вкуса ти повече от мен.

— Човек може лесно да те намрази, но съм сигурна, че това ти е известно!

Като се загърна с останките от гордостта и достойнството си, Джини се качи на коня, без да поеме ръката, която той бе подал, за да ѝ помогне.

Те слязоха и посрещнаха Пако с каменно мълчание и Джини не знаеше дали да се чувства облекчена или гузна, като видя, че Карл Хоскинс е с него със сурово изражение на лицето, на което бе изписано подозрение.

Той успя да овладее гнева си само защото Соня Брандън го бе умолявала и бе изтръгнала от него неохотно обещание за това.

Лицето на Стив Морган не издаваше нищо, ала Джини... Страните ѝ бяха необичайно поруменели, а косата ѝ, забеляза той, бе сплетена небрежно в една плитка, която се вееше над рамото ѝ. Бе отворил уста да каже нещо, когато срещна очите ѝ и почти предизвикателният поглед в тях го накара да стисне зъби в безсилна ярост.

— Госпожа Брандън бе... доста обезпокоена, когато се събуди и откри, че си тръгнала на езда — каза той сковано, когато Джини дойде до него в галоп.

— Съжалявам — каза тя кисело, — но не исках да я будя и освен това казах на Тили...

— Ако някой е виновен, предполагам, че това съм аз — каза Стив Морган кавалерски. — Попитах мис Брандън дали иска да дойде да пояди с мен и това ни отне повече време, отколкото си мислех, защото се наложи да спрем няколко пъти, за да си починат конете.

— Мислех, че си по-съобразителен, Морган. Все пак именно ти ни бе предупредил за индианците!

Карл можеше да каже много повече, но внезапният студен, предупредителен поглед в очите на Морган го възпря. Пако Дейвис се намеси бързо, за да ги успокои:

— Е, сега вече Хоскинс може да придружи мис Брандън до дилижанса, а ние с теб, амиго, трябва да открием какво е станало с онези апахи, които приятелите ти са подгонили.

— Мис Брандън, за мен бе удоволствие, мадам.

Като си наложи да срещне погледа на Стив Морган, Джини кимна студено.

Значи всичко трябваше да свърши, преди да е започнало? Той си мисли, че може да флиртува с нея и да я целува по този дивашки, животински и страстен начин и да я докосва на най-интимните места и после да се преструва, че нищо не се е случило?

„Няма да се отървеш толкова лесно“, Стив Морган, закани се наум Джини. Той вече се бе отдалечил с Пако и конете им бяха полускрити от облака прах зад тях. Тя не осъзна, че се е втренчила подире им, докато не усети ръката на Карл Хоскинс върху своята, а пръстите му я стиснаха толкова силно, че ѝ причиниха болка.

— Какво се случи там горе? Какво става между вас двамата? За бога, ако те е докоснал, аз ще...

— Какво ще направиш, Карл? Ще го предизвикаш на дуел ли? — жестокост, която не знаеше, че притежава, накара думите и гласът ѝ да прозвучат подигравателно и тя видя как лицето на Карл почервения.

— Какво те е прихванало? — гласът му звучеше невярващ и треперещ от разочарованието, което се опитваше да прикрие. — Два пъти остана насаме с него и изведнъж вече не си същият човек! Какво ти е сторил?

Уморена от него и от въпросите му, Джини дръпна ръката си от неговата. Зелените ѝ очи го гледаха твърдо и безмилостно.

— Нищо! Нищо не се е случило! Това разочарова ли те? Писна ми да се държат с мен така, сякаш съм дете, писна ми от въпросите ти! И щом Соня толкова се тревожи за мен, най-добре да побързаме да се върнем.

Без да поглежда отново към него, тя обърна коня си и пришпори изненаданото животно в галоп. Като не знаеше какво да предприеме, Карл я последва.

Часовете, които последваха след предизвикателното завръщане на Джини до дилижанса, се сториха безкрайни на всички. Джини отказваше да отговаря на въпроси и да говори с Карл. На Соня каза

само, че искала да иде да поязди и го направила, и че според нея може да иде да язди с когото си поиска и когато си поиска.

Накрая Соня реши да скрие притесненията си и да остави момичето на мира, докато настроението ѝ не се подобри. Тя пое поводите от Тили и остави Джини да лежи на малкото легло с упорито затворени очи. Не можеше да спре да се пита какво всъщност се бе случило. Стив Морган бе способен на всичко, нима самата тя не бе усетила това още отначало? Мислеше, че може би с годините ще се е променил — той не се бе опитал да я докосне, нито да ѝ напомни за миналото, дори и когато я покани да пояздят и останаха сами. Защо не беше го сторил? Дали не бе, защото желаше Джини?

„Не зная, помисли си Соня тъжно, вече в нищо не се чувствам сигурна!“ Всички тези години с Уилям се бе чувствала толкова защитена, в абсолютна безопасност — дотолкова, че почти бе успяла да забрави случилото се през онази тъй далечна пролет в Луизиана. И тогава той се върна и се държеше така, сякаш също е забравил за това, но така ли беше в действителност? „Трябва да поговоря с него, помисли си тя, да го попитам — не, да му кажа да остави Джини на мира. Но той няма да ме послуша, това може дори да го настърви още повече. А може и да си помисли...“ Тя набързо изхвърли тази мисъл от съзнанието си и се съсредоточи върху познати, по-безопасни неща — планове за новата къща, която Уилям бе построил в Калифорния и която чака да бъде обзаведена; планове за империята, която чака да бъде завладяна.

Соня заключи опасенията в себе си, като пропусна само онези неща, за които искаше да мисли.

Джини, която се въртеше на неудобното малко легло, се запита какво щеше да стане, ако Пако Дейвис не бе дошъл точно в този момент. Мислите ѝ бяха смесица от гняв и унижение и — да, тя, трябваше да признае това — любопитство.

Любопитна девственица, бе я нарекъл той подигравателно. Бе я проклет, нарочно се бе държал грубо с нея, но не бе успял да скрие факта, че я пожела и поиска да я целуне. Щеше ли да спре? Можеше ли тя да го спре?

И нима това желание бе именно странното, почти трескаво усещане, което я бе обзело и я бе направило безпомощна? Тя потрепери и се запита дали винаги е така. Толкова е ужасяващо да

загубиш контрол над себе си, да поискаш мъжът да постъпи с теб така, както той бе постъпил с нея. Изгарящите му устни върху гърдите ѝ, езикът му, изследващ устата ѝ, вкусът на целувките му — с Карл не беше така. Не, Карл никога не би се държал така с нея.

Дилижансът скрибуцаше и се тресеше под нея, като я подмяташе насам-натам и я държеше будна, макар че тя искаше да се наспи. Запита се дали Стив Морган ще се върне в лагера тази вечер и дали ще я погледне по-различно. Да, ще го направи, помисли си тя вироглаво и сърцето ѝ затуптя толкова силно, че си помисли, че ще припадне.

Пап Уилкинс бе по-приказлив от обикновено, когато седнаха край огъня тази вечер. Бяха спрели да лагеруват късно в измамно прозрачния сумрак на равнините и възвишенията зад тях, които сякаш гризяха небето с назъбените си чукари.

— Все пак успяхме да преминем през прохода! — рече Пап ликуващо. — Боже мой, никога не съм се радвал, че около нас има индианци! Ама тия команчи, те са истински воители, проклетниците — единствените индианци, от които апахите бягат.

— Недей да си толкова сигурен, че апахите ще стоят надалеч кой знае колко... — предупреди Пако Дейвис с мекия си глас с испански акцент. — Те са свикнали да си правят каквото си искат по време на войната и по тия земи няма достатъчно кавалерия, за да ги спре да се ежат — поне не още.

Пап нервно засука белия си мустак.

— Да не се опитваш да ни кажеш, че според теб могат да ни нападнат? Да не сте видели следи от тях?

— Това са земите на апахите — повдигна рамене Пако. — Всъщност почти съм сигурен, че в момента ни наблюдават. И се опитват да решат дали да ни оставят да си вървим, или не.

— Във всеки случай ние ще сме подготвени за тях — каза Пап твърдоглаво. — Ще ми се да поизбия неколцина. Твърде често съм виждал к'во могат да направят тия дяволи... — продължи той, като сниши глас и някои от другите мъже се включиха.

От време на време Пако поглеждаше към Стив от другата страна на огъня, но тази вечер той бе оставил другите да говорят и Пако все се питаше дали мълчанието му не е свързано с момичето на Брандън. Какво се бе случило между тях двамата? Той не бе задавал въпроси, но познаваше Стив Морган. Жените го харесваха — може би защото на него очевидно не му пукаше и те бяха заинтригувани от безразсъдната смелост, която усещаха в него. Стив използваше жените. Вземаше ги, когато му се прииска и после ги оставяше. Повечето пъти жените

знаеха, че това ще се случи — той не бе толкова жесток, че да ги остави с някакви илюзии. Но Джини Брандън бе различна. Тя бе твърде цивилизована, може би твърде наивна. Изглеждаше самото възплъщение на жената и устата ѝ сякаш бе създадена за целувки, но не беше от този тип, който Стив харесваше. Тя бе прекалено уязвима, това е.

Тази вечер тя доста умело успяваше да се преструва, че се радва на компанията на Карл Хоскинс, който бе седнал толкова собственически до нея край по-малкия огън близо до дилижанса ѝ. Флиртуваше открито с Карл, откакто пристигна Стив — прашен, с уморен и мрачен вид, без да размени и дума с никого, дори и с Пако.

Пако съжаляваше, че не я познава достатъчно добре, за да ѝ каже: „Да загубиш златото на баща ти няма да те нарани, мис Брандън. Не и наполовина толкова зле, колкото ако се забъркаш с партньора ми.“

Джини щеше да се изненада, а дори и Пако, ако знаеха какво си мислеше Стив Морган зад мълчаливия си и почти мрачно усамотен вид тази вечер.

Би трябвало да си мисли за тези апахи, които бяха някъде навън в нощта и чакаха. Но той продължаваше да чува мекия, подигравателен смях на Джини Брандън, докато тя се докарваше пред Хоскинс. Неволно си спомни мекотата и вкуса на плътта ѝ под устните му. Проклетият Брандън! Защо, по дяволите, трябваше да изпраца жените си да свършат черната работа вместо него? И проклетите усложнения, които Джини можеше да създаде, ако я остави. На нея не ѝ е мястото тук, в дивия запад. Трябваше да си стои във Франция или в някой изтънчен салон за гости на изток.

Джини Брандън се бе облегла на рамото на Карл Хоскинс и косата ѝ хвърляше медночервени отблясъци на светлината на огъня. И без това Карл ще е по-подходящ за момиче като нея — ако отнеме девствеността ѝ, той вероятно ще иска веднага да се оженят и по този начин, ако е достатъчно умен, ще има по-голям дял в печалбата от грандиозните планове на Брандън. А те двамата с Пако трябваше да прекъснат поне един от тези планове още в самото начало.

Внезапно Стив скочи на крака. Улови питащия поглед на Пако и се прозя така, че всички да го видят.

— Аз май ще си лягам. Мисля да стана преди изгрев утре, тъй че можеш да ги поведеш към шест, ако не се върна дотогава.

Той изчезна в тъмнината и Джини, въпреки че външно изглеждаше изцяло погълната от Карл, осъзна, че той си тръгва.

Значи си мислеше, че може да я пренебрегне? Споменът за това как едва ли не се бе хвърлила на врата му и за собствената ѝ изненадваща реакция на почти бруталната интимност на ласките му тази сутрин, порумениха бузите ѝ и тя се зарадва на топлия оранжев блясък на огъня, понеже никой нямаше да забележи. Отсега нататък, помисли си Джини злобно, тя ще е тази, която няма да забелязва присъствието му. Ще се държи все едно, че той не съществува, сякаш интерлюдията тази сутрин е била само приятно забавление за нея, способ да накара Карл да ревнува.

Джини меко се засмя на нещо, което Карл бе казал със съзнанието, че цяла вечер не бе откъсвал очи от нея. Той беше добра партия — хубав и цивилизован — нещо, което не можеше да се каже за Стив Морган.

Соня каза, че понеже всички са уморени и ще стават рано на другата сутрин, може би ще е най-добре да си лягат. Джини ѝ се усмихна неискрено в отговор и помоли да я оставят да поседи още малко до огъня. Тя улови киселата физиономия, която направи Соня, но предпочете да се престори, че не я е забелязала.

Двамата с Карл седяха до огъня, докато и последните въглени догоряха и тя се загърна с шала, който той предвидливо ѝ бе донесъл по-рано. Бяха сами, с изключение на готвача, който лежеше завит в одеялото си до дилижанса.

Ръката на Карл бе около кръста ѝ. Тя усети топлия му дъх върху слепоочията си, когато леко я целуна.

Ако бе Стив Морган, нямаше да се задоволи с това, помисли си тя ядосана. Защо Карл не повдигнеше лицето ѝ към своето, за да я целуне? Всички други спяха, защо не направи нещо? „Все забравям, че Карл е джентълмен, помисли си тя. Той не е човек, който ще дръпне една жена грубо в прегръдките си и ще я целува, докато остане без дъх. Той не би...“

Сякаш усетил мислите ѝ, той каза колебливо:

— Джини? Може би е време да те изпратя до дилижанса ти. Соня може да си помисли...

На нея ѝ се щеше да отвърне: „Толкова ли те е грижа какво ще си помислят всички останали? Не искаш ли да ме целунеш, Карл?“

Но вместо това само сънено промълви съгласието си и го остави да ѝ помогне да се изправи.

В малкото тъмно място между дилижанса ѝ и следващия, той я изненада, като я взе неуверено в обятията си, а устните му сякаш случайно намериха нейните.

Устата ѝ бе мека, полуразтворена под неговата и окуражен от факта, че тя не се опита да се дръпне, Карл я целуна силно и почти отчаяно, като притисна тялото ѝ по-близо до своето, за да усети натиска на гърдите ѝ срещу себе си. Сега Карл бе убеден, че единствената ѝ цел е била да го накара да ревнува, като отиде на езда със Стив тази сутрин... Може би внезапното ѝ, неочаквано флиртуване с него бе само начин да каже на Карл да побърза — може би се е държал прекалено уважително, търпеливо и нежно с нея. Тази вечер бе усетил, че под меката женственост на Джини Брандън се таи едно диво животно. Нека ѝ покаже, че освен джентълмен е и мъж.

Карл усещаше как започва да се задъхва. Тялото ѝ бе плътно притиснато в неговото и желанието му стана още по-голямо. О, боже, помисли си той, мили боже, тя е моя. Той можеше да я има и тя няма да го спре. В този момент забрави коя е тя и кой е той. Усещаше само мъжката си нужда, мекотата на женското ѝ тяло. Отдавна не бе спал с жена — твърде отдавна. Почти неволно ръцете му се протегнаха около нея и той чу леката ѝ въздишка. През цялото това време нито бе отвърщала, нито бе протестирала, а само бе приемала целувките му, но сега той внезапно усети как ръцете ѝ се вдигат и го отблъскват, а главата ѝ се извива, за да избегне устните му. Каква бе тази игра, която играе тя, по дяволите? И след това му хрумна мисълта — да не би да я е изплашил с жара на целувките си?

— Не, Карл, недей! — шепнеше тя. Сега лицето ѝ бе извърнато от неговото, а юмруците ѝ все още се опитваха да го отблъснат.

— Джини, миличка, ти си толкова хубава, толкова...

— Карл — гласът ѝ се бе повишил и звучеше по-заплашително, — стига толкова, Карл... Ти не бива... Ние не трябва...

— О, боже, Джини! Никога няма да те нараня, кълна се! Но ти ме влудяваш, просто като съм близо до теб...

Той разхлаби прегръдката си, макар че кръвта все още пулсираше буйно във вените му и го призоваваше да я грабне, да я притисне до дилижанса и да я накара да изпита същото желание като

неговото. Но тя бе дъщеря на сенатор, почтена жена — не от тези, които човек може да насили или да съблазни за една нощ. Разбира се, тя ще иска да я ухажва, той трябва да внимава.

— Карл... аз... аз наистина мисля, че вече трябва да се прибирам, аз...

— Обичам те, Джини — каза той почти отчаяно, а ръцете му все още я държаха в прегръдките си. — Не бих направил нищо, което може да те нарани или да те разстрои, знаеш това. Искам да се оженя за теб, ако и ти ме харесваш. Ще говоря с баща ти.

— Не! — каза тя остро. — Карл, недей!

А след това, сякаш бе съжалила за остротата си, добави колебливо:

— Твърде рано е. Дори не съм те опознала както трябва. Та аз все още не познавам добре самата себе си!

Той не можеше да се стърпи. Колкото повече усещаше, че тя се дърпа, толкова повече я желаше. Макар че мразеше да се моли, той не можа да спре думите си:

— Само още една целувка тогава, Джини. Моля те, мила, само още една. И повече няма да те притеснявам, обещавам да те оставя сама да решиш колко време ти е необходимо. Джини, нека те целуна...

Тъй като бе в капан и умишлено го бе поставила в тази невъзможна ситуация, Джини отново вдигна устни към Карл и затвори очи, за да не вижда онзи жаден, отчаян поглед в очите му. Устните на Карл пак се спуснаха върху нейните, целувките му бяха влажни и търсеци и тя трепна, без да успее да се овладее — трепване, което той взе за желание. Защо не можеше да изпита нищо, когато Карл я целува? Преди минути бе жадувала за целувките му, нарочно го бе довела до този момент, но когато я обгърна с ръце тя почувства единствено, че се сковава, а когато я целуна, изпита само леко отвращение. Сега усещаше, че не може да понася устните му върху своите нито секунда повече. Инстинктивно започна яростно да го отблъсква, докато той я пусна. Тя промълви:

— Съжалявам, Карл!

После повдигна полата си и тръгна обратно към прикритието на угасналия огън и дилижанса ѝ. И само силното самообладание ѝ позволи да изчака да влезе вътре, преди да сграбчи една влажна

кърпичка и да изтрие яростно устните си, за да заличи следите от целувките му.

Соня се обади тихо от леглото си:

— Джини? Всичко наред ли е, мила?

— Да. Извинявай, ако те събудих. Ужасно е горещо, това е всичко!

В следващия момент Джини се срамуваше от себе си, задето думите ѝ прозвучаха почти грубо. Горката Соня! И горкият Карл, помисли си тя, докато сваляше комбинезона си и си лягаше. Какво ми става?

Джини имаше чувството, че току-що си е легнала, когато на следващата сутрин лагерът бе събуден от викове и тропот на развълнувани мъже. Пап Уилкинс съобщи новината. Един от пазачите, които бе изпратил на пост през нощта, бил намерен мъртъв със стрела на апах в гърдите, а тялото му още не било изстинало. И освен това се опитали да подплашат стадото, но не успели, защото тази порода не били толкова плашливи, колкото тези с дългите рога.

— Добре, че каубоите бяха подготвени, че се задава беля — обясни той накратко, докато бързо оседлаваха конете. — Застреляли няколко апахи, но проклетите негодници си отнесли мъртвите, както правят обикновено.

Джини трябваше да прехапе устни, за да не зададе въпроса, който напираше да излезе:

— Къде са пазачите?

Тя си спомни, че снощи Стив Морган бе казал, че ще тръгне преди съмване. Ако...

За нейна изненада, Соня зададе въпроса:

— Господин Уилкинс, само минутка, моля ви! Пазачите ни, те добре ли са?

— Именно Морган откри бедния Блеки. Той потегли след апахите и прати Дейвис да предупреди мъжете, дето се грижат за стадото. Явно е стигнал дотам точно навреме. Казаха, че по петите му имало към шестима апахи, които крещели след него.

Като видя лицата на жените, Пап Уилкинс набързо добави, че не трябва да се безпокоят — те ще се придвижват много бавно и покрай всеки дилижанс ще яздят въоръжени мъже.

Джош настояваше да кара дилижанса, а Соня седеше до нея със заредена пушка в скута си. Слава богу, че Соня умееше да си служи с пушка. И слава богу за успокоителното въздействие на пистолета, който бе мушнала в джоба на роклята си. Все още всичко ѝ изглеждаше нереално. Те бяха пропътували всички тези мили, без да срещнат враждебно настроени индианци, а сега знаеше, че някъде там бродеха червенокожи мъже със сурови лица, в чиито гърди гореше омраза към всички бели и желание да убиват. Не, на нея ѝ се струваше невъзможно!

Спряха точно преди пладне, когато Стив Морган се върна с коня си назад, за да поговори с Пап Уилкинс, а вагоните с лекота застанаха в кръг след многобройните тренировки. Но това, щеше да открие Джини, не бе обичайната обедна дрямка. Щяха да се приготвят да се отбраняват. Мъжете вече бяха започнали да работят мрачно и усърдно, местеха конете в набързо построено убежище, покриваха дилижансите с много дебели платна, опънати от единия до другия им край и ги свързваха един с друг с тежки вериги.

Нямаше време за въпроси. Като прехапа устни, Джини трябваше да се хване на работа, да помогне на Соня и Тили да натрупат кутии и всякакви тежки предмети откъм тази страна на дилижанса, от която щяха да ги нападнат, а между тях оставяха място за пушките. После трябваше да пълнят патрони, да раздават допълнително барут и олово на мъжете. Соня работеше мълчаливо, а по бледото ѝ лице бяха избили капчици пот. Тили бе направо ужасена, а обикновено чевръстите ѝ пръсти сега бяха като вързани.

От дочутите разговори на мъжете бяха разбрали, че има голяма група апахи, скрити някъде в скалите пред тях. Мъже, които наричаха тези огромни и страшни земи свой дом и познаваха всяка педя наоколо. Джини не можеше да събере мислите си. Тя се страхуваше и все пак усещането за нереалност не я напускаше. Струваше ѝ се невъзможно да бъде в средата на този странен и непознат пуцинак, вместо в безопасния си дом в обичната ѝ Франция. Сега Калифорния изглеждаше на светлинни години разстояние. Дали някога щеше да стигне дотам, дали някои от тях щеше да стигне? И дори грандиозният план на баща ѝ, тежкото злато, скрито толкова умело в двойното дъно на дилижанса им — дори то изглеждаше част от някакъв сън.

Какво ще стане? Кога ще нападнат? Ако затвореше очи за миг, Джини си ги представяше — орда воители с боядисани лица и тела, размахали оръжията си с боен вик на уста. Тя внезапно се сети как Стив Морган бе пристигнал в лагера през онази вечер с предизвикателни крясъци като команч, а сините му очи бяха пламнали от възнение. И после ѝ хрумна забранената срамна мисъл: „Защо трябва да си мисля за него? Защо целувките на Карл не ме карат да се чувствам подкосена и безпомощна?“

Тя бе видяла Карл тази сутрин и той ѝ се усмихна малко гупно, но сега бе зает с приготовленията за отбрана. Изведнъж, около два часа по-късно, тя вдигна поглед от пушката, която зареждаше и го видя да стои пред нея със сериозно изражение.

— Ще трябва да ида с някои от момчетата да се погрижа за стадото, но ще се върна веднага щом мога.

Като сметна мълчанието ѝ за загриженост, той каза успокоително:

— Не се тревожи, Джини. Не е много вероятно да ни нападнат още сега. Преди малко говорих с Пако Дейвис и той каза, че те все още оплакват мъртвите си от тази сутрин. Каза, че това продължавало доста. Но аз трябва да се погрижа стадото да бъде прибрано на някое безопасно място за нощувка.

— Пази се, Карл.

Нямаше какво друго да каже. Той се наведе от коня си и хвана ръката ѝ, като я задържа и я стисна малко повече, отколкото бе нужно.

— Ще внимавам. Има защо. А ти да стоиш в дилижанса, чуваш ли? Във всеки случай не излизай от прикритието си.

Тя мълчаливо гледаше как се отдалечава и внезапно усети, че Тили е застанала до нея.

— Бива си го — какъв красавец — изкоментира Тили и Джини се запита доколко наблюдателно бе момичето.

Готвачът вече бе запалил огъня и с неохотната помощ на Зак бе започнал да приготвя вечерята. От време на време някой от мъжете идваше до тях и си наливаше чаша горещо кафе.

Соня си почиваше, след като бе заявила, че няма да може да мигне тази нощ и Джини, която се бе съгласила наум с втората си майка, каза на Тили, че и тя ще иде да полегне.

— Божичко, мис Джини, как може някой да си почива, като знае, че всеки момент тия изрисувани дяволи може да ни връхлетят?

— Казах ти, Тили, направили сме всичко, което е по силите ни. Освен това имаме достатъчно мъже и пушки, за да задържим една малка армия. Татко се погрижи за това, преди да напуснем Сан Антонио. Те ще се опитат да ни нападнат и ние ще ги прогоним. И това ще е всичко.

Думите на Джини звучаха по-смело в ушите, отколкото в мислите ѝ, но след като ги каза се почувства по-добре. Слънцето прежуряше право над нея, а жарта му сякаш попиваше в тялото ѝ. Бе млада и жива и дори не можеше да си помисли, че съществува вероятност да умре.

„И все пак, помисли си тя малко по-късно, докато отиваше с Тили да напълнят манерките си от дилижанса за вода, ако трябва да умра утре, в този момент ще съжалявам, защото все още не съм живяла истински. Има толкова много неща, които не съм изпитала или пък съм преживяла само наполовина, има толкова много неща, които искам да науча, преди да умра.“

Щеше да си спомни тази мисъл по-късно, когато нощта се спусна и лунният рог се появи на небето, а индианците все още не ги бяха нападнали след безкрайните часове на очакване. Бяха вечеряли рано, макар че никой нямаше особен апетит и единственият огън, който им бе разрешено да запалят бе много малък, не повече от шепя жаравя в малка дупка в земята. Два големи кафеника бяха поставени върху жарта, за да стоят топли, но тази вечер никой не се шегуваше и не приказваше както обикновено.

Бяха чакали цял следобед, наежени и напрегнати и нищо не се бе случило. А Пако Дейвис, като хвърли успокоителен поглед на жените, каза, че апахите рядко нападат нощем.

— Обаче трябва да внимаваме призори — подхвърли той към Пап Уилкинс. — Те смятат, че това е най-доброто време да завариш някого неподготвен, след като е стоял буден цяла нощ и тъкмо е започнало да му се приспива.

— Нас обаче няма да ни хванат задрямали! — закани се Пап твърдо. Белобрадото му лице изглеждаше мрачно и остро в полумрака.

Джини си спомни за историята, която бе чула да разказват за Пап. Той се върнал един ден и намерил къщата си изгорена, жена си и

дъщеря си убити и посечени. Това трябва да е ужасен спомен, помисли си тя, и сигурно го измъчва постоянно. Нищо чудно, че толкова мрази индианците!

А Стив Морган, който с меката си, странно грациозна походка напомняше индианец, дори бе живял сред тях и се бе бил заедно с тях. Тя си спомни за скалповете на апахи по седлото му и потрепери. Той бе жесток човек. Не би се поколебал да се бие заедно с индианците и срещу тях и би убил бял човек със същата лекота, с която и индианец. За пари. Той бе само един наемник и нищо повече и тя трябва постоянно да си напомня за това, особено когато очите им се срещаха.

Нощта бе паднала върху равнините и чукарите, но все още бе полутъмно. Движението на вятъра можеше да е движение на апахи, които пълзят по корем като змии, безшумни точно като тях. Мъжете се редуваха да стоят будни, докато останалите спяха под вагоните.

Малката полянка в центъра на кръга от дилижанси изглеждаше напълно безлюдна, когато Джини, събудена от ярката луна и нощните шумове, дръпна настрана платнището, за да погледне навън. Тази вечер дори готвачът спеше в дилижанса си, скрит като останалите мъже от очи, които можеха да го наблюдават.

Тя знаеше, че малко по-нататък спи Стив Морган под тежката кола, в която държаха резервните си амуниции и пушки. Когато Пако бе казал полу на шега, че той самият никога не би легнал там, където някоя случайна горяща стрела може да вдигне дилижанса във въздуха, Стив само сви рамене със смях и отвърна:

— За мен няма значение. Аз ще спя там.

Тя го видя как взема одеялото си и го постила под дилижанса и почти не усети ръката на Карл върху своята.

— Джини — прошепна той, — пази се. Опитай се да поспиш.

Тя обеща, че ще се опита и въпреки това сега, когато Тили и дори Соня бяха дълбоко заспали, уморени от дългото бдение, тя не можеше да затвори очи.

Бе непоносимо горещо и задушно под тежкото платнище върху дилижанса. Тук няма достатъчно въздух, а навън вятърът свеждаше високата трева и койотите виеха. „Страх ме е, помисли си тя и после бързо се поправи: не, не ме е страх, просто... просто съм неспокойна. Заради чакането, бездействието, неизвестността. И фактът, че съм сама.“

Тя почти се изкуши да вдигне достатъчно шум, та да събуди Соня, за да могат да се сгушат заедно и да споделят страховете си.

Джини отново вдигна платнището и погледът ѝ бе привлечен от бледата светлина на въглените и черните очертания на кафеничето. Ако изпиеше чаша горещо кафе, може би щеше ѝ помогне, макар че това кафе, което пиеха на запад, не приличаше на онова, което познаваше — можеше да се търпи само когато се пие много горещо, така че топлината да отнеме част от горчилката.

Беше се съблякла да си ляга и носеше само най-тънката си нощница, но сега почти машинално дръпна запотената дреха над главата си и си сложи една от памучните рокли. Почувства се странно, едва ли не възбудена от допира на мекия плат до голата си кожа. Защо жените трябваше да носят толкова много неща под дрехите си?

Като прескочи внимателно постелята на Тили, Джини повдигна платнището на дилижанса и излезе.

После не можеше да си спомни дали някак бе предугадила или само бе разбрала, че това ще се случи. Тя клекна до тлеещия огън, пресегна се към кафеничето и усети ръцете му в косите си. Не можеше да се движи, не се и обърна, но знаеше кой е зад нея, сякаш го бе чакала.

— Не трябва да си тук.

— Знам, но не можех да заспя. А ти защо не спиш?

Тя все още не бе извърнала глава, но чу как той меко се засмя.

— Аз спя леко. И все пак...

Ръцете му бавно се смъкнаха към шията ѝ, вдигнаха тежката ѝ плитка и тя трепна от топлото, милващо докосване на устните му.

— В такива нощи, когато дори вятърът е горещ, койотите вият към луната, а аз знам, че се задава битка и обикновено не спя много. Ще ми се да ида да пояздя или само да потичам като апахите без значение накъде.

Тя бързо се обърна, опитвайки се да разчете израза на лицето му в мрака.

— Но ти си мъж. Ако не тази нощ, ще имаш други. Свободен си да яздиш където си искаш и когато си искаш. Толкова е ограничаващо да си жена — трябва да чакаш, докато някой те придружи. Понякога си мисля, че да си жена е по-лошо, отколкото да си дете — ние

разсъждаваме и чувстваме като възрастни, но не ни се разрешава да показваме, че сме такива.

— Затова ли не можеш да спиш? Защото се чувстваш разгневена и неспокойна?

И двамата бяха коленичили и се гледаха в очите. Пръстите ѝ нервно подръпваха полата ѝ, докато той не сложи ръка върху нейната и спря движението ѝ.

— Бих искала... Изглежда винаги, когато се срещаме или се караме, или... или... Не може ли да поговорим?

— Сега не е нито мястото, нито времето да си говорим и аз не съм настроен да си играя на джентълмен и да флиртувам с теб под звездите, Джини Брандън — каза той грубо.

Преди тя да успее да отговори, той я бе изправил на крака, хващайки я с две ръце.

— Ако знаеш какво е добре за теб — продължи той, все още с нотка на сдържана грубост в гласа си, — ще си хванеш полите и ще се върнеш да си легнеш, за да досънуваш хубавите си непорочни сънища. Защото ако останеш тук, ще те взема с мен под дилижанса ми и ще се любя с теб. Знаеш това, нали?

Той бе толкова близо до нея, помисли си тя трескаво. Нямахше време за мислене, а и как можеше да мисли трезво, когато той вече я отвеждаше със себе си?

Под фургона бе топло и тъмно като в пещера, където двамата бяха сами. Докато той лягаше до нея, тялото ѝ остана сковано и безжизнено — като дъска, помисли си Джини, която ще се разцепи и ще се счупи, ако той я докосне. Тогава ръцете му я притиснаха плътно до тялото му и след малко тя усети как започва да се успокоява, понеже Стив не правеше нищо друго. Прегръщаше я мълчаливо и тя чувстваше топлия му дъх на бузата си. След като се поотпусна, Джини започна да трепери. Колкото и да бе объркана, намери сили да промълви:

— Аз... аз дори не знам какво... какво би трябвало да правя... какво...

— Шшт. Не трябва да правиш нищо. Аз само ще те целуна, това е всичко. Обърни лицето си към мен, Джини.

Слепешком, без да смее да отвори очи, тя приближи лицето си към неговото и той продължи да я целува дълго, докато част от

топлината на тялото и устните му проникна в нея и тя започна да отвърща на целувките му. Нежно и внимателно, докато се целуваха, усети как той разпуска косата ѝ по гърба и раменете ѝ.

Устните му пълзяха бавно и сладостно от устата до ухото ѝ и след миг почувства, че той заравя лице в косите ѝ. Усети вълнението в него и в себе си и искаше да заговори, да му каже, че се страхува, ала устата му се спусна върху нейната и вече бе твърде късно.

Ръцете му се преместиха върху гърдите ѝ и заслизаха надолу по цялото ѝ тяло, като изследваха всяка негова извивка през тънката памучна рокля. Когато започна да разкопчава дрехата ѝ, тя се разтрепери, но не можеше да се помръдне, за да му попречи, точно както и той не би могъл да се спре.

Докато устните ѝ все още бяха впити в неговите, а ръцете ѝ — обвити около шията му, Джини с усилие на волята си наложи да се остави послушно в ръцете му. Тя бе жадувала за това — с една част на съзнанието си усещаше, че може би е искала да легне до него точно по този начин още от самото начало, когато той за първи път я бе сграбчил и я бе целунал толкова брутално. Но никога не си бе представяла, че реалността ще бъде такава — онова, което шепнешком бяха обсъждали с приятелките ѝ в пансиона, сякаш бе нещо ужасно и страшно, но неизбежно — „онова, което мъжът и жената правят заедно“ — нямаше нищо общо с това, което се случваше в този момент!

Докато все още я обсипваше с целувки, той леко разхлаби прегръдката си и Джини отново потрепери, когато усети как роклята, последната ѝ броня, се смъква от тялото ѝ. Не предполагаше, че той ще иска да е чисто гола. Успя да овладее инстинктивния си срам и протестите, които напиреха в гърлото ѝ, само като затвори плътно очи и стисна зъби.

Накрая, слава богу, той най-после разбра точно какво трябва да прави и как да заглуши негласните ѝ опасения. Въпреки цялата си предишна грубост и рязкост, сега бе изненадващо нежен с нея, а ръцете му търпеливо галеха треперещото ѝ тяло.

След като покри тялото ѝ със своето, което все още бе напълно облечено, и праметна крак върху нея, за да я усмири, ръцете му продължиха да я изследват, а пръстите му изгаряха кожата ѝ като огън.

Тя почувства устните му върху гърдите си. Езикът му играеше по зърната ѝ, докато тя започна да стене с приглушен, странен и нечленоразделен звук, а в същото време ръцете му изненадващо се смъкнаха надолу.

— Недей, любов моя, не кръстосван краката си. Тялото ти е толкова красиво. Няма защо да се срамуваш от него.

Той целуваше косата, очите и лицето ѝ, пулсиращата вена в трапчинката на шията ѝ и после пак се връщаше до гърдите, докато тя се стопли и отново бе изцяло погълната от същите диви и необясними емоции, обзели я по-рано, когато я бе прегърнал и целунал последния път горе на хълма.

Внезапно ръцете му се мушнаха между бедрата ѝ, галейки много нежно кожата от вътрешната им страна и се прокраднаха нагоре. Когато пръстите му я докоснаха, тя нададе инстинктивен неразбираем вик и той го заглуши с уста.

— Стой мирно, любов моя... Аз ще бъда много нежен... Само стой мирно...

Той ѝ говореше тихо и успокоително, сякаш бе дива кобилка, която трябваше да опитоми и усмири, за да я обзиди за първи път и след малко Джини забрави коя е тя и кой е той и се предаде, като остави пръстите му да отидат там, където искат. Тялото ѝ се извиваше и се напрягаше срещу неговото, жадувайки за нещо, което още бе неразбираемо или непознато. Ръцете ѝ се вдигнаха нагоре, за да го прегърнат все по-силно и по-силно, тя се притискаше към него, докато накрая се понесе във вихрушка от невероятни усещания, а после се върна с тръпка в действителността и отвори очи.

Джини усещаше, без действително да ги вижда, синевата на очите му, формата и вкуса на устните му върху своите, докато я целуваше бавно и нежно, а ръцете му сякаш я люлееха.

— О, боже — прошепна тя, — не съм и предполагала...

— Ти все още дори не подозираш, скъпа моя — каза ѝ той нежно. — Не е само това. Сега ти ще ме съблечеш.

— Аз... аз не мога!

— Разбира се, че можеш. Няма от какво да се страхуваш, сега вече знаеш това, нали? И си стигнала твърде далече, за да се откажеш...

Но накрая, понеже пръстите ѝ бяха разтреперани и непохватни, той трябваше да ѝ помогне. Джини остана със затворени очи, докато той я накара да го погледне.

— Мъжкото тяло не е дори наполовина толкова тайнствено, колкото женското — подхвърли той закачливо. — Ти, скъпа, имаш предимството да държиш чувствата си скрити по-добре от мен.

— О! — възкликна тя почти уплашено, когато той постави ръката ѝ върху себе си и се засмя.

— Само това ли ще кажеш? Преди малко бе по-изразителна.

— О, престани! Аз... караш ме да се чувствам... Притеснявам се, може би. Толкова ли е странно?

— Добре, мила, няма да те карам да бързаш. Да започнем от горе. Докосни ме. Или вече не си любопитна?

Бавно и колебливо, тя протегна двете си ръце и ги постави на гърдите му под ризата, с която все още бе облечен, като прокара пръсти върху мускулите, които изпъкваха под тях. Внезапно изследванията ѝ спряха.

— Ти... имаш белег, ето тук... Ранен ли си бил?

— Рана от куршум. И ако продължаваш, ще откриеш още белези — най-вече от ножове и куршуми. Виждаш ли какъв безразсъден живот водя?

— Караш и мен да се чувствам безразсъдна.

Тя прошепна думите и той се обърна настрана и започна да я целува, а пръстите му се движеха много бавно по кожата на гърба и бедрата ѝ.

Този път, когато отново успя да си поеме дъх, тя стана по-смела и усети, че иска да го докосне, иска да опознае здравето му мъжко тяло колкото своето. Ръцете ѝ се движеха нетърпеливо, свалиха ризата от гърба му, откриха нови белези и мускули, които се движеха под пръстите ѝ. Накрая започнаха да се местят по-бавно към гладкия му, стегнат корем, и тя усети как той се напруга и затаява дъх.

Усещането, че тя, с неопитните си ръце, може да го възбуди толкова, колкото той нея, я направи по-дръзка. Ръката ѝ се спусна по-надолу, поколеба се и после го докосна, хвана го с ръка.

— О, Джини! — той почти изстена и после добави по-меко: — Ето, не беше чак толкова страшно, нали? Не, не махай ръката си, не и докато не съм те научил какво да правиш с нея, когато го държиш...

Ръката му ѝ показва движението и той започна да я целува отново, този път силно и почти брутално.

Усети как я обръща по гръб и когато езикът му започна да рисува фигурки по кожата ѝ, карайки я да настръхне, ръцете ѝ го пуснаха. Този път без да се противи, тя го остави да раздалечи бедрата ѝ и ръцете му бавно се плъзнаха между тях. Но когато главата му се сведе надолу, Джини усети как тялото ѝ се изви като дъга, пръстите ѝ хванаха косата му и тя почти изкрещя:

— Не! О, моля те, Стив, недей... Не мисля, че...

— За бога, Джини, там долу си толкова хубава, колкото... о, по дяволите — той сякаш се овладя, тялото му се смъкна бавно и неохотно върху нейното, а тежестта му я притисна безпомощна към земята.

— Твърде много бързам да те имам, но е дяволски трудно да се въздържиш... дяволски трудно е да помни човек, че ти си...

Тя усети допира му, усети твърдостта и нетърпението му и внезапно се почувства толкова уморена да чака, колкото и той.

— Вече не искам да бъда девствена. Искам да знам. Стив...

— Добре, скъпа, добре... Нека сложим край на проклетата ти девственост...

Коленете му бяха между бедрата ѝ, като ги държаха раздалечени. Бе я хванал с ръце и тя усети как тялото му се опира за миг върху нейното, преди да се издигне, да застане неподвижно и след това да започне да прониква в нея, като спира с уста стенанията ѝ.

В началото бе нежен, както бе обещал и много бавен, като я накара да се почувства почти в безопасност до момента, в които последва този последен ужасен тласък, който я поряза като нож и накара тялото ѝ да се издигне нагоре в агония. Викът ѝ бе заглушен от впитите в нея устни. Той остана в нея без да мърда, сякаш бяха залепени един за друг и тялото му бе част от нейното. А след това, около минута по-късно, започна да се движи отново, неуморно и ритмично, като не обръщаше внимание на борбата ѝ, която постепенно, когато болката се уталожил и накрая изчезнал, отстъпил място на някакво замаяно примирение.

Защо бе преминал толкова бързо от нежност към тази последна, зверска болка? Джини лежеше под него задъхана, с отворени очи и го

гледаше в лицето, докато не освободи китките ѝ и ѝ каза да го прегърне.

— Ти... но ти ме нарани! — промълви тя обвинително, докато му се подчиняваше и ръцете ѝ го обгръщаха.

— Вече никога няма да те боли, скъпа, ще става все по-хубаво...

Тя усети ръката му върху гърдите си, движенията му се ускориха и след малко тялото ѝ се движеше заедно с неговото, в такт с ритъма му и тя започна да открива, че той е прав — вече не изпитваше болка, а само неудържимия зов на тялото му, което я увеличаше със себе си.

Легнала под него, все още плътно притисната в обятията му, тя си помисли, че нищо не може да е същото след това, нищо. А после, като чу учестеното му дишане си каза, че сега вече знае какво е усещането да си с мъж. Ето какво било.

Беше странно, като се сетеше, че само преди няколко седмици той бе студен, суров и даже малко страховит непознат — мъж, когото не бе харесала и на когото не би се доверила. А тази вечер беше неин любовник. Джини започна да се пита за всички жени, които трябва да е имал, с които може би се е любил толкова нежно, както с нея. Дали е постъпил по същия начин с онази, която бе нарекъл Френчи? И след това, когато я взе в ръцете си като в люлка, Джини усети, че той отново се задвижва в нея и не искаше да си мисли за нищо друго, освен за факта, че я желае и бе направил всичко безупречно, и сигурно я обича, сигурно, иначе не би я прегръщал по този начин, нямаше да я целува толкова нежно и да я нарича „любов моя“.

Ръцете ѝ се плъзнаха надолу по гърба му и усетиха как той напруга и отпуска мускулите си. Вдигнаха се отново, за да докоснат дългите кичури на врата му, които се накъдряха под пръстите ѝ.

Много постепенно Джини усети как ритъмът на дишането му и напорите му се ускоряват и инстинктивно започна да се движи в синхрон с него. Отново усети вече познатата топлина и пулсиране в слабините си и изпълващите движения на тялото си, докато той я отвеждаше от забрава до удовлетворение и обратно.

И след това се почувства толкова слаба, крайниците ѝ бяха толкова безжизнени, че тя едва намери сили да отвърне на целувките му или да протестира, когато той взе една чиста кърпичка, намокри я от манерката си и много внимателно попи горещото ѝ потно тяло.

Студената влага я накара да възкликне, когато той прокара мократа кърпа по гърдите, над корема и дори между бедрата ѝ.

Помогна ѝ да се облече въпреки неразбираемия ѝ шепот, че все още е твърде уморена и не иска да се помръдне...

— Ако останеш тук при мен, ще се изкуша да се любя с теб цяла нощ — каза той меко, полушеговито. И след това добави по-трезво: — Забрави ли за апахите там навън? По-добре се върни в дилижанса си и поспи.

Той я заведе до колата ѝ, целуна я леко и тя трябваше да се задоволи с това, както и с факта, че остана да я наблюдава, докато тя изпълзя вътре и дръпна платнището след себе си.

Апахите нападнаха с пукването на зората. Първите слънчеви лъчи бяха само нещо като мараня, която направи тъмносиньото нощно небе на хоризонта по-бледо и прозрачно синьо. По това време те вече бяха под дилижанса — Джини, Соня и Тили — все още сънени и недоволни, че са ги събудили толкова рано. Тежки кутии и куфари ги защитаваха, а между тях имаше съвсем тесни процепи за пушките. Под фургона е по-безопасно, обясни Пап Уилкинс. И с тях ще има мъже. Те бяха подготвени за индианците и ги чакаха.

И въпреки това, когато нападението започна от всички страни, изглеждаше сякаш стадо диви коне препускат в галоп към тях. Настъпи мигновено стъписване, докато някой — може би Стив или Пако — извика:

— Стреляйте, глупаци такива! Това са те!

Като надникна през един от процепите Джини видя кафявите, набити тела на апахите, които предвождаха конете и тичаха почти толкова бързо, колкото и самите животни, а после се мятаха на гърба им с презрителни викове.

Последвалата пукотевица на оръжията я оглуши. Тя усети, че я избутват настрани и ѝ казват да не се пречка. За щастие след това нямаше време да мисли или да се страхува, защото двете с Тили бяха твърде заети да презареждат прегрелите, димящи пушки и пистолети, което бяха захвърляли настрана, когато патроните им свършеха.

След първите неумели опити всичко ставаше автоматично. Нямаше време да почувства мазолите и изгарянията, които се бяха образували по ръката ѝ от допира с горещия метал, нямаше време да се запита какво ще стане, ако някой куршум или стрела проникне в дилижанса.

Соня също стреляше с пушката и след първия път, когато Стив Морган ѝ се сопна рязко да не бърза и да се увери, че всеки изстрел е насочен където трябва, тя изглеждаше доста хладнокръвна и спокойна,

въпреки че рамото ѝ сигурно бе натъртено и болезнено от ритането на пушката след всеки изстрел.

Джини нямаше време да завижда на Соня, докато Стив бе толкова близо, че раменете им почти се докосваха. Поне беше тук, с тях. Тя никога не бе изпитвала такова облекчение, както когато го видя да се мушва със скок под дилижанса им.

Един-два пъти усети, че в сандъците наоколо се забиват куршуми. Стрелбата изглеждаше непрекъсната, смесена с диви викове и кръсъци както от индианците, така и от отбранителите.

След като първите две-три вълни от нападатели бяха отблъснати, настъпи кратко затишие, а няколко кафяви тела останаха проснати досами дилижансите. Джини не искаше дори да си помисли колко от техните може да са мъртви — някои от същите тези мъже, с които бе разменяла усмивки или бяха вдигали шапката си за поздрав, когато тя минаваше. Все още не можеше напълно да повярва, че това се случва.

— Тръгнаха ли си вече? — чу Соня да пита развълнувано, но видя Стив Морган мрачно да поклаща глава, докато презареждаше револвера си.

— Не са свършили още. Ще се върнат, така че не откъсвай очи от онази висока трева там отпред. Никой индианец не би изоставил мъртъвците си, ако може да стори нещо.

Апахите явно не очакваха, че отбранителите ще се окажат толкова силни и подготвени, но предпазливостта в никакъв случай не притъпи яростта на атаката, която последва. Този път използваша повече хитрост. Някои от воините се втурнаха напред на коне, но други, под прикритието на високата трева, се промъкнаха напред като змии, приклекли или по корем, прикривани от по-явните нападатели.

Този път някои от червенокожите воини стигнаха до вътрешния кръг и се промъкнаха между завързаните дилижанси с триумфални викове. Джини чу един мъж да крещи от някъде, след което последва залп от изстрели и после вик:

— Уцелихме го!

— Продължавайте да стреляте! — каза Стив Морган доста спокойно на внезапно разтрепераната Соня. Очите му се преместиха върху Джини. Клекнала и вцепенена, превърнала се само в кълбо от нерви заради виковете на болка и гняв, които сякаш идеха отвсякъде.

— Ти също — можеш да стреляш по всеки, когото видиш. Остави Тили да презарежда.

Без да чака отговор, той вече се бе объркал да пази незащитения им тил — „безопасната“ страна на малкото им импровизирано убежище.

Изглеждаше невероятно, че тя, която бе живяла спокойно и щастливо в Париж само до преди няколко месеца, сега бе клекнала под един дилижанс в някаква абсолютна пустош на края на света с разранени ръце и петна от барут по лицето и се мъчеше да стреля по врагове, които дори не можеше да види.

— Продължавайте да стреляте, дръжте ги надалеч!

Това действително ли бе гласът на Пап Уилкинс — дрезгав и почти неузнаваем в разгара на битката?

Последва тъп удар, сякаш от тяло, паднало отстрани на дилижанса им и Соня изпищя. Джини усети как празната пушка падна от ръцете ѝ и едва събра сили да поеме другата, току-що заредена, която Тили ѝ подаде.

Въпреки заповедта и страха си тя се обърна и видя, че Стив е изчезнал. Точно от другата ѝ страна се чу странен, почти разтърсващ вик и лицето на Джини побеля от страх.

— О, божичко, на някой току-що му прерязаха гърлото — изстена Тили и над шума от стрелбата Соня, която вече не бе нито съдържана, нито спокойна, изкрещя в лицето ѝ:

— Няма ли да млъкнеш, глупачке такава?

И докато Джини със заредена пушка в ръка започна да се промъква навън, Соня отново се обади, този път обзета от паника:

— Джини, недей!

Тя продължи да се промъква, подтиквана от някакъв инстинкт, по-силен от нея и страха ѝ, и замръзна на място, все още застанала на колене малко извън прикритието на дилижанса.

На не повече от два метра пред нея лежеше неподвижното, присвито тяло на един апах, боядисан в ярките цветове на войната, с невидящи широко отворени очи. Бе стар човек, косата му бе прошарена и закрепена с лента, богато украсена с мъниста.

Малко по-нататък двама мъже се бореха мълчаливо, вкопчени един в друг и се търкаляха върху сухата пясъчлива земя. Тя видя

проблясък на ножове и едва сега забеляза, че единият от мъжете е Стив Морган, а другият — апач.

— О, боже! — прошепна силно Джини.

Вдигна пушката в ръката си и тя толкова ѝ натежа, че ѝ се прииска да я остави. Защото не смееше да я използва... и след това нещо я накара да вдигне поглед и видя как Карл Хоскинс стои и наблюдава от няколко крачки разстояние.

— Карл, направи нещо! — изкрещя тя, но той не се помръдна.

На лицето му бе изписано странно, почти злорадо изражение.

— Морган може да се погрижи за себе си — промърмори той и след това добави някак вцепенено: — Ти добре ли си, Джини? Чух някакъв писък.

Тя не му обърна внимание. Не можеше да откъсне очи от мълчаливо вкопчените един в друг борци. Ризата на Стив бе нарязана на парчета. Тя виждаше как той напруга мускулите си, докато се бяха хванали за китките и всеки от тях не даваше възможност на противника си да използва ножа. Какво се бе случило с револвера му? Навсякъде имаше кръв — по него и по индианеца. И двамата се биеха като хищни зверове, които водеха някаква тяхна си война, докато другата продължаваше около тях.

Една стрела мина на сантиметри от Джини и тя дори не изпищя, а само гледаше глупаво, докато Карл прекоси разстоянието, което ги делеше и я събори на земята.

— За бога, Джини, прикрий се!

Като я буташе пред себе си, той долази до близкото убежище, където Соня и Тили лежах сгушени.

— Почвайте да стреляте! Бързо, подай ми онзи пушка!

Карл сграбчи една пушка от Тили и започна да стреля през процепите, а Джини се възползва от заетостта му и твърдоглаво надникна навън още веднъж.

Имаше нещо примитивно, изначално в двамата мъже, които се биеха с ножовете, макар че не можеше да го изрази с думи. Бяха успели някак да се разделят и обикаляха в кръг с тела, изопнати от желание да скочат, борещи се с предпазливостта, която ги караше да издебнат удобен момент. Тя по някакъв начин усети това, макар че гърленият глас на апаха звучеше непознато за ушите ѝ. Тя знаеше, че се изнервят взаимно и се заклеват, че ще се бият на живот и смърт.

Тя отново вдигна пушката и петлето изщрака. Индианецът се хвърли върху Стив, а ножът му отрази светлината, заслепи я за миг и тя отново не можа да стреля.

Чу вик и стон. Апахът падна ничком, а ножът се изтърколи от ръката му. Полузамаяна, Джини видя как ножът проблесна нагоре и после се спусна надолу, едновременно с това тя извика:

— Не! Недей!

Накрая той се обърна и я погледна. По тялото му кървяха няколко рани, ножът му също бе изпоцапан с кръв, а очите му бяха студени.

— Искаш да го оставя да живее с прободна рана в корема? Той е воин, а воинът трябва да умре бързо.

Без да пророни дума Джини се върна в навеса под дилижанса и остана там, докато настъпи затишие в престрелката. Докато презареждаше пушката за Карл, като се опитваше да не обръща внимание на укорителния му поглед, мислите се преплитаха и блъскаха в главата ѝ. Това бе вторият път, когато го виждаше да убива и сега бе по-лошо, много по-лошо — с нож, а не с пистолет. И все пак същите тези ръце я бяха докосвали толкова нежно предишната вечер, същото това тяло бе лежало върху нейното и бе станало част от нея. Боже мили, що за човек бе той? „Да не би да не съм наред, та се чувствам по този начин? И какво точно изпитвам към Стив Морган?“

По-късно тя имаше време да помисли за това — след като апахите си заминаха, като взеха мъртвите си. Колкото и да е странно, именно Стив бе настоял за това в спор с Карл и Пап Уилкинс.

— Те ще продължат да идват, докато не ги оставим да приберат телата на мъртвите си воини, макар и вече да са разбрали, че не могат да мерят сили с нас. Един от вас да сложи бяло парче плат на дулото на пушката си. Те ще разберат това, а аз ще говоря с тях!

— Сега са ни в ръцете — защо ние да развяваме бялото знаме? — Карл бе бесен, но като срещна дивия блясък в сините очи на Стив Морган, накрая мрачно се отказа да спори.

Апахите се оттеглиха така внезапно, както бяха дошли с първите лъчи на утрото. Няколко маса по-късно, след като Пако и Стив отидоха на разузнаване и се върнаха да докладват, че пътят е чист и могат спокойно да продължат пътуването, дилижансите потеглиха, сякаш нищо не се бе случило.

Два гроба, затрупани с камъни, останаха като свидетелства за скорошната битка и поне още петима мъже, които бяха ранени, се возеха в дилижансите. Докато седеше мълчаливо до Соня, Джини си спомни за кратките откъси от Библията, които Пап им четеше и очите ѝ отново се напълниха със сълзи, както по-рано. Смърт и насилие! Изглеждаха така далеч от всичко мило и познато, осъзна тя една сега.

Тя се замисли за Стив Морган и разумът ѝ каза, че той трябваше да убие апаха и единствено фактът, че тя бе видяла как се случи, я бе изплашил и отвратил толкова. И все пак, това само я накара да осъзнае, че той е убиец по професия и сигурно сам е избрал начина си на живот. Честността я накара да признае, че я бе привлякъл от самото начало и че въпреки усилията ѝ да го намрази и да стои далеч от него, тя бе безпомощно претеглена от някакъв копнеж в собственото ѝ тяло и в душата ѝ, която не бе разбирала по-рано.

Устните ѝ се разтегнаха в кисела физиономия. О, боже, тя не бе по-добра от него, нито от всяка по-свободна жена, която не можеше да контролира низките си страсти. Колко лесно му се бе отдала! Несъмнено за него това бе само поредното завоевание сред многобройните други. Е, добре, той вече няма да може да я има толкова лесно — нито той, нито който и да е друг.

Като се извини, че има нетърпимо главоболие и е много уморена, Джини нарочно се затвори в дилижанса си тази вечер, като остави Тили да ѝ донесе чаша горещ бульон, от който човек можеше да си оближе пръстите.

— Но това има вкус почти като пиле! Как постигна това, Тили?
Момичето се ухили насреща ѝ.

— Това е заек или нещо от тоя род. Гос'ин Морган, той го застрелял и ми го даде. Каза да ви предам, че съжалява, дето не се чувствате добре.

Как смее сега да се преструва на загрижен за нея? На нея ѝ се прищя да излее бульона в лицето на Тили, но вместо това каза с глас, който бе внимателно премерен и спокоен:

— Много мило от негова страна. А господин Карл добре ли е?

Нека Тили да си мисли, че се интересува само от Карл — момичето винаги се държеше така, сякаш знаеше твърде много.

— О, господин Карл наистина се разтревожи за вас! Много бе потиснат, докато госпожа Брандън не го успокои — Тили снижи глас и

се наведе съзаклятнически напред: — Чух го да казва на госпожа Брандън колко много си мисли за вас, мис! Това не е ли страхотно? Вече сте се сдобили с двамата най-красиви ухажори. Преди малко почти се сбиха, наистина, когато господин Карл каза нещо за туй, че пуснали тези индианци да се отърват толкоз леко днеска...

Джини бързо се изправи в леглото и почти се заля с бульона.

— Почти са се сбили? О, боже, Карл няма никакъв шанс, ако наистина го направят!

— Пък аз си мислех, че вий харесвате господин Морган повече.

Момичето беше хитро. На Джини ѝ се щеше да я скастри, но понеже не знаеше дали Тили е била будна предишната нощ и дали не я е видяла да излиза от дилижанса, прехапа устни и преглътна гневните думи, които се бе наканила да изрече.

— Господин Морган е... странен човек, но не е джентълмен. Ще се радвам, когато най-после стигнем Ел Пасо.

Но така ли бе наистина?

В следващите дни Джини често си задаваше този въпрос. Вече нямаше нападения на индианци и всичко вървеше като по вода, дори прекосяването на река Пекос. Карл Хоскинс постоянно си намираще поводи, за да язди до дилижанса ѝ, а вечер, когато се спираха да лагеруват, ухажваше сериозно Джини, несмуцаван от леките ѝ измъквания, когато тя намираще причина да му откаже разходка насаме в здрача, както и да говорят за нещо толкова сериозно като годеж.

— Но това не би могло да се нарече естествена ситуация — казваше му тя — и ние все още не се познаваме в действителност. Освен това, татко ще се разгневи ужасно и на двама ни, ако си помисли, че...

— Да, да, разбирам, естествено! Джини, знам, че си права и думите ти са толкова логични! Но аз съм безнадеждно влюбен в теб и нищо не може да промени решението ми.

А тя си мислеше: „Само ако знаеше истината! Как ще ме презира. Да, няма съмнение, че ще промени решението си. Може би тогава ще поиска да му стана любовница, но не и негова съпруга!“

Колко лекомислено бе доверила на най-близките си приятелки в Париж, че най-много от всичко би желала да стане известна куртизанка.

— Бракът — бе заявила тя яростно — е само друга форма на робство. Защо трябва да се примирявам с любовниците на мъжа си и да раждам дете всяка година, без да имам смелостта да си намеря любовник? Бих искала сама да избирам как да живея, да определям съдбата си, както прави всеки мъж само защото е мъж.

Колко лесно звучеше това сега и колко наивно! Тя живееше в един мъжки свят — свят, който поставяше жените на пиедестал и ги боготвореше само ако се придържаха към приетите за тях норми на поведение. Девствеността ѝ, тази презряна малка мембрана, която я бе затворила за всеки друг, освен за предназначения за нея мъж, тя бе отдала твърде лесно и лековато не на когото трябва. И сега я болеше при мисълта, че Стив Морган дори не се бе опитал да я ухажда. Не бе правил никакви обяснения в любов, не бе давал никакви обещания.

„Желая те“, бе казал равно и безкомпромисно, а не както искаше да чуе тя: „Обичам те“.

Не, дори още по-лошо, той не бе демонстрирал уважение нито към положението ѝ, нито към нейната неопитност. Целувките му бяха груби и настоятелни, бе се държал с нея така, сякаш е някоя евтина жена, а тя му бе позволила и бе толкова луда, че да поиска още, да остави именно него измежду всички останали да задоволи любопитството ѝ.

Джини бе решена да не му обръща внимание и да избягва присъствието му колкото се може повече. Но като жена много се дразнеше, че той не изгаря от нетърпение сам да я потърси, нито да се опита да я уговори да повторят това, което все още наричаше „онази нощ“. Той сякаш нарочно странеше от нея.

Джини започваше да свиква с целувките на Карл, макар че те никак не я възбуждаха и не му позволяваше никакви волности, освен да докосва с устни нейните.

Въпреки това в нея се бе вселил някакъв демон, който понякога сякаш бе отделен от разумната, логическа част на съзнанието ѝ и я терзаеше със скришната мисъл, че не изпитва наслада от целувките на Карл, а със сигурност бе отвръщала на тези на Стив Морган. И дори сега, в някои нощи тялото ѝ жадуваше за нещо, за устните и ръцете му

върху себе си, за сладкото чувство, че не е на себе си, което бе изпитала, когато той така смело бе разпалил желанията ѝ, докато станаха непоносимо силни и после ги бе задоволил с тялото си.

Както всички останали в това пътуване, Джини броеше дните, когато ще стигнат Ел Пасо, но по друга причина. Процесията щеше да спре за два-три дни там, за да си починат животните и да попълнят запасите си. И именно в този град, ако всичко вървеше добре, те трябваше да се срещнат с пратеника на император Максимилиан. Баща ѝ щеше да уреди нещата от Вашингтон и ако станеха така, както се надяваше, двете със Соня можеше да отидат до Мексико Сити на гости на императора и императрицата.

— Ти, Джини, с полезните си връзки във френския двор — тук очите на баща ѝ бяха присветнали насреща ѝ — ще си моята малка посланичка. И не забравяй да се усмихнеш мило на маршал Базен, понеже той, като главнокомандващ на френската армия, е истинската власт зад трона.

Бе ѝ се сторило толкова вълнуващо да слуша как баща ѝ говори за всичките си планове и амбиции. Сякаш бе героиня от роман на Дюма. Тя си представяше, че е дамата с наметалото, която шеметно сепуска в опасности, за да изпълни някаква тайна мисия, ала нападението на индианците поне я бе научило, че боя в никакъв случай не е нещо приятно и мисълта за смъртта, дори и в името на някаква кауза, е още по-страшна.

Но какво щеше да стане, ако си представи, че ще останат в Ел Пасо под някой благовиден предлог в последната минута? Но не, помисли си тя раздражено, няма да се наложи. Баща ѝ ще им е пратил съобщение и вече ще е уредил всичко, без да оставя нищо на случайността, както е свикнал.

Какво ще стане с останалите? Дали на Стив Морган ще му липсва присъствието ѝ и ще се зачуди защо така внезапно е променила мнението си относно Калифорния?

Когато обсъдиха това със Соня, на нея ѝ се стори маловажно.

— Няма нужда да им даваме каквито и да било обяснения, скъпа Джини. Все пак те са наети от баща ти, за да закарат колите и животните до Калифорния, а не да ни разпитват! Ние просто ще съобщим, че възнамеряваме да останем в Ел Пасо, защото баща ти е

променил плановете си и ще се присъедини към нас там. Или пък... е, сигурна съм, че ще измислим нещо!

Колко бе хубаво да имаш до себе си такъв симпатичен и спокоен човек като Соня, да си абсолютно убеден, че нищо не може да се обърка. Но поне, казваше си тя твърдо, няма да се наложи да вижда Стив Морган повече, да се страхува да срещне студените му, сапфирени очи и да се чувства така, сякаш през гръбнака ѝ пролазва ток, поради невероятния копнеж да усеща устните му върху своите и да чува гласа му да я нарича „любов моя“.

Последната нощ, която щяха да прекарат на пустите тексаски равнини, преди да стигнат Ел Пасо, буреносни облаци покриха небето и увеличиха странното чувство на тъга и потиснатост в сърцето на Джини.

Небето бе прорязано от светкавица и тътенът на гръмотевица накара Пап Уилкинс песимистично да съобщи, че животните почти винаги се плашат до смърт преди буря.

— А тексаските бури са най-лошите, които съм виждал — добави той.

Карл с разтревожен вид бе избързал заедно с няколко от мъжете да се погрижи за стадото, а Соня реши, че мрачното настроение на Джини се дължи на факта, че той ѝ липсва край огъня. Като се опитваше да утеши тъжната си доведена дъщеря, Соня стисна ръката ѝ и прошепна, че ще забрави за потиснатото си настроение веднага щом стигнат Ел Пасо.

— И скъпа, ако си мислиш, че Карл ще те забрави, в случай че решиш да пътуваме до Мексико, не бива да се тревожиш. Той самият ми каза колко много си мисли за теб. Всъщност — добави тя закачливо — дори ме помоли да говоря с баща ти и да го попитам какво мисли по този въпрос! Но се страхувам, че не той, а ти ще го забравиш, ако посетим императорския двор в Чапултепек. Чувала съм, че е великолепен и там ще бъдат всички красиви офицери от Франция, Белгия и Австрия. Всъщност ще присъстват и дипломати от цял свят. Само си помисли колко ще е вълнуващо, Джини! Всички балове и приеми, на които ще отидем и дори е възможно баща ти да се присъедини към нас там.

Джини нямаше сърце да развали вълнението на Соня, но преди да успее да отвърне с някоя двусмислена реплика, усети присъствието му. Стив Морган, който бе избягвал техния огън толкова внимателно предишните вечери, сега внезапно се бе приближил до тях и без нито

дума за извинение пристъпи с дългите си крака и се настани удобно до нея.

Стъпваше леко като индианец, помисли си Джини ядосана и забеляза, че тази вечер бе обут във високи до коленете индиански мокасини вместо в ботуши. Като не обърна внимание на нежеланото разтуптяване на сърцето си, тя се запита каква част от разговора им бе дочул. И как смееше да се приближава така потайно? Как можеше така хладнокръвно да допуска, че тя няма нищо против той да седне до нея?

Като прехапа устни, за да скрие объркването си, Джини хвърли предупредителен поглед на Соня и дръзко го погледна.

— О, господин Морган, не сте ни навестявали напоследък.

Тя улови развеселения му поглед и повдигнатите вежди и бързо заговори, като мразеше издайническата руменина, която бе избила по бузите ѝ:

— Госпожа Брандън и аз тъкмо обсъждахме колко странно е, че сме толкова близо до Мексико. Само като пресечеш реката в Ел Пасо и си там, нали?

— Да, мадам. Като погледнете от другата страна на Рио Гранде и ще видите Мексико. Хубава страна е, ако не се водеха тези войни там. Вие, дами, трябва да я посетите някой път.

Той изрече последните думи така спокойно, че бе трудно да прочетеш някакъв скрит смисъл в тях. Но какво имаше предвид като каза, че трябвало да посетят Мексико? Сякаш усетила моментното колебание на Джини, Соня бързо запълни паузата:

— Тъкмо казвах на Джини колко вълнуващо би било да ни се отдаде възможност да посетим двора на император Максимилиан някой ден. Чух, че Карлота била изключително красива и интелигентна жена и че били направили чудеса с бедните, необразовани хора там.

— Не знам нищо за това, мадам. Но понякога се чудя дали тези бедни, необразовани хора в Мексико наистина предпочитат да имат император, отколкото президент, който сами да избират.

Той улови изненаданите погледи на двете жени и вдигна рамене.

— Не исках да прозвучи грубо, но предполагам, че и на нас нямаше да ни хареса, ако някоя друга страна изпратеше войниците си тук да въдворяват ред. Та нали тъкмо приключихме собствената си война, за да можем да запазим страната ни цяла?

— Господин Морган — рече Джини сковано, като трудно сдържаше гнева си, — случайно ми е известно, че мексиканците сами са поканили французите в страната си, за да поддържат реда и спокойствието. Именно те поканиха Максимилиан и Карлота в Мексико! Аз самата имах възможността да говоря със сеньор Идалго в Париж и той...

— Мис Брандън, аз наистина не исках да ви ядосам!

Присмехулните отблясъци в очите му опровергаваха любезното му извинение, когато продължи и с всяка следваща дума ядосваше Джини все повече и повече:

— И със сигурност не съм упълномощен да говоря като човек, който познава отблизо двора на Наполеон в Париж. Но знам нещо за Мексико и хората там — той я погледна лукаво. — Сигурно вече сте чули, че имам смесена кръв? Е, предполагам, че отчасти е истина, зависи как гледате на това. Майка ми е испанка и израснах в Мексико от петгодишна възраст.

— И мислите, че това ви дава право да говорите от името на мексиканския народ?

Този път в гласа му се усети нетърпелива нотка.

— Аз не говоря от тяхно име, а само от свое, мис Брандън. Но знам, че само богатите хора — земевладелците, които искат да си останат в големите хасиенди и църквата, която иска да си запази земите и властта, плюс подкупните политици — това са единствените мексиканци, които искат Максимилиан!

Той погледна Джини с неочаквано сурово изражение, което я изненада.

— Тези бедни необразовани хора, мадам, са точно тези, които се бият за свободата си, за да си вземат обратно страната от всички чуждестранни сили, които искат да заграбят големи парчета от нея.

Внезапно, почти шокиращо за Джини, Соня се наведе напред и се намеси в спора. Като впери големите си сини очи в лицето на Стив Морган, тя каза невинно:

— Божичко, господин Морган, вие ме изненадвате! Говорите като човек, който се бори за някаква кауза! Може би след малко ще ми кажете, че възнамерявате да отидете и да се биете на страната на тези хуаристи или както им казват там, които убиват и осакатяват френски войници и невинни граждани и наричат това борба за свобода!

Джини наблюдаваше смяяна как две двойки сини очи се пресрещнаха и се сблъскаха. Сигурно бурята е повлияла така на Соня? Странна, нервна усмивка заигра по бледите устни на втората ѝ майка, сякаш бе потръпнала от тътен на гръмотевица.

— Нямах представа, че и ти си толкова запалена на тази тема — рече на висок глас Стив Морган и внезапно лицето му сякаш спусна кепенци и стана безизразно и неразгадаемо.

— Мисля, че целият този спор е безсмислен и глупав! — рече Соня бързо и леко се засмя. — Боже мой, не мога да разбера какво ми стана!

— Може да е от бурята. Повечето жени стават някак нервни, когато приближава буря.

Той каза това равнодушно, почти безлично, но лицето на Соня почервения и тя внезапно ахна, ръцете ѝ се впиха в гънките на полата ѝ така, че вените ѝ изпъкнаха.

— Мразя бури! Те... те ме ужасяват и ми напомнят за... неприятни неща.

Една необичайно ярка светкавица я накара да се свие от страх и тя се изправи на крака.

— Връщам се в дилижанса. Съжалявам, че съм такава пъзла, но наистина не мога да остана навън в това време.

Тя сякаш с усилие се окопити.

— Лека нощ, господни Морган. Аргументите ви бяха... интересни.

Той с лекота се изправи на крака и остави Джини да се оправя сама.

— Съжалявам, ако съм казал нещо, което ви е разстроило, мадам.

Но тонът му не издаваше съжаление, помисли си ядосана Джини — изобщо не изглеждаше, че се разкайва! А какво бе разстроило Соня? Дали бе само бурята?

Соня каза сковано, че изобщо не е разстроена и няма защо Джини да идва с нея само защото безпричинно се страхува от силни шумове.

— Карл скоро ще се върне, сигурна съм. Той ще съжалява, ако не те види тази вечер — каза тя на Джини и отново звучеше с познатия си мил, внимателен тон.

Джини неохотно я проследи с очи и усети близостта на Стив Морган. „Но аз не се боя от него, каза си тя твърдо. Няма да го оставя да си мисли, че нямам вяра на себе си и затова не искам да остана насаме с него.“

— Искаш ли да продължим разговора? — попита го тя достатъчно хладнокръвно. — Мога да те уверя, че аз не се разстройвам така лесно, както втората ми майка и бурите изобщо не ми влияят.

Тя отново седна до огъня и се запита дали наистина усети краткото му колебание, преди да се присъедини към нея.

— Разговорът беше безсмислен, ти сама каза това — рязката нотка в гласа му я накара да го погледне изненадано.

— Но ти, изглежда, знаеш доста за мексиканците, защо трябва да се срамуваш да изразяваш открито мнението си?

Той се наведе напред, за да си налее чаша кафе, но Джини видя как един мускул потрепна на скулите му, докато се опита да преглътне думите, които после можеше да съжали, ако изрече. Или пък да не би... — мисълта я порази и накара очите ѝ да се разтворят още по-широко — дали и той не се чувстваше толкова неспокоен в нейно присъствие, колкото и тя в неговото?

Като се облегна назад в този момент, той срещна погледа ѝ и я забеляза, че се е намръщил.

— Моите възгледи, както ги наричаш, по случайност се споделят от повечето мексиканци — каза той остро, сякаш това бе отговор на въпроса ѝ. — Но се боя, че те нямат особено значение за много хора в тази страна. Заради теб самата се надявам, че няма да посетиш Мексико, докато не приключи всичко и вече няма опасност за непредпазливи чужди посетители.

— Какво искаш да кажеш — докато не приключи? Докато не приключи кое?

Някаква вена пулсираше в слепоочията ѝ и тя си каза, че това е от гняв — гняв, че той си позволява да ѝ дава съвети.

— Наистина, господин Морган, вие едва ли сте човекът, който може да ме предупреждава да се пазя от опасности. А в този случай това е риск, който не съществува, френската армия е повече от достатъчна за шепя селяни, които почти не са въоръжени, уверена съм в това! И все пак — продължи тя, а гласът ѝ прозвуча остро, въпреки

усилията ѝ, — ако реша да посетя Мексико някои ден, можете да сте сигурен, че ще го направя, без първо да моля някого за разрешение!

— В случай, че не знаете, в Мексико се води война — каза той през зъби. — Били ли сте някъде, където има война, мадам? Виждали ли сте последиците от нея? Мога да ви уверя, че ако има стрелба, никой няма първо да се спре, за да провери дали се е прицелил в мъж или жена! И освен това на мексиканците им е дошло до гуша от чужденци. Сега е само въпрос на време кога хуаристите отново ще дойдат на власт и аз не бих искал да си помисля как някоя красавица като вас ще трябва да се изправи срещу взвода за разстрел, което е доста вероятно да се случи, ако решите да направите нещо толкова глупаво и безотговорно като това да отидете в Мексико при сегашните условия!

— Значи сте ни подслушвали! Вие сте достоен за презрение! Как смееете да се промъквате и да подслушвате личните разговори на други хора и след това да имате наглостта да се намесвате?

Лицето му бе потъмняло и бе станало заплашително от гняв и тя си помисли, че от очите му почти изригват сини пламъци към нея.

— По дяволите! Правете каквото си искате тогава. И понеже точно сега не искам да се бия с вашия възлюбен, мисля, че ще си тръгна преди да направя нещо, за което после може да съжалявам.

Карл Хоскинс се появи точно когато Стив Морган ядосано се оттегляше и когато се разминаха, Карл бе отворил уста да каже някоя жегваща дума.

След един поглед към лицето на Морган опасните, почти предизвикателни искри в очите му накараха Карл да стисне зъби, докато се запъти към Джини. Сега не бе нито времето, нито мястото да се бият, но той вече се бе закълел, че някой ден ще се погрижи за Стив Морган!

Един поглед към поруменялото лице на Джини с гневни сълзи, от които морскозелените ѝ очи изглеждаха още по-големи, бе почти достатъчен, за да накара Карл да промени решението си.

— Джини? Какво има? Какво ти каза той? За бога, ако е направил нещо, за да те разстрои, аз ще...

— О, за бога, Карл, няма нужда да гледаш така кръвнишки!

Тя заговори по-остро, отколкото бе искала и прехапа устни разгневена. Колко глупаво, да се остави той да я доведе до такова

състояние! Как ли се забавлява сега с мисълта колко лесно може да я разстрои?

Една къдрица от медночервената коса на Джини падна на бузата ѝ и тя ядосано я отметна настрани, като смекчи гласа си с усилие на волята.

— О, Карл, съжалявам! Не исках да ти се сопна. Просто имахме малък спор, това е всичко. Боя се, че се оставям да ме доведат до положение, когато загубвам самообладание.

Успокоен, той седна до нея на земята, като взе в ръцете ѝ в своите и нежно ги погали, сякаш искаше да премахне напрежението, което чувстваше в тях.

— Не обичам да те виждам такава, Джини — напрегната и разстроена. Не ми харесва мисълта, че той те е накарал да се почувстваш така! Ще му кажа да не се доближава до теб. Човек като Морган е по-лош от животно. Той не е подходяща компания за дама! Защо му прави такава удоволствие да те ядосва?

С вбесено възклицание Джини дръпна ръцете си от неговите.

— Да не намекваш, че го карам да ме ядосва? Ами че аз не познавам друг човек, който да мразя толкова! И ако си мислиш...

По красивото лице на Карл се изписа изненада от избухването ѝ. Тя видя как смръщи чело, когато той я прекъсна бързо и почти грубо:

— Джини, Джини! Какво ти става? Не съм ти отправял такива обвинения. Знам колко мразиш този човек. Почти толкова колкото и аз. Презирам него и такива като него! Моля те, мила, нека не се караме!

Джини реши да бъде по-тактична.

— Извинявай, Карл! Аз... кълна се, че не знам какво ми става тази вечер. Сигурно... трябва да е от идващата буря. Ето, мога да се закълна, че ми падна една капка...

Карл не можа да устои на обърнатото ѝ нагоре лице, на тези прекрасни очи, които все още блестяха от сълзите в тях. Изведнъж се почувства мъжествен и покровителствен.

Като помогна на Джини да се изправи, Карл я придружи до дилижанса ѝ и бе изненадан и въодушевен от начина, по който тя отвърна на целувката му за лека нощ. Вместо да я приеме пасивно, както обикновено, Джини се хвърли на врата му и се притисна в него. Забеляза, че тя трепери и въпреки добрите си намерения откри, че

желанието му да я има нараства. Колко бе тънка талията ѝ под ръката му, колко твърди бяха малките ѝ гърди, притиснати в неговите.

Той повдигна глава, за да ѝ прошепне нещо с пресипнал глас, но тя каза напрегнато:

— Целуни ме отново, Карл, целуни ме! — а после добави с шепот: — Чувствам се толкова изплашена тази нощ, така самотна, че ми се ще да останеш малко с мен да си поговорим...

Със стон, в който бяха примесени страст и очакване, Карл отново сведе глава и я целуна диво, като усещаше желанието, която напирва в слабините му. „Боже мой, помисли си той, тя не знае какво говори... Това е заради бурята... Но аз я желая, трябва да я имам... Разбира ли какво ми причинява?“

Ако знаеше, че над рамото му Джини бе забелязала Стив Морган, застанал в разговор с Пако в сянката на един от дилижансите отсреща, Карл щеше да се почувства още по-разстроен.

Сега, полузамаян от собствената си нужда и неочакваното признание на Джини, той почти я занесе на ръце до съседния на нейния дилижанс, натрупан с кутии и джунджурии от покъщнината на Соня.

Каквото и да си бе въобразил, накрая Карл остана разочарован. В тъмната вътрешност на дилижанса едва потиснатата жар и желание у Джини сякаш се изпариха. Отначало тя изтърпя близостта му, легнал до нея и докосващ много леко гърдите ѝ през тънкия плат на роклята ѝ, но почти веднага се отдръпна и започна да протестира задавено, че се страхува, че не знае какво ѝ бе станало, че той трябва да обещае да се държи подобаващо...

Те останаха заедно само десетина минути и през цялото време тя бърбеше истерично колко се страхувала от гръмотевиците, колко вълнуващо би било едно пътуване из Мексико и тогава, след като настоя да му го каже, тя призна, че той много ще ѝ липсва.

— Но ти ще ме забравиш, разбира се. Докато се върнем, ще си си намерил друга любима... Знаем какви са мъжете.

Въпреки протестите и настояванията му, че я обича и повече от всичко на света иска да я направи своя съпруга, тя не скланяше да се обвърже с нищо, освен да заяви:

— Ще почакаме и ще видим. И двамата трябва първо да сме твърдо убедени, нали така?

В края на краищата, това се оказа една твърде неприятна вечер и докато дойде време да изпрати Джини до дилижанса ѝ, той вече бе в много лошо настроение.

Бурята се разрази през нощта и не помогна да се подобрят разклатените нерви и лошото настроение на почти всички пътници.

Те почти се нахвърляха един срещу друг, а страстите се нажежаваха. Готвачът се оплака, че Зак още не се е научил как да пали огъня както трябва, а момчето прекатури една кафеварка и тръгна да търси коня си, като заяви, че е нает за да се грижи за животните, а не да помага на готвача.

Соня и Джини се поспречкаха, когато Джини се върна в дилижанса в час, който Соня обяви за непростимо късен и добави, че ако Джини не внимава, може да си спечели репутация на евтина жена, при което Джини отвърна яростно, че е била с Карл, а не със Стив Морган и после на свой ред запита Соня да не би да ревнува от нея?

Със стиснати устни и демонстративно обърнати гърбове, те прекараха остатъка от нощта в мълчание, макар че никоя от тях не можеше да заспи, след като дъждът започна да плющи по покривалото на дилижанса.

Когато впрегнаха конете на следващата сутрин в проливния дъжд, земята вече се бе разкаляла до колене и всичко бе истински хаос. Някои от конете, събрани до вдигнатия навес, се бяха откъснали и Пап Уилкинс обвини за това каубоя Дейв Фиърс, който отвърна, че и бездруго вече бил се замислил дали да не напусне.

Карл Хоскинс мина покрай тях точно тогава и попита гневно защо, по дяволите, дилижансите още не са потеглили. Стадото бе неспокойно и готово да прегази в галоп лагера, ако не побързат.

Пап тъкмо бе отворил уста, за да изгърси една псувня, когато Стив Морган избра точно този неподходящ момент, за да пристигне с черния си кон в лагера с вид на „жив дявол“, както каза Пап по-късно, гологлав и с полепнала по челото му черна коса.

— По дяволите! Вие би трябвало да удържите тези животни. Какво, по дяволите, правите тук?

Гневният му, почти презрителен тон жегна наранената гордост на Карл и той загуби самообладание.

Когато Джини, изплашена от писъка на Соня, се покачи на високата седалка на дилижанса си въпреки дъжда, които скоро

намокри цялата ѝ коса и рокля, тя успя да види само двама мъже, целите омазани в кал, които се боричкаха, заобиколени от крещящите, почти просташки възбудени зрители.

Те и двамата бяха еднакви на ръст и тегло и отначало Джини не можеше да ги различи, най-вече защото черната кал бе размазана и по лицата им. Но не ѝ трябваше много време, за да разпознае Стив Морган. Той се биеше със зверската, злобна ярост на диво животно. Джини знаеше, че Карл се мисли за добър борец. Веднъж ѝ се похвали, че бил учил да се боксира и дори владеел пехливанска борба. Но след като погледа известно време тя разбра, че никое от тези умения няма да му помогне.

Тя почти чуваше глухия удар на юмруци в телата им, от който ѝ прилошаваше и сякаш усещаше омразата, която проблясваше между тях. Дебнеха се в кръг, събираха се, падаха и се търкаляха, измъкваша се и отново се изправяха на крака. Напомняха ѝ за гладиаторите в древния Рим или на борба на живот и смърт между два гневни леопарда.

— Спрете ги! — примоли се Соня с ръце, притиснати пред устата ѝ. — За бога, защо никой не ги разтърве?

— Защото на тях им е приятно, не виждаш ли?

Джини бе решила да е особено любезна със Соня днес като извинение за избухването си предната вечер, но гласът ѝ прозвуча остро и високо.

Искаше ѝ се да изпищи, но не от страх, както бе направила Соня, а по-скоро от пристъпа на почти дивашко вълнение, което я бе обзело. Пулсът ѝ се бе ускорил, сърцето ѝ бе започнало да бие толкова учестено и толкова силно, че си помисли, че припада. Не искаше да гледа, но не можеше да извърне поглед. Бе като в онзи ден, когато бе станала свидетел на борбата между Стив и апаха — почти като борбата с бикове, която бе наблюдавала веднъж, изумена от всички онези жени, скачащи на крака и крещящи ликуващо, че искат още кръв. Но днес, когато дъждът се стичаше по лицето ѝ и виковете на мъжете отекваха в ушите ѝ, а гръмотевиците бучаха някъде високо в небето, тя знаеше как са се чувствали. Виждаше смъртно задъханите гърди, чуваше тежките удари в примитивната схватка и ясно усещаше собственото си тяло под прогизналата, прилепнала рокля, с която бе облечена. Сякаш я бе обзела някаква лудост.

Последва вик, после стон и един от мъжете се строполи назад и падна по очи в калта.

Тя чу предупредителния вик на Пако:

— Стив! Стига толкова!

Мъжът, който остана на крака — приведен, сякаш готов отново да се хвърли напред, за да го довърши — се поколеба, изправи се и се отдалечи.

Всичко свърши. Тя скочи от седалката на дилижанса, без да обръща внимание на лудешкия вик на Соня. Водеха я инстинктите ѝ. Бягаше към Стив Морган, без да забелязва дъжда, калта и опулените погледи, които следяха как се препъва по пътя си. Тогава той се обърна и тя видя студения гняв в тъмосините му очи, които бяха притъмнели, и извитата му в омраза уста под черните мустаци.

— Какво искате, мис Брандън? Не трябва ли вместо това да тичате към любимия си?

Думите се запечатаха в съзнанието ѝ и я зашеметиха. Без да може да разсъждава, тя замахна с ръка нагоре и разбра, че го е зашлевила едва когато чу плесницата и усети как пръстите ѝ запариха.

Някой ахна. Джини видя бесния и шокиран израз да се появява в очите му и за миг си помисли, че ще отвърне на плесницата ѝ.

— Звяр такъв... Страхливец... Ето ти за това, което стори на Карл...

Тя едва успя да процеди думите през стиснатите си, студени устни и се задъха, сякаш бе тичала.

Стив застана безмълвен, със свити от гняв устни и изведнъж тя повече не можа да вдигне очи към него, нито да погледне грозната червена следа, която ръката ѝ бе оставила върху лицето му.

Като се обърна на пети, Джини се затича към Карл и падна на колене до него. Дъждът имаше солен привкус. Мина известно време преди да разбере, че плаче, а сълзите се стичат от очите ѝ като дъждовни капки.

В малкото мексиканско селце от другата страна на реката срещу Ел Пасо капитан Мишел Реми, граф Д'Арлинжан, чакаше нетърпеливо пристигането на дилижансите на Брандън. Част от нетърпението му се дължеше на факта, че бе стоял в тази дупка вече два дни и ставаше все по-опасно френски офицер да се мотае дълго толкова близо до американската граница. Хуаристите вече бяха навсякъде. Въпреки че нямаха оръжие и не бяха организирани, те се бяха оказали твърдоглав народ и нападаха на най-неочаквани места. Всъщност, докато гледаше полупразната бутилка вино пред себе си, капитан Реми мрачно се замисли за слуховете, които бе чул точно преди да напусне Мексико Сити, че скоро ще трябва да напуснат Чихуахуа и да се върнат в Дуранго, като оставят хуаристите да командват кажи-речи цялата северна част на страната.

Той гневно се намръщи. Това бе невероятно! Тук бяха непобедимата френска армия, мексиканската гвардия, както и войски от Австрия и Белгия, а все още не можеха да постигнат пълна победа за Максимилиан над парцаливите сили на Хуарес.

Като един от адютантите на маршал Базен, той, разбира се, бе чул, че Съединените Щати симпатизират на Хуарес и откакто бе приключила гражданската война там, те снабдяваха хуаристите с оръжие и боеприпаси и не обръщаха внимание на контрабандистите на оръжие, които действаха от двете страни на границата. Това бе много лошо! Ако хората в Америка и в останалата част на Европа, дори и в самия Париж можеха да осъзнаят колко окаяна и бедна страна бе Мексико в действителност! Селяните гладуваха, а условията им на живот бяха по-лоши, отколкото в Европа през Средновековието, но въпреки това те твърдоглаво протестираха срещу всички реформи, които бедният Максимилиан искаше да въведе. Единствените цивилизовани мексиканци бяха разбира се *gachupines*^[1], които се гордееха с европейския си произход и внимаваха поколенията им да не се смесят с индианци или метиси.

Капитан Реми се сети с тъга за една Кармен в Куерневака, с бледа кехлибарена кожа и прелестни кафеникави очи. В нея имаше съвсем малко индианска кръв! Тя се хвалеше с това, че баща ѝ бил един от най-големите земевладелци в този край.

От Кармен, мислите на Мишел се понесоха естествено към Жинет. Джини Брандън, която той винаги бе наричал Жинет, още от онази нощ в парижкия театър, когато се бе влюбил в нея.

Той, разбира се, познаваше Пиер от дете. И си спомняше Джини като слабичко момиченце с огромни зелени очи. Малката братовчедка на Пиер — той не ѝ бе обръщал никакво внимание. А и защо ли? След това се бе записал в армията на Наполеон, дошъл си бе в отпуск една зимна вечер и бе видял Жинет. Но, боже мой, каква промяна! Тя бе пораснала и бе станала зашеметяваща красавица! И какво самообладание бе демонстрирала, когато отиде до ложата ѝ, за да се види отново с Пиер! Не тя, а той се запъваше като неопитен гимназист. Бе очарователна, закачлива, толкова уверена в себе си!

Ако не бяха го отзовали внезапно от поделението му, можеше да я убеди да се омъжи за него. Тя сякаш бе предпочела него пред останалите си обожатели. Дори Пиер, който изглеждаше по-ревнив към кавалерите ѝ, отколкото се очакваше от един братовчед, сякаш не се противопоставяше много.

— Ще си пишем — обеща му тя, когато той заминаваше. Бе се разплакала, но твърдо отказа да избяга с него предната вечер.

Не бе много изненадващо, че около шест месеца по-късно кореспонденцията им бе секнала. Все пак бе войник, а и самият той не обичаше кой знае колко да пише. А и как можеше човек да ухажва момиче, което е на хиляди мили разстояние във вихъра на светския живот в Париж?

Но сега, скоро, той щеше да я види. Неговата Жинет. Той се запита дали ще се е променила, надяваше се да не е. Господи, нямаше ли край това чакане?

Мишел Реми не знаеше, че чакането му ще завърши още същата нощ. Докато той прекарваше времето си в меланхолични спомени, дилижансите пристигнаха в Ел Пасо точно насред една гръмотевична буря, бушуваща от двете страни на реката.

Пристигна в единствения приличен хотел, с който градът можеше да се похвали, преоблечен в цивилни дрехи. Той отлично

разбираше, че ако няма късмет и го разкрият, ще бъде арестуван и застрелян като шпионин. Но поне, помисли си той с прилив на увереност, английският му бе почти перфектен и носеше костюм, безупречно ушит при най-добрия парижки шивач.

Повечето му опасения се разсеяха, когато бе посрещнат от мадам Брандън — дребничка, изключително красива руса жена с големи сини очи и заразителен смях. Един мъж, наречен Хоскинс, американец, който изглеждаше необичайно мълчалив и имаше охлузено и насинено лице, го придружи през реката. Мишел тактично не спомена за синините, но се запита какво се бе случило с него. Тези американци, вечно се бият! Дори в Мексико Сити продължаваха да водят гражданската си война, която току-що бе приключила — понякога с остри думи, а понякога и с оръжие. Той тайно бе на страната на южняците, които бяха джентълмени. Ако бяха спечелили войната, бедите на Максимилиан щяха да са към своя край!

Докато чакаха Джини, капитан Реми забеляза с безпокойство, че малката хотелска трапезария е необичайно пълна. Соня Брандън сякаш предугади безпокойството му и му прошепна, че това са само хора, които пътуват с тях и празнуват края на дългото си пътуване.

— Това е първият град, в който стъпваме, откакто напуснахме Сан Антонио! — каза тя и трепна пленително. Увери го, че вече е споменала, че е приятел на съпруга ѝ от Калифорния, така че няма защо да се притеснява. — Джини още не знае, че именно вие сте тук — довери му тя. — Аз ѝ казах само, че френският офицер, който ще ни придружава е пристигнал. Отдавна ли я познавате, мосю Реми?

Те се бяха съгласили да се обръща към него на малко име и той се зарадва, че не е забравила. После отговорът се загуби от внезапното разтуптяване на сърцето му, когато Джини Брандън се спусна по стълбите.

Как би могъл да си представи, че тя ще се промени? Ако е така, то бе станала още по-хубава. Бе облечена в зелена кадифена рокля, ушита по последна мода, която той веднага позна, че е дело на Уърт. Жинет не носеше кринолини, следвайки стила, наложен от императрица Йожени. Деколтето ѝ се спускаше ниско, та да открие смело гърдите ѝ и после продължаваше по тялото ѝ до ханша, след което се разстилаше на богати дипли откъм гърба. Косата ѝ бе прибрана във висок кок и блестеше под светлината на лампите с

бледия медночервен отблясък, който той си спомняше много добре. Една-единствена букла падаше на рамото ѝ. Носеше смарагди в ушите си, чийто блясък бе затъмнен от очите ѝ.

Мишел си помисли, че всеки мъж в залата ахна от удоволствие при вида на красотата ѝ. Нито една от дворцовите дами в двора на император Максимилиан в Чапултепек, някои от които имаха благороднически титли, не можеше да се мери с нея! Той стана на крака, погледите им се срещнаха и видя как очите ѝ се разшириха от изненада, сякаш не можеше да повярва.

След това нададе вик и като хвана небрежно с ръка дългите си поли, тя се затича през няколкото оставащи стъпала. Той с усилие си наложи да спазва правилата за приличие и да не забравя всички ококорени очи около тях и реши само да целуне ръката ѝ. Но тя непринудено се спусна към него, обви врата му с ръце, като викаше името му:

— Мишел! Ти ли си това наистина? О, но аз не мога да повярвам! Точно ти!

Той наведе глава почти без да се замисли и усети как устните ѝ се залепят за неговите. С усилие успя да си наложи да се отдръпне. Джини си бърбеше щастливо с него на френски, докато бяха седнали на масата и той не можеше да повярва на късмета си. Тя го наричаше свой мил и скъп ангел, и се кълнеше, че е разбил сърцето ѝ, когато напуснал Париж. Мишел бе извън себе си от радост.

Те пиха шампанско и никой от тях не забелязваше какво ядяха. Джини пи повече, отколкото трябва, докато усети, че главата ѝ се върти. Тя сякаш чуваше смеха си отдалеч, висок и пронизителен в ушите ѝ. Но Мишел Реми не забеляза нищо, освен че Джини изглеждаше щастлива, че го вижда. От нея сякаш бликаше здраве и жизненост и той си помисли, че топлият, прасковен тен ѝ отиваше много повече, отколкото модната бледост, която повечето дами се опитваха да постигнат. Лицето ѝ бе малко по-слабо, отколкото го помнеше, но това само още повече подчертаваше фините ѝ черти с волевата брадичка и големите зелени очи. Мишел не можеше да откъсне поглед от нея цяла вечер и не бе единственият.

Карл Хоскинс седеше начумерен на същата маса и дори нашепването на Соня, че Джини познава френския капитан от детските си години не можа да уталожить растящия му гняв и разочарование.

Какво ѝ ставаше тази вечер? Тя се държеше като... като развратница! И като капак на унижението му почти не му обръщаше внимание пред очите на половината от останалите мъже, които бяха пътували с тях и знаеха, че Карл е нейният ухажор. Не стига че Стив Морган имаше наглостта да присъства заедно с приятеля си Дейвис и две дами, облечени в крещящи рокли и с очевидно недотам висок морал. Това още повече помрачаваше настроението му, особено като знаеше, че Джини ще замине за Мексико след няколко дни и не той, а капитан Реми ще я придружава там.

Докато настроението на Джини сякаш се подобряваше с всяка изминала минута, заедно с шампанското, което поглъщаше, това на Карл ставаше все по-лошо. С усилие си наложи да запази самообладание по време на вечерята. Малко след като се нахрани, той се извини, като обясни сковано, че трябваше да потеглят рано на следващия ден. Джини дори не забеляза, че той си тръгва.

Макар и да не усещаше присъствието на Карл Хоскинс в стаята, Джини усещаше това на Стив Морган, въпреки опиянението си от алкохола. Споменът за острите му думи се бе запечатал в съзнанието ѝ, дори след като стигнаха до Ел Пасо и я изпълваше с възмущение и срам всеки път, когато се сетеше за тях. Тя се радваше, че бе зашлевила гневното му присмехулно лице, радваше се всеки път, когато си спомнеше едва потиснатата ярост в очите му, след като стори това.

Ето защо вдигна глава и забеляза, че той бе имал наглостта да се приближи до масата им, като се извини лицемерно на Соня и пренебрегна нея.

— Не искам да ви безпокоя, госпожо Брандън, но разбрах, че вие все пак няма да пътувате с дилижансите до Калифорния. Затова си помислих, че ще е най-добре да чуете това от мен. Пако Дейвис ще ги води, когато тръгнат утре сутрин. Аз напускам. Тази вечер заминавам за Ню Мексико.

— Но господин Морган, не разбирам! Съпругът ми...

— Причината, поради която съпругът ви ме нае, мадам, бе защото вие с мис Брандън пътувахте с дилижансите. Нямаме нужда от двама пазачи нито от наемник, за да закарате стадото и останалите мъже до Калифорния. Естествено аз не очаквам да ми дадете остатък от парите, които трябваше да ми се платят, когато пристигнем в Калифорния.

— Естествено! — Джини чу собствения си глас, остър и почти заядлив. — Предполагам, че на баща ми, а и на всички нас, би ни се сторило твърде много да очакваме, че човек като господин Морган ще се окаже такъв джентълмен, че да изпълни условията на устното споразумение.

Ако очакваше, че ще го накара да се срамува от презрението, което се четеше в гласа ѝ, тя грешеше. Поне бе благоволил да я забележи за първи път тази вечер, но пресрещна обвинителните ѝ слова с нехайно повдигната вежда, като любезно я изчака да продължи.

— Джини! — гласът на Соня бе ужасен. Тя погледна Стив умолително. — Господин Морган, доведената ми дъщеря не е на себе си. Умората от пътуването ѝ е дошла твърде много и понеже старият ни приятел мосю Реми е тук, решихме, че той ще ни придружи до Сан Франциско с пощенската кола. Той е на гости на свои роднини в Де Ханис и...

— Сигурна съм, че господин Морган изобщо не се интересува нито от чувствата, нито от плановете ни, скъпа Соня! Но така и така сте тук, господин Морган, колко неучтиво от моя страна да не ви запозная с нашия приятел Мишел Реми, граф Д'Арлинжан — господин Стив Морган, бившият ни пазач.

Соня бе започнала да кърши ръце. Мишел Реми, усетил напрежението, което почти се носеше във въздуха, без да разбира, стана бързо и малко неловко на крака и протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, сър. Но моля ви — той хвърли нещастен поглед към Джини, — аз не използвам титлата си в тази страна. Не е... много демократично, нали?

Стив Морган сви рамене, като пое ръката на французина.

— Защо не? Ние, простичките хорица тук, си падаме по титлите, защото си нямаме наши — той отново погледна към Соня и се поклони. — Приемете извиненията ми, мадам. Но честно да ви кажа — така ще е по-добре, особено като се има предвид, че двамата с Хоскинс не се разбираме много-много. Довиждане, госпожо Брандън. Мис Брандън. Господин Реми.

Думите напиреха на устните на Джини, но тя не се осмели да ги изрече и си ги спести. Усещаше, че Мишел я гледа въпросително и че Соня се е изчервила от неудобство. Само Стив Морган, след като се

сбогува, запази самообладание, докато си тръгваше. Върна се на масата, за да се присъедини към сътрапезниците си.

Сега Джини се чувстваше по-весела от всякога.

Полузасмяна, тя прошепна на Мишел, че наистина иска да се извини, защото се е държала толкова нетърпимо грубо, но изпитва несъзнателна ненавист към този господин Морган, който е най-грубият и най-непоносимият човек, който е срещала през живота си и трябва да бъде поставен на мястото му.

— И слава богу, че повече никога няма да го видя! — добави тя. — Ако Соня спре да ми се мръщи, дори и тя ще признае, че се чувства облекчена. Хайде, бъди честна, ти също не го харесваше, нали?

— Това не е извинение да се държиш лошо, Джини! — заяви Соня твърдо, но се остави да я убедят да приеме още една чаша шампанско малко след това.

Останалата част от вечерта премина доста приятно, без повече инциденти.

Капитан Реми придружи двете дами до стаите им, преди да се прибере в своята, която бе в края на същия коридор. Преди да заспи, той отново се поздрави за невероятния късмет да присъства в кабинета на маршала, когато изникна въпросът за нуждата от ескорт за жената и дъщерята на сенатора Брандън. Разбира се, Мишел веднага бе предложил услугите си и когато Базен научи за личното му познанство с Жинет, най-накрая се съгласи. Естествено златото бе главната му отговорност, той трябва да се опита да не забравя това, но мислите му се връщаха към Жинет и дългите седмици, които ще прекарат заедно. Този път, каза си той, ще я спечели. Ще я убеди да се омъжи за него, да пристигне в Мексико Сити като негова годеница, преди някои от другите офицери там да я зърне. И понеже бе мъж, с мъжки апетити и желания, Мишел Реми се замисли и за други неща. За това какво ли е усещането да притиска топлото, меко тяло на Жинет до своето, да я посвети в тайнствата на любовта... Той, разбира се, бе джентълмен и възнамеряваше да се ожени за нея, но пък кой знае? През дългите седмици, които ще прекарат заедно, може да има топли мексикански нощи, аромат на цветя в нощния въздух, луна и улични певци, които ще им правят серенади. Може би първо ще изкарат медения си месец. Сега, след като я срещна отново, той нямаше търпение да я има цялата.

Ако Джини подозираше, че Мишел вече бе планирал бъдещото ѝ прелъстяване, то тя не се издаде през следващите няколко дни, дори и пред растящото любопитство на Соня. Откакто втората ѝ майка научи, че красивият капитан Реми, освен всичко друго е и граф, всъщност започна да окуражава флиртуването на Джини с него. Той имаше благородническа титла и макар че бе избрал да бъде войник, бе богат — Джини вече я бе осведомила за това. Дори Уилям не би могъл да има никакви възражения срещу такъв брак за дъщеря си. Соня съчувстваше на Карл, когато се сетеше за него, но бе сигурна, че той ще си намери някое момиче в Калифорния, която повече ще му подхожда. Той бе сериозен и амбициозен младеж и тя го харесваше, но Джини бе много по-лекомислена и прекалено непостоянна за Карл. И, разбира се, всеки път, когато Соня се замислеше за това, тя въздъхваше с облекчение: добре че Джини толкова бързо бе забравила странната си връзка със Стив Морган. Такава връзка нямаше да донесе нищо хубаво и никой не знаеше това по-добре от нея. Добре че Джини го бе видяла да убива онзи апах и това ѝ бе отворило очите, за да види какъв нецивилизован негодник е той.

Самата Джини през първите два дни на пътуването им в Мексико бе изпаднала в някакво вцепенение. Бе изпила твърде много шампанско вечерта, преди да напуснат Ел Пасо, и на следващата сутрин се събуди с ужасно, непоносимо главоболие.

И като капак на това, бе имала много неприятна среща с Карл Хоскинс, който бе влязъл, въпреки нежеланието ѝ, в нейната стая, след като Соня се бе облякла и бе слязла долу, като искаше да знае в какви отношения са те двамата и какво означава за нея господин Реми. Всъщност тогава тя се чувстваше засрамена и ѝ бе мъчно за Карл, понеже той бе разстроен и ядосан. Бе я нарекъл флиртаджийка, кокона и лека жена, и когато тя избухна в сълзи, той я хвана за ръцете и ги целуна, като я молеше да не го забравя и да помни, че я обича.

За да се отърве от него и от цялата грозна ситуация, в която я бе поставил, накрая му обеща да не предприема нищо драстично спрямо Мишел, да даде време на себе си, а и на него.

Когато Карл най-после си тръгна, Джини видя как дилижансите се измъкнаха от града в лекия дъжд и се бе почувствала странно самотна. Надяваше се, че всички те ще стигнат здрави и читави в Калифорния, че няма да има повече гробове в сухата, безлюдна пустош

на Ню Мексико и Аризона. Да, всъщност всички те ще ѝ липсват, дори и Пап Уилкинс, бърбовеца.

Заедно с Мишел тръгнаха от Ел Пасо в собствения си дилижанс под прикритието на нощта, рано-рано в проливния дъжд. Френските войници, които щяха да ги придружават, чакаха от другата страна на реката и златото бе прехвърлено бързо и безпрепятствено в отделението под дъските на пода на дилижанса, в който щяха да пътуват през следващите няколко седмици.

За Джини и Соня не бе трудно да се пригледят към люлеенето и подскочането на колата, която се клатушкаше по лошите мексикански пътища, понеже вече бяха привикнали на това. Но Джини, която бе яздила всеки ден, не можеше да понася да стои затворена часове наред в тесния задушен дилижанс.

Вярно, че Мишел често изоставаше от ескорта, за да язди редом с тях и да им прави компания, но дори смешните истории, които разказваше от живота в двора на император Максимилиан в Чапултепек и опитите му да помогне на Джини да си опресни знанията по кастилски испански — който все още се говори от натурализираните испанци и от мексиканците от по-висшите класи, увери я той — това не помогна да разсее чувството ѝ, че се задушават.

Мишел постоянно ги уверяваше, че са в безопасност и няма от какво да се боят, но думите му караха Джини да се чувства по-разтревожена от всякога.

Пътуваха през напуканата суха земя, която напомняше на Джини за Тексас, но в малката странноприемница, където спряха да напият конете и да си починат през първия ден от пътуването им, Джини бе дочула собственика да говори на Мишел за бандити и хуаристи. Дори малкото ѝ знания на испански ѝ бяха достатъчни, за да разбере поне това. Не беше голямо утешение фактът, че имат американски паспорти и писма, които могат да ги представят на консула им в Мексико Сити като жени на американци от победените южни щати, които бяха купили земи в Мексико. Писмата, които носеха — още свидетелства за внимателно планиране от страна на сенатора Брандън — може би щяха да ги защитят от преследване от поддръжниците на Хуарес, който разчиташе на приятелството на Съединените Щати, но ако ги нападнат бандити...

Мишел им каза, че французите все още владеят тази част на страната поне на книга. Той повтори слуховете, които бе чул, че Хуарес всъщност е избягал от страната и вероятно се укрива някъде в Тексас. А що се отнася до бандитите, той им каза безгрижно, че те нападали главно свои сънародници и не биха дръзнали да атакуват дилижанс, пазен от френски войници от страх, че французите ще им отмъстят. Присъствието му и успокоителните му думи помогнаха. В края на краищата каква е ползата от това да се страхуваш? Вече бяха започнали пътуването си и мисията си — нима самата Джини не бе отхвърлила мисълта, че се страхува от опасностите, които ще срещнат по пътя си? Когато не мислеше за Мишел и за радостта си, че отново се срещнаха, тя неволно си спомняше онази нощ, когато Стив Морган я бе предупредил за рисковете на едно пътуване през Мексико.

— В случай че не знаеш, в Мексико се води война! — бе казал той, като почти изкрещя тези думи.

Ако открият целта на пътуването им, дали това я превръща в шпионка? Тази мисъл бе нелепа, смешна. Джини знаеше, че ако спомене и дума за това на Соня, тя ще ѝ каже, че чете твърде много приключенски романи.

Те пътуваха вече втори ден, като следваха течението на Рио Гранде и често спираха да починат, докато Мишел изпращаше някои от мъжете напред на разузнаване. Но сега, предупреди той, ще трябва да преминат през една дълга пътека, която опасваше долните краища на страховитата планина Сиера Мадре, която ще ги изведе в Чихуахуа, ако всичко мине гладко.

— От там нататък ще бъде много по-лесно — рече Мишел и хвърли многозначителен поглед към поруменялото, уморено лице на Джини. — Ще бъдем далеч от тази жегга. Почакайте, докато усетите прохладата в планината! И ще видите, че като стигнем до Чихуахуа вече няма да има опасност от бандити или хуаристи.

— Това означава ли, че сега трябва да се задоволим и с двете? — попита Джини леко саркастично, но той реши да не се обижда от тона ѝ и се наведе от коня, за да хване ръката ѝ през отворения прозорец на дилижанса.

— Няма от какво да се боите, *belle amie!* Виждате ли, аз съм тук. Въоръжен до зъби, да не би да не сте забелязали? И освен това има още десет френски войници, внимателно подбрани от самия маршал!

Като хвърли един извинителен поглед към Соня, той каза по-меко на френски:

— Ако трябва да се страхуваш от нещо, любов моя, това може би съм аз. За мен става все по-трудно да се задоволявам с целомъдрените целувки за лека нощ, които ни се разрешават пред погледа на хубавата ти майка. Може би тази вечер ще те отведе под звездите и ще те прегръщам на воля толкова, колкото ми позволиш.

Джини спусна клепки под страстния, нетърпелив поглед, който той ѝ хвърли, но се усмихна и той се окуражи.

— Може би това ще ми хареса... много — призна тя с тих глас, като заговори на френски.

Мишел, като докосна високата си шапка, пое с коня си към останалите, а Соня, заинтригувана от разговора им на четири очи, реши да не обръща внимание на това, че бяха нарушили леко правилата за добро държане. Все пак и двамата още бяха млади и ако не се лъжеше, бяха влюбени един в друг — може би за втори път. Соня отново си помисли колко романтично е всичко това.

За Джини обаче в това пътуване нямаше нищо романтично. Ако не бе присъствието на Мишел и начинът, по който я гледаше дори когато е изпотена и развлечена, щеше да е направо непоносимо. Слава богу, че скъпият ѝ Мишел бе тук. Той я караше да не мисли за други неща. Тя жадуваше да стигнат до края на пътуването, да бъде отново хладно, да се срещне с цивилизовани хора в среда, която ще ѝ бъде позната и безопасна. Понякога не можеше да повярва, че е същото момиче, което пристигна в Америка, жадно за приключения и вълнения. Тя естествено си бе мечтала за романтични преживявания, но колко различна се бе оказала действителността!

Сега постепенно, но постоянно се изкачваха все по-нагоре. След като реката остана зад гърба им, планината се изправи насреща.

Пътят, по който вървяха бе отгъпан от тежки испански товарни каруци. Някога, каза ѝ Мишел, той е бил camino real, но испанското име не ѝ говореше нищо. Това бе просто един пращен изровен път, който лъкатушеше нагоре и надолу и понякога Джини се чувстваше, сякаш главата ѝ ще се откъсне от тялото.

Пътят се изкачваше по склона, а пустинната растителност от ниски храстчета, кактуси и трева отстъпи място на малки, изкривени дръвчета — дъб, хвойна и бор. Манерките им, напълнени предната

вечер, вече бяха полупразни, когато спряха да си починат в следобедната горещина. Запенените мулета, които теглеха дилижанса и конете на френските войници бяха покрити с червен прах. Когато Джини слезе от дилижанса, Мишел я предупреди да внимава за змии.

— Навсякъде са — каза ѝ той.

Соня изписка и заяви, че предпочита да остане на сигурно място в дилижанса, но Джини, която искаше да се поразтъпче, остави Мишел да ѝ помогне да слезе.

Като свали шапката си и примижа срещу слънцето, той радостно ѝ се усмихна, а белите му зъби блеснаха на фона на загорялото му лице. Кестенявата му коса блестеше. За разлика от повечето си съвременници, Мишел Реми бе гладко обръснат, с изключение на дългите, гъсти бакенбарди, които сякаш още повече подчертаваха издълженото му лице с високия му нос и издялана уста. Преди няколко години Джини го смяташе за най-красивия мъж, когото някога е виждала. „Не, казваше си тя отново, не че нямам късмет. Щастлива съм, че имам такъв мъж, толкова добра партия“, тя не можа да се съдържи да не се усмихне, като си спомни думите на Соня, който ѝ обръщаше толкова подчертано внимание.

Бяха спрели в малък каньон, чиито почти прозрачни стени им правеха сянка. Пред тях се разстилаше извит, лъкатушен път, който сякаш не се отделяше от стената на склона, но Мишел бързо ги увери, че много скоро ще излязат на малко плато и ще прекарат нощта в едно индианско село, където има една-единствена странноприемница.

— Боя се, че помещението е тясно, паянтово и доста мръсно. Не е достойно да ви подслони — извини се Мишел. — Но е по-добре, отколкото да прекараш нощта тук във — той посочи с ръка сухите пусти хълмове наоколо и Джини потрепери.

— Сред всички тези гърмящи змии и бандити, за които ни предупреди? Не може да бъде!

Той я бе отвел малко настрана от дилижанса и сега внезапно взе ръцете ѝ в своите.

— Жинет! Знаеш какво изпитвам към теб. Не можеш да си представиш как се чувствах от самото начало, когато те видях застанала като ангел в бялата си рокля. Само ако имах правото да съм близо до теб тази вечер, за да те защитавам от всичко, от което се

страхуваш, само да те държа в прегръдките си, както съм мечтаел да сторя от години.

— Мишел... — за миг Джини не знаеше дали ще избухне в плач или в истеричен смях. Какво очаква от нея той? Тя реши да действа подмолно. — Войниците ти могат да ни видят. Какво ще си помислят?

— *Petite amour*, няма никакво значение какво ще си помислят. Те не може да не са забелязали какво изпитвам към теб. Ако не бяхме във война, можех да те ухажвам безкрайно, моя Жинет, но тук нещата са по-различни. Един бог знае къде могат да ме изпратят, след като стигнем до Мексико Сити. Трябва да съм сигурен какво изпитваш ти. Трябва да знам дали това, което казват очите ти, е истина.

Той не ѝ даде възможност да отговори, а я грабна безмилостно в прегръдките си и започна да я целува. За нейна изненада целувките на Мишел не я отблъскваха така, както тези на Карл. Намираше ги за доста приятни. Ръцете му я обгърнаха плътно и тя се почувства толкова удобно, когато се облегна върху него! Не се чувстваше замаяна нито полужива от чувството на безпомощност, нито пък пометена от сила, по-голяма от нейната. Тук се усещаше защитена като в прегръдките на мъж, на когото може да има доверие, който ще е нежен и внимателен с нея. Джини се остави чувството на безопасност и нежна привързаност към Мишел да я завладее изцяло. Като въздъхна леко, тя повдигна ръце и обви широките рамене, когато започна да отвърща на целувките му, а устните ѝ се стопляха под неговите.

Френските войници, които седяха облегнати на скалите от двете страни на пътя изведнъж се заеха да пълнят манерките си и да почистват конете си, като се преструваха, че не ги виждат.

Значи капитанът не си губи времето! Разбира се, още от самото начало те бяха забелязали, че очите му постоянно са приковани върху младата *mademoiselle* и че постоянно си намира извинение, за да се върне да поговори с нея. Кой можеше да го вини? Тя несъмнено бе доста привлекателна и имаше маниери и говор на дама. Ефрейтор Валми си помисли решително, че сега те без съмнение ще пътуват много по-бързо, отколкото през последните два дни. Капитанът няма да има търпение да стигнат Чихуахуа, където несъмнено ще нареди нещата така, че те да бъдат оставени дискретно насаме. И пак никой не можеше да го вини. На човек лесно можеха да му омръзват тъмнокосите чернооки сеньорити.

Ефрейторът, който бе решил да се заеме с почистването на пистолета си, нямаше време за по-нататъшни размишления, тъй като в този момент последва ужасен рев някъде над главите им — откос от пушка — и пред слисаните му очи хълмът над и около тях се изпълни със заплашителни фигури.

— Тези изстрели, малки *soldados*, бяха само предупредителни. Надяваме се, че ще се държите разумно.

Както бяха отпуснати и спокойни, французите бяха заварени неподготвени. Заплашени от пушки и пистолети, те останаха замръзнали по местата си и само хвърляха по някой поглед за заповеди към капитана, който бе също толкова изненадан.

Мишел Реми бе войник и при обичайни обстоятелства никак не беше страхлив. Но в този случай трябваше да има предвид и дамите и най-вече Жинет, която все още държеше в прегръдките си. Зелените ѝ очи се бяха разширили от гняв.

Той разгледа мъжете, които ги бяха наобиколили. Някои вече бяха започнали да слизат или да се спускат по стръмните склонове към тях. Какъв глупак беше, че не взе повече предпазни мерки! Трепереше от гняв и разочарование. Бе се наел доброволно да свърши тази задача и златото, което караха, бе негова отговорност. А сега той мрачно се надяваше, че тези мъже няма да се окажат хуаристи — дори бандитите са за предпочитане пред тях, ако си французин в тази забравена от бога страна!

За Джини това изглеждаше като част от някакъв чудовищен кошмар. Да бъде откъсната от прегръдката на Мишел и да се озове в такава ситуация! Бе чула как Соня изпищя от дилижанса, но сега дори тя мълчеше — несъмнено бе припаднала или бе изпаднала в истерия! Ужасена и любопитна, Джини наблюдаваше как мексиканците се приближават. Изглеждаха страховити и опасни с големите си *sombregos*, засенчили тъмните им лица и патрондашите, прехвърлени от рамото до хълбока, и препасани през кръста. Някои от тях носеха доста страховити ножове с широки остриета и всички бяха въоръжени с пищови. Тя нямаше представа колко наброяваха.

Какво искаха? И още по-лошо, какво щяха да правят? Един от бандитите, който бе останал на върха на хълма над тях очевидно бе водачът им, защото той бе заговорил преди това и продължаваше да

издава заповеди с гърления, нечист испански, който използва метисите.

Френските войници бяха с почервенели лица и стиснати устни от яд, когато им бе заповядано да хвърлят оръжието си на земята и да вдигнат ръце. Ефрейтор Валми се поколеба и един от бандитите го удари с приклада на пушката, като разкървави бузата му. Безсмислената жестокост на това действие и собственото му чувство на безсилие накараха Мишел Реми да загуби самообладание.

Джини бе пуснала ръката му, макар че все още стоеше близо до него, сякаш за да я защити. Сега той извади пистолета си от кобура, наведе го и стреля с оглушителен изстрел, и в същото време усети как се просва заднишком и едва тогава осъзна, че самият той бе ранен от куршум. Кръвта бликна от рамото му и чу как Джини извика разтревожено и се наведе над него.

— О, боже, Мишел! Скъпият ми храбрец, бедният ми ангел, лошо ли си ранен?

Ръцете ѝ притиснаха раната, като се опитваха да спрат кръвта и той прехапа устни, за да не изреве от болка.

От разстояние, което сякаш увеличаваше многократно всичко около него, Мишел Реми дочу още изстрели и се опита да се изправи, като посегна към пушката, която не можа да намери. Къде беше? Да не я бе изпуснал?

— Легни! Мишел, стой и не мърдай или...

Думите на Джини постепенно заглъхнаха, докато очите му се затваряха. Тя бе обърнала глава да погледне през рамото си, когато чу още изстрели и двама френски войници, които смело се бяха опитали да се възползват от объркването, което капитанът им бе предизвикал, лежаха неподвижни в праха.

Нямаше други опити за съпротива и само Джини, която започваше да изпада в истерия и дори бе забравила страха си, се осмели да се обърне към ухилените мъже, които се движеха толкова тихо и ловко, за да съберат хвърлените от войниците оръжия. Соня и Тили вече бяха излезли от дилижанса. Соня бе почти припаднала, а очите ѝ се бяха разширили от уплаха.

— Какво искате от нас? Дяволски изчадия! Ние сме американски граждани и ако се осмелите да ни навредите ще отговаряте пред войските на Съединените щати.

Един от бандитите клатеше глава в пресилено възхищение пред куража на Джини.

— Такава смела синьорита! Поздравявам ви за дързостта ви!

Тя се опитваше да превърже раната на Мишел с ивици плат, откъснати от собствената ѝ широка пола, но вдигна ядосано глава като чу подигравателния глас на мъжа.

— Престанете! Настоявам да ни оставите на мира. Ще ви подгони и френската армия, знаете ли? Не притежаваме нищо, от което вие имате нужда. Нямаме скъпи бижута... О, вижте какво сторихте, убийци такива!

Тя не знаеше дали мъжът я разбира, или не, но очевидно водачът им знаеше английски. Джини чу смях над себе си, подигравателен и някак дразнещо познат.

— Кажи ѝ, Педрито. Такава смелост заслужава отговор.

Каза го на испански и сега мъжът, който я бе заговорил преди това, се усмихна и показа жълтите си криви зъби.

— Търсим пари, сеньорита. Много пари — той говореше английски, като се запъваше, но тя успя да го разбере. — Следим дилижанса ви отдавна и се питаме: странно е, нали? Такъв малък дилижанс, който вози толкова фини дами, да оставя такива дълбоки следи. Ние сме любопитни хора, синьорита.

Джини чу зададения възклик на Соня и я стрелна предупредително с очи.

— О, Джини! Как можаха да...

— Соня, недей! Те са бандити, не виждаш ли това? Мислят си, че сме богати. Да им дадем накитите, които имаме и може би ще ни оставят да си вървим...

— А, сеньоритата е и разумна при това!

Мъжът се приближи и Джини се отдръпна. Той вонеше! На мръсни, непрани дрехи, на немита коса и на... смърт! Кошмарът бе истински, този път нямаше да се събуди в безопасност в леглото си.

Докато някои от мъжете завързваха френските войници, мъчителят на Джини дойде още по-близо, а усмивката не слизаше от лицето му.

— Сеньорита, защо две американски дами ще пътуват с френски войници? А, los Francescos — свини! — той красноречиво се изплю. — Не-е-е, мисля, че ще намерим нещо интересно във вашия дилижанс.

Може би много пари, а? Достатъчно, за да могат бедни разбойници като нас да заживеят като богаташи?

Той се засмя и останалите се присъединиха към него. След миг сякаш се бе уморил от играта си. Джини го чу да раздава заповеди и трима мексиканци се втурнаха към дилижанса с брадвите си. Тя чу още смях и откъртване на дъски, докато продължиха да ровят из вътрешността.

Златото — те бяха узнали за него! Но как?

— Сеньорита, той ще оживее, глупавият ви капитан. Сега ако може да се присъедините към останалите дами...

Тогава тя забеляза, че Соня и Тили са завързани с ръце зад гърба им за едно от колелата на дилижанса. Устата на Тили зееше отворена, сякаш искаше да извика, но не смееше, а Соня изглеждаше, като че вече е припаднала, облегната на колелото с лице, пребледняло като платно.

За миг Джини остана неподвижна, като си придаваше предизвикателен вид. После чу шепота на Мишел, които говореше на пресекулки.

— Пистолетът ми... падна.

А след това започна въпросително:

— Жинет? Жинет, къде... — той отново се опита с мъка да се изправи и тя остро му извика да лежи неподвижно.

— Моля те, нали няма да го убиеш? След като получиш това, което искаш, няма да го сториш? — тя започна да умолява мръсния бандит, който стоеше и я зяпаше похотливо, но същевременно усещаше тежестта на пистолета на Мишел върху бедрото си и хладнината на дръжката от слонова кост. Бе изпуснал пистолета си и когато тя се хвърли върху него, полите ѝ го покриха. Почти без да се замисля, тя го бе пъкнала в джоба на роклята си. Може би...

Засега бандитите не се бяха опитали да тормозят нито нея, нито пък Соня или Тили. Може би искаха само да вземат парите и да избягат. Но във всеки случай, ако се опитаха да ѝ посегнат, тя щеше да стреля. Какво значение имаше и бездруго...

Водачът на бандата горе на хълма отново извика нещо на испански с рязък тон. Мексиканецът, който стоеше пред нея вдигна рамене, но се отдръпна.

— Вече няма да има убити, сеньорита, не ни предизвиквайте. А сега ако обичате...

Джини отново погледна към Мишел, който изглеждаше в безсъзнание, но поне превръзката, която му направи, явно бе спряла кръвенето. Неохотно стана на крака и се престори, че изтупва полата си. Слава богу, пистолетът все още бе тук, те не бяха забелязали!

Бандитите, които претърсваха дилижанса излизаха, носейки златото в тежките чували. Останалите мъже, които стояха наоколо и помагаха нададоха одобрителни възгласи и смехове. И дори водачът на шапката подаде пушката си на мъжа до него и реши да ги удостои с присъствието си. За момент бяха забравили за нея и Джини се свлече край Соня до колелото на дилижанса.

— Вижте — парите. Точно както очаквахме, нали така, амигос? Такъв хубав подарък за нас, бедните.

Той отново се бе обърнал към нея и се приближаваше. „Няма да го оставя да ме завърже, помисли си Джини разбунтувана. Няма да остана тук вързана, докато те избиват бедните войници и заграбват златото.“ Паниката надделя над разума и тя започна да трепери от вълнение. Пистолетът изскочи без усилие от нейна страна и тя го държеше здраво с две ръце, насочен към мъжа.

— Ако се приближиш и крачка, ще стрелям. Заповядай на хората си да се отдръпнат или...

Той стоеше съвсем неподвижно и един почти комичен израз, сякаш не можеше да повярва на очите си, се промъкна по равните му индиански черти. И бандитите бяха спрели да се смеят. Всички сякаш замръзнаха в нелепи пози, някой все още прехвърлили чувалите със злато през рамо.

— Тя е луда! Сеньорита, много глупаво постъпвате, не разсъждавате...

— Ако не развържете тези войници веднага, тогава вие, сеньор бандит, ще бъдете един много мъртъв човек.

Гласът ѝ звучеше почти прекалено спокойно в ушите ѝ, но петлето на револвера трепереше под палеца ѝ.

— Ще трябва да ви убием, сеньорита, това е много лошо. Можете да отнемете живота ми, да, но не мисля, че...

— Педро, почакай. Младата дама е обзета от паника, струва ми се. Нека аз да поговоря с нея.

Тя бе забравила за главатаря на бандата, докато той не заговори, като премина на кастилски испански, който дори тя можеше да разбере. Гласът му звучеше приглушено, но спокойно и равно.

— Сеньорита, ще оставя пушката си, виждате ли? И ще си поговорим. Държите се много глупаво, да знаете! Мислите ли, че няколко живота имат някакво значение за нас в сравнение със златото?

Гласът му се приближаваше, докато той крачеше към нея, но тя не смееше да отдели очи от Педро, който сега сви рамене и отстъпи назад.

Като прехапа устни, за да спре истеричния си пристъп, Джини насочи пистолета към високия мъж, който продължаваше да върви смело напред, сякаш оръжието, което държеше здраво в ръката си бе само някаква глупава играчка. За разлика от останалите, той носеше завързана зад главата му кърпа, която скриваше чертите му, като тези на каубоите, които прекарваха стадото на баща ѝ през прашните тексаски равнини. И макар че бе облечен като останалите мъже с широко сомбреро и пончо, покриващо горната част на тялото му, в начина, по който пристъпваше, имаше нещо ужасно познато, нещо...

— Значи ти си главатарят им. Мъж, който си крие лицето като страхливец! — думите ѝ изливаха презрение върху него, макар че в този момент Джини бе по-уплашена от всякога. — Може би, може би ако заплаша твоя живот, те ще ни пуснат да си вървим.

— Ако ме застреляте, ще подпишете смъртната присъда на всичките ви спътници. Това ли искате? Не мисля, че сте глупава, сеньорита, а само че се държите глупаво, може би. Дайте ми пистолета и ви обещавам, че няма да отнемем нито един живот. Ще бъдем великодушни и ще пожалим дори los Francesos. Хайде, подайте ми го.

Сега бе само на крачка от нея и протегна ръка, като продължи да държи главата си наведена така, че да вижда пистолета.

Слънцето напичаше точно върху главата ѝ, а жегата бе непоносима. Тя чуваше как Соня хлипа до нея и я моли с преплетен език да бъде разумна, за да не ги избият всички.

Докато Джини се колебаеше, мъжът внезапно посегна бързо като гърмяща змия към пистолета ѝ и тя чу как изгърмя, а отскокът я блъсна назад. Бе достатъчно близо, за да види как куршумът мина през гънките на пончото му и след това усети силна, пулсираща болка в

китката си, докато ръката му се спусна надолу и изби пистолета от нервните ѝ пръсти.

И като капак на всичко, което преживя през последния четвърт час, сякаш имаше нужда от още по-силен ужас, за да премине тънката граница на истерията, тя го получи. Позна мъжа. Дори преди да чуе как я ругае, забравил да преправи гласа си, дори преди да вдигне ръка, за да издере лицето му като дива котка и да разкъса черната кърпа, тя знаеше кой е.

Тъмносините му очи бяха ярки и безмилостни като синевата на небето над тях, а ръцете му стискаха жестоко китките ѝ, когато я хвана и притисна в дилижанса.

— Ти! — задъхано рече тя и добави с нарастваща паника: — Ти! О, боже, трябваше да те убия!

— Никога не си била добър стрелец, Джини. И добре, че е така. Успокои ли се вече?

И той имаше наглостта да се усмихне насреща ѝ?

Пусна я и обърна глава да каже нещо на ухилените мексиканци, а тя се нахвърли върху него като хванато в капан, полудяло животно. Ноктите ѝ го деряха по лицето. Щеше да му избоде очите, ако не бе хванал навреме ръката ѝ. С бързо движение, което го завари неподготвен, тя го ухапа по ръката и чу как изсъска и пое въздух от болка, преди да я удари през лицето с опакото на ръката си, зашеметявайки я. Тя падна заднишком към дилижанса и усети как пръстите му се впиват в раменете ѝ, докато я хвана и я обърна към себе си.

— Проклета дива котка! Ти създаваш повече проблеми, отколкото всички останали взети заедно! Ще мирясаш ли най-сетне?

Но тя не можеше. Пищеше, риташе, хапеше и се бореше срещу него, докато остана без сили и усети как я бутна напред и изви ръце зад гърба ѝ, докато тя падна на колене в праха и захлипа от болка и отчаяние.

Сега, след като нямаше нужда да се прикрива, Стив Морган съвсем открито пое командването. В началото бе изглеждало като кошмар, но това, което последва, бе още по-лошо, колкото и да бе невероятно.

Клекнала в праха с ръце, завързани болезнено зад гърба ѝ, Джини чуваше отривистите заповеди, които издаваше, заглушавайки

стоновете на ранените французи и хлипация, умоляващ глас на Соня.

Стив казваше на Соня на английски тихо и с приятелски тон, че съжالياва, задето им причинява неудобство.

— Съжالياвам, че трябваше да стане по този начин, мадам, но ако си спомняте, аз ви предупредих да не се разхождате из Мексико. И не е никак хубаво, че доведената ви дъщеря постъпи по този начин...

— О, но моля ви — проплака Соня, — нали няма да... не можете! Имате златото, какво повече искате от нас?

Уплашените ѝ сини очи умолително се спряха върху намръщеното му лице, а тъмните му вежди бяха сключени много заплашително. Тя не можеше да открие капка милост по лицето му. То не издаваше нищо!

— Боя се, мадам, че ми остават само две възможности, но и двете са доста неприятни. Мога да накарам да ви избият всички, за да няма свидетели или... — той се спря замислено и Соня изпусна дъха си, който бе задържала, и изхлипа обзета от ужас.

— Моля ви! О, моля ви, не това! Кълна се, че ако ни пуснете и ни оставите живи, никога няма да кажа на никого, че съм ви разпознала! Ще накарам и тях да ви обещаят, знам, че мога! За бога!

Разширените ѝ от ужас очи видяха как устните му потрепнаха, сякаш почти се засмя. Докато все още се колебаеше, той сви рамене и погледна надолу към Джини, която не бе проронила дума, откакто ѝ бяха завързали ръцете. Сега, сякаш почувствала погледа му, тя вдигна глава и го погледна през подпухналите си от плач очи, а лицето ѝ се бе изкривило от омраза.

— Няма да ти обещаая нищо, куче такова, отвратителна гад! По-добре ме убий тогава, защото се кълна, че ако не го сториш, ще накарам да те открият и да те унищожат като крадливо, предателско куче, каквото си всъщност!

Светът сякаш се смали и вътре останаха само те двамата, когато очите им се сблъскаха. Джини усети как я побиват тръпки, макар че си наложи да не отмества поглед. В този момент наистина не ѝ пукаше дали ще я убие. Нека го стори! Той я бе предал и я бе ударил. Бе причинил смъртта и раняването на невинни хора и то само заради златото. За пари! Тя усети някаква горчивина, която бе почти непоносима — ако устата ѝ не бе пресъхнала, щеше да се изплюе в краката му.

— Може би има и друга алтернатива. Ще ви вземем с нас, като един вид гаранция, така да се каже. Така ще можете да видите голяма част от страната, а вие точно затова сте дошли в Мексико, нали така?

Устата на Джини се отвори в безмълвно потресено „О!“ и погледът му сякаш пробяга по нея някак презрително и развеселено, преди да се обърне отново към Соня, която вече протестираше:

— Не! Не може да говорите сериозно, няма да...

— Госпожо Брандън! — гласът му срязва като камшик неуверените ѝ, изумени слова. — Няма друга възможност, мадам, освен ако не предпочитате да станете мъченица за златото си. Доведената ви дъщеря ще дойде с нас като гаранция, че няма да ни преследват. След около месец ще се погрижим да я върнем здрава и читава в Тексас или в Мексико Сити, ако предпочитате.

Той се поклони иронично на Соня, която започна да плаче неутешимо.

— Няма да тръгна! Не можете да ме накарате. Ще се бия, ще викам, ще... — думите на Джини станаха почти неразбираеми поради вълнението и яда ѝ, особено откакто забеляза, че очите на Мишел бяха отворени. Той я гледаше с израз на ужас, изписан на лицето му. — Мишел! О, слава богу, че си жив... Мишел, не им позволявай...

Стив Морган безцеремонно я дръпна, за да я изправи на крака, като я държеше срещу себе си в стоманената хватка на ръката си и се смееше като останалите мъже на опитите ѝ да го ритне.

— Оле! Тази е същинска дива котка! Трудно ще ти е да я опитомиш, амиго!

Макар че Джини не знаеше италианския диалект, който говореше мъжа, Мишел го разбра и тихо изстена, колкото от душевни терзания, толкова и от раната на рамото си, която пулсираше лудо.

Може би поради раната си или понеже бе в безсъзнание, бандитите не го бяха завързали, но сега, когато се опита да помръдне, един от тях вдигна пушката си, но бе спрял от острите думи на американеца, когото той бе признал за свой водач.

— Остави го! Ще вземем pistolетите им и в тази страна ще е по-добре някой да ги развърже, след като си заминем.

Докато все още държеше борещото се момиче, което Мишел знаеше, че обича до полуда, американецът се върна към по-лесния

каталонски, който Мишел разбираше повече от смесения диалект, който говореха останалите мъже:

— Сеньор soldado, ако придавате някаква стойност на... да кажем доброто здраве на тази млада жена, ще се погрижите да не бъдем преследвани твърде отблизо. Златото, можете да бъдете уверени, ще се използва добре. А що се отнася до мис Брандън, това, което ще се случи с нея, зависи от вас.

— Оставете я! Можете да вземете мен вместо нея — Мишел Реми се опита да се изправи с мъка, но падна назад с приглушен стон.

— Много трогателно! Както и нежната прегръдка, която бяхме принудени да прекъснем! Но се боя, сеньор, че си губим времето. Моля ви да не забравяте, че ако искате да видите мис Брандън да изглежда толкова добре, колкото сега, ще направите точно каквото ви казах.

Резкият глас му се присмя и Мишел Реми усети, че никога преди това не бе пожелавал толкова пламенно смъртта на някого.

— Тази... тази дама е моя годеница и ако я докоснете с пръст, никога повече няма да можете да си подадете носа нито в тази страна, нито в своята!

Младият капитан чу как Джини изпищя, докато я отвеждаха, чу плачът на Соня — пълен със страх и жал. Въпреки растящата си слабост, той с усилие се изправи и седна, като затвори очи от болка. Но когато ги отвори, нея я нямаше. Нямаше никой. Чу брътвежа на мулатката на госпожа Брандън, докато се опитваше да се довлочи до мястото, където хората му лежаха завързани и го гледаха с мълчаливо съчувствие, но думите не достигаха до съзнанието му в сегашното му състояние.

— Винаги съм знаела, че този мъж не е свестен — викаше Тили. — Знаех си, че е жив дявол и се опитах да кажа на мис Джини туй, ама тя не ме слушаше...

— Млъкни, чуваш ли! — изкрещя Соня. — Той вече я има. О, боже, какво ще кажа на Уилям? Какво ще се случи с нас сега?

[1] gachupines — испанци, установили се в Америка (исп.). — Б.пр. ↑

Те сякаш пътуваха вечно! Полузамаяна от умора, с болка във всяко мускулче от тялото ѝ, Джини бе убедена в това. Нощта отдавна бе паднала, а конете все още вървяха, макар и по-бавно, отколкото в началото. Тя нямаше представа къде бяха нито накъде се бяха запътили и за момента това бе престанало да я вълнува. Бе студено и дрехите ѝ, подгизнали от пресичането на планински потоци, дълбоки до кръста, а понякога и до шията ѝ, бяха полепнали по треперещото ѝ тяло. Бяха някъде в планините, само това знаеше, и някои от мъжете, всеки прибрал своя дял от златото, вече се бяха пръснали в различни посоки.

Тя се чудеше в началото дали наистина са бандити, или са последователи на сваления от власт президент Хуарес. Бе се опитала да ги преброи, да запомни колко са. Дори бе направила опит да забележи в каква посока пътуват. Но сега вече нямаше значение и отдавна бе престанало да има, когато за първи път се стъмни и тукашните изкривени ниски дървета и храсти бяха започнали да изглеждат като дебнеци животни в полумрака.

Мили боже, кога ще спрат? Джини почувства, че всеки момент може да припадне от пълното изтощение — тялом и духом. Преди това се бе борила и ритала, опитваше се да се отскубне от коня, докато Стив Морган със студено и решително лице ѝ зашлеви два шамара, а внимателно премерените му удари отметнаха главата ѝ назад и я накараха да залитне. Бе я заставил да язди на седлото пред него с ръце, все още вързани зад гърба ѝ. Когато тя започна само да хлипа безпомощно и ядно, той постави пушката ѝ напреки под гърдите ѝ и когато отново се опитваше да се бори, я дръпваше така, сякаш секваше дъха ѝ.

Сега Джини се отпусна уморено и унило срещу него, без да я е грижа повече. Дори му бе малко благодарна, защото бе наметнал пончото си върху раменете ѝ, за да я стопли.

Без да го осъзнава, Джини започна да надава малки стенания като ранено животно. Защо не спират? Ще спрат ли някога?

Изглеждаше, сякаш са изминали часове, когато най-накрая спряха да пренощуват в сянката на огромна скала със странна форма, която сякаш се бе надвесила над тях като някое праисторическо чудовище и образуваше естествена пещера, която отчасти ги предпазваше от вятъра.

Стив Морган трябваше да я свали на ръце от коня и да я подпре на скалата, понеже тя бе прекалено схваната, за да може да се раздвижи или да окаже някаква съпротива.

Като работеха тихомълком с ножовете си, мъжете отрязаха клонки и бързо ги навързаха едни за други, като ги преплетоха така, че да оформят нещо като навес. Нахраниха конете от торбите, закачени на главите им, като им говореха ласкаво и бършеха потните им тела с шепи трева. Очевидно тази вечер нямаше да палят огън.

Джини бе започнала да трепери и не можеше да спре, а зъбите ѝ тракаха от студ и изтощение. Морган донесе едно одеяло от торбата на седлото си и я зави с него, но тя продължаваше да трепери. Като клекна до нея, той срязва въжетата на китките ѝ и започна грубо да ги разтрива. Ако имаше сили, тя щеше да ги издърпа от ръцете му, но сега бе принудена да търпи грубите му грижи и агонията, когато кръвообращението ѝ, почти спряно от здраво стегнатите въжета, с които я бяха вързали, започна да се възстановява.

Мъжете, разговарящи тихо помежду си, бяха започнали да пият от манерките си и да дъвчат парчета сушено говеждо. Някои от тях извадиха бутилки текила и започнаха да пият жадно. Дори в обърканото си състояние Джини някак остана с впечатлението, че те бяха свикнали да пътуват така — да яздят нощем и да не палят огън, за да не привличат внимание. Що за хора бяха и какво правеше Стив при тях?

Морган ѝ предложи малко пастърма, но тя мрачно поклати глава.

— По-добре яж — посъветва я той с равен глас. — Това е всичко, което ще получиш.

Той изпи една голяма глътка текила и протегна бутилката към нея, но тя извърна глава.

— Теб май те тресе — каза той нетърпеливо и след това добави с известна рязкост в гласа: — Няма да ставаш за заложница, ако умреш от пневмония!

Той брутално обърна главата ѝ, а пръстите му се впиваха в меката плът на лицето ѝ и вдигна бутилката пред устата ѝ. Понеже усети, че след миг ще излее течността в гърлото ѝ, Джини отпи, задави се и се закашля от суровия изгарящ алкохол. Но той се оказа прав — след няколко минути тя се почувства почти съживена. Текилата сякаш оформи топло и пламтящо кълбо в корема ѝ. Той отново ѝ предложи малко пастърма и този път тя я прие, внезапно осъзнала, че е гладна.

Мъжете бяха започнали да се увиват в одеялата си, за да спят, без да обръщат внимание на твърдата земя, на която лежах.

С уморен поглед Джини видя как Стив Морган става и дълго се протяга.

— Най-добре и ти се опитай да поспиш. След около два часа отново потегляме.

Тя бе толкова уморена, че почти не осъзна какво ѝ бе казал. Два часа? Това не е възможно. Трябва да е луд като тях, като всеки, който би избрал да живее в тази забравена от бога страна!

Сега той се наведе над нея и отново завърза китките ѝ, но този път по-здраво и отпред. Нямахме смисъл да се съпротивява, тя вече бе научила това. Видя как Стив постели едно одеяло на земята и след това съвсем спокойно легна до нея и я придърпа към себе си, обърнат настрана. Тогава тя започна да се мята, макар че усещаше краката и ръцете си странно натежали и безжизнени, но ръцете му я държаха твърде плътно и силно и след малко спря да се бори и остана да лежи неподвижно. Той тихо се засмя.

— Топлината на тялото е най-доброто нещо, за да не ти е студено в нощ като тази — каза той лаконично.

Джини мълчеше, осъзнаваща с отчаяние своята безпомощност. Той можеше да прави с нея каквото си поиска, абсолютно всичко, и тя не можеше да предотврати това. Мисълта я накара да потрепери от страх и нещо като ужасено очакване, но той не стори нищо. Продължаваше да я притиска, докато тя почувства как болезненото ѝ тяло най-после се затопля и не усети как заспа.

Само за да бъде събудена сякаш едва ли не минути след това. Бе изправена безцеремонно на крака и отново вдигната на коня му. Тъмносиньото небе бе започнало да просветлява от зората, докато навлизаха все по-навътре в планината, понякога по пътеки, не по-широки от тесни пешеходни пътечки, които се извиваха опасно покрай

ръба на дълбоки каньони, към дъното на които Джини не смееше да погледне.

Слънцето изгря и започна да напича яростно право върху главите им. Един от мъжете ѝ хвърли кос, ухилен поглед и извади смачкана сламена шапка, която Джини прие апатично.

Бе изгубила представа за посоката и времето и дори за дните, мислеше си тя. Когато спираха, това бе само за да напият конете и да напълнят манерките си от малки планински поточета. Ядяха пастърма и тя започна да свиква с огнения вкус на текилата. Тъй като я смятаха за пленничка на Стив, поне не правеха опити да я притесняват. Всъщност суровите мексиканци дори бяха започнали да изпитват някакво възхищение от нейния стоицизъм, без да разбират, че е причинен от абсолютното ѝ изтощение, телесно и душевно, което я караше да забрави всякакви чувства, дори и страха си. Тя чу, че се обръщат към нея с *la pipa* — мъничката. Когато роклята ѝ се бе разкъсала на парцали, един от тях, слаб младеж, който трябва да бе на не повече от осемнадесет или деветнадесет години, извади от торбата си едни доста мръсни шалвари — широките панталони, които носят мексиканските селяни и също така широка риза. Даде ги на Стив, като повдигна рамене извинително и от устата му се изля цял порой от думи на местния му диалект, като гледаше гневно някои от другите мъже, които се смееха и пускаха пиперливи закачки.

Бе късно следобед и откакто се бяха изкачили по-високо в планината, бе станало по-хладно. Земята бе почти плашещо дива и прекрасна — мрачна и пуста. Предният ден един от мъжете бе застрелял една пума само с помощта на лък и стрела. Бяха се смели на израза на лицето на Джини — смесица от страх и отвращение, но бяха изненадани по-късно, когато тя отказа да яде от месото.

Сега бяха спрели неуморното си стремглаво пътуване, където ѝ да бе крайната му цел. Този път на едно малко плато, гъсто покрито с бор и хвойнови храсти.

Джини бе започнала да свиква да се подчинява на команди, но този път разбунтувана се дръпна назад, когато Стив започна да я отвежда по-навътре в горичката от дървета сред добродушните закачки и смеха на останалите.

— Няма... няма да облека тези отвратителни дрехи!

Тя ядно преглътна останалите думи, които се канеше да изрече, но той леко се засмя — смях, който прозвуча по-скоро дразнещо, отколкото развеселено.

— Да не би да предпочиташ да яздиш гола? С открити гърди като амазонка? Не казвам, че на мен няма да ми е интересно, но приятелите ми там отзад може да решат, че това е прекалено голямо изкушение — гласът му се промени и стана рязък, почти груб. — Джини, не си губи времето да спориш с мен. Или... да не искаш да разкъсам дрехите ти? Доколкото си спомням, веднъж не се съпротивляваше особено, когато го направих.

— О! — лицето ѝ пребледня и тя отстъпи назад, като видя погледа в очите му. — За теб нищо не е прекалено низко? Как смееш да ми припомняш, че... че ти...

— Не ме предизвиквай, Джини! — гласът му имаше предупредителна нотка, която я накара да замръзне от страх. — И не се преструвай, че изведнъж си станала много срамежлива. И преди си се събличала пред мъж. Пред мен, пред Карл Хоскинс и без съмнение пред френския капитан, който те нарече своя годеница. Защо продължаваш да играеш глупавите си игрички с мен?

Той бе отвързал китките ѝ, за да може да яде и сега Джини откри, че ръцете я сърбят да забие нокти в тъмното му, присмехулно лице. Тя и преди го бе драла с нокти и белезите от това още смътно си личаха. Сега ѝ се щеше да му бе избола очите.

— Игрички? — просъска тя вбесена към него. — Да не мислиш, че мога да изпитвам към теб нещо друго, освен омраза и презрение? Мразя те, мразя те, мразя те, Стив Морган! От теб ми се повдига! Като си помисля за докосванията ти и ми се повръща! Да, предпочитам да бъда любовница на Карл или на Мишел, или на който и да е друг мъж, когото си избира, отколкото отново да ме докоснеш ти... ти, мръсен мелез такъв!

Лицето му остана безчувствено като на индианец, но тя успя да забележи по внезапно втвърдилия се поглед и побледнялата ивица около устата му, че най-последно бе успяла да засегне непоклатимото му самообладание.

— Почти ме изкушаваш да открия колко ме мразиш в действителност — рече той накрая и се приближи към нея, като я накара инстинктивно да се дръпне. Ръцете ѝ се вдигнаха, сякаш да се

защитят от удар. Но той само ѝ хвърли дрехите и се изсмя презрително, когато тя неволно възкликна.

Стив сложи ръце на кръста и я погледна студено — същински синеок мексикански разбойник с кръстосани патрондаши пред гърдите, които му придаваха още по-заплашителен вид.

— Побързай и се преоблечи, Джини. Или ще бъда принуден да си помисля, че свенливото ти колебание означава нещо друго.

Като поруменя от унижение и накупяла ярост, Джини се обърна с гръб към него и направи, каквото ѝ бе казал, усещайки през цялото време погледа му върху себе си, макар и да не можеше да види израза на лицето му.

Те тръгнаха отново и Джини яздеше коня като момче. Но след сблъсъка им в горичката, нещата отново се бяха променили. Докато преди тя бе мълчалива, мрачна и понякога дори апатична, сега усещаше как омразата и отчаянието в нея нарастват все повече почти щеше да се пръсне от възмущение. Господи, как го презираше, как го мразеше! Омразата проникваше в нея и ставаше неразделна част от живота ѝ, както храненето и дишането. Нямахше нито секунда, когато да не усеща присъствието му — топлината на тялото му, когато я принуждаваше да се обляга на него, твърдостта на ръцете му, когато я връзваше и отвързваше, присмехулният син блясък на очите му на фона на загорялата му кожа.

Тя го проклинаше и му се противопоставяше при всяка възможност, така че той бе принуден да я качва и сваля от седлото, да я кара да яде, да пие и да ляга до него вечер.

— Мразя те! — прошепваше му тя на всяка крачка. — Крадец... мелез!

И когато на него му омръзна да слуша постоянните обиди, които тя сипеше по негов адрес, той дръпваше пушката, която държеше пред гърдите ѝ, докато тя усетеше, че дъха ѝ секва от натиска и се отпускате върху него, като преглъщаше яда си.

Започнаха да слизат от планината. Джини не знаеше в каква посока. Но отново, почти незабележимо, някои от мъжете започнаха да се разпръскват. Събуждаха се сутрин и откриваха, че някой го няма, а понякога след кратко шушукане, един-двама поемаха по друг път. Джини бе сигурна, че зад техните на пръв поглед безсмислени действия се крие някаква причина. Може би всички се бяха наговорили

да се срещнат отново и това бе само номер, за да заблудят преследвачите. Когато мъжете говореха помежду си, обаче, те използваха някакъв индиански диалект, който бе абсолютно непознат за Джини.

И докато слизаха от планините в сухите пустинни земи, които силно напомняха на тексаските, Джини отново започна да се страхува. Какво ще се случи с нея? Къде я водеше той? Тя се безпокоеше още повече, защото знаеше, че Стив я желае.

Сякаш с презрението и отблъскването си тя отново го бе накарала да забележи женствеността ѝ. Тя не бе просто пионка в играта му — заложник за собствената му безопасност.

Когато лягаха заедно под одеялото, Джини усещаше как нараства желанието му да я има, макар че той не направи никакви открити стъпки да предприеме нещо с тази цел. И понякога докато яздеха, той оставяше ръката си да се плъзне по гърдите или рамото ѝ, или настояваше да срещне косата ѝ, колкото и да бе мръсна и сплъстена. В такива моменти Джини мислеше, че той го прави нарочно, за да я нарани. Понякога сълзите напиреха в очите ѝ, когато я дръпваше безцеремонно, макар че не го оставяше да ги види. Понякога Стив поставяше ръка на бедрото или на корема ѝ, като я галеше въпреки волята ѝ, докато тя се извиваше и яростно се бореше срещу него, като изливаше омразата и отвращението си от докосванията му. Но след онзи първи ден, когато бе хвърлил дрехите насреща ѝ, вече не я оставяше да го раздразни дотолкова, че да загуби самообладание и да изпусне нервите си.

Джини се запита със страх в сърцето какво ли си бе наумил, но когато го попиташе кога ще я освободи, той само свиваше рамене.

— Когато вече няма да си ми нужна, мила — каза ѝ той веднъж и нотката на студена решителност в гласа му я накара да потрепери.

Само Педро и младият Хуан, който ѝ бе дал дрехите си, останаха с тях в нощта, когато стигнаха до малкото индианско селце.

Хуан бе оставил коня си и се бе измъкнал напред един час по-рано, за да е сигурен, че всичко е наред, но когато се върна въодушевен и ухилен до уши, те отидоха с конете до малката полянка, където индианските колиби, построени от натрошен кирпич, сякаш бяха сгушени една до друга за по-добра защита.

— *Mi casa* — каза Хуан, като заговори на испански заради Джини. По това време тя вече бе толкова уморена, че би приела с благодарност какъвто ѝ да е подслон, пък било то и глинена колиба.

Родителите на Хуан — ако това бяха те — изглеждаха много стари. От развълнуваните поздрави и прегръдките стана ясно, че и Педро им бе някакъв роднина. Те бяха предупредени за присъствието на Джини, тъй като по сбръчканото лице на жената, която я посрещна, бе изписано само леко любопитство. Тя я заведе до малко огнище, което изпълваше стаята с дим и мирис на гозба.

След пастърмата, с която бе свикнала, царевичните питки, които ѝ предложиха — тортилас — ѝ се сториха много вкусни и Джини ги излапа като гладно животно, без да съзнава, че Стив я наблюдава, докато не вдигна поглед и не улови замисления му поглед върху лицето си. За какво си мислеше? Тя веднага извърна очи, но той прекоси малката стая и се приближи до нея с протегната каменна кана, пълна до половината с някакъв сладък алкохол, който изгори гърлото ѝ, докато преглъщаше.

Мъжете говореха тихо. По-малкият брат на Хуан, Пабло, който изтича навън да се погрижи за конете им, се върна и седна при тях, а големите му тъмни очи блестяха като черни диаманти на светлината на огъня. Жената до Джини седеше мълчалива и единствено косите погледи, които срамежливо хвърляше от време на време към *la gringa* издаваха любопитството ѝ. Отблизо жената не изглеждаше чак толкова стара, както ѝ се стори на пръв поглед. Явно бе доста по-млада от съпруга си. Но фигурата ѝ бе безформена под тъмния *geboza*, наметнат на раменете ѝ, и лицето ѝ бе сбръчкано под разпилените, тъмни коси. Джини изпита внезапно съжаление към нея. Какво съществуване! Представи си какво е да живее цял живот в място като това, осъдена да не види нищо друго, освен тежката работа и раждането на децата, да не види нищо от света навън!

Тя усети, че ужасно ѝ се приспа... и после, понеже бе толкова уморена, се унесе, облегната на стената.

Една ръка грубо я разтърси, за да я събуди. Очите ѝ изненадано се разтвориха и тя се намери лице в лице със Стив Морган.

— Тук е доста топло — просъска тя към него, внезапно осъзнала факта, че те бяха единствените, които не спяха. Всички останали

лежаха до огъня, увити в одеялата си. — Нямах нужда от тялото ми, за да се стоплиш тази вечер.

— Мога да се сетя и за други начини да се използва това тяло, което толкова настоятелно се опитваш да скриеш — каза той меко, а тя се смрази чак до мозъка на костите си.

— Не! — прошепна тя яростно, като изля омразата си в ядния поглед, който запрати към неумолимото му лице. — Не, няма да те оставя да ме докоснеш!

— А преди доста ти се искаше, не помниш ли? — каза той жестоко.

Вдигна я на крака, като я задърпа след себе си.

— Тук отзад има една стая, която можем да използваме. Хуан имаше по-голям брат, който се учеше за свещеник, преди войниците да го убият. Бяха я приготвили за него, за да има малко място само за себе си и тази вечер...

Той нямаше защо да довършва това, което щеше да казва. Беше достатъчно ясно какво има предвид. Джини се опита да се измъкне, но той я бе хванал твърде силно и твърде болезнено.

Имаше само едно перде от някакъв грубо тъкан плат, който ги отделяше от останалите. Той вече бе направил приготовления, защото едно малко кандило бе запалено и поставено в нишата в грубата кирпичена стена и одеялата му бяха постлани на пода.

Той я пусна, застанал между нея и вратата, и започна да сваля патрондашите, после пистолетите си, като ги постави грижливо в ъгъла. Когато се обърна, Джини все още седеше там, сякаш бе хипнотизирана и бе втренчила поглед в него с очи, които приличаха на парчета зелено стъкло. Нещо в начина, по който го погледна, като ужасено животно, хванато натясно, почти разколеба Стив Морган. С мръсна и несресана коса, падаща в сплъстени къдрици до кръста ѝ, тя приличаше на циганка. Той различаваше извивката на гърдите ѝ дори през широката риза, с която бе облечена и мисълта за тях, и за това колко лесно му се бе отдала, най-напред на него, а след това на Хоскинс и без съмнение, на френския си възлюбен, го направиха по-непреклонен.

— Понеже тук е толкова топло, можеш спокойно да си свалиш дрехите, преди да легнеш — каза той като посочи с глава одеялата.

В този момент чувството, че е под хипноза, напусна Джини и тя нададе яростен вик.

— Никога! По-скоро бих те убила!

Джини отчаяно се хвърли към pistolетите му и той я бутна назад само с едно движение на ръката си. Тя падна и удари главата си с невероятна сила, която я остави зашеметена известно време.

— Престани да се бориш с мен, Джини. Би трябвало вече да си наясно, че няма полза от това.

Усети как той се наведе над нея и започна да я съблича, въпреки протестите ѝ.

Кандилото все още светеше в нишата и начина, по който я огледа, направи нещата още по-непоносими. Джини отчаяно се протегна към одеялата и се опита да се прикрие с тях, като плачеше от гняв и уплаха.

— Животно такава! Мръсен мелез! Не виждаш ли, че по-скоро ще умра, отколкото да се оставя да ме докоснеш? Мразя те, мразя те!

Той спокойно я досъблече и се доближи до нея. Тя отвори уста, за да изкрещи и той с бързо движение я затули с ръка, като посини устните ѝ.

— Моля те, опитай се да контролираш виковете си на екстаз. Нали не искаме да събудим приятелите си отзад?

Мрачна развеселеност разтегна краищата на устата му в странна усмивка, която не стигна до очите му.

Тя се опита да извика, да протестира истерично срещу насилието му над нея и усети как тежестта на тялото му се спуска върху нея. Той я бе притиснал неподвижно и махаше ръка от устата ѝ, само за да я целуне страстно, докато ръцете му галеха гърдите ѝ. Сега действаше бавно, играеше си с нея, прилепяше цялото си тяло в нейното, докато тя изразходи всичките си сили в отчаяните си, безплодни опити да се съпротивлява.

Накрая, когато Джини остана изтощена и без дъх, с все така болезнено пулсираща болка в главата, той се обърна настрана. Едната му ръка още бе върху устата ѝ, за да я заглушава, а кракът му — праметнат върху нейния, за да не ѝ дава възможност да помръдне.

— Така е по-добре — прошепна той в ухото ѝ, а ръката му бавно започна да се движи по тялото ѝ, сякаш бяха влюбени — гальовно и възбуждащо.

Джини не можеше да направи нищо, освен да се предаде. Това бе много по-лошо от очакванията ѝ. Тя се бе приготвила за бързо брутално изнасилване, но вместо това, въпреки волята ѝ и мълчаливият крещящ протест на разума ѝ, тялото ѝ — младо и жизнено — бе започнало да отговаря на милувките му.

— Не... не, моля те, недей! — прошепна тя, но той се изсмя, целуна я по ухото и след това по-нежно по устата.

През цялото време ръцете му се движеха по тялото ѝ, а пръстите му я милваха и възбуждаха, докато започна да се извива под него, като молеше за освобождение и жадуваше за него. Тя стенеше от удоволствие, когато той ѝ нашепваше любовни, възбуждащи думи на испански и всичко се завъртя, докато усети как Стив разтваря с колене бедрата ѝ и тя повдигна крака нагоре, за да го приеме. Бе твърд и мъжествен, когато проникваше в нея безкрайно и настоятелно, докато тя чу в ушите си плискането на море, а тялото ѝ се превърна във вълна — набираше сила, издигаше се и падаше бавно, бавно от удоволствието в действителността.

Едва по-късно чувството на срам и отвращения я обзе и тя легеше и хлипаше неудържимо в прегръдките му. Усети как той стяга ръце около нея и когато тя се вцепени, чу гласа му — студен като мислите ѝ:

— За бога, какво има сега?

— Ти обеща! — изхлипа тя. — Когато ме отведе, ти обеща, че ще ме пуснеш веднага, щом се отдалечиш на безопасно разстояние. Обеща, че няма... че няма...

Той се наведе над нея. Всяка следа от нежност бе изчезнала.

— Това беше заплаха, Джини, а не обещание. И проклет да съм, ако не мразя да правя това, което съм заплашил. Но няма да те пусна, докато знам, че присъствието ти до мен може да се окаже полезно. Веднага щом спрат да ни преследват, може би ще те пусна да си вървиш, може би — гласът му стана по-твърд, — освен ако не се доближат твърде много.

— Преследват ни? Заплаха? Изобщо не разбирам за какво говориш! Не ни преследват, а и как биха могли? Лъжеш ме, лъжеш, защото...

— Не повишавай тон, по дяволите! — гласът му я срязва рязко и тя потрепери от гнева в него. Главата ѝ бучеше от неизказани мисли.

Той каза по-тихо:

— През последната седмица ни преследват. И които и да са, те са много упорити и доста умни. Мисля, че с тях има индианец следотърсач. И търсят вас, мис Брандън. Американци са, около петима души. Баща ти действа бързо и е доста ефикасен, трябва да му призная това.

Тя го погледна недоверчиво.

— Но това не е възможно! От колко време пътуваме? Баща ми едва ли ще има време да...

Той се засмя, без да му е весело.

— Скъпа, имам си свои начини да събирам сведения, дори и тук, в тоя пущинак. Доведената ти майка се е върнала в Ел Пасо. Там имат телеграфна служба. Кой знае? Може би е писала на баща ти. Знам само, че ни преследват. Защо мислиш, че почнахме да се пръскаме? Никой няма да може да си върне това злато и може би те са достатъчно умни, за да разберат това, но очевидно търсят теб. А вероятно и мен. Уверен съм, че баща ти има някой наистина хубавичък план за мен, ако някога ме хване.

— Това просто не е възможно — прошепна тя отново. И след това добави по-бавно, сякаш смисълът на това, което току-що ѝ бе казал тепърва стигна до съзнанието ѝ: — Значи затова... о, но ти не можеш да имаш това предвид! Искаш да ме използваш като примамка, за да ги отведеш далеч от златото, така ли? И това — начинът, по който се държиш с мен — така ли им отмъщаваш, задето те следят?

— Отмъщение ли? Така ли го наричаш?

Внезапно той отново я целуна страстно, избърса сълзите ѝ с език и Джини усети как тялото му се качва върху нейното и той заглушава вика ѝ с уста, докато отново я обладава — този път брутално и насилствено, без никаква подготовка.

Напуснаха индианското село рано на следващата сутрин, когато небето само леко розовееше, за да приветства настъпването на зората.

Смесица от умора, унижение и гняв караха Джини да мълчи. Бедрата и дори целите и краката я боляха. А най-неприятната мисъл от всички бе, че предната вечер собственото ѝ тяло я бе предало и всъщност бе отвърнало на омразните му ласки. Само ако го знаеше!

Сега яздеха сами, тя и Стив Морган, и той изглеждаше потънал в мислите си точно като нея самата. Джини предположи, че той мисли за преследвачите им — ако не я бе излъгал за това, за да защити бруталния начин, по който се бе възползвал от тялото ѝ предната вечер. Тя леко потрепери, като си спомни местата, на които я галеше и собствената ѝ неволна реакция. Усети как ръката му се пристяга около нея. Помисли си тревожно: „О боже, какво ли ще се случи сега? Какво ще направи той след това?“ Естествено Стив бе напълно непредсказуем. Изглежда, че тя вечно щеше да си задава този въпрос. Бе непоносимо винаги да бъде изцяло в ръцете му и усещаше това още по-остро сега, когато бяха сами. Дали ще настоява всяка нощ, когато спираха, да... Тя отново потрепери, неспособна да завърши мисълта и той саркастична я попита дали на нея наистина ѝ е студено при това палещо слънце над главите им.

Джини не отвърна. Бе решила никога повече да не му проговори, освен ако няма как да го избегне, но още преди нощта да се спусне с червения пустинен пясък, който дращеше в очите ѝ и дори в гърлото ѝ, тя поиска да узнае накъде я води и кога ще я пусне.

Жегата бе непоносима и земята, през която минаваха, изглеждаше безкрайна и все една и съща. Джини остана с впечатлението, че цял ден бяха обикаляли безсмислено в кръг. Дали наистина си мислеше, че някой ги следи? Изглеждаше невероятно — дори облак прах можеше да бъде забелязан от няколко мили разстояние. Те яздеха през прашни червени равнини, а пред тях се

простираха скалисти планини със заоблени върхове, които сякаш изникваха като каменни фигури на фона на небето.

Това, помисли си Джини тревожно, бе от този тип пустини, където нито човек, нито животно можеше да оживее. И все пак те някак успяваха. Тук водата се срещаше много рядко и все пак Стив явно знаеше всяко кладенче и всеки извор и понеже изглеждаше неуморен и безгрижен, тя откри, че някои от предишните ѝ страхове се разсеяха в пустинята, оставени да умрат без вода и мишеловите да ги оглозгат до кокал.

Те продължиха напред, като се придвижваха под сянката на големите възвишения, които се издигаха над тях. И сега спяха само по-малко, главно през деня, когато бе най-горещо и пътуваха най-бързо нощем. От онази нощ, която бяха прекарал в индианското село, Стив не я бе докоснал, освен за да я прегърне, когато спяха. Въпреки умората си и моментите на апатия, когато всичко ѝ се струваше безразлично, Джини постоянно си мислеше за бягство. Да бъде свободна! Да се освободи от него, от постоянното бягство, от мръсотията, жегата и праха, които ги съпътстваха през цялото време. Тя съзнаваше, че кожата ѝ е потъмняла почти колкото неговата. Веднъж видя отражението си в един кладенец и не можа да се познае.

— Изглеждам като индианка! — обвини го тя. — Изглеждам дори още по-зле! Къде отиваме? Кога ще спрем?

Едва тогава той ѝ съобщи доста спокойно, че се връщат в Ел Пасо. За миг Джини остана като ударена от гръм и го погледна недоверчиво.

— Ти си се побъркал! Ел Пасо? Но къде сме сега? Нали бяхме в Мексико?

— Бяхме в провинцията Сонора, сладката ми — той бе започнал да я нарича така подигравателно и се наслаждаваше на начина, по който тя поруменяваше от гняв, когато го кажеше. — Но точно сега се намираме в Ню Мексико. В земите на апахите — добави той набързо, като видя как устата ѝ се отвори, — така че не бих викал, ако съм на твое място.

Тя в никакъв случай не можеше да извика, защото гърлото ѝ бе съвсем пресъхнало. Но дори когато очите ѝ го стрелнаха с поглед, изпълнен с ненавист, умът ѝ бе подскочил радостно при мисълта, че той смята да я освободи.

Той сякаш прочете мислите ѝ, защото видя как устните му се извиват в подигравателна усмивка.

— Недей да се обнадеждаваш толкова, Джини! Отиваме в Ел Пасо заради някои мои лични причини и една от тях е, че това е най-малко вероятното място, където ще ме търсят. Мисля, че съм се изплъзнал от хайката, която ни преследваше, но трябва да проверя.

Нито една нейна дума или действие не можеше да го накара да ѝ каже нещо повече, или да ѝ даде някакви обещания. Тази нощ тя си легна мрачно, благодарна, че поне явно бе загубил желанието си към нея.

Стигнаха покрайнините на това, което Джини радостно нарече „цивилизация“, преди да ѝ хрумне, че тя самата едва ли има цивилизован, нито дори човешки вид.

„Ние сме точно като преследвани животни, помисли си тя яростно. Крием се денем и яздим нощем.“ Внезапно се обърна срещу него и накара коня да се вдигне на два крака. Чу как той изруга.

— Какво, по дяволите, те прихвана пък сега? Да не се опитваш да си счупиш врата?

— Няма да се оставя да ме отведеш където и да е в този вид! Няма да те оставя да ме прекараш по улиците сякаш съм някоя... някоя...

Ядът му бе преминал и той се засмя.

— Изглеждаш като малка мексиканска рита — проститутка, която е била настигната от пясъчна буря. Това ли искаше да кажеш, малката?

— Мътните да те вземат! Проклет да си! Мръсно мазно прасе такова! Ти самият изглеждаш по-зле от дивак!

Тя усети как ръката му се стегна около гърдите ѝ и я накара да се задави от болка и ярост.

— Напомни ми да те науча на малко истински ругатни, Джини — рече той. — Явно единствените думи, които знаеш, започват доста да се изтъркват!

Той реши, че тя сигурно ще ругае още повече, ако знаеше къде я води. В известен смисъл дори имаше някакви пристъпи на угризения, но вече се бе отървал от тях. Лилас бе почти единственият човек в Ел Пасо, на когото можеше наистина да се довери и я познаваше от години. И по-рано бе използвал мястото ѝ за скривалище. Тя държеше

едно от най-добрите заведения в Ел Пасо и го поддържаше само за подбрани и богати клиенти. Бе голяма къща, разположена точно на една от най-малките странични улички, с бар на долния и публичен дом на горния етаж. Той познаваше най-добре именно бордеа. Лилас се хвалеше, че нейните момичета били най-добрите в занаята, а и най-хубавите. Стив се запита как ли ще реагира, когато за първи път зърне Джини. Е, тази вечер щеше да разбере. И Джини щеше да я очаква голям шок. Сега тя мълчеше с тяло, изпънато от гняв. Той сведе поглед към нея и се залита как ли ще изглежда, когато отново е чиста, със сресана лъскава коса.

И като се засмя наум, той се запита какво ли ще е да се люби с нея в легло за разнообразие.

Когато стигнаха покрайнините на Ел Пасо късно тази вечер, Джини бе полузаспала, замаяна от умора и глад. Тя се бе облегнала на Стив със затворени очи и почти не забеляза тъмните очертания на сградите, които сякаш изведнъж изникнаха пред тях. В тази част на града нямаше много лампи, а в задния двор на Лилас — нито една. Незабележимата, неосветена задна врата бе предназначена специално за някои от клиентите на Лилас, които не искаха да се знае кога влизат и излизат от заведението ѝ. От услугите ѝ се ползваха много женени мъже — богати земевладелци и бизнесмени — и дори по някой търсен от властите престъпник, който искаше жена, преди да поеме натам, накъдето се бе запътил и можеше да си позволи височките цени на Лилас.

За да „защитава невинните“ както сухо се изразяваше Лилас, там винаги стоеше някой на пост, седнал на малкия отворен прозорец със заредена пушка, за да се погрижи никой да не безпокои гостите на мадам. Това бе привичка, която много пъти се бе оказала изключително далновидна и полезна.

Сега Стив Морган отиде смело право към вратата, която бе използвал толкова често в миналото и завърза коня си за оградата до два други. По-късно Лилас щеше да се погрижи животното да бъде отведено до личната ѝ конюшня, за да бъде нахранено, избърсано и оставено да ноцува. Той внимателно разучи другите два коня и забеляза жигосаните инициали по тях, но нито един от тях не му бе познат.

Усети как Джини се размърда до него и я хвана здраво за ръката, докато ѝ помагаше да слязат.

— Ако се опиташ да вдигнеш олелия и да се развикаш, ще счупя хубавото ти носле — предупреди я той тихо и като чу твърдата нотка в гласа му, Джини му повярва и замълча.

Вратата се отвори навътре на добре смазани панти още преди да успее да почука.

— Hola, Мануелито — рече Стив небрежно, сякаш се бе отбил там само седмица по-рано. Всъщност бе изминала почти година, но дебелият мъж, който стоеше там с пушка в ръка го позна и отстъпи назад, а лицето му се разтегна в широка усмивка.

— Сеньор Естебан! Отдаван не сте идвали! Ще изчакате ли за момент? Трябва веднага да кажа на мадам, иначе ще ми се сърди. Почакайте...

Когато мъжът изчезна през друга врата, прикрита от кадифена завеса, Джини гневно се обърна към Стив.

— Къде сме? Какво е това място? Не искам...

— Млъкни! — срязва я той, внезапно уморен от въпросите и натякванията ѝ. Пръстите му силно се стегнаха около ръката ѝ и я накараха да стисне зъби, за да не заплаче от божа.

— По-добре ли се чувстваш, когато ме нараняваш? Трябва ли да доказваш колко по-силен си от мен?

Полузасрамен от себе си той отпусна захвата си и в този момент се появи Лилас и разпери ръце, за да го посрещне. Бе облечена в скъпа сатенена рокля, с изрусена коса и парфюм, който заля малкото пространство.

— Стив! Стив Морган! Е, трябва да призная, че съм изненадана да те видя отново точно тук. Чувам какво ли не за теб, проклетнико!

С леко гадене Джини видя как се прегръщат. Жената явно бе достатъчно възрастна, за да му бъде майка и въпреки това Стив я целуна по устата, прегърна я и всячески показваше, че се радва да я види.

Когато най-накрая я отдалечи от себе си, той поклати глава едва забележимо, когато Лилас отвори уста да каже още нещо.

— Лилас, любов моя, довел съм ти гостенка, ако имаш една свободна стая. И не се подлъгвай по външния ѝ вид — момиче е и дори минава за хубава, когато е чиста.

Изгаряща от унижение, Джини усети малките очи на другата жена да я оглеждат, сякаш разбираха всичко.

— Охо, значи така? Е, по-добре бързо да се качим горе. Повечето момичета са заети в салона точно сега и ако се досещам правилно, колкото по-малко хора я видят, толкова по-добре, а?

Като продължаваше да говори, Лилас ги поведе нагоре. Джини усети, че Стив я вдига на ръце и я носи нагоре по стъпките на едрата жена, въпреки слабите ѝ протести. Главата ѝ се бе замаяла от шок, гняв и да, от неудобство! Как смее да говори за нея по този начин, сякаш я нямаше там и не можеше да ги разбере? И що за място бе това, що за жена бе Лилас?

Носеха я нагоре по следите на силно напарфюмираната Лилас. Ръцете на Стив я държаха плътно и без усилие въпреки протестите ѝ. На Джини ѝ се стори, че вижда дебели килими и пищно обзавеждане — дълъг коридор, който ѝ напомняше на хотел с врати от двете му страни. И Лилас, в синята си сатенена рокля с дълбоко изрязано деколте и напомняше на нещо... на някой...

Водеха я в стая, в средата на която имаше едно огромно легло, богато украсен шкаф, покрит с шишенца, гребени, четки и три огледала, и Джини извърна поглед от собственото си опърпано отражение. Лилас носеше руж и ярко червило. Тя флиртуваше изкусно със Стив, докато му казваше, че веднага ще прати една прислужница горе, за да напълни ваната, която стоеше до малък резбован параван.

— Няма нужда да се безпокоиш, малката. Ваната е точно пред огъня и той е запален. Тук горе не се скъпя за нищо. А после ще ти пратя една от младите си дами да ти донесе някои дрехи.

Очите ѝ огледаха Джини критично и тя не можеше да не се свие под развеселения ѝ любопитен поглед.

— А що се отнася до теб, Стив, знам някой, който просто умира да ти изтърка гърба, красавецо! Само почукай на вратата в края на коридора — знаеш коя — когато можеш да отделиш малко време.

Само ако можеше да се скрие. Джини се опита да не забележи лукавия поглед, който Лилас хвърли на Стив и начина, по който той ѝ се усмихна в отговор. Сгушена на един стол, тя не можеше да измисли какво да каже. И въпреки растящата ѝ неприязън към Лилас хареса още по-малко мисълта, че ще остане тук насаме със Стив Морган.

По-късно си каза, че инстинктите ѝ са били верни. Вратата зад Лилас едва се бе затворила, когато той повдигна вежди към нея и ѝ заповяда да свали дрехите си. Разкъса ги от тялото ѝ, когато тя отказа. И за да влоши нещата още повече, тя бе принудена да стои гола и изчервена пред погледа на свенливата кискаща се прислужница — индианка, която донесе ведро с гореща вода и голям калъп ароматизиран сапун.

Да се изкъпе — от седмици си бе мечтала за това и бе очаквала този момент с нетърпение, а сега то се превърна в окаяно мъчение, когато Стив настоя той да я измие, дори косата ѝ, и безмилостно потопа главата ѝ под сапунената вода, когато тя отказа.

— Искам да се уверя, че си съвсем чиста, сладка моя — рече той лаконично. И после, когато тя започна бясно да го ругае, Стив хвана здраво лицето ѝ и започва да сапунисва устните ѝ, докато тя се задави. — Отдавна ми се щеше да направя това — ухили се той. — Някой трябваше да ти каже, че всичките тези ругатни и обиди не подобават на една дама.

След това я затисна неподвижно между бедрата си, докато бършеше треперещото ѝ тяло, като не бързаше да претупа нещата и се забави дълго покрай гърдите, корема и вътрешната част на бедрата ѝ.

— О, престани! — простена тя. — Нима не си ме насилвал и наказвал достатъчно? Пусни ме!

Той небрежно захвърли кърпата и продължи да я държи в ръцете си.

— Престани да се бориш, Джини! Знаеш, че няма смисъл, нали? Защо не се предадеш и не се опиташ да се насладиш на принудителното ни съжителство?

Тя знаеше, че е безсмислено да се съпротивлява, знаеше, че той може да получи каквото поиска от нея при всички положения, но думите му я подтикнаха да се извива още повече, особено след като започна да движи ръцете си много бавно и възбуждащо по тялото ѝ... Тя усети как устните последваха ръцете му и извика високо, че трябва да спре и тогава, за нейно облекчение, чу лекото почукване на прислужницата на вратата.

Тя донесе на Джини тънък прозрачен халат, който не скриваше нищо, заедно с дългоочакваната храна, за която толкова си бе мечтала.

Тънко нарязани парчета ростбиф с вкусен сос, дребен грах и огромни печени картофи, напоени с разтопено масло. Имаше дори висока бутилка червено вино и две чаши.

Неспособна да се въздържи, Джини започна да яде с апетит. Щеше да бъде много горда, ако можеше да откаже вечерята, но мирисът и видът на храната ѝ дойдоха твърде много. Чувстваше, че е прегладняла и бе невъзможно да не се натъпче.

Стив яде малко и когато тя вдигаше очи към него от време на време, улавяше погледа му върху себе си, а развеселените пламъчета в очите му я караха почти да се задави. Забеляза, че той обърна доста повече внимание на виното, отколкото на храната, като изпрати прислужницата за още една бутилка, когато тя дойде да раздигне масата. Джини изпи две чаши по негово настояване и трябваше да признае, че е доста хубаво и я накара да се затопли. Но студа и отчаянието и се върнаха, когато го видя да става, да се протяга и да се запътва към вратата.

— Ти обеща, че ще имам някакви дрехи! Къде отиваш?

— Възможно ли е да не искаш да те оставя? — той хвана брадичката ѝ в ръка и се засмя, когато тя се дръпна. — Не съм си въобразявал, че две чаши вино ще те накарат да промениш решението си толкова бързо, не и инат като теб. Сега ще си взема вана и ще поговоря с някои стари приятели. Но ще се върна. Ще ме чакаш, нали?

С пламнали страни Джини чу как бравата щраква след него, но въпреки това опита да отвори вратата няколко пъти, а после започна да удря с юмруци по нея с надеждата, че някой може да я чуе и да я пусне.

Накрая, след като крачеше напред-назад из стаята известно време, Джини реши да не прави опити да се обеси с чаршафите от леглото и вместо това реши да се напие. От това, което бе виждала, напиването трябва да е доста приятно, ако не и еуфорично преживяване.

С внезапен пристъп на носталгия, който я проряза като кама, тя си спомни как чичо Албер и приятелите му винаги изглеждаха повесели, след като се отбиваха за малко в пристанищните кръчми. Веднъж, когато Пиер се бе прибрал къщи доста късно и бе започнал да хвърля камъчета по прозореца ѝ, за да я събуди и да му отвори вратата, той почти не можеше да стои на краката си от смях.

Джини седна мрачно на стола, който придърпа пред огъня и започна да пие. Умори се да използва чашата и да я пълни толкова често и вместо това започна да пие от бутилката, както правеха бандитите с тяхната текила. Но дали наистина се чувстваше по-различно? Тя погледна към огъня и се запита защо изведнъж ѝ се стори много по-ярък и горещ. Бутилката изненадващо се оказа празна и тя тронаво се изправи на крака да дръпне звънеца, за да повика прислужницата и откри, че е ужасно непохватна. Защо краката ѝ се спъваха така в килима? И защо не се чувстваше щастлива? Стаята сякаш се завъртя около нея и тя вдигна ръка, за да закрие очите си, като се запита замаяно дали не бяха сложили нещо във виното. Да, той бе способен да го стори, способен бе да стори всичко, абсолютно всичко!

За своя изненада Джини се разплака. Чувстваше се много тъжна и ужасно ѝ се приспа. Тя разкъса халата от тялото си и го запокити към затворената врата. Бе твърде горещо за дрехи, а и какво значение имаше — той щеше да го свали от нея веднага щом пожелае. Все още със сълзи на очи, тя се просна на леглото и почти мигновено заспа.

Стив Морган влезе по-късно — всъщност толкова късно, че огънят бе догорял и бе останала само жарава, така че в стаята бе абсолютно тъмно, с изключение на единствената лампа, която гореше на шкафа.

Той тихо се съблече и погледна заспалото лице на Джини, обърнато в профил, по което все още си личаха следи от сълзите ѝ. Значи е плакала? Със сигурност не е било от тъга по него, уверен бе в това. Празната бутилка вино, търкаляща се до стола край огъня привлече вниманието му и той се ухили. Мътните я взели малката вещица! Беше се натряскала.

Наведе се над нея и подуши винените пари. Красивите извивки на отвитото ѝ спящо тяло го накараха да почувства нещо като съжаление. Може би трябваше да остане с нея тази вечер. Но той трябваше да говори с Лилас, да уреди някои неща, а след това Сузи, наглата брюнетка, чиито прелести бе вкусвал и преди, го бе изкъпала и се бе вмъкнала при него в голямата вана — личната вана на Лилас. Сузи имаше най-умелите ръце и най-сладкото телце, а устата ѝ можеше да стори такива неща за мъжа, че да го накара да лудее по нея часове наред. Бяха пили шампанско и после нещата последваха естествения си ход.

Хубаво беше да имаш жена, която нито те ругае, нито се съпротивлява, нито се преструва, че мрази всеки миг и всяко докосване от начало до край. И тази вечер той не бе в настроение да се бори, искаше да си почине. Сузи добре се погрижи за това.

Стив се намести в леглото до Джини с лека усмивка в ъгълчето на устните си. В съня си тя инстинктивно се намести по-близо и притисна с въздишка тялото си в неговото. Той сви рамене, дръпна завивката над тях и я прегърна с ръка. Навиците са странно нещо. Той бе свикнал тялото ѝ да бъде до неговото по този начин нощем. Косата ѝ бе чиста и миришеше хубаво. Макар да нямаше пищните форми на Сузи, той усещаше меката ѝ, топла плът, която този път не се дърпаше. За своя изненада откри, че я желае, но не по този начин. Нещо, може би жал, го накара да я прегърне по-силно. Винаги можеше да се надява на утрото...

Джини се събуди първа на следващата сутрин, главата я болеше, а в устата си усещаше ужасен вкус. Без все още да смее да отвори очи, тя се опита да се помръдне и усети, че косата ѝ е затисната от рамото на мъжа, който лежеше до нея, прехвърлил собственически ръка и крак върху тялото ѝ.

Очите ѝ се разтвориха и тя се втренчи в таван, украсен с картини, които във всеки друг случай щяха да я накарат да се изчерви. Но за миг на нея ѝ се присъни, че си е вкъщи, лежеше в собствената си стая над тази на леля Селин и дебелията Мари идваше да я събуди с чаша горещо мляко с какао.

Но сега твърде скоро отмина момента, когато все още висеше между съня и събуждането, и реалността рязко се върна на мястото си. Джини не можа да спре един малък вик на болка и разочарование, и шумът, заедно с неволното ѝ раздвижване, събудиха Стив.

Той отвори едно зачервено око и огледа критично схванатото ѝ дърпащо се тяло.

— Трябва ли да вдигаш толкова шум и да бъдеш толкова неспокойна още в ранни зори, любов моя? Или това е начинът, по който искаш да ми кажеш, че нямаш търпение да изпиташ удоволствието, от което бе лишена снощи?

Този път възкликанието ѝ бе изпълнено с гняв.

— Мръсен развратник!

— Виждам, че една нощ непробуден сън в легло не е помогнало за подобряване на настроението ти — прекъсна я той безчувствено, като отвори и двете си очи и се взря в зачервеното ѝ, гневно лице.

С разрошена коса и натезжали от сън клепачи, Стив си помисли, че тя изглежда необичайно съблазнителна тази сутрин. Като прочете погледа му, Джини се опита, но отново неуспешно, да се отдръпне колкото се може по-далеч от него и после извика от ярост, когато той издърпа завивката, която покриваше топлата ѝ гола плът.

— Звяр! — задъхано извика тя. — О, защо не ме оставиш на мира?

— Но ти ще си разочарована, ако не забележа колко привлекателна си тази сутрин. Признай си, че е така.

Като се облегна на лакътя си, Стив огледа бавно свитото ѝ тяло. Джини разбра, че не може да направи нищо, за да го спре, абсолютно нищо. Почувства, че пламти и свенлива руменина изби по лицето и врата ѝ, докато той внимателно я изучаваше.

— Разтвори краката си, Джини — каза той меко и за един миг тя замаяно си помисли, че не е чула добре. Ръката му пролази възбуждащо по корема ѝ, а пръстите му подръпваха златисточервените ѝ къдрици. — Започвам да откривам, че има още много неща да научиш, сладка моя. Стига вече, престани да се съпротивляваш като начало.

Гласът му бе нежен и мамещ и тя усети как леко и нежно я целува по шията, но почти не го чувства поради яростта, бушуваща в главата ѝ.

— Не! Няма! Няма да ти се отдам, Стив Морган. Каквото и да искаш от мен, ще трябва да си го вземеш насила, понеже аз никога няма да се предам с желание, никога!

— Не давай обещания, които може да не спазиш, скъпа — подразни я той.

Той прокара ръка в косата ѝ и започна да я целува по устните, засмуквайки ги силно. Усети как езикът му търсецо се промъква в устата ѝ, а ръката му започна да гали корема ѝ и да се плъзга надолу. Пръстите му бяха върху чувствителната вътрешна част на бедрата ѝ. Тя се съпротивляваше и го удряше с юмруци по гърдите. По бузите и се стичаха сълзи и Джини се задави от хлипове на ужас и отчаяние.

— Звяр такъв... диво животно! — проплака тя, като усети как ръцете му превземат тялото ѝ. Докосваха я, нападаха, опипваха, докато тя започна да се гърчи срещу него, като го молеше отчаяно да спре.

О, боже, какво правеше с нея? Тя усети как разтваря бедрата ѝ и вдига краката ѝ над раменете си и извика яростно. Той я притискаше с ръце върху гърдите ѝ и с пръсти, измъчващи зърната ѝ. Тогава устата му я намери. Тя чу собствените си диви ридания, стоновете ѝ на срам, примесени с желание, докато езикът му проникваше дълбоко в нежните ѝ части.

Тялото ѝ се изви. Без да се замисля, тя улови главата му с пръсти и го придърпа по-близо до себе си.

— Ооо... — извика тя, а главата ѝ се мяташе безпомощно наляво и надясно. — О, по дяволите, по дяволите!

Устата му я изгаряше като гореща ютия, сякаш я жигосваше като свое притежание, докато всяка задръжка я напусна и тя извика диво да я освободи.

Когато достигна до върховата точка, тя бе потресена, разтреперана, абсолютно безпомощна и едва не припадна от ефекта. Той плъзна тялото си нагоре над нейното. Този път, когато проникна в нея, тя изобщо не се възпротиви, освен за да потрепери леко, когато той прошепна на ухото ѝ:

— Някой ден, скъпа, и ти ще направиш това за мен.

Какъв бе смисълът да протестира? Колкото и да го мразеше, достатъчно бе той да започне да я гали и тя бе загубена — безсилна да се противопостави на прищевките му.

И сега, въпреки отвращението ѝ, той го доказваше за пореден път. Като се движеше бавно, много бавно и постоянно срещу нея, предателското ѝ тяло се събуждаше отново и се издигаше жадно, за да го посрещне.

— Прегърни ме, Джини — заповяда ѝ той и ръцете ѝ се подчиниха, издигайки се бавно, за да се сплетат около врата му.

— Мразя те, мразя те! — пошепна тя, но дори в собствените ѝ уши думите звучаха гальовно и той само се усмихна насреща ѝ, като увеличи ритъма на движенията си, докато тя забрави всичко друго.

Джини бе започнала да мрази тази стая, в която бе държана като затворник. Вече бе изминала цяла седмица и се чувстваше като пленница в някой султански харем. Дори тази стая, кадифената ѝ килия, с прегърнатите в любовни пози тела на тавана, удобния шкаф с огледалата и луксозните плюшени кресла — всичко вътре ѝ напомняше къде се намира и какво прави там.

Него го нямаше по цял ден и понякога дори до среднощ и тя почти бе загубила представа кога свършва денят и кога започва нощта. Публичният дом оживяваше нощем. През деня повечето момичета спяха. Сега вече знаеше, естествено, в какво място я бе довел и се измъчваше с въпроси и терзания за собственото си окаяно и унижено положение.

„Курва, аз съм неговата курва. Играчката му, помисли си тя. И още от самото начало не съм била нищо друго за него, освен едно ново изживяване — млада, глупава и прекалено лековерна девственица! О, боже, аз сама се хвърлих в обятията му, всъщност в известен смисъл сама си го изпросих. И сега ме държи в личния си бордей за собствено удоволствие. Но после — това бе мисълта, която я караше да трепери и да замръзва от страх, — по-късно, когато му омръзна, какво ще стори с мен? Аз знам твърде много... Той няма да смее да ме остави да си тръгна и когато приключи с това, което има да върши тук и което го задържа толкова дълго, какво ще се случи?“

В началото много бе плакала и непрекъснато кроеше планове за бягство. Но след няколко дни почти се примири. Стаята бе заключена — на прозорците имаше не само решетки, но и тежки кепенци. Ядене ѝ носеше прислужницата индианка, но зад нея винаги се мотаеше Мануел със заредена пушка в ръка. Истеричните ѝ изблици бяха посрещани със студени, безизразни лица и веднъж самата Лилас бе дошла да ѝ обясни с нелепо дрезгав, дружелюбен тон как точно се отнася с непокорните си момичета.

— Естествено трябва да разбереш, скъпа моя, каква... как да се изразя... каква късметлийка си. Та ти имаш само един любовник. Но аз не мога да си позволя някой да ми създава проблеми — не е добре за дисциплината, а и момичетата се оплакват. Така че, разбираш ли, ако не се държиш прилично...

Ужасена и с чувство, че ще повърне, Джини бе съумяла да потисне избухванията си след това, като ограничи плача си до моментите, когато бе сама и заглушаваше риданията си във възглавницата.

Тя не получи никакво съчувствие от страна на Стив, който обикновено изглеждаше напрегнат и отнесен, когато забравяше за присъствието ѝ.

За да мине по-бързо времето, а и понеже бе почти непоносимо самотна, поради липсата на всякаква компания, Джини започна, отначало свенливо, да си говори по малко с някои от „момичетата“ на Лилас, когато те влизаха любопитно под претекст, че ѝ носят храната.

Една от тях, жизнерадостно момиче от френска Канада, което се наричаше Лорена, бе по-дружелюбна и по-мила от останалите, след като Джини свикна с начина, по който говореше — честно и без да увърта.

С течение на дните, Лорена започна да се отбива доста често да си побъбрят, облечена в яркия си сатенен халат. Сядаше и се прозяваше на леглото на Джини, а черните ѝ очи блестяха, приятелски развеселени от очевидната наивност на новото момиче.

Също като останалите, Лорена говореше главно за мъже — какво обичат и какво не обичат в леглото, за странностите им. Мислеха, че Джини е голяма късметлийка, задето има любовник, който иска да я запази само за себе си. Още повече, че този любовник бе не кой да е, а Стив Морган.

Лорена каза на Джини без заобикалки, че е истинска глупачка, задето постоянно си мисли за бягство.

— И къде ще отидеш, та petite? Обратно при твоя татко? Не, след това, казвам ти, вече е твърде късно! Това е проблемът, ако си „добра“ жена. След като някой мъж те има, значи ставаш „лоша“, а? Виж ме мен — аз съм курва, защото трябва да оцелея и работата е лесна. Тежката работа — например да си прислужница някъде, да миеш пода и прочие — това не е за мен! — Лорена леко потрепери. —

След като моят любим бе убит с нож в една свада, научих бързо, че всички мъже са едни и същи. Искат да ги накараш да се чувстват добре, искат нещо различно, разбираш ли? Нещо, което добрите им женички няма да им дадат.

На Лорена не ѝ трябваше много време, за да открие, че Джини не разбира. Като се засмя, тя обеща да я научи за мъжете.

— Понеже е възможно — каза тя свенливо, като повдигна влажните си черни очи, — ако някоя жена е много добра, много изкусна в леглото, да накара мъжа да полудее по нея. Дори да полудее толкова, че да се превърне в неин роб. Аз знам това.

Отегчена и без да има какво друго да прави, Джини се заслушваше въпреки волята си. Научаваше неща, за които дори не бе ѝ помисляла. Лорена или някое от другите момичета идваха небрежно в стаята ѝ, за да хапнат с нея и я забавляваха с подробности за любовника си от предната вечер. От време на време, ако някой мъж е бил прекалено груб, момичето можеше да е поразкрасено с някоя и друга синина. Лорена ѝ призна, че веднъж бе спала с мъж, който искал да я бие и ѝ предложил двеста долара бакшиш, ако му позволи.

— Тогава го направих заради парите, но след това никога повече, не, никога! — извика Лорена, като потрепери от спомена за болката.

— О, боже! Защо мъжете са такива зверове? — избухна Джини ужасена, а Лорена я потупа утешително по ръката.

— Е, може би не всички, нали? — очите ѝ премигаха и тя хвърли кос, закачлив поглед към Джини. — Обещавах ли да не ревнуваш? Твоят Стив — той е magnifique^[1] в леглото, знам това! Веднъж — но това бе много отдавна, скъпа, не ме намразвай заради това — прекарахме цяла нощ заедно и не се наложи да се преструвам нито веднъж. Той е истински жребец! Ти си късметлийка, малката!

— Късметлийка! — повтори Джини с горчивина и направи кисела физиономия. — Как можеш да кажеш това, когато знаеш, че не съм тук по собствено желание? Аз го мразя и ужасно се страхувам, Лорена. Какво ще стори той с мен?

Лорена сви рамене.

— В живота няма нищо сигурно. Кой може да каже какво ще направи един човек? Но мисля, че Стив те харесва повече, отколкото би си признал и може би повече, отколкото подозираш самата ти, малко невинно създание. Защо иначе ще бяга заедно с теб? Може би

дори ще се ожени за теб някой ден, кой знае? Казваш, че той е бил първият мъж в живота ти — един мъж оценява това.

След като Лорена си тръгна, мислите на Джини бяха по-неприятни от обикновено. Ще се ожени за нея, как пък не! Лорена не знаеше, че Стив мисли, че ги преследват — Карл Хоскис и дори нейният скъп и прескъп Мишел. Тя естествено никога няма да му каже истината — нека си мисли най-лошото. Нека си мисли, че тя е имала и други мъже и ги предпочита пред него! А що се отнася до женитба — тя знаеше много добре какво мисли Стив по този въпрос.

— Жените превръщат брака в капан за мъжа — каза той веднъж. — Аз възнамерявам да стоя далеч от това, както и от любовта — още едно извинение за жените, за да се залепят и да оковат мъжа във верига, и да го държат на едно място. Аз съм волна птичка, скъпа, никога не мога да се застоя твърде дълго на едно място.

Тя не би се омъжила за него, дори ако той я моли за това на колене, дори и да е последния мъж на земята, закле се Джини. Някак ще успее да избяга от него, преди тя да му омръзне и да реши да се отърве от нея. Ще намери начин да си върне любовта и закрилата на баща си, който пък ще съумее да оправи нещата. Може би ще й разреши да се върне във Франция и даже никога да не се омъжи, поне ще има свободата сама да избира партньорите си. Може би ще стане като Нинон — известна куртизанка. „Ще бъда богата, да, и независима — хетера или куртизанка, но никога обикновена проститутка, помисли си тя разбунтувана — никога! И няма да го оставя да ме превърне в такава!“

Тя си повтори това за сетен път, като събираше сили за момента, когато той ще се върне в стаята, мръсен и уморен от път, отказвайки да й каже къде е бил или какво е правил.

Измина цяла седмица, после още един ден. Джини усещаше, че повече не може да издържа и постоянната горещина я изнервяше до краен предел. Искаше й се да креци, да издере с нокти стените, които я ограждаха и да удря с юмруци по вратата, докато ръцете й се разкърват.

Джини не очакваше внезапното завръщане на Стив точно преди обед и го изненада с начина, по които се нахвърли върху него.

— Защо не ме пускаш да изляза навън? Не виждаш ли, че аз бавно умирам, че се задушavam до смърт? За бога, Стив, чувствам, че

ще полудея — това ли искаш да стане?

Той я дръпна настрана, погледна разкривеното ѝ лице и страховито се намръщи.

— Овладей се, Джини! След миг трябва отново да тръгвам. Може да те взема с мен навън да пояздим тази вечер, ако се върна навреме.

— Но ти и преди си ме водил със себе си. Къде ходиш? Какво правиш? Защо не мога да дойда с теб сега?

Той ѝ се усмихна със сериозен вид.

— Предполагам, че трябва да се чувствам поласкан от нетърпението ти да бъдеш с мен. Но не и днес, Джини. Търси ме цяла хайка и точно сега много са се доближили до мен. Аз ги подмамвам в друга посока и ги отдалечавам, за да можем да се махнем оттук.

Очите ѝ се разшириха.

— Искаш да кажеш... да не би да искаш да кажеш, че всъщност те идват на помощ и вече са толкова близо? Защо не ме оставиш да си отида?

Той се бе извърнал от нея, но тя се втурна след него, като го дърпаше за ръката.

— Моля те! О, моля те, ако ме оставиш да си отида, ще се погрижа баща ми да ти плати... какъвто откуп посочиш! И ще ги накарам да спрат да те преследват, не разбираш ли? Тогава и ти ще си свободен!

Той изтръгна ръката си от нейната и я хвана за раменете, а пръстите му се впиха грубо в плътта ѝ.

— Ще те държа при мен, докато е необходимо, докато имам нужда от теб. Съжалявам, Джини, но ти си ми силния коз, така да се каже. Тази хайка се води от един американски маршал и дори баща ти няма да може да го спре. Само фактът, че те държа при себе си ги кара да не се приближават твърде близо. Дочули са за доста злато, което е било разменено за пушки, разбираш ли, и затова... — той внезапно се засмя — затова се наложи да избягам през границата, като им давам възможност да ме зърнат от време на време и оставям след себе си следи, които те не могат да се въздържат да не последват. Това е като игра, мила. Жалко, че ти не можеш да се включиш.

— Мръсен, долен гадняр! — тя бързо се учеше да ругае и думите с лекота се изплъзнаха от устата ѝ.

— Омръзна ми да те слушам как ругаеш — каза той и тя потрепери инстинктивно от равнодушния и студен тон на забележката му. — Всъщност вече ми писна и от натякванията ти, от злобните ти подмятания и от омразата, която сякаш ме лъхва в лицето в момента, в който прекрача прага. Тази вечер ще те оставя на мира, Джини, така че се наслаждавай на това!

Тя се извърна и го погледна стръвнишки. Той наистина го мислеше! Бе нахлупил отново шапката на главата си и надигаше едната от торбите си за седлото, за да я прехвърли през рамо. Вече бе до вратата.

— Но ти каза... Къде отиваш? — тя почти изкрещя в лицето му и видя как ъгълчетата на устните му се свиват.

— Ако държиш да знаеш, сладката ми, отивам в друга стая. Ще се изкъпя, ще се преоблека и после ще сляза долу, където ще играя на карти и ще си намеря жена, която не се дърпа и се държи добре с мен. Приятен ден! — той ѝ се поклони любезно и саркастично, преди да излезе, като я остави вперила поглед във вратата.

Джини откри, че не я свърта на едно място, след като Стив си тръгна. Тя започна да кръстосва стаята напред-назад, а мислите ѝ не ѝ даваха мира. Мили боже, ами я си представи, че той не се върне. Какво ще стане, ако реши да продължи пътя си без нея? Дали я мразеше толкова много на свой ред, та да реши, че ще бъде голям майтап да я зареже тук и да я направи една от пачаврите на Лилас?

Облечена само в един ужасно тънък халат заради жегата, Джини ту крачеше нервно из стаята, ту се хвърляше на леглото и започваше да плаче, за да излее яда и опасенията си върху възглавницата. На нощната масичка до леглото ѝ имаше масивен позлатен часовник и тя гледаше с омраза как стрелките се придвижват неуморно и безмилостно.

Заспа нервен и бурен сън и се събуди леко замаяна. Механично стана, прекоси стаята и запали лампите. Боже мили, вече бе седем часът! Къде беше той?

— Върни се, по дяволите! — ревеше тя яростно в смачканите си завивки. — Няма да остана тук, няма... Не можеш да постъпиш така с мен!

Но дали наистина не можеше? Студен, безмилостен, пресметлив — той бе всичко това. Може би е решил, че тя му тежи като камък на

шията, че е прекалено опасна и прекалено опърничава, за да продължава да я води със себе си.

Стъпки, тежки и бавни, се приближиха по коридора, спряха пред вратата ѝ, поколебаха се, а после продължиха. Чак след като човекът отмина, Джини осъзна, че бе затаила дъх, ужасена от страх. Чувала ги бе и преди — клиентите на Лилас, клиентите на момичетата, които минаваха покрай вратата ѝ.

Мисълта, че е затворена като в капан тук, принудена да лежи и да очаква съдбата, която той бе замислил за нея, бе абсолютно непоносима. Но какъв друг избор имаше? Очите на Джини безпомощно се насочиха към прозореца. Но тя бе опитвала този изход и преди и видя, че решетките са твърде дебели и тежки, вградени в мазилката и зидарията. А зад решетките бяха кепенците, които я изолираха и никога не се отваряха, за да пропуснат светлина или свеж въздух.

Джини отново започна да крачи, този път по-нервно, като сплиташе и отпускаше ръце пред себе си. Той трябваше да се върне, трябваше!

Всеки път, когато пред вратата на Джини се чуваха стъпки, тя замръзваше, лицето ѝ пребледняваше и после възвръщаше цвета си, когато отминеха. „Той ме превръща в пачавра, помисли си тя яростно и трескаво. Да, понеже аз ставам точно като тях — чакам, слушвам се за стъпките на мъжа, който... който ще ме притежава тази вечер. Боже, не бива да го оставям да постъпва така с мен, трябва да се успокоя!“

Като отиде до масичката, Джини сграбчи гребена си и започна да го прекарва през косата си, като дърпаше злобно, докато главата започна да я боли и да пари. И по някакъв странен начин болката помогна — накара я да мисли по-ясно.

Видя се в широките, елегантно украсени огледала, които утрояваха отражението ѝ — румени петна бяха избили по страните ѝ, сякаш си бе сложила руж, а зелените ѝ очи изглеждаха по-големи от всякога.

Покрай вратата ѝ преминаха стъпки и после се върнаха. От другата страна на вратата се чу един глас. Звучеше пиянски, ако се съди как човекът преплиташе език.

— Хей... хей, вътре ли си? Ти ли си номер седем? Ти ли си малката червенокоса палавница, която тя ми обеща?

Онемяла и замръзнала от страх, Джини чу как дръжката на вратата се разтресе.

— Хей! Ще ме пуснеш ли да вляза или не? Мътните да те вземат, аз платих бая на Лилас, но ще ти дам още отгоре, ако наистина си такваз хубавелка, к'вато тя рече...

Тя дори не беше чула стъпките му, но ето, че вече бе тук! И червенокосата, която търсеше... Но не, не можеше да е истина! Той отново затропа по вратата и изруга. Тя трябваше само да си мълчи и някой щеше да дойде и да го махне от там. Разбира се, че ще стане така.

Но ако... ако... Джини не позволи на мислите ѝ да продължат хода си и се втурна към вратата, като се залепи за бравата.

— Господине? Господине, мен ме държат заключена тук вътре, ще трябва да отворите вратата откъм вас, ако... искам да кажа, ако наистина желаете — тя се спря със закъснение и се опита да накара гласа си да прозвучи по-меко, по-примамливо.

Дали не го бяха пратили тук нарочно? Но в такъв случай, нямаше ли да му кажат, че вратата е заключена от външната страна? Нямаше ли да му кажат да влезе направо и да я изненада?

Но ако не го бяха пратили, а просто бе пиан и бе сбъркал номера на вратата, тогава...

„О, боже, помоли се тя наум, дано е много пиан, толкова пиан, че да мога лесно да се справя с него.“

Тя чу пиански смях, после още суетене пред вратата и се запита, почти разплакана от напрежение, дали трябваше ключ, за да се отвори вратата. Не, тя не си спомняше Стив някога да е спирал, за да отключи — естествено щеше да чуе прищракване в ключалката. Тя отново се помоли:

— Нека никой да не влиза точно сега... още не!

Накрая Джини чу завъртането на бравата и отстъпи назад, когато вратата рязко се отвори и мъжът влетя в стаята. Преди да успее да каже и дума, тя бързо се наведе напред и като сграбчи гребена си, мушна най-тънката част на дръжката му между вратата и рамката ѝ, само толкова, че да не се заключи отново.

— Ако... ако я оставиш да се затвори докрай, тогава и ти ще се окажеш заключен вътре — обясни тя задъхана.

— Това вече не ми се вижда чак толкова лоша идея, след като те видях, сладурче!

Джини се изправи предпазливо, като все още се движеше заднешком и надалеч от него, като се надяваше, че действията ѝ няма да се окажат прекалено очевидни. Като видя как отворените дебели устни на мъжа се разтеглиха, когато той се засмя развеселен на собствената си духовитост и как я погледна, облизвайки устни, тя внезапно осъзна каква гледка представлява в очите му.

Бе облечена само с един тънък халат, който не скриваше нищо от похотливия му поглед. Косата ѝ падаше свободно по раменете и гърба ѝ. А сега внезапно бе обзета от опасения и сърцето ѝ започна да бие лудо.

— Боже господи, този път Лилас наистина не ме е излъгала! Хубавелка — ти си истинско малко бижу! Ела тук, кукличке, няма нужда да се преструваш на невинно девойче пред стария Джордж. Ела да ме цункаш, а?

Като я погледна сладострастно, мъжът се спусна към нея и Джини се отдръпна със страх, без да смее да откъсне очи от лицето му.

— Моля ви, господине! О, моля ви, почакайте за секунда! Трябва да ме изслушате, трябва, моля ви!

Очите му бяха добили някакъв лъскав, животински поглед и тя видя големите му, месести и червендалести ръце, които се протягаха към нея. Мили боже, нима нямаше срам? Бе по-стар дори от собствения ѝ баща — побелял, олисяващ мъж с шкембе, увиснало над колана му и воднисти сини очи. Той ѝ се усмихваше лукаво, а очите му се бяха свили под ниското изпъкнало чело.

— Хайде, кукличке, Джордж обича млади диви кобилки, дето изгарят от нетърпение. Няма защо да се преструваш, казах ти. Дай една целувчица, първо целувчица, а?

Той се засмя, а на Джини почти ѝ прилоша от ужас, когато осъзна, че вече нямаше накъде да отстъпва. Бедрата ѝ усетиха ръба на леглото и тя почти изпищя.

— Господине! Ще ме изслушате ли за момент? — тя нервно облиза устни, като направи гласа си мек и подкупващ. — Закъде си се разбързал, ск... скъпи? Виж ме, тук съм, цялата съм твоя, но първо трябва да ме оставиш да ти кажа нещо — трябва да си търпелив с мен, разбираш ли? О, моля ви...!

Той не разбираше и тя размаха отчаяно ръце към него и опита пак:

— Аз... на мен ми е за първи път, моля ви, не разбирате ли? Затова тя ме държи заключена тук, за да не избягам, но вие, вие изглеждате толкова мил и сте... красив... почтен...

Той се бе спрял, олюлявайки се на петите си, за да я погледне неуверено и Джини усети лъч на надежда. Сега поне я слушаше! Тя направи гласа си колкото се може по-умоляващ, съзнаваща с безпокойство, че леглото е зад нея.

— Вие... веднага познах, че сте джентълмен... ще ми помогнете, нали? Те... те ме държат тук насила, но вие ще ме спасите, ще го направите, нали? — гласът ѝ секна и тя видя как малките му очички се възряха в нея недоверчиво.

— Виж какво сега! Лилас ми каза, че ти си хубаво парче, червенокоса, и няма да ме накараш да съжалявам за парите си. Каза, че ще се позабавлявам с теб. Недей да ми цивриш сега, не ща ник'ви проблеми, искам само едно ебане...

Тя видя как я поглъща с очи, а езикът му се плъзва навън, за да навлажни дебелиите му устни и усети как сърцето ѝ пада в петите. О, боже, той трябваше да я чуе!

— Я стига си дрънкала... Ела тука и ме цункай, както ти рекох.

Джини се насили да му се усмихне и кокетно отметна глава.

— Ти си толкова едър и толкова силен, ами че ръцете ти ще ме смачкат на минутата! Защо не...

Като се ухили, той започна да се суети с колана си и тя каза бързо, като се наведе напред:

— Ти... ти сега трябва да действаш съвсем бавно, обещавах ли? Аз... наистина не съм свикнала с всичко това и не знам...

— Виж к'во, кукличке, аз вече платих на Лилас. Не се опитвай да ми хвърляш прах в очите. Знаем ви вас, курветата — колкот' по-невинен вид имате, толкоз сте по-развратни. Хайде стига сме се лъгали!

— Но аз не съм курва! Не искам да бъда! Слушай, изглеждаш умен мъж, който не би се подвел от външния вид. Не искаш ли да си спечелиш една награда? Доста парички? Може би към десет хиляди долара. Ти сам ще посочиш цената си, ако ме върнеш обратно при баща ми.

Нещо в отчаяната настоятелност на гласа ѝ, пръстите, които не спираше да кърши, най-после достигна до съзнанието на мъжа и той се спря, за да я погледне по-внимателно, колкото ѝ да бе похотлив и пиан.

— Да не си луда? — тя се отчая, като видя как малките му свински очички бяха добили твърд поглед и по лицето му започваше да се изписва гняв. — Виж к'во, не съм се качил тука да си разигравам игрички! Знам що за фустии държи Лилас тук горе и нито една от вас, развратници, не седи тука против волята си.

— Казвам се Вирджиния Брандън. Брандън! За бога, няма ли само да ме изслушаш? Баща ми е сенатор от Калифорния и е разлепил обяви, че дава награда на този, който ме върне, знам това! Моля ви, само ме отведете със себе си!

— Ъхъ! — той поклащаше глава, все още с онзи похотлив поглед на лицето си и мръснишка усмивка. — Виж к'во, кукличке, първо ми пусни малко, пък после ще видим!

Подивяла от страх, тя го видя да си разкопчава колана и да сваля тирантите си, все още мазно ухилен.

— Хайде сега, трябва да бъдеш много мила с мен и аз ще видя к'во мога да направя, к'во ще кажеш?

Той посегна към нея, с все още смъкнати до глезените панталони и ръката му докосна леко гърдите ѝ.

С уплашен и отчаян вик Джини се претърколи настрани през леглото и той се спусна след нея. Ръцете му вече бяха докопали халата ѝ и го дърпаха.

— Не... не! Махни си мръсните ръце от мен!

— Ти си от тия, дет' обичат да се бият, а? Искаш мъжът да се държи с тебе грубо? Старият Джордж ще си получи това, за което си е платил.

Тя се опита да се претърколи от другата страна на леглото, но ръцете му, които се опитваха да я достигнат, хванаха крака ѝ и тя чу задавения му смях. С другата ръка посегна с разперени пръсти към слабините ѝ и сега вече тя изпищя. Ръцете ѝ се протегнаха и тя напипа ноцната масичка — часовника!

Почти загубила разсъдък, Джини сви пръсти около него и го стовари с все сила върху главата на мъжа.

Той издаде дрезгав стон и тежкото му туловище се загърчи ужасно, преди да застине неподвижно с все още впити в нея пръсти.

Като хлипаше и продължаваше да трепери от ужас, Джини погледна към него. Мръсният, мазен стар гадняр! Заслужаваше си го! Дори и да го е убила, пак си го бе заслужил. Той вонеше на пот и непрани дрехи и тя чак сега забеляза, че през цялото време, дори когато се бе съблякъл, предвкусвайки насладата си от нея, той не си бе направил труда да свали ботушите си, нито мръсното си бельо.

Тя се измъкна от леглото, като разкъса остатъците от халата от тялото си и се втурна към гардероба. Слава богу, че поне имаше някакви дрехи — Лорена я бе съжалила и само два дни по-рано ѝ бе донесла две рокли. Всичко, което Стив се бе сетил да ѝ донесе досега, бе една памучна риза и пола за езда!

Нямаше време да се кипри. Джини взе първата рокля, която ѝ попадна — зелена дреха от дантела и сатен, с дълбоко изрязано деколте и я навлече през глава. Пръстите ѝ трепереха, докато закопчаваше малките копчета по нея. Тя изпитваше паника — истински страх, от който се тресеше като листо и я подтикваше да действа.

Като напъха крака във високото, неудобно сабо, Джини се втурна към огледалото и небрежно завърза косата си, като вдигна част от нея на кок и остави останалите къдрици да паднат по гърба ѝ. Малко гланц за устни — ако някой я видеше, тя не трябва да изглежда по-различна от „момичетата“ и след това се дръпна от огледалото, като се препъваше към вратата и се спря само за миг, за да се увери, че мъжът все още бе в несвяст. Той помръдна. Боже, раздвижи се! И изстена. Като не искаше да види нищо повече, Джини избяга от стаята и се спря, само за да се увери, че вратата хлопна след нея.

Поне бе избягала от стаята си, но в тесния, тих коридор отвън тя отчаяно въздъхна, като се запита как ще успее да избяга от самата сграда. Задната врата бе изключена — Мануел не напускаше мястото си там, но стълбището, пред което стоеше сега, водеше надолу — без съмнение в самия салон.

Като напрегна слуха си, Джини чу една врата да се отваря и затваря някъде долу, чу подрънкване на пиано и женски глас, който пееше, примесен с мъжки смях. Там долу имаше хора, ярки светлини и говор. От всички тези мъже, които посещаваха салона на Лилас, не можеше да няма поне един, който ще е достатъчно почтен да ѝ

помогне. И ако се появи там долу, на публично място, те естествено не биха се опитали отново да я затворят.

Бързо, преди да има време да си помисли за всички рискове, които поемаше, Джини мина забързано покрай затворените врати и до площадката на стълбището, благодарна на мъждукащите розови лампиони, които Лилас държеше тук горе.

Стълбището леко се извиваше и докато тя заслиза възможно най-безшумно с ръце, хванати за парапета, Джини забеляза малкото фоайе с двукрила врата в единия край, която очевидно водеше към салона. Дишането ѝ се ускори, докато почти се затича по последните няколко стъпала. Тук трябваше да има още една врата, просто не можеше да няма! Но когато стигна до края на стълбите, тя щеше да се разплаче от разочарование, понеже имаше само едно голямо огледало на една от стените, което отразяваше собственото и уплашено лице, а на срещната стена бе сложен един шкаф с дърворезба, на който бяха поставени поувехнали цветя.

Тя стоеше разколебана и докато се чудеше какво да прави, вратата се отвори и една двойка излезе през нея, смеейки се. Мъжът бе испанец или мексиканец, висок и строен, с тъмна коса и мустаци, а момичето бе Лорена. Той я бе прегърнал през кръста и те все още се смееха на някаква шега, когато Лорена видя Джини, която стоеше като закована на пода и зяпна с уста.

— Джини! О, chere, как можа...

— Ха, още една хубавица? Но откъде ви намира всички вас мадам Лилас?

Мъжът се засмя, като показва белите си, равни зъби.

— Може би, Лорена, и тя ще се присъедини към нас? Знаеш, че имам достатъчно пари, ще се издължа на мадам.

Преди Лорена да успее да каже каквото и да било или ухиленият мъж да допълни предложението им, Джини мина покрай тях и бързо влезе в салона, гонена от сляпа паника и отчаяние, които не можеше да овладее.

Уплашените ѝ, търсеци очи се обърнаха бързо наляво и надясно и тя забеляза, че в голямата стая нямаше много хора. Барманът бършеше чаши зад дългия, извит барплот, а едно от момичетата, Сузи, седеше на пианото с предизвикателно кръстосани крака, за да се

виждат обутите ѝ в мрежести чорапи прасци и глезени, докато пееше някаква пиперлива нова балада.

Салонът бе не толкова широк, колкото дълъг и веднага щом зърна къде се намира входната врата, тя се втурна нататък, тичайки по-бързо от всякога.

Чу как Лорена извика след нея:

— Джини, спри! Не бива...

Изскочи през двукрилата врата и се затича слепешком, без да знае или да се интересува накъде бяга. Съзнаваше само, че трябва да тича и да не спира, за да избяга от това, което щеше да ѝ приготви Стив, ако я видеше.

Тропането на собствените ѝ токчета звучеше чудовищно гръмко по неравните павета. След това чу зад себе си други стъпки, обърна се и се втурна като преследвано животно по улицата, като смътно забеляза, че е тясна и прашна, а звукът на собственото ѝ задъхано дишане отекваше в ушите ѝ.

Косата ѝ се разпусна и падна по лицето и раменете ѝ, заслепявайки я, но тя продължи да тича. Усещаше потта, която се стичаше по тялото ѝ, започна да се задъхва и осъзна с отчаяние, че се изморява и стъпките ѝ вече започват да се влачат.

О, боже! Наистина ли се бе надявала, че ще избяга? Къде можеше да отиде? Една от обувките ѝ се изу и тя се спъна. Опита се да се предпази и разпери ръце, но падна и се просна върху прашната, мръсна улица.

Остана да лежи там, хлипайки, с усещането, че всичките ѝ сили са я напуснали и тя не може да помръдне. Нима имаше по-голямо падение от това?

Като отвори очи, видя ботушите му, застанал разкрячен пред лицето ѝ. Трябва да е той — кой друг щеше да тръгне след нея? Гласът му се провлече подигравателно някъде над нея.

— Наистина, любов моя! Можеше да ми кажеш, че искаш да се поразходиш на чист въздух. Или може би си започнала да тъгуваш за компанията ми?

Без да ѝ даде възможност да отговори на подигравките му, той се наведе, хвана я под мишниците и я изправи безцеремонно на крака.

Тя все още задъхано хлипаше и с приглушено, ядно възклицание той отвърза кърпата около врата си и започна да бърше с нея лицето ѝ,

докато пръстите му, все още хванали здраво и болезнено ръката ѝ, я държаха неподвижно.

— Най-добре ще е да изглеждаш малко по-нормално от сега, когато те заведе обратно вътре — каза той хладно.

Джини диво се огледа наоколо и видя, че макар да ѝ се стори, че бе пробягала километри, те бяха доста близо от отворените осветени врати на салона на Лилас. Воднист, неясен лунен рог светеше ниско в небето и на бледата му светлина тя видя колко бе гневен Стив — черните му вежди се бяха склучили в намръщено изражение, а устните му се бяха свили и стиснали вбесено.

— Хайде, идвай — каза той, като я разтърси. — Нали искаше разходка, малко забавление? Е, ще го получиш. Но първо се наведи и си вземи чехъла. Обуй го — няма да ти подхожда да ходиш боса като някоя индианка и селянка, нали?

— Моля те — промълви Джини завалено, но още преди да почне да го умолява, тя замълча и прехапа устни, понеже знаеше, че е безполезно.

Гняв, паника, надежда — всичко се изпари и я остави вледенена от пълно отчаяние. Тя вървеше мълчаливо до него и почти не усещаше здраво впитите му пръсти в ръката ѝ, точно над лакътя.

[1] magnifique — прекрасен, страхотен (фр.). — Б.пр. ↑

След това Джини не можеше да си спомни колко часа бе принудена да понася ярко осветения и опушен салон. Струваше ѝ се, че всички бяха обхванати от някакво почти изкуствено веселие, след като Стив я бе довел обратно вътре и я бе настанил твърде любезно на една от малките масички, пръснати из салона.

Лорена и партньорът ѝ се присъединиха към тях и тя прошепна на Джини, че Лилас се бе качила горе, за да успокои мъжа, когото тя бе „забавлявала“ малко по-рано. Бе се погрижила за болката в главата му и го бе пратила при червенокосата Пати, момичето, което трябваше да посети, като този път Лилас го увери, че това е на сметка на заведението.

— Той си мисли, че си луда, chere, и естествено това си е кажи-речи истина, нали? Това, което се опита да сториш бе истинска лудост...

Никой не разбираше — дори и Лорена!

С пламнали бузи и искрящи очи от сълзите, стаени в очите ѝ, Джини седеше сковано на масата и отпиваше от питието, което Стив ѝ бе поръчал. А той от своя страна продължи да не ѝ обръща внимание, освен като се обърна да ѝ каже рязко да си довърши питието. Пред нея вече бе поставено ново.

— Забавлявай се, скъпа — рече той саркастично, — нали това искаше? Бъди уверена и се дръж естествено. Ако искаш, флиртувай — теб те бива за това, доколкото си спомням!

Един от гостите, който си мислеше, че е цигулар, се присъедини към пианистката и някои от момичетата, които все още бяха долу, започнаха да танцуват, като се смееха пискливо, когато партньорите им ги въртяха.

Един млад каубой с неестествено зализана коса и явно нови дрехи покани Джини на танц. Тя щеше да откаже, но когато Стив кимна мрачно към мястото, което бяха разчистили за танцуване, тя бе принудена да стане от стола си като марионетка, за да танцува с мъжа,

който я държеше твърде плътно и да слуша мълчаливо непохватните му комплименти. Нямахше как да не забележи, че Сузи се бе настанила на стола, от който тя току-що бе станала и сега се притискаше в Стив, като му шепнеше, а ръката ѝ собственически го бе хванала над лакътя.

Младият каубой ѝ каза, че се казва Дан и че тя е най-хубавото момиче, което е виждал някога у Лилас. Стана ѝ лошо от сладникавата миризма на помадата, с която бе намазал косата си, и помисли, че ще повърне.

— Предполагам, че онзи щастлив мъж там отзад вече те е запазил за себе си за тази вечер? Може би следващия път, когато съм в града и аз ще бъда такъв късметлия — той се спря и я погледна. — Хей, ама ти май не говориш много-много? Нова ли си в занаята?

— Да — промърмори тя, — съвсем нова.

Смееше ли да му каже нещо повече? Щеше ли да ѝ помогне или щеше да постъпи като онзи Джордж? Нямахше никаква полза — тя знаеше това! А Стив само ще измисли някакъв още по-лош начин да я накаже.

Стив и Сузи се целуваха, когато Дан я върна обратно на масата, след като я почерпи с едно питие, което тя не желаше. Джини го изпи набързо, като се опитваше да не забележи как Стив си играеше с тесните дантелени панделки — единственото нещо, с което бе вързана роклята на Сузи. Защо трябваше да ѝ пука? Тя почувства облекчение, когато той стана да танцува със Сузи, която очевидно му бе хвърлила око, ако се съди по начина, по който извиваше тяло срещу неговото, докато танцуваха. Може би тази вечер щеше да заведе Сузи горе... но тогава, какво ще стане с нея?

Лорена се смили над пребледнялата Джини и дойде да седне до нея.

— Горкият Рафаел, винаги толкова бърза. Много говори, а после е бърз като заек!

Тя погледна към Джини и гласът ѝ омекна.

— There, there, не бива да изглеждаш по този начин! Сега той е ядосан, но по-късно ще го забрави. А тази Сузи — той се държи така с нея само за да те накара да ревнуваш. Усмхни се, малката! Преструвай се, че не ти пука.

— Но на мен наистина не ми пука! О, боже, Лорена, бих искала да задържи нея вместо мен! Защо не ме остави да си тръгна?

Джини усети как в нея се надига истерия, но Лорена се наведе, вдигна ръцете си и силно оципа Джини по бузата и толкова я стресна, че тя млъкна.

— Ето! Не исках да те нараня, chere, но не бива да го ядосваш още повече, не сега. И имаш нужда от малко цвят по бузите. Ще видиш, че после всичко ще се оправи.

Лорена грешеше, но едва по-късно, насаме в стаята, Джини разбра колко бе ядосан Стив в действителност.

По това време тя вече бе толкова уморена и замаяна, че почти не можеше да върви в права линия. Отбягвайки Сузи, която бе започнала да пие много по-рано същата вечер и сега лежеше почти вцепенена върху пианото, Стив пренесе Джини на ръце през последните няколко стъпала на стълбите и в начина, по който я носеше, нямаше нищо грижовно или нежно.

Хвърли я на леглото, сякаш бе чувал с картофи и я загледа с палци, затъкнати в колана си.

Джини лежеше и подсмърчаше, когато чу гласът му, който сякаш идеше някъде много отдалеч.

— Никога повече не се и опитвай, Джини! Не възнамерявам да те оставя да си идеш, докато не се приготвя и реша.

— Аз не... не съм направила нищо! — чу тя хлипащия си глас. — Исках само да избягам, това е всичко...

Джини се надигна на лакти и го погледна през рамо с все още замъглени от сълзи очи.

Той бе застанал пред нея и я гледаше със странно, замислено изражение на лицето.

— Съжалявам, Джини. Как, по дяволите, мога да те обвинявам, че се опитваш да избягаш, когато и аз самият щях да направя същото?

Гласът му прозвуча равен и странно огорчен и понеже тя никога не го бе чувала да ѝ се извинява по някакъв начин, сега не можеше да повярва на ушите си.

— Най-добре се облечи, колкото е възможно по-бързо. Вече няма смисъл да стоим тук, след като има вероятност твоето приятелче Джордж да се замисли над всичко, което си му казала. След като изтрезнее, може да започне да приказва.

— Значи ти пак ще ме вземеш със себе си? Това ли искаш да кажеш?

— Джини, няма да споря с теб! Обличай си дрехите за езда, ще тръгнем след около половин час.

Колко бързо се менеше настроението му! От дива ярост до нещо като покаяние и сега отново нетърпелива рязкост.

Джини уморено се измъкна от леглото. Как може да очаква, че тя ще е способна да язди в такова състояние? Нима не знаеше какво е жал? Или нещо друго, освен гняв и неумолимост?

Тя започна да го разбира по-добре в последвалите уморителни, сякаш безкрайни седмици, през които яздеха и се криеха. Дори започна да си изгражда свои собствени резерви, сила и инат като щит срещу непредвидимите му реакции.

Независимо дали бе поддръжник на Хуарес или не, той бе престъпник. Джини вече знаеше това. И бе свикнал да бяга, да го преследват. Понякога тя го дразнеше с това. Питаше го само това ли може да му предложи животът и дали му е достатъчно. И може би по свой собствен начин той също бе започнал да я разбира, защото вече почти не избухваше срещу нея, въпреки дразнещите, подигравателни забележки, които все още му подхвърляше понякога. Само се засмиваше или свиваше рамене, като ѝ казваше, че е доста опърничава и ще се радва, когато един ден му се махне от главата.

Един ден! Но кога ще е това? Никога ли няма да я остави да си иде?

Понякога на Джини ѝ бе трудно да си представи, че може да води някакъв друг живот. Сега яздеше така, сякаш бе част от коня и се бе научила да пали огън, които на практика не пушеше. Дори се бе специализирала да одира и да готви животните, които Стив понякога застрелваше.

— Караш ме да се чувствам като жена на индианец! — каза му тя веднъж начумерено. Те отново бяха влезли навътре в Мексико, някъде в подножието на Сиера Мадре и както обикновено той не искаше да ѝ каже къде точно се намират.

— Индианските жени се използват и за други неща, освен за готвене, одиране на дивеча и носене на всичкия тежък товар — отвърна ѝ той заобиколно, като разпусна сплетената ѝ коса. — И освен това, ти не си достатъчно питомна все още — езикът ти е много зъл. Всеки уважаващ себе си команч досега щеше да си е взел две други жени и да те е заменил за кон.

Тя не обърна внимание на закачките му, но бе невъзможно да пренебрегне настоящите му устни и ръцете му върху голото си, хлъзгаво от пот тяло. Вече не можеше да отрече дори пред себе си странното, почти неестествено физическо желание, което изпитваше към него. Тя го презираше, но не можеше да устои на властта, която любовните му ласки упражняваха върху нея, дори когато го мразеше най-силно. А що се отнася до мисълта за бягство, засега я бе оставила настрана, след онази сутрин, когато се бе събудила първа и като видя, че той спи дълбоко и непробудно взе пистолета му.

След това с оръжието до себе си, тя бе направила кафе и внимателно бе запалила малкия огън така, както той я бе научил. Наблюдаваше го и когато той отвори очи, видя как ги присви като откри, че е застанал точно пред дулото на собствения си пистолет.

Бе достатъчно внимателен да не се помръдне. Може би бе прочел твърдата решителност в погледа ѝ. Накрая каза:

— Ще получа ли първо малко кафе или ще стреляш с това нещо веднага, преди да си загубила смелост?

— Мисля по този въпрос — рече тя спокойно и после добави с едва потискана ярост: — Мога да те убия на момента! А мога и да те застрелям там, където ще боли най-много и да те оставя тук да умреш бавно и мъчително. Заслужаваш си го!

Тя потърси някаква следа от страх в очите му, но не видя такава. Гледаше я внимателно, с почти съзерцателен поглед.

— Май трябва да вземеш доста важно решение, а? Но ако съм на твое място, ще си помисля и за други неща, като например как ще оцелееш тук сама.

— Напълно съм способна да се грижа за себе си! — рече тя остро. — Добре си ме научил, Стив. Мога да стрелям с този пистолет, без да пропусна и мога да разчитам знаци. Не може да сме много далече от някой град или село и френските войници...

— Ние сме в област, превзета от хуаристите, сладка моя — прекъсна я той. — Мислиш ли, че ще рискувам да се доближа твърде близо до французите? Нищо не може да те спре да ме убиеш, разбира се, но мислила ли си какво ще се случи с теб, когато те хванат? Ще чуят изстрел и ще дойдат да видят какво е станало. Не искам да ти описвам какви неща могат да направят тези войници на една жена, след като всички се възползват от нея, естествено.

Той умишлено протегна и скръсти ръце, без да обръща внимание на движенията, които правеше тя с пистолета.

— Вземи решение, скъпа. Започвам наистина да огладнявам.

Щеше ѝ се да се разплаче от обида. Защо не го беше страх? Защо бе толкова сигурен, че тя никога няма да събере куража да го застреля? И най-лошото от всичко — истината ли говореше за хуаристите?

— О, дяволите да те вземат! Защо бе заспал толкова дълбоко тогава? — като почти се задавяше от ярост, Джини захвърли пистолета към него и едва не го улучи. Като прехапа устни, тя му обърна гръб и започна да налива кафето.

Изненадващо той реши да се държи, сякаш нищо не се беше случило. След като закопча колана си около кръста и постави обратно пистолета в кобура си, той се приближи, клекна на пети до нея и взе чашата кафе, която тя мълчаливо му подаде.

Но преди да оседлят конете, за да потеглят отново, той я изненада още веднъж, като извади още един пистолет от торбата си и ѝ го подаде. Тя взе малката двуцевка, която изглеждаше добре поддържана и удобна, и се втренчи невярващо в него.

— Можеш да го държиш в джоба на полата си за езда — каза ѝ той кратко. — Само помни, за бога, че е зареден. В тези гъсти гори никога не се знае кога може да ти потрябва. Даже моите приятели, хуаристите, може да стрелят първи, ако видят непознати, вместо да се спрат и да зададат въпроси по-късно.

Без да знае какво да мисли, Джини пусна пистолета в джоба на роклята си. „Проклетата да бъда, ако му благодаря за него“, помисли си тя вбесено, но той вече се бе извърнал.

Докато продължиха да навлизат все по-навътре в централно Мексико, Джини забеляза, че Стив започваше да става все по-предпазлив. Земите отляво изглеждаха по-равни, по-горещи и по-подобни на пустиня, отколкото в подножието на планината. Но той ѝ каза, че това била най-добрата земя за отглеждане на добитък в цяло Мексико.

— Ами тогава къде са стадата? И хората? Аз започвам да си мисля, че Мексико е страна на духове и бандити, или че сънувам някакъв кошмар.

— След всички боеве, предполагам, че всички ония не се занимават пряко с това, се опитват да се крият — напомни ѝ той. — А

що се отнася до стадата, сигурно земевладелците в тези краища са достатъчно умни да ги пасат близо до домовете си. Всички са гладни напоследък — дори французите!

Джини си спомни коментарите си за Мексико, когато няколко дни по-късно бяха заобградени от малка въоръжена група мъже, които имаха невероятно зловец вид.

Тя ужасена задържа коня си на място, докато Стив започна да води оживен и разгорещен разговор с водача им и се опита да не забелязва похотливите мръснишки погледи на останалите. Накрая, когато Стив извади малко, сгънато и омазнено късче хартия от ботуша си, водачът на хуаристите се ухили широко и разговорът очевидно стана по-дружелюбен, докато мъжете, които бяха почнали да се приближават към Джини, сега се отдръпнаха неохотно.

Вече не се страхуваше толкова и започна да се заслушва по-внимателно в разговора, като разбираше само малка част от него. Обсъждаха французите, движението на войските в тази област, французите отстъпваха, вече бяха евакуирали Чихуахуа. Генерал Ескобедо бе прекалено хитър за тях. Джини не повярва нито дума!

Не повярва и на това, което Стив ѝ каза по-късно: че по настояване на Базен император Максимилиан бе подписал печално известната заповед, с която нареждаше да се избиват всички, които са заподозрени, че са хуаристи, без право на съд. Тя бе чула за мъчения и осакатявания, практикувани от хуаристите, но да намеква, че французите могат да паднат дори още по-ниско бе явна лъжа! Джини му го каза и той вдигна рамене нехайно, но само няколко часа по-късно я накара да се качи с него на един хълм, откъдето се виждаше някакво малко селце.

— Току-що е било навестено от приятелите ти, френските войници — рече Стив мрачно. — Хубавичко го огледай, любов моя!

Той ѝ подаде бинокъла. Това, което Джини видя, я накара да повърне, преди да успее да се овладее. Малките, подобни на кукли фигурки, пръснати гротескно на купчинки тук и там пред кирпичените колиби със сламени покриви се оказаха тела на мъже, жени и дори деца. Тя видя малко обезглавено бебе и друго, чиято глава бе само кървава каша. Лешояди подскачаха лениво над мъртвите тела, а клюновете им късаха парчета плът.

— Видя ли как жените са били набучени на колове? — неумолимият му глас не секна, докато раменете ѝ се тресяха. — Можеш ли да си представиш каква агония са изпитвали, преди да ги избият? И знаеш ли защо? Защото тези проклети французи мислели, само мислели, забележи, че били дали подслон на хуаристи.

Ужасната сцена, която той я бе принудил да види, остана запечатана в съзнанието ѝ през нощта и целия следващ ден. Следваше я дори късно на следващата нощ, когато предпазливо влязоха в едно градче.

Понеже бе тъмно, Джини не можеше да различи много неща от града. Това, което я изуми най-много, бе абсолютната тъмнина и мъртвило. Нямаше улични лампи. Под копитата на конете им улицата изглеждаше прашна и изровена. Сградите наоколо сякаш се бяха скупчили на фона на кадифеното тъмно небе и като че ли начина, по който бяха построени, не бе планиран предварително — просто няколко разпръснати здания, неравномерно раздалечени едно от друго.

Джини бе уморена, но се бе научила да не се оплаква. Слезе от седлото, когато Стив ѝ направи знак да го последва, като водеше коня си, когато той пристъпи в една сумрачна задна уличка между две сгради. Миризма на гнилост и боклук я накара да запуши нос с ръка. Добре, че беше толкова тъмно — тя не смееше да погледне какво има там! Само нека побърза!

Стив бе намерил вратата, която търсеше и леко почука. Пръстите му се движеха в странен, неравномерен ритъм, който очевидно бе някакъв сигнал. Но дебеланата, която отвори вратата бе предпазлива. Тя не запали нито свещ, нито лампа и когато вратата се отвори навътре със скърцане, Джини едва успя да забележи лек блясък на метал.

— Няма нужда от пистолет, мамо Вера — Естебан е.

— Естебан? Естебан Алварado? — гласът на жената отначало звучеше изумен, а после тя меко се засмя. — Все такъв разбойник и все пълен с изненади, а? Но с кого си? Довел си приятел?

— Ще видиш, като влезем вътре — каза Стив бързо. Внезапно зад жената проблесна светлина на лампа и един малчуган се шмугна покрай нея, като се ухили широко.

— Ще се погрижа за конете, а, сеньор?

— Оставям ги в твои ръце или аз ще се погрижа за теб! — извика Вера след него.

С крака, което се влачеха от умора, Джини последва Стив вътре. Заведението на мама Вера служеше едновременно за бар, хотел и публичен дом. Стаите, което даваше под наем на горния етаж, бяха малки и нямаха претенции да са елегантни. Единственото прозорче, което гледаше към улицата, бе с дървени кепенци, а в самата стая имаше само едно легло и паянтова масичка, на която едва се крепеше една кана и малък леген. При все това тясното легло бе истински рай в сравнение с твърдата земя, а грубите, непохватно направени кепенци пропускаха свежия нощен въздух.

Като свали прашните си, мръсни от пътуването дрехи, Джини само си изми лицето и ръцете, преди да се строполи на леглото. Спа дълбоко, без да сънува нищо и не разбра кога Стив се качи горе при нея.

Слънчеви лъчи, в които играеха пращинки, докоснаха лицето на Джини и я събудиха. За миг, когато отвори очи, тя се паникьоса, понеже не знаеше къде се намира. След като споменът се върна, тя инстинктивно се обърна в леглото и потърси Стив, но него го нямаше. Като отметна настрана грубо тъканото памучно одеяло, Джини прекоси тичешком стаята и натисна бравата. Изненада се, че вратата се оказа отключена. Тя остана загледана в нея известно време и замислено се намръщи. Значи бе решил да ѝ има доверие, така ли? Или само защото бе абсолютно убеден, че тя няма къде да избяга?

В стаята бе непоносимо горещо и Джини все още се чувстваше замаяна от дългия сън. Дори мисленето ѝ се струваше твърде голямо усилие в този момент. Като сви рамене, тя се обърна към малкия леген и започна да търка тялото си, за да измие праха, наслоил се от пътуването, като използваше една от кърпите на Стив за целта. Вече не се срамуваше от тялото си и ѝ се струваше съвсем нормално да стои нехайно гола и да се мие. Бе отслабнала. Като се изключи бюстът ѝ, който и бездруго никога не е бил особено внушителен, както и заоблените ѝ хълбоци, тя си каза, че лесно можеше да мине за момче. В долната част на врата ѝ имаше хлътналост и когато разгледа внимателно лицето си в малкото пропукано огледало, което висеше над легена, то също ѝ се стори отслабнало, а циганските му контури сега изпъкваха още повече.

Внезапно раздвижване отвън на улицата я накара да забрави за себе си и да се затича към прозореца, като дърпаше дебелите тежки кепенци, докато се отвориха. Едва подала глава навън, Джини се озова срещу дулата на поне пет пушки в ръцете на френски войници, които изглеждаха изненадани колкото нея.

Еlegantните им червено-сини униформи я накараха да изпита носталгия. Един висок войник с нашивки на сержант ѝ извика на развален испански, като ѝ поднесе хиляди извинения, понеже звукът на отварящия се прозорец ги накарал да си помислят, че може би са им

устроили засада. Някакъв пакостлив дух, вселил се у нея, я накара да му отвърне на френски.

Войниците, възседнали коне, които се изправяха на предните си крака и подрипваха в прашната улица, с удоволствие я поздравиха, като свалиха шапки и ги размахаха в нейна чест. Но чак когато един млад мъж с пагони на лейтенант дойде в галоп до улицата, за да види какво е задържало хората му, Джини разбра в какво неловко положение се намира. Тя бе забравила, че е гола, а косата ѝ се спускаше свободно по раменете ѝ, докато очите им я накараха да осъзнае това.

С пламнали бузи Джини бързо се отдръпна назад, като се опита да не обръща внимание на смеха и израза на възхищение на французите. Тя хлопна кепенците с надежда, че те ще си заминат. И после си помисли противоречиво, че не е възможно същите тези смеещи се мъже да са разрушили мексиканското селце. Все пак тя знаеше за това само от думите на Морган. Може би самите хуаристи го бяха сторили. И сега — мисълта я порази, като прогони неудобството и сънливото ѝ настроение — тя можеше отново да бъде в безопасност. Тези французи можеха да я спасят, тя бе уверена в това! Можеше да иде с тях в Мексико Сити и нека Стив се опита да я спре, ако посмее! Най-вероятно, когато им кажеше, че самият той е хуарист, щяха да го застрелят.

Джини започна трескаво да рови из чантата си и едва бе намъкнала една тънка риза върху тялото си, когато вратата се отвори и Стив влезе. Тя се обърна и го погледна предизвикателно с вирната брадичка.

Той тресна вратата след себе си и се облегна на нея с лице като буреносен облак. През тези седмици, докато пътуваха, той си бе пуснал брада и тя си помисли, че така прилича на пират повече от всякога.

— Всичките ти приятелчета, войниците, са долу — каза той саркастично с провлачен студен глас. — Искат мадам Вера да им доведе новото френско момиче. Да ти ги изпратя ли горе, Джини?

Лицето ѝ леко пребледня, понеже това не ѝ бе хрумнало — че естествено те ще стигнат до заключението, че е едно от момичетата на Вера. Но все пак — мисълта бе горчива като жлъчка — какво друго можеха да си помислят?

— Джини, глупачето ми! Макар че са французи, не разбираш ли, че вероятно не са виждали бяла жена с месеци наред? Не разбираш ли какво искат от теб?

— Какво значение има? Нали и ти ме искаш затова? — Джини грабна една от жълтите копринени рокли от торбата и я хвана пред себе си, за да се защити. — Не ме гледай така! Вече не можеш да направиш нищо, за да ме спрещ, Стив Морган! Освен това, когато говоря с техния лейтенант и му обясня всичко, той ще ме защити. Сигурна съм в това. А що се отнася до теб...

— О, за бога! — той нехайно скръсти ръце и я погледна изпитателно с израз на погнуса, който се разстилаше по лицето му. — Наистина ли мислиш така? Нима все още си толкова наивна, за да вярваш в това? Точно сега тези мъже искат да се забавляват, а не да слушат някоя сърцераздирателна историйка, която може да отнеме месеци, за да се докаже. Ти съгласна ли си да им осигуриш забавление?

— Ти винаги се опитваш да изопачиш нещата! — извика му тя. — И ако мислиш, че ще ме изплашиш, грешиш. Предпочитам да сляза долу и да рискувам да се срещна лице в лице с тези френски войници, отколкото да продължа да ти бъда робиня и любовница.

За нейна изненада той сви рамене и отпусна ръце до тялото си.

— Много добре, Джини. Щом искаш това. Но ако ми позволиш, ще те посъветвам първо да се облечеш. Може да последва някое недоразумение, ако слезеш долу в такова оскъдно облекло.

Трудно ѝ бе да повярва, че той ще се предаде толкова лесно и Джини подозрително го изгледа, докато един вик от долния етаж я накара да подскочи.

— Мисля, че приятелите ти стават нетърпеливи — каза Стив меко. — Най-добре да побързаш, преди да се качат тук да те потърсят. Като те видят така на фона на леглото, може да не дочакат да чуят обясненията ти.

— Копеле!

Той повдигна вежди.

— Нали знаеш какво съм ти казвал за ругаенето, Джини. Освен това, те няма да го разберат. Особено ако възнамеряваш да им кажеш, че си дама, изпаднала в беда.

— Мътните да те вземат, изчезвай отгук!

С пръсти, които трепереха от ярост, Джини нахлузи роклята през главата си и се дръпна, когато той се доближи до нея.

— Няма да посмея да те нападна, малката. Не и при положение, че долу чакат цяла сюррия френски войници, готови да ти се притекат на помощ! Не, аз исках само да предложи помощта си. Пръстите ти изглеждат толкова непохватни този следобед.

Преди тя да успее да възрази, той нетърпеливо я обърна и Джини бе принудена да застане мирно като усещаше как топлите му пръсти се допират леко до кожата ѝ, докато закопчава роклята на гърба ѝ.

— Косата ти — наистина мисля, че трябва да направиш нещо с нея. Искаш ли да я среша вместо теб?

Без да дочака отговора ѝ, той бе взел гребена от малката масичка и като я хвана пред себе си, заклещена неудобно между стройното му твърдо тяло и масата, той започна да реше косата ѝ с дълги отсечени движения, като не обръщаше внимание на гневните ѝ викове от болка, когато задърпаше гребена през някоя сплетена къдрица.

— Какво... какво си мислиш, че ще спечелиш по този начин? — попита тя задъхано и гневно. — Вече призна, че не можеш да ме спреш да сляза долу и със сигурност не можеш да ме разубедиш да кажа на младия лейтенант всичко, което знам. Ако си поне наполовина такъв умник, за какъвто се мислиш, досега щеше да си избягал!

Той пусна четката и я обърна с лице към себе си, а ръцете му внезапно я стиснаха силно за раменете.

— Вече е твърде късно да бягам, Джини. И освен това никога не съм обичал да бягам от опасности. Всъщност, *querida*^[1], възнамерявам да те придружа до долу. Това може да се окаже някак вълнуващо.

— Ти си луд! — думите излязоха от гърлото ѝ шепнешком. — Ще те убият!

— Но аз ще отведа няколко от тях със себе си. А и това е по-добре, отколкото разстрел или мъчения, макар че съм сигурен, че ти ще съжеляваш да изпуснеш такова удоволствие.

— Няма да те оставя да ме изнудваш, за да мълча, Стив Морган! Имам да уреждам твърде много сметки с теб!

— Тогава ги уреди с мен, по дяволите! Кажи им, че съм те отвлякъл и че си тук въпреки волята си, но ако им кажеш, че аз имам нещо общо с хуаристите, още поне половин дузина, че и повече невинни хора ще бъдат избити за назидание на целия град. Нали видя

онова село? Искаш ли и тук да се случи същото нещо? Ще ти кажа как го правят, Джини — те заповядват всички да излязат навън, започват да броят и обикновено застрелват всеки пети. Но понякога твоите галантни французи полудяват и откриват, че не могат да спрат да стрелят. И когато всичко свърши, ти ще си тук, за да ги забавляваш, нали? Тук има цяла рота — седем французи и петнадесет мексиканци — наемници. Те ще те занимават поне до среднощ!

— Не, не, не! Не ти вярвам! Лъжеш, през цялото време си ме лъгал! Не биха го сторили.

Леко, нервно почукване на вратата накара Джини да притихне, като прехапа устни, за да сдържи гнева си.

— Естебан! Света Дево! Тези френски войници стават прекалено буйни! Заплашват да се качат горе и да направят това място на пух и прах, ако сеньоритата не слезе долу.

— Можеш да им кажеш, че ей сега ще слезе. Оправя си косата, за да изглежда още по-хубава, нали така, мила? Не се тревожи, мамичко, само им предай каквото ти казах. Помни, че никак не се радваш, дето сме тук!

Джини чу как стъпките на дебелия жена заглъхват и откри, че се е втренчила в Стив. Той бе облечен тържествено, целият в черно, с изключение на синия му брокатен жакет. Сакото, което носеше, не бе достатъчно дълго, за да закрие пистолета в кобура, който бе ниско върху хълбока му.

— Изглеждаш така, сякаш ще ходиш на погребение! — изстреля думите тя, без да се замисля, и почервения от гняв, когато той се засмя.

— Може би за собственото си! А сега, миличка, защо не побързаш и не направиш нещо с косата си? Нашите бъдещи завоеватели очевидно не обичат да ги карат да чакат.

Той хвана ръката ѝ, когато заслизаха надолу и Джини, вече свикнала с настроенята му, усещаше колко е нервен — тази напрегнатост и безразсъдство у него, които обикновено вървяха ръка за ръка с опасността. Започваше да вярва, че всъщност той обича вълнението от поемането на рискове. Джини злобно си помисли, че и тя възнамерява да се наслади на следобед. Ще си играе с него на котка и мишка, ще го накара да чака, а после ще му отправи обвинението, когато най-малко очаква това, точно когато започне да се чувства сигурен, че няма да го издаде...

В бара бе шумно от високите гласове, които викаха на френски и испански, че искат още алкохол, по-силна музика и повече жени. Навсякъде се виждаха само униформи; не се мяркаше нито един човек в цивилни дрехи. В един ъгъл малка група музиканти свиреха шумно, понеже животът им зависеше от това.

Французите вече бяха изпили достатъчно, за да почнат да буйстват. Мексиканските им колеги бяха по-заети да си избират от контингента хубавици на Вера.

— Ей, ти, старата дебела пачавро! — извика един от войниците на френски, докато Джини и Стив се бяха спрели в най-долната част на стълбището. — Къде е жената?

Един от другарите му шумно се засмя.

— Старицата знае как да си върти бизнеса, трябва да ѝ се признае! Да ни достави френската гълъбичка, специално за нас...

Гласът му постепенно заглъхна, като видя, че същата птичка, за която говореше, най-после бе слязла долу, хванала плътно под ръка един висок, брадат мъж от Северна Америка, които го гледаше с леден поглед.

Във внезапната тишина, която последва, Джини наистина не можеше да се отдели от ръката на Стив. Бе чула нещата, казани по неин адрес и сега видя откровената похот по лицето на всеки мъж в тази стая, което не се опитваха да прикрият.

С някак разчувстван глас, който внезапно прозвуча много южняшки, Джини чу как Стив каза провлечено:

— Боя се, че е станала някаква грешка. Тази дама, господа — тук той натърти съвсем леко саркастично, — е моя съпруга.

Джини пое дъх, а гневът я заслепи за момент толкова, че се олюля. За щастие мадам Вера избра точно този момент, за да се притече на помощ, сложила ръце на кръста, а огромният ѝ бюст се тресеше при всяка стъпка под червената ѝ сатенена рокля.

— Ето! Какво ви казах? Не исках да ви приемам тук. Казах ви, че това не е подходящо място за човек да отседне с жена си. Но какво да правиш — чужденци! — обърна се тя към масата, заета от слабичкия френски лейтенант, и отчаяно разпери ръце. — Боже мой! Можеш ли да възразиш на някой чужденец, кажете ми? Той влезе вътре насила. Каза, че били прекалено уморени, за да си търсят друго място за нощувка. Какво можех да направя?

— Почакай малко! — гласът на Стив звучеше раздранено. — Аз ти платих предварително, не е ли така? При това с хубави стари американски долари. Тази проклета страна! Наемаш си стая да пренощуваш в някой развъдник за бълхи и хубавата ми женичка да търпи обиди! Е, господа, нека да ви кажа...

— Мосю! Един момент, ако обичате...

Лейтенантът стана припряно и се запъти към тях. Като се приближи, той се поклони на Джини. Именно той пръв я бе накарал да осъзнае голотата си чрез начина, по който я погледна и сега въпреки волята си Джини усети, че се изчервява, когато срещна дългия му оценяващ поглед, който я премери от глава до пети.

— Мосю, вие трябва да извините хората ми. Връщаме се от дълго и уморително пътуване, разбирате ли. И естествено, направихме грешка, като видяхме съпругата ви на прозореца и... ами... — той разпери ръце, извил длани нагоре в извинителен жест, макар че косият поглед, който хвърли към Джини, бе доста нагъл. — Умолявам ви, Мосю, да приемете извиненията ни. Нямахме намерение да ви обидим. Разбирате каква е ситуацията, сигурен съм! Може би ще се присъедините към компанията ни на масата? Малко шампанско?

— Е, сър, това звучи като много мило предложение, но не знам дали жена ми...

От начина, по който едрият американец хъкаше и мънкаше лейтенантът заключи, че той е кръгъл глупак. Типичен американец, разбира се! Но жена му — о, тя бе прекалено хубава за съпруга. Повероятно бе да му е любовница и като се съдеше по това колко бързо бе утихнало избухването на мъжа — кой знае? Може би щеше да се уреди нещичко...

Докато мислеше трескаво, французинът събра пети и грациозно се поклони на Джини.

— Ако мадам ми позволи? Вече две години не съм бил във Франция и жадувам за нежния мелодичен говор на една сънародничка. Шампанското е хубаво, уверявам ви — той говореше на бърз, образен френски и Джини се поколеба, като погледна към Стив. Той я гледаше, а устата му бе разтеглена от странна полуусмивка.

— Не можах да разбера и половината от това, което каза човекът, но ако искаш да пийнеш шампанско, любов моя, не виждам защо да не се присъединим към компанията на лейтенанта.

Какво бе намислил сега? Какво планираше? Каквото и да бе, тя щеше да се погрижи да не успее! Какъв артист беше — тя би искала да му даде един урок, да му покаже, че и тя може да играе точно толкова добре!

Джини се усмихна лукаво на младия войник и след това прехапа устни, сякаш бе обърквана.

— Е, щом сте сигурен, че разбирате — вие и войниците ви — че аз не съм... не съм...

— О, Bon Dieu, мадам! Не си го и помисляйте! Отново ви моля хиляди пъти за извинение...

— Ще прием или не?

Доста ядосан, че прекъсват речта му, французинът леко се поклони.

— Но, разбира се, мосю! И позволете ми да ви се представя. Лейтенант Франсоа Д'Аржан. На вашите услуги, господине, госпожо!

— Викат ме Грей. Джон Грей. А тази госпожа тука е жена ми, Вирджиния.

Джини отново пое въздух, полузадушена от ярост. Той отиваше твърде далече! Но тя позволи на лейтенанта да ги отведе до масата си, леко отделена от останалите, и се усмихна в знак, че оценява истинското френско кавалерство, когато хората му станаха на крака и се поклониха, когато тя минаваше.

Преди да измине и половин час, бутилката шампанско се бе превърнала в няколко бутилки и останалите французи също ги бяха наобиколили, което дразнеше лейтенанта им. Един набит, доста кисел сержант не спря да долива чашата на американеца, а той, какъвто бе дръвник, изглеждаше щастлив да пие колкото си иска и да пуши пурата си, като се усмихваше приятелски на лекия, забавен разговор на френски, който се водеше около него.

Д'Аржан забеляза, че лицето на жената бе поруменяло от удоволствие и вълнение, макар че без съмнение шампанското също имаше заслуга за това. Той също се погрижи чашата ѝ винаги да е пълна.

Но тези двамата определено бяха странна двойка и не си подхождаха! Вече бе открил чрез хитроумни, заобиколни въпроси, че едрият американец е от Тексас. Бе търговец на добитък и всъщност призна, че е обеднял след войната. Беше в Мексико, за да се опита да

купи животни с парите, които му бяха останали и да ги прекара до някакъв град със странно име в Канзас, където смяташе, че ще получи огромна печалба.

— Трябва да осигурявам на моята кукличка коприни и хубави дрънкулки — той се захили простовато и като улови погледа, който му хвърли жената, Франсоа можеше да се закълне, че прочете неприязън в него.

Аха, помисли си той със задоволство, значи не всичко е наред тук! Мадам — ако тя наистина е мадам Грей — е отегчена. Кой може да я вини? А по-късно съпругът ѝ почти призна, че жена му била настоявала да го придружи в това глупаво пътуване.

— Малката ми Джини трябва да е ревнива — рече той с глупав смях. — Решила е, че ще тичам след хубавите сеньорити, вместо да се занимавам с работата си, освен ако не дойде и тя.

В този момент хубавата малка Жинет се задави с шампанското и грубият селяндур, мъжът ѝ, само влоши нещата, като започна да я тупа здравеняшки по гърба.

— Ей, кукличке, все го пиеш това нещо прекалено бързо. И като си помисля, май си зачервила бузките. Може би трябва да намерим някое местенце за хапване. Аз самият умирам от глад.

Като помисли трескаво, Д'Аржан успя да избегне един семеен скандал, като предложи да му направят честта да вечерят с него. Не, той настоява! Сержант Пишон бе отличен готвач. Той щеше незабавно да тръгне напред и да приготви вечерята. Мадам Грей веднага се бе усмихнала, като каза любезно, че с удоволствие би приела и той е ужасно мил. И когато Д'Аржан, който бе успял да седне до нея, притисна многозначително крака си в нейния под масата, тя бе продължила да се усмихва.

Джини се чувстваше с понатежала глава от шампанското и ролята, която играеше. Надяваше се, че Стив го избива студена пот. Така му се пада! Сега бе неин ред и във всеки един момент, когато си поискаше, тя можеше да насъска всички тези хора срещу него, като им каже кой е и какъв е. А междувременно Джини се наслаждаваше на това, че може отново да говори на френски, да задава въпроси за любимия си Париж и преди всичко да се чувства поласкана от отношението към нея като към хубава жена.

Вероятно поради шампанското Джини не усети, че лейтенант Д'Аржан става все по-озадачен, колкото повече разговарят.

Значи мадам Грей бе живяла в Париж дълго време и всъщност бе полуфранцузойка. От внимателно подхвърлените въпроси Д'Аржан вече бе научил, че тя не знаеше почти нищо за по-известните локали като тези, които той и приятелите му посещаваха. Мадам Грей спомена за някакви чичо и леля, назова някаква тиха улица в квартал, където къщите бяха притежание само на най-богатите и влиятелни хора. Не беше възможно наистина да е живяла в една от тези къщи, освен ако не е била прислужница или гувернантка, естествено. А ако е била последното, това обясняваше начина, по който се изразява — като дама. Така би трябвало да е, разбира се. Богата млада жена от добро семейство естествено нямаше да скита из една страна, която е във война, с един очевидно прост американец. Нито пък ще спи в порутен хан, държан от мадам с доста съмнителна репутация.

Докато виното продължаваше да се лее, мексиканските наемници ставаха все по-буйни. Някои вече се бяха оттеглили горе със сеньоритите, които си бяха харесали. Д'Аржан забеляза, свил презрително устни, че американецът явно заспиваше. Явно не бе навикнал на шампанско и жалко, наистина, че хабеше хубавото вино. Но мадам бе съвсем друго нещо — тя ставаше доста весела и все по-хубава с всяка изминала минута. Дори евтината и доста ярка рокля, с която бе облечена, никак не намаляваше красотата ѝ. Недоволна красавица със съпруг, който бе твърде глупав, за да забележи какво става под носа му — нима нещата можеха да се наредят по-добре? И той, Франсоа, не бе спал с жена повече от месец, ако не се броят няколкото, които бе заставил насила — мръсни мексикански пачаври, които крещяха обиди, ритяха и дращяха. Тази жена няма да се бори с него, той ставаше все по-уверен в това с всяка изминала минута!

Като се усмихна и се приближи още повече към нея уж заради разговора, в който тактично го бяха въвлекли хората му, комплиментите на лейтенант Д'Аржан ставаха все по-жарки, а намеците му — все по-дръзки. Един или два пъти мадам Грей, или Жинет, както вече я наричаше в ума си, дори се изчерви. Той стана по-смел, вече уверен, че съпругът ѝ дървеняк не знае и думица френски, а хубавите ѝ зелени очи се сведоха под погледа му. Забеляза, че тя хвърли подозрителен поглед към мъжа си и се усмихна.

— Той заспива, съпругът ви — каза лейтенантът меко на френски. — Макар че не разбирам как може да го стори, когато до него стои самото съвършенство. О, ако можех само да ви покажа колко ценя присъствието ви тук...

Кракът му отново се притисна в нейния под масата.

— Ставате твърде дързък, мосю! — каза тя остро и добави тихо: — И ако съм на ваше място, не бих го подценявала. Може да бъде опасен.

Дали искаше да каже, че мъжът ѝ е ревнив? Със сигурност не личеше да е така. Но може би само се преструваше на срамежлива.

— Мадам — каза Д'Аржан със сериозен тон, — не мога да виня никого, че ревнува такова ценно притежание! Но ако ми позволите, като почитател на вашата красота и елегантност, ще ви задам един личен въпрос. Какво правите тук в действителност с човек, който толкова малко ви оценява? Това не е място за една дама, тази полудяла страна, и още по-малко за хубава жена като вас. Виж, в Мексико Сити...

След като гласът му утихна многозначително, Джини си помисли объркано, че може би това е нейният шанс да обясни всичко. Естествено младият лейтенант ще изгаря от нетърпение да ѝ помогне, макар че тя не харесваше кой знае колко твърде нафуканото му държане. Но когато разбере...

— Мосю — започна тя неуверено, като се опита да намери точните думи, — може би трябва да ви обясня...

— Любов моя, става късно. Може би готвачът на добрия лейтенант не е успял да намери какво да сготви за вечеря. Във всеки случай мисля, че трябва да оставим тези господата да изпълняват военските си задължения и да потърсим някое местенце за хапване. Знаеш как винаги ми се приспива, като си пийна на гладен стомах!

Лицето на лейтенанта бе притъмняло при ненавременното прекъсване. Нещо в тона на едрия американец го бе накарало да стисне зъби, макар че не можеше да определи какво точно. Но мъжът бе селяндур, разбира се. Човек не можеше да го сбърка. Д'Аржан презрително не обърна внимание на пистолета, който носеше американеца. Всички каубои там носеха пищови. За тях това бе част от облеклото. И освен това, какво можеше да стори един пистолет срещу

цяла рота френски войници? Той се усмихна пресилено и заговори с благ тон:

— Мосю, няма защо да се безпокоите, уверявам ви! Пишон ще се върне след няколко минути, или ако желаете, може би ще е най-добре ние да отидем до казармата. Самият аз имам отлично шампанско, което с удоволствие ще ви предложи. И съм уверен, че и менюто ще ви допадне — на вас и на мадам.

Той хвърли жаден поглед към Джини и тя поруменя, макар че все още бе гневна и озадачена, задето Стив я бе прекъснал точно в този момент. Улови как я гледа с онзи вбесяващо насмешлив поглед, а едната му вежда бе леко наклонена, сякаш за да каже, че оставя решението на нея. Дори лейтенант Д'Аржан я гледаше с очакване.

— От месеци не съм яла нищо прилично, както много добре ти е известно! — каза тя на Стив доста грубо. И след това, с внезапна усмивка, закачливо сложи ръка на рамото му като примигва с очи в умишлена пародия. — Моля те, не можеш да ми откажеш!

Той естествено разбра какво искаше да каже, както го бе замислила. Само тя забеляза лекото изпъване на устните му и вътрешно ликуваше. Нека да повърви още малко по опънатото въже! Тя можеше да го издаде веднага щом реши и той го знаеше. Мисълта ѝ даде опияняващото чувство на власт.

— Любов моя, много добре знаеш, че нищо не мога да ти откажа! И отново хиляди благодарности, лейтенанте.

Стив се изправи и непохватно прекатури стола. Видя как Джини се намръщи и развеселено ѝ се усмихна. Малката проклетница, тя се забавляваше! Но трябваше да ѝ признае това — бе неин ред да е отгоре и тя се възползва.

Д'Аржан обясняваше набързо на хората си, че се връща в казармата и американците ще бъдат негови гости. Някои от мъжете го поздравиха с една лукава усмивчица, която той се престори, че не забелязва.

Навън слънцето блестеше ярко и Джини се сви, за да се скрие от него. Като хвърли лек извинителен поглед към Стив, лейтенантът ѝ предложи ръката си. Стив леко поизостана, преструвайки се че се оглежда любопитно наоколо и забеляза сбръчкания мексикански селянин, седнал унило на крайчеца на една изгнила дървена пейка, загърнат в пончото си. Мъжът, бежанец или просяк, ако се съди по

външния му вид, сякаш бе задрямал и все пак Стив улови как окото му се белна, докато отмести поглед настрани.

— Хей, тоя беден старец изглежда така, сякаш не е ял като хората с години! Вземи това, амиго, купи си нещо за хапване...

Мъжът зарови ръце в праха след небрежно хвърлената монета, като смотолеви благодарностите си на някакъв рядък индиански диалект.

Д'Аржан и Джини бяха спрели и лейтенантът звучеше раздразнен.

— Но мосю! Не трябва да окуражавате тази измет! Дайте им едно песо и те ще почнат да го очакват. И в следващия миг като се обърнете, ще ви забият нож в гърба.

— О, глупости! Не мога просто да гледам човек, който е мършав и изгладнял като него — рече Стив меко. — Видяхме твърде много такива, откакто сме тук, нали, скъпа?

— Предпочитам да не обсъждам неприятни неща — каза Джини остро, отказваща да участва в играта му, каквато и да бе тя. Макар че все още с недоволство отчиташе присъствието му до лакътя си, докато продължиха да крачат по улицата, тя все така се правеше, че не го забелязва, и вместо това запазваше усмивките си за французите.

Французите бяха устроили временната си казарма в единствената по-здрава на вид кирпичена сграда, която се оказа местният затвор. Но, както бързо обясни Д'Аржан, той самият заемаше помещенията на надзирателя в съседната сграда и се бе погрижил да са чисти и удобни.

— Затворите винаги са ме карали да се чувствам малко странно — подхвърли Стив небрежно. — Държите ли някакви затворници тук?

— Само един — отвърна Д'Аржан малко нетърпеливо. — Всъщност смятаме, че човекът, който сме заловили, е шпионин на хуаристите. Той сякаш нямаше никаква работа тук. Утре ще го разпитаме и ще разберем.

— Така ли? — американецът всъщност изглеждаше заинтересуван. — Мислите ли, че ще успеете да изкопчите нещо от него? От това, което съм чувал за тези... както там им викате, те не се предавали лесно.

— Имаме си начини, мосю. Повярвайте ми, ако този човек в килията е един от тези подли хуаристи, ще е щастлив да си признае, когато хората ми приключат с него.

— Предполагам, че законите ви тук са по-различните от нашите. Ами ако все пак не е шпионин?

Д'Аржан вдигна рамене със светнали очи.

— Всички грешим, мосю. Ала сега е война. Обясненията на човека не ни се сториха задоволителни, а и след време човек придобива инстинкт за тези неща... — той завърши изречението си с изразително свиване на раменете, но въпреки това се почувства доста облекчен, когато американецът не продължи с въпросите си.

Вече две години бе в Мексико и въпреки това не обичаше да гледа мъченията. Бе виждал френски войници, често осакатявани, преди да бъдат убити, и без да му мигне окото изпълняваше заповедта на маршал Базен да екзекутира всеки заподозрян хуарист, без да минава през формалния съдебен процес. Все пак това бе война! Но макар че наказателният отряд бе едно нещо, мъченията, макар и понякога необходими, бяха съвсем друго. Те му преобръщаха стомаха. Той можеше да даде заповед за тях, но предпочиташе да не ги гледа.

За щастие двама американски наемници пазеха на пост пред вратата на затворника — калени момчета, родом от другата страна на границата, които предпочитаха да напечелят пари, като се бият срещу хуаристите, отколкото да се надхитрят със закона в родината си. Един от тях — висок, светлоок тексасец, който се наричаше Том Бийл — щеше да проведе „разпита“ на затворника. Лейтенантът бе виждал методите на Бийл по-рано и си личеше, че Бийл обича да върши работата си. Заедно с другия мъж, известен само като Блу, бяха добър екип. И двамата бяха бързи с оръжието и абсолютно безмилостни. Вече бяха доказали качествата си на пазачи, като издирваха скитащи банди от партизани — хуаристи, които се движеха като сенки и предпочитаха да нападат французите от засада, отколкото да ги пресрещнат лице в лице в открит бой.

Преданият сержант Пишон бе направил каквото можеше, за да подобри вида на апартамента, който преди това е бил на надзирателя. Подът бе лъснат и след добавката на няколко ръчно изработени местни килима, мястото бе станало по-ведро. А що се отнася до вечерята, там нямаше нужда от извинения. Пишон бе надминал себе си, като бе направил всичко по свой вкус от това, което имаше на разположение. Д'Аржан гордо поднесе сухо бяло вино с пилето и бе поласкан, когато

мадам Грей се съгласи с него, че тази реколта е една от най-добрите точно за този сорт.

Мъжът ѝ, американецът, яде със сериозен и съсредоточен вид, като лочеше виното, сякаш бе просто вода. Истинско прахосничество за тази свиня, която не може да го оцени, помисли си Д'Аржан, като направи кисела гримаса.

Но мадам Грей — Жинет — тя бе нещо съвсем друго. Съпругът ѝ очевидно не заслужаваше такава красота и финес и Франсоа Д'Аржан усети, че става все по-заинтригуван с напредването на вечерта. Той се извини лицемерно на американеца, задето говори на френски, но здравенякът само направи великодушен жест с пурата си и му каза „хич да не се притеснява“. Що за човек бе този? Несъмнено от онези, които не биха се поколебали да използват жена си за стръв, за да изпълнят амбициите си в бизнеса. И също толкова очевидно нещата между тях явно не вървяха по мед и масло.

Веднъж съвсем за кратко разговорът се обърна на политика и се оказа, че госпожата, както и самият Д'Аржан, се надявала, че южните щати ще спечелят наскоро приключилата гражданска война. Съпругът ѝ, от друга страна, само бе повдигнал вежда и я бе предупредил, че жените не бива да се месят в политиката.

— О, ти си непоносим! — избухна ядосана тя и съпругът ѝ се ухили снизходително, като се обърна към лейтенанта, сякаш за да потърси подкрепа, повдигайки широките си рамене.

Като обърна бързо разговора на по-лични теми, Д'Аржан откри чрез умело насочващи въпроси, че младата жена е доста начетена, в добавка към другите ѝ качества. Майка ѝ умряла, когато тя била съвсем малка, а все още живият ѝ баща също бил американец.

— Значи сте от Луизиана, така ли?

— Уви, не, мосю! Надявах се да остана там по-дълго, особено в Ню Орлиънс, но татко толкова бързаше да стигне до Тексас... — тук тя се спря замислено, сякаш не искаше да продължи.

— Аха, и несъмнено там срещнахте съпруга си — каза окуражаващо Д'Аржан.

— Аз... да, наистина срещнах мосю в Тексас — каза тя кратко.

Можеше да добави още, след като бе пила достатъчно, за да стане по-смела, но в този момент глупавият ѝ мъж стана рязко, а

столът зад него шумно се прекатури. Д'Аржан забеляза, че той леко залита.

— Трябва... трябва да ме извините за момент. Тази храна наистина си я бива! Но мисля, че имам нужда от... от малко свеж въздух. Има ли някой кенеф наблизо?

Джини видимо се изчерви, а на лицето ѝ се изписа неудобство и отвращение. Д'Аржан се намеси тактично, щастлив, че може да се отърве от съпруга ѝ, пък било то и само за известно време.

— О, мосю, извинете ме! Нека ви покажа.

— Не, не, не бих си и помислил да ви безпокоя. Само ми кажете къде е и аз ще го намеря. Бас държа, че е там отзад, нали? Точно като у дома...

Като залиташе, леко усмихнат, брадатият американец намери пътя към задната врата, водеща към малък вътрешен двор, където къщата бе под прав ъгъл спрямо задната стена на самия затвор.

Селяндур! Нека си намери удобно място да се облекчи. Може би, с малко повече късмет, той щеше да падне в несвяст. Но поне бе осигурил златна възможност за самия Франсоа и той възнамеряваше да се възползва максимално от нея.

— Извинете ме, мадам, задето оставих съпруга ви да пие толкова много — каза Д'Аржан меко. — Но трябва да ви призная, че копнеех да остана насаме с вас от първия миг, в който ви видях! Не можете да си представите колко ме развълнувахте с красотата си. Мога да гледам зелените ви очи часове наред, да се възхищавам на мекотата на устните ви...

Младата жена изглеждаше леко объркана, но Д'Аржан я хвана за ръката и я притисна настоятелно.

— Аз съм пленен от вас! Казвам ви го толкова внезапно и скоро, защото сме във война, мадам! Може би никога повече няма да видя толкова хубава жена като вас. Вие просто ме накарахте да загубя и ума, и дума.

Той я придърпваше към себе си, когато се чу изстрел от куршум. Бързо и някак почти гузно Д'Аржан скочи на крака, докато младата жена нададе малък задавен вик.

— Mon Dieu! Хуаристите!

В този момент едрият американец се появи на вратата с глуповата физиономия, ухилен до уши.

— Извинете. Съжалявам ако съм ви стреснал. Не исках да стрелям, нали разбирате. Само проверявах дали е зареден и проклетият пищов изгърмя! Не мога да го разбера.

Преди Д'Аржан да успее да отвори уста, Джини каза студено:

— И защо, кажи ми, изведнъж реши, че трябва да провериш дали е зареден?

— А? — американецът поглеждаше ту към Д'Аржан, ту към жена си. Изглеждаше озадачен. — Но, мила, много добре знаеш, че винаги почвам да си проверявам пистолета, като видя как те гледат мъжете — той погледна към втрещения лейтенант, все още с усмивка на лицето. — Наистина съм ревнивец, а и добър стрелец. Питайте Джини, ако не вярвате! Мъжете винаги я зяпат и аз направо полудявам, макар и да знам, че на моята кукличка не ѝ пука за никой от тях. Тя хич не обича да се ядосвам. Нали така, ангел мой?

Д'Аржан бе добил леко разтревожен вид. Няма начин мъжът ѝ да е подслушвал разговора им. Ако беше мексиканец, щеше да заповяда да го изведат и да го разстрелят, но не смееше да се забърква с американски гражданин, особено с някой, който има толкова красива съпруга и то от добро потекло — ако наистина бе от добро потекло, а не просто гувернантка, която се бе омъжила, за да се чувства по-осигурена.

Жената бе онемяла от гняв, а очите ѝ хвърляха искри, но Д'Аржан успя да овладее гласа си и се засрами, задето прозвуча толкова помирителен:

— Н... но мосю! — започна той с леко запъване. — Нали не си мислите, че аз...

— О, боже, естествено, че не! Не, ами че вие се държахте ужасно любезно с нас, нали така, мила? И въобще не сте от този тип мъже, които тя харесва. Но наистина не ми се понрави държането на някои от хората ви в бара. Аз имам склонност да приемам нещата навътре и почнах да си мисля разни неща и май именно това ме накара да полудея!

— Мосю — рече Д'Аржан леко разгневен, — вече се извиних от името на хората си! Но ако настоявате...

Настоятелно почукване на вратата и разтревоженият глас на сержант Пишон му дадоха възможност да спре и той се изправи с леко облекчение.

— Боя се, мосю, че случайният ви изстрел е причинил безпокойство сред хората ми. Ако ме извините за момент, аз ще им обясня.

С рязък поклон към американеца и жаден поглед към жена му Д'Аржан бързо отвори вратата и отиде в предната стая, където Джини го чу да се оплаква на френски, че глупавият американец, този тромав идиот, е бърникал пистолета си. Затварянето на вратата прекъсна последните му думи, а Джини стана на крака и се обърна ядосано към Стив.

— Стив Морган! Писна ми от това... това глупаво преструване! Възнамерявам да...

Той бързо пристъпи напред и хвана китката ѝ достатъчно здраво, за да изтръгне вик на болка от устните ѝ. Глупавото пиянско изражение се изпари от лицето му.

— Казвам се Джон Грей и гледай да не забравяш това! А що се отнася до това, което възнамеряваш да направиш, Джини, най-добре първо си помисли внимателно. Затворникът тук е Пако Дейвис. Сега вече се убедих със сигурност, че наистина е той. Когато стрелях, дойде до прозореца и аз имам намерение да го измъкна оттам.

Тя видя познатите безразсъдни пламъчета в очите му и възкликна от изненада.

— Но това е лудост! Градът е пълен с войници, както ти е добре известно. Ще те...

Той внезапно се разсмя.

— Убият? Но това би трябвало да те зарадва, любима. Нали? Аз те моля само да не проваляш опита ми. Ако наистина ме хванат, сигурен съм, че това ще се окаже много удобно за теб.

— Нямам желание да бъда оставена в ръцете на група войници, които не са виждали бяла жена от месеци насам, особено ако мъжът, когото смятат за мой съпруг, току-що е екзекутиран като предател! — отвърна тя.

— Опитай се да погледнеш нещата от добрата им страна. Може би красивият млад лейтенант ще те запази за себе си — подхвърли той меко.

Очите му я гледаха усмихнато и за миг тя си помнели, че Стив ще я целуне. Но мигът отмина и се чу приглушено трясване на

предната врата. Той я пусна и се просна на един стол, с нехайно изпънати напред крака, когато протегна ръка за чашата си.

Д'Аржан се извини, задето толкова се е забавил, и наля още вино. Той бе забелязал, че мадам Грей изглежда поруменяла и доста мрачна, когато влезе в стаята и че разсеяно разтрива китката си. Така значи! Нима грубият ѝ съпруг, този селски вол, се осмеляваше да я нарани? Може би наистина бе ревнивец. В такъв случай още вино само ще усилва ревността му или ще го приспи.

Лейтенантът се постара да завърже разговор с мъжа, но той сякаш не се интересуваше от нищо, освен от добитък и му отговаряше главно с едносрични думи. Американецът наистина изглеждаше сънлив. Бе изпил огромно количество вино и клепките му сякаш се спускаха, и дори не бе достатъчно възпитан, та да прикрие прозевките си. Даже младата жена бе станала мълчалива и доста замислена. Може би се страхуваше от съпруга си, макар че по-рано не изглеждаше да е така.

— Става ужасно късно. Ще заспя още тук, на място, ако не си легна — внезапно обяви американецът, като преплиташе език.

— Но, мосю, само още едно питие! Вижте, бутилката е наполовина пълна, а аз никак не обичам да хвърлям на вятъра такова хубаво вино. Е, мосю, мислех, че вие, американците, се гордеете, задето толкова издържате на пиене!

Д'Аржан почувства, че хитростта му е възнаградена, когато отпрати предизвикателството и видя намръщената физиономия върху лицето на едрия мъжага.

— К'во искаш да кажеш с това, мислел си. Разбира се, че можем да носим алкохол по-добре от всеки друг. На бас, че е така!

Д'Аржан гледаше ликуващо как американецът протегна ръка към бутилката и я наведе над чашата си. Не можа да се въздържи да не хвърли един поглед към жената и се почувства поласкан, когато забеляза, че тя го гледа. Крайчецът на устните ѝ се изви много леко в зачатък на усмивка, преди да сведе срамежливо очи. Значи... усещаше какво си бе наумил той и го одобряваше! Той започна да се обнадеждава.

Ето защо Д'Аржан естествено се подразни, когато чу острото почукване на вратата. Бе още по-обезпокоен, когато вратата се отвори

внезапно, преди да е имал време да отговори. Американци! Нямаха представа какво значи тактичност и етикет!

Мъжът, който влезе, затваряйки небрежно вратата зад себе си, бе Том Бийл, един от хората, което би трябвало да пазят затворника. Как смееше да нахълтва тук?

— Бийл! Какво правиш тук? Мисля, че съм ти казвал...

— Казахте ми, че трябва да ви съобщя веднага, щом затворникът прояви желание да признае. Е, изглежда, че е в настроение да започне. Но иска вие да го чуете.

Бийл бе много висок и слаб, с високи скули и доста хлътноло лице. Косата му бе сламеноруса и прилепнала от пот и мазнина по ръбестия му череп. Очите му бяха бледосини и безизразни и Джини не можа да не потрепери, когато погледът му премина през нея.

От всички тях само Стив, с чаша пред устата, изглеждаше напълно незаинтересован.

По навик Том Бийл първо разгледа стаята, макар че бе влизал вътре и преди. Той бе убиец по професия и наблюдателността за него се бе превърнала в инстинкт. Носеше един пистолет в кобур, повесен ниско над хълбока му. Свали пушката, с която обикновено не се разделяше, и я постави до вратата, след като се увери колко души има в стаята. Той бе научил, че френските войници настояват за тази ненужна любезност. И стига да беше в безопасност, защо не? Все пак плащаха добри пари за услугите му.

Бийл първо забеляза жената. Още щом прекрачи прага, усети присъствието ѝ. Веднага разбра, че е американка, млада и доста красива.

„Ще ми се да си намеря някоя такава“, мина му през ума. Отдавна, твърде отдавна не бе имал американка, особено като тази, чиято хубост още не е преминала.

Понеже бе в стаята на френския лейтенант и поради присъствието на жената, Бийл направи грешка, която обикновено не би допуснал. Той приспа наблюдателността си, като изучаваше открито жената, докато говореше с французина. И поради това почти не забеляза съпруга ѝ, който се бе облегал назад на стола си и жадно отпиваше от чашата с вино. Вече бе чул приказките на френските войници и презрително бе решил, че мъжът е някакво жалко пиянде. Жената — тя имаше значение.

Д'Аржан не пропусна да забележи как очите на Бийл станаха още по-бледи, докато на лицето му открито бе изписана похотливост и това го ядоса. Той нямаше право да влиза по този начин и още по-малко да зяпа така.

— Вие ме прекъснахте, Бийл. Говорехте за затворника, нали?

С известна трудност, Бийл откъсна поглед от жената и отново погледна Д'Аржан, чието лице бе намръщено и доста надуто.

— О, да. Е, както казах, изглежда, че внезапно реши да си признае, особено когато започнах да му описвам всички методи, които се канех да използвам, за да го накарам да пропее — Бийл се засмя с вълча усмивка. — Казва, че знае къде се крият хуаристите в близките хълмове, но щял да каже само лично на вас. Май си мисли, че може да му дадете опрощение.

— Не прощавам на хуаристи, които са направили признания — започна лейтенантът строго. — Но, разбира се, човекът няма защо да научава това, докато не си признае. Да, мисля...

Отегчен от самодоволната реч на лейтенанта, Бийл отново зашари с очи.

Те минаха покая жената, която внезапно пребледня и застина на мястото си с наведена глава. А по-нататък брадатият мъж се бе разположил толкова отпуснато на стола си, все още с чаша вино в ръка, сякаш не можеше да понесе да я пусне отново.

Бийл започна да отмества поглед с безразличие, когато нещо, някакъв проблясък на спомен за нещо познато премина през ума му и привлече погледа му към другия американец.

Като повечето професионални убийци Бийл разчиташе главно на инстинкта си и причината, поради която бе останал жив толкова дълго бе, че вярваше на предчувствията си — послания, изпращани като леки трептения от подсъзнанието му. Сега по-скоро инстинктът, отколкото паметта му подсказа, че е виждал този човек преди и при други обстоятелства. И освен това забеляза начина, по който го гледаше мъжът в момента — наблюдаваше го внимателно и студено с много тъмносини очи, които контрастираха странно с черната му брада и коса.

Това бе — очите! Той ги е виждал да го наблюдават и преди над дулото на един пистолет. Само веднъж и то много отдавна, но Том

Бийл никога не забравяше човек, който бе успял да вземе връх над него.

Той прекъсна рязко и грубо думите на французина, като пристъпи напред и спусна ръка върху дръжката на пистолета си.

— Вие... Виждал съм ви някъде, господине. Някъде, някога, пътищата ни са се преплитали.

— Виж какво, Бийл... — започна французинът, когато американецът вдигна изненадано поглед, сякаш го бяха събудили от пиянското му вцепенение.

— Бийл ли каза? — гласът на мъжа бе изпълнен с внезапна пиянска ярост.

Но не посегна към пистолета си, както си помисли Бийл. Неочакваният му вик стресна Бийл точно толкова, колкото и останалите и това му коства частите от секундата, които му бяха необходими, за да измъкне пистолета си. Това, и бързото движение на ръката на мъжа, когато плисна чашата вино в лицето му.

Тялото на Стив Морган последва движението на ръката му, когато се хвърли върху масата и падна върху Бийл, а тя затисна изненадания стрелец и се счупи като кибритена клечка. Загубил равновесие, Бийл бе паднал заднишком и сега, преди да успее да се помръдне, един юмрук се заби в лицето му, две ръце го хванаха за косата и започнаха безмилостно да блъскат главата му в твърдия кирпичен под.

— Значи Бийл, така ли? Проклет негодник, мислиш ли, че не бих разпознал всеки мръсник, който се е опитал да избяга с жена ми? Тогава не те убих само защото тя ме накара да обеща, че няма да го сторя, но за бога, ти все още я преследваш и този път със сигурност ще ти свестя маслото!

Това бе последното нещо, което Бийл си спомни, преди да потъне в тъмнина — тъмнина, белязана с тъмночервени ивици и агонизираща болка.

Когато масата се счупи, Джини изпищя, обзета от истински страх и скочи на крака. Д'Аржан, напълно изумен, стоеше с отворена уста и за момент не можа да осъзнае какво се бе случило.

— Мосю, мосю, спрете! Да не сте полудял? Спрете, за бога, ще го убиеете!

Той се наведе с намерението да дръпне бесния американец от падналия в безсъзнание наемник. Този идиот очевидно не бе на себе си. Какво му ставаше? Дали наистина бе разпознал Бийл или това бе самовнушение на един пиян маниак?

С яростен рев американецът замахна с ръка назад, докато Д'Аржан я дърпаше и накара французинът да се олюлее. Преди да успее да се окопоти, американецът бе скочил на крака и сега хвана за раменете жена си, която се канеше да изпищи. Той грубо я разтърси, докато я ругаеше.

— Ти, измамна флърца такава! Ти си го подмамила — флиртувала си с него, хвърляла си му по някоя от хитрите си усмивчици, когато си мислиш, че не те гледам както правиш с всеки срещнат. Същото правеше и тази вечер с лейтенанта тук и си мислеше, че не виждам какво става, кучка такава!

Жената бе зяпнала от ужас и страх и не можеше да си поеме дъх. Фибите излетяха от косата ѝ, изтропаха по пода и косата ѝ се разпиля по раменете.

— Не, недей! — успя да изхленчи тя. — Моля те, недей!

Френската галантност на Д'Аржан бе възмутена. Пиян идиот! Той бе откачил. Полудял от ревност, той не знаеше какво прави.

— Спрете! Настоявам да спрете! Мосю!

Той забеляза с облекчение, че верният сержант Пишон бе дошъл на бегот от стаята си, гледаше ги и не можеше да повярва на очите си.

— Простак! — извика Д'Аржан на френски. — Ненормалният американец не е на себе си. Ще убие жена си! Не можеш ли да направиш нещо, вместо да стоиш там и да зяпаш? Ела и ми помогни!

Заедно те най-после успяха да хванат ръцете на американеца и да го дръпнат от разплаканата му жена. С шокиран вик тя се бе строполила в един стол с ръце върху гърлото си. Д'Аржан бе очаквал да има трудности при опита да задържат такъв огромен мъж, при това заслепен от ярост, какъвто изглеждаше в момента, но веднага щом го хванаха здраво, той сякаш се облегна на тях, залитайки неуверено на краката си.

— Не... не съм виновен аз — промърмори той мрачно. — Тя винаги ме кара да постъпвам така. Пиенето, само то помага. Винаги мъже...

— Не е вярно! Не му вярвайте, не вярвайте на нито една негова дума! — избухна жената, с очи пламнали като зелен огън. — Той е зъл, ужасен мъж. Той ме нарани!

— Мадам, мадам, моля ви да не се разстройвате! Съпругът ви е пиян, не може да се държи разумно. Боя се, че ще трябва да го задържим в затвора. Заради вас самата естествено, както и заради безопасността на всички невинни хора в града, хората ми...

Д'Аржан грабна пистолета Смит & Уестън, калибър 44 от кобура на американеца и го постави на своя колан, в случай че мъжът реши да буйства отново. Той се усмихна успокоително на уплашената жена, която сега го гледаше изненадана.

— В затвора! — повтори тя със странен глас и лейтенантът побърза да я успокои:

— Не се притеснявайте, умолявам ви! Само ще го задържим тук за една нощ, докато изтрезнее. Това ще му бъде за урок, мадам, а той се нуждае от такъв, трябва да признаете това.

Той се обърна предупредително към американеца:

— А вие, мосю, ако ми обещаете, че няма да ни създавате повече неприятности, ще ви позволя да ме придружите до затвора като джентълмен, без белезници на ръцете. Това е заради мадам, нали разбирате? Но трябва и да ви предупредя, че ще съм насочил собствения ви пистолет към вас през целия път до там, така че повече никакви прояви на насилие, ако обичате!

— В затвора? — рече жената отново. Тя сякаш бе изумена. — Наистина ли ще го задържите в затвора?

— Повярвайте ми, мадам, налага се! Заради дисциплината, разбирате ли? Но — гласът му изведнъж секна и сега заговори на френски с ясно послание в очите си — след като се погрижа за това, ще се върна тук, за да ви придружа лично до хотела ви. Няма защо да се безпокоите, ще се погрижа за всичко.

Тя се изчерви, прехапа устни и той отново се поздрави, задето я е намерил. Каква красавица! И особено сега, когато бе със спуснатата коса. Той ще я накара да полудее по него с милувките си. Ще бъде много внимателен, много нежен...

Думите ѝ го върнаха в реалността — тя го молеше за нещо.

— Ако нямате нищо против, бих искала да дойда с вас, за да се уверя, че е заключен здраво. Той е опасен, искам да го видя зад

решетките!

Д'Аржан се усмихна на себе си. Аха! Сега бе решила, че мрази съпруга си. Това е още по-добре. Може би щеше да успее да я убеди да дойде с него в Мексико Сити. Ще бъде хубаво отново да си има любовница, особено някоя толкова сладка като нея. Няма да е трудно да се отърве от мъжа — нека Бийл си оправя сметките с него, когато дойде в съзнание!

Мосю Грей изглежда разбираше, че е загазила. Сега бе много мирен и засрамен. Главата му клюмна отчаяно. Докато стоеше и се олюляваше на краката си, мъжът изглеждаше почти жалък.

— Не, никакви неприятности повече... обещавам ви... — промълви той с преплетен език. — Искан само да си легна, това е всичко... спи ми се...

— Обещавам ви, мосю, че тази вечер ще спите спокойно в затвора ми. Един хуарист ще ви прави компания и се боя, че те до един миришат лошо, но това няма да има значение. Утре много рано сутринта ще го екзекутираме, така че може да спите, докогато си искате!

Д'Аржан се усмихна съзаклятнически на жената, но тя продължи да изглежда доста унила. Ядът бе оставил руменина, която избиваше по скулите ѝ и само я правеше още по-привлекателна.

— Трябва да се уверя, че е на сигурно място в затвора — настоя тя.

— Тогава елате с мен, мадам — рече Д'Аржан. — И вие, мосю. Съвсем наблизко е. Вървете на крачка пред мен, ако обичате, точно така.

Той извърна глава, за да погледне с отвращение счупената маса и кристалния сервиз. Най-хубавата му покривка бе изпоцапана с винени петна. Бийл лежеше по гръб като мъртвец и само лекото му неравномерно дишане издаваше, че е жив. Този пиян американец несъмнено щеше да съжалява, че е нападнал Том Бийл. Е, какво пък, заслужаваше си това, което Бийл и партньора му щяха да му приготвят!

— Пишон, остани и почисти тази бъркотия — заповяда лейтенантът. — И при това бързо, защото ще се върна веднага щом чуя какво има да признава хуаристът. Можете да се погрижите и за Бийл. Може би някой компрес на главата му...

— Да, мосю капитан. Веднага!

Пишон със закъснение отдаде чест, докато лейтенантът го гледаше гневно — как смееше Пишон да го издига в ранг. Когато командирът на Пишон излезе, той въздъхна при вида на стаята, която точно преди това бе изчистил.

Какъв късметлия бе лейтенант Д'Аржан! Държеше на мушка глупавия съпруг, който вървеше пред него и бе прегърнал през кръста хубавата му жена. Истински французин бе този Д'Аржан!

[1] querida — скъпа, любима (исп.). — Б.пр. ↑

Входът на затвора, както каза Д'Аржан, бе на не повече от петнадесетина метра от къщата на надзирателя, която лейтенантът бе отделил за себе си. Въпреки това, като вървеше много бавно зад тромавия, гузен американец, Д'Аржан успя да излее цял поток смели комплименти в ухото на спътницата си. Тя не отговори, но му бе позволила да я прегърне през кръста и не мислеше, че ще протестира твърде много срещу волностите му по-нататък.

— Вие сте прекалено хубава, за да бъде пропиляна външността ви за такъв дръвник като мъжа ви, скъпа мадам! Нуждаете се от някой, който да оценява вашите прелести, хубавите ви устни и тяло. Повярвайте ми, би трябвало да сте облечена така, както заслужавате — в най-красивите рокли, с перли на ушите и около врата ви. Аз не съм от тези мъже, които одобряват побоя над жените. По-скоро бих превзел вашата крепост с целувки, Жинет. Ще ви покажа. Тази вечер ще ви направя щастлива, кълна се!

— Мосю! — шепотът ѝ прозвуча почти като молба и Д'Аржан се засмя, като стисна по-здраво талията ѝ, сигурен в победата си.

Той неусетно премина на ти:

— Няма защо да се преструваш пред мен, малката ми. Пожелах те още в мига, когато те видях на прозореца с коса, паднала върху гърдите, точно като сега. Още тогава знаех какво ще се случи между нас — увлечен в думите си, Д'Аржан стана по-поетичен: — Няма да можеш да се оплачеш от мен като любовник, chere. Ще бъда много нежен, кълна се! И ако останеш при мен, ще бъда щедър.

Едрият американец внезапно се закашля и сякаш се препъна. Д'Аржан злобно го сръга с пистолет в гърба с надеждата, че ще го заболи. Той осъзна, че жената се бе отдръпнала от ръката му и го гледаше разчувствана със сълзи на очи.

— Вие всъщност сте повярвал на всички ужасни неща, които това... това куче каза по мой адрес! Наистина си мислите, че съм някоя евтина жена, нали?

Той се опита да я успокои. Защо жените бяха толкова чувствителни?

— Не, скъпа моя! Ти си ме разбрала погрешно. Естествено, че си дама и ще се държа с теб като с такава. Но повярвай ми, не те обвинявам, задето би предпочела всеки друг пред този хапльо.

Отново пистолетът смушка грубо пленника в гърба, като го подкара по трите стъпала, които водеха до вратата на затвора. Той се надяваше, че жената няма да му се опъне на този етап. Все пак го бе окуражавала доста открито досега, какво друго очакваше?

— Хайде, хайде, малката ми, не бива да си мислиш, че не те уважавам — рече той успокоително. — Тази вечер ще ти покажа колко голямо е уважението и да, възхищението ми от теб, от това хубаво тяло, скрито под роклята, която не може да изкара на показ истинските ти прелести.

Той отново я обгърна с ръка около кръста доста грубо и я придърпа напред, понеже знаеше, че някои жени предпочитат да бъдат третирани по-властно от мъжете. В следващия момент той самодоволно реши, че е преценил правилно положението, защото тя спря да протестира и тръгна доста послушно с него.

Мъжът, известен като Блу, отвори вратата с насочена към тях пушка и доби облекчено изражение, заменило изненадата, изписана на лицето му преди това, когато видя залитация, пиан затворник, когото лейтенантът бе довел.

Затворът се състоеше само от две стаи — една, която използваша за канцелария и една голяма килия. Стените бяха от здрава зидария с дебели железни решетки на вратата на килията и малко прозорче. Оттатък един мъж седеше прегърбен върху дървен нар с мръсно пончо, наметнато на раменете му.

Когато французинът и пленникът му влязоха, мъжът в килията скочи на крака и се приближи до решетките, като ги разтърсваше яростно.

— Американец! Кучи син! Гринго! Няма да деля една килия с този мръсен гринго! — разкрещя се той.

— Млъкни, измет такава! — извика Блу ядосан със заплашително вдигнат юмрук.

Споменът на французина за това, което се случи после, бе малко неясен, сякаш като в кошмар и точно толкова нереален.

Едрият американец залитна и падна върху решетките, когато Д'Аржан го бутна. Докато падаше, той събори Блу, който загуби равновесие. В един миг Блу стоеше на краката си с извърната глава, за да извика нещо на хуариста. А в следващия момент лежеше безпомощен и се гърчеше на твърдия под, стиснал слабините си и стенещ като болно животно. Брадатият американец бе причинил това, а пиянското му държане сякаш се бе изпарило, докато коляното му ловко се вдигна нагоре и удари мъжа, изваждайки го от строя.

И сега със студен и твърд поглед и без маската на глупост върху лицето си държеше пистолета на Блу, докато се обърна към Д'Аржан, с гръб към стената на килията.

— Най-добре пусни този пистолет, който държиш. Ако се поколебаеш, ще те застрелям, без да ми мигне окото.

Все още зашеметен от случилото се, Д'Аржан пусна пистолета. Острият делови глас продължи да раздава заповеди:

— Джини, вземи тези ключове и отключи вратата. И побързай, скъпа, седим върху буре с барут.

Тихо, като се придвижваше като марионетка, тя тръгна напред и коленичи предпазливо до стенещия мъж с болезнено изражение на лицето, за да вземе ключовете от колана му.

Без да чака нова команда, тя отключи вратата на килията и затворникът излезе ухилен, като се наведе небрежно, за да вдигне пистолета, който Д'Аржан бе изпуснал.

— Напомни ме да те целуна, когато стигнем достатъчно далеч от града, Джини — каза той нежно, докато минаваше край нея.

Тя го погледна безизразно. След това Д'Аржан си помисли, че през цялото време тя бе като в транс.

Малко след това, след като оставиха Д'Аржан и Блу със завързани ръце и запушени усти заключени в килията, трима души слязоха нехайно и бавно по трите стъпала на затвора. Един от тях бе жена. Възседнаха конете и излязоха от града, без да се крият. Тъй като американецът и жена му бяха гости на лейтенанта, никой от войниците под негово командване не направи нищо, за да ги спре.

След като излязоха от покрайнините на града, препуснаха в галоп. Нито Стив, нито Пако проговориха, макар че след малко стана ясно, че знаеха в коя посока да се запътят.

Джини все още се чувстваше замаяна. С ярката си жълта рокля не можеше да язди разкрячена, но нямаше друг изход, понеже конят ѝ бе оседлан. Голите ѝ крака започнаха да замръзват и след няколко часа цялото ѝ тяло се схвана и вцепени. Въпреки това тя не се оплака, нито ги помоли да спрат, за да си починат. Все пак, ако французите тръгнаха да ги преследват, те щяха да търсят и нея. Това не можеше да е истина!

Отново яздеха в подножието на планината, докато наоколо бе страховито и тъмно като в рог. По някое време през нощта спряха, за да си починат конете под една надвиснала над тях скала и Джини едва намери сили да се дотърти до един голям камък, на който се облегна и очите ѝ се затвориха. Стив я бе свалил от коня, бе ѝ дал черното си сако, за да я предпази от нощния хлад и една манерка, от която да пие. Но сега двамата с Пако, само две по-тъмни сенки, които се сливаха с останалите, говореха тихо помежду си.

Тя бе твърде уморена, за да слуша, твърде уморена дори да изпита желание да чуе разговора им. Сакото миришеше на цигарен дим и миризмата усили още повече главоболието ѝ. Имаше чувството, че ако помръдне, главата ѝ ще се разцепи.

Защо не стори това, което трябваше да стори? Държането на Д'Аржан към нея щеше да се промени бързо, ако му бе казала коя е и че е държана като заложница. Дали той щеше да предпочете да не ѝ повярва по свои собствени причини? И защо така послушно бе изпълнила резките заповеди на Стив и сега вече самата тя също бе преследвана. Джини се опита да се убеди, че е постъпила така само защото не искаше да измъчват и да убият Пако. Но какво пък правеше той тук? Естествено сигурно е знаел плановете на Стив още от самото начало. Той също бе крадец и престъпник, въпреки... въпреки... Тя изведнъж осъзна, че Пако е застанал над нея, че ѝ благодари, казва ѝ, че вече потегля, заминава в друга посока.

— Може би ще се срещнем пак скоро — каза той. — Кой знае? А ти бе чудесна — добави той. — Благодарен съм ти.

Тя измърмори нещо. Не можеше да си спомни какво. Но внезапно той изчезна и Стив се бе навел над нея, за да ѝ помогне да се изправи с изненадващо нежни ръце.

— Най-добре ще е да потегляме, bebe — каза той тихо. Тя го погледна странно. Той я бе нарекъл bebe — бе използвал френска

дума? Но все пак това бе само една дума, а човек лесно може да понаучи някоя и друга дума от всеки език.

Той ѝ помогна да се качи на седлото и тя попита безизразно:

— Колко далеч ще бягаме този път?

Видя как той вдигна рамене в тъмнината, докато пришпориха конете си в лек галоп.

— Зависи колко бързо се движим. Сега ще излезем в равнината и ми се ще първо да изминем колкото е възможно по-голямо разстояние, за да се отдалечим максимално от нашите приятели отзад.

— Имам ужасно главоболие! — каза тя внезапно и това бе първият белег на някаква емоция, който бе показала откакто излязоха от града.

Той се засмя безчувствено.

— Това най-вероятно е от махмурлука, Джини. Пи твърде много шампанско.

Тя искаше да изкрещи насреща му, да го засипе с обиди и ругатни, но това щеше да ѝ коства твърде голямо усилие. Джини отново се умълча мрачно и затвори очи, за да спре болката, която пулсираше през слепоочията ѝ при всяка стъпка на коня.

Тяхното пътуване през следващите четиридесет и осем часа следваше познатия метод, към който Джини бе принудена да привикне. Яздеха през нощта и после се криеха някъде, за да поспят през най-горещата част на деня. Единствените други хора, които срещаха, бяха някой и друг селянин — кравари, които пазеха някое малко стадо с невероятно мършави животни.

След като планината остана зад гърба им, земята сякаш се разстели безкрайно в четирите посоки до хоризонта пред тях. И всичката тази земя, обясни накратко Стив, принадлежеше на големите земевладелци — *hacendados*. Гласът му бе прозвучал доста язвително и я накара да го погледне рязко. В такива моменти тя си спомняше, че майка му е била мексиканка и се питаше дали това е причината, поради която се бе забъркал с хуаристите. Дали по някакъв начин се чувстваше измамен или лишен от нещо?

Тя му задаваше въпроси за Мексико, за Хуарес и този път той явно я взе насериозно и ѝ отговори внимателно и честно. Именно големите земевладелци, които искаха да запазят миниатюрните си кралства, поддържаха Максимилиан. Той ѝ каза за крепостната

система, която превръщаше селяните в роби на техните феодали, обработвайки цял живот земя, която никога нямаше да им принадлежи. Хуарес бе искал нещата да са по-различни — бе намалил властта на църквата, бе настоявал дори децата на индианците да ходят на училище. Той представляваше заплаха за начина на живот на богатите земевладелци, повечето от които бяха с европейски произход.

— Ами ти? — настояваше Джини. — Не може да се счита за мексиканец. Защо искаш да застанеш на страната на някои от тях?

Но на този въпрос той не даваше пряк отговор.

— Може би съм искал да узная какво значи да се биеш за дадена кауза — каза той веднъж шеговито.

А следващият път, когато отново го попита, Стив отвърна:

— Нали не си забравила, че съм мелез?

Той продължаваше да я озадачава. Тя познаваше формата на тялото му и допира на кожата му почти колкото своите собствени и въпреки това не знаеше почти нищо за него — кой е и какъв е. Знаеше, че не е обикновен наемник — мелез. Понякога говореше като образован човек, а друг път — по-зле от неграмотен. Имаше приятели индианци от двете страни на границата и познаваше дори земите, през които минаваха сега, така че Мексико му бе толкова познато, колкото и Съединените щати. Изглеждаше най-малкото необичайно, че някой е пътувал толкова много през живота си — макар че естествено, казваше си тя с леко презрение, вероятно бе прекарал повечето време да бяга от закона.

— Къде ме водиш този път? Боже мой, толкова се уморих да яздя и да бягам!

Равнините с тяхната пустота се врязваха през долините и малките каньони сякаш трептяха в маранята. Джини се чувстваше неизразимо мръсна и уморена до смърт.

Изненадващо той се спря, за да начертае груба карта в пясъчливата земя.

— Ние сме в централна Месета. Ето ги планинските вериги, Сиера Мадрес от двете страни — той начерта двете назъбени линии, — а ние сме тук някъде в центъра, в провинция Закатекас. Пред нас има още планини и после Мексико Сити. Но това е доста по-далеч и не ме поглеждай така обнадеждено, скъпа. Аз все още няма да те заведа там, не още.

— Но защо? Защо не? Сега няма да има никаква полза от мен, можеш да ме пуснеш и да се движиш по-бързо без мен. Защо съм ти сега?

Тя видя как я погледна и се изчерви, като го чу да се смее леко.

— Руменината ти отива, знаеш ли? Дори под тена, който си придобила.

— О, дяволите да те вземат, Стив Морган!

Тя се изскубна от него и се втурна към коня си, възседна го с развети поли, без да си направи труда да се обърне, за да види дали я следва. Срита с пети животното и усети как то полита напред. Обзе я внезапен, безпричинен страх, примесен с отчаяние. „Какво правя тук? Какво ще стане с мен? Защо не иска да ме освободи?“ Тя се наведе ниско над гривата на коня си и усети как горещият ветреца я лъхна в лицето. Шапката, която той ѝ бе дал, отхвъркна от главата ѝ и започна да се вее зад нея, повесена на шията ѝ.

Тя яздеше с някаква отчаяна сляпа ярост, като усещаше устремния бяг на коня под себе си. Едва когато животното започна да се уморява и намали хода си, Джини усети че през цялото време той бе яздил пред нея. Тя вдигна глава, за да изкрещи омразата и страха си от него и видя как той протяга ръка, хваща я за кръста и я прехвърля от седлото ѝ върху неговото.

— Липсваше ми да яздя с теб и да държа тялото ти близо до себе си по този начин — каза той меко в ухото ѝ. — Джини, глупачето ми, наистина ли си мислеше, че ще те оставя да избягаш? И къде отиваше?

— Надалеч. Където и да е, няма значение, стига да е далеч от теб и от това, в което ме превръщаш — тя почти изкрепя думите насреща му, като се задъхваше и не можеше да си поеме дъх. — Не направи ли достатъчно? Трябва ли да ме показваш в евтини барове и долнопробни публични домове като своя курва? Трябва ли да ме мъкнеш, където и да отидеш като... военен трофей? Какво се опитваш да направиш с мен?

— Не забравяй, момиченце, че първо на първо взех само това, което ти сама ми предлагаше! А после останалите — Карл Хоскинс или френският ти любовник — изисканият капитан Реми. Мислиш ли, че ще те чака в Мексико Сити? Затова ли нямаш търпение да стигнем там?

Най-накрая го бе накарала да избухне, помисли си тя, но не ѝ пукаше. Нека да ѝ е ядосан, какво друго можеше да стори с нея, което вече да не бе правил?

— Каквато и да съм, ти си ме направил такава! И ако сега ми остава само да бъда любовница на някого, то тогава предпочитам да стана хетера и сама да си избирам любовниците, вместо да бъда евтината ти опашка!

— В такъв случай, Джини, ако амбицията ти е да станеш проститутка, най-добре да научиш как се отнасят с тях. И запомни — никаква борба, никаква съпротива — мъжът очаква нещо в замяна на парите си!

Преди тя да успее да каже и дума, той дръпна рязко юздите на коня и се изхлузи от гърба му, като я носеше със себе си.

Нямаше да му се отдаде, не и този път. Няма да се остави ръцете и целувките му да я разтопят. Може би ако откажеше да се бори, ако откажеше да чувства, той ще се умори от нея и ще я пусне.

Стив я държеше здраво за ръката и ѝ причиняваше болка, но поне се сети да постели одеялото си сред пелина, с който бе обрасло всичко наоколо. Е, това нямаше да е първият път, когато я бе извел на открито, легнала на твърдата земя. Тя усети как я бутна назад и легна вдървено и упорито там, където я бе оставил, като забеляза почти ликуващо начина, по който ядът присвяткаше в погледа му, когато тя не обърна внимание на грубата му заповед да се съблече и то незабавно.

— Щом искаш да стане така... — промърмори той някак заканително.

Почти невярваща на очите си Джини видя как той извади ножа, който винаги носеше със себе си в една ножница, завързана на крака му. Докато тя полагаше усилия, за да лежи неподвижно, той срязва дрехите ѝ бързо и умело от настръхналата ѝ кожа. После свърши, нехайно захвърли ножа настрана и застана над нея, като свалеше колана си.

— Разтвори краката си за мен, рита — каза той почти небрежно. — Хайде да те видим колко струваш.

Думите и начинът, по който ги каза, неговата увереност, че може да я получи толкова лесно, толкова евтино, внезапно отново вдъхнаха

сили в тялото ѝ и тя се почувства така, сякаш цял поток от бясна ярост кипеше във вените ѝ и почти я подлудяваше от гняв и омраза.

Докато той се наведе над нея, тя отметна ръце, обхваната от истинско отчаяние, и пръстите ѝ докоснаха ножа, който той толкова небрежно бе захвърлил настрана. Джини го грабна и замахна над тялото му. Усети как пробожда плътта. С шок, който разтърси цялото ѝ тяло, тя усети, че острието отхвъркна от костта. Сляпо, в пристъп на страх и ярост тя щеше да замахне отново, но този път той бе подготвен за нея. Ръката му хвана китката ѝ и зверски я изви. Когато тя го погледна отново, видя, че цялата му риза от едната страна бе пропита с кръв. Той бе приклепнал на пети като индианец и бе вперил поглед в нея, сякаш я виждаше за първи път.

Китката на Джини пулсираше силно, но внезапно, когато на свой ред го погледна, усети само отчасти болката. Нещо се преобърна в нея, докато лежеше там гола под жарките слънчеви лъчи, а небето бе като една голяма синя купа над главата ѝ — нещо странно, непознато и примитивно. Погледите им се кръстосаха и неговият бе неразгадаем.

— Все пак трябваше да бъдеш жена на команч — рече той внезапно. — Но ако наистина бе такава, вече щях да съм мъртъв.

Тя не пророни нито дума. Само бе вперила поглед в очите му. Там се четеше болка, сега виждаше ясно това, както и нещо като озадачено учудване, но не и гняв.

Кръвта се стичаше по тялото и надолу по крачола му, но той не направи нищо, за да я спре.

— Все още искам да се любя с теб — каза той тихо.

— Преди това ще ти изтече кръвта!

Но думите ѝ бяха шепот и още докато ги произнасяше, той отново се наведе над нея и тялото ѝ се пробуди, за да приеме неговото. Тя усети топлата му, лепнеща и мокра кръв върху гърдите си и когато отново отвори очи, видя лешоядите, кръжащи над тях — малки черни точици на фона на заслепяващата синева.

Той се помръдна в нея и тялото ѝ се изви, за да го посрещне. Гласът ѝ звучеше отнесен, сякаш сънуваше:

— Можех да те убия. Тези лешояди — те са ми свидетели. Виждам ги.

— А аз предпочитам друга смърт — малката смърт, която настъпва всеки път, когато те чукам, Джини!

Той ѝ заговори на свободен френски език и тя зяпна от изумление. Отново усети как гневът ѝ се завръща и започна да дере гърба му с нокти като дива котка, докато той започна да я ругае на испански и после на френски. След това затисна с устни нейните в толкова страстна целувка, че тя забрави гнева си и думите, които искаше да изкрещи в лицето му и не усещаше нищо, освен тялото си и дивия глад и у двама им, който трябваше да бъде задоволен.

Раната от ножа ужаси Джини, когато по-късно я погледна — дълбоко, злобно пробождаше в ребрата му, под мишницата. Но докато тя я промиваше, Стив ѝ каза хладнокръвно, че е преживявал и по-лоши рани от тази.

— Добре че острието е срещнало реброто ми, иначе сега щеше да си кукуваш сам-самичка тук — подкачи я той леко.

— Не се ли сърдиш? — попита тя изненадана, докато пристягаше здраво ивиците плат около гърдите му.

Той вдигна рамене и присви очи.

— Предполагам, че все някога щеше да се случи. И ще ме научи да не бъда толкова нехаен с този нож за в бъдеще — той я изглежда някак замислено и изпитателно. — Както и с теб. Подцених те, Джини — теб и твоя инат.

Тя се отдръпна от него мрачно и му обърна гръб. Съзнаваше колко нелепо изглежда — бе облечена само с ризата му и една никаква пола, съшита от одеяло.

— Предполагам, че и аз съм те подценила — каза тя сприхаво. — Все пак ти говориш френски и през цялото това време, всички тези месеци си ме оставил да си мисля, че... — тя прехапа устни раздражено, като си помни някои от нещата, които френският лейтенант ѝ бе казал. Защо Стив се бе преструвал? И откъде се бе научил да говори френски толкова добре?

— А защо тогава не спрем да се подценяваме един друг, а? — той се бе приближил зад нея и тя с неудобство и гъдел усети присъствието му зад рамото си, но не се обърна. — Джини — гласът му прозвуча почти като въздишка и я изненада. — Виж, ако само си търпелива за известно време, може би нещата ще потръгнат. Одеве когато препусна като същински дивак, щях да ти кажа, че до утре вечер ще бъдеш на сигурно място. Не — добави той набързо, когато тя се обърна срещу него, — не някоя стая над евтин бар, нито пък място като това на

Лилас. Къща. Тя е на един мой приятел, но ще бъде само твоя. За теб ще се грижи една жена.

— Ами ти? Ще ме оставиш някъде сама, докато ти...

— Мислех, че ще се зарадваш да се отървеш от мен за известно време! — гласът му отново стана равен и безизразен и тя не можеше да разбере какво си мисли. Мълчеше и го чакаше да продължи. — Налага се да отида до Мексико Сити, Джини. Има някои неща, които трябва да уредя. И не мога да те взема със себе си поради очевидни причини. Но когато се върна...

— Ако се върнеш! — подхвърли тя. — Ако! Теб те търсят да те заловят, Стив Морган, и аз много добре знам това. Нима наистина си мислиш, че можеш просто така да влезеш не другаде, а в Мексико Сити и да се измъкнеш от там жив?

— Ще се върна. Но дори и да не успея, братовчед ми Реналдо ще се погрижи да те върнат здрава и читава на баща ти.

Той не искаше да ѝ каже нищо повече, макар че тя ту го молеше, ту го заплашваше. Не ѝ каза нищо, което искаше да узнае. Щял да я изпрати обратно при баща ѝ веднага щом се върне, поне ѝ обеща това. Нима тя не искаше точно това? А ако той не се върне, Реналдо щял да се погрижи за нея. Всъщност Реналдо не му бил истински братовчед, призна той. По-скоро нещо като негов вуйчо, макар че били почти на една и съща възраст.

— Но в Мексико викаме на всички роднини братовчед или вуйчо — каза той нехайно.

Е, поне ѝ бе обещал да я пусне, помисли си Джини, като се облегна на него, както бе свикнала, и веднага се изправи отново, след като усети почти незабележимото му потрепване от болка. Но заедно с мисълта, че ще е свободна тя усети нещо като страх, почти нежелание, което още не бе готова да осмисли. И какво щеше да се случи, когато се върне? Как щяха да реагират всички — баща ѝ, Соня, всеки, който знаеше какво ѝ се е случило? Ще се върна във Франция, реши тя накрая и си наложи да не мисли повече за това.

Подножието на планината зад тях бе започнало да се обагрят във виолетово с настъпването на вечерта, когато Джини видя стадото. Този път бе доста големичко и пасеше мирно в дългите сенки на здрача. А там, където имаше стада...

Тя се сви до Стив, когато чу тропотът на копита. Двама кравари с ярки шарени кърпи, завързани около кафявите им вратове под широкополи шапки се спряха до тях. И двамата носеха оръжие, а единият държеше пушката си готова за стрелба, така че явно им нямаша особено доверие, но преди Джини да успее да си поеме остро дъх, те бяха свалили шапките си и ги размахваха лудешки, а лицата им се разтеглиха в широки усмивки, след като го познаха.

— Дон Естебан! — извика един от тях. — Не знаехме, че ще идвате!

— Да, но казах на Диего, рекох му: „Никой не язди по този начин, а и дон Естебан не би пропуснал фиестата по случай рождения ден на нашия el patron.“ Доста време мина, а?

Очите им се спряха за момент на Джини и любезно се отместиха. Този път тя почувства облекчение, защото Стив не се спря да си говори надълго и нашироко. Той се ухили в отговор на мъжете и направи някаква закачлива забележка за фиестата и жаждата му за *aguaciiimente*.

— Но не мога да ида да видя дядо си и приятелите ми с този побойнически вид. Ще ви потърся утре, приятели и ще пийна по една чашка с вас. До утре.

— *Hasta mañana*.

Тези думи бяха квинтесенцията на Мексико, помисли си Джини иронично. Всичко чакаше да стане утре. А какво щеше да донесе следващият ден за нея?

За да прикрие неудобството, което изпита, когато краварите се бяха приближили, тя бързо попита Стив:

— Кой бяха те? Добре ли ги познаваш?

— Много добре. Често съм яздил с тях и понякога сме се напивали заедно. Те са мои приятели.

— Но те те нарекоха дон Естебан — настоя тя.

— А — тя усети как той сви рамене. — Дон е само един вид любезно обръщение. Все едно да кажеш на някого „господине“ в Щатите. Да не би да си очаквала, че съм нещо повече от обикновен кравар? Това разочарова ли те?

— Откакто се научих да очаквам от теб най-лошото, едва ли си способен да ме разочароваш — отвърна му тя. Но любопитството и желанието да не мисли за мястото, където я водеше, я накара да

продължи да упорства с въпросите. — Все пак — настоя тя замислено — не е много вероятно обикновен кравар като теб да е толкова образован, колкото изглежда си ти. Нито пък да знае френски.

— О, Джини! — в гласът му се усещаше лека насмешка. — Боя се, че много ще те разочаровам. Разбираш ли, аз никога не съм ходил в обикновено училище. Понаучил съм това-онова от книга и като слушах как говорят хората. А що се отнася до френския — научих го от една проститутка от Ню Орлиънс. Това достатъчно ли ти е?

Тя не му повярва. Искеше да го разпита за американския му баща, но последните му думи я накараха да замълчи. Човек като него, който често навестяваше проститутки, очевидно не бе имал много вземане-даване с почтени жени в миналото си. Неволно изправи гръб и усети как ръката му се затегна около кръста ѝ.

— Няма нужда да ревнуваш, мила. Това бе много преди да те срещна. И може би ти също можеш да ме научиш на нещичко.

Думите му бяха недвусмислени, но тя отказа да ухапе въдицата и остана мълчалива и мрачна, докато видя малката горичка.

Дърветата бяха високи и изглеждаха много стари, дори в тъмносиния полумрак на вечерта. Тя чу как отнякъде излая куче и между дърветата просветнаха светлинки, когато се приближиха. Джини бе обзета от странно чувство на безутешност, сякаш вече бе виждала някъде това място и усети как въздъхна. Малка горичка, гостоприемни светлини, една къща някъде пред тях. Може би някога това е бил домът на Стив, но тя бе чужденка. Въпреки странното чувство на познатост тя никога не бе виждала това място. И що за човек беше този братовчед? Как ще реагира на присъствието ѝ?

Нямаше повече време да размишлява. Вече минаваха през горичката, следвайки извиваща се пътека, която водеше до къщата. Джини остана с впечатлението, че покрай пътя има високи храсти и тежкият мирис на някакви цъфнали цветя все още витаеше във въздуха.

Няколко ниски стъпала, осветени от два фенера, водеха до тясна веранда, която обхождаше цялата двуетажна постройка. Понеже очакваше нещо по-малко, Джини отначало се изненада от големината на къщата, а след това от внезапната неочаквана поява на двама въоръжени кравари, които сякаш изникнаха изпод земята. Две кучета, които лаеха диво, тичаха напред.

— Предполагам, че мириша по-различно — каза Стив сухо. Като повиши леко глас, той извика: — Сядайте, дяволите да ви вземат, песове проклети!

Лаят се превърна в скимтене, докато кучетата се подчиниха и размахаха опашки.

— Това е дон Естебан! — рече единият от мъжете. — Почти ви очаквахме, сеньор, но е толкова късно, а и фиестата започна вчера...

— Къде, по дяволите, е братовчед ми? Реналдо! Няма ли го?

Стив се смъкна от коня и хвърли поводите на единия от ухилените мъже. Джини усети как я вдига и я притиска до гърдите си.

— О, за бога! — прошепна тя. — Нали няма да ме представиш на братовчед си вътре в този ми вид?

Вратата се отвори и навън се процеди ивица светлина, а на фона ѝ се очерта силуетът на висок, доста прегърбен мъж, който застана там за момент, а след това се втурна към тях да ги посрещне с широко разтворени обятия.

— Естебан! Вчера получих някаква много объркана бележка, но не можах да я разгадая. Почти се боях, че вече си в Мексико Сити. Толкова се радвам да те видя.

— Не мога да отвърна на прегръдката ти, Реналдо. Нали виждаш, имам гостенка за малката къщичка. Нали не е заета?

В този момент мъжът вече стоеше пред тях, но нито държането, нито тона на гласа му издаваха, че е изненадан или учуден.

— Разбира се, че не е заета. Надявах се да дойдете, така че лично наредих да е така. Роза вече чака там и ще видите, че съм се погрижил за всичко.

— В такъв случай веднага ще заведа приятелката си там. Тя е уморена и мисля, че се чувства доста неловко, задето те среща, когато не изглежда в най-добрия си вид.

Руменината изгаряше лицето и врата на Джини. Ако не бе толкова унижена, щеше да избухне в гневни сълзи. Как смееше да я излага по този начин? Как смееше да говори за нея толкова лековато, да я представя като своя „приятелка“? Един французин би казал за любовницата си, че е негова *petite amie*. Няма съмнение, че тази фраза имаше свой еквивалент в испанския! Значи тя трябваше да играе ролята на такава!

— После ще дойдете да изпием по чаша, нали? Ще ви очаквам.

Тя усети някак неловкия поглед, който хвърли към нея Реналдо. Несъмнено горкият човек се чудеше дали да я заговори, или не. Но Стив не му даде възможност да го направи, понеже вече пристъпваше с дълги леки стъпки покрай къщата, като я носеше в ръцете си като перце, сякаш изобщо не бе ранен.

La Caseta, къщурката. По-късно, на дневна светлина, Джини си помисли колко ѝ отива това име.

Бе на известно разстояние от по-голямата къща, сгушена в една полянка сред дърветата, където човек не очакваше да види дом. Една пътека, застлана с неравни камъчета, свързваше двете постройките и въпреки тъмнината Стив сякаш знаеше пътя на пръсти.

Вратата бе отворена и отвътре се изливаше топла светлина. Една дебела, чернокоса метиска седеше отстрани и се усмихна свенливо, когато Стив пренесе Джини вътре, като мина през малката, миниатюрна дневна, зави наляво и сведе глава под ниския таван на прага, за да влезе в спалнята.

Леглото бе огромно. Това май бе най-голямото и най-удобно легло, което бе виждала, помисли си тя. Ярката му ръчно тъкана покривка бе отметната, за да се видят белите ленени чаршафи. Шарените перденца в тон с покривката бяха спуснати, за да закрийт прозореца, който сякаш се простираше по цялата стена.

Стаята естествено бе най-важната в цялата къща. Тя бе по-голяма от дневната, подът бе изцяло покрит с някаква мека постелка, която заместваше килима и вместо с врати сводестите отвори бяха покрити с тежки драпирани завеси.

Стив се наведе, за да я положи на леглото и внезапно, изненадващо Джини се почувства нервна. Всъщност още не искаше той да си тръгва!

— Почакай — каза тя, когато той се обърна да си ходи и в тъмносините му очи се четеше озадачен, почти изненадан израз, когато отново се обърна към нея.

— Не изгаряш ли от нетърпение да се отървеш от мен? — той започна да се усмихва, а очите му станаха лениви, когато много леко се присвиха. — Джини, да не би...

— Престани да си играеш с мен! — сопна му се тя и след това добави без никаква връзка: — Отново започна да кървиш. Най-добре ще е някой да се погрижи за раната ти.

Почти с безразличие той вдигна ръка и лицето му се изкриви в гримаса, когато докосна топлата лепкава кръв, която продължаваше да тече през превръзките.

— Май наистина е така. Е, Реналдо ще се погрижи за нея. Имаш ли нужда от нещо, скъпа?

— Гладна съм и бих искала да се измия, а освен това имам нужда и от някои дрехи — тя каза това с равен тон и сега бе ядосана на себе си и още по-ядосана на него.

— Роза ще ти донесе всичко, от което се нуждаеш. Там отзад има баня — той кимна с глава към завесата, която тя мислеше, че прикрива само една ниша. — Утре ще можеш да видиш двора и останалата част от къщата, ако желаш.

Той се поколеба, а след това направи любезен и нелепо официален реверанс.

— Приятни сънища, Джини.

Когато Роза влетя в стаята, тя започна да се суети като майка около Джини, а свенливите ѝ усмивки прикриваха естественото ѝ любопитство. Въпреки доста непредразполагащата ѝ външност и факта, че не говореше никакъв друг език, освен испански, тя се оказа отлична прислужница и за пръв път от месеци насам Джини се почувства като глезено дете.

Банята имаше дълбока римска вана, която накара Джини да ококори очи от изумление.

— Достатъчно е голяма, та да побере двама души — каза Роза и Джини почувства как отново се изчервява.

Тя си бе помислила същото и неканената мисъл я накара да се почувства неудобно. Роза ѝ помогна да се изкъпе, като изтърка тялото ѝ с ароматен сапун, изми косата ѝ, възкликвайки от медния цвят и красотата ѝ. След това в спалнята Роза започна да масажира болезненото ѝ уморено тяло с одеколон и Джини усети, че вече не е толкова изтощена и схваната.

Леката вечеря, която изяде, както бе увита като полинезийка в меко памучно одеяло, бе отлична. В добавка пи малко леко бяло вино, което ѝ се стори сухо и вкусно. За десерт имаше пресни плодове, сервирани с лед, и Роза кръжеше около нея, подканяше я да яде повече и цъкаше с език, задето е толкова слабичка.

След това в спалнята Роза среса все още влажната коса на Джини пред голямото огледало, което висеше там и възкликна с възхищение, докато го вършеше.

— Сеньоритата е много хубава — такава коса, такава хубава мека кожа. Утре ще донеса някои хубави дрехи. Сеньор ще се зарадва.

Споменаването на Стив напомни ясно на Джини, че все пак тя не бе нищо друго, освен само една пленница и играчка за него. Не можеше да спре да се пита къде бе той и какво прави. Дали бе отишъл да посети мистериозния дядо, за когото говореха онези кравари? И защо бе толкова тайнствен относно всички свои роднини? Тя с горчивина си помисли, че сигурно всички те са хуаристи. Странно бе, че французите са толкова заблудени що се отнася до земевладелците. Може би Роза щеше да ѝ каже повече — всъщност всичко, което искаше да знае. Но тя ще трябва да внимава и да не остави жената да разбере каквото и да било. Тази вечер обаче бе прекалено уморена. Може би утре сутринта. Тя дори не си спомняше точно кога заспа. Последното бе гласът на Роза, който сякаш идеше отдалеч и питаше това ли ще е всичко.

На сутринта Джини се събуди в празно легло и запремига от внезапната слънчева светлина, изпълнила стаята, когато Роза дръпна пердетата. Седнала в леглото, тя закуси с хрупкави кифлички и мляко с какао, и след като се изми, жената ѝ донесе най-различни рокли, поли и ризи с голямо деколте, за да си избере.

— Сеньор ги изпрати — каза жената в отговор на неизречения въпрос на Джини. После добави набързо: — Вече се е запътил насам.

А къде, искаше да попита Джини хапливо, къде прекара нощта сеньор?

Но не каза нищо и когато Роза излезе, тя избра една проста бяла муселинова рокля, като междувременно се запита с някаква неприязън откъде бе намерил дрехи за нея толкова бързо.

Джини си оправяше прическата, когато Стив влезе безцеремонно в стаята и се намръщи при вида ѝ.

— Изглеждаш като агне, което ще го водят на заколение — рече той сухо.

— Може би защото много често ме караш да се чувствам така! — отвърна тя, а очите му се присвиха развеселени.

Тя се обърна да го погледне и се ококори от изненада. Днес той изглеждаше досущ като испанец в тесния си костюм от груб плат, с късо сако и бе подрязал брадата си повече от обикновено.

Като улови погледа ѝ, той се намръщи.

— Дядо ми е малко старомоден и държи на общоприетите норми. Издокарах се така, за да го зарадвам.

— Изненадана съм, че си правиш труда да зарадваш някого — каза Джини студено. Тя се извърна към огледалото да си дооправи косата. — И как е дядо ти?

В огледалото забеляза как той сви рамене.

— Както обикновено ми е много сърдит. Бях забравил за фиестата по случай рождения му ден. Но междувременно...

— Да? — тя се извърна, за да го погледне. — Но междуременно какво? Какво възнамеряваш да правиш с мен? Предполагам, все още съм затворничка.

— В никакъв случай, любов моя. Това е твоята къща и можеш да останеш тук, докогато пожелаеш. Както казваме в Мексико: *Mi casa esta su casa*. Искаш ли сега да ти покажа двора? По това време на деня там е хладно и ще ти хареса.

— Не се опитвай да ме омаеш със сладки думи, Стив Морган. Или трябва да следвам тукашния обичай и да те наричам дон Естебан? — в очите на Джини проблесна гняв и в сумрака на стаята те изглеждаха почти тъмни. Ръцете ѝ се свиха в юмрук. — Мислех, че това е къщата на братовчед ти — продължи яростно тя. — Не си ли прекалено щедър? И ще ми кажеш ли какво трябва да правя, докато си в Мексико Сити или където ти скимне да отидеш след това? Няма ли после да ме оставиш за забавление на братовчед ти, както... както жените, които сигурно са носели тези дрехи преди мен?

— По дяволите, Джини! — устата му се бе свила в една черта и тя видя как един мускул потрепна на бузата му. — Имаш лошата способност да ме караш да забравя всичките си добри намерения. Ела с мен на двора и поне веднъж ме изслушай.

Той я бе хванал за китката и волю-неволю тя излезе след него през една сводеста врата и се озова в малкия сенчест двор с фонтанче в единия край. Навсякъде имаше изобилие от цветя, под краката си усещаше нагрети камъни, виждаше асми, жасмин и някакво друго цвете с форма на звезда, което тя не познаваше.

Там стояха два плетени стола и груба дървена маса и Стив я бутна в единия, а после нетърпеливо седна на другия.

Джини разтърка китката си и го погледна злостно.

— Защо винаги се държиш толкова грубо с мен? Блъскаш ме, влачиш ме насам-натам и само защото не съм мъж и си по-силен от мен...

Той я прекъсна рязко, като присви очи срещу слънцето, докато се облегна назад на стола.

— О, за бога! Кога ще се научиш да не се държиш толкова опърничаво? Не дойдох тук, за да се карам с теб, Джини. Всъщност, надявах се да те заваря в леглото и в по-добро настроение от вчерашното, когато ме наръга с ножа.

— Съжалявам единствено, че не те убих! Само ако знаеше колко...

— Пак ли ще ми кажеш колко ме мразиш? Не си прави труда, сладката ми, чувал съм те да го повтаряш достатъчно често, за да ти повярвам. Но — той лениво отвори очи, изгледа я и тя се сви при вида на внезапно проблесналата страст в тях — предполагам, че ако винаги чакаше хрисимо и нетърпеливо прегръдките ми, скоро щеше да ми омръзнеш. А сега... — върху очите му сякаш отново падна було и той внезапно смени темата, сякаш му бе омръзнала. — Мислех да те запозная с братовчед си Реналдо. Мисля, че той ще ти хареса. Никак не прилича на мен. И може би трябва да спомена, че не бива да се боиш, че Реналдо ще очаква да му бъдеш любовница, докато ме няма. Жените явно не го привличат, освен като приятелки. Всъщност той се учеше за свещеник. Изненадан съм, че накрая не стана такъв.

— Може би това, което е излязло от теб, е разбило илюзиите му — парира го Джини.

— Може би е така! Но ми се струва, че ще го харесаш като приятел. Роза ни носи портокалов сок. Ще дойдеш ли с мен да го видим след това?

Фактът, че я бе попитал, вместо да ѝ заповяда, я изненада и тя кимна, макар и малко мрачно.

Въпреки всичко тук навън бе много спокойно. А и какъв бе смисълът да се кара със Стив? Той щеше да стори това, което пожелае, както винаги.

Накрая Джини щеше да се радва, че се бе сприятелила с Реналдо Ортега. Още при първата им среща усети някакво смирение и вътрешна сила, които се излъчваха от него. И най-вече, както щеше да открие по-късно, той имаше безупречни маниери. Реналдо Ортега бе джентълмен в стария смисъл на думата и винаги се държеше вежливо и кавалерски с нея.

Първият път, когато се видяха, той бе в стаята си и стана на крака, когато Стив я доведе, като отпрати прислужника, който се канеше да ги представи по обичайния си небрежен начин.

Реналдо Ортега бе висок мъж, един пръст по-нисък от Стив, но с тесни хълбоци и широки рамене като неговите. Тъмната му коса не бе прекалено дълга и я носеше сресана настрани, което му придаваше вид на интелектуалец. Джини си помисли с изненада, че със светлата му

кожа и кехлибарени очи, той може да мине за французин или италианец. Със сигурност не изглеждаше като мексиканците, които бе виждала досега. Може би Реналдо бе чистокръвен испанец, един от онези креолци, които Стив бе споменал с такова презрение.

Тя бе скована и немалко обезпокоена, когато Стив я доведе тук, но сега, като срещна погледа на Реналдо, изпълнен с топлота и разбиране, усети как се отпуска.

Той се наведе над ръката ѝ, като докосна пръстите ѝ с устни.

Джини отново чу същите думи, които Стив бе изрекъл толкова небрежно преди това: „*Mi casa esta tu casa*“, но въпреки тяхната баналност, тя остана с впечатлението, че ги каза от сърце. И след първия поздрав заговори с нея на английски с почти незабележим акцент.

Той тактично избегна темата за странното ѝ положение тук и се държа с нея с уважението, което би засвидетелствал на всяка дама, която му гостува. Старомодните маниери на Реналдо прикриваха едно топло сърце и интелект, който повечето хора често подценяваха. Считаха го за нещо като отшелник, който предпочита книгите в библиотеката си пред забавленията на младите си испански връстници.

Жените никога не го бяха интересували особено, защото ги смяташе за прекалено повърхностни и глупави — поне повечето от тези, с които дядото на Стив бе настоявал да се среща, в опит да му намери подходяща съпруга. Естествено за това не бяха виновни жените. Реналдо съзнаваше, че още от ранно детство на тях им е било внушено, че са някак по-несъвършени от мъжете, били са научени само да очакват да се омъжат, да раждат деца и да въртят къщата. Смяташе се за ненужно да бъдат образовани, а жена, която мисли за себе си и не приема безропотно съдбата си бе считана за неподходяща съпруга. Това бе система, която Реналдо окаяваше, но се опитваше да не забелязва, като се заравяше в четене и писане. Той бе революционер на книга. Презираше се за това, но мисълта за проливане на кръв го отвращаваше още повече. Докато той винаги бе предпочитал мисленето, братовчед му Естебан винаги избираше действието, сякаш жадуваше за опасността от рисковете и приключенията. Може би бяха толкова добри приятели именно защото по природа бяха пълна противоположност.

Реналдо бе единственият член на семейството на Стив, който знаеше каква е истинската професия на братовчед му. В известен смисъл завиждаше на свободата му, макар че това не бе онази свобода, която той, Реналдо, би избрал. Естебан бе буен по природа, безразсъден авантюрист. Винаги е бил необуздан, още откакто лелята на Реналдо — Луиза, майката на Стив — го доведе тук като малък. Оттогава насетне бяха последвали безкрайни битки, а Реналдо защитаваше братовчед си, доколкото можеше, от строгите неизменни наказания на дядо му. Дядо му! Когато се замислеше за дон Франциско, Реналдо не можеше да не въздъхне. Какво ли щеше да си помисли за поредния гаф на Стив? Той бе достатъчно ядосан, когато Стив пристигна със закъснение за празненствата по случай фиестата. Слава богу, нямаше представа, че Стив е тук само по една случайност. Но когато разбере за младата дама, а това бе почти неизбежно...

За пръв път от години насам Реналдо бе истински ядосан на Стив, макар че в присъствието на Джини не се издаваше.

Предната вечер се бяха скарали, когато Стив се бе върнал в къщата необичайно бледен под тена си, с прободна рана в тялото, от която капеше кръв. Реналдо сам се бе погрижил за раната.

— Значи отново си се забъркал в някаква каша?

Пръстите му с вещица почистваха раната, докато говореше, и видя как устните на братовчед му се изопнаха от внезапната болка.

— Имах си разправиш с една тигрица. Бързо си изважда ноктите, особено когато най-малко го очакваш.

— Аха — Реналдо повдигна вежди. — Не ти се е случвало някоя да не те иска, нали? И като се замисли човек, не е типично за теб да доведеш жена тук. Знаеш, че дядо ти...

— Съзнавам какво ще си помисли, ако разбере. Но няхах друг избор. Знаеш, че скоро трябва да ида в Мексико Сити, а не мога да взема Джини с мен. По дяволите, само ако се бях замислил за последствията! Но не успях да се овладеея.

— Това не е типично за теб. Но не можеше ли да я оставиш там, откъдето си я отвел? Или да уредиш нещо?

Но когато Стив неохотно му разказа цялата история, Реналдо първо се изуми, а после се ядоса.

— Боже мой, Естебан! — избухна той. — Този път наистина си отишъл твърде далеч. Това е прекалено дори за теб! Да отвлечеш млада

девойка от добро потекло и с възпитание, и да се държиш с нея като с лека жена. Какво ти става?

Те се бяха карали до късно през нощта, но Реналдо откри, че братовчед му е неумолим. Закле се, че не е планирал да я отвлеча. Съгласи се, че последвалите му действия са били крайно безчестни и не намери никакво оправдание за себе си. Но фактът бе, че момичето е тук. Искаше Реналдо да го увери, че Джини може да остане тук под негова закрила, докато той се върне от Мексико Сити.

— И после какво? — попита Реналдо мрачно. Закрачи напред-назад из стаята с побеляло от гняв лице. — Не съзнаваш ли какви ще са последствията за нея? Не те ли интересува? Как ще погледне света, родителите си след всичко това?

— По дяволите, ще измисля нещо! Тя иска да се върне във Франция. Никой няма да узнае какво се е случило и се басирам, че сенаторът Брандън също няма да разправя много-много за това. Ще ѝ оставя пари, за да съм сигурен, че има достатъчно и не е зависима от никого. Във всеки случай тя самата иска точно това! Мрази ме с цялото си сърце, казва ми, че презира мъжете и би искала сама да си избира любовниците.

— Дяволите да те вземат, Естебан! Та какво очакваш да каже? Да ти благодари, че си ѝ разбил живота? Казвам ти, ако не беше ранен, щях да се изкуша да те предизвикам на дуел, макар че си по-добър стрелец от мен! За бога, защо го направи? Как можа да сториш такова нещо?

— Ще те запозная с нея утре, може би тогава ще ме разбереш по-добре — каза Стив загадъчно.

А после, когато на следващия ден се срещна с Джини Брандън, Реналдо се запита дали наистина разбира.

Тя бе пленителна. Красива, одухотворена и възпитана. Как можеше Естебан или който и да е друг, да възприема тази жена толкова повърхностно? И след като я бе имал, как можеше да я пусне да си върви? Реналдо се изненада от себе си. Много рядко се случваше някоя жена да го развълнува. Винаги бе уважавал жените, считаше ги за красиви и за един вид украшение. Но тази бе нещо повече. Той усещаше в нея някаква жилавост, съчетана с гордост, непримиримост и смелост. Ако някоя жена бе подходяща партия за Естебан, това бе тя. С хубавото си лице и нехайното си арогантно държане, Стив винаги с

лекота бе завладявал слабия пол. Но тук бе изправен срещу жена, която явно не бе успял да опитоми. Реналдо се запита как ли ще завърши всичко това, и същевременно, след като се запозна с нея осъзна, че ще се съгласи да изпълни молбата на Естебан, но не заради него, а заради нея.

През краткият престой на Стив, след като ги представи по обичайния си нехаен начин, Реналдо усети, че наблюдава и двамата. Тъмното лице на братовчед му бе неразгадаемо, държеше се небрежно и почти дразнещо любвеобилно с момичето. Но под тази повърхност се криеше нещо. Стив никога не показваше нещо, което не искаше да се види, освен когато избухваше от време на време.

Джини Брандън бе по-прозрачна. Отначало ѝ бе ужасно неудобно, макар че смело се опитваше да не го покаже. По-късно Реналдо забеляза как тя започна да се отпуска. Един-два пъти дори му се усмихна с благодарност и той отново усети как се надига негодуванието му срещу Стив.

В следващите дни Джини и Реналдо започнаха да прекарват все повече време заедно. Стив официално бе отседнал у дядо си, макар че понякога успяваше „да посети Реналдо“ и прекарваше нощта с Джини. От време на време я водеше на езда и винаги настояваше Реналдо да ги придружава.

Те се отбягваха, сякаш бяха непознати, които не се харесваха. И все пак той много добре знаеше за тези нощи, които братовчед му прекарва в малката къщичка. Нямахше викове, Естебан нямахше повече белези и Джини винаги изглеждаше по-кротка на следващия ден — с натезали клепачи и топло излъчване от нежната ѝ кожа. Значи тя приемаше това положение... Но какъв друг избор имаше, попита се той яростно. Непредсказуемият му братовчед бе отнел девствеността ѝ и без съмнение бе научил тялото ѝ на чувственост. Стив имаше собствен подход към жените. И сега, дори разумът ѝ да мрази това, Реналдо бе уверен, че страстното женско тяло на Джини не може да устои на собствените си желания. Каква ситуация! Той се запита дали въпреки смелостта и опърничавостта, която демонстрираше, тя не бе влюбена в Стив. Горкото момиче! Надяваше се да не е! В този момент, понеже бе доста дива и все още неопитомена, Стив я желаше. Но по-късно? Какво щеше да стане с нея?

Джини вече почти бе спряла да си задава този въпрос, освен когато улавяше тъжния съчувстващ поглед на Реналдо и усещаше загрижеността му за нея. Тя свикна с ленивите си дни в малката къщичка, без да смее да си помисли за бъдещето.

Дните ѝ вече не бяха управлявани от надпреварата с времето — тя можеше да си мързелува, колкото си иска. Реналдо сякаш винаги бе на разположение, когато ѝ се щеше да има компания. Освен това се развличаше с книгите в библиотеката му, дискусиите върху почти всичко възможно, игрите на шах. Между тях имаше негласно споразумение да не обсъждат отношенията ѝ със Стив, макар че от време на време Реналдо разказваше случки от детството им. Тя си помисли доста горчиво, че Реналдо може би се надява да ѝ помогне да разбере Стив по-добре. Само ако знаеше колко е безсмислено това, колко невъзможно!

Стив ѝ бе казал, че скоро трябва да отиде до Мексико Сити, но остана повече от седмица — всъщност почти десет дни. Това бе заради онзи негов мистериозен дядо, разбира се. Той изглежда бе единственият човек на света, когото Стив уважаваше достатъчно, за да зачита мнението му. И все пак тя не можеше да свърже това с думите на Реналдо за строгостта и дисциплината на сеньор Алварадо — това, че Стив постоянно е бягал от къщи като малък. Защо сега, когато бе мъж, се бе завърнал? Тя бе любопитна да узнае що за човек е дядото на Стив, но не смееше да задава твърде много въпроси, дори и на Реналдо, който все повече се сприятеляваше с нея. Джини си представяше стареца с каменно изражение и доста плашещ вид, и се запита как бе позволил на единствената си дъщеря да се омъжи за американец.

А що се отнася за самия Стив Морган — тя не можеше да не забележи как се бе променил, макар и почти незабележимо. Той идваше много рядко денем, а когато идваше нощем, тя обикновено вече бе заспала. Събуждаше се и го намираще легнал до нея. Ръцете му я галеха, а устните му бяха върху слепоочията ѝ или на гърдите ѝ. На нея ѝ се спеше твърде много, за да протестира и той го знаеше. Като не се съпротивляваше, тялото и реагираще на милувките му без задръжки, почти инстинктивно. А когато отваряше очи сутрин, готова да се скара с него, той вече бе заминал.

Когато бяха заедно, той се държеше любезно с нея, но сякаш почти без да забелязва това. Тя си мислеше, че трябва да е щастлива, че Стив я е оставил да прави каквото пожелае и не ѝ бе наложил никакви унижителни условия, но докато дългите, лениви дни се низеха, Джини се питаше какво прави той по цял ден и къде ходи.

— Къде е къщата на дядо ти? — попита го тя небрежно един ден, когато бяха излезли заедно на езда и той посочи някъде зад тях.

— На няколко мили оттук. Нужно ми е доста време да се върна дотам.

— Предполагам, че трябва да се чувствам поласкана? — попита тя остро.

Видя как браздите на дългото му лице стават по-дълбоки, когато той се усмихна.

— Не познаваш дядо ми. Трябва доста да увъртам и малко да послъжа, за да се измъкна от него. Всъщност той намекваше, че трябва да остана и да помогна за някои работи в къщата.

— Ти си доста добър в лъжите и увъртанията. Несъмнено трябва да поддържаш формата си.

Този път той направо се засмя.

— Туш съм! — с едно докосване на коленете накара коня си да се доближи до кобилата, която бе взел за нея от Реналдо. — Но когато замина утре, ти ще ми липсваш и това е самата истина.

— Утре! — за момент тя не успя да овладее гласа си, който издаде изумлението ѝ.

— Ще се върна след две седмици, ако всичко мине благополучно. Дано ти липсвам поне малко, Джини.

Той обхвана тила ѝ и обърна главата ѝ, за да целуне полуотворената ѝ уста.

След това, когато разбра, че вече е заминал, тя си спомни, че целувката му бе нежна, а думите му, макар ѝ изречени, за да я подразни, прозвучаха почти със съжаление. Но за какво можеше да съжالياва той?

Докато Стив замина да върши тайнствената си задача в Мексико Сити, Джини имаше твърде много време да мисли и да се измъчва с въпроси и съмнения. Мразеше го! Бе му го казала, разплакана от ярост, когато той се отби в малката къщичка много рано сутринта, облечен доста нелепо като мексикански селянин.

Защо трябваше винаги да е толкова мистериозен? А ако работата му засяга и нея, защо не можеше да ѝ каже нещо повече? Какво смяташе да прави с нея? Тя го засипа с въпроси, но той не отговори на нито един. Каза ѝ да се въоръжи с търпение и накрая разярен ѝ заяви, че започва да му лази по нервите и ще се радва да се отърве от нея.

— За съжаление — рече той през стиснати зъби — братовчед ми Реналдо ми напомни, че съм отчасти отговорен за теб. Съгласен е с теб, че съм един окаян нещастник, дори само задето съм те отвлякъл. Е, повярвай ми, имах време да съжаля за тази си необмислена постъпка! Боя се, че съм живял далеч от цивилизацията твърде дълго и съм свикнал да си взимам това, което поискам — ръцете му бяха насинили раменете ѝ. — Веднага щом се върна, Джини, ще се погрижа да си заминеш. Най-после ще си свободна. Както и аз, ей богу!

Дори тихото присъствие на Реналдо не бе утеха за Джини този ден. Тя мразеше Стив, надяваше се той никога да не се върне.

Мразеше себе си заради страстното си, слабо тяло. Той също я мразеше, разбира се! Очевидно единственото нещо, на което се крепеше странната, неназовима близост между тях, бе това физическо желание. Именно то и нищо друго я бе привлякло в него още отначало. Но как смееше да я остави тук толкова нехайно и после да си замине? Защо ще реши да я пусне, точно когато я бе довел в сърцето на Мексико? За каква тайна цел имаше намерение да използва пленничеството ѝ?

До следобедна на втория ден вълнението в ума на Джини бе стихнало и сега тя бе примирена и мрачна. Вече нямаше какво друго да прави, освен да чака. Как мразеше това, да се налага да търпи всичко,

което я принуждава да прави. Спомни си за сякаш безкрайните дни, които бе прекарала в Ел Пасо, заключена в малката стая над салона на Лилас. Тук най-после имаше малко свобода, както и компанията на Реналдо, но кога щеше да свърши всичко това?

Джини бе взела със себе си една книга на двора, но ѝ бе невъзможно да се съсредоточи и освен това вече я бе чела — един роман на Александър Дюма. Имаше нужда от движение, от свежия полъх на вятъра в лицето си. Само ако можеше да убеди старият Мануел да оседлае кобилата ѝ! Джини се намръщи, като се сети с раздразнение, че той вероятно ще запелтечи и ще поклати глава, ще намери някакъв предлог да ѝ откаже. Сигурно пак ще ѝ каже, че е опасно, че не познава страната и освен това сеньор изрично е забранил тя да излиза на езда сама.

Бе ѝ казал това преди, но когато отиде да се оплаче на Реналдо, той за пръв път се бе съгласил със Стив.

— Не е прието една млада дама да ходи сама, където и да е. Боя се, че това е страна, където се нуждаеш от придружител.

Само фактът, че зачиташе мнението на Реналдо, не позволи на Джини да отвърне хапливо, че едва ли ще я считат за дама, ако знаят за истинското ѝ положение.

Сега ѝ се щеше Реналдо да си е вкъщи. Но тази сутрин ѝ бе обяснил сякаш извинително, че цял ден ще е зает с проверка на сметки. Бе го видяла да заминава и изгаряше от любопитство чиите сметки проверява. Но пък Реналдо бе отзивчив човек и помагаше на всеки. Колко много бе сторил за нея самата и за спадналия ѝ дух!

„Предполагам, че ако се замисля сериозно, ще намеря сума ти неща, с които мога да се занимавам“, размишляваше Джини. Скоро след това си помисли нетърпеливо, че наистина е прекалено мързелива, а и бе твърде горещо. „Ще стана някоя летаргична дебелана, която ще иска да си подремва всеки следобед, ако това продължи още дълго!“ упрекна се тя. Бе оставила книгата на дървената маса до стола и сега решително я вдигна и се зачете. Но само след миг умът ѝ отново се зарея нанякъде.

Реналдо имаше много книги на френски в библиотеката си. Според думите му, бил посетил Франция преди няколко години.

— Трябваше да направя голямото пътешествие — каза Реналдо пренебрежително. — Баща ми бе жив по това време и настояваше.

Джини се запита дали Реналдо бе научил Стив на френски. По някои неща Стив ѝ напомняше Д'Артанян, но в никакъв случай не бе такъв джентълмен, нито галантен кавалер. Всъщност изобщо не бе джентълмен. Маниерите му бяха като съвсем тънко лустро, която лесно се пропукваше и често разкриваше дивата му природа отдолу.

Звукът на конски копита, които препускаха в див галоп и очевидно се приближаваха, изненада Джини и тя отново остави книгата си. Очите ѝ се разшириха от любопитство, докато конят се появи на полянката и човекът на него демонстрира завидно майсторство в ездата, докато овладя животното с ръце в ръкавици и накрая внезапно го спря само на няколко крачки от Джини, която инстинктивно се бе изправила на крака.

Конникът — едно момиче — ѝ се усмихна някак с насмешка.

— Да не се уплаши, че Иларио ще те смаже под копитата си? — попита тя на английски със силен акцент.

Едва овладяно разочарование пробяга в очите ѝ, когато Джини сви рамене и хладно поклати глава, като изучаваше неочакваната си посетителка с известно любопитство.

— Трябваше ли да съм изплашена? Вие ми се сторихте превъзходна ездачка, която отлично владее коня си.

— Да, наистина яздя добре. Всеки ми го казва!

Като се засмя леко и приятно, момичето слезе грациозно, а очите ѝ открито я изучаваха.

Нещо в смелия ѝ, почти груб оглед накара Джини да се почувства неудобно от собствената си малко небрежна външност. Поради жегата тази сутрин тя се бе облякла по-неглиже. Широката риза и шарена мексиканска пола ѝ се сториха много по-подходящи за тукашния климат, отколкото обемистите поли и дълги ръкави на останалите ѝ дрехи. Бе обута в леки платнени обувки, които също бяха най-хладните и удобни, които можеше да намери.

Посетителката ѝ от друга страна изглеждаше облечена почти прекалено официално в тъмновиолетовия си костюм за езда, отлично ушит и очертаващ тяло, което бе достигнало почти пълна зрялост и пищност. И все пак отблизо девойката се оказа много по-млада, отколкото ѝ се стори на пръв поглед. Изглеждаше на около петнадесет или шестнадесет години и имаше тъмни, раздалечени очи и права, тъмнокаестенява коса, вързана на плитка с широка кадифена панделка в

тон с костюма ѝ. Джини си помисли, че този цвят състарява такова младо момиче. Почти като форма на самозащита тя я изучаваше почти толкова открито, колкото посетителката ѝ разглеждаше нейната външност.

— Аз съм доня Ана — каза момичето рязко. Изведнъж се засмя и сега за миг заприлича повече на дете. — Избягах нарочно от моята придружителка, за да мога да ви видя.

Без да се церемони, тя седна на крайчеца на стола, като не се и опита да скрие израза на открито любопитство, изписан на лицето ѝ.

— Вие изобщо не сте такава, каквато очаквах — продължи тя, като свали малката, плоска кадифена шапка от главата си и я запокити небрежно на масата. — Всъщност може да се каже, че сте много различна от онова, което си представях!

Джини си наложи да седне и да отговори на момичето спокойно, като си сложи маската на пълно хладнокръвие, което съвсем не изпитваше в този момент.

— Така ли? И мога ли да попитам какво очаквахте да намерите?

Момичето наклони глава настрана и сякаш се замисли.

— Ами, например, вие сте малко по-млада от това, което си представях. И не се гримирате. Но предполагам, че на Реналдо това не би му харесало. Той е толкова задръстен и конвенционален! — тя се изкикоти. — Поне досега всички смятаха така, естествено. Кой би си помислил такова нещо за Реналдо!

Пръстите на Джини се свиха от внезапното ѝ желание да зашлеви наглото, ухилено лице на момичето. Но тя си наложи да заговори спокойно.

— Изглежда знаете доста за мен. А защо не ми кажете коя сте вие? Всичко, което аз мога да заключа е, че наистина сте много млада и трябва да сте дошла тук не само от чисто любопитство. Нали не искате да ме карате да гадая?

Малко стресната от неочакваната атака на Джини и хладнокръвния ѝ тон, Ана бе започнала да поруменява. Изглеждаше обърквана и леко ядосана.

— Вече ви казах как се казвам и защо дойдох. Нима Реналдо не ви е споменал съвсем нищо за семейството си? Трябва да призная, че той изненада и шокира всички! Кой би помислил, че Реналдо внезапно ще реши да си намери любовница и при това чужденка!

За момент Джини бе твърде ядосана и изумена, за да може да каже каквото и да е. Зелените ѝ очи се свиха предупредително и ръцете ѝ се свиха в юмруци. Момичето бе не само грубо и невъзпитано, но вече прекаляваше с презрителните намеци! Да реши, че Джини е държанка на бедния Реналдо! И колко типично за Стив да нареди нещата така, че всички да си помислят това!

Ана изглежда се зарадва на внезапното и неочаквано мълчание на Джини. Явно смяташе, че я е смутила с откровеността си. Сега се наведе напред и каза със снизходителен тон:

— Не се бой, че ще кажа на *el patron*. Понякога мога да бъда дискретна! И освен това — продължи тя нехайно — съм сигурна, че той няма да одобри това, че съм идвала тук, нито пък моята придружителка.

— И кой е този *el patron*? — Джини едва успя да овладее гласа си. Цялото ѝ лице се бе сковало от гняв и тя едва можа да процеди през зъби въпроса.

Видя изненаданият поглед на Ана.

— Не знаеш ли? Е, всеки познава дон Франциско! Ти живееш на неговата земя и добре, че... О! — по типично детски начин, вниманието ѝ лесно се отклоняваше и тя бе сграбчила книгата на Джини и я гледаше втренчено и намръщено. — Четеш книга, написана на френски? — гласът ѝ прозвуча невярващо. Като вдигна глава, улови святкащия поглед на Джини, а нейният стана доста злобен. — Да не би някога да си била гувернантка? Така ли се запозна с Реналдо?

— Може би ако вие имахте гувернантка, тя щеше да се погрижи за маниерите ви — каза Джини малко рязко. Тя стана на крака, твърде ядосана, за да продължи да седи. — Вие наистина не си мерите думите — продължи тя, без да я е грижа, че очите на Ана се бяха присвили почти като на котка. — Но, предполагам, че нарочно се опитвате да сте такава. Защо? Тук не учат ли децата да се държат възпитано?

— Как смееете да ми държите такъв тон? — като фучаща дива котка Ана също скочи на крака. Тя се обърна към Джини, а от очите ѝ захвърчаха искри. — Не знаете ли коя съм? Аз не съм дете, вече съм сгодена за наследника на *el patron*. Ами да, когато се омъжа, ще бъда най-богатата жена в цялата провинция и всички ще ми завиждат, което е повече от онова, на което можете да се надява жена като вас.

— Непоносимо, разглежено детенце! Трябва първо да станеш жена, за да съдиш за другите, а що се отнася до брака, повярвай ми, изпитвам единствено съжаление към горкия човек, който ще трябва да се омъжи за теб!

Джини усети как страните ѝ пламтят от гняв и никак не се изплаши, когато ръцете на Ана се стегнаха около дръжката на камшика ѝ от сплетена кожа.

Гласът на момичето трепереше от несдържана ярост.

— Ти... ти, рута! Да, точно такава си, чух леля да те нарича така! Паднала жена, каза тя — чужденка и проститутка. И като се сетя, че всъщност бях започнала да те съжалявам!

— Е, недей да си хабиш съжалението, момиченце — сръза я Джини. Тя пое дълбоко въздух и се опита да запази спокойствие. — Наистина съм изненадана, че дете от очевидно добро семейство държи такъв език и особено на един гост — продължи тя по-хладнокръвно, отколкото се чувстваше. — Защо не провериш фактите, преди да подхвърляш нелепите си нагли обвинения? Аз също мога да те нарека малка повлекана, задето идваш тук без придружител и демонстрираш явна липса на добри маниери и възпитание.

— О! Как смееш? — гласът на Ана бе станал пронизителен от гняв. Тя изглеждаше като разярена тигрица. — Когато кажа на дон Франциско, той ще накара да те набият с камшик! Да, и твоят мил Реналдо ще има неприятности, задето те е довел тук и те представя пред очите на всички като своя любовница.

Гневът на момичето даде предимство на Джини и тя успя да овладее своя с лека, саркастична усмивка в ъгълчетата на устата си.

— Тъй като не зная кой е този мистериозен дон Франциско, не виждам причина да се боя — каза тя хладно. — Но тъй като ти изглеждаш толкова ужасена при мисълта за неговата ярост, може би ще е най-добре да си тръгнеш, преди някой да те види тук и да те напляска, както заслужаваш.

— Ти... развратнице такава! Не ми говори по този начин! — почти разплакана от ярост, Ана наистина бе вдигнала камшика си, но Джини го грабна от ръцете ѝ и видя как в насълзените очи на момичето се появи страх.

— Аз съм по-висока и по-силна от теб — каза Джини студено. — И не съм в настроение да търпя повече грубото ти държане.

Ана изписка, когато Джини протегна ръка и я бутна да седне на стола. Застана над нея, стиснала камшика с двете си ръце.

— Няма да посмееш да ме удариш! — проплака тя. — Дон Франциско ще... о, и освен това ще кажа на моя годеник, той е много буен и винаги носи пистолет. Ще те убие, без да му мигне окото, може да бъде истински дявол!

— Е, не се страхувам нито от дон Франциско, нито от глупавия ти, проклет годеник — отвърна Джини. — А ти само ще стоиш мирно няколко минути и ще слушаш това, което имам да ти кажа, без да ме прекъсваш или ще усетиш този камшик върху себе си! Мога да бъда точно толкова жестока, колкото всеки мъж.

— Няма да слушам. Не можеш да ми кажеш нищо, което искам да чуя — продума момичето мрачно. — По-добре ме остави да си ида. Дори Реналдо няма да се зарадва, когато чуе за това!

— Тогава кажи ми ти защо си тук? Не е ли защото обичаш клюките на прислугата и искаш да добавиш нещо към тях? Или си изпратена тук от някого?

— Не съм изпратена, не съм! Нито пък слушам клюките на прислугата! Но никой не можеше да повярва това за Реналдо! Исках сама да се уверя. Особено — добави момичето мрачно с кос поглед, изпълнен с омраза — защото собственият ми годеник също е бил видян тук. Казаха ми, че често идвал на езда с теб. Исках да видя що за жена си.

Ужасно подозрение бе започнало да се оформя в ума на Джини. Имаше чувството, че сънува кошмар. Въпреки това не можеше да остави това глупаво детенце да забележи шока и растящото ѝ изумление. Джини с усилие успя да овладее гласа си.

— Видя що за жена съм — с мен шега не бива. Освен това не съм любовницата на Реналдо, каквото и да казват клюкарите. А що се отнася до твоя годеник, нека ти кажа, че единственият друг мъж, с когото съм яздила, е точно онзи окаян престъпник, който ме отвлече и ме доведе тук насила! И не мога да повярвам, че семейството на момиченце като теб би позволило да се омъжиш за човек като Стив Морган — професионален наемник — убиец, крадец и дори още по-лошо! О, не, това е просто невъзможно! Той е по-лош от див звяр, ще те погълне на една хапка!

— Замълчи! Веднага млъкни! Няма да слушам лъжите ти повече!

Скочила на крака, Ана затропа с крак от ярост.

— Как смееш да говориш така за Естебан? Как смееш да изречеш такива ужасни неща за него? Говориш така само защото той не е тук, за да се защити. Той никога не би довел жена като теб тук. Ами да, още когато бях дете се знаеше, че един ден ще се оженим. Дори онзи ден дон Франциско дойде да говори за това с баща ми. Каза... каза... О, ти си ужасна, ужасна жена, лъжкия и развратница и повече не искам да те виждам!

— Тогава махни се веднага, преди да загубя самообладание. Спомни си, че не съм те канила тук — Джини хвърли камшика към момичето, което нададе вик от страх и гняв.

Като го сграбчи, тя се обърна и се затича към коня си, хлипайки от унижение.

— Ще съжеляваш, ще видиш! — извика тя през рамо.

Но Джини вече се бе извърнала и бягаше към къщата, като едва дишаше от яростта, която кипеше в нея.

Дори когато стигна до спалнята и се хвърли на леглото, тя не можа да овладее чувствата си. Гняв, унижение и най-вече изгаряща омраза към Стив Морган, който я бе довел тук и я бе поставил в тази невъзможна ситуация, без да си помисли за последствията. Тя заудря възглавницата с юмруци, копнееща да изкрещи на глас. Колко бе окаяно положението ѝ! Всъщност той бе сгоден — Стив, който бе казал толкова пъти, че не иска да бъде обвързан с която и да било жена. И бе имал безподобната наглост да я доведе тук, когато годеницата му живееше толкова близо. Какво се бе надявал да постигне? Защо го бе направил?

Тя сама се ядосваше все повече и го знаеше, но не ѝ пукаше. „Като си помисля, че ми е наговорил цял куп лъжи! Той не изпитваше угризения, когато отне моята девственост, но съм сигурна, че дори не е докоснал това разглежено момиченце. Несъмнено родителите ѝ са много богати. Стив е от този тип мъже, дето ще ламтят за голяма зестра. Но защо ме доведе тук, освен за да ме унижи още повече? И за да направи нещата още по-лоши, замина нанякъде и ме остави да се справям с всичко сама. О, боже, какво ще правя сега? Къде е Реналдо? Защо не идва?“

Джини не бе плакала отдавна, но сега не можеше да възпре сълзите, които се лееха от очите ѝ и тялото ѝ се тресеше от ридания.

Роза се втурна в стаята и я засипа с въпроси, като се опитваше да я успокои, но това бе невъзможно. Със загрижено изражение жената седна до Джини, докато хлипанията ѝ стихнаха и остана да лежи като вцепенена от изтощение. Тогава Роза внимателно я съблече. Донесе кърпи и малък меден леген, пълнен със студена вода, и започна да мие подутото ѝ от плач лице и потното ѝ тяло.

— Колко жалко, какъв позор! — въпреки лоялността си към семейство Алварадо, Роза усети, че мърмори под носа си.

Дон Естебан трябваше да помисли за това! Веднага се виждаше, че тази жена бе дама, и при това толкова хубава! Как можеше да се държи така с нея? Тя, разбира се, знаеше за посещението на доня Ана. Гадно устато момиченце. При това разглезено от родителите си. Но и *el patron* също имаше вина, защото той бе уредил момичето да се омъжи за внука му. Роза не можа да не потрепери, като си помисли какво ще стори *el patron*, когато открие истината. Защото доня Ана естествено ще отиде право при него. Какво щеше да направи той?

След като Ана си тръгна от кабинета му, все още ридаеща истерично, дон Франциско Алварадо остана замислен и намръщен на вратата, стиснал в здравите си ръце камшика за езда. Той бе красив, достолепен мъж въпреки своите седемдесет и шест години. Косата му бе напълно побеляла, но дон Франциско имаше изправената стойка на много по-млад човек и в действията му все още не се усещаше нито следа от старческа слабост. Обаче личеше, че е човек, свикнал да заповядва — горд като предците си конквистадори и точно толкова арогантен. Беше очевадно, че чутото току-що никак не му бе харесало. Устата му бе свита на тънка черта под големите бели мустаци, а очите, сини като тези на внука му, гледаха гневно над орловия му нос.

— Джейми!

Нямаше нужда да повишава глас. Както обикновено, Джейми бе точно зад вратата и чакаше. Зачуди се колко ли знаеше човекът в действителност. Почти всичко, разбира се! Прислужниците, пазачите, всички щяха да научат — макар че нямаше да смеят да споменат и дума за това пред него. Все пак това не бе въпрос, който се обсъжда пред прислугата.

— Patron? — мъжът се придвижи тихо и незабележимо, както винаги. Дон Франциско почти не бе усетил, че Джейми вече е в стаята.

— Съобщете на сеньор Реналдо, че желая да говоря с него. Веднага, ако е възможно.

— Да, patron.

Когато Реналдо влезе в стаята, дон Франциско седеше на писалището си с чаша вино до лакътя. Погледна племенника си и му кимна за поздрав почти незабележимо.

— Не ме накара да чакам. Човек може да си помисли, че все още има надежда за младото поколение!

— Искал сте да ме видите веднага по някакъв спешен въпрос? — гласът на Реналдо прозвуча предпазливо. В сенчестата стая лицето му сякаш издаваше едновременно загриженост и решителност.

— Можеш да седнеш. Чаша вино?

Реналдо поклати глава.

— Не, благодаря, сър. Всъщност тъкмо щях да си тръгнавам, когато Джейми ме намери. Има някои неща, за които трябва да се погрижа вкъщи.

— Изглежда си имал доста повече грижи от обикновено миналата седмица! — дон Франциско държеше чашата с вино към светлината и я съзерцаваше, сякаш само си говореше общи приказки. — Всъщност, почти не съм те виждал напоследък. Винаги когато Естебан реши да ни удостои с присъствието си забелязвам, че се случват необичайни неща — дон Франциско внезапно повдигна глава и улови почти незабележимата гримаса на племенника си. — Наистина се надявам, че внукът ми не те е забъркал в някоя от буйните му лудории?

— Доколкото знам, Естебан е в Мексико Сити или поне се е запътил натам — отвърна Реналдо сковано. — Във всеки случай не съм го виждал кой знае колко по време на посещението му тук.

— Е, май трябва да се надяваме, че каквото и да има да върши там, ще се окаже плодносно — дон Франциско отпи от виното си и погледна нехайно към племенника си, докато продължи да говори със същия тон, като че ставаше въпрос за маловажни неща. — Доста съм изненадан обаче, че той е решил да изостави жената, която е довел тук със себе си. Ана ми каза, че била доста привлекателна — по малко предизвикателен начин.

Реналдо не можа да овладее гневната руменина, която изби по страните му. Значи знаеше! По някакъв начин дон Франциско успяваше да научи всичко, което ставаше. Той усети с неудобство пронизващия изучаващ поглед на тези сини очи, които не пропускаха нито един детайл от объркването му.

— Сър! Аз... аз... — Реналдо се ядосваше на себе си, задето се запъва и заеква, точно както правеше в детските си години. И дори тогава това обикновено се случваше, когато се опитваше да защити братовчед си Естебан от последствията на някое безотговорно деяние.

— Какъв срам, племеннико! Учен човек като теб да не може да намери думи? Надявах се да можеш да ми кажеш повече за последната играчка на Естебан. Разбрах, че много огорчила бедната малка Ана. Изненадан съм, че си му позволил да бъде толкова недискретен. Как си

могъл да позволиш жена като нея да заема твоята къща за гости и да прекарва толкова много време с теб? Толкова ли е очарователна?

— Вие не разбирате! Не знам как Ана е успяла да се срещне с Джини — тоест мис Брандън — но ви уверявам, сър, че тя съвсем не е това, за което намекувате. Тя е дама, сър, при това от добро семейство. Естебан нямаше право да я поставя в такова компрометиращо положение! Всъщност аз му казах...

— И откога моя внук слуша това, което му казва някой друг? — в гласа на дон Франциско се усещаше лека ирония, а непроницаемите му очи се бяха присвили. — Значи, казваш, че тази жена е дама. В такъв случай, какво прави тук като любовница на внука ми? Доколкото разбирам, тя не е точно пленница, макар че разказала на Ана някаква невероятна история за отвличане. По дяволите! — дон Франциско внезапно удари страничната облегалка на стола си с дръжката на камшика и накара Реналдо да подскочи. — Защо не ми се казва за това, което става в собственото ми имение? Защо трябва да те викам тук и да стигам до там, че да се налага да те разпитвам, за да изкопча истината от теб? Не — гласът му бе станал саркастичен, — недей да гледаш толкова сковано и да стискаш устни с такова благородно примирение! Предполагам, че се каниш да ми изтърсиш някоя нелепа идея за лоялност към Естебан, която те е накарала да мълчиш като гроб. Не ми минават такива, чуваш ли? Помни, че първо трябва да си лоялен към мен! Сега ще чуя цялата история от теб, сеньор, и без увъртания, ако обичаш!

По-късно Реналдо Ортега щеше да си спомня този разговор с дон Франциско като един от най-неприятните моменти в живота си. Чичо му бе прав, разбира се, той наистина усещаше някаква лекомислена преданост към Естебан, но същевременно изпитваше нещо повече от това към Джини. Не можеше да разбере напълно чувствата си. Изпитваше съжаление, да, примесено с огромно възхищение от нейната твърдост и непоколебима смелост, но дали нямаше и нещо друго? Докато чичо му изтъргваше цялата окаяна история от него, той постоянно си я представяше — тази медена кожа, тези големи, морскозелени очи като на циганка в непреднамерено чувственото ѝ лице, бързия ѝ женски ум и смеха ѝ. Как смееше Естебан да се отнася с нея като с някоя евтина жена, която е прибрал от улицата и да я оставя

тук да бъде обиждана от малка нахалница като Ана. Не, именно на нея дължеше лоялност и дори нещо повече — защита.

Но той бе изумен, когато дон Франциско рязко прекъсна думите му и заяви решително, че възнамерява да се увери сам. Щял да посети къщата за гости и да поговори с мис Брандън. Когато чичо му решише да предприеме някакво действие, нищо не можеше да го спре. Реналдо трябваше да е научил това досега, но въпреки това запротестира:

— Но, сър, умолявам ви...

— Довърши си работата със счетоводството, Реналдо — гласът на дон Франциско бе равен и сух, но Реналдо долови скритата заплаха и се спря. — Все още мога да се справям с проблемите в имението и в семейството си, и ще сторя това, което трябва да се направи. Джейми, погрижи се конят ми да бъде доведен пред къщата, ако обичаш. И се пригответи да ме придружиш.

Дон Франциско бе el patron и като кажеше на някой, че може да си върви, човек нямаше какво друго да направи, освен да се оттегли. Почти неспособен да скрие притеснението си, Реналдо направи лек поклон и излезе. Но докато се опитваше да се съсредоточи над книгата на чичо си в стаичката откъм двора, Реналдо откри, че пред него е лицето на Джини. Неизказана молитва пулсираше в главата му: „Не го оставяй да я нарани!“

Нямаше защо да се тревожи. Емоционалната буря, през която мина Джини след срещата си с доня Ана, я бе оставила съвсем безчувствена. Не изпитваше дори страх. Бе оставила Роза да я изкъпе, сякаш бе кукла, а след това да я облече в най-хубавата ѝ рокля. Роза дори върза зелена панделка в косата ѝ и я остави да пада свободно на гърба ѝ. Тя изпи чаша сок и изяде един пресен плод — леденостудена папая, наръсена с малко лимонов сок.

— Но защо? — запротестира тя. — За какво се подготвяме? — Джини усещаше, че Роза е на нейна страна, но срещу кого и какво? Очакваше Реналдо да се появи всеки момент — добрият, мил Реналдо ще ѝ каже какво да прави, той ще ѝ помогне. Тя знаеше само, че трябва да замине, отказваше да стои и да чака послушно Стив да се върне. Повече не искаше да го вижда. Той бе лъжливо, предателско чудовище!

Роза продължи да си мърмори през цялото време, докато помагаше на Джини и я караше насила да я яде. Естествено тя не

говореше кастилски и на Джини често ѝ бе трудно да я разбере, особено когато Роза бе разстроена и говореше бързо или под носа си.

— Доня Хения — Роза настояваше да я нарича така, — трябва да изглеждате възможно най-добре. Каквото и да се случи, добре ще е да сте подготвена.

— Но какво може да се случи? Не се боя от заплахите на едно момиченце. Не, дори ако този... този човек, когото нарича el patron реши да ме убие, не ми пука! Всъщност като си помисля, дори ще е по-добре.

— Боже мой! — Роза се прекръсти набързо. — Не говорете така! Носи лош късмет. Но el patron, макар че е суров мъж, е и справедлив. Да, той ще се погрижи правдата да възтържествува, макар че... Не зная, но казват, че доня Ана му била любимка. Именно el patron уреди цялата работа, естествено.

— Кой какво уредил? Сериозно ли се опитваш да ми кажеш, че сеньор Естебан е позволил на този el patron да му уреди брака?

— Но, доня Хения! — Роза я погледна, сякаш тя бе загубила разсъдъка си. — Такъв е обичаят по тези земи. Сред едрите земевладелци всички подобни сватби се уреждат между съответните семейства. Чувала съм, че когато доня Ана била още бебе, баща ѝ говорил с дон Франциско и естествено...

— Чакай, чакай! — Джини постави длани върху пламналите си бузи. — Роза, ти съвсем ме обърка. Кой е дон Франциско? Да не би да е дядото на Естебан? Но тогава защо постоянно го наричаш el patron?

— Защото той си е el patron — Роза ококори очи от невежеството на Джини, но в гласа ѝ се промъкна нотка гордост. — Но, доня Хения, та аз мислех, че знаете. Всеки познава дон Франциско Алварадо! Казват, че е един от най-богатите хора в Мексико. Къщата му със сигурност е най-голямата. Та даже и хуаристите не смеят да нападат по тези места. Дори французите, тези убийци, и те много го уважават. Веднъж императорът и императрицата дойдоха тук, а дон Франциско също гостува в Чапултепек.

Джини бе станала права и изучаваше някак замислено отражението си в огледалото, но сега внезапно седна.

Спомни си пискливия глас на Ана, която каза гордо: „Ще се омъжа за наследника на дон Франциско!“ Стив Морган, човекът, който толкова презрително бе наричала мелез; мъжът, когото бе смятала за

един обикновен професионален наемник и крадец — този мъж бе внук на испански благородник и наследник на милиони? Не, това бе невероятно!

— Значи е богат! — прошепна тя на глас. — Можеше да е джентълмен, да остане тук и да се ожени, което дядо му очевидно иска, но вместо това... — усети, че Роза я гледаше разтревожено и устните ѝ се изопнаха. Тя усети нов прилив на омраза, примесена с изгаряща ярост.

„Няма да го оставят да му се размине! Да ме доведе тук, да ме представи на всички като своя метреса, да се отнася с мен толкова отворително, докато през цялото това време, да, през цялото време не е имало нито една основателна причина за всичките му действия! Защо трябваше да краде парите на баща ми? Защо трябваше да стане престъпник, търсен от закона? Защо трябваше да ме отвлече и да се държи с мен по-зле, отколкото с проститутка, когато е бил сгоден за това момиче Ана, която несъмнено е също толкова богата и при това ще му донесе солидна зестра? Какъв е смисълът?“

Изведнъж толкова се ядоса, че скочи на крака, мина покрай изумената Роза и влетя в дневната. Не знаеше какво възнамерява да прави, може би да намери Реналдо, да му каже в лицето всичко, което току-що бе научила и да му отправи горчивите си обвинения. Но няма да остане тук нито минута повече, ще си тръгне, ще направи нещо! Каквото и да е, само и само да приключи този фарс, да възвърне собствената си гордост.

— Доня Хения, доня Хения! — проплака Роза след нея.

В този момент, когато Джини почти бе стигнала до вратата в устремния си бяг, тя внезапно се отвори отвън и един мъж влезе в стаята.

— Какво става тук? Защо никой не ни отваря, когато чукаме?

Те се спогледаха — високият мъж и задъханата, разгневена млада жена. Студените сини очи на дон Франциско попиха всеки детайл от външния ѝ вид, преди да станат непроницаеми. Набръчканото му лице с остри черти изглеждаше строго и неумолимо, въпреки леката, доста саркастична усмивка, която бе заиграла по устните му.

— El patron! — още преди Роза да успее да изрече думите с треперещ глас, пълен със страхопочитание, Джини бе разбрала кой е.

Дядото на Стив. Те малко си приличаха — може би в начина, по който очите му я изпиха с поглед, без да проличи, че е така.

Несъзнателно Джини бе изправила рамене и вирнала брадичка с почти детински израз на твърдоглавие и гордост.

— Съжалявам, дон Франциско, че навън нямаше никой да ви посрещне. Роза бе заета с тоалета ми, а и аз не очаквах посетители.

— Извинявайте, че нямах време да ви предупредя за посещението си, мис Брандън. За съжаление преди това нямах представа, че ще идвам тук. Няма ли да седнете? Мисля, че трябва да си поговорим насаме — орловите му очи стрелнаха Роза. — Можеш да тръгваш, жено. Не възнамерявам да сторя зло на господарката ти.

Дон Франциско любезно заведе Джини до един стол, а маниерите му бяха безупречни като тези на Реналдо. Тя бе изумена и повече от всякога се чувстваше като кукла или като шахматна пионка. Какво искаше той от нея? Какво щеше да й каже? За нейна изненада тя не се страхуваше — вече бе претръпнала. Но бе решила да не продума, докато той не заговори пръв.

На малката масичка имаше гарафа с вино и дон Франциско отиде до нея и наля две чаши толкова непринудено, сякаш бе у дома си.

— Ще пийнете ли чаша вино със стареца, мадмоазел?

Джини отново се изуми, че той знае толкова много за нея, дори фактът, че е била възпитана като францужойка.

— Благодаря — отвърна тя тихо, като наблюдаваше лицето му, докато й подаваше чашата и след това вдигна своята, за да усети аромата.

— Отлично вино. Внукът ми има добър вкус поне за някои неща, за моя радост. Жалко, че в толкова други отношения е по-зле и от дивак.

Джини не можа да не се изчерви. Тя отпи една глътка, за да прикрие внезапното си неудобство под зоркия му открит оглед. Очакваше ли от нея някакъв отговор на леко хапливия му коментар? Не, той бе дошъл тук нарочно, за да я види. Нека той започне разговора.

Дон Франциско завъртя столчето на чашата между пръстите си, като не бързаше, преди да реши какво да каже. Тази мис Брандън го изненада. За щастие приятно. Е, той обикновено можеше да разчита на

Реналдо да научи истината, но предпочиташе сам да си създаде мнение и нямаше вяра никому.

В този случай обаче интуицията вече му бе подсказала, че Реналдо е прав. От първия миг, в който я зърна, видя как зелените ѝ очи се разшириха от уплаха и по начина, по който толкова хладнокръвно бе възвърнала самообладанието си малко след това той разбра, че тази жена, която буйният му внук бе счел за подходящо да доведе тук, не е обикновена. Значи е било отвличане, така ли? За бога, помисли си дон Франциско с внезапен пристъп на ярост, хлапакът се бе върнал към средновековните методи! Значи бе отвлякъл една дама и се бе отнасял с нея като с лека жена. Но защо? Дали пък точно той, който винаги с лекота бе завладявал всичко по пътя си, не се бе влюбил в тази жена?

Тя естествено отлично усещаше настойчивия му замислен поглед. Хитроумно бе решила да мълчи, като му даде възможност да поеме инициативата. За своя изненада дон Франциско усети, че очаква с нетърпение дуела с размяна на духовитости, който трябваше да последва. Тази жена не бе някоя пъзла и лигла — той вече бе забелязал това. И според омаяния си племенник, притежаваше и необичайно висока интелигентност и чар.

Дон Франциско си позволи да се усмихне леко на зеленооката мадмоазел. Очите ѝ с дълги мигли отвърнаха на погледа му, но той забеляза колко здраво бе сплела ръце в скута си. Обичаше жени с дух. Естебан очевидно още не бе успял да я опитоми. Той можеше почти да се засмее наум, след като се бе запознал с нея, като се сети за думите на Реналдо за прободната рана, която бе нанесла на прибързания му братовчед.

— Е, мадмоазел — рече той с убедителен глас, — не мислите ли, че е време да науча цялата ви одисея от собствената ви уста? Ще трябва да извините моята прямота. Аз съм стар човек и съм минал възрастта, когато се наслаждавах на дългите въведения. Трябва да ви кажа, че чух една дълга и доста несвързана история от Ана и говорих с племенника си Реналдо, който явно има много високо мнение за вас. Ще ми кажете ли дали е истина?

— Но за коя от двете истории става дума, дон Франциско? Аз съм абсолютно убедена, че Ана никак не ме хареса и се срамувам да призная, че не успях да се овладеея, но Реналдо, струва ми се, ми е

приятел. Не знаех, че Стив е имал... Бедният Реналдо сигурно се чувства ужасно виновен!

— Мадмоазел, надявам се няма да ме разочаровате с игри на думи — внезапната острота в гласа на дон Франциско накара очите на Джини да присветнат гневно. В погледа ѝ имаше предизвикателство.

— Думи ли, сър? Трябва да ми простите. Ако се колебая и говоря със заобикалки, това е само защото съм объркана и се чувствам неудобно. Все пак причината, поради която съм тук е толкова... ужасна, и толкова проста! Вашият внук — мъжът, когото аз познавам под името Стив Морган — ме доведе тук. Аз съм негова... негова... — тя се канеше да заяви направо, че е негова любовница и да види какви заключения ще си направи старецът, но думите някак заседнаха в гърлото ѝ, тя прехапа устни и сведе очи, въпреки волята си.

Джини по-скоро усети, отколкото видя, че дон Франциско направи нетърпелив жест с ръка.

— Мис Брандън! Още веднъж ви се извинявам. Естествено тази тема ви е неприятна. Но мога да ви уверя, че ако решите да ми се доверите, ще откриете, че мъжете в това семейство не са загубили честта си!

В тона му имаше съдържана гневна нотка, която я накара да вдигне глава и да го погледне учудено.

— Но какво можете да направите вие? Вече е твърде късно, дори и аз виждам това. Стив ме отвлече. Отначало каза, че ще бъде заложница, само докато се увери, че приятелите му ще се измъкнат безнаказано с откраднатите пари, но след това... О, не, не мисля, че мога да понеса да разкажа всичко! Моля ви, мислете каквото си искате, не ме интересува! Искам единствено да се махна, да отида някъде далеч, където той няма да може да ме открие и където ще мога да забравя всичко, абсолютно всичко!

Когато дон Франциско се намръщи, гъстите му бели вежди се сключиха и той изглеждаше навъсен като буреносен облак. Но в този случай причината за гримасата му не бе Джини, а по-скоро собствените му мисли.

— Какво! Казвате, че внукът ми е крадял? И се е отнасял зле с вас? Мис Брандън, хайде, докажете, че първите ми впечатления от вас са били верни, когато ви видях да стоите там и очите ви присвяткаха толкова опасно. Трябва да знам всичко и то не просто поради някакво

нездраво любопитство, както ще се уверите, когато ме опознаете по-добре. Аз съм главата на семейството, мадмоазел, и за мен чест не е просто една празна дума. Тя е начин на живот, тя е животът ми! Това, което засяга някой член на семейството ми, засяга и мен. Може би съм старомоден, но има някои неща, които не мога да толерирам! Трябва да ми кажете всичко, държа на това!

Пръстите му се свиха настоятелно около китката ѝ. Като сведе поглед, Джини видя изпъкналите вени по ръката на стареца, но пръстите все още бяха твърди като стомана — здрави като хватката на Стив. Внезапно Джини започна да осъзнава силата, която притежава този човек, силата, струяща от очите му, които сега не се отместваха от нейните. Сега разбра защо всички, с които бе разговаряла тук, изпитваха такова страхопочитание към него — не, не само това, те всъщност се страхуваха от него!

Тя се чувстваше като хипнотизирана. С безизразен глас, като се запъваше на всяка дума, най-накрая заговори, без да пощади нищо, дори себе си и своята част от вината, заради собствената си слабост, първата си сляпа, девическа страст към мъжа, когото бе започнала да мрази и презира от цялото си сърце.

Най-после всичко свърши. Тя му бе разказала всичко, гърлото ѝ бе толкова пресъхнало, че имаше чувството, че не може да изрече нито дума повече. Отпусна се назад на стола си с поглед, извърнат от дон Франциско, и жадно изпи следващата чаша вино, която той ѝ подаде, сякаш бе само вода.

Какво щеше да стори той сега? Може би щеше да заповяда да я убият или да я отстранят по някакъв друг начин, за да скрие това позорно петно върху семейната му чест! Не можеше да го умолява за нищо, все пак той бе дядото на Стив и резките му заповеди към нея да говори и да не спира разказа си, дори когато гласът ѝ трепереше и очите ѝ се бяха напълнили със сълзи, бяха точно толкова неумолими, колкото и тези на Стив. Дон Франциско бе нещо като цар тук, сред хората си — недосегаем за закона, и за всеки друг! И при това нима някой знаеше, че Джини е тук? Какво значение можеше да има тя за него в сравнение с детето на собствената му дъщеря, наследника му?

Защо не казваше нищо? Джини се питаше защо той не направи нещо, за да приключи това напрежение веднъж завинаги. „Все пак за

мен вече няма значение каквото и да се случи. Толкова съм изморена, толкова изтощена психически, че просто не ми пука!“, помисли си тя.

— Значи е дори по-зле, отколкото си представях. Този път е отишъл твърде далеч и не мога да позволя неговата глупост и безразсъдство да продължават — дон Франциско говореше доста тихо, като че ли на себе си, но в гласа му се усещаше някаква стоманена твърдост, която накара Джини да потрепери. Какво искаше да каже? Преди да успее да го попита, той продължи, все още с този нисък, доста рязък тон — глас на човек, който цял живот не бе търпял възражения и бе свикнал да налага своята воля. — Не знам в какви глупави, безотговорни истории се е забъркал Естебан, но ще разбере веднага щом се върне. Виждате ли, мис Брандън, аз почти не познавам внука си! Откакто дъщеря ми Луиза го доведе тук като дете, се опитвам да го направя джентълмен. Дори като малък той ми се противопоставяше. Аз го наказвах, налагах го по гърба, докато почнеше да кърви и въпреки това, отново и отново заставах срещу мен. След това, когато порасна, започна да бяга от къщи. Намираха го и го връщаха, но после той отново избягваше. Накрая реших, че като дивите ястреби има нужда от място, за да изпробва крилете си. Имаше нужда животът да го научи на това, което аз не успях. И сега ето какво се случи. Не е научил нищо, освен да гледа само себе си и да взима каквото си поиска, без да се интересува от последствията. Е, за бога, този път ще трябва да се сблъска с тези последствия! Ще изпълни задълженията си като джентълмен и като мой внук или аз собственооръчно ще го убия, преди тамошния ви закон или баща ти да го направят!

Гласът на дон Франциско бе станал по-силен, той изплющя с камшика, който носеше върху страничната облегалка на стола, и Джини затули устата си с ръка, за да не извика на глас, когато смисълът на думите му внезапно стигна до обърканото ѝ съзнание.

Изведнъж той се обърна към нея, а очите му я огледаха внимателно, преди да хване ръцете ѝ в сухата си, топла шепа.

— Ти си много красива, скъпо дете. И освен това си силна и одухотворена. Това ми харесва. Е, не мога да върна това, което вече е сторено, нито пък мога да ти предложа достатъчно възмездие за страданията ти, но мога да ти предложа разрешение, което ще те

пощади от по-нататъшни терзания и унижения. Внукът ми ще се ожени за теб веднага щом се върне.

В един дълъг миг на изумление Джини се бе втренчила в него като диво животно, невярваща на ушите си. След това с вик се опита да измъкне ръцете си от неговите, но той ги бе хванал здраво.

— Не! Не знаете какво говорите! Стив няма... той никога... о, вие изобщо не го познавате! Никога няма да се съгласи на насилствен брак, все пак живеем в деветнадесети век. И освен това... освен това аз го мразя! — завърши тя със странно детинска нотка.

— Чуй ме, Вирджиния! — строгият глас на дон Франциско накара Джини да впери поглед в него с разтворени устни, все още готова да намери нови възражения. — Трябва да оставиш настрана естествената си реакция и да се опиташ да разбереш, че решението, което ти предложих, е единственото възможно заради самата теб. Предлагам го, за да спася репутацията ти. Твърде много хора знаят, че Естебан е избягал с теб, но ако искаш по-късно да се върнеш при семейството си като негова жена, не разбираш ли колко различна ще е реакцията им? Бягство, за да му пристанеш. Несъмнено хората ще шушукат, но ти и семейството ти все още ще можете да ходите с вдигната глава. Скоро ще започнат да разправят колко романтично е всичко това. Виждаш ли, дете мое, аз познавам човешката природа. Ще бъдеш уважавана омъжена дама, при това богата, мога да прибавя. Ще ти дам състояние, което ще е повече от щедро и ако решиш после да се върнеш в Америка или даже във Франция, ще бъдеш независима. Разбираш ли?

— Не — повтори тя изтощена. — Не, това е абсолютно невъзможно! Не разбирате ли? Дори и аз да се съглася, Стив никога няма да го направи. Той не е от хората, които можеш да принудиш да направят нещо, което не желаят. И ще ме накара да страдам.

— В този случай Естебан ще стори каквото му кажа! Ти забравяш, скъпа моя, че това е Мексико, а не Съединените щати. Той разбира нашите обичаи, макар и винаги да е роптаел срещу тях. Ще го направи, защото няма да му оставя друга възможност. И ще се погрижа да се държи с теб с уважение и внимание, каквито се полагат на една съпруга. Не, този път Естебан няма да се отърве от последствията толкова лесно.

Джини продължи да се взира в този странен, почти плашещо властен мъж и все още имаше чувството, че сънува.

— Но ако откаже?

— Ако откаже, вече няма да го признавам за свой внук и ще си тегли последствията. Разбирате ли, млада госпожице, че съм заповядвал да убиват хора в къщата си за много по-малко? Мисля, че Естебан ме познава поне дотолкова. Като му обясня как стоят нещата, аз съм сигурен, че лесно ще разбере, че няма друга алтернатива, освен смърт като престъпник!

Непоклатимата решителност в гласа на дон Франциско премина през Джини, която имаше все по-засилващо се чувство за нереалност и усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Значи наистина го мисли — всяка дума, която изрече!

— Мечтаех си да си отмъстя, да го накарам да страда. Да, дори копнеех за смъртта му и почти я причиних. Но това — не, това е твърде много! Преживях достатъчно насилие, не искам да бъда причина за още.

— Тогава ще се ожениш за него. Остави Естебан на мен, той повече няма да те измъчва. Аз ще се погрижа за това. Ще ми даде дума и въпреки всичката му безотговорност, не си спомням някога да е нарушавал обещанието си. Ако си искала отмъщение, дете мое, това е шансът ти. Ще бъдеш негова съпруга ѝ каквото и да се случи след това, по закон ще носиш неговото име. Той ти дължи това, а и много повече!

— Не знам какво да кажа!

— Ти се съгласи, нали? Е, в такъв случай сега трябва да дойдеш с мен. Ще ти предоставя собствен апартамент в къщата ми, както и лична прислужница. Няма защо да се притесняваш от клюки тук. След като известя, че ти ще си бъдещата ми снаха, скоро ще се увериш, че вече няма да говорят неприятни неща. Никакви възражения! Изглеждаш изтощена. Роза ще ти събере багажа.

Властен, арогантен, не желаещ дори да изслуша слабите ѝ протести, дон Франциско помиташе всичко по пътя си и преди падането на нощта Джини вече бе настанена в голямата къща като особено почетен гост на самия *el patron*.

Джини осъзна какво богатство и власт действително притежава дон Франциско Алварадо, когато се премести от къщурката в така наречената *casa grande*. Тя се почувства като омагьосана още първия път, когато видя високия каменен зид, ограждащ парка, и сенчестата алея, която сякаш се простираше до хоризонта. А после изведнъж човек се озоваваше пред дворец от приказките.

Досега бе живяла в уединение, бе в немилост, а сега внезапно стана бъдещата снаха на *el patron*. Нищо не бе достатъчно добро за нея. През тези първи няколко дни Джини се чувстваше закриляна и малко обърквана от скоростта, с която ставаше всичко и усети, че се носи безпомощна по течението на събитията.

Бяха й дали големия апартамент, който някога бе принадлежал на дон Луиза, майката на Стив. Той бе напълно самостоятелен, но водеше към същия заден двор, както и голямата къща. Първата нощ Джини обходи стаите замаяна — възхищаваше се на красивите испански мебели и скъпите килими. Тя вече бе представена на сеньора Армихо, която в семейството наричаха леля Алфонса. Сеньора Армихо щеше да бъде неофициалната й придружителка — тази мисъл караше Джини да се засмее неразбиращо. Освен това щеше да си има две лични прислужници — засмени момичета с тъмна кожа, които очевидно изпитваха страхопочитание пред нея.

„Утре ще се събудя и ще открия, че съм сънувала всичко това“ — казваше си Джини. Но следващият ден донасяше само нови изненади.

Взеха й мерките и сеньора Армихо я поведе през един огромен склад, където държаха топове от най-различни материи и разцветки. Модни списания — някои дори от Лондон и Париж — бяха извадени и струпани пред нея, и дори доста строгият дон Франциско даваше мнението си за новите дрехи, от които Джини щеше да има нужда.

— Ние тук може и да сме доста отдалечени от това, което наричат цивилизация — каза той сухо, — но жените в семейството ми винаги са се обличали по последна мода. И освен това, скъпа ми

Хения, ще видиш, че ще трябва да присъстваш на неизброими празненства и фиести.

Всички тук я наричаха Хения и както го произнасяха името звучеше доста испанско. Малките прислужнички се кикотеха, когато обсъждаха предстоящата сватба и красивите дрехи, които се шиеха за нея. Дори леля Алфонса изказа възхищението си от това колко отиват смарагдите, които дон Франциско ѝ бе дал, на косата и тена ѝ. Да, имаше и скъпоценности. Отначало Джини не искаше да ги приеме, но откри, че протестите ѝ бяха властно пренебрегнати. Скъпоценностите са нейни — така ѝ казаха. През всички тези години бяха чакали, заключени в сейфа, за да бъдат носени от булката на дон Естебан.

Тя получаваше всичко, което пожелаеше — абсолютно всичко. Ако искаше да пояде, трябваше само да каже една дума и личният ѝ коняр докарваше една буйна арабска кобила.

Понякога Джини се чувстваше като зайче, извадено от шапка на фокусник. Всички тези хора — роднините, които живеяха в голямото имение, и многобройните приятели и съдружници на дон Франциско — несъмнено бяха очаквали, че Ана Валдес някой ден ще се омъжи за наследника му. И тогава, като гръм от ясно небе, той бе измерил някаква непозната жена, при това американка, която щеше да стане съпруга на внука му. И тя бе приета безапелационно, без въпроси. Нещо повече — с искрена сърдечност и загриженост.

На Джини ѝ бе трудно да започне да свиква с този лесен, приятен и луксозен начин на живот.

Всичко, което трябваше да прави, бе да се оставя да се носи по течението на дните, леко насочвана в една или друга посока от хора, ръководени единствено от нейните интереси, които не искаха нищо, освен да ѝ е приятно. И тя се опитваше, заради собственото си душевно спокойствие, да не мисли докъде ще да я доведе всичко това. До деня, когато Стив Морган щеше да се върне, несъмнено с мисълта, че тя ще го чака в малката къщичка, където я бе завел, и изведнъж щеше да открие, че се правят приготовления за сватба.

След като бе живяла в къщата на дон Франциско една седмица, думите му, че неговият внук ще стори това, което му каже, вече не ѝ се струаха странни. Вече бе научила, че el patron имаше буквално пълна власт върху живота на хората, работещи за него. Спомни си неща, които Стив ѝ бе разказвал за големите имения и едрите земевладелци.

Дългите разговори с Реналдо и самия дон Франциско ѝ помогнаха да си представи цялостно картината на едно все още феодално общество. Но след като Стив имаше такъв произход, защо бе избягал? И защо бе искал да го направи? Тя усети, че го презира още повече заради това, в което се бе превърнал. Стив бе престъпник и авантюрист не защото трябваше да се бори, за да оцелее, а защото бе достатъчно безразсъден и проклет, за да пожелае сам начина си на живот. И което бе още по-лошо, той бе двуличник — как смееше да критикува земевладелците и французите, които бяха поканени тук, когато самият той бе един от тях? Говореше така, сякаш самият той е селянин, крадеше и убиваше за каузата на Хуарес, който щеше да вземе каквото може от същите тези земевладелци и да го раздаде на бедните, крепостните селяни и бандитите, които го поддържаха. Тя никога нямаше да го разбере!

Джини не искаше да мисли за Стив, но не можеше да се спре. От време на време жените, които я заобикаляха, подхвърляха по някоя закачка, а косите им погледи следяха каква ще е реакцията ѝ.

— О, дона Хения, тези копринени нощници могат да накарат всеки съпруг да загуби ума и дума — извика една от шивачките, хванала някаква ефирна одежда, направена от един топ тънка естествена коприна, донесена чак от Китай.

Докато оправяха леглото всяка сутрин, прислужничките си бъбреха весело помежду си и правеха лукави, дръзки забележки за дните, когато сенъора Армихо вече няма да дели апартамента с дона Хения.

Карменсита, която бе по-оперената от двете, премигваше лукаво.

— Този дон Естебан е *miu macho hombre!* Винаги сме казвали, че когато се ожени, ще бъде за американка. Доня Ана не е толкова хубава колкото вас, дона Хения, и освен това има много хаплив език.

Макар и да не смееха да говорят открито за това, помежду си младите жени в къщата смятаха, че е много романтично, дето техният дон Естебан е избягал с една млада дама, която бе избрал за своя съпруга. И то под носа на тираничния си баща!

Дори Реналдо, който обикновено бе толкова тактичен, понякога подхвърляше по някоя забележка за сватбата ѝ. Вече започнаха да разпращат покани и той помагаше на дон Франциско в тази задача. Имаше ли тя някакви приятели, които иска да покани? Въпреки волята си Джини се изчерви и започна да се запъва като ученичка.

— Не — каза му тя.

Не, нямаше да има време. Вече бе доверила в разговор насаме с дон Франциско, че няма да съобщи на баща си, докато не мине всичко — нямаше нужда той да научава кога са се оженили. Само фактът, че сватбата се бе състояла щеше да е достатъчен. По-късно, когато отново се видеше със Соня и баща си, щеше да им обясни.

Но понякога, колкото и да се стараяше, Джини не можеше да изтласка неприятните мисли от съзнанието си. Когато Стив се върне и открие, как щеше да реагира? Тя не можеше да не потрепери, като се сетеше колко брутален може да бъде, когато се разгневи. Сега бе под закрилата на дон Франциско, но какво щеше да стане по-късно?

Състоянието, което щеше да й остави при сватбата, щеше да й позволи да пътува, да ходи, където поиска, но какво щеше да стане, ако Стив не желаяше това? Тя не можеше да забрави, че бракът превръща жената в робиня на съпруга си, ако той реши да упражни всичките си права над нея. А веднъж, скоро след като го бе намушкала с ножа, той й бе заявил:

— Нека вече да не се подценяваме взаимно.

Тя не смееше да подценява Стив — все още не го познаваше напълно.

„Страхувам се от него“ помисли си Джини, без да може да заспи в леглото си една особено гореща вечер. „Той е напълно непредсказуем и способен на всичко. Боя се от отмъщението му.“ И все пак тя не носеше вина за всичко това. Фактът, че бе тук, невъзможната ситуация, в която я бе поставил — за всичко това бе виновен той. Нека сам посрещне последствията, да открие какво е да загубиш ценната свобода, за която постоянно говореше. „Мразя го“ помисли си тя яростно за сетен път. „Той ще открие точно колко — вече никога няма да се предам, никога няма да се оставя да ме унижава.“

И въпреки това в някои нощи тежкият аромат на жасмин и гардении се носеше през отворения прозорец и Джини отмяташе завивките от тялото си, сякаш изгаряше и не можеше да заспи. Повтаряше си отново и отново, че това е от жегата — ленивата приспивна чувственост на климата, с който не бе свикнала. Именно тялото бе предателят на душата й — то жадуваше за ласките, с които той насила я обсипваше, то я събуди от нейната девственост и я накара да осъзнае собствената си страст. Вече бе опознала желанието и

задоволяването му. Колкото и да мразеше Стив със съзнанието си и да потръпваше от спомена как насилствено я бе подчинил на желанията си, имаше нощи, когато бе измъчвана от жажда за него, за ръцете му по кожата си, за устните, които спираха слабите ѝ протести и ги заглушаваха и вече познатата тежест на тялото му върху своето.

Понякога в такива нощи Джини скачаше от леглото, неспособна да понесе тези мисли. Тя сама си пълнеше ваната със студена вода и лягаше в нея, докато зъбите ѝ започнеха да тракат. Какво ми става, питаше се тя по-късно, та аз съм презряно същество като него, управлявано от страстта, от тялото, вместо от волята си. Тя се окайваше заради собствената си слабост, понеже, мислеше си тя, аз наистина го мразя, не се съмнявам в това, но когато ме целуне или ме докосне по определен начин, аз реагирам инстинктивно като животно. Тогава съм в плен на сетивата си и той го знае. Знае, че може да направи каквото пожелае с мен. Толкова е нечестно да си жена!

Нямаше с кого да поговори за тайните си чувства — най-малко със стария свещеник, който сега бе изповедникът ѝ. Не можеше да говори дори и с Реналдо, колкото и да го чувстваше близък и приятелски настроен. Тя четеше разни дълбокомислени книги, докато дори дон Франциско не започна да я подкача, че прекарва почти целия ден в тъмната библиотека. Не, колкото и да бе иронично, единственият човек, който можеше да разбере дилемата ѝ, бе самият Стив. Тя скръцна със зъби, като си представи циничната усмивка, която цъфваше на лицето му, когато изричаше някоя неласкава забележка за женския пол или конкретно за нея. Последните думи, които ѝ бе казал, преди да замине за Мексико Сити бяха, че ще се радва да се отърве от нея. Какво ли щеше да реши, когато се върне? Мисълта, която я терзаеше непрестанно през дългите дни и още по-дългите нощи бе, че от всички хора, които познава, само той — мъжът, когото мразеше и за когото въпреки това щеше да се омъжи — в известен смисъл наистина я разбираше. Той я бе видял като жена, не като образец на добродетели или като още едно хубавичко личице, и се отнасяше с нея като с жена.

Изминаха десет дни, откакто дон Франциско я бе довел толкова неочаквано в къщата си, и въпреки мързеливото си, летаргично ежедневие Джини понякога усещаше как нервите ѝ се опъват като лък, когато се замислеше за бъдещето.

Тя се бе зачела в библиотеката на дон Франциско, когато чу голяма връва навън и за момент усети, че замръзва на място в ужасяващо очакване. Той бе пристигнал! Най-после бе решил да се завърне! Тя продължи да се крие в библиотеката, като се преструваше, че не е чула нищо, а буквите в книгата, която държеше, затанцуваха пред очите ѝ. Сега чу стъпките на дон Франциско. Той водеше някой със себе си. Гласът му, сух както обикновено, казваше:

— Тя е тук вътре, сигурен съм. По цял ден чете.

Но когато вратата се отвори и Джини трябваше да вдигне глава, в стаята влезе не Стив, а някаква жена — пълна, добре облечена жена, отрупана с твърде много бижута.

Дон Франциско представи жената като сеньора Мария Ортега, майката на Реналдо и единствената жива сестра на el patron.

— Сестра ми живее в Мексико Сити, заедно с най-големия си син и семейството му. Тя е тук, за да се присъства на сватбата ти, Хения — рече дон Франциско с присъщата си старовремска церемониалност. После добави някак лукаво: — Тя няма търпение да се запознае с теб. Ще ви оставя за малко насаме.

— Да, да, всички изгаряме от любопитство да видим жената, която е успяла да завладее този мой палав племенник! — Джини усети, че я притеглят в една влажна, парфюмирана прегръдка, докато малките тъмни очи на жената пробягаха по нея, без да пропуснат нито една подробност от външния ѝ вид. Преди Джини да успее да каже и дума усети, че доня Мария, която не спираше да приказва, хваща ръцете ѝ и я завлича навън.

— Франциско, ние ще седнем на двора. Уверена съм, че там е по-хладно. И не забравяй моя портокалов сок, чуваш ли? Сигурна съм, че скъпата Хения ще се присъедини към мен. За бога, дете — продължи тя, като се усмихна набързо — недей да изглеждаш толкова уплашена! Няма да те ухапя. Скоро ще откриеш, че аз съм просто една стара жена, която обича да приказва. Бъди търпелива към мен. Имам да те питам толкова неща!

Скоро се бяха разположили удобно на двора, а прислужниците на дон Франциско с леки стъпки побързаха да донесат една висока, запотена кана прясно изцеден портокалов сок за доня Мария. Безкрайният ѝ поток от думи не секваше, освен когато се спреше да поеме дъх или да отпие глътка сок и Джини, полузамаяна, с

облекчение установи, че не се налага да участва активно в разговора, освен с някое и друго „да“ или „не“.

Сеньора Ортега, макар и да изглеждаше невероятно, че е майка на Реналдо, освен всичко бе много пряма. Тя доста открито изрази мнението си за северноамериканците — всички те са нецивилизовани, заяви тя самодоволно, с изключение на неколцина от източните щати, които бе срещала. Но прости на Джини факта, че е чужденка, понеже майка ѝ бе францужойка.

— А те са достатъчно близо до Испания, за да са поносими — рече доня Мария любезно. После потупа Джини по ръката. — Ти наистина си много хубава, миличка. Трябва да призная, че съм приятно изненадана. Този дявол Естебан винаги е имал склонност към неподходящи жени, нали разбираш, и това ужасно ни тревожеше! Но когато Реналдо ни писа да ни съобщи, че си дъщеря на сенатор и си толкова кротка, образована млада дама, аз почувствах голямо облекчение! Тогава рекох на моята любима Сарита, снаха ми, рекох ѝ: „Скъпа моя, Франциско никога не би допуснал в семейството ни жена, която не одобрява.“ И нали знаеш, скъпа, че брат ми, макар и напоследък да изглежда, че се е превърнал в отшелник, е човек с изтънчен вкус и непоклатими убеждения. И те харесва — веднага разбрах. Както и най-малкият ми син, между впрочем — наистина съм изумена. Реналдо винаги подхожда с предубеждение към жените, но теб страшно те уважава!

Внезапните промени на темата на разговора замаяха главата на Джини. Тя успя само да промълви:

— Реналдо? Да ме харесва?

— Ами да, естествено, момичето ми, за кого си мислиш, че говорех? Жалко, че не те е срещнал преди този немирник Естебан. Не можеш да си представиш колко ме разочарова Реналдо. Той, най-кроткият от синовете ми, точно този, от когото не очаквах да ми създаде никакви проблеми! Първо му щукна да става свещеник — две години в семинарията и после внезапно си науми друго! Това е заради всички тези книги, дето ги чете, те му вкарват в главата такива радикални идеи. Аз се разплаках, когато ми го съобщи. Казах му: „Но, синко, ти винаги си казвал, че амбицията ти е да помагаш на хората, особено на бедните селяни!“ Но не, той ми заяви, че можел да е от много по-голяма полза, като станел учител. Можеш да си представиш

сина ми учител? И после, естествено, се опитах да го задомя. С куп млади и приемливи кандидатки го запознах, но не той не искаше и да чуе за тях! А сега — това е много лошо!

— Но, мадам, мисля, че не разбирам! — запъна се Джини. — Какво лошо има в това, че Реналдо иска да бъде...

— О, дете мое! Естествено, че разбираш! Толкова е лесно да разбере човек Реналдо — той може да бъде прочетен като книга. Влюбен е в теб, разбира се — мога да позная само от един поглед и дори се досетих за това още преди да те видя. Не че те обвинявам, задето предпочиташ Естебан. Той е доста обаятелен — с онова излято тяло и наперената му походка. Май не е много чудно, че успява да завърти главите на толкова много жени. И естествено е богат или поне ще бъде един ден, когато реши да се установи.

С почервенияло лице Джини започна енергично да протестира.

— Но, мадам, вие наистина ме карате да се чувствам неудобно! Сигурна съм, че аз...

Сеньора Ортега само махна нехайно с ръка, а пръстените ѝ проблеснаха на слънцето.

— Няма нужда от това, детето ми! Знам, че не ламтиш за богатството на брат ми. Всъщност сигурна съм, че ти самата си достатъчно заможна, не е ли тъй? А освен това Естебан винаги е имал свой собствен подход към жените. Той създаваше такива грижи на бедния ми брат и на горката Луиза, преди да почине. Просто се радвам, че най-после се реши да се задоми и то за толкова сладко, хубаво момиче като теб, но има едно нещо, за което трябва да си поговоря сериозно с него, ако брат ми не го стори преди мен. Защо не е тук? Естествено сватбата вече е била оповестена и този малък негодник би трябвало да има приличието да се спре за малко на едно място. Вечно снове насам-натат. Ще трябва да сложиш край на това, скъпа моя, приеми това предупреждение от една препатила жена. Мъжете винаги се опитват да правят всичко, както им отърва, ако им позволиш! Кога очакваш годеника ти да се върне?

Джини можеше да стисне зъби от яд, но вместо това се насили да се усмихне и отвърна набързо, че Стив ѝ е обещал да си дойде до две седмици.

— Имаше да свърши някаква неотложна работа, но съм сигурна, че ще се върне навреме за фиестата на Сандовал — рече тя безгрижно,

а вътрешно се мразеше, задето се налага да се извинява за непредсказуемото поведение на Стив. След това, за да предотврати по-нататъшните въпроси от страна на доня Мария, тя добави набързо: — Ще дойдете с нас, нали, сеньора?

— Моля те, наричай ме леля Мария, вече не бива да използваш официалности, след като си част от семейството! Естествено, че ще дойда. Скъпият дон Хосе ми е много стар приятел и празненствата му винаги са изключителни. В тях има много повече елегантност и стил, дете мое, отколкото във всички, които съм посетила в Мексико Сити или дори в двореца в Чапултепек. — Доня Мария бе извадила едно ветрило от слонова кост и го вееше бързо, докато говореше. — Това е място, което трябва да посетиш. Трябва да бъдеш представена пред императора и императрицата. Дворецът им е доста весело място. Императрицата обича да бъде заобиколена от млади хора, нали разбираш, и там винаги е пълно с народ — красиви млади офицери от всички краища на света, най-хубавите от младите ни дами, като пеперудки. Аз ходих със сина си и жена му на един доста грандиозен бал в двореца, преди да тръгна за насам и трябваше да видиш каква тълпа се беше събрала! Всъщност точно тогава щях да се закълна, че видях не някой друг, а Естебан, с онази смела, красива френска контеса, за която толкова се говори. Помня, че в началото доста се постреснах и след това, като ги потърсих отново, вече бяха изчезнали в градината! Трябва да е било само заради поканата за сватбата, естествено. Синът ми Алберто ми разясни всичко, а той винаги има рационално обяснение. Аз, разбира се, знаех, че това не може да е бил Естебан. Беше някой северноамериканец, търсец приключения — дворът е пълен с тях. Разправят, че контеса Даниел предпочитала да си хваща любовници американци, докато мъжът ѝ ходи да се бие с хуаристите. О, боже — спря се доня Мария и се взря в Джини, — нали не съм те разстроила с глупавото си дърдорене, а, миличка? Разбира се, че не беше Естебан, няма как да е бил той! Ти наистина не изглеждаш на себе си, Хения, Да не би слънцето да ти дойде твърде много?

— О, да. Все още не съм свикнала с климата, нали разбирате! Но не съм разтревожена, съвсем не. А и защо да съм?

— Разбира се, че няма причина за това! Скоро ще се омъжваш. Всяка жена очаква с нетърпение този момент, не е ли тъй? Но може би

ти е малко нервно. Това е нормално, миличка, всички си имаме опасения точно преди това! Ами да, спомням си...

Доня Мария не спираше да бърбори и докато Джини седеше изправена до нея, чертите ѝ бяха грижливо скрити под маската на заслушано, усмихнато изражение. Ръцете ѝ се бяха вкопчили една в друга в скута ѝ под гънките на роклята. Но вътрешно тя кипеше от гняв, който с мъка успяваше да прикрие.

Разбира се, че е бил той. Не може да е бил никой друг. „Контеса Даниел, смелата, млада французойка, за която говорят всички...“

Той е имал среща с жената — ето защо толкова е бързал да иде в Мексико Сити и защо е настоявал, че тя не може да го придружи!

Той е просто един шпионин на хуаристите и нищо повече. Само ако знаеха това! Подъл предател. Как можеше да има наглостта да се появи на бал в двореца на императора, когато през цялото време е действал против горкия човек? О, боже, та аз трябва да се откажа от това. Трябва да съм луда да си помисля за женитба, да реша да се обвържа с такъв като него!

Мислите на Джини се лутаха насам-натам и докато стане време за вечеря, вече си бе докарала ужасно главоболие, което ѝ даде повод да остане в покоите си.

Тя затвори очи, докато доня Алфонса се приведе над нея загрижено, като сложи влажна кърпа на челото ѝ. Постоянно виждаше дразнещото и изнервящо лице на Стив на фона на затворените си клепки, а устата му бе извита в твърде познатата усмивка, едновременно подигравателна и ненавистна.

Тя вече не се боеше от гнева му, а очакваше почти нетърпеливо завръщането му с някакво злорадство.

„Само почакай, Стив Морган“, извика тя наум на образа му в главата си. „Ще те накарам да съжаляваш, че изобщо си ме срещнал. Ще ти го върна тъпкано за всичко!“

Тя най-сетне заспа с тази радостна мисъл за утеха.

Стив Морган не пристигна в къщата на дядо си до самия ден на фиестата по случай именния ден на дон Хосе Сандовал, а до този момент доня Мария бе вдигнала обикновено спокойния и подреден дом на дон Франциско с краката нагоре.

Тя незабавно се бе заела да поеме в свои ръце работите в къщата и прислужниците сновяха постоянно напред-назад да изпълняват заръките и. Всяка стая трябваше да бъде почистена основно. Подовете бяха намазани с восък, мебелите — разместени. И тя настояваше да вземе Джини под крилото си, както се изрази. Всеки от тоалетите ѝ бе прегледан грижливо да няма и най-малкия дефект, и трябваше да прекарва по-малко време в четене и повече в изучаване на това как се управлява голямо домакинство. Трябваше да носи повече бижута и по-сложни прически.

Дон Франциско започна да се заключва в кабинета си и да се занимава със сметките си. Дори Реналдо, които бе доста изнервен от присъствието на майка си и постоянните ѝ натяквания, започна да посещава по-рядко голямата къща.

Джини се чувстваше напълно безпомощна, но по някакъв странен начин бе доста облекчена, че вече има какво да върши. Доня Мария почти не ѝ оставяше време да се усамоти с мислите си, макар че докато Стив най-сетне реши да се появи, според Джини името му се споменаващо толкова често, при това винаги с неодобрителен тон, че щеше да полудее, ако го чуе още веднъж.

Вътрешно не усещаше нищо, освен хлад — хлад, породен както от гняв, така и от отчаяние, когато една от прислужниците се втурна задъхана в спалнята ѝ с очи, разширени от вълнение.

— Той се върна! Дон Естебан най-сетне се прибра! — спомнило си за добрите обноски, момичето направи лек реверанс. — Доня Хения, той скоро ще дойде да ви види, сигурна съм! Сега е с el patron в кабинета му. Мога ли да ви помогна да се преоблечете?

Джини отвърна по-троснато, отколкото възнамеряваше:

— Не, за бога! Какво ѝ има на роклята, с която съм сега? Толкова често се преобличах днес, че вече съм уморена!

Когато момичето излезе, Джини веднага започна да крачи из стаята. Забеляза отражението си в огледалото. Новата рокля, която доня Мария бе настоявала да облече тази сутрин, доста ѝ отиваше и бе по последна мода, събрана в интересен турниор на гърба. Не че това имаше някакво значение, помисли си тя ядно, понеже той никога не забелязваше с какво е облечена. Единствената му цел преди бе да разкъсва дрехите от гърба ѝ!

Джини никак не се успокои, когато придружителката ѝ, притеснителната сеньора Армихо, влезе устремно в стаята, цялата разтреперана. Накрая именно Джини трябваше да успокоява развълнуваната сеньора, уверявайки я няколко пъти, че изобщо не е нервна и дори е доста спокойна. Защо трябваше да се притеснява? Остана много доволна, когато я осведомиха, че тази сутрин доня Мария е на посещение при сина си и ще се върне по-късно следобед.

— Колко жалко! Много ще съжалява, че е пропуснала пристигането на дон Естебан — повтаряше леля Алфонса. — Ужасно ще се разочарова, сигурна съм!

Джини бе седнала с някакво ръкоделие в ръка, по-скоро за да успокои придружителката си, отколкото от необходимост да прави нещо. Тя упорито си повтаряше, че изобщо не се бои и не е разстроена, но когато чу познатите стъпки точно пред вратата си, моментално скочи на крака и усети как кръвта се оттегля от лицето ѝ.

— Няма нужда да излизаш — прошепна тя почти умолително, — все пак ние не сме романтични деца, нито непознати!

— Но той ти е годеник! Дон Франциско каза, че е позволено да се срещате насаме — рече жената леко изненадана. Веднага щом Стив се появи на прага, тя се извини и тактично побърза да се оттегли.

Вече нямаше къде да избяга, трябваше да се срещне лице в лице с него и да се надява, че изразът ѝ няма да издаде вътрешните ѝ опасения.

— Чувам, че сме щели да се женим — бяха първите му думи и макар че гласът му звучеше изненадващо мило, Джини не се излъга. Тя бе видяла присмехулния, почти зъл поглед в присвитите му очи, докато я оглеждаше от главата до петите, преди отново да ги забули с невероятно дългите си мигли.

Той се подпря на вратата, на пръв поглед доста спокоен, но тя бе забелязала как устните му се свиха изопнати и побелели от потискания гняв и той не можа да скрие навъсения израз, който му придаваха заключените черни вежди.

Носеше някакъв пакет, който захвърли небрежно на един стол.

— Донесох ти подарък — нова рокля. Макар че виждам, че едва ли е било необходимо. Но можеш да я облечеш тази вечер, ако ти харесва.

Колко любезно и спокойно говореше, но през цялото време вътрешно беснееше, и почти не можеше да овладее яростта си. Тя го бе виждала и преди в това състояние и знаеше твърде добре какво означава, когато очите му сякаш присвяткаха като твърди сини камъни, а ноздрите му се издуваха, сякаш всеки момент... О, той бе побеснял! Но точно толкова очевидно бе, че полага огромни усилия да овладее яростта си. Мисълта, че тя е защитена срещу него и че той не смее да вдигне ръка срещу нея накара Джини да вирне леко брадичка и да го погледне смело, а очите ѝ се вгледаха презрително в неговите.

— Благодаря! Трябва да простиш за изненадата ми — не съм свикнала на такива жестове на внимание от теб.

— И дядо ми изглежда смята така — че съм се държал нечовешки с теб. Трябва ли да се опитам да коригирам поведението си? Може би трябва да те ухаждам с всякакви захаросани думи и любовни фрази. Може би това е пътят към женското сърце! — очите му се свиха гневно към нея и зъбите му лъснаха в една определено зловна усмивка. — Изведнъж сякаш ти се завърза езика, Джини. Това не е типично за теб. Да не би да си разочарована, че все още не съм те поздравил както трябва?

Още преди да осъзнае напълно какво се кани да направи Стив, той бе прекосил стаята с дълги крачки и я бе взел в прегръдките си.

Приближи лицето си към нея и Джини инстинктивно затвори очи срещу изгарящия гняв, който прочете в погледа му. А дали не бе просто от нетърпение за целувката му? Тя не знаеше, усещаше само собствената си слабост и почти хипнотичната власт, която прегръдките му явно все още упражняваше над нея. Още не я бе целунал, но тя усещаше като нещо почти физическо изгарящия му поглед върху лицето, устните, раменете и гърдите си. Какво чакаше? Как смееше да я държи така притисната, докато изучава сантиметър по сантиметър,

сякаш никога не я е виждал? Джини събра всичката си смелост, за да прошепне яростно:

— Не, недей! Пусни ме!

Ръцете ѝ притиснаха гърдите му, опитвайки се да го отблъснат. Но той само стегна още повече прегръдката си и сега я притисна толкова силно, че дъхът ѝ почти секна.

— Не е ли по-добре да свикнеш с ласките ми, любов моя? Така ли трябва да посрещаш бъдещия си съпруг? Казаха ми с какво нетърпение си очаквала завръщането ми, защо не го докажеш?

Най-после очите ѝ се отвориха и се взряха гневно в него.

— Престани! Мразя те!

Той се изсмя внезапно и саркастично, което я накара да млъкне.

— А, да, разбира се — провлече той подигравателно, — как можах да забравя това? А пък аз си помислих, че си променила мнението си и се жениш за мен по любов! Сигурна ли си, че не питаеш страстни чувства към мен, Джини? Опитай се да отвърнеш на целувката ми. Да знаеш, че ще очаквам от теб повече желание, след като се оженим!

Тя започна да се бори с него, но той бе навел глава и я целуна дълго, силно и почти болезнено, с пръсти оплетени в косата ѝ, за да не ѝ позволява да извърне глава, като разпусна грижливо навитите ѝ букли, а фибите се пръснаха по пода. Тя се бе опитала да забрави начина, по който той я целуваше — устата му сякаш превземаше нейната, насиняваше устните ѝ, разделяше ги, докато езикът му изследваше устата ѝ, като изискваше почти насилствено нейната реакция.

Ръката му обгръщаше кръста ѝ и докато главата ѝ се отмяташе назад под яростната му целувка, тя внезапно болезнено усети твърдия издатък на тялото му, притиснато в нейното. Защо винаги трябваше да става по този начин? Бе унизително да я кара да осъзнава толкова остро собствената ѝ слабост и почти грубата чувственост, която докосванията му събуждаха у нея.

Джини вече почти бе изгубила съзнание, когато той спря да я целува и се почувства освободена толкова внезапно, колкото я бе грабнал в обятията си. Все още бе задъхана, сякаш бе пробягала дълго разстояние и, за да остане права трябваше да се хване с две ръце за облегалката на стола. Трябваше ѝ известно време, за да осъзнае, че

Стив от своя страна изглеждаше абсолютно безчувствен. Той бе отстъпил назад и присвитите му очи я изучаваха критично. В нея се надигна гняв и замени чувствената нега от преди минута.

Косата ѝ падаше свободно до кръста ѝ, страните ѝ бяха поруменели, сякаш изгаряше от треска, а очите ѝ, които допреди малко изглеждаха нежни и пролетно зелени сега притъмняха като море пред буря. Дори гласът ѝ стана буреносен и тя се задави от прилив на чувства.

— Какво си мислеше, че ще докажеш с това? Че все още си физически по-силен от мен? Ти ме отвращаваш!

Той бе затъкнал палци в колана си — жест, който винаги бе мразила. А сега ѝ се присмя и каза със саркастично провлачен глас:

— Невинаги съм те отвращавал, доколкото си спомням. Всъщност ти изглеждаше изгаряща от нетърпение да научиш какво е това, което пропускаше през цялото време, докато бе уплашената малка девственица! Това, което не разбирам, е защо искаш да се омъжиш за мен? Толкова ли много жадуваш да те уважават? Помисли си за всички нови преживявания, които ще изпуснеш, Джини. Без нови вълнуващи любовници, без повече приключения. Няма ли да ти омръзне? Ти си много страстна жена, макар и все още си твърде голяма пуританка, за да си го признаеш. Толкова е лесно да те възбуди човек, мила! Не си ли спомняш колко бързо се върна при Карл Хоскинс след мен, а след това и при френския си капитан? Хайде, знам, че можеше да постъпиш по-мъдро, вместо да избереш да се омъжиш за мен. Аз нямам намерение да вода улегнал живот и освен това съм търсен от закона, един окаян несретник — мелез, помниш ли? Как така си променила мнението си?

Със същия успех можеше и да я зашлеви — подигравателните му, присмехулни думи накараха Джини да излезе от кожата си от гняв. А той все така си стоеше с тази насмешлива полуусмивка, изкривила устните му, и чакаше спокойно да види реакцията ѝ.

— Смейеш да ми кажеш тези неща? — тя повиши глас и трябваше да използва цялата си воля, за да се овладее. — Смейеш да обвиняваш мен в... о, Боже! Що за лицемер си ти? Мислиш ли, че не знам какво си правил по време на тайнственото ти, спешно пътуване до Мексико Сити? Или че името ѝ е Даниел? О, да — продължи тя гневно, зарадвана, че стрелата ѝ попадна в десетката и усмивката изчезна от

лицето му. — Не съм толкова глупава и невежа, колкото си мислиш! Знаех много добре какво правя, когато казах на дядо ти, че ще се омъжа за теб. Нима не ти се заклек, че някой ден ще си отмъстя, ще те накарам да съжаляваш, че изобщо си ме отвлякъл по този деспотичен начин? Нима си мислеше, че някога ще ти простя за бруталното ти, безскрупулно държане с мен? Не, скъпи Стив, този път ще видиш какво е да си принуден да правиш нещо, което не искаш. Ще се ожениш за мен и ще ме освободиш! Не си мисли, че искам да живея с теб и да продължавам да бъда твоя пленничка! Възнамерявам да пътувам — където и когато поискам, и ако пожелаея любовници, ще ги получа. Няма ли да е една добра промяна — ти да си роконосецът? Ще те държа информиран, разбира се, но няма да можеш да направиш нищо, за да го предотвратиш. Имай колкото си искаш любовници — на мен не ми пука, но аз ще бъда твоята жена и ще нося твоето име!

Когато свърши, тя бе останала без дъх, а присвитите ѝ котешки очи, изпълнени с омраза, святкаха срещу него.

— Каква кучка се оказа! — гласът му прозвуча тих и почти нехаен, но Джини не се излъга и много ясно усети колко е ядосан. Лицето му изглеждаше като покрито с маска, а всеки мускул бе изопнат и напрегнат.

— Та ти ми беше толкова добър учител, Стив! — нарочно и почти кокетно тя го погледна с широко отворени очи и се почувства възнаградена, когато видя как той стисна челюсти. За момент си помисли, че бе стигнала твърде далеч и че той ще се нахвърли върху нея като вълк и ще счупи врата ѝ между лапите си.

Но той си пое дълбоко дъх и внезапно ѝ се усмихна.

— Някои ден, любов моя, трябва да ми кажеш какво сте планирали с дядо ми за мен. Но междувременно може би трябва да се опитаме да се наслаждаваме на времето, което прекарваме заедно. Ти наистина си прекрасна, когато си ядосана, знаеш ли?

Колко вбесяващ бе! В един миг почти очакваше той да почне да бълва огън и жулел, а в следващия вече изглеждаше подлудяващо хладнокръвен, а гласът му звучеше спокоен и дори леко развеселен. Как можеше толкова бързо да си възвърне самообладанието?

— Моля те, не си прави труда да ми правиш комплименти точно сега — каза Джини високомерно. — Мисля, че и двамата знаем мнението си един за друг!

— Е, аз не съм толкова сигурен — рече той замислен. — Ти наистина си малка кучка, но мисля, че човек може да те накара да подвиеш опашка. Може би съм използвал грешни методи! Във всеки случай ми дадоха заповед. Трябва да се държа с теб само с уважение и да нашепвам захарни думички в хубавите ти уши. Дядо ми каза, че вече било крайно време да започна да се държа като бъдещ съпруг. Ако ще се женим, май ще е най-добре да се възползваме максимално от това, не мислиш ли?

Той протегна ръка и леко докосна лицето ѝ, като се засмя, когато тя се дръпна.

— Ти си поруменяла, като че имаш треска, сладка моя! Сигурна ли си, че се чувстваш достатъчно добре, за да присъстваш на празненствата довечера? Кое то ми напомня, че ще дойда да те взема точно в седем часа, така че се опитай да си готова дотогава, дядо ми мрази да го карат да чака и пред нас ще има дълъг път.

— Ти наистина си непоносим! — рече тя със смразяващ глас.

— А ти наистина приличаш на циганка, когато косата ти е пусната така и очите ти притъмняват като сенчеста гора — подразни я той с подигравателен глас. — Нали виждаш, можеш да вдъхновиш дори такъв стар грешник като мен да стане поетичен! Всъщност, ти си най-привлекателна, когато си разгневена и раздърпана като сега, жалко, че още не сме женени!

— О! — ахна Джини разярена. — Не мога да търпя това нито секунда повече! Ще се махнеш ли? Не искам да те слушам повече!

Тя се обърна и хукна като последна страхливка към убежището на спалнята си, като чуваше вбесено циничния смях на Стив зад себе си. Джини затръшна вратата възможно най-шумно, като се надяваше да се усамоти в тишина, но въпреки това бе принудена да сложи ръце върху ушите си, за да спре силното биене на сърцето си.

Чак по-късно, когато придружителката ѝ влезе отново в стаята с някакъв пакет в ръце, а лицето ѝ бе укоризнено и любопитно, Джини си спомни какво ѝ бе донесъл Стив. Тя не искаше да го отвори. Предпочиташе да разкъса на парчета роклята! Но под зоркия поглед на сеньора Армихо трябваше да се насили да процеди някакво извинение през стиснатите си устни, все още болезнено насинени, и да се заеме с връвта.

Обаче, след като опаковката бе захвърлена настрана и роклята бе вдигната, а гънките и воланите ѝ — раздиплени, Джини не можа да възпре едно спонтанно възклицание от удоволствие. Пред нея сияеше бална рокля, най-хубавата, която някога бе виждала. Наистина беше великолепна! Изглеждаше зелена, докато не погледна материята на светлината и тогава като по чудо в гънките се появиха и други цветове — блестящи, пъстри като дъга, постоянно променящи се и сякаш преливащи един в друг. Тя никога не бе виждала нещо подобно. Как бе възможно един плат да събере толкова много различни тонове и леки нюанси?

Дори обикновено безизразното лице на сеньора Армихо изглеждаше преобразено от възхита, когато видя дрехата — красивата, блестяща рокля, която сега бе положена върху леглото, за да могат да продължат да я съзерцават. Деколтетото бе изрязано толкова дълбоко отпред! Джини усети, че си мисли как почти всичко ще ѝ се вижда! И все пак би се чувствала като принцеса от приказките, като облече тази рокля!

В този момент гласът на леля Алфонса прекъсна размишленията ѝ:

— О! Но аз никога не съм виждала нещо толкова прекрасно! Всяка жена ще умре от завист като те види, Хения! Добре, че си вече сгодена, иначе никога нямаше да мога да удържа всички млади кавалери настрана. Какъв отличен вкус! Колко високо те цени скъпият Естебан!

Споменаването на името на Стив върна Джини на земята, макар че в същото време пръстите ѝ не можеха да спрат да докосват галъвно меката, почти ефирна материя.

Стив — защо трябваше именно той да ѝ донесе точно тази рокля? И откъде, за бога, бе намерил толкова съкровище? Несъмнено я е откраднал, помисли си тя с негодувание. Може би е принадлежала на контеса Даниел. О, боже! Дали не е стигнал дори дотам, че да я открадне от самата императрица Карлота! Той е способен на всичко, без значение колко низко и долно е, помисли си тя ядосано. И все пак, въпреки всичките си опасения Джини знаеше, че няма да може да устои и ще облече роклята още тази вечер.

„Тя е зелена и въпреки това по някакъв начин ми напомня за опал — огнен опал. Да, така е“, реши тя. Щеше да облече тази рокля тази

вечер, заедно с великолепните огнени опали, които ѝ бе подарил дон Франциско. Те бяха единствените бижута, които можеше да сложи с тази рокля.

— Ще я облека тази вечер — рече Джини на глас и видя как сеньора Армихо гледа роклята почти с благоговение.

— Аз сама ще я изгледа — рече жената. — Нямам вяра на нито едно от тези момичета, за да им възложа такава задача. Скоро ще я донеса и ще я окача. А ти трябва да се опиташ да си починеш днес, Хения — танците вероятно ще продължат до зори!

О, да, танците — помисли си апатично Джини, след като придружителката ѝ излезе. Тя се почувства странно неспокойна и любопитна.

Каква ли роля играеше Стив този път? И какви методи бе използвал дон Франциско, за да пречупи волята на твърдоглавия си внук и да я подчини на своята? Наистина ще е много любопитно да узнае защо Стив се бе съгласил толкова лесно. Това просто не бе типично за него, особено след като бе дал да се разбере, че няма никакво желание да се жени за нея.

Винаги когато се сетеше за него, тя се разгневяваше! С приглушен възглас на отвращение Джини се хвърли на леглото и затвори очи, решена поне веднъж да се подчини на обичая и да си подремне.

Щеше да е доста изненадана, ако знаеше, че точно в този момент Стив Морган си мислеше за нея, а мислите му бяха почти толкова гневни и горчиви, колкото нейните.

Той се бе върнал в стаята си и се готвеше да вземе една вана, но по някаква причина реши, че незабавно се нуждае от едно питие преди това. Вино! Дядо му държеше само това отвън на големия бюфет в главната трапезария. Имаше нужда от шотландско уиски или бърбън, но сега трябваше да се задоволи с вино.

Стив мрачно погледна отражението си в огледалото и замислено потърка бузата си с набола брада. Определено се нуждаеше от бръснар. Бе готов да си остане и в този вид и да заяви с равен тон на дядо си, че възнамерява отново да си пусне брада, но мисълта за още един неприятен разговор точно след днешния го изпълни с необичайна неохота да се инати за такива дребни въпроси. По дяволите, помисли

си той яростно, тогава тази вечер ще съм гладко обръснат. Може пък това да ѝ хареса повече.

Мисълта за Джини изобщо не подобри настроението му. Дяволите да я вземат малката хитра интригантка! Бяха ѝ дали възможност да си разчисти сметките с него и тя бе побързала да се възползва от нея. Той не се съмняваше, че тя действително възнамерява да изпълни всички заплахи, които му отправи. Той я бе освободил от девствеността ѝ, бе ѝ показал удоволствието от секса, а тя бързо се бе обърнала и бе потърсила още наслада в други мъже, докато той не сглупи и я отвлече.

Като остави чашата, която използваше, Стив надигна бутилката с вино и изпи почти половината на три големи глътки.

Откакто бе срещнал Джини Брандън, нещата се бяха объркали. Въпреки че трябваше с неудоволствие да признае, че за това не е виновна само тя. Поначало той трябваше да спази обещанието си да стои далеч от нея. А после изобщо не трябваше да я води със себе си толкова дълго време. Не бе тъй трудно да се отърве от преследвачите си. Можеше да го стори и без нея — и бездруго само го забавяше. Тогава защо, по дяволите, я бе влачил със себе си, особено като знаеше, че се прибира у дома си? Трябваше да се сети, че дядо му ще разбере и като знаеше що за човек е, нямаше да се успокои, докато не дойде да говори лично с жената, която непоправимият му внук бе дръзнал да доведе със себе си вкъщи. Трябваше да се сети, че това неизбежно ще се случи. Трябваше да вземе предпазни мерки. Най-вече не биваше да си позволява да има нищо общо с Джини Брандън!

Стив изруга на глас и прислужницата — индианка, която носеше още топла вода, подскочи, като че я бе ухапал. Той ѝ се усмихна разсеяно и ѝ каза с жест да продължи, накъдето се бе запътила. Тя му се усмихна доста свенливо в отговор, сведе глава и излезе, за да донесе още вода.

Стив се загледа замислено във вратата, която момичето бе затворило толкова внимателно след себе си. Каква каша! Той се бе върнал от Мексико Сити възможно най-бързо с всичката информация, от която се нуждаеше Бишоп. Всъщност самият Бишоп, предрешен като богат американски търговец на добитък, щеше да е в къщата на Сандовал довчера, по покана на Диего Сандовал, син на дон Хосе и приятел на Стив от детинство. Диего — горещ, макар и таен

поддръжник на Порфирио Диас, също вземаше участие в движението на хуаристите. Той бе уредил тази среща, след като наскоро се бе завърнал от едно пътуване до Сан Франциско и всъщност, преди да замине, бе казал на Стив, че Бишоп има нова важна задача за него, когато се върне. Какво щеше да каже сега на Бишоп? „Дядо ми ме третира като малко дете. Сложил е хора да ме пазят и дори ми е уредил сватба.“ Тази мисъл накара лицето му да потъмнее от гняв. Няма да има спор относно методите му — в техния занаят хора като Стив трябваше да използват всякакви средства, за да постигнат целта си. Но в този случай всичко бе поради една негова грешка — глупава и скъпо платена грешка! Слава богу, че поне имаше сведенията, които им бяха нужни толкова спешно. Даже и без него те пак можеха да действат, като координираха внимателно действията си от двете страни на границата.

Въпреки гнева и отвращението от себе си, Стив не можа да не се ухили, когато изведнъж си представи гнева на хубавата Даниел, когато разбере, че той си е заминал. Щеше да е още по-яростна, когато открие, че новата ѝ рокля, ушита от самия Уърт в Париж от някаква материя, докарана чак от Индия, също се е изпарила. Тя ѝ бе подарък от високопоставен английски обожател — най-малкото дук. Да, сигурно Дани вече бе изпаднала в истерия и крещеше неистово — той не се съмняваше в това. Каква тигрица бе, особено в леглото! Беше ненаситна — непрекъснато свиваше кокетно устни, умоляваше, дереше с нокти или крещеше окуражително мръсни думи, които бе научила на всякакви възможни езици. Въпреки това той откри, че нейните настоятелни желания и преструвки скоро започнаха да му омръзват. Бе присвоил новата ѝ бална рокля като един вид отмъщение, задето тя му бе станала досадна. Може би отсега нататък тя ще си избира любовниците по-внимателно — мъжът ѝ трябва наистина да му е благодарен!

Но мисълта за съпруга на Дани, който се биеше за каузата на Максимилиан, докато тя се показваше на обществени места с любовниците си, накара Стив отново да се намръщи. Хуана отново се бе върнала, този път с последната кофа гореща вода и бе застанала отстрани очаквателно, готова да му помогне да се изкъпе. Това бе стар обичай в мъжкото крило на къщата на дон Франциско. Поне, помисли си Стив с горчивина, трябваше да признае, че старият педант, луд на

тема дисциплина, се съобразяваше с естествената физическа нужда на младите мъже с гореща кръв.

Но що се отнася до всичко останало — не, дядо му все още живееше в един авторитарен, затворен свят, който трябваше отдавна да е отмрял. Пораснал или не, внукът му все пак си оставаше негова плът и кръв и думата на el patron бе закон. Бе невъзможно! Дядо му трябва да разбере, че не може да го държи като затворник, като някой провинил се крепостен селянин!

Черните му вежди се бяха склусили в несъзнателна гневна гримаса, която уплаши наперената Хуана и я накара да млъкне. Стив започна да се съблича и хвърляше една по една мръсните си от пътуването дрехи към момичето, което се изчерви и започна да се кикоти, докато ловко хващаше всяка от тях.

Като си помисли някак разсеяно за бягство, Стив погледна към вратата и после сви рамене. Той се сети, че Перес все така стои на пост пред стаята. Едрият, мълчалив Джейми Перес бе телохранителят на дядо му и търпеливо го бе учил как да стреля с пушка, фактът, че го пазеше именно той бе достатъчно доказателство, че дядо му не му вярваше и всъщност дори му го каза съвсем открито.

— Всеки мой кръвен роднина, който забравя честта си и прави това, което си сторил ти, не заслужава доверие — рече дон Франциско с леден глас, в който бяха примесени гняв и презрение. За момент Стив се почувства като глупав, незрял младеж и не можа да възпре руменината, която бавно изби по лицето му и го накара да се почувства неудобно.

Разговорът тръгна зле още отначало и без да повиши глас, дон Франциско не се опита да смекчи думите си, нито да скрие презрението и студения си, страшен гняв. Той накара Стив да осъзнае изцяло последствията, с които щеше да се сблъска, ако Джини не се бе съгласила да сключат брак — същите последствия, които го очакваха, ако не дадеше незабавно дума, че ще се ожени за нея и дори нещо повече — че ще се отнася с нея само с уважение и загриженост.

— Съжалявам, че го казвам, но тя заслужава много повече от теб — бе заявил дон Франциско с презрение, — но понеже ти си причинил злочестините й, сам трябва да поправиш случилото се. Надявам се да ти е останало поне малко от чувството за семейна чест и за дълг, което се опитах да ти вдъхна!

Сковано и предпазливо Стив бе дал дума, като си помисли, че с това ще приключи въпроса. Той ще се ожени за нея, ако името му ще върне като с вълшебна пръчица реномето ѝ! Какво значение имаше наистина — и без това не смяташе да живее с нея до края на живота си.

Но дядо му, сякаш прочел мислите му, имаше още условия и ги формулира като преки заповеди.

Стив слушаше, без да може да повярва на ушите си, че му заповядват да предаде оръжието си. Той вдигна небрежно очи и видя в преддверието Джейми с пушка, насочена към пода, макар че Стив съзнаваше много добре колко бързо можеше да я вдигне този човек, ако се наложи.

В един миг на чиста ярост той обмисли дали да не се обърне и да посегне към пистолета си, но здравият му разум се върна точно навреме и той осъзна две неща — първо, че Джейми няма да се поколебае да стреля, дори и само за да го рани, а не да го убие, и че дядо му със сигурност ще го направи, без да се интересува дали е бил уцелен или не!

Що се отнася до Джейми, той го харесваше — мъжът бе търпелив и любезен с него, когато бе дете. Всъщност му бе близък почти като баща. Можеше ли наистина да извади оръжие срещу Джейми Перес?

Кипнал от ярост, която едва успяваше да удържи, Стив мълчаливо бе откопчал колана с пистолета и го бе предал на дядо си.

— Добре. А сега трябва да обещаеш, че няма да се опиташ да се сдобиеш с друго оръжие, нито да носиш такова, докато не ти разреша.

Сините му очи лумнаха гневно в отговор и Стив отказа.

— Обещах ти да се ожения за момичето и да се държа почтено с нея отсега нататък. Но този път отиваш твърде далеч! Няма да се оставя да ме третират като хлапак с жълто около устата, на когото нямат достатъчно вяра, за да му дадат оръжие.

— А пък аз ти казвам, Естебан, че си се държал точно като такъв! Носил си пищови около кръста си като някой пладнешки разбойник и това, за което си ги употребявал, те е принизило до нивото на онези подли крадци и убийци, които носят оръжие само за да убиват! Имаше всички шансове в живота, които можех да ти предложа, но това не бе достатъчно за теб. Ти бе твърде голям инат, за да научиш нещо, дори и

да живееш като джентълмен. И си захвърлил в праха честта на семейството ми с безсърдечното си поведение към тази млада жена, която ти е била поверена — неопитно момиче, което си прелъстил, и сякаш това не е било достатъчно, ами си я отвлъкъл от семейството ѝ и си я показвал в най-лошите, най-позорни места като своя любовница! Как искаш да се отнасям с теб, пале такава?

Презрението на дядо му накара Стив да пребледнее и да се изправи от гняв, но си замълча, докато дядо му не свърши тирадата си. Някакво твърдоглаво чувство на гордост не му позволи да направи и най-малкия опит да се защити или да даде някакво обяснение. Пък и какво можеше да каже, без да издаде себе си или работодателите си? Имаше неща, които дядо му никога нямаше да успее да разбере!

— Дай ми думата си, ако обичаш — повтори дон Франциско, когато Стив не каза нищо.

— Съжалявам, сър, не мога да го направя.

Стив забеляза как ръцете на дядо му се стегнаха около дръжката на камшика, който неизменно носеше със себе си, и изведнъж си спомни за многобройните си наказания в миналото, изпълнявани неумолимо. Очите му отскочиха към мълчаливия, наблюдателен Джейми, който все още стоеше пред вратата.

Стив умишлено овладя гнева, който щеше да се появи в гласа му и го омекоти до тон на почти преувеличено спокойствие.

— Колкото и ниско да е мнението ти за мен, не бих вдигнал ръка срещу теб, дядо, нито срещу стария ми приятел ей там, нито срещу който и да е от хората ти. Мисля, че знаеш това. Но трябва да ти кажа — гласът му стана малко по-твърд въпреки волята му, — че при първия удобен случай възнамерявам да се сдобия с пистолет и да го нося със себе си, ако пожелаея.

Забулените очи на дон Франциско станаха като късчета лед.

— Според мен, освен че си безотговорен, ти си и нагъл. Не ми оставяш друг избор, освен да се уверя, че изпълняваш заръките ми, независимо дали това ти харесва или не!

Стив се изсмя кратко и огорчено.

— Какво ще сториш с мен, дядо? Ще ме предадеш на закона ли? Ще ми сложиш верига на краката? Или ще ме застреляш вместо това? Трудно ще ми бъде да играя ролята на младоженец при такива условия, нали?

— Мери си думите, негоднико! — дон Франциско удари ядосан страничната облегалка на стола с камшика в ръката си. Студеният му, гневен поглед се впи в Стив, докато заговори отново, този път побавно:

— Нямам друг избор, щом продължаваш да се инатиш. Мога да уредя нещата така, че да ти се случи малко нещастие. На дясната ти ръка. Няма да те осакати, но никога повече няма да си достатъчно бърз с пищова, за да убиеш някого... — той се спря по средата на изречението, като видя, че не е необходимо да продължава, понеже Стив бе затаил дъх, а лицето му бе преbledняло под тъмния тен. Значи дядо му бе готов да стигне дотам? Въпреки това той самият бе твърде ядосан и твърдоглав, за да отстъпи.

— Ако направиш това, все едно, че си ме убил — гласът на Стив бе равен и безизразен. — Ще трябва да го сториш, преди да те оставя дори да се опиташ да изпълниш закана си.

Очите му се кръстосаха с тези на дядо му в тази битка на волята и Джейми Перес, застанал отвън на вратата, си помисли колко си приличат те двамата в някои отношения. Надяваше се поне този път еl patron да не изпълни закана си. Колко жалко, наистина, че дон Естебан се бе оказал толкова безразсъден и твърдоглав.

Естествено Джейми не можеше да знае, че за момент, като погледна в очите на внука си, дон Франциско сякаш видя дъщеря си Луиза със същите тези сини очи с дълги мигли, която го предизвикваше, след като ѝ заяви, че ще убие американския ѝ любовник. Това се бе случило след като той и най-верните му хора най-сетне бяха настигнали двойката бегълци след едно дълго преследване. Както сина си сега, Луиза се бе обърнала срещу него предизвикателно и безстрашно:

— Ако убиеш Даниел, спокойно можеш да убиеш и мен — бе казала тя меко. — Той е мой съпруг. Вземи живота му и се кълна, че и моят ще свърши.

Като погледна в очите ѝ, той разбра огорчен, че тя вече не е негова и че наистина мисли това, което казва. Бе ги оставил да си вървят — Луиза и съпруга ѝ. А когато по-късно тя се върна при него с детето си, дон Франциско се убеди, че е казвала истината — животът ѝ бе свършил.

Сега си помисли, че може би остарява или става твърде мекушав. Това бе единственият му внук, точно както Луиза бе единственото му дете, което оживя. А и Естебан винаги е бил прекалено твърдоглав и предизвикателен, за да бъде опитомен. Даже многото наказания, които изтърпяваше толкова стоически като дете, не успяха да променят твърдоглавия му, волеви характер. Да, силната гордост на Естебан можеше да се мери с неговата собствена, помисли си старият мъж мрачно. Нямахше да отстъпи, дори ако това означаваше смърт.

За да скрие нежеланите си емоции, дон Франциско удари с камшик по пода между краката си. Удари толкова силно, че се чу оглушителен звук като експлозия. Остана намръщен.

— Ако не ми дадеш думата си, тогава трябва да ти кажа, че колкото и да ми е мъчно, отсега нататък ще трябва да се счита за затворник тук — рече той твърдо. — Ще бъдеш държан под наблюдение по всяко време, за да сме сигурни, че нямаш оръжие и няма да ти се разрешава да напускаш, докато не почувствам, че си заслужил правото да бъдеш пуснат на свобода навън.

— Разбирам! И ще ме наблюдават по време на медения ми месец, за да се уверят, че се справям добре със съпружеските си задължения, така ли? Или няма да ми се позволява да прегръщам свенливата си съпруга, да не би да й сторя нещо лошо?

Въпреки годините си дон Франциско можеше да стане от стола толкова бързо, колкото всеки младеж, без да се чува пукане на стави. Сега се изправи, а изсеченото му лице бе побеляло от гняв.

— Най-напред ще се научиш да обуздаваш наглостта си в мое присъствие, както и в присъствието на други хора. Може би това ще ти послужи да ти напомни, че аз все още съм главата на семейството.

Дон Франциско вдигна ръка и камшикът, направляван с такава лекота и ловкост от него, изплющя два пъти силно и шумно върху гърдите на внука му, а тънката памучна риза се просмука с кръв.

Стив почти очакваше това да се случи, но гордостта не му позволи да избегне ударите на дядо му, нито да издаде болката си. Устните му се изпънаха и той трепна почти незабележимо, но това бе всичко. Ръцете му си останаха долепени до тялото му, свити в юмруци, без да сваля очи от лицето на дядо му.

Дон Франциско му се усмихна студено.

— Това ще ти напомня, че маниерите ти ще трябва да се подобрят, момчето ми. И докато сме на тази тема, нека ти напомня, че трябва да се държиш с годеницата си с възможно най-голямо уважение и внимание, както пред хората, така и насаме. Няма да те наблюдават в брачното ти ложе, но се надявам, че дори ти няма да я накараш насила да се подчини на грубата ти страст, освен ако самата тя не иска! Всеки, който се счита за мъж никога не би изнасилал жена си. Да не би да не можеш да убедиш някоя жена да ти се отдаде по своя воля?

От думите на дон Франциско го заболя повече, отколкото от камшика и Стив замълча жегнат. Усети как всеки мускул в тялото му се напрегна от усилието да запази самообладание. Колко още ще трябва да изтърпи? Но дядо му явно още не бе приключил с него. Сега гласът му натежа от сарказъм:

— Да считам ли, че щом можеш да ми дадеш обещание поне за това, няма да направиш някой глупав опит да избягаш поне докато не мине сватбата?

Въпреки гнева си и горчивото си разочарование, Стив започна да открива някакъв черен хумор в цялата ситуация, който накара лицето му да се разкриви в усмивка и изненада дядо му. Наистина бе нелепо, че той, вече възмъжал човек, който цени своята свобода и независимост повече от всичко останало, трябва да стои тук толкова хрисимо и да оставя един старец да сипе обиди върху му и да управлява живота и поведението му.

— Защо ще искам да избягам от хубавата си съпруга? — рече той, като леко сви рамене. — Нима си мислиш, че тя е толкова лишена от прелести, та да искам да пропусна възможността да я имам отново?

Очите на дон Франциско присветнаха за момент, но той отвърна доста хладно:

— Наистина съм изненадан, че поне този път си проявил добър вкус. Срещата с Джини бе не само приятна изненада, а истинско удоволствие.

Макар че не отслаби своята наблюдателност, Джейми Перес най-после леко си отдъхна.

Ох, тези двамата! Винаги ставаше така. Първо разгорещените думи и напрежението, а след това внезапното затишие, докато отново премереха сили като противници.

— Най-добре иди и си оправи малко външния вид, преди да посетиш годеницата си — казваше дон Франциско сега, докато си сипваше чаша вино. Като се поклони официално, Стив се обърна да излиза, но дядо му го спря на вратата с един последен въпрос:

— Аз съм много любопитен и озадачен защо си довел момичето тук. Обикновено си по-дискретен, или може би трябва да кажа предпазлив, относно своите грехове. Да не би да си се влюбил?

Стив присви съвсем леко очи поради неочаквания въпрос, но лицето му остана безизразно.

— Не съм си мислил много за това, сър. Като се има предвид, че ще се женим, може би ще е по-удобно, ако изпитвам някакви... по-топли чувства към нея, вместо да я мразя.

— Може би ще е по-удобно, ако и Джини се чувства по същия начин, не мислиш ли? — каза дон Франциско и разговорът бе приключен.

Съблечен, с тяло, потопено до кръста във водата, Стив Морган не бе в настроение да се наслаждава на ваната си или на грижите на хубавата Хуана. Мисълта, че Джейми пази пред вратата, бе достатъчно неприятна, но фактът, че щяха да се отнасят с него като със затворник, без да може да ходи там, където пожелае, бе направо непоносима. А срещата с Джини само бе влошила нещата още повече. Какво имаше в нея, което постоянно го караше да избухва? Този следобед той с удоволствие щеше да ѝ удари една плесница. Щеше да я зашлеви, за да я накара да млъкне и след това да я тръшне на леглото, да вдигне всичките ѝ нови парцалки над главата ѝ и да изтръгне неволната, но неизбежна реакция от извиващото се тяло. Точно това трябваше да стори и щеше да го направи, ако дядо му не го бе поставил в това нелепо положение. Колко ли се забавлява Джини от всичко това! Той стисна зъби, като си помисли как се бе нахвърлила върху него.

Мекият, нежен глас на Хуана прекъсна мрачните му мисли, когато възкликна шокирана и стресната от белезите, които се кръстосваха върху голите му гърди.

Тя се наведе над него, а големите ѝ черни очи бяха станали загрижени и меки. Внушителните ѝ гърди, които не бяха пристегнати в корсет, се показаха под тънката памучна риза. Явно Хуана носеше само най-необходимите дрехи и също толкова явно не ѝ пукаше, че той го забелязва.

Прокара пръсти по белезите на гърдите му.

— О, сеньор! Сигурно ви болят, а? Мога да ви донеса един балсам, няма да отнеме и минутка...

Почти по навик Стив я хвана за ръката и я притегли към себе си, като гъделичкаше дланта ѝ с устни.

— Нямам нужда от балсам — прошепна той между пръстите ѝ, като усети как треперят неуверено, преди тя да издърпа ръката си от неговата с нервен смях.

— Сеньор! Та вие ще се жените толкова скоро!

Той изруга наум. Значи щеше да е скоро, така ли? Изглежда всички тук знаеха повече за сватбата му, отколкото самият той. Почувства се като хванат в капан и много се ядоса. Трябваше да има някакъв изход, някакъв начин да се измъкне!

На глас Стив каза закачливо:

— „Скоро“ е много далеч от днес и сега, красавице. А и ти имаш такива хубави черни очи. Човек лесно може да изгуби честта си в дълбините им.

Тя се изкикоти отново, по-скоро нервно, отколкото весело и се притисна към него почти незабележимо.

Стив ѝ се усмихна с устни, но мислите му не бяха радостни. Чест! Защо пък му хрумна точна тази дума? „Никаква чест“ бе казал дядо му и бе прав, разбира се. Чест бе просто една празна дума, използвана от старите хора, за да прикрие слабостта им. Човек правеше това, което трябва или иска да направи, стига да е готов да поеме последствията от действията си.

Възможно бе да убеди малката Хуана да му намери оръжие. За нея ще е лесно да му достави скришом някой пистолет. А и във всеки случай тя бе привлекателна жена — гърдите ѝ бяха доста хубави... Почти без да се замисля, пръстите му смъкнаха широката блуза от раменете ѝ и разкриха наистина прекрасните ѝ гърди. Той чу лекото ѝ възклицание, когато наведе глава и докосна с устни вдлъбнатината между тях. Кожата ѝ бе топла и една малка вена пулсираше под устните му.

— Няма ли да свалиш неудобните си дрехи и да дойдеш при мен във ваната. Има достатъчно място и за двама ни...

Езикът му откри зърното ѝ, а пръстите ѝ се заровиха в косата му.

— О, сеньор!

Никой от тях не забеляза, че след малко водата изстина, а подът се измокри от плисканията им.

Каретата на дон Франциско бе голяма и удобна, но пътуването до къщата на Сандовал отне почти два часа и изглеждаше дълго и уморително.

През по-голямата част от пътя Стив Морган невъзмутимо мълчеше, облегнат назад в меката седалка, а ръцете му бяха скръстени пред гърдите. Отвърщаше достатъчно любезно, когато дядо му или сеньора Ортега се обърнеха към него с някой въпрос, но през повечето време стоеше със затворени очи, сякаш бе ужасно уморен или отегчен. Вече бе обяснил накратко, че цял ден е яздил и е капнал.

— Всички младежи са такива в наши дни! — възкликна леля Мария, като му спести всички по-нататъшни обяснения. — Прекалено изнежени, понеже живеят много лениво! По мое време на един кавалер нямаше да му мигне окото, ако трябваше да измине над сто мили само заради един танц с любимата си. И придружителките по това време бяха по-строги. Единствената възможност за едно момиче да говори с някой мъж бе по време на танц. Но ние се възползвахме максимално от това, уверявам ви! Танцувахме до зори, без изобщо да се чувстваме изморени.

Леля Мария не спираше монотонния си речитатив, като почти не даваше думата другиму, освен когато сеньора Армихо добавяше по някоя забележка.

Дон Франциско, седнал точно до Стив, се извърна към прозореца с навъсен лик, за да скрие растящия си гняв от дамите, а Джини, която изглеждаше великолепно в новата си рокля, почти не пророни дума.

Под прикритието на собствената си бърбивост доня Мария се запита многократно какво не е наред между младите. Те наистина се държаха много странно за двойка годеници. Тя дори трябваше да настоява Хения да сложи малко коралов руж на бузите си, за да им придаде повече цвят, а що се отнася до племенника ѝ, той не изглеждаше весел и безгрижен, както обикновено. Тя се запита дали Естебан се цупи, защото не позволиха на годеницата му да седне до

него. А и наистина бе странно, че брат ѝ не предложи това, а веднага седна до внука си. Тук ставаше нещо странно, нещо, което не можеше да определи точно. Например защо двама от пазачите на Франциско, въоръжени до зъби, ги придружаваха тази вечер? Да не би да се страхуваха от някаква опасност? Въпреки това тя бе твърде тактична, за да попита, затова продължи да бърбори.

Макар че се преструваше на задрямал, Стив много добре забелязваше ескорта си. Джеймс Перес и Енрико, още един от пазачите на дядо му, постоянно го следваха по петите, откакто бе стъпил в къщата. Жлъчният вкус горчеше в гърлото му, когато осъзна, че те нямаше да се отделят от него дори на фиестата, ще го следват навсякъде и ще го наблюдават зорко като ястреби. Как щеше да обясни, че се намира в такава глупава, немислима ситуация? И най-вече трябваше да говори с Бишоп насаме. Как щеше да го уреди сега? Единственото хубаво нещо за него през този ден бе Хуана. Сладката, страстна, отзивчива Хуана. Ножът, който му бе дала бе нейният собствен, носен за самозащита.

— Мъжете тук винаги се опитват да ме наградят! — каза му тя яростно. — Пфу! Презирам ги — свини! Сега вече знаят, че ще ги наръгам, ако се опитат, и затова ме оставиха на мира. А аз се отдавам само когато пожелаая!

Ножът, който му бе дала, бе скрит във високия му, инкрустиран със сребро ботуш. Той го усещаше срещу десния си прасец. Не му се разрешавало да носи каквото и да било оръжие, ха!

Като сви рамене наум и си възвърна своята самоувереност, Стив реши, че ще се справя с проблемите един по един. Все пак бе бягал от затвори и един-два пъти дори от тълпа, която искаше да го линчува. Когато се почувстваше готов, щеше да избяга от „сенките“ си. Но точно сега другият му проблем бе Джини.

Без да го осъзнава, Стив отвори леко очи и я огледа под прикритието на миглите си.

Трябваше да признае, че е изключително привлекателна тази вечер. Откраднатата рокля ѝ отиваше много повече, отколкото на хубавата Даниел. И вече бе разпознал опалите на майка си, лумнали като блед огън на ушите и около врата ѝ. Тя наистина бе красива жена — жалко, че се бе превърнала в такава опърничава твърдоглавка. Но нима можеше да я обвинява за това? Трябваше да признае съвсем

честно, че по-голямата част от вината бе негова. Същата мисъл, която го бе дразнила цял ден отново се появи и го жегна. Защо я бе довел със себе си толкова далеч? Защо точно тя от всички жени имаше способността да го ядосва толкова много, че да губи обичайното си хладнокръвие и да усеща, че понякога му се ще да я удуши с голи ръце? И защо по дяволите продължава да я желае въпреки всичко? Караше го да изважда на показ най-лошите си качества и очевидно същото важеше и за нея. Тя можеше да очарова, да флиртува, дори спонтанно да си харесва други мъже. Бе я наблюдавал как кокетничил с Карл Хоскинс, как обвива ръце около Мишел Реми и подава устни за целувка. Щеше да е същото и с лейтенант Д'Аржан, ако не се бе намесил.

Стив несъзнателно се бе намръщил. Проклетата Джини! Проклетата ѝ женска хитрост и двуличиe! В един момент бе мека и послушна като котенце, а в следващия се превръщаше в тигрица. Не биваше да я изпуска от очи нито за миг и веднага щом ѝ обърна гръб, тя намери пътя до сърцето на дядо му и се съгласи съвсем хрисимо да се омъжи за него, само и само да може да си отмъсти. А после бе посмяла да го заплаши със скандалния живот, който ще води, след като стане негова съпруга. Е, ще видим, помисли си той мрачно. Той ще се ожени за нея, защото бе обещал да го стори, и после ще я зарече пред олтара. Изоставената младоженка. Нека сама посрещне скандала. Най-голямата му грешка бе да я задържи толкова дълго, та да му стане навик — но навигите може и да се нарушат, а светът бе пълен с хубави жени — такива, които не крещяха на мъжа, че го мразят и презират, преди да му се отдадат и да се насладят на неизбежното.

Джини бе необичайно тиха тази вечер, когато вместо това можеше да е развълнувана и да ликува. Стив отново я погледна скришом. Като дон Франциско, и тя сякаш наблюдаваше пейзажите, които се нижеха през прозореца на каретата. Лицето ѝ изглеждаше доста спокойно и сдържано, а лекият цвят по страните и устните ѝ отиваше. Но той внезапно си спомни колко хладна бе ръката ѝ, когато му я подаде неохотно по-рано тази вечер. Дори когато я бе целунал официално, като я обсипа с комплименти за външния ѝ вид в опит да я накара да избухне, тя бе отказала да се хване на въдицата и бе минала покрай него с едно тихо: „Благодаря, Стив. Много си мил.“

Внезапно една крайно неприятна мисъл секна дъха му и го накара да се изправи, а това накара дон Франциско да отбележи сприхаво, че най-после внукът му ги бе удостоил с вниманието си.

— Но аз винаги обръщам внимание на думите ви, сър — отвърна Стив механично и бе възнаграден с един свъсен поглед изпод гъстите бели вежди на стареца.

Леля Мария погледна от единия към другия подозрително и отново се разбъбри, този път обърната към Джини, така че момичето се принуди да извърне глава от прозореца и да погледне любезно и внимателно по-старата жена.

Зарадван от затишието, Стив отново потъна в мислите си, но подозрението, което му бе хрумнало, вече се бе загнездило в главата му.

„За бога! Да не би да е бременна? Може би затова се бе оставила толкова лесно дядо му да я убеди в плановете си да ги ожени? И дали не бе именно това причината за постоянните промени в настроенията ѝ, за превъплъщенията ѝ от страстна любовница в изпълнен с омраза враг?“

Тогава се обърна към Джини, отвори лениво очи, изгледа я дълго и изпитателно, а тя не можа да не забележи този поглед. Не, талията ѝ изглеждаше тънка както обикновено, а бюстът ѝ не се бе увеличил, фантазията му се бе развихрила — той едва не се засмя на глас. Гузна съвест? Може би, ако изобщо притежаваше съвест.

Каретата намали ход и пред тях изникнаха светлини — цяла плеяда малки, танцуващи пламъчета, които изглеждаха като светулки, увиснали на фона на нощното небе с цвят на индиго.

На Джини ѝ трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че тези светулки бяха малки парафинови свещи, закрепени по цялата дължина на високия зид, който приближаваха. Два ярки фенера се люлееха на един висок свод от ковано желязо и колоритните, усмихнати пазачи, застанали там, извикаха за поздрав, докато каретата изтрополи през портата.

Джини почти не можеше да повярва на очите си — прекрасният двор бе осветен от японски фенери, които го превръщаха в истинска приказна феерия. Още светлини се процеждаха през всяка врата и прозорец на огромната къща, към която се приближаваха. Навсякъде имаше тълпи от хора, застанали на групи или разхождащи се наоколо.

Докато каретата спря и те слязоха, Джини вече долавяше музика. Матки групи улични музиканти се движеха между гостите, а отнякъде се носеше високия, тъжен глас на един певец на фламенко.

Отляво лампите бяха по-ярки и по-големи, отколкото можеше да си помисли човек, като ги види сред дърветата и Джини успя да забележи нещо, което приличаше на голяма арена. Като забележа изненадания ѝ поглед, доня Армихо ѝ прошепна, че това е арена за корида — може би по-късно някои от младежите щяха да поискат да изпитат смелостта си с биковете.

— Да, и понякога парадират с уменията си за езда, за да впечатлят дамите — каза леля Мария, подсмърчайки. После добави с неодобрителен тон: — Понякога дори се водят и дуели. Нашите младежи имат много буйна кръв.

— По-скоро са луди глави — изсумтя дон Франциско. Бяха застанали пред едно широко каменно стълбище, което водеше до главния вход на къщата и той любезно предложи ръка на Джини. Но преди да успее да я приеме, тя чу Стив да казва иронично:

— Но, сър, не можете да ми откажете възможността да придружа годеницата си вътре? Може би като видят, че е с мен, някои от тези луди глави ще стоят по-надалеч.

Под дразнещия му тон се усещаше още нещо — Джини инстинктивно щеше да му откаже, но Стив вече я бе хванал здраво под ръка и я водеше нагоре по стълбите. Дон Франциско бе взел под ръка сестра си с лице, изкривено от гняв, а доня Армихо вървеше зад тях.

Вече бяха в главната зала и Джини се почувства объркана от толкова много запознанства, прегръдки от дамите, поклони и целувки по ръката от мъжете. Тя сякаш бе понесена като коркова тапа през цяло море от лица — всички усмихнати, а някои завистливо. Гласовете пулсираха в ушите ѝ, поздравяваха я, поздравяваха и Стив за добрия му избор.

Тук бяха най-богатите хора в областта — най-старите семейства. Навън, в карнавалната атмосфера, създадена от светлините и музиката, дворът бе също толкова пренаселен, но с по-млади хора. Имаше гости даже от Мексико Сити. Веднъж, докато минаваше покрай една отворена врата, Джини мярна дори няколко униформи — френски, австрийски и белгийски. Усети как сърцето ѝ подскочи, а после се разтуптя по-силно. Ами ако Мишел бе тук? Или ужасният, надут

лейтенант Д'Аржан? Несъзнателно се бе вцепенила и после бе повдигнала гордо глава. Защо трябваше да се страхува? Не тя, а Стив имаше причина да се бои.

Тя почувства облекчение, когато се смесиха с тълпата. Дон Франциско и сестра му бяха наблизко. Когато сеньора Армихо предложи Джини да ѝ даде шала си, за да го занесе горе, доня Мария се откъсна от брат си и хвана Джини под ръка.

— Ела с мен, скъпа. Можеш да се отделиш за миг от Естебан. Ела да те запозная с някои от моите най-стари приятелки. Всички те нямат търпение да те видят.

През цялото това време Джини се чувстваше така, сякаш двамата със Стив се бяха движили, усмихвали и говорили като актьори на сцена. Той бе казал точно каквото трябва, а гласът му издаваше единствено нежна грижовност и гордост. На моменти дори ѝ се струваше, че стиска ръката ѝ някак собственически, особено когато някои от по-младите мъже, приятелите му, я засипваха с комплименти. Но това бе нелепо! Стив бе просто един добър актьор и обичаше маскарадите.

Сега доня Мария водеше Джини със себе си, а гласът ѝ ту обясняваше нещо, ту критикуваше някого. Като се обърна през рамо, Джини видя как дон Франциско слага ръка на рамото на Стив. Дали само и се стори, че се карат? Нямахме време да размишлява повече. Сеньора Ортега обясняваше, че по-старите хора, по-консервативните семейства, държачи на традициите, предпочитат да стоят вътре.

Вместо да излязат навън на прохлада, най-почетните гости и най-близките приятели на дон Хосе вечеряха в огромната главна трапезария на къщата. След това щяха да танцуват в голямата зала под звуците на по-улегнал оркестър от този навън в градината.

— Ако Естебан има малко мозък, досега щеше да те е завлякъл навън — отбеляза леля Мария. — Наистина не знам какво му става на този младеж тази вечер. Боя се, че поведението му става все по-лошо! Може би ти ще успееш да го промениш. Сигурна съм, че ще упражниш чудесно влияние върху него, скъпа.

— О, да, надявам се — промърмори Джини покорно. Тя почти не знаеше какво говори. Дори когато бе представена на цял рояк по-възрастни жени, облечени в тъмни дрехи, които се бяха заприказвали в

една от по-малките гостни, Джини усети как главата ѝ се завърта, пълна с въпроси, на които не можеше да намери отговор.

Този следобед се бе хвърлила на леглото с надеждата да заспи, но това бе невъзможно. След това Карменсита, по-бъбривата от двете ѝ прислужнички, се бе вмъкнала в стаята ѝ с едно разхладително питие и бе останала да поклокарстват, а очите ѝ светеха от възбуждане. Беше видяла балната рокля на доня Хения — толкова прекрасна, че всички слуги говореха за само великолепието ѝ. Карменсита бе споменала, че дон Естебан е в лошо настроение и че бил говорил насаме с el patron. А Хуана разправяла, че той бил толкова ядосан, че ударил внука си с камшика, който носи винаги със себе си. Знаеше ли доня Хения, че на годеника ѝ вече не се разрешава да носи пистолетите си? И че Джейми и Енрико сега го следват навсякъде?

— Много е буен този дон Естебан! Разправят, че е убил много хора собственоръчно. На el patron това хич няма да му хареса!

Като видя изражението на Джини, Карменсита добави помирително, че била сигурна, че доня Хения вече знае за всичко това и трябва да ѝ прости за нейната бъбривост.

— Не спирай, след като си започнала! — отвърна ѝ Джини, като се изправи в леглото. — Коя е Хуана и откъде знае толкова много? — В момента бе твърде ядосана, за да ѝ пука дали звучи като ревнивка или не.

Карменсита бе отворила широко очи, но сега в тях проблясваше и някаква дяволитост.

— Тя работи в къщата, доня Хения. Виждала сте я. Мъжете я считат за красива, обаче тя е по-дива и от циганка. Баща ѝ е разбойник, но някога бе един от пазачите на дон Франциско, докато не уби един човек и се наложи да избяга в планината. Майка ѝ я доведе тук и помоли el patron да я приюти. Повярвайте ми — Хуана знае всичко, което става в къщата!

Накрая Джини бе успяла да изкопчи от момичето факта, че Хуана е не само хубава, но и амбициозна. Тя се считала за прекалено добра за обикновените кравари и крепостни селяни и се наслаждавала на работата си в мъжкото крило. Притежавала много хубави подаръци от млади господа, които са заемали тези стаи. Хуана смятала, че дон Естебан е най-красивият мъж, който е виждала през живота си и освен всичко останало той бил и „много мъжествен.“ Дали Карменсита се

опитваше да я накара да ревнува или само да я предупреди, запита се после Джини.

Сега бе по-ядосана на Стив от всякога. Колко типично бе това за него. Без съмнение той се бе възползвал от възможността да опита прелестите на Хуана. Очевидно не смяташе Джини за очарователна, след като му бе показала, че вече не е марионетката му, изпълняваща всяка негова прищявка!

По-късно, когато гневът ѝ бе попреминал, тя започна да се пита за причините за бурната кавга на Стив с дядо му, за постоянното присъствие на двамата пазачи, които дори ги бяха последвали в къщата на дон Хосе, без да се натрапват. И наистина беше вярно, че не носи оръжие. Колко добре си спомняше Джини тези пистолети! Когато пътуваха, той винаги бе препасан с два през кръста. Когато се събудеше сутрин, едва ли не първата му работа бе да си сложи колана с кобурите. Той бе човек на насилието, човек, който живееше благодарение на пистолета си. За нея бе почти шокиращо да го види невъоръжен.

Дали наистина е бил заставен да се ожени за нея? Дали мисълта за брак с нея бе толкова отблъскваща за него, та дядо му трябваше да го лиши от оръжието му и да го държи под наблюдение да не вземе да избяга? Тя трябваше да се зарадва от мисълта, че поне веднъж Стив Морган е бил заставен да направи нещо против волята си, както толкова пъти бе карал насила нея самата. Но вместо това тази мисъл странно я човъркаше. Той би трябвало да разбира, че няма да се отърве от последиците на действията си. Би трябвало да е подготвен да ги посрещне толкова леко, колкото позволяваха обстоятелствата. Все пак това нямаше да е истински брак. Правеха го само защото така бе по-удобно. Естествено тя нито ще очаква, нито ще иска Стив да стои до нея. Но ако дон Франциско си бе наумил нещо друго?

Джини бе изпълнена с мрачни предчувствия и почти се страхуваше. Когато доня Мария най-после я отведе обратно в залата, тя не можеше да си спомни нито едно от имената на дамите, с които се бе запознала, нито за какво си бяха говорили.

Сцената тук бе по-оживена и колоритна. Танците вече бяха започнали и двойките се носеха вихрено под звуците на валса. Без да знае как или защо, тя някак успя да зърне Стив, застанал в далечния край на залата, където една дълга маса бе превърната в бар и там

сервираха пиене. Той стоеше там с чаша в ръка и говореше с някакъв млад мургава мъж с хилаво телосложение, когото си спомняше смътно, че ѝ представиха като дон Диего Сандовал. Видя Реналдо, който изглеждаше особено красив тази вечер в тъмния си официален костюм, да се присъединява към тях. За момент разговорът им изглежда стана доста оживен и след това, когато доня Мария леко побутна Джини по-навътре в просторната зала с висок таван, Стив извърна глава от приятелите си и я забеляза. За момент изглеждаше сякаш тъмните му сини и искрящи очи проправяха пътека през претъпканата зала и накараха всички наоколо да застинат неподвижно и безмълвно, когато се срещнаха с нейните.

Той каза нещо на Реналдо, който ѝ се усмихна, а после остави полупразната си чаша на масата и се запъти към нея. След миг Стив се усмихваше иронично на леля си и ѝ казваше, че вече е отнела достатъчно от времето на годеницата му.

Доня Мария се усмихна и кимна одобрително, докато той обгърна кръста на Джини с ръка и почти насила я завлече в устремния вихър на валса.

— Не забравяй, че трябва да изглеждаме като щастливи годеници. Изпробвай поне една от неустоимите си усмивки върху мен, сладката ми!

Ръката му неумолимо я придърпа към него и макар че танцът едва бе започнал, Джини вече усещаше, че остава без дъх.

— Трябва ли да ме притискаш толкова плътно? — каза тя, но се усмихна и видя как очите му одобрително се присвиват.

— Каква добра малка актриса се оказа ти, Джини! Почти нямам търпение да открия какви други изненади си ми подготвила — той продължи гладко, без да спира: — Ти си най-красивата жена тук тази вечер. Къде се изгуби? Да не би да флиртуваше с някой млад кавалер, за да ме накараш да ревнувам?

Дон Франциско танцуваше доста бавно и спокойно близо до тях с една едра жена, облечена в розова брокатена рокля, а студентите му очи преминаха през тях. С типичните си старовремски маниери той се поклони с глава към Джини, когато мина покрай тях.

Стив се наведе и докосна с устни слепоочието ѝ и Джини почти извика от гняв.

— Престани! Няма нужда да хабиш цветистите си комплименти и целувките си за мен — тя не можа да се сдържи и прибави злобно: — Ще трябва да си ги спестиш за хубавичките прислужнички като Хуана! Той отметна глава и се засмя.

— Да не ревнуваш, любов моя? Не бива. Все пак понякога мъжът има нужда от забавления, както знаеш. А и защо ти се свиди аз да си имам по някое девойче, когато ти възнамеряваш да си хванеш любовници?

Ако можеше да го направи, без да предизвика скандал, тя щеше да се отскубне от прегръдките му, и да избяга от него и от подигравателния му смях.

— Не ме интересува какво правиш — прошепна тя с режещ тон. — Но можеш поне да ми спестиш клюките на прислугата!

— Говориш, като че вече си ми жена! Но Джини, любов моя, защо ще искам да ти спестявам каквото и да било? След като си започнала да слушаш шушуканията на хората, сигурен съм, че си чула всичко — гласът му стана подчертано ироничен: — Аз съм не само пленник на твоята красота и другите ти прелести, скъпа, но дядо ми реши, че имам нужда и от други неща, които да ме задържат. Така че сме събрата по нещастие, нали разбираш?

Тя виждаше съвсем ясно, че вечерта ще е истинско бедствие. Те само се караха, намразваха се още повече и въпреки това бяха принудени да се преструват и да се правят на влюбени. Защо не свършваше музиката? Тя вече се бе задъхала и имаше чувството, че танцуват от часове.

Джини реши, че ще е най-добре да не отвръща на заяжданията му. Опита се да не обръща внимание на факта, че той я държи прекалено плътно и че от време на време навежда глава и леко я целува — ту по челото, ту по слепоочието. Тя знаеше, че хората ги гледат и вероятно се шокират. Естествено той точно затова го правеше — за да стресне всички и да я накара да избухне. Поне това удоволствие нямаше да му достави!

Най-сетне танцът свърши, но Стив отново я изненада, като остана до нея, привидно внимателен и нежен.

— Изглеждаш доста поруменяла, любов моя. Не искаш ли да се разходим навън за малко? Там въздухът е много по-свеж, а дон Хосе е поръчал дори да има пълнолуние. Хайде да видим дали ще можем да

избягаме от зоркия поглед на твоята придружителка. Забелязвам горката леля Алфонса — тя те търси, а и да си призная, аз също не искам да се срещам с дядо си. Той има доста свиреп вид днес, не мислиш ли?

Джини не можеше да се дръпне от хватката му, без да привлече вниманието към себе си. Но не можеше да спре да се пита подозрително защо той изведнъж така зажадня за компанията ѝ. Какво си бе наумил? Почувства се по-уверена, когато видя двамата мъже, които незабележимо се отделиха от тълпата зрители и сега ги последваха, без да се набиват в очи. Позна единия от тях — бе телохранителят на дон Франциско, Джейми Перес. Кой ли друг ги бе забелязал? Стив вътрешно може и да кипеше от гняв, но не се издаваше. Държеше се непринудено и почти приятелски и от време на време се спираше, за да я запознае с някои по-късно пристигнали гости или негови приятели, които все още не бе срещала. Един от тях бе американец, търговец на добитък от Тексас. Съвсем не бе от този вид хора, които човек щеше да забележи в тълпата или да си спомни по-късно...

Стив усети как мрачното му настроение леко се подобри, откакто бе поговорил няколко минути с Диего и със самия Бишоп. Диего бе много развеселен, а Бишоп кисело го укоряваше, но сведенията, които Стив им донесе дори бяха предизвикали една от редките усмивки на Бишоп.

— Костваше ми доста усилия да убедя мистър Стюърт да застане толкова убедено и бързо на страната на президента Хуарес — призна Бишоп насаме пред Стив. — Обаче ние си имаме свои методи! Още повече се радвам да узная, че някои от френските войски всъщност се оттеглят. — Той бе добавил малко по-тихо: — Сигурен ли си за Лопес?

Отговорът на Стив явно го задоволи, защото той се усмихна още веднъж.

— Добре, тогава. Сега като че е мой ред да ти дам малко информация, която може и да не е стигнала до ушите ти. Изглежда бъдещият ти тъст е разпространил слуха, че дъщеря му е на гости на приятели в Мексико. Той скоро отново ще се кандидатира на изборите и предполагам, не може да си позволи скандал в семейството. Не е споменал и дума за златото. Но трябва да те предупредя, Морган, че си в списъка на почти всеки ловец на престъпници от двете страни на

границата. Цената, определена за теб, ако те хванат жив, е двадесет и пет хиляди долара.

Стив подсвирна, а Бишоп добави сухо с неразгадаемо лице:

— Може би сега ще е добре да се покриеш за известно време. Можеш дори да използваш тази възможност, за да си изкараш един меден месец.

Вече свикнал с хумора на Бишоп, Стив само сви рамене.

— Вече ти обясних как стоят нещата с моята женитба. И освен това вече си изкарахме медения месец.

Бишоп повдигна вежди.

— Това означава ли, че ще продължиш да работиш за нас? Бракът има способността да прави човек по-предпазлив... Нали видя какво стана с Дейв Мадън?

Стив се намръщи.

— Да, видях! Дейв си го биваше и се радвах, че е до мен в няколко каши, в които се забъркахме. Откакто срещна Рената, той се опита да отглежда добитък в този пуцинак, като едва свързваха двата края, за да преживеят, ако наричаш това живот. Това не е за мен...

Той отново се сети за този разговор, като стисна ръката на Джини и усети меката ѝ плът. Имаше нужда от приключения, от поемането на рискове, от новите изживявания, които му носеха пътуванията му. И ако се страхуваше от нещо, това бе от обвързване — да се чувства прикован на едно място и постоянно да се измъчва от такъв посредствен живот. Плашеше го мисълта да прекара остатъка от живота си с една жена. Той бе имал твърде много, за да се задоволи само с една.

Бяха излезели на хладната покрита веранда, която отвеждаше до големия двор и очите на Стив по навик набързо огледаха тълпата, като се спряха на малката група френски войници в единия край. Трима американци, вероятно наемници, стояха малко настрана от французите и си говореха помежду си и единият от тях... Стив изруга наум. Не можеше да сбърка този орлов нос и този хищнически профил. Какво по дяволите правеше Том Бийл толкова навътре в страната? И какво търсеше именно тук?

— Стив, причиняваш ми болка!

— Извинявай — промърмори той автоматично. Почти без да спира, той пусна ръката ѝ и взе двете ѝ длани в своите, като я завъртя.

Преди да може да запротестира, Джини се озова в сянката, с гръб към масивна колона, обрасла с бръшлян — една от тези, които поддържаха верандата.

— Какво ти става? Защо...

Неочаквано той я целуна страстно, без да ѝ даде време да помисли или да се скове протестиращо.

Над рамото ѝ Стив видя, че Бийл и другарите му се запътиха към една от масите навън, отрупани с ядене и пиене. И тримата носеха пистолети. Той вече бе забелязал издутините от скритите револвери под тъмните им сака, които мъжете бяха облекли, за да се съобразят с обичая. А точно тази вечер той не бе въоръжен, благодарение на дядо си!

Но проклет да е, ако избяга от Бийл и се скрие за остатъка от вечерта. Все щеше да измисли нещо.

Хваната неподготвена, Джини разтвори меките си устни под неговите. Той я държеше по-плътно, усещаше извивката на гърдите и срещу своите и за момент забрави за Бийл.

Очите ѝ се бяха разширили, дълбоки и тайнствени като горски вир, когато най-накрая я пусна.

— Защо...

— Ако не замълчиш за малко, пак ще те целуна — заплаши я той и мекотата изчезна от очите ѝ, докато стисна устни протестиращо. Той въздъхна.

— Джини, трябва да поговорим. Какво ще кажеш да сключим примирие? Виж какво — продължи той нетърпеливо — и двамата знаем много добре, че цялата ситуация е нелепа! Не можем да продължаваме да се бием като куче и котка, ако ще се женим след няколко дни. Така няма да стигнем до никъде. А и има нещо, което трябва да ти кажа.

— Чудех се кога ще стигнеш до това — каза тя с тих, но твърд глас. — И аз го видях. Този ужасен мъж, който ме гледаше така, сякаш ме съблича с поглед — онзи, когото почти уби с нелепите си преструвки!

Тя бе забелязала Бийл почти едновременно със Стив, след като погледът ѝ бе привлечен носталгично от френските униформи.

Усети как коленете ѝ омекват и се почувства почти зашеметена от страх, когато Стив грабна ръцете ѝ и я отведе оттам. Затова ли я бе

целунал толкова страстно? За да я накара да замълчи, за да не бъде видяна и разпозната?

Той я погледна с полуусмивка, но в очите му се четеше някакво объркване.

— О, Джини, любов моя! Каква си опърничава! Ти си най-твърдоглавата и непокорна жена, която някога съм срещал. Какво ще правя с теб?

— Няма защо да се притесняваш за мен, Стив Морган, а за онзи човек ей там! Какво ще правиш с него?

Той сви рамене безгрижно.

— Ами не съм решил още. Той засега не ни е видял, така че поне имам предимството на изненадата. Във всеки случай — ръцете му я оградиха от двете ѝ страни, като я притиснаха срещу колоната — точно сега мога да мисля само за това колко много искам да се любя с теб. Ти имаш най-чувствената и прекрасна уста, която някога съм виждал. Дори когато очите ти сипят огън и жулел като сега, устата ти те издава.

Преди да може да му отвърне, той отново започна да я целува, обгърна я с ръце и я притисна плътно към себе си. Тя си помисли, че е безскрупулен, непоносим и напълно откачил! Но както обикновено, когато я целуваше с такова силно съсредоточаване, тялото ѝ сякаш добиваше своя собствена воля и тя ставаше напълно неспособна да се противопоставя, докато устните ѝ пламваха под неговите.

— Съзнаваш ли — прошепна тя, когато той най-сетне вдигна глава, — че наоколо има и други хора? А и тези двама мъже ни наблюдават. Какво ще си помислят? — Гневът ѝ се върна и тя заяви по-силно: — Ти си такъв лицемер! Защо трябва да си играеш с мен?

— Именно ти си двуличницата, мила. Защо не приемеш факта, че каквото и да си казваме, и колкото и да се бием, все пак трябва да се съобразяваме с това? — Устните му отново докоснаха нейните и тя потръпна въпреки волята си.

— Не те разбирам!

— И аз не те разбирам, скъпа. Но сама виждаш, че не можем вечно да се бием. Затова искам да сключим примирие. За бога, Джини! — гласът му бе станал нетърпелив, настоятелен. — Дори ако тази наша женитба изглежда единственият изход от това незавидно положение, в което съм те поставил — добре, признавам вината си! Но не виждаш

ли, че все пак има неща, които трябва да обсъдим? И ще е по-добре, ако можем да поговорим разумно и без ненужни обвинения. Е?

Джини почти не можеше да повярва, че той го мисли, че наистина иска да склучи такова примирие с нея, че няма никакви други скрити мотиви зад внезапната промяна в поведението му. Въпреки това какво можеше да загуби, ако само го изслуша? През този миг, докато се колебаеше, загледана в очите му, тя се запита дали той възнамерява да ѝ се извини или да се опита да я разубеди от идеята да се оженят.

Джини кимна с глава доста мрачно, с надежда, че поне ще я пусне. Защо трябваше толкова публично да показва страстта си?

Думите се поколебаха на върха на езика ѝ и тя ги преглътна. Но все още остана с чувството, че той някак бе прочел мислите ѝ, защото ѝ се усмихна иронично.

— Джини! Наистина ли те плаша толкова много? Изглеждаш така, сякаш скоро ще бъдеш пренесена в жертва!

След това Джини не можеше да си спомни какво му отговори и дали изобщо каза нещо.

Гласът на леля Мария, сприхав и доста задъхан, ги прекъсна:

— Ето ви и вас! Търсих ви навсякъде, а горката сеньора Армихо вече кършеше ръце, когато я видях за последно! Предполагам, че е много хубаво да се сврете в някое романтично кътче, но вие двамата ще имате достатъчно време за това по-късно. Джини, тук има един джентълмен, който няма търпение да се запознае с теб, откакто споменах името ти. Няма нужда да ме поглеждаш толкова кисело, Естебан — полковник Девери наскоро се е оженил. Каза ми, че познава бащата на Джини. Какво съвпадение, не мислите ли?

Джини усета как пребледня като платно, а после бузите ѝ започнаха да горят. Пръстите на Стив сякаш се впиха предупредително в рамото ѝ, преди да я пусне и да ѝ се поклони малко иронично.

— Скъпа лельо! Колко остър поглед имаш. Мислех, че никой няма да ни открие тук. Сър, за мен е удоволствие.

Джини почти не разбра, че вече ги запознават. Подаде механично ръка със застинала усмивка на лицето си и усети как мустаците на полковника се докоснаха до ръката ѝ, докато я целуна.

Когато той се изправи, тя видя, че е застанала срещу един средно висок, пълен мъж с тъмнокафява коса, леко прошарена на места с

малко сиво. Именно очите му я задържаха — интелигентни очи с цвят на лешник. Той я изгледа пронизващо, а в погледа му се четеше въпрос, и същевременно имаше доста озадачен вид.

— Мис Брандън, най-последно имам удоволствието да се запозная с вас. Доколкото си спомням баща ви наистина спомена, че възнамерявате да посетите Мексико, когато говорих с него последния път. Но все пак съм доста изненадан да ви видя тук — дали наистина бе натъртил последната дума или само така й се стори? Той продължи с приятно провлачен глас: — Имам удоволствието да познавам бегло и чичо ви — очарователен човек, чието мнение много се цени от императора. Чудя се дали... — той се обърна към Стив с пренебрежителна усмивка — С ваше разрешение, сеньор...

— Естебан е внукът на брат ми, дон Франциско Алварado. Сигурна съм, че сте го срещали! — леля Мария звучеше горда от себе си. Джини не смееше да извърне глава, за да види изражението на Стив.

— А, да, разбира се! Мосю Алварado, питам се дали ще ми позволите един танц с очарователната ви годеница? Ако тя няма нищо против, естествено!

— Глупости! Разбира се, че Естебан не възразява! Сигурна съм, че и Джини ще се радва да си поговорите за общите ви приятели. Вие двамата ще имате цялата вечер на свое разположение — не бива да сте такива егоисти!

— Както виждате, полковник Девери, леля ми отстрани всички възражения! — в гласа на Стив се криеше само ирония, нищо друго. — Върви и се забавлявай, любов моя. Лельо — поклони й се той, — все още не си ми доставила удоволствието да танцуваш с мен. Мога ли да имам тази чест?

Като ударена от гръм, неспособна да мисли свързано, Джини усети, че полковникът я хваща за ръка и я води по стълбите към платформата, издигната в градината. Сега можеше само да се помоли Бийл да не я разпознае, той и приятелите му да решат да се разхождат някъде другаде. Тя със сигурност не смееше да погледне натам, където го бе зърнала за последен път.

Надяваше се Стив също да прояви достатъчно благоразумие и предпазливост и да заведе леля си да танцуват вътре. Въпреки, че му бе ядосана, една изненадваща мисъл се бе промъкнала в главата й — тя

не искаше Бийл да го вижда, не искаше да вижда как стрелят по него и може би го убиват, без да има възможност да се защити!

Полковник Девери бе отличен танцьор и не свали маската на любезна вежливост от лицето си дори за миг, но за Джини това бе едно от най-неприятните преживявания в живота ѝ.

— Скъпа мадмоазел — бяха първите думи на полковника, казани със закачливо укорителен тон — не знаете колко се радвам да ви видя тук, здрава и щастлива — той леко натърти последната дума, и този път тя не си го бе въобразила. После продължи, преди Джини да успее да намери отговор: — Знаете, че баща ви бе направо полудял от безпокойство! И откакто капитан Реми се върна в Мексико Сити, вече не бе на себе си от притеснение. Всъщност дори писа на чичо ви. Знаете ли, че вече имаме телеграфна връзка с Париж? Само преди няколко дни получих експресно съобщение да се опитаме да ви намерим на всяка цена. За щастие семейството на жена ми има къща не много далеч от тук. Получихме покана за сватбата ви и когато ме поканиха тук тази вечер, се надяхах да ви срещна.

Джини усети, че пребледнява. Знаеше, че ръцете ѝ са започнали да треперят, понеже полковник Девери я хвана малко по-здраво.

— Сър, не знам... Тоест, всичко се случи толкова внезапно, че аз...

— Хайде, хайде, мадмоазел! — рече той успокоително — съвсем не исках да ви разстройвам! Трябва да ви уверя, че бе направено всичко възможно, за да не се разчуе дори и думичка за скандал. Никой не знае какво се е случило. Баща ви разпространи версията, че сте на гости на приятели в Мексико и само маршал Базен, капитан Реми и аз знаем за случилото се. Простете ми, че говоря по толкова деликатен въпрос — вашето отвлечане от бунтовниците, водено от този американски шпионин.

— Шпионин? — повтори Джини глупаво. За да прикрие неудобството, което изисканата му формулировка бе предизвикало у нея, тя се хвана за думата като извинение, за да събере мислите си. — Шпионин ли казахте, мосю? Мислех, че са бандити. След като

златото... Те си го разделиха помежду си и скоро се пръснаха из планините. Но аз... аз бях...

— Разбирам ви, мадмоазел! И със сигурност не искам да ви разстройвам. Но, естествено, съм загрижен, нали разбирате. Подозирам, че мъжете, които разбира се сте взели за бандити, не са нищо друго, освен парцаливи поддръжници на Хуарес, а предводителят им — мъжът, от когото толкова смело сте свалили маската и чийто гняв сте си навлекли — аз естествено съм чувал за него — добър стрелец и пътуващ наемен убиец. Да, той би направил такова нещо за пари. Но разбрах, че е трябвало да пази дилижансите, с които сте дошли в Ел Пасо и е зарязал работата си веднага след като вие сте се отделили. А след това изведнъж се появява начело на шайка бандити, за да открадне златото. Странно! Да, много е възможно да е шпионин. Боя се, че вашето правителство не одобрява факта, че сме тук. Вашият държавен секретар, мистър Стюърт, скоро заяви това съвсем открито. Жалко! Но аз не се съмнявам, че някои елементи са способни да скроят такова нещо. А вие, мадмоазел, какво мислите?

Дългата му и доста сериозна реч бе дала възможност на Джини да се окопити. Тя бе решена да не се оставя отново да я кара да заеква като притеснена ученичка и въпреки това внезапният му въпрос я завари неподготвена.

— Какво мисля аз ли? Това едва ли е важно, мосю! Не разбирам нищо от политика. Преживях ужасни неща, бях преведена през цялата страна от един мъж, по-лош и от див звяр и точно толкова опасен. Честно казано още не мога да повярвам, че съм невредима! Слава богу, че бях спасена — прекарах последните няколко седмици в опит да забравя случилото се.

Като видя очите ѝ, влажни от напирещите в тях сълзи, да го поглеждат умолително, дори каменното сърце на полковник Девери бе разчувствано.

Господи, та тя бе една малка красавица, тази Джини Брандън! Той не бе осъзнал колко е привлекателна, докато не я видя. Това обясняваше много неща, реши той, но не всички. Не бе достатъчно! Какво правеше тук? Как се бе запознала с внука на Алварадо? Всеки знаеше кой е дон Франциско, а и как иначе? Казваха, че бил най-богатият човек в Мексико. Но внукът му бе загадъчен. Разправяха, че често пътувал и че имал някакво ранчо в Калифорния. Къде се бяха

запознали? Как така момичето на Брандън се бе озовало тук толкова внезапно?

— Мадмоазел, как мога да устоя на умолителния ви поглед? Дори щастливо женен мъж като мен не може да не омекне. И все пак...

Джини рече бързо:

— Разбирам, че трябва да изпълните дълга си, полковник. Но, моля ви, опитайте се да разберете! Все още е много мъчително за мен да говоря за това. Толкова се срамувах и страдах! А сега дон Франциско е толкова мил с мен! Не искам да развалям тази вечер, като бъда принудена да си спомням неприятното минало. Моля ви, не може ли да поговорим по-късно?

Бе хванат в капан! Не можеше да разбере дали го бе направила умишлено или не, но полковник Девери се усещаше като хванат в капан от две морскозелени очи, които се взираха толкова трагично в неговите. Ако продължеше с въпросите, щеше да изглежда като грубиян или мерзавец, или и двете! Той великодушно се примири с неизбежното — поне за момента. Но можеше да поразпита тук-таме. Имаше твърде много озадачаващи неща, които някак не се връзваха едно с друго.

— Много добре, мадмоазел! Как бих могъл да разваля вечерта ви? Но ми обещавайте, че по-късно ще поговорим! Важно е. Искаме да изправим този човек пред съда, нали разбирате, и не можем да оставим хуаристите да се отърват безнаказано. Трябва да разберат, че не могат да победят, не могат да продължават с глупавата си съпротива!

— Не разбирам нищо от политика, особено в тази страна, полковник Девери! Но естествено ще се радвам да поговоря с вас по-късно. Предполагам, че все някога ще трябва да разкажа какво се случи!

— Точно така, но хайде, усмихнете ми се, мис Брандън. Годеникът ви ще реши, че съм ви отегчил до сълзи! — полковник Девери подари на Джини една блага и измамна усмивка и тя разбра как бе успял да се сдобие с такава млада съпруга. Мъжът имаше неоспорим чар, когато не се опитваше да откопчи отговори от някого.

Тя му се усмихна, както я бе помолил, и бадемовите очи на полковника светнаха.

— Така е добре, много по-добре! Кажете ми, мис Брандън, какво мисли баща ви за предстоящата сватба? Сигурен съм, че се радва и че

си е отдъхнал. Все пак Естебан е отлична партия. Родът Алварадо са европейски заселници, нали знаете, с чиста испанска кръв, макар че годеникът ви говори отличен английски, естествено. Предполагам, че сенаторът ще дойде за сватбата. С нетърпение очаквам да го видя тук. Ако всичките ви сенатори бяха толкова твърди привърженици на каузата ни, нямаше да имаме никакви проблеми с потушаването на тази безсмислена революция, нали разбирате!

Джини усети как отново изстива от безпокойство. Колко умен и коварно хитър човек бе този французин! Тя никога не трябва да забравя, че... Не можеше да спре да се пита защо всъщност прикрива Стив, понеже правеше именно това. Заобиколните ѝ отговори бяха инстинктивни. Тя някак мразеше начина, по който полковникът ѝ поставяше капани. Колко знаеше той? И какво точно подозираше?

Тя промърмори нещо неопределено в смисъл, че е писала на баща си.

— Обаче не съм сигурна, че ще успее да стигне навреме. Казаха ми, че пощата тук била много бавна. Във всеки случай аз скоро ще се връщам в Съединените щати. Вече ми е много мъчно за дома!

— О? Но това е съвсем естествено, разбира се. Сигурен съм, че годеникът ви проявява разбиране. Но ако мога да помогна с нещо — може би да телеграфирам на баща ви, трябва да ми кажете! Напишете съобщението си, мадмоазел и аз ще използвам влиянието си за вас. Немислимо е баща ви да не дойде тук, за да присъства на сватбата на единственото си дете!

Джини започваше да мисли, че този човек бе някакъв Макиавели. Под безобидната си любезна външност, той всъщност не вярваше на историята ѝ и бе решен да я накара да се издаде по някакъв начин! Мисълта я ядоса и я накара да му хвърли най-ослепителната си усмивка.

— Колко мило от ваша страна да помислите за това, полковник Девери, и каква загриженост проявявате! Защо аз сама не се сетих да телеграфирам на баща си. Тук нямам писалка и лист, разбира се, но съм сигурна, че в къщата ще ми заемат след вечеря. Виждате ли, толкова се вълнувах заради фиестата, че цял ден не съм сложила и хапка в уста и сега съм гладна като вълк! Не е ли ужасно да си признае човек такова нещо?

Тя присви очи към него и видя, че за първи път е малко объркан.

— Простете ми, мадроазел. Колко съм невнимателен! Но ако ми кажете...

Една ръка потупа французина по рамото и Джини се намери очи в очи със засмяното лице на Диего Сандовал, светнало от ослепително бяла усмивка.

— Извинете ме, полковник! Но аз моля за тази привилегия! Доня Хения, търсих ви навсякъде. Как можахте да забравите, че ми обещахте този танц? Аз съм неутешим!

Преди полковникът да успее да протестира, той ловко бе взел Джини в обятията си, като промърмори извинението си на по-възрастния мъж.

Изненадана, Джини не можа да каже нищо, но усещаше с неудобство, че полковник Девери ги проследи замислено с поглед. Беше сигурна, че той ще намери възможност да говори отново с нея, за да я разпита. И какво щеше да му каже?

— Моля ви, не се тревожете толкова! Девери е дяволски хитър мъж, но Естебан бе сигурен, че ще се справите възхитително с него. Успях ли да ви спася точно навреме? Моля ви, кажете „да!“ Винаги съм мечтал да се притека на помощ на някоя много красива жена. Естебан не заслужава такъв късмет!

Диего Сандовал, който имаше шест сестри, бе заговорил с шеговит, малко ласкателен тон, на който Джини не можа да устои. Въпреки волята си тя се усмихна и видя как привлекателното му момчешко лице отново светна насреща ѝ.

— Добре! Накарах ви да се усмихнете, а това все пак е нещо! Кажете ми, доня Хения, имате ли ми доверие? Моля ви, кажете „да“, защото трябва да ви помоля за една услуга!

Той продължи да ѝ се усмихва, но тонът му бе станал по-сериозен и Джини бе притисната малко по-силно в обятията му, докато танцуваха, така че той говореше с глава, сведена над нейната.

— Ако ме последвате, ще танцувам с вас до ръба на платформата ей там, отляво на музикантите, и когато никой не ни гледа, ще се скрием в сенките. Наистина е жалко, че още не сте видяла прочутите градини на баща ми. Ако някой попита, можем да кажем, че съм ви ги показвал. С разрешението на Естебан, естествено!

За момент Джини си помисли, че сънува. Какво ѝ казваше? Какво имаше предвид?

Тя отметна глава, за да го погледне, а смарагдовите ѝ очи присветнаха опасно.

— Но, дон Диего! Сигурна съм, че не съм ви разбрала! Защо искате да ви имам доверие? И къде трябва да отида с вас? Не мога да повярвам...

— Моля те, Хения! — в своята настоятелност той забрави официалния тон, който бе използвал до този момент, и ръката му се стегна около нейната. — Естебан ми каза, че ще спориш, но аз се надявах, че способността ми да убеждавам ще е достатъчна! Ще те заведа там, където ще го срещнеш. Мисля, че е имал достатъчно време да избяга от „сенките“ си, които го следваха по петите. Но там има един човек, американец, който не сваля очи от теб, откакто започна да танцуваш с полковника. Не искаш ли да те спася от него?

Джини не можа да не възкликне от тревога, макар че запази достатъчно самообладание, за да не извърне глава и да погледне мъжа. Тя разбира се знаеше кой е, но докато бе заета да отбива атаките на предишния си партньор, напълно бе забравила за Бийл!

— Много добре, тогава — каза тя през зъби, като усети как негодуванието от тираничните методи на Стив отново се надига в нея — ще дойда с вас. Но трябва да ви кажа, че съм изненадана от избора ви на приятели. Да не би Стив да си мисли, че играе някаква глупава детска игра на криеница? Първо горките Джейми и Енрико, а сега този опасен човек Бийл, да не говорим за полковник Девери, когото дори вие признахте за дяволски умен! Ще ми кажете ли какво за бога сте намислил?

— О, Хения! — гласът на Диего бе подчертано укорителен, но очите му отново заблестяха пакостливо. — Аз се радвах, че имам възможност да танцувам с теб и да ми бъде позволено да се измъкна романтично с най-хубавата жена тук, а ти ме укоряваш точно като някоя от сестрите ми. Аз съм съкрушен!

— Започвам да си мисля, че всички приятели на Стив са лоши колкото него! — срязва го Джини.

Диего направи толкова трагична физиономия, че тя не можа да не се засмее и лицето му веднага светна.

Тя се примири и само затвори очи, докато той започна да я върти вихрено, като през цялото време внимателно си проправяше път през тълпата от танцуващи двойки, докато приближиха края на платформата.

— Сега! — прошепна Диего настоятелно и я улови за ръката. Като хвана широките си поли, Джини го остави да я помъкне след себе си.

Почувства се напълно объркана и изнервена от тъмнината в градината, която изглеждаше двойно по-непрогледна, след като светлините останаха зад гърба им и те стигнаха до сянката на едно огромно дърво. Луната над тях се процеждаше през клоните на дървото само толкова, че да осигури една зловеща слаба светлина по пътеката, която следваха. Джини извика, когато роклята ѝ се закачи в някакъв клон, и трябваше да я дръпне, за да се освободи, но Диего не изглеждаше никак загрижен и само я помоли да се опита да върви в крак с него. „Защо бърза толкова?“ помисли си тя войнствено и с леко безпокойство отново се запита къде ли я води. Да не би отново да я отвличаха? Да не би Стив да бе въвлякъл приятелите си, за да му помогнат да се отърве от нея?

Скоро вече нямаше възможност да мисли. Бяха излезли от пътеката и вървяха през някакъв гъст пуцинак. Като се задъхваше от бързината, на Джини ѝ се прииска Диего да спре и да я остави да си почине. Не можеше да бяга повече.

Изведнъж се озоваха на една полянка и пред тях изникнаха очертанятията на малка постройка. Без да се спре или да се поколебае, Диего хвана ръката ѝ по-здраво, точно когато тя щеше да го пусне и я завлече право в къщичката.

Вътре се усещаше някаква неопределена миризма на застояло, която я уплаши безпричинно. Лъхна я и лек мирис на тамян. Никъде не се виждаха никакви лампи, но почти веднага щом Диего затвори вратата след тях, Джини почувства как една ръка я хваща през кръста. Само звукът от гласа на Стив я спря да не извика.

— Моля те, любов моя, никакви викове на страх! Сигурен съм, че вече ни търсят.

Тя почти падна върху него, а облекчението ѝ се смеси с растящия ѝ гняв.

Диего казваше с разтревожен шепот, че скоро ще се върне „с останалите“.

— Ще докажа тактичността си и ще ви оставя няколко минути насаме — рече той, а в гласа му се усещаше някаква весела нотка, която накара Джини да пламне от необяснима ярост.

Тя чу как вратата се отваря и затваря, а след това Стив я дръпна надолу въпреки неволните ѝ протести. Седнаха на една ужасно твърда дървена пейка с висока облегалка, а ръката му все още я бе обгърнала въпреки съпротивата ѝ.

— Джини, за бога! Никога не съм виждал друга жена да става ту студена, ту гореща така необяснимо. Какво си мислиш, че искам да сторя с теб? Да те изнася?

— Стив Морган, според мен ти си способен на всичко! — заяви тя с глас, треперещ от гняв. — Какво искаше да постигнеш, като накара приятеля си да ме доведе тук? Какъв мръсен номер си намислил този път?

— Не повишавай толкова глас, лисичке! И престани да се бориш, искам само да си поговоря с теб насаме. Преди малко те попитах дали искаш да сключим примирие, помниш ли?

— Да, спомням си! Но...

— Джини!

Внезапно рязката нотка в гласа му я накара да спре по средата на думите си и тя млъкна и прехапа непокорно устни.

— Само ако имах време да се правя на страстен любовник и да те целувам, докато замълчиш, или да те придумам да се престориш на разумна! Но нямам, разбираш ли? Най-добре ме послушай, преди да са се върнали. Трябва да ти обясня доста неща.

— Прав си! Наистина трябва да обясняваш много неща, Стив Морган! Разбираш ли в какво положение си? Този полковник Девери, например, само ме разпитваше. Сигурна съм, че знае всичко. Имах чувството, че си играе с мен! И онзи другият мъж...

— Да не би да си обезпокоена заради моята безопасност, любима? Трябва да кажа, че внезапната ти загриженост ме трогва. При всеки друг случай може би щях... — той внезапно се спря и тя усети как взе двете ѝ ръце в своите. — Съжалявам, Джини! Когато накарах Диего да те доведе тук, имах само добри намерения. По някакъв начин имаш способността да ме караш да ги забравя до едно. Ще ме изслушаш ли, преди да започнеш отново да ме обвиняваш?

Внезапната промяна в държането му напълно я обърка и тя замълча. Сноп бледа лунна светлина премина през един пращен прозорец, сякаш луната се бе подала иззад някой облак и Джини подскочи, с разширени от уплаха очи.

— В семейния параклис сме. Стори ми се подходящо място за уединение и мисля, че няма да ни потърсят точно тук. Какво има, да не би мисълта, че сме тук да те потиска?

— Глупаво е, разбира се — промълви Джини, — но изглежда почти като светотатство — тя извърна глава, като се вгледа в него, за да види изражението му в тъмното. — Стив, какво правиш тук? Какво се е случило?

— Както сигурно си забелязала, любов моя, аз изглежда съм се насадил в гнездо на оси! — гласът му бе рязък и безцеремонен, но пръстите му я стиснаха по-силно. — Бийл знае, че съм тук, Девери знае кой съм, а моите пазачи продължават да ме следват по петите, да не би да се сдобия с оръжие или да се опитам да избягам! Така че сама виждаш, че всеки момент фитилът покрай мен може да се подпали.

Почти несъзнателно в гласа му се бе промъкнала леко горчива нотка, което странно я развълнува. Не бе чувала признание за поражение от този човек, дори тогава, когато бе заобиколен от френски войници и тя държеше живота му в ръцете си. Защо не избягаше сега? Тя вече бе отворила уста да му го каже.

— Но ти вече си се изплъзнал от тях. Можеш да...

— Да, мога да избягам. Но разбираш ли, дал съм дума на дядо си, че няма да се опитам да изчезна, докато не изпълня поне дълга си. Имах достатъчно време, за да разбера, че е прав. Ако си съгласна, Джини, можем да се оженим тази вечер. Диего отиде да доведе Реналдо и един свещеник. Скоро ще се върнат.

Джини отново бе обхваната от чувството, че сънува. Чувстваше се неспособна да продума, сякаш внезапно ѝ бе нанесъл съкрушителен, зашеметяващ удар. Тя рязко издърпа ръце от неговите и щеше да скочи на крака и да избяга, ако той не я бе дръпнал отново до себе си на пейката с нетърпелив възглас.

— Няма ли да престанеш да си правиш грешни заключения толкова бързо? Поспри за момент, малко диво същество такова, и ме остави да свърша!

— Не искам да те слушам повече! — възкликна тя, почти разплакана от гняв и унижение. — Промених решението си. Сега вече нищо на тази земя не може да ме накара да се омъжа за теб! Свободен си да си вървиш, Стив Морган. Върви, бягай! Вече не съм задължение, за което трябва да се грижиш!

— Млъкни, Джини! Този следобед звучеше толкова практична и яростна. Какво ти става сега? — гласът му бе станал по-твърд и той стисна китките ѝ. — Престани да се държиш толкова истерично, сякаш съм те обидил възможно най-дълбоко. Та аз само мисля за бъдещето ти, по дяволите! — все още стиснал здраво китките ѝ, той я придърпа към себе си. Маската на цивилизованост и овладяно търпение се бе смъкнала от лицето му и тя доби впечатлението, че той отново си върна нормалния вид — див, безмилостен, твърдо решен да получи това, което иска. — Сега млъкни и слушай! Нямам намерение да бягам. Поне докато не се уверя точно колко знаят Бийл и приятелят ти полковник Девери. Но в случай... просто в случай, че нещо се обърка — като се оженим ще съм сигурен, че ще се погрижат за теб. Може и да нямам много съвест, нито чувство за чест, но ти не заслужаваш това, което ти сторих. Всъщност, скъпа, и за двама ни бе много лошо, че се срещнахме. Сигурен съм, че ще се съгласиш с мен. Но това сега е без значение. Най-добре спри да се държиш като разглезено дете и приеми нещата такива, каквито са, точно както ги прие, когато двамата с дядо ми измислихте този план. Стегни се! По дяволите, защо плачеш?

Нотката на гняв и отвращение в гласа му я накара да вдигне глава предизвикателно.

— Плача от ярост! Какво си мислиш? Сигурна съм, че нито една жена не може да се похвали с такова... романтично предложение! Изведнъж нямаш търпение да се ожениш за мен, само за да ме направиш вдовица!

— Е, след като свикнеш с тази мисъл, сигурен съм, че ще ти се стори доста примамливо положение! — рече той сухо. — Обаче трябва да те предупредя, че не възнамерявам и да се самоубия. Измъквал съм се и от по-тежки ситуации, но тогава...

— Но тогава не трябваше да се притесняваш за съпруга, така ли? — Джини придаде на гласа си възможно най-презрителния си тон.

— Е, не трябва да се тревожиш за мен. Дори да се наложи да се омъжа за теб, за да мога да държа главата си изправена в обществото, нямам намерение да се занимавам с теб. Можеш да си сигурен в това! Какъв избор ми предлагаш само — вдовица на престъпник или жена на търсен от закона човек! Но не очаквай от мен да се погребя, за да скрия срама си — продължи тя яростно. — Всяка дума, която ти казах, е истина. Ще се върна във Франция и ще...

Вратата на параклиса се отвори безшумно и тя възкликна, но Стив вече я изправяше на крака.

— След като се съгласи да се омъжиш за мен, скъпа, нека първо да приключим с това, става ли? Несъмнено, когато всичко приключи, ще се отървем един от друг по някакъв начин! Хайде, да не караме падре Бенито да ни чака.

Те бяха женени. Кратката церемония, изпълнена с приглушен глас, най-после приключи. Когато Стив се наведе над нея, устните му само се докоснаха до нейните в хладна, задължителна целувка. Тя се чувстваше студена като лед, сякаш бе още в транс.

Колко нереално бе всичко това. Тя почти не можеше да повярва, че това действително се е случило. Бе омъжена, обградена от непознати. Дори човекът, който я бе предал в ръцете на Стив — един на пръв поглед безцветен американец, приятел на Диего — ѝ бе абсолютно непознат. Джини се запита смътно дали и той не е забъркан с хуаристите. Та дори отец Бенито бе революционер. Изпит, прегърбен старец в опърпано расо, той се криеше вече повече от месец в къщата на Реналдо, защото веднъж повел някакво малко селце на бунт срещу мексиканските наемници.

На светлината на две мъждукащи свещи на олтара тънката, прегърбена фигура на отец Бенито изглеждаше мистериозна и някак страховита. За разлика от външния му вид, гласът му, макар и нисък, бе плавен, а латинският му — чист и без акцент. След това Джини си спомни, че в един момент от церемонията Стив я бе хванал за ръката. Колко бяха топли пръстите му и колко студен пръстенът, който надяна на пръста ѝ. Тя дори не го попита откъде го е взел — със сигурност бе твърде малък, за да е негов...

Във всеки случай тя бе омъжена. Носеше име, което вече не бе нейно, а принадлежеше на човек, когото не харесваше и на когото не вярваше. Почти с облекчение повдигна лице, за да приеме целувките на другите мъже. Диего, неудържим както обикновено, я целуна най-продължително, като обяви, че това му се падало по право, понеже е човекът, спасил я от полковника. Целувката на Реналдо бе някак изгаряща, почти тъжна. След това той стисна здраво ръката ѝ и ѝ каза, че винаги ще си остане неин приятел — тя може да се обръща към него за всичко по всяко време.

Когато Реналдо изчезна в тъмнината със свещеника, Джини се почувства някак отчаяна. Тя го проследи с очи и си помисли, че той е най-добрият ѝ приятел в целия свят, докато Стив я прегърна с ръка през кръста.

— Започвам да си мисля, че си влюбена в Реналдо — прошепна ѝ той малко саркастично. — Само си помисли, че можеше да се ожениш за него, вместо за мен. Но в случая — добави той, все така подигравателно — се боя, че ще трябва да се задоволиш с лошия си късмет. Но недей да изглеждаш толкова опечалена, скъпа моя. Няма да те карам да изпълняваш невъзможните ми желания. Сигурна съм, че ще ти хареса много повече да си моя жена, отколкото моя любовница.

Те се запътиха към къщата, а Диего и приятелят му разговаряха приглушено зад тях. За първи път Джини не се чувстваше в настроение да започва словесна битка със Стив. Чувстваше се толкова странно, толкова празна отвътре. Вече не я интересуваше какво ще стане като се върнат при другите, нито какво възнамерява да направи Стив.

На лунната светлина лицето на Стив изглеждаше като изсечено от гранит. Чертите му имаха студения, неумолим вид, който тя познаваше толкова добре, но за първи път това не я изплаши. Чудеше се само как щеше да обясни всичко на дон Франциско, как щеше да оправдае съгласието си за такава внезапна и непланирана женитба. Защо го бе направила? Защо се бе оставила да я манипулира? Внезапно се сети, че като жена на Стив тя вече не можеше да свидетелства срещу него. Несъмнено именно затова той бе пришпорил нещата. Колко щеше да се разочарова горкият полковник Девери! И сега нямаше нужда да телеграфира на баща си, освен, за да му съобщи, че вече е омъжена.

— Много си мълчалива — думите прозвучаха много рязко и грубо, сякаш ги бе изрекъл насила.

И наистина видът на бледото, напрегнато лице на Джини на зловещата светлина го бе накарал да потръпне от нещо омразно и непознато.

Наистина! Човек би си помислил, че тя е забравила за твърдото си убеждение да се ожени за него, за да го накаже и да превърне живота му в ад. Дори би си помислил, че е точно обратното и че именно тя се измъчва. Стив си спомни, че дори когато се опита да я

накара да избухне малко след сватбената церемония, тя не бе казала и дума. Сега изглеждаше като кралица на трагедията! Какво ѝ ставаше?

Сега Джини вдигна глава и каза със спокоен, странно сдържан глас:

— За какво може да си говорим? Във всеки случай аз нямам какво да кажа?

Той изпита ужасно силно, лудо желание да се спре по средата на пътеката и да я разтърси, да насини раменете ѝ и да разпусне косата ѝ, да я разпилее по лицето ѝ, да разбие спокойствието ѝ и да я чуе как крещи от гняв. Как смееше тя да се държи така? Все пак именно той бе принуден да се съгласи с тази странна уговорка от самото начало, а сега тя се правеше на мъченица. Каква неразумна, невъзможна жена беше!

Само споменът за спокойния глас на Бишоп, който промърмори, че може да се наложи да си вземе една ваканция насила, и че жените имат способност да замъгляват главата на мъжа и да обсебват мислите му, когато има най-голяма нужда от бистър ум, не му позволиха да я грабне в ръце и да забърше това студено трагично изражение от лицето ѝ.

Като се овладя с мъка, Стив пусна кръста на Джини и закричи пред нея, а лицето му притъмня от гняв.

— Ако съжаляваш за нещо, най-добре го прикрий — рече той през рамо. — Сега е твърде късно за угризения, малката ми, и най-добре ще е да свикнеш с тази мисъл, преди да се срещнеш очи в очи с дядо ми. Имам чувството, че сега ще е в много лошо настроение.

Като се почувства внезапно изоставена, Джини трябваше почти да пробяга няколко крачки, за да го настигне — той вървеше с широки стъпки като пантера. Тя го дръпна за ръката, за да го накара да намали хода си.

— Какво ти става, за бога? — попита тя задъхана. — Какво ти хрумна изведнъж? Ту ми задаваш въпроси, сякаш наистина си загрижен за мълчанието ми, ту ставаш саркастичен и... ужасен! Не се ли нуждаеш от защитата ми, когато застанеш срещу дон Франциско? — продължи Джини, вбесена от погледа, който ѝ хвърли, сякаш тя изведнъж бе паднала толкова ниско, че дори не заслужаваше презрение. — Все пак той изглежда единственият човек, от когото се страхуваш! И сега естествено си взел мерки да не мога да кажа нищо

против теб. Поне си в безопасност от страна на Девери. Това би трябвало да те радва!

Тя бе изумена, когато той изведнъж се засмя.

— Значи пак се върна в нормалното си състояние, а? Не ти трябваше много време!

Хвана я за ръка и шеговито я залюля, и Джини видя, че замисленият поглед изчезна от лицето му. Сега я гледаше закачливо. Изненадата ѝ от внезапната промяна в настроението му бе прекалено голяма, за да може да намери някой подходящ, язвителен отговор. Той го предотврати като отбеляза, че наистина ще има нужда от защита срещу гнева на дядо си.

— Но естествено ще стоваря цялата вина върху теб. Ще му кажа, че не си искала цялото това суетене около една голяма сватба и че си нямала търпение да се вмъкнеш в леглото ми с пълната благословия на църквата...

Бузите на Джини се обагриха в пурпурночервено, когато чу задавения смях зад себе си, който Диего веднага обърна в кашлица.

— Стив Морган — започна тя с яростен шепот, — ти си... — тя млькна внезапно, когато излязоха от сянката на дърветата и се озоваха на едно осветено място отстрани на голямата къща.

Тук също имаше просторна, покрита веранда с малко стълбище, което отвеждаше до един по-малък, уединен вътрешен двор. Имаше столове и наоколо бяха пръснати няколко маси, а под короната на голям дъб трима музиканти свиреха за едно момиче с широка червена пола и гребенче от слонова кост в косата. Малкият кръг от мъже и жени, които я бяха наобиколили пляскаха ритмично с ръце в такт с потракването на кастанетите ѝ. Тя бе красива, а червената роза, затъкната в косата ѝ подчертаваше още повече гарваново черната ѝ коса. Танцуваше с грациозна, естествена съсредоточеност. Един мъж внезапно скочи в кръга, за да се присъедини към нея, а късото му черно сако се отвори, за да се покаже една ослепително бяла риза. Сребристите ширити по ръкавите и ревера отразяваха светлината на факлите.

Дъхът на Джини секна в гърлото ѝ и тя забрави какво се канеше да каже. Нещо в примитивния земен танц завладя цялото ѝ внимание. Тук имаше страст без думи, старата като света връзка между мъжа и

жената, любовната игра в плевнята и романтичното флиртуване, разказани в танцова форма.

— Името ѝ е Консепсион. Тя е циганка. На тях им идва отвътре да танцуват. Тези, дето свирят на китарите са братята ѝ. А този, който танцува с нея вероятно е любимият ѝ. А пък онзи мъж със свирепия вид и с големите мустаци е баща ѝ. Той е водачът им. Трупата им се казва Команчерос.

Диего и приятелят му се бяха приближили до тях и обикновено изразителният му глас сега звучеше почти замечтано, докато ѝ обясняваше всичко това. Тя усещаше, дори без да се обръща, че очите му са приковани в циганката.

Тъй като вече бяха тук, щеше да я проява на неуважение да си тръгнат — трябваше да изчакат поне докато танцът свърши, продължи Диего. Стив бе млъкнал за малко, все още хванал ръката ѝ. Те се промъкнаха до края на кръга от запалените, възхитени зрители и останаха да погледат.

След малко Джини усети как Стив обви раменете ѝ е ръка, но някак разсеяно. Когато погледна към него, той се бе загледал съсредоточено в танцьорите със странна полуусмивка, която играеше в краищата на устните му.

О, да можеше да танцува така! Танцьорката бе олицетворение на всички жени — тя ту дразнеше, ту възбуждаше. Демонстрираше страст и студенина, приближаваше се толкова плътно до партньора си, че гърдите ѝ докосваха ризата му и след това му обръщаше гръб. Играеше си с него, водеше го за носа, а после изведнъж го отблъскваше. Понякога се усмихваше, а зъбите ѝ заблестяваха като перли, а друг път си придаваше високомерен, недосегаем вид.

Танцът достигна кулминацията си с кресчендо от акорди, а китаристите дръпнаха силно струните, без да са в унисон. Жената се наведе над любимия си с лице, вдигнато нагоре, а белите ѝ ръце се обвиха около врата му. Но само за момент. В следващия миг тя се отдръпна и го отблъсна. Той отстъпи и се смеси с кръга от зрители, а момичето отново затанцува само. Този път усмивката ѝ бе предназначена за всички останали, които я наблюдаваха. Музиката стана по-бавна, по-тъжна. Тя сякаш се предлагаше на всеки мъж наоколо. Кастанетите замлъкнаха и тялото ѝ затрептя като върбово клонче, подухвано от вятъра в различни посоки. Ръцете ѝ се вдигнаха

към косата, събрана на една лъскава топка на тила ѝ и внезапно я разпуснаха по гърба ѝ — дълга, права и блестяща. След това се замята по лицето ѝ, когато започна да движи главата си напред-назад. Държеше розата между зъбите си и когато танцът ѝ внезапно спря, тя я взе и я запрати право в лицето на Стив.

Това е нелепо, помисли си Джини няколко минути по-късно. Колко жени е имал в миналото си? И колко ли още щеше да има в бъдеще? Тя не знаеше какво да мисли, дали да е изумена или ядосана.

След като циганката бе хвърлила розата, тя самата я последва с целеустремена походка като на мъж, а косата ѝ се мятеше лудо около раменете ѝ като грива. Настъпи внезапна тишина и тълпата ѝ направи път. За миг Джини се запита дали тази дива жена няма да направи нещо буйно и инстинктивно се дръпна назад. Усети как Стив пусна рамото ѝ и някак успя да хване розата. Сега дори се захили. Колко добре познаваше тази иронична, дразнеща нотка в гласа му. Тя се почувства ужасно неприятно, че този път бе предназначена за някой друг.

— Танцуваш прекрасно, както винаги, Консепсион. И все още си толкова хубава. Но къде е съпругът ти?

Очите на момичето се присвиха като на ядосана котка и тя изглеждаше готова да го одере с нокти, застанала с босите си крака пред Стив.

— Ха! Ами ти, красавецо! Откога си се оставил такива дребни неща като някакви си съпрузи да те спират да посетиш старите си приятели? Съпруг! — тя вложи цялото си презрение в думите. — Много добре знаеш, че се омъжих за него само защото ти бях толкова ядосана. Ти... ти... — момичето започна да нарежда цял куп очевидно обидни епитети на някакъв диалект, който накара ушите на Джини да запламтят, а Диего да избухне в смях. Но изненадващо, докато продължаваше да го плюе, Консепсион се хвърли върху Стив, а ръцете ѝ се вдигнаха нагоре и придърпаха жадно лицето му, за да посрещне устните ѝ. И той отвърна на целувката ѝ, при това без да претупва нещата.

Като кипна от ярост, която почти не можеше да сдържи, Джини откри, че ръцете ѝ се свиват в юмрук и сигурно бе направила някакво движение или бе издала някакъв звук, който предупреди Диего, понеже той изведнъж я хвана за лакътя и ѝ прошепна, че трябва да разбере, че

Естебан познава Концепсион от детските си години... че просто са стари приятели...

— О, да — настояваше тя, — виждам що за приятели са. Вече я целува над две минути. Да не ме мислиш за някое наивно момиченце? — тя се обърна към горкия Диего, а зелените ѝ очи го пронизаха като кама. — А ти, сеньор, няма ли да спреш да защитаваш този презрян човек, когото наричаш свой приятел? Остави го поне веднъж сам да се защити! Погледни го, та той изобщо не се чувства неудобно, а се наслаждава на това. О!

Тя спря, за да си поеме дъх и забеляза малкия, тих кръг мъже, които се събираха около Стив и момичето като ангели отмъстители. Един от тях, забеляза тя със задоволство, бе бащата на момичето — онзи с големите мустаци.

— Приятелят ти е доста... доста безотговорен, нали? — промълви тихият американец зад гърба им. Въпреки яростта си Джини се зарадва, като видя, че тънкото му лице бе добило неодобрително изражение. — Те май не се шегуват?

Диего бе зает да държи здраво ръката на Джини и едновременно с това се опитваше да успокои наранените ѝ чувства.

Той измърмори нещо, което тя не успя да чуе, а самообладанието изглежда го напусна за момент.

— О, ще ми е драго да видя как ще се защити от тях! — промълви Джини ликуващо. — Те изглеждат достатъчно ядосани, за да нападнат сами цяла армия!

Но тържеството ѝ не трая дълго — само докато най-старият от мъжете изрева заплашително:

— Концепсион!

Девојката мрачно се откъсна от обятията на Стив и Джини не можа да се сдържи и сложи ръка пред устата си, за да не извика, когато мъжете запристъпваха заплашително. Какво му ставаше на Стив? Да не бе откачил? Или това момиче му бе замаяло главата? Защо не се опиташе да се спаси?

Не, вместо това той се усмихна и разпери ръце.

— Санчес, стари приятелю! Не очаквах да те видя тук!

— Виждам това! — изрева мъжът опасно. След това лицето му внезапно разцъфна в широка усмивка и той се засмя гръмогласно. — Ах, ти, разбойнико! Още не си се отказал от старите си номера, а? Ела

тук да кажеш здравей на стария си приятел както трябва. Няма да те признавам повече за свой син, ако си се поамериканчил!

Без да може да повярва на очите си, Джини видя как двамата мъже се прегърнаха, а след това и останалите ги наобиколиха. Братята музиканти на Концепсион се бяха ухилили до ушите, докато един по един се изредиха да поздравят Стив с мечешки прегръдки. Само мъжът, който бе танцувал с циганката остана настрана намръщен, но после и той бе принуден да се усмихне и да се приближи.

Сякаш току-що си бе спомнил за присъствието ѝ, Стив внезапно протегна ръка и придърпа Джини сред тях.

— Забравам, че трябва да се държа прилично. Това е Джини, жена ми.

С каква лекота го каза, все още с усмивка на уста, сякаш бяха женени от години и бракът вече му бе дотегнал. А само преди няколко минути бе целунал циганката, като демонстрираше жив ентусиазъм, сякаш все още бе ерген и не се бе оженил само преди час! Е, дори да имаше такова намерение, той нямаше да успее да я унижи, както щеше да открие!

С усмивка Джини прие малко шумните им поздравления. Санчес я целуна сърдечно по двете бузи, а мустаците му я погъделичкаха. Тя не пропусна да забележи как очите на Концепсион се разшириха, а шокираният израз на лицето ѝ се замени от широка, почти иронична усмивка.

— Значи така, палавнико? И теб успяха да те прилъжат, а? Не го очаквах, но си късметлия — тя е много хубава — за момент бузата на момичето, топла и леко влажна от вихрения ѝ танц, се докосна до нейната. — Не обръщай внимание на целувката — прошепна Концепсион. — Ние с Естебан се познаваме от деца.

Очевидното ѝ хладнокръвие бе нарушено само от един палав блясък в очите, когато погледна към Стив.

От всички страни заваляха въпроси. Кога са се оженили? Нали на поканите пише, че ще е след седмица? Когато Стив призна със смях, че всъщност са се оженили тази вечер, Санчес нададе силен вик:

— Значи трябва да отпразнуваме сватбата, преди да се присъединиш към изтънчените си приятели вътре, нали?

Диего Сандовал вдигна рамене и обяви, че ще се погрижи да изпратят пиене. Той погледна жадно красивата Концепсион и я помоли

да запази един танц за него. Тя се засмя и се съгласи. Сега сякаш си бе възвърнала напълно самообладанието. Само се усмихна и леко сви рамене, когато Томас — партньорът, с когото танцуваше — целуна Джини по устните, за да я поздрави.

Самата Джини първо се изненада, а после реши да покаже на Стив, че и тя може да играе неговата игра. Мъжът я целуна страстно и някак отчаяно и за краткия миг, докато я бе хванал в обятията си, тя усети топлината на тялото му и лекото му треперене, което се опита да прикрие с темпераментната си целувка. „Значи и двамата си отмъщаваме“ помисли си Джини. Тя отново бе намразила Стив. Мразеше самочувствието му, усмивката му към Консепсион с наведена глава, за да ѝ прошепне нещо на ухото, докато друг мъж целуваше жена му само на няколко крачки от него!

— Ти, негоднико! — казваше Консепсион тихо, а очите ѝ светеха яростно. — Защо го направи? Ти не ставаш за семейство — също като мен. Какво ти става?

Повдигнатите му вежди я разяриха, според очакванията му.

— Чика, не ти отива да се държиш злобно. И не се преструвай на ревнива. Ти се омъжи първа, забрави ли?

— Пфу! — Консепсион тупна с крак и завъртя полата си. Тя бе от този тип жени, на които не им пукаше кой ги гледа или какво щеше да направи. — Много добре знаещ, че се омъжих за тази свиня, за да те ядосам. Аз отдавна се отървах от него и сега мога да правя каквото си поискам. Но ти...

— Моля те, не ме обиждай отново. Толкова лош език да излиза от такава хубава уста... Защо жените винаги започват да ругаят, когато не могат да намерят нищо разумно и логично, което да кажат? А що се отнася до жена ми... — Стив се намръщи едва забележимо, когато видя, че някакъв друг мъж, абсолютно непознат, явно се възползваше от възможността да целуне една красива жена. Значи тя бе решена да му отмъсти, както изглежда. С какво усърдие се целуваше — затворила очи и отметнала глава... Внезапно той усети доста необяснимо желание да я дръпне от мъжа и да я зашлеви силно през лицето.

— Да не би вече да ревнуваш, като си толкова разумен? — хапливият тон на Консепсион не уталожил гнева му, но Стив успя да ѝ се усмихне развеселено.

— Та както казвах за жена си — продължи той с равен тон, — това е брак по сметка и за двама ни. Всъщност идеята бе на дядо ми, но ще има някои предимства — главно това, че повече няма да могат да ми надянат брачния хомот!

— Отиди да танцуваш с нея! — рече внезапно Консепсион и се отдели от него. — След като приключиш, можеш да ме поканиш на танц и ще си поговорим. Аз по-скоро бих те разкъсала с нокти, куче такава, но може би ще отложа това за някой друг път!

Музиката отново бе започнала и тъкмо когато Джейми Перес слезе навъсен по стълбите на къщата, Стив грабна Джини за ръцете и я издърпа в кръга, направен за танцуващи.

Музиката бе дива и буйна и след малко, когато към тях се присъединиха и други двойки, тя откри, че не е трудно да следва стъпките. Може би гневът ѝ помогна да се понесе в бесния ритъм, а тялото ѝ се впусна във вихъра на музиката. Може би бе от виното, подавано от ръка на ръка дори на танцьорите. Във всеки случай Джини усети, че и е по-лесно да се впусне в танца, отколкото в разговор.

— Ти самата трябваше да си циганка — прошепна ѝ Стив, когато се изправиха един срещу друг.

Тя му се усмихна малко замечтано, но в присвитите ѝ зелени очи проблясваше някакъв дяволит, почти опасен пламък. Той си помисли мрачно, че това се очертава да бъде интересна вечер.

„Ще му дам да разбере, да!“, мислеше си Джини. Тялото ѝ сякаш се движеше само, а краката ѝ се носеха в такт с дивия, бърз ритъм на музиката и дълбокия звън на китарите. Тя не бе яла и виното, което постоянно ѝ подаваха, замая главата ѝ. Знаеше го, но не я интересуваше. Танцуваше с чаша вино в ръка, пресуши я и я запрати над рамото си, както правеха останалите. „Ще му покажа, че мога да правя всичко, което прави и той. Мога да завъртя главите на мъжете толкова лесно, колкото той — на жена. Тя очевидно е просто една флиртаджийка, но мъжете изглежда умират за такива. Сега съм му съпруга. Никой не изпитва нещо друго, освен съжаление към жена, на която ѝ изневеряват, но мъж, чиято жена не му е вярна предизвиква присмех. Ще видим дали това ще му хареса!“

Все повече хора се присъединяваха към тях. Може би дълбокият звън на китарите, виковете и плясканията с ръка както на танцуващите, така и на зяпачите, привличаха гостите от по-улегналите ритми на

валса. Краката на Джини бяха напипали такта на фандангото и не искаха да се спрат. Тя видя изненадания поглед на Консепсион, когато мина покрай нея.

Джини танцуваше с Томас. Бе наблюдавала циганката, без тя да забележи това и сега също вдигаше ръце и ги извиваше над главата си, а тялото ѝ се виеше възбуждащо, с полузатворени очи.

— Dios mio! Ти танцуваш като ангел! — промълви Томас. Очите му се бяха оживили, още по-тъмни от преди, и се движеха бавно по тялото ѝ, докато тя меко се засмя.

— Не танцувам толкова добре, колкото Консепсион, разбира се — промълви тя.

— Ти си родена танцьорка. Сигурна ли си, че нямаш циганска кръв? Сагамба, защо вече си омъжена?

Бе забравил, че е дама, една от гостите на фиестата, докато той бе само един от артистите, наети да ги забавляват. С пълните ѝ, чувствени, усмихнати устни и неволните, възбуждащи движения на тялото си, Джини го бе накарала да забрави всичко, освен че тя е жена, а той — мъж. Не беше като Консепсион, чийто език режеше като нож, за да му отнеме мъжкото достойнство и да си играе с него...

Танцуваше точно в средата на сцената и дори само очите и косите ѝ бяха достатъчни, за да я направят център на внимание за всеки мъж в тълпата — както на танцьорите, така и на зрителите от страни. Но те вече бяха привлечени от нещо друго: тялото ѝ, блестящата белота на раменете ѝ, докато се извиваше гъвкаво, несъзнателното ѝ пълно отдаване на танца и най-вече погледът, изписан на лицето ѝ — полузатворените очи, усмивката на устните ѝ. Това бе лице на влюбена жена — замечтана и унесена в един миг, а в следващия — закачлива и предизвикателна. Нямаше нито един мъж, който да не я пожелае и да не закопнее за тялото ѝ под себе си, голо и извиващо се.

— Ти не си се оженил за дама! — рече Консепсион рязко. Тя танцуваше със Стив, но не можеше да откъсне очи от Джини. — Тя... ами че тя е точно същата кучка като мен! — в гласа ѝ се усещаше някакво неохотно възхищение. — Нима смяташ да се примириш с поведението ѝ?

Самият Санчес бе избутал Томас настрана и въртеше Джини, като караше полите ѝ да се вдигат. И двамата се смееха.

— Дори собственият ми баща, старият козел — погледни го! Трябва да спреш това, да я отведеш. Какво ще си помислят всичките ти префинени приятели?

— Че съм се оженил за жена — огън. А и ти си права, chica, тя наистина е същата кучка като теб. Мисля, че не ни е простила за онази целувка.

— И се опитва да те накара да ревнуваш? Какъв обрат! — Концепсион се засмя гневно.

— О, Джини е пълна с номера — отвърна той малко сухо. — Повечето гадни. В момента сме във война.

— Тогава и ти трябва да ѝ отвърнеш, нали?

— Може би! Но имам чувството, че точно сега не съм в равностойно положение — погледът му посочи многозначително към намръщения Джейми Перес, който наблюдаваше от страни. Точно зад тях сенъора Ортега и доня Армихо току-що бяха излезли от къщата и изглеждаха скандализирани.

Като проследи погледа на Стив, очите на Концепсион се разшириха.

— Мисля, че разбирам. Пак имаш проблеми с дядо ти, а? Е, ако се нуждаеш от съюзник, винаги можеш да се обърнеш към мен — тя се приближи към него и щракна с пръсти, а лицето ѝ доби закачливо изражение. — Може би по някое време ще имаш нужда от утеха, ако червенокосата ти жена — тигрица ти дойде твърде много!

— Кучка! — рече той меко, но очите му бяха развеселени, а думата прозвуча гальовно. Те двамата с Концепсион наистина много си приличаха и се разбираха.

Концепсион се засмя.

— Най-добре ще е бързо да ѝ се притечеш на помощ, струва ми се — рече тя меко. — Тя отново танцува с Томас, а той има много гореща кръв, знам това! Мисля, че тя само си играе, преструва се на мен, но не знае как да се справя с мъжете, понеже ако знаеше, ти, hombre, нямаше да ме гледаш така!

Сенъора Армихо стискаше здраво ръце, за да не почне да ги кърши. Гласът ѝ прозвуча като стенание:

— О, ако не бях видяла това със собствените си очи, нямаше да... Какво ѝ става на Хения, за бога? Такава кротка млада жена,

такава възпитана дама, а сега — виж я само как танцува! С тези обикновени кравари. И как само я зяпат...

Лицето на доня Мария бе почервенияло от яд. Но тя властно скръсти ръце над едрия си бюст, а очите ѝ светнаха от гняв.

— Няма полза да кършиш ръце и да се вайкаш сега. Не можем просто да слезем там и да я отведем! И освен това — добави тя неочаквано — мисля, че само се опитва да накара Естебан да ревнува. Аз забелязах, ако ти не си, как танцуваше той с онази фръцла от Команчерос. Това не е ли същата, при която бягаше, като беше малък?

Слабичката придружителка не ѝ обърна внимание.

— Сега отиде при нея. Не може ли да я отведе оттам? Наистина много лошо постъпва, като позволява това. И потрепервам, само като си помисля какво ще каже дон Франциско...

Бедната жена почти припадна, като чу гласа на el patron зад себе си. Дори сестра му подскочи и след това възкликна от гняв.

— Изглежда, че никой тук не си прави труда да каже каквото и да било на дон Франциско! Трябва да разчитам на верния ми Джейми, а точно сега съм му много ядосан и на него!

— Но за бога, дон Франциско, можеш да предупреждаваш хората, като идваш! И освен това цяла вечер си в лошо настроение. Сеньора Армихо и аз само искахме да ти спестим още ядове...

— Разбирам! — гласът на дон Франциско бе сух. — Колко мило от твоя страна, скъпа Мария. — Той добави почти на себе си с потвърд тон: — Това паленце! Той е непоправим! Направи всичко възможно, за да ме ядоса тази вечер като показва как може да ме предизвика. Първо изчезва точно под носа на най-верните ми пазачи, а после има наглостта да се покаже отново, и то не къде да е, а точно тук!

— Франциско! — доня Мария имаше разтревожен глас. — Нали няма да...

— Няма да направя скандал, няма защо да се боиш от това, скъпа сестро. Но имам да обсъдя някои неща с внука си, щом успее да се откъсне от тези доста примитивни забавления! — гласът му бе страховит, а видът му стана още по-мрачен, когато сеньора Армихо нададе вик на изненада.

— Не знам какво ѝ става на Хения! Погледни я сега — пуска си косата. А тази вечер ѝ отне толкова време да я нагласи така!

Тя наистина правеше точно това под гневния поглед на Стив и под акомпанимента на въодушевените ръкопляскания на зрителите. Сега танцуваха един срещу друг и една дяволита, пакостлива усмивка заигра по устните на Джини, докато тя бавно сваляше фибите от сложната ѝ накъдрена прическа, като ги захвърляше небрежно настрана една по една. Тя имаше замечтания, съсредоточен вид на жена, която се съблича за любимия си. Само усмивката ѝ я издаваше, а в лицето на Стив се бореха гняв и забавление.

— Какво по дяволите си мислиш, че правиш? Излагаш се! — каза той тихо през зъби.

— О, скъпи, ти се държиш като ревнив съпруг! Та аз го правя за теб — мислех, че ме харесваш повече с пусната коса.

Сега Консепсион, застанала до тях заедно е Томас, избухна в приглушен смях, който утихна от един ядосан поглед към нея, отправен от твърди сини очи.

Падна и последната фиба и Джини разтърси глава, докато косата ѝ се спусна — вълнист, лъчист облак, който стигна до кръста ѝ. Нямахме мъж, който да не пожелае да зарови лице в него.

— Прилича на блед огън — прошепна Томас със страхопочитание и под прикритието на последвалото „оле!“ Консепсион го настъпи с всичка сила с босия си крак.

— Копеле, кучи син! Танцуваш с мен, забрави ли?

Като се засмя, Джини се завъртя.

— Ще ми се да си събуя и обувките — каза тя.

— Не още, проклета дива котка такава! Вече стори достатъчно злини на сърцата и нервите на всички мъже наоколо. Би трябвало да те нашляпам хубавичко, та да ти дойде акъла в главата!

Джини нарочно се нацупи, а очите ѝ заблестяха от злоба.

— О, само за това ли можеш да се сетиш? Много ме разочароваш, Стив.

Движенията на танца ѝ я накараха да се доближи до него и тя нарочно придвижи тялото си така, че да го докосне. Ръцете ѝ бавно се извиха нагоре, докато вдигна косата си и после отново я остави да падне.

— Това вече е прекалено! — гласът му бе заплашителен и гневен. — Ако искаш да ме прелъстиш, мадам, предпочитам да намериш по-уединено място за това. Вече минаваш границата.

Преди да успее да го предотврати, той я бе хванал за китката и я държеше толкова здраво и болезнено, че трябваше да прехапе устни, за да не издаде един вик на протест.

Като не ѝ остави избор, Стив я поведе през тълпата от танцьори. От време на време се усмихваше, за да приеме коментарите и поздравленията, които им подхвърляха. На нея прошепна през зъби:

— Преди няколко минути се преструваше толкова добре. Бих искал да продължиш, за доброто на приятелите ни тук.

— Няма да... — започна тя разгорещено, но той я прекъсна:

— В този край, скъпа, от жените се очаква преди всичко да са покорни. Едно качество, което за съжаление ти липсва. Във всеки случай крайно време е да се смесим с останалите гости тук.

По това време вече бяха стигнали до подножието на стълбите и Джини посрещна поруменяла доста озадачения поглед на дон Франциско. Но все още не смееше да погледне към придружителката си, нито пък към леля Мария.

Почти с облекчение чу как Стив поема инициативата, а равният му глас бе замазан с хитра смесица от развеселеност и извинение.

— Боя се, че ако сме ви разтревожили, вината е изцяло моя. Убедих Джини да се измъкне с мен, за да може да останем за малко сами под лунната светлина — той направи лек поклон към леля си, която изглеждаше като вцепенена. — Лельо, ако вие със сеньора Армихо бъдете така добри да придружите Джини горе, за да може да си оправи косата, след малко ще дойда при вас в двора.

Джини усети как той пуска ръката ѝ с едно последно, предупредително стисване, от което ѝ се прищя да го удари разгневена. Но той вече се бе обърнал към дядо си с очарователна усмивка:

— Сър, питам се дали може да поговорим за малко насаме? Диего вече ми каза, че можем да използваме кабинета на баща му.

На Джини ѝ се стори, че чу как дон Франциско промърмори под носа си едно гневно изречение, което започваше с: „Ти, нагло паленце...!“ Но после вече бе отведена от двете разярени дами, които я хокаха и разпитваха една след друга.

След като реши, че ще е по-мъдро да замълчи, тя тайно потърка китката си, докато се заизкачва по стълбите. Когато стигнаха до площадката, един бърз поглед през рамо ѝ показва, че нито Стив, нито

дядо му се виждаха някъде. Тя не можеше да се спре да се пита как щеше да приеме новината дон Франциско?

След като я отведеха до стаята на горния етаж, Джини вече нямаше време да се притеснява за реакцията на дон Франциско. Седеше мълчаливо и мрачно, докато доня Армихо решише косата ѝ и се опитваше да намери някакъв начин да я вдигне отново нагоре, като през цялото време клатеше мрачно глава или кимаше, за да се съгласи с думите на сеньора Ортега. А добрата госпожа имаше да каже много по въпроса за поведението на Джини.

След малко, като не можеше да понася повече това, Джини запротестира, че за всичко е виновен Стив. Именно той я бе уговорил да избягат от тълпите в един момент и след това пак той я бе завел да се присъединят към циганските танцьори.

— Той целуна онази циганка точно пред очите ми и изобщо не се стесняваше — промълви тя и присви очи така, че доня Армихо си помисли, че тя самата прилича на циганка. — Защо да не мога да му покажа, че и аз мога да привлека същото внимание, ако танцувам в захлас като нея? Съжалявам, лельо, ако не отговарям на стандартите за една млада испанска дама, но не съм такава. Не мога да понасям да се държат с мен толкова нагло и безцеремонно! Ами че мъжете, които срещнах тук постоянно флиртуват и при това повечето от тях са женени!

Тя се спря, за да поеме дъх и сеньора Ортега, която изглеждаше доста кисела по време на задъханата реч на Джини, поклати глава изумена.

— Скъпа ми Хения! Боя се, че виждаш живота ни само на повърхността. Наистина ли смяташ, че жените страдат толкова? Разбира се, че не. Всъщност са доста щастливи от сегашното положение, уверявам те. Тях ги гледат и им угаждат. Нищо не им се отказва. Няма причина една млада дама, която е официално сгодена като теб да се чувства така сякаш — ще ти го кажа направо — трябва да се състезава с една циганка. Твоето място, скъпа моя, е на висок пиедестал. Мъжете наистина се забавляват, когато могат, но трябва да

знаеш, че това е нещо обикновено дори във Франция. Не, скъпа Хения, има някои неща, които трябва да се научиш да не забелязваш и пред които трябва да си затваряш очите. Все пак ти ще си съпругата на Естебан и дори ако скъпото ми момче е малко буйно, сигурна съм, че скоро ще улегне и ще види, че има отговорности. Брат ми ще се погрижи за това!

— Но, лельо, не искам...

Сеньора Ортега само махна властно с ръка и отхвърли инстинктивния изблик на Джини.

— Толкова много имаш да учиш, детето ми! Няма значение какво искаш, а какво трябва да приемеш. Боя се, че това е женската орисия. Но мъжете могат да се управляват. Да вземем за пример скъпата ми снаха — толкова кротко и скромно същество изглежда, винаги се обръща за съвет към Алберто и го кара да взема всички решения вместо нея. И той я обожава! Няма нещо, което не би сторил за нея и въпреки това накрая винаги става така, както пожелае Сарита, макар че Алберто си мисли, че той е взел решението!

— Но Стив не е такъв! Моля те, лельо, прости ми за смелите думи. Предполагам, че и това не подобава на една дама. Но аз не виждам как мога през цялото време да се преструвам на нещо, което не съм. Аз съм жена, но освен това съм и индивид — да, имам си ум, мога да мисля. Никога, ама никога не бих могла да се държа като някоя глупачка, само за да накарам някой мъж да се възгордее — надут и покровителствен... — Джини се спря и нерешително прехапа устни, питайки се дали не е отишла твърде далеч, но във всеки случай и Стив не е такъв човек. Той е арогантен и деспотичен и, ако не се опълчвам срещу него, ще ме зарече! Всъщност дори имаше наглостта да ми заяви, че единствената причина, поради която още не съм му омръзнала досега е, защото си имам собствена воля!

Доня Армихо, очевидно ужасена от посоката на разговора, сега неодобрително потупа оправената фризура на Джини и отстъпи назад, когато младата жена скочи на крака, а по страните ѝ изби руменина, която всъщност много ѝ отиваше.

— Трябва да ти кажа, че не знам какво ти става тази вечер, Хения — рече леля Мария. — Но виждам, че няма смисъл да ти говоря, когато си толкова неспокойна. Хайде да слезем и мога само да те

помоля да бъдеш... малко по-дискретна, скъпа моя. Няма да е хубаво, ако хората започнат да шушукат за теб, особено преди сватбата.

На Джини ѝ бе на върха на езика да каже, че сега няма да има нужда от голяма, официална сватба. Вече бе омъжена. Но новата буря, която щеше неизбежно да се разрази върху ѝ след едно такова изказване я накара да преглътне думите си. Нека Стив им го каже и нека той се оправя с всички гневни реакции, които несъмнено ще последват.

Тя се държеше за извития парапет на стълбите, докато бавно се спускаха надолу и внезапно бе обзета от странна, необяснима неохота. „Държа се много глупаво“ упрекна се тя. От какво можеше да се бои? Сигурна бе, че дон Франциско няма да е много ядосан. А после, когато стигна почти до края на стълбите, Джини видя, че полковник Девери я чака с необичайно строго изражение, изписано на лицето му. Светлите му бадемови очи отразяваха светлината така, че изглеждаха пронизващи и почти плашещи.

За пръв път Джини се почувства облекчена, че сеньора Ортега е с нея. Внезапно си спомни нехайните думи на Стив отпреди няколко часа: „Бийл знае, че съм тук, а Девери знае кой съм.“. Как можеше да забрави? Въпреки внезапното, плашещо бодване в сърцето ѝ, тя усети как се изпълва с безпричинен гняв срещу него. Как можеше да се отнася толкова нехайно към всичко? Бе се оженил за нея, макар че можеше лесно да избегне изпълнението на дълга си. Приятелите му щяха да му помогнат.

Но вместо това той нарочно бе избрал да остане и да посрещне опасността. Бе танцувал, бе се целувал и флиртувал с приятелката си — циганката, а после бе отишъл преспокойно да говори с дядо си, след като я изпрати горе. Къде беше той сега?

Джини откри, че най-лошите ѝ опасения се сбъдват — полковник Девери я чакаше. Искаше да говори с нея, каза ѝ той със сериозен тон, по въпрос от изключително значение.

Това, което се случи след това бе като насън — толкова различно от действителността, че на Джини ѝ бе изключително трудно да повярва, че наистина се случва. И малко преди това се чувстваше по същия начин: по време на сватбата си — тази странна, студена и кратка церемония, която я бе превърнала за секунди от любовница в съпруга. Сега се запита дали и това не е било мираж, роден от въображението ѝ.

Тя седеше в един удобен стол в кабинета на дон Хосе Сандовал с ръце, скръстени в скута и лице, бледо като лилия, а големите ѝ зелени очи блестяха необичайно ярко. Беше решила само да клати глава и да повтаря „Не знам, не знам“ на всички въпроси на полковник Девери.

Внезапно достолепният французин, този умен и вежлив светски човек сякаш бе преобразен в студен и твърд войник, който трябва да изпълни едно неприятно задължение.

— Трябва да разберете, мадмоазел, че сме във война! Имам задължения, които съм се заклел да изпълнявам и не мога да оставя нищо — нито приятелството, нито личните ми симпатии, нито дори съжалението — да застава на пътя ми. Ако обичате, замислете се в какво сериозно положение се намирате! Вашият отказ да говорите ви прави съучастница. Не съзнавате ли, че като военен аз съм упълномощен да съдя по бързата процедура и дори да екзекутирам всеки заподозрян в помощ на бунтовниците?

Дон Франциско бе настоявал да присъства на „разговора“, който искаше да проведе полковникът, и в началото Джини се почувства облекчена от това. Но досега, докато французинът крачеше напред-назад из стаята, спирайки се от време на време, за да изстреля някой въпрос към Джини, дон Франциско почти не бе отворил уста. Той стоеше до полицата на камината и мечтаеше за топлината на огъня, който гореше отдолу, а изсеченото му лице бе абсолютно безизразно, като издялано от дърво. Въпреки собственото си окаяно положение, Джини все поглеждаше към него и се чудеше как ли се чувства, като слуша обвиненията към внука му, че е революционер, и което бе още по-лошо, американски шпионин или платен наемник. За човек, горд като дон Франциско, целият този разпит сигурно бе не само унизителен, но и позорен. Той винаги бе поддържал либералите, император Максимилиан и правителството му, а сега... Джини се запита доколко бе осведомен дон Франциско за дейността на Стив. Дали най-последно е бил честен с дядо си и затова ли му бяха позволили да „избяга“ толкова тайнствено? Когато френският полковник го попита със стеснение дали дон Франциско може да им съобщи местонахождението на внука си, el patron се изправи стегнато, а устата му се изпъна под белите мустаци.

— Боя се, че внукът ми винаги с идвал и си е тръгвал, когато и както си поиска. Никога не е считал за нужно да ми доверява що за

живот води от другата страна на границата.

— Разбирам, сър. Моля ви, повярвайте ми, че повдигам този въпрос с крайно неудоволствие. В никакъв случай не искам да се усъмня във вашата лоялност към правителството, дон Франциско, и много съжалявам, че именно аз трябваше да съм човекът, който да ви информира за връзките на внука ви с хуаристите.

Дон Франциско не каза нищо. Джини остана с впечатлението, че той трудно се сдържа и че е много по-ядосан и разстроен, отколкото изглежда външно.

Сега, след като полковникът завърши последното си изказване със замаскирана заплаха, дон Франциско най-накрая се намеси, като се изкашля, преди да заговори със сух и слаб глас:

— Един момент, полковник Девери! Не искам снаха ми да страда. Каквито и да са били тъмните дела на Естебан, сигурен съм, че тя не знае нищо за тях. Той е от тези хора, които не биха се доверили на никого, дори и на жена си.

— Жена му ли казахте? Но сър, наистина не искам да прозвуча като твърдоглавец, но си спомням, че получих покана за сватбата. Представиха ми мадмоазел като годеница на внука ви. Как е възможно?

Полковникът бе почервенял като пуюк, а веждите му сякаш настръхнаха от яд.

— Питате как е възможно ли? Е, с две думи, внукът ми ме осведоми неотдавна за тайния си брак с тази млада дама. Но като знам как ще се развихрят злите езици, аз настоявах за втора, официална церемония, за да може всички да са доволни. Искате ли да видите брачното свидетелство, мосю полковник? Все още ли се съмнявате? — в думите на дон Франциско се усещаше съвсем лек сарказъм, който накара полковника да стисне здраво ръце зад гърба си и с мъка да се овладее.

— Сигурен съм, че това няма да е необходимо. Думата на дон Франциско Алварадо е достатъчна, дори и за един чужденец.

Дали и тук не се усещаше някаква горчивина? Джини имаше чувството, че гледа театър. Всичко щеше да изглежда съвсем безобидно, само като буря в чаша вода, ако не бе присъствието на въоръжения френски офицер на вратата — късо подстриган легионер,

който наперено носеше капитанските си нашивки и стоеше с поглед, прикован пред себе си, сякаш бе глух.

— В такъв случай — дон Франциско застана изправен, с все още внушителен ръст, въпреки вътрешната борба, която криеше — едва ли има смисъл да продължавате да разпитвате Джини? Тя вече ви каза, че не знае нищо.

Полковник Девери сякаш се окопоти. Спря да кръстосва стаята и очите му внезапно придобиха онзи стоманен блясък, който накара тялото на Джини да се разтрепери от страх.

— Боя се, че това не е толкова лесно — полковникът обърна глава към Джини и в гласа му се промъкна някаква почти триумфална нотка. — Брактът на мадам с внука ви я прави мексиканска гражданка. Тя е подчинена на законите ни и не може да се позове на имунитета си като американка. И макар че разбирам много добре чувствата ви по този въпрос, дон Франциско, съжалявам, че дългът ми на френски офицер трябва да вземе връх над собствените ми предпочитания. Ако обичате — той протегна ръка, сякаш за да не позволи по-нататъшни прекъсвания и продължи строго. — Трябва и ще получа повече информация от мадам. Вече ме чухте да споменавам един американски контрареволуционер, който работи за нас — мъж на име Том Бийл. Той е разпознал прекрасната мадам Джини без съмнение като същата жена, помогнала на един американски наемник на име Стив Морган да пусне на свобода някакъв затворник — хуарист, който бе направил признания! И сега вече знаем, че същият този мъж е именно вашият внук, който се нарича Естебан Алварадо, когато е в Мексико. Voila, мадам е пътувала надлъж и нашир със... съпруга си. Помагала е на бунтовници да избягат. Да не ме мислите за такъв глупак, че да повярвам, че мадам не е знаела какво прави? Или че тази жена се подчинява толкова сляпо на мъжа си, че е готова да рискува живота си безапелационно, само защото той ѝ казва да го направи? Не и не! Извинете ме, но трябва да задам още въпроси и този път, мадам, искам отговори, разбирате ли?

— Прекалявате, полковник! — гласът на дон Франциско прогърмя като гръмотевица. — Нямах представа, че нашите съюзници, французите, са изпаднали толкова, че да унижават дами в името на законите ни. Можете да ме арестувате, ако мислите, че крием някакви сведения за местонахождението на внука ми. И можете да сте сигурен,

сър, че ще се свържа лично с маршал Базен относно вашите доста съмнителни методи.

— Аз действам по заповед на маршала. Всъщност аз съм представителят му в тази провинция. И ако ми позволите да ви напомня, сър, самият император подписа едни укази преди няколко месеца, които ни дават правото да арестуваме всички заподозрени бунтовници и да ги подлагаме на кръстосан разпит. Разбирате ли какво означава това? И също така можем да ги екзекутираме без съд, ако решим, че е необходимо да се даде урок! Повярвайте ми, въпросите ми тази вечер бяха предназначени само за да спестим много неприятни моменти на тази млада дама. Мислите ли, че се държим толкова любезно, когато разпитваме селянките? — той се обърна към Джини толкова внезапно, че тя подскочи и се загледа в него с разширени от уплаха очи, а брадичката ѝ се вирна твърдоглаво. — Мадам, умолявам ви да си помислите и да се държите разумно заради самата себе си. Ако замълчите поради криворазбрано чувство на лоялност, нека ви напомня, че сте наполовина францужойка. Франция е била ваш дом през по-голямата част от живота ви, нали? Съзнавате ли колко много французи загиват всеки ден за каузата на императора? Съзнавате ли, че всеки пистолет, прекаран нелегално през границата от хуаристите се използва срещу нас? И хора като Стив Морган са по-лоши от останалите. Той е наемник и шпионин. Дори не може да се каже, че е кой знае какъв патриот, нали? А на вас, мадам, трябва ли да ви напомням за засадите, които устройват тези бунтовници? За мъченията и осакатяванията? Или трябва да ви заплаша с арест и екзекуция, за да заговорите?

— Полковник Девери — в наведените зелени очи на Джини имаше яростна искрица, а гласът ѝ бе студен и предизвикателен — вие ме заплашвате, а аз никога не съм обичала заплахи. И можете да ме екзекутирате, но никога няма да ви се размине. Имаме твърде много общи познати, не е ли така, полковник? Баща ми е сенатор. Много добре знаете колко ще се радва Вашингтон да намери повод, за да се намеси тук. Нашият държавен секретар Стюърт не харесва присъствието ви в Мексико, нали? И освен това чичо ми Албер — мнението му се цени от императора, както знаете. Съжалявам, но няма да ви е толкова лесно да ме манипулирате или да се отървете от мен като някоя селянка.

— Заплахи, заплахи! Скъпа мадам, наистина ли си мислехте, че ще ексекутирам толкова красива и интелигентна жена като вас? Или че може би ще ви измъчвам? О, не. Ще видите, когато ме опознаете по-добре, че изобщо не използвам толкова груби... хм, методи. Но, мадам — лицето на мъжа бе възвърнало предишния си доброжелателен израз и сега почти засия насреща ѝ — какво да правя с вас? Наистина сте много вироглава, знаете ли? Нямах представа, че сте толкова влюбена в съпруга си. Всъщност от тона на едно от писмата на баща ви разбрах, че сте била отвлечена насила под заплаха от разстрел и след едно нападение на страхливци над хората ми. Имало някакъв млад капитан, който бил ранен лошо, всъщност дори за малко не умрял, докато се опитал да ви защити. Нима вече сте забравила? Нима всичката ви любов и лоялност към Франция се е изпарила? Да не би да смятате всички нас за чудовища? А?

Внезапната промяна в тактиката му обърка Джини, както и целеше полковникът. Сега вдигна рамене и хвърли почти умолителен поглед към дон Франциско, който стоеше с доста развеселена усмивка в крайчеца на устните си.

— Дон Франциско? Няма ли да ми помогнете да накарам мадам да се вразуми? Зная, че тя е по-осведомена за движенията на внука ви, отколкото иска да признае. Ексекутирал съм други и за по-малко. Трябва да разберете, че не мога да я оставя да се противопоставя така глупаво. Та нали кариерата ми ще се провали, ако се разчуе, че е трябвало да отстъпя пред едно момиченце и че не съм изпълнил дълга си. Вие сте човек на честта, сър, нали разбирате как стоят нещата? Ако внукът ви няма от какво да се бои, нима щеше да избяга и да остави тук жена си? Умолявам ви да поставите вашия патриотизъм и вяност към императора пред личните ви чувства. Знам, че е трудно...

— Достатъчно, полковник! Възхитително формулирахте това, което искахте да кажете. Значи сега ще се опитвате да ме накарате да се засегна на тема чест, а? Какво искате от мен? Да заповядам на Джини да предаде съпруга си?

— Какво е това? Какво трябва да направя? Нали знаете, полковник Девери, че една жена не може да даде показания срещу съпруга си? — видимо развълнувана, Джини вече не можеше да се сдържи. Тя стана рязко и нервно приглади гънките на роклята си.

— А, значи признавате, че укривате някакви сведения? По време на война, мадам, не се зачитат такива маловажни подробности, не може да не разбирате това!

Колко бързо се бе нахвърлил върху нея! Сякаш бе решил да я хване в капан, да я обърка и да я сплаши с внезапните промени в тактиката си, които вече бе демонстрирал.

— Нищо не признавам! Ако съпругът ми е такъв, какъвто казвате, то той не ми е казвал нищо за това.

— Но не може да не сте си направили заключения? Хайде, мадам, вече ми докажете, че имате ум като бръснач. Не ме разочаровайте сега! Вие сте жена с дух и възпитание, дама. Защо трябва да чувствате някакви угризения от това, че ще ни кажете нещо за човек, който ви е отвлякъл и ви е принудил да правите това, което ви заповядва, но ви е изоставил, когато са го разпознали, оставяйки ви сама да се справите с последствията? Къде е вашата гордост, мадам?

— Много се страхувам, Джини, че той е прав — гласът на дон Франциско прозвуча тежък и изведнъж някак състарен, сякаш произнасяше всяка дума с усилие. Джини не можа да скрие изненадата си. Обърна се към него с разтворени устни, а очите ѝ бяха като зелени пламъчета и сега го умоляваха да не я изоставя. Но той продължи твърдо, като се облакът на полицата до камината, сякаш не можеше да продължава да стои прав. Тя осъзна с някаква жал колко много му костваше, за да каже това, особено при вида на триумфалното изражение на лицето на полковник Девери. — Сега трябва да мислиш за себе си, Джини, както направи Естебан. Той ми е внук и аз го обичам, но това не ме прави сляп за грешките му и за буйния му, безотговорен нрав. Ако наистина е предател или шпионин, тогава — устните на стареца се изкривиха, сякаш изпитваше болка, но продължи неумолимо — той трябва да е готов да посрещне последствията от делата си. Ако си спомняш и преди сме говорили за това.

Очите му се вгледаха в нея някак сериозно и тъжният им израз, толкова несвойствен за него, накара Джини да прехапе устни, измъчвана от терзания.

— Но дон Франциско, Стив е... О! — извика тя през стиснатите си зъби, като погледна умоляващо към неотстъпчивия французин. — Той може и да е престъпник, да, дори и наемник, но не е предател! Предател на какво? Вие ми казахте, полковник, че бил американски

шпионин. Аз го отричам! А ако е такъв, тогава и аз съм лоялна към Америка! И каквото и да казвате за Хуарес и поддръжниците му, той е избраният представител на мексиканския народ. Точно както и президентът Линкълн, който трябваше да употреби сила, за да могат Съединените щати да останат цели!

— Виждате ли? Той я е убедил. Тя говори за революция, поддържа Хуарес!

— Никога не поддържам, защо трябва да изопачавате думите ми? — ръцете на Джини станаха леденостудени и тя ги стисна отчаяно, за да се стопли и да събере кураж. — Обичам Франция и винаги съм се гордяла, че съм наполовина францужойка, но не се гордея с ролята ни на завоеватели и потисници тук, в Мексико.

— Джини! — гласът на дон Франциско прокълтя предупредително. — Ти си прекалено разпалена — внимавай какво говориш!

— Тя вече каза това, което наистина мисли — рече полковник Девери мрачно. — Съвсем ясно е, че за съжаление и тя вярва в тази глупава революция. Жалко, че мъжът ѝ я е въвлякъл в това и след това е решил да я изостави! А вие, мадам — гласът му бе станал стоманен — разбирате ли, че всъщност сама си издадохте присъдата? И то пред свидетел? — той пристъпи към нея и се спря, като очевидно се опитваше да обуздае гнева си. — Много ми е тъжно, мадам, че на мен се пада неприятното задължение да ви арестувам.

Цялата сцена сякаш ставаше все по-нереална. Светлината на огъня проблесна по разкривеното, внезапно състарено лице на дон Франциско. Като обърна поглед от него към французина, Джини забеляза как устните му се раздвижват, докато той надутото зарецитира главата и клаузата от императорския указ, които му даваха право да арестува, разпитва и ако е необходимо, да екзекутира заподозрените бунтовници. Тя се закикоти, като видя колко е смешна цялата ситуация и те я изгледаха, сякаш бе напълно превъртяла.

— За бога, полковник Девери! Не виждате ли, че е в истерия? Не знаеше какво говори. Не мога да ви оставя да направите това! В каквото и да я е забъркал внукът ми, аз поемам пълната отговорност за това. Настоявам да арестувате мен. Няма нужда да се води война с жени.

— Дон Франциско, вашето достойнство ви прави чест, но се боя, че трябва да арестуваме не вас, а жената на внука ви. Тя може да ни даде сведения, уверен съм, които да доведат до залавянето на някои от тези бунтовници, ако не на съпруга ѝ. И веднага щом го направи ще я освободим. Нали разбирате, и на мен не ми харесва да водя война с жени, затова понякога мога да заобиколя закона. Ще ви дам един последен шанс, мадам. Умолявам ви, не ме карайте да върша това!

Внезапно главата ѝ се проясни. Студенината се бе разпростряла от ръцете ѝ по цялото тяло, като го бе сковала и Джини се чувстваше като изваяна от мрамор. Дори устните ѝ се бяха вкаменили.

Тя погледна достолепния полковник и той видя перления блясък на зъбите ѝ, когато се усмихна. Очите ѝ сякаш светеха по-ярко от преди и той виждаше учестеното ѝ дишане, докато гърдите и се издигаха и спускаха над голямото деколте на роклята ѝ.

„Каква жена! — помисли си той с възхита. — Такава смелост, такъв дух, а когато бе ядосана, както преди малко, божичко! Каква невероятна, дива красота! Наистина е жалко!“

Той изчака, като я остави да си помисли, а очите му се опитваха да прочетат мислите, които дори сега сигурно ѝ минаваха през ума. Не разбира ли в какво ужасно положение се намира? Нима наистина иска да я арестуват и може би дори да умре за съпруга си? Той се замисли за момент какво се бе случило в действителност между тях — младата, красива девойка, по която капитан Реми толкова копнееше, и мъжът, който я бе отвлъкъл и бе прекосил цялата страна с нея. Имаше дори слухове, че я бил държал в някакъв публичен дом и накрая тя да вземе да се ожени за него! Това бе невероятно — той се почувства пълен глупак, като се сети, че по-рано тази вечер се бе хванал на въдицата ѝ. Чудеше се само, как по дяволите човек като внукът на дон Франциско Алварадо, бе успял да я намери и да я спаси. И след това Бийл я бе видял и бе описал „съпруга“ ѝ и цялата гадна история бе излязла на бял свят. Толкова жалко!

— Трябва да помисля — рече Джини бавно, изненадана, че думите бяха прозвучат толкова ясно от студените ѝ сковани устни. Видя как полковникът наклони глава.

— Ще ви дам три минути, мадам, не повече. Вече загубихте твърде много от времето ми.

— Джини, скъпо мое дете, трябва да кажеш всичко, което знаеш. Изобщо не си мисли, че това е предателство. Помисли за себе си, за бъдещето си. Само ако знаех, когато Естебан си замина, в каква каша те оставя, щях сам да го спра и да го предам на закона.

Тя почти не можеше да познае дрезгавия, старчески глас на дон Франциско. Вече не можеше да чуе каквото и да било, освен собствените си мисли. Отиде бавно до прозорчето, което гледаше към двора и се загледа.

Накрая до ушите ѝ достигна музика и смях. Кое бе истинското — всичкото това веселие, в което до преди малко тя самата участваше, или това сега? Тази малка, задушна стаичка и дебелият, надут полковник, с когото с такава лекота се бе справила по-рано или същият този човек, който сега заплашваше да я арестува? Отново ѝ се прииска да се засмее. „Защо правя това? — попита се тя. — Наистина не знам много, но това, което знам е достатъчно уличаващо. Стига да кажа, че ми е признал, че е хуарист и всичко ще приключи. Все пак той замина и вече никога няма да го заловят.“ Внезапна искрица гняв я парна, като си спомни нехайния, груб начин, по който се отнасяше с нея отначало. А след това, тази вечер се бе оженил за нея набързо и тайно, само за да изпълни обещанието, дадено на дядо му... Тръгна си, без дори да ѝ каже сбогом и я остави да се справя сама с всички тези неприятности. „Сигурно съм луда — помисли си тя. — Защо се опитвам да го защитя? Той винаги само ме е използвал. Никога не е давал пукната пара за мен и сигурно сега много се радва, че се е отървал от мен. Какво значение има за него дали съм в затвора?“

— Мадам!

Значи времето ѝ бе изтекло. Полковникът чакаше отговор. Какво можеше да му каже? „Никога няма да му позволя да ме накара да издам някой друг“, помисли си тя яростно в същия миг.

Джини бавно се обърна и на полковника, застанал нетърпеливо в средата на стаята му се стори, че вижда едва забележима усмивка в ъгълчетата на устните ѝ, която ѝ придаде странно привлекателен и чувствен вид. Ръцете и раменете ѝ сякаш отразяваха светлината на огъня, както и ярката ѝ рокля. Кожата ѝ изглеждаше златиста, а очите ѝ — като смарагди. Той усети някакво мимолетно чувство на съжаление, че не я бе срещнал по-рано. Бе се оженил за младата си съпруга само по сметка, понеже семейството ѝ бе богато. Ако обстоятелствата бяха

по-различни можеше да се опита да направи тази жена своя любовница. Да, тя изглеждаше точно такъв тип. Имаше вид на родена куртизанка, имаше някаква несъзнателна способност да прелъстява. Тя бе родена за любовница, не за съпруга...

— Е, мадам? — повтори нетърпеливо полковник Девери, като отпъди с раздражение мислите си.

Тя сведе леко глава сякаш под тежестта на нещо. Но макар да бе направила пораженчески жест, гласът ѝ бе ясен и горд както винаги.

— Е, полковник? Кълна се, че много ме уплашихте с всичките си закани и заплахи. Кажете, какво искате да ви призная?

Той усети някакво раздражение. Да не искаше да каже, че той ще си измисли нещо и ще изтръгне от нея „признание“, което всъщност няма да е истина?

— Защо не започнете отначало? Кога съпругът ви призна за първи път, че работи за хуаристите? Дал ли ви е повод да си помислите, че зад него може да стои и някой друг?

— Колко много въпроси. Трябва ли да отговарям по ред? Добре тогава — тя бе застанала до прозореца, облежната с лакът на облицования перваз, така че част от профила ѝ бе в сянка. Полковникът откри, че е абсурдно раздражен, задето не може да прочете изражението на лицето ѝ. Тя продължи с леко ироничен глас, както му се стори. — Стив никога не ми е казвал открито, че е замесен с хуаристите. Симпатизираше на каузата им, уверена съм в това. Но що се отнася за това дали е работил за някой друг, наистина мисля, че търсите под вола теле, полковник. Той явно знаеше какво върши, но наистина никога не ме е оставял с впечатлението, че работи за друг, освен за себе си.

— Мадам, играете си с думи! Както ви казах, нямам повече време за увъртания. Не искам да ми казвате впечатленията си, ако обичате. Искам факти, имена, места! Имената на селата, където сте се укривали. Имената на хората, които са ви приютявали — хора, които този човек е считал за свои близки приятели. Всъщност всичко, мадам, което ще ни помогне да заловим колкото е възможно повече революционери и поддръжници на Хуарес.

Най-после успя да влезе под маската ѝ на сдържаност. Главата ѝ се вдигна и очите ѝ проблеснаха гневно насреща му.

— С други думи вие ме молите да стана палач и то просто по подозрение! Не, полковник, нищо не си спомням. Имената на селата не ми говорят нищо и се боя, че дори не си спомням никакви лица. Но наистина започвам да разбирам все по-добре защо хората в тази страна негодуват срещу присъствието ви тук като потисници!

Тя не му каза нищо повече. Предизвикателното ѝ упорство доведе полковника до също толкова неумолима решимост да пречупи гордостта ѝ и да я накара да се предаде.

Едва в последния момент промени тактиката си, след като я информира, че е арестувана и че трябва да настоява, естествено със съжаление, тя да го придружи до щаба му в Закатекас. Дори заплахите и гневът на дон Франциско не успяха да променят решението на полковник Девери, макар че той се престори на бащински загрижен и обеща, че няма да има открит скандал. С помощта на дон Франциско щяха да тръгнат тихо с личната карета на полковника. Той можеше да иде да се извини на семейство Сандовал. Щеше да им каже, че младата дама има много силно главоболие и е толкова зле, че трябва да си заминат. А междуременно...

— Можете да сте сигурен, че не съм безсърдечно чудовище. Естествено няма да я настанят в килия. Ще се погрижа да бъде в собствената ми щабквартира, а там е доста удобно, уверявам ви — добродушният израз на лицето на полковника се бе върнал, а очите му заблестяха, докато снижи глас: — Може би само малко ще я посплашим. Ако знае, че не блъфирам, тя може би ще спре да се инати. И естествено ако съпругът ѝ реши да се предаде, това ще ни спести много неприятности, нали? Аз лично ще се погрижа в такъв случай младата дама да бъде освободена незабавно. Нали ме разбирате, дон Франциско?

— Безпогрешно — отвърна рязко старецът. Той не каза нищо друго на полковника и прегърна много радушно мълчаливото момиче с каменно лице.

— Не бива да се притесняваш. Въпросът няма да приключи така и ти обещавам ако е необходимо да преместя планини, за да те освободя.

— Не бива да се разстройваш. Аз не се страхувам — каза тя тихо и почти любопитно. Защото наистина не се боеше. Още не.

Стив Морган само се бе преоблякъл в стаята на Диего Сандовал с помощта на Диего, като скри два нови пистолета под пончото си. След това се измъкна през задното стълбище и се присъедини към циганите. Като се смеси незабележимо е тях, той напусна къщата с трупата им.

Разговорът с дядо му не протече много гладко, разбира се, но Стив не го и очакваше. Каза на дядо си, че се е оженил за Джини съвсем законно и в присъствието на гневния дон Франциско, Стив седна на писалището си и написа набързо едно кратко завещание, с което оставяше всичкото си имущество на жена си.

— Това би трябвало да е достатъчно — каза той нехайно, което само разгневи дон Франциско още повече.

— Ти май забравяш предишния ни разговор! — извика старецът. — Казах ти, че ще трябва да се усмириш и да се погрижиш за отговорностите си. Сега пък в каква каша си се забъркал?

— Ако не се измъкна оттук тази вечер, най-вероятно всичките ти проблеми с мен ще свършат, като ме изправят пред взвода за разстрел — рече Стив спокойно, като гледаше дядо си право в очите. Със същия спокоен глас той продължи и обясни, че се е замесил в разни революционни дейности и за нещастие тук има един мъж, който го бе разпознал в другото му амплоа.

— Джини знае, разбира се — добави той и накара дон Франциско да заяви с кисел глас, че може би е трябвало да ожени горкото момиче не за него, а за Реналдо — тя със сигурност не бе изкарала много късмет с внука му.

Старецът вилнееше и беснееше, и Джейми Перес се намръщи, когато усети, че всеки момент ще последва заповед да застреля сеньор Естебан. Именно неочакваната поява на Диего Санчес спаси положението. Все пак el patron имаше много силно чувство за фамилна чест и гордост. Колкото и да хока и наказва някой член на рода, той не би издал пред някой външен човек, че има неразбории в семейството.

Леко развеселен, Стив прошепна на дядо си, че ако изникне нещо спешно, Диего ще знае как да се свърже с него, поне през следващите няколко дни. След това прегърна приятеля си през рамо и излезе от стаята заедно с него.

Когато напусна къщата на Сандовал, седнал съвсем невъзмутимо пред хубавата Консепсион, с умело скрито лице под огромното сомбреро на главата си, Стив най-после започна да усеща познатото пулсиране на кръвта във вените си. Помисли си леко развеселен, че започва да харесва елегантния си живот все по-малко и се превръща във все по-голям разбойник по душа. Тежестта на двата пистолета, препасани през кръста му, бе позната и радостна. При всяко подрусване на малката каруца докосваше рамото на Консепсион, която ту го хокаше, ту го питаше със свито сърце колко време ще остане при нея този път.

Когато минаха през портите и ги оставиха далеч зад гърба си, каруцата промени посоката и вече не се движеше по отгъкания път, носещ следи на многобройни конски копита и колела на карети.

Консепсион стана по-мълчалива и сърдечна. Облегна се на Стив и настоя той да поеме юздите. Той я обгърна с една ръка и усети как тя го обсипва с милувки. Все пак се познаваха отдавна и Консепсион не беше срамежлива. И макар че тялото му отвърщаше почти автоматично на желанията на момичето, Стив усети, че някак странно и дразнещо си мисли за съвсем други неща. Какво му ставаше по дяволите? Отново бе свободен, както не се бе чувствал през последните няколко месеца, принуден да мъкне Джини със себе си из цялата страна и да се справя с променливото ѝ настроение, както и с неочакваните ѝ пристъпи на яростна съпротива. Тя дори бе събудила съвестта му, освен че му лазеше по нервите почти до полуда. Е, той ѝ се издължи, нали? Устата му се изкриви в саркастична усмивка в тъмнината. Издължи ѝ се достойно, както се изрази дядо му. Бе ѝ дал уважаваното си име, бе променил завещанието си в нейна полза и я бе оставил да върши каквото пожелае. Би трябвало да е доволна. Е, той се бе оженил за нея и после не я бе докоснал. Нямаше причина по-късно да не могат да се разведат, ако пожелаят, макар че той със сигурност не възнамеряваше да се жени повече! Една принудителна сватба му стигаше! Господи, жените ставаха толкова досадни, когато започнат да се залепят за мъжа и да се молят за внимание.

Той се сепна от внезапната мисъл, която му бе хрумнала. „По дяволите, та тя никога не ми е дотягала. Малката зеленоока тигрица винаги успяваше да ме разгневи по някакъв начин и да ме накара да загубя напълно самообладание. И дори когато не го съзнаваше, тя бе прелъстителка — възбуждаща и изкусителна, а в следващия миг — резервирана и хладна. После отново започваше да се бори и да крещи, че ме мрази и презира, и се превръщаше в раздразнена тигрица. Вещица, която оставя жигосана следа върху мъжа.“

Той се сети за нощта, когато я бе видял да се вмъква в дилижанса с Карл Хоскинс, като се появи разрошена и раздърпана доста по-късно. Тогава я мразеше и се презираше, задето не я бе прелъстил още по-рано, без да бъде толкова внимателен и нежен. Макар и да бе девствена, тя бе една от онези страстни по рождение жени — след като веднъж някой мъж ги бе възбудил, вече не можеха да се спрат и да контролират силните си желания. „И все пак, каза си той, никога не успях да я опитомя напълно. Точно когато си мислех, че съм успял, тя се обръщаше срещу мен. Каква лисица е! Предполагам, че трябва да изпитвам съжаление към следващия ѝ любовник!“

Но дори когато каруците спряха за нощувка в един заслон и той взе Концепсион в обятията си, изтощен от любенето с нея, Стив усети с неохота, че отново си мисли за Джини. Тя, естествено, би трябвало да очаква внезапното му заминаване. По-рано дори го подтикваше към това. Но дали бе съвсем честно от негова страна да я зарече толкова открито, след като сватбата вече бе обявена? Имаше зли езици, които с удоволствие щяха да се развихрят в обсъждане на тайния им брак и внезапното му изчезване. И откога бе започнал да се интересува кое е честно и кое не?

Невероятно! Истината го прониза като копие и го накара да изругае гневно. Глупак! След като още я желае, трябваше да я вземе със себе си. Тя бе негова, дори и да реши, че не иска да има нищо общо с нея, след като желанието му се уталожил. И щеше да убие всеки, който тя си избере за любовник!

Когато стигна до тази мисъл, Стив усети, че прави кисела физиономия в мрака. Това естествено бе нелепо и на практика за него бе добре дошло, че я е зарязал. Тя се бе превърнала в навик, това е всичко! И от всички неизброими жени, които бе познавал, използвал и забравял, само тя си оставяше предизвикателство. Е, всичко свърши.

Той бе видял в какъв капан влиза и щеше да се погрижи да го избегне. Мисълта, че именно той не може да заспи нощем и се захласва по една жена като някой разгонен самец бе наистина непоносима.

Стив се надигна и Консепсион се размърда сънено, като се опита отново да го прегърне.

— Querido, къде отиваш? Студено ми е...

— Просто съм жаден, за бога! Май е от всичкото това вино и текила, които пих снощи.

— Добре, побързай! Съвсем ме разбуди. Не е ли жалко? Ще ми дадеш ли нещо, което пак ще ме приспи?

— Ти си най-ненаситната кучка, която съм виждал. Никога ли не ти е достатъчно?

Но той се бе ухилил, когато се върна при нея. Преди да успее отново да си легне, Консепсион се надигна на колене, пъргава като пантера, а ръцете ѝ го обгърнаха през кръста. Дългата ѝ коса погъделичка бедрата му и реакцията му към движенията ѝ бе незабавна.

— Хмм... — прошепна Консепсион след малко, а в шепота ѝ се долавяше някакъв закачлив смях — *que grande!* Боже, та ти си ненаситен колкото мен!

Дишането му се учести. В леглото той не познаваше друга като Консепсион. Тя не се преструваше на свенлива. Бе от именно този тип жени, към които трябваше да се придържа, помисли си Стив.

В известен смисъл тя бе точно като него — знаеше какво иска и си го вземаше.

След малко той бе заплел пръсти в косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. В слабата лунна светлина на мексиканската нощ виждаше как очите ѝ светят с някакъв стоманен блясък. Тя му се изплези и той се разсмя, като я бутна назад и усети незабавната реакция на буйното ѝ, топло тяло. Тук нямаше усложнения. Тя бе естествена като животно с партньора си и постепенно, докато продължиха любовната си игра полудиво, полузакачливо, Стив престана да мисли и тялото му взе връх.

Наближаваше изгрев-слънце и Стив имаше чувството, че току-що бе заспал, когато чу тропот на копита. Бе се отдръпнал от Консепсион, понеже и на двамата им бе горещо и бяха плувнали в пот. Бе заспал по корем, като знаеше, че Консепсион можеше като нищо да

се събуди след няколко минути и да поиска повторение. По навик бе долепил ухо до земята, чу коня и разбра, че се приближава само един ездач, така че вече бе облечен, когато Джейми Перес, един от най-опитните следотърсачи в провинцията, стигна до заслона.

Стив изслуша историята на мъжа, разказана набързо и задъхано, без да може да повярва на ушите си. Първата му мисъл бе, че дядо му е измислил някой номер, решен да го върне обратно вкъщи, без да подбира средствата. Невъзможно! Дори този хитър негодник Девери не би дръзнал да направи такова нещо. Но докато Джейми продължаваше да говори, Стив усети как го обзема студена дива ярост, която почти го заслепи. За бога, това наистина звучеше правдоподобно. Все пак Девери се оказа по-умен, отколкото си мислеха. Логиката му бе наистина безпогрешна — и неизбежна. Джини ще бъде освободена, ако той се предаде. Това в известен смисъл се превръщаше във въпрос на чест — какво друго, в тази луда полуиспанска страна? А ако не го направеше, полковник Раул Девери щеше да се погрижи скоро всички да научат, че Естебан Алварado бе доволен да се крие зад полата на жена си и да я оставя да страда заради престъпленията му. И нима можеше да понесе мисълта, че тя ще стои заключена като затворничка, оставена в ръцете на хора като Том Бийл? Девери бе решил да се покаже като добронамерен и галантен, но Стив бе научил достатъчно за методите на този човек, откакто бе назначен за военен губернатор на провинция Закатекас, за да знае, че е напълно безскрупулен.

Усети, че е закопчал колана си с пистолетите, докато Джейми говореше. Мъжът го гледаше със странно изражение на лицето. Какво ли си мислеше в действителност?

— Сеньор... — в гласа на Джейми настъпи кратко колебание и лицето му внезапно се разкриви — не исках аз да ви донеса тази новина — той отново се поколеба и след това думите сякаш се изплъзнаха от устата му: — Не отивайте, сеньор! Те няма да посмеят да сторят зло на сеньората. Само блъфират! Но ако заловят вас...

Някъде иззад Джейми, Консепсион се хвърли върху Стив и се вкопчи в него. Той усети треперенето на тялото ѝ, макар че очите ѝ гневно сезираха в неговите.

— Разстрелват ги — това правят със заподозрените бунтовници! Глупак такъв! Идиот! Наистина ли толкова ти е омръзнал животът? Знаеш, че този човек е прав. Няма да смеят да сторят зло на една жена,

на една дама. Толкова ли си луд по нея, че да се втурваш да я спасяваш с риск за живота си? Няма да те пусна! — тя огледа настървено мъжете, които ги бяха наобиколили. — Е, нали сте му приятели? Няма ли да го спрете?

— Консепсион! — за да спре изблика ѝ, Стив целуна полуотворената ѝ уста и се изненада, като усети солта на сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. — Дръж се прилично — рече той след миг, като нарочно си придаде по-суров тон.

— Няма! По дяволите! Ако никой от тези... — презрителният ѝ поглед обходи мълчаливите лица наоколо — няма да направи нещо, за да те спре, тогава аз ще го сторя!

— Престани да се държиш истерично! Знаеш, че на мен не ми минават тия — Стив свали ръцете ѝ от врата си и предпазливо отстъпи назад. Изглеждаше толкова бясна и в същото време толкова безутешна, че той ѝ се усмихна нежно.

— Querida, не са ме екзекутирали все още. Пак ще те видя.

— Пусни го! — прогърмя гласът на Санчес. Той сграбчи ръката на дъщеря си и я задържа здраво, въпреки протестите ѝ.

— Спрете го, спрете го! — извика тя.

Стив вече оседлаваше коня си и сега дори Джейми се бе умълчал, макар че лесно можеше да се забележи мъката, изписана на обикновено безизразното му лице.

— И как ще го спреш, глупачке? — попита Санчес много саркастично. — Може би ще го застреляш, преди французите да го сторят, а? — той продължи грубо: — Това е въпрос на чест, момиче. Ти не можеш да разбереш това.

Стив чуваше как Консепсион крещи хули по негов адрес дълго след като бе излязъл с коня си от заслона.

— Чест, глупости! Плюя на честта му! Той отива заради нея, тази зеленоока жена, която е по-голяма кучка и курва от мен! Да, знам го, усетих го още първия път, когато я видях! Глупак с глупак, тя не заслужава такава жертва! Само почакай и ще видиш, че съм права.

Той пак се върна на пътеката — тази отгъпкана ивица пръст, която минаваше за главния път към Закатекас. Оттам продължи на югоизток към Салинас и Сан Луис Потоси, накъдето се бе запътил, когато потегли. Внезапно му хрумна, че вероятно няма да може да продължи след Закатекас и една малко по-весела усмивка изкриви устата му за

момент. Е, какво пък, c'est la guerre. И освен това бе по-добре да те разстрелят, отколкото да те обесят.

Стив остави коня си да го води с естествения му ход. Защо да не се наслади на това пътуване, докато може?

„Отива заради нея, онази зеленооката жена.“. Джини, Джини... Тя го бе обсебила, защо да не си го признае? Джини във всичките ѝ настроения, като океана, който може би нямаше да види повече, понякога бе по-лоша от тропическа буря, а друг път — спокойна, дълбока и мечтателна, неразгадаема като самия океан в най-хубавите моменти. „Боже мой — помисли си той внезапно — рискувах да се влюбя в тази жена, а дори не осъзнавах това. Каква клопка!“

Докато препускаше в галоп към Закатекас, Стив Морган, който винаги се бе гордял със студенината си и с факта, че никога не се забъркваше в емоционални връзки, сега откри, че почти си струваше да застане пред взвода за разстрел, заради радостта да види Джини отново. Ако и бездруго смятаха да го екзекутират, вероятно щяха да му позволят да остане няколко минути насаме с нея. Можеше отново да я вземе в обятията си, да опита вкуса на прекрасните ѝ устни и да усети малките ѝ, идеално оформени гърди да се притискат в тялото му. Щеше да ѝ каже — да, какво значение имаше сега? Преди да го убият, щеше да ѝ каже, че я обича.

Джини не можа да мигне цяла нощ, въпреки че квартирата на полковника се оказа необичайно луксозна, а леглото му бе широко и меко. Полковникът всъщност бе изненадващо мил и любезен, след като светлините на къщата на Сандовал останаха зад гърба им.

Тя не бива да се притеснява толкова много, увери я той, като я потупа много бащински по ръката.

— Всички избухваме понякога, но тези неща някак успяват да се уталожат. Не мислете, че ви обвинявам, скъпа госпожо. Вашата лоялност към този окаян негодник наистина спечели възхищението ми — след това добави по-меко: — Но нима той го заслужава, а? Оценява ли каква смела съпруга има? — полковникът промърмори под носа си, сякаш на себе си: — Ще видим, да, ще видим.

Той продължи да говори с добродушен тон и само от време на време вмъкваше по някое предупреждение, че тя трябва да се държи разумно, да види, че не е лоялна към когото трябва и да разбере, че го е поставила в много незавидно положение с твърдоглавия си отказ да говори.

— И то пред онзи млад капитан от легионерите. Това бе твърде лошо от ваша страна, мадам. Вие не ми оставихте друг избор, нали разбирате това?

През останалото време ѝ задаваше само въпроси, на които доброто възпитание я задължаваше да отговори — въпроси за баща ѝ и втората ѝ майка, както и за хората, с които се бе срещала в Ню Йорк и Вашингтон. Веднъж я изгледа рязко, когато спомена, че Мишел Реми, чиито рани бяха зараснали, е получил даденото с неохота разрешение от маршал Базен да се присъедини към едно бойно поделение, бе напуснал сравнително спокойния и луксозен Мексико Сити, за да се бие с армиите на Диас и Ескобедо.

Джини се размърда неспокойно, като отметна завивките от горещото си тяло. Усети, че главата ѝ пулсира безмилостно.

Колко ли бе часът? Колко ли време лежеше така, измъчвана от мислите си? Цяла нощ, или поне остатъка от нощта, докато стигнаха до Закатекас. Когато пристигнаха във френската щабквартира, чувството за нереалност, което я бе изолирало от тези страшно неприятни обстоятелства вече бе започнало да изчезва. Тя можеше само да се държи с някакво високомерно пренебрежение, за да не позволи на устните си да се разтреперят. Дори изпита силно изкушение да се разплаче.

Но накрая Джини запази самообладание само с усилие на волята, подтиквана от гордостта си. Даже бе успяла да благодари на полковник Девери за това, че ще ползва неговата квартира, и че той щеше да ѝ вземе една нощница и халат, които принадлежаха на жена му.

— Понякога тя ме изненадва и идва да прекара една-две нощи тук с мен — бе ѝ признал той с блеснал поглед. — Тя е много страстна жена за младата си възраст, моята малка доня Алисия.

Джини не бе в настроение да отвърне.

Сега мисълта, че лежеше в леглото на полковника, същото легло, което толкова пъти бе делил с жена си, я накара да изпита някаква неопределена неприязън.

Какво щеше да се случи? Какво смята да направи той в действителност? Горещи слънчеви лъчи проникнаха през затворените кепенци и на Джини леко ѝ прилоша, като си представи жегата навън. Отразеният блясък на дневната светлина увеличи още повече главоболието ѝ. Дори френските фанфари, които чу преди няколко часа, докато войниците маршируваха в двора отдолу, не бяха променили впечатлението ѝ, че е изоставена тук, в тази гореща стаичка.

Джини се надигна с усилие и с благодарност се протегна към малката гарафа с вода, която мрачната мексиканка бе оставила до леглото. Водата бе хладка и имаше ужасен вкус, но поне премахна непоносимата сухота в гърлото ѝ.

„Колко абсурдно театрално е всичко това!“ помисли си внезапно Джини. „Всеки момент ще се събудя и ще открия, че съм сънувала. После ще се засмея и ще си кажа колко абсурден е бил този сън.“ Спомни си за операта в Париж — някои от тези мелодраматични сюжети, които неизменно я караха да се смее, само защото бяха

толкова невероятни. Но ето че тя бе тук и всъщност бе забъркана в нещо, което можеше да се мери с всеки театър, който бе гледала!

Едва снощи се бе омъжила, съпругът ѝ я бе напуснал и я арестуваха като революционерка! Това наистина бе комично! Тя отхвърли като абсурдна мисълта, че Стив може да се предаде, за да я спаси. Той съвсем не бе благороден и себеотдаен човек. Бе студен, твърд, непреклонен и абсолютно пресметлив. Вече сигурно бе далеч оттук и се поздравяваше, задето бе уредил всичко толкова добре. Бе се оженил и после се бе отърват от нея, а ако случайно чуеше какво ѝ се е случило, сигурно щеше да си умре от смях. Да, без съмнение, щеше много да се зарадва, като си помисли как се бяха обърнали нещата против нея и тя щеше да плати за престъпленията му.

Джини отново се запита какво ще стане с нея. Тази стая ли ще е нейния затвор? Щяха ли да я разпитват отново? Възможно ли е полковник Девери наистина да стигне дотам, че да я екзекутира, за да даде урок? Не, не, разбира се, че нямаше да посмее! Дон Франциско несъмнено щеше да се свърже с всичките си влиятелни приятели, както и с баща ѝ. Ще я спасят — но дали този изискан полковник щеше да ѝ остави толкова много време?

Без да иска, тя внезапно си представи тъмното, безизразно лице на Стив — начинът, по който твърдите му сини очи можеха да омекнат, когато бе в нежно настроение, или да станат пронизващи и тъмни, когато бе ядосан. Предната вечер той бе ядосан и тя с удоволствие си помисли, че може би го е накарала да ревнува. Толкова нелепа мисъл. Тя не значеше нищо за него, освен като удобна играчка — обект за задоволяване на мъжките му желания, нищо повече.

На вратата се почука и Джини прехвърли крака отстрани на леглото, като се протегна бързо към халата, който бе хвърлила на стола до него.

— Senora, con su permiso...^[1]

Мексиканката влезе забързано в стаята и каза на Джини, че трябва незабавно да тръгне с нея, полковникът желяел да я види на долния етаж.

— Но... но аз още не съм облечена. Къде ми е роклята?

Роклята била взета, за да я изгладят и не бивало да кара полковника да чака. И халатът щял да свърши работа, а сеньората трябвало да тръгне веднага.

Джини трябваше да си спомни с неприятно чувство, че все пак е затворничка. Погледна суровото лице на жената и за първи път забеляза, че изглежда като надзирателка. Набитото, здраво тяло, мускулестите ръце... Без съмнение щеше да бъде завлечена долу като обикновена престъпница, ако се поколебаеше. Щеше да е по-добре, ако се придържа към последните останки от гордост и достойнство, които имаше.

Макар че лицето ѝ бе поруменяло от унижение и потиснат гняв, Джини бавно се изправи и завърза колана на халата около кръста си. Нямаше време да си оправи прическата, затова само прокара пръсти през сплъстената си коса, преди жената да я грабне за ръката със силни, кокалести пръсти и да я изведе от стаята.

Двама френски войници, които стояха точно пред вратата се изправиха отривисто, когато тя мина покрай тях и деликатно извърнаха очи от очевидно не съвсем приличния ѝ вид. Джини чуваше тежките им ботуши да крачат надолу по тясното стълбище зад нея през внезапното пулсиране в ушите ѝ.

Жената отвори една врата и избута Джини пред себе си. Тя се озова в малка, изненадващо светла и приветлива на вид стаичка, а през прозорците се процеждаше слънце. Колко нелепо изглеждаше всичко това. Тук бе полковникът, облечен небрежно в китайски брокатен халат, избродиран със свирепи дракони. Той ѝ се усмихна лъчезарно над една маса, отрупана с ядене — типична френска закуска, от която на устата на Джини неволно се напълни със слюнка. Козуначени кифлички, прясно жълто масло, ароматно кафе, от което се вдигаше пара, огромен омлет, който изглеждаше така, сякаш току-що е бил сервиран. Тя не можеше да повярва.

— А, влезте, мадам! Заповядайте, седнете! Надявам се, че сте спали добре.

Джини се придвижи напред с крака, натежали като олово и чу как вратата леко се затвори зад нея. Какво означаваше всичко това? Защо трябваше да я доведат тук толкова спешно?

— Хрумна ми, че може би сте гладна, скъпа госпожо, и после се запитах дали все пак сте имали време да вечеряте снощи. Хайде, недейте да изглеждате толкова разстроена. Моля ви, седнете и ще проведем един малък приятен разговор, след като закусим, а?

Той заобиколи масата, за да ѝ издърпа стола. Направи го толкова галантно, сякаш бяха на някоя официална вечеря. Като го гледаше с невярващи очи, ръцете ѝ автоматично се вдигнаха нагоре, за да загърнат по-стегнато халата над гърдите ѝ.

Очите на полковник Девери заблестяха развеселено.

— Скъпа госпожо! Защо криете такива съкровища? Уверявам ви, че ако не бях щастливо женен мъж, щях да направя нещо повече от това да се наслаждавам на красотата ви, но в случая си мислех, че можем да станем приятели.

— Полковник Девери! — Джини се опита да събере цялото си презрение в гласа си. — Изненадана съм, сър, че мислите така.

— Но аз искам да ви уверя, че не съм си извадил прибързани заключения, мадам. Вие сте францужойка, да, тази сутрин това не може да се сбърка. И сте изключително очарователна с пуснатата си коса, ако ми позволите да кажа това. Хайде, *chere madame*, нека не се опитваме да се залъгваме, а? Вече няма защо да се преструвате на малка наивна американка. Ние, французите, сме много по-интелигентна и развита раса, нали? Можем да си помогнем взаимно. Повярвайте ми, императорският двор в Чапултепек ще ви се стори много по-вълнуващо място от къщата на дон Франциско, където придружителката постоянно ще е по петите ви...

Очите на Джини бяха заблестели от сълзи на чиста ярост и тя се надигна. Само фактът, че единият крак на стола някак бе застъпил халата ѝ не ѝ позволи да избяга от стаята.

— Намирам тези... тези ваши изявления за твърде неоснователни, мосю! Дори и когато идват от вашата уста. Ако ме извините, не съм гладна.

— Седнете, мадам! — той се изправи, а гласът му внезапно стана стоманен. — Трябва ли да ви напомням, че сте затворничка тук? Да не би да предпочитате да получите царевични питки и вода като останалите? Та онова куче ще ви разкъса на парчета — такъв хубав залък като вас! Седнете и се дръжте разумно. Не ме разочаровайте с тази внезапна преструвка на невинност, умолявам ви. Няма да ви изнасиля. Не, не, аз съм французин и като всеки истински французин нямам нужда да взема една жена насила. Ще седнете ли, мадам? Или трябва да накарам да ви вържат за стола?

Заплахите му я стреснаха повече, отколкото ѝ се щеше да признае. Като прехапа устни, за да задържи растящия си гняв, Джини се облегна назад ѝ извърна поглед.

— Така е по-добре. Ще видите доста скоро, че имаме много общи неща. Повярвайте ми, можете да ми имате доверие. И това ще откриете. А сега яжте — хайде, не се инатете, та there, това не отива на жена като вас.

О, боже, толкова я измъчваше! Джини внезапно откри, че не може да си спомни кога бе яла за последен път. Видът и мирисът на храната я накараха почти да припадне от глад. Практичната част на разума ѝ дойде на помощ, нашепвайки ѝ „Какво значение има дали ще ям? Все едно — той и бездруго може да прави с мен каквото си поиска, а ако ям само ще се чувствам по-силна. Да, това не може да ми навреди. Трябва да съм разумна. Ще бъде глупаво да позволя на гордостта да ми попречи да се наям, когато съм толкова гладна.“

— Недейте да се мръщите и да сте толкова угрижена! Хайде, яжте! Вече е почти обед и съм сигурен, че умирате от глад. Мислите ли, че винаги ям такава обилна закуска? Не, поръчах я специално заради вас. Виждате ли, аз все пак не съм толкова лош и зъл, нали? Яжте и няма да говорим за нищо, което ви е неприятно, докато не закусим, а?

Джини усети как червата ѝ започват да къркорят, коремът ѝ се сви, а тя стана доста тревожно бледа, така че полковникът се наведе загрижено напред и ѝ наля една чаша кафе, в което сипа доста щедра доза сметана.

— Мила моя, така не може! Наяжте се. Къде са онези светнали очи, които хвърляха такива ярки искрици снощи? Никога няма да имате сили да устоите на хитруванията ми, ако не се нахраните, нали разбирате?

Джини успя само да не започне да се тъпче веднага. Колко лесно бе да я пречупи човек, помисли си тя нещастно. Достатъчно бе да я оставят да погладува и тя щеше да капитулира — това бе ужасно! Но макар, че си мислеше това, тя протегна ръка към една гореща кифличка и полковникът, усмихнат благо, сложи една голяма порция омлет в чинията ѝ. Джини се примири с въздишка. Започна да се храни, а полковникът, верен на обещанието си, не спомена и дума,

която можеше да я разстрои — само мълчаливо ѝ подаваше още храна, когато чинията ѝ започнеше да се изпразва.

Когато Джини запротестира, че не може да хапне нито залък повече и пиеше втората си чаша силно кафе, полковникът реши да я поразвесели с някои от последните забавни истории от Париж. Въпреки недоверието на Джини към този човек, тя трябваше неохотно да признае, че е роден за разказвач. Беше толкова забавен и разправяше толкова увлекателно смешките си. Той ѝ подаде трета чаша кафе и продължи да ѝ разказва весели анекдоти, докато Джини се заливаше от смях.

„Какво ми става?“ помисли си тя с лека тревога. „Сигурно полудявам. Този човек не само ме обиди и заплаши, но и направи какви ли не неприлични намеци, а аз си седя тук като някоя глупачка и се смея на неговите доста нецензурни истории.“

Внезапно я обзе някакво съмнение и тя погледна намръщено към веселия мъж насреща ѝ.

— Обикновено не съм толкова лекомислена! Сигурен ли сте, че не сте сипал нещо в кафето ми? Способен сте на такова нещо!

Полковникът премина на ти:

— О, Джини, Джини! Много ми е мъчно, че ме подозираш така! Нима мислиш, че ще падна толкова ниско, че да сипя някакъв... някакъв афродизиак в кафето ти? Не, не — това е само кахлуа — вкусно ликьорче, което правят тук, в Мексико. Винаги си го добавям към кафето. Всъщност прави се от кафе. Харесва ли ти?

Джини отново се засмя въпреки, че не искаше.

— Мисля, че просто сте пълен с номера! Но и сте забавен. Няма ли да ми разкажете още шеги? — тя лукаво премигна с очи насреща му, а една част от разума ѝ сякаш я наблюдаваше от страни доста ужасена. — Или ще се опитате отново да ме прелъстите? Предупреждавам ви, полковник, това е съвсем невъзможно!

— О! Невъзможно е, така ли? Не говореше така снощи, малката ми, когато се притисна толкова плътно към мен. Каква си палавница!

Той бързо протегна ръка над масата и я улови за китката, а някаква малка промяна в гласа му я предупреди, преди обърканият ѝ мозък да осъзнае смисъла на думите му.

Стана като в кошмар. Халатът ѝ се разтвори, докато тя се наведе напред над масата, изненадана и все още захилена глупаво като от

някакъв закъснял рефлекс. След това последва изкашлянето от неудобство на вратата, което я накара да извърне глава. Френският ефрейтор се извиняваше, задето не е почукат достатъчно високо. Том Бийл се смееше лукаво и похотливо, и... тя не можеше да повярва на очите си.

— Стив?

Какво правеше той тук? Защо я гледаше толкова студено и убийствено?

Джини усети как кръвта се отдръпна от главата ѝ и това толкова я замая, че трябваше да седне обратно на стола, все още вперила поглед в него, неспособна да изрече и дума.

Полковникът казваше нещо с тих, ликуващ глас. Тя не чу веднага думите му, понеже забеляза, че ръцете на Стив бяха стегнати в белезници зад гърба му и на челюстта му имаше една синина, а очите му — о, боже, и в най-лошите си кошмари не бе предполагала, че може да види такова отвращение, такава омраза в същите тези сини очи, които можеха да ѝ се усмихват толкова лениво и закачливо.

— И трябва да кажа, че заслужаваш поздравления, скъпа моя. Планът ни — или по-скоро твоето предложение — се оказа успешен, нали? Но от друга страна, нима всеки мъж не би се притекъл на помощ на такава изключителна красавица? Отведете го. Знаете какво да правите.

Джини повдигна сплетените си ръце, за да закрие устата си. Тя бе буквално вцепенена. Какво ѝ ставаше? Със замъглен поглед забеляза как Стив наклони язвително глава, а на устните му се появи изкривена, студена усмивка.

— Adios, мила съпруго! Наистина се радвам, че затворничеството не ти е понесло зле.

— Стив! — изпищя тя като луда. — О, боже, не! Стив, моля те!

Но гласът ѝ се върна твърде късно, вратата вече се бе затворила и докато Джини сляпо се опитваше да се изправи на краката си, ръцете на полковник Девери обвиха раменете ѝ, за да я успокоят.

— Съжалявам, ma chere. Трябваше да направим това. Може би ако успеем да го ядосаме много, той ще проговори, а? А това ще е толкова по-добре за нас — той я погали по косата и я придърпа поблизо, а тя бе толкова разтърсена от хлипанията си, че буквално не можеше да се помръдне и едва дишаше от сълзите, които я задавяха. —

Ще поговорим скоро, хайде, поплачи си, имаш нужда. А после ще си готова да слушаш, нали?

Докато започна да кашля и да се задавя от яростта на неконтролируемите ѝ ридания, Джини се запита глупаво дали изобщо ще успее да понесе пълното отчаяние, което чувстваше в момента.

[1] Госпожо, с ваше позволение (исп.). — Б.п. ↑

„Какво посрещане!“ мислеше си Стив Морган язвително, докато го поведоха към окъпания в слънце двор. Сякаш са били сигурни, че ще дойде. „Глупак! Идиот!“ бе извикала Консепсион след него и естествено бе права. Да пристигне в Закатекас, по дяволите, като някой герой — средновековен рицар, идещ да спаси дамата на сърцето си. Винаги е бил циник по отношение на жените. Защо не може да се досети, че Джини инстинктивно ще намери начин да се погрижи за себе си? И защо мисълта, че бе прекарала нощта, сгущена удобно до дебелия полковник успяваше да го накара да ослепее от гняв?

По дяволите, помисли си Стив сега, като усети дулото на пушката да го сръгва в гърба, когато се препъна. Всъщност в цялата ситуация имаше нещо смешно! Бе се изложил като пълен глупак, а малката Джини си бе отмъстила и му го бе върнала тъпкано. Само като си представи човек, че той ѝ се бе притекъл на помощ, да я „спаси“, когато тя изобщо не желаше спасение! Несъмнено двамата с полковника бяха измислили целия план, докато са танцували. А като се ожени за нея толкова внезапно, само още повече им бе паднал в ръцете. Тя заслужаваше възхищение за начина, по който бе изчакала търпеливо най-подходящ и момент. И колко ли силна омраза трябва да е изпитвала към него. Без съмнение много ще се радва да види как го наказват, задето толкова бе объркал живота ѝ.

— Искам да те видя как умираш много бавно — бе му подхвърлила тя веднъж.

Жалко, че отново я бе подценил и този път това се оказа фатално за него.

Вече бяха стигнали почти до далечния край на двора, а земята бе отъпкана от маршировките на легионерите, които владееха Закатекас. Нямаше смисъл от съпротива... Но когато вдигна глава и внезапно осъзна какво ще правят с него, Стив Морган се поколеба за момент и кожата му неволно настръхна.

— Какво има, Морган? Само при вида му ставаш нервен? Полковникът ми каза да те осведомя, че можеш да си спестиш много болки, ако решиш да отговориш на въпросите му. Аз се надявам — гласът на Бийл се сниши до лека тържествуваща насмешка, — че ще продължиш да упорстваш. Мисля, че ще ми достави истинско удоволствие, като почна да те обработвам.

Двамата легионери с каменни лица, които го придружаваха, се преместиха от двете страни на Стив и хванаха ръцете му, докато Бийл отключи белезниците. Той изпита силен импулс да се освободи и да побегне и се пребори с това чувство, като се сети колко ще зарадва Бийл. Не, нямаше смисъл да се съпротивлява, не и сега. Наказателният взвод щеше да е по-добре, помисли си Стив мрачно, докато вдигнаха ръцете му нагоре и го завързаха здраво с мокри каишки от волска кожа към дървения стълб. Един широк като колан кожен каиш го препасваше точно над кръста и пристягаше тялото му абсолютно изправено на дебелия дървен стълб. Войниците работеха бързо, докато Бийл стоеше настрана и се хилеше с тънката си вълча усмивка.

— Не ти е много удобно, а? Но хич не се притеснявай — ей сегичка ще почнеш да крещиш и да молиш толкова ситно, че ще забравиш всичко друго. Още не ми се е случвало да се захвана с някой затворник, когото да не успея да пречупя. Ти, негоднико, ще почнеш само да се молиш наказателният взвод да сложи край на страданията ти!

След това го оставиха сам, „за да си помисли“, както каза Бийл. Горещината на ранното следобедно слънце бе като ударна вълна и сякаш се отразяваше и издигаше нагоре от нагрялата земя. Стив усети как цялото му тяло почва да се поти и потта се стича по лицето му, така че трябваше да премигва, за да не влиза в очите му. Отново се прокле за глупостта си. Можеше вече да е някъде в прохладната планина и да обикаля, за да намери и да се присъедини към армията на хуаристите под командването на Ескобедо, които вече се бяха насочили бавно и неумолимо към Закатекас. А бе чул, че Базен е започнал да събира войските си в Мексико Сити и ги изтеглял по-близо до столицата.

— Не като отстъпление, разбира се, а само за да ги концентрира там — му бе съобщил източникът му доста надутото.

Защо Девери още не бе получил заповедта си? Бе само въпрос на време... а и той самият можеше да изчака. Ако имаше капка здрав разум, щеше да мисли с главата, вместо с корема си.

„Но не и аз. Боже, какъв кръгъл глупак съм!“ прокле се Стив яростно. Всичко, за което можеше да мисли бе Джини — тя е в затвора, в ръцете на хора като Девери и Том Бийл — гладна, жадна и изплашена. Той неволно си спомни сцената, на която бе станал свидетел. Масата за закуска с полупразните чинии, Девери все още по домашен халат, а тя — в онази роба, която почти не закриваше меките извивки на тялото ѝ. Смееше се закачливо и се кикотеше като жена, задоволена след дълга, страстна нощ. Но поне имаше приличието да изглежда побледняла и виновна, когато го видя. Ако не знаеше истината, можеше да си помисли, че бавно разширяващите се зелени очи изглеждаха умоляващи. Кучка такава! Защо мисълта за нея все още имаше способността да замъглява съзнанието и мисленето му? Защо все още я искаше? И я мразеше толкова яростно, задето се бе отдала толкова бързо и лесно на друг мъж? Макар че искаше само да спаси себе си, това пак това не бе никакво извинение! Нима трябва да се отдава на всеки мъж, който я пожелае? Това ли имаше предвид, когато му каза, че сама ще си избира любовниците?

Сигурно бе слънчасал, помисли си Стив ядосано. Губеше своята дистанцираност, всичката рационалност, която някога притежаваше. Да, най-трудно му бе да приеме, че бавно, без да успее да го осъзнае, той бе започнал да изпитва нужда от нея. Той, който се гордееше, че е циник, че никога не вярва на никого, особено на жена, бе позволил тя да стане единствената му слабост и за него тази мисъл бе непоносима!

Но поне тя нямаше да има удоволствието да разбере това, каза си той мрачно. Дори и мисълта за болката и мъченията, които го очакваха нямаха същото влияние върху разума му, каквото имаше тя. Една част от него дори му се надсмиваше за детинската му храброст, но той бе решил, че каквото и да правят с него, няма да извика — това вече щеше да е твърде много. Тя щеше да гледа заедно с полковника, да чака да се пречупи, но той нямаше да проговори, дори и да умре от мъченията.

Френските войници отвориха вратата, която разделяше площадката им за маршировки от главния площад на селото. Французите и мексиканските наемници, които крачеха из града, сякаш

го притежаваха, не се обичаха кой знае колко с местните хора, които продължаваха да вършат ежедневните си задължения с мрачна примиреност. Когато французите си заминеха, същите тези хора, които се преструваха на лоялни към императора и присъстваха по задължение на редовните паради, несъмнено щяха да посрещнат радушно хуаристите.

Френският сержант, който предвождаше малката команда, която сега обикаляше от къща на къща и тропаше по вратите, вече се бе отказал от опитите си да разбере привидната апатия на хората по тези земи. Той бе водил боеве в Алжир под изгарящото пустинно слънце. Беше се сражавал с арабите — най-лошите и опасни врагове в целия свят. Но от всички места, където е бил, най-много мразеше Мексико. Тук не можеше да имаш вяра никому — усмихваха ти се, покланяха любезно глава и после ти забиваха нож в гърба, ако им се отдадеше възможност. Той бе влизал в села, където предната вечер той и хората му бяха посрещани с фиести като герои, а на следващия ден ги поздравяваха с огън. Тук човек не можеше да има вяра дори и на малките деца. Едно момченце веднъж бе взривило с пръчка динамит почти цял взвод наемници. Каква мръсна страна — земя на лицемери. Той прокле късмета си, задето го бяха пратили тук, вместо в Керетаро или в Мексико Сити, където поне можеше да се разхождаш свободно и да си намериш къде да се забавляваш, без да те ругаят по тъмни улички и да се боиш постоянно от куршум в гърба. Но мъжът трябваше да изпълнява дълга си...

Дългът на сержант Малави бе да доведе на парадната площадка колкото жители успее да намери в този момент, по време на следобедната почивка, за да станат свидетели на разпита на един хуаристки шпионин. Едно публично бичуване. То бе предназначено да спре поддръжниците на хуаристите, но по дяволите, той самият бе сигурен, че повече от половината от хората в града и бездруго подкрепяха своя президент. Щяха да гледат, както бяха гледали екзекуции и други публични наказания и по-рано, и след това нямаше да има никаква разлика. Това бе дива земя и животът бе евтина стока. Освен това, когато решаха, че мразят нещо, тези хора мразеха с цялото си сърце.

Сержант Малави си помисли само бегло за затворника, оставен да се пържи на слънцето, докато „премисляше“ това, което го очаква.

Нямаше съмнение, че човекът щеше да се пречупи, въпреки че не изглеждаше и не се държеше като тираничните хуаристки кучета, които залавяха. Имаше сини очи и носеше пистолет на хълбока си, когато го заловиха. Или действително бе истина, че се е предал, за да спаси красивата зеленоока жена, която полковникът бе довел със себе си? В края на краищата нямаше никакво значение. Бийл, американският контрареволуционер бе експерт в това, което наричаше „волски камшик“. Лично сержантът предпочиташе „котката“ — камшика с девет върви — за такова наказание. Поне бе традиционно, а традицията и навикът бяха основните стожери на войската.

Подкарали мълчаливите, негодуващи граждани пред себе си, войниците се върнаха на площада. Бе време за малката реч на капитана, предположи Малави, а после щеше да последва главното събитие. Той отново прокле късмета си, понеже трябваше да стои мирно на пост цял следобед на слънцето и да слуша виковете на нещастния затворник, които щяха да ехтят в ушите му. Надяваше се, че на Бийл няма да му отнеме много време да пречупи мъжа — имаше нужда от едно хубаво, силно питие.

Полковникът за първи път идваше лично да говори със затворник. Фактът, че го направи, не изненада много Стив. Полковник Девери бе лукав човек и опасен противник. Несъмнено имаше някакви скрити подбуди, а и освен това бе направил Джини своя любовница. Кой мъж можеше да устои на изкушението да се похвали със завоевание като това, особено като се има предвид, че тя бе и съпруга на Стив. Той имаше време да се настрои фаталистично. Това, което е съдено да стане, ще стане. Нямаше как да избяга, така че защо да не посрещне неизбежното с колкото твърдост успее да събере? Чувстваше, че поне може да запази някакво отношение на безразличие спрямо неизбежните подстрекателства на полковника. А дали можеше наистина? Каишките от волска кожа, с които го бяха вързали, вече се бяха свили от изгарящата топлина на слънцето и бяха изпънали ръцете му нагоре почти непоносимо. Дори чувстваше кръвта, която се стичаше по ръцете там, където се бяха врязали в китките му. Сякаш го бяха разпънали на кръст за мъчения и скоро към сегашните му беди щяха да добавят много повече.

— Е, сеньор? Размислихте ли? Ще ми бъде много неприятно, ако трябва да мина през цялата процедура с вас, но нали разбирате, като се

вземе предвид цялата ситуация, вие не ми оставяте друг избор!

— Да не би да ми предлагате друга възможност, мосю полковник? Мога ли да ви дам нещо, което още не сте ми отнел?

Сините очи се сблъскаха с жълтеникавокафявите, а свободният френски на Стив иронизираше доста педантичния испански на полковника.

— А, значи говорите и френски. Това обяснява много неща — гласът на полковника бе по-скоро замислен, отколкото гневен. Той въздъхна. — Имам чувството, че възнамерявате да се инатите. Надявах се да не се държите така, заради вас самия, а и заради жена ви.

— Жена ми вече не ме интересува, мосю, след като изглежда сте си я присвоили. И както собствения ви брак, все пак и нашият бе просто по взаимна изгода. Ако искате от мен само малката ми благословия за връзката ви, сър, имате я! Аз съм либерален съпруг, нима не ви е казала?

— Достатъчно! Не дойдох тук, за да обсъждам жена ви. Интересуват ме други неща — шпионската ви дейност. Кой ви изпрати в Мексико? Кой ви плаща? Не може да е Бенито Хуарес, понеже той няма достатъчно пари. Защо вашето правителство е толкова нетърпеливо да свали нашето?

Стив се засмя и видя гневното пламъче в очите на полковник Девери.

— Но вие вече имате отговорите, полковник. Защо ме питате?

— Много грижи ни създадохте, като се набъркахте в работите ни тук, мосю! Започнахте да се превръщате в голям герой за някои невежи селяндури. Но се боя, че след минути този героичен образ ще се разбие на парчета, когато започнете да крещите под камшика и да молите да ви позволим да ни кажете всичко, което знаете! По дяволите, ще изтръгна имена от вас! Ще издадете всичките си съучастници и местата, където мога да ги намеря!

Полковник Девери бе започнал да крачи напред-назад с ръце зад гърба си като Наполеон, от когото винаги искрено се бе възхищавал. И въпреки неудобната си поза, Стив едва успя да не се засмее в лицето му и да го накара да избухне. Девери отново вдигна поглед и сякаш нарочно смекчи тона си, за да прозвучи почти любезно:

— Хайде стига толкова, Морган, вие сте разумен човек, сигурен съм. Както и аз. Какъв е смисълът да избухва човек? Виждате, че сте в

ръцете ми. Няма начин да избягате. И все пак, ако проявите разум и ми кажете това, което трябва да науча, ще видите, че съм честен и справедлив. Вие обичате опасностите и действието, нали? Обичате тези неща, обичате и живота, не е ли така? Все още можете да ги имате, ако минете на наша страна. Да, можем да използваме човек като вас и след като заработите срещу приятелите си хуаристи, можем да сме сигурни, че вече няма да се върнете при тях, нали? — очите на полковника бяха заблестели. — Мисля, че вие, американците, наричате това „застраховане“, а? Ще ви се плаща добре, ако парите имат някакво значение за вас. Повярвайте ми, за вас ще е много по-добре, ако талантите ви заработят в полза на правилната страна. Много уважавам дядо ви, нали знаете. Помислете си колко ще се зарадва, ако разбере, че най-после сте преминал на позициите, в които вярва той. Какво ще кажете?

Стив си пое дълбоко въздух, полуизкушен да каже множество неща, които не бива да казва. Нямаше смисъл да хаби напразно предизвикателни слова, нито да продължава да се отбранява. Въпреки това осъзна с някаква неприязън, че всъщност не харесваше този надут, тщеславен човек, който само преди няколко часа бе преспал с жена му и сега смяташе, че Стив със сигурност ще побърза да се възползва от възможността да стане предател, за да спаси кожата си.

— Полковник, ако предам приятелите си, и бездруго ще умра — Стив продължи да говори с равен и твърд глас. — Вече сте загубили войната и го знаете. Сега всичко е само въпрос на време. А вие самият може да загубите нещо много повече. С вас е свършено, поне що се отнася до големите земевладелци. Вие бяхте гост на Сандовал и арестувахте жена. Трябва да призная, че тя може да е много чаровна, когато пожелае, малката ми женичка, но какво ще стане, когато семейството на съпругата ви разбере? И каквото и да се случи с мен, помнете, че сте си намерил смъртен враг в лицето на дядо ми. Двамата с него наистина си имаме дразги, но той никога не би приел да нанесат такава обида на член от семейството му. Има достатъчно пари и влиятелни приятели както тук, така и във Франция, за да ви смаже. Единственият ви шанс да спасите кожата си е да се извините за неудобството, което сте ми създал и да ме пуснете.

— Мон Діеу, вашата наглост няма граници! Смейте да ме заплашвате? Виждам, че направих грешка, като ви предложих

джентълменско споразумение, но вие не сте такъв. Вие сте мръсно хуаристко псе, американски шпионин, и в случай, че сте забравил, сте и мой затворник. Ще видим кой ще бъде смазан първи!

С почервенияло от гняв лице полковникът се завъртя на пети и се отдалечи. Стив вдигна рамене. Е, поне бе опитал. Почти се бе надявал, че практицизмът на Девери може да надделее над воинската му гордост. Жалко, че нямаше да може сам да види какво ще се случи с полковника накрая.

Жалко и че трябваше да стои тук на слънцето, с неудобно и болезнено изпънати мускули, и да чака... Сега единствената му надежда бе, че ще успее да издържи на мъченията, без да се пречупи. Но как можеше да знае човек на каква болка може да устои до момента, когато трябваше да я изпита? Слънцето сякаш жигосваше кожата му. Камшикът щеше да е по-лош. Стив облиза устните си, които вече бяха напукани и сухи, и облегна челото си на дървения стълб, като нарочно не мислеше за нищо. Това бе възможно, му бе казал Гопал много отдавна, когато бяха приятели, за да изолира тялото и разума си от всякакви усещания. Трябваше чрез концентрация да изпадне в състояние, подобно на транс.

Стив се бе опитвал понякога. Веднъж, когато бе ранен в рамото, а куршумът бе заседнал в костта и нямаше никакъв доктор на десетки мили околоръст, той си мислеше, че е успял. Бе в една кръчма и докато кръчмарят непохватно човъркаше с нож в раната под прицела на приятеля на Стив, той бе седял неподвижно с очи, фиксирани в една пукнатина в мръсния таван. И почти не бе усетил болката. Едва няколко часа по-късно рамото му започна да го боли и да пулсира ужасяващо и той трябваше да остане в пиянски унес няколко дни.

Усети приближаване на стъпки и приглушено шумолене на женски пол и. Едно дете заплака и почти веднага бе усмирено. Той нямаше защо да отваря очи, за да разбере, че сега бе ограден от хора. Проклетите французи! Винаги трябваше да дадат урок чрез нещо. В този случай — чрез него. Виковете му трябваше да укротят духа на онези дяволи, които можеше да мислят за присъединяване към хуаристите. Да станат свидетели на това как се отнасят французите със затворниците си и да имат едно наум. Господи, в какъв фарс се превръщаше всичко това.

Войниците, с манията си за дисциплина, подреждаха зрителите в редици. Като се чувстваше малко като някакъв интересен екземпляр от зоологическа градина, Стив нехайно обходи с очи насъбралите се — поне тези, които успяваше да види. Това не му даваше възможност да си мисли какво ще последва...

Очите му се местеха, а после се спряха и се върнаха върху един чифт тъмни очи. Тази жена на втория ред с черно наметало около главата й... Той можеше да се закълне... Очите им се срещнаха. Нейните бяха широки, тъмни и влажни от напирещите сълзи, а неговите я стрелнаха предупредително, когато я разпозна. Стив изстена наум. Концепсион! Кой бе идиотът сега? Тя нямаше работа тук и за нея самата щеше да е по-добре, ако не си бе наумила някой отчаян план. Вече нямаше абсолютно никакъв шанс той да избяга изпод пушките на цял взвод френски легионери. Надяваше се тя да не направи нищо глупаво. На тези французи щеше да им прави удоволствие да измъчват и нея.

Зад него се чу маршов тропот на ботуши. Спря. Някакви груби ръце хванаха ризата му за врата и я съдраха, за да я свалят от гърба му. Значи, започваше се. Сега. Няма да чака повече. Оставаха само още няколко минути ужасно очакване и след това болката, която щеше да заличи всичко останало.

Стив усети как сърцето му затуптя и потта, избила по тялото му, внезапно стана студена. Той се боеше. Изведнъж усети, че му прилошава от примитивен, животински страх.

Подигравателният глас на Том Бийл, пълен с почти нескрито ликуване, прозвуча зад него.

— Готов ли си, Морган? — Стив пое дълбоко въздух и не можа да спре неволното потрепване, което разтърси тялото му. Нима имаше човек, готов за нещо такова, когато бе неизбежно и неминуемо? Той бе виждал какво може да направи един волски камшик от човека и изведнъж разбра, че няма да издържи. Въпреки всичката си решителност, не бе достатъчно силен, за да спре този луд, сковаващ страх, който сякаш изникна от въздуха, карайки го да вика, да им каже вместо това да го застрелят...

Чу как Бийл се засмя и разбра, че мъжът бе усетил какво изпитва в този момент. Бийл разбра и се наслаждаваше на чувството на власт, което изпитваше от това.

— Все още имаш време да размислиш, ако не се чувстваш такъв смелчага, за каквото се смяташе преди малко. Виждаш ли къде е полковникът? Ей там, на балкона, с жена ти. Май и тя не е искала да пропусне представлението. Следи му ръката, Морган. Той ще изнесе една малка реч на твоите съчувстващи приятели тук и после, като вдигне ръка, аз се залавям за работа. Мисля, че няма да ми трябват повече от няколко минути, за да те накарам да почнеш да се молиш за милост, а? И двамата знаем колко си уплашен сега, негоднико, и подушвам, че направо ще се насереш от страх. Май не си толкова смел без пищовите, а?

Тълпата се размърда неспокойно, докато френските войници застанаха мирно. Въпреки волята си Стив бе погледнал горе вдясно, където полковник Девери стоеше в пълното парадно облекло на високия си ранг. Бе твърде далеч от него, за да може да различи изражението на лицето му, но трябваше да е сляп, за да не забележи, че жената, която стоеше малко по-назад бе Джини. Блестящата ѝ бална рокля изглеждаше странно и не на място тук, а косата ѝ, все още пусната, блестеше със свой собствен огън под слънцето.

Полковникът бе започнал речта си, а силният му параден глас се носеше ясно над притихналия двор. Стив не го чуваше. Значи тя наистина го мразеше чак толкова, така ли? Трябваше да гледа, да се наслаждава на наказанието му. По-скоро ще умра, отколкото да доставя такова удоволствие на тази кучка, внезапно си помисли той, като усети, че решимостта, която си мислеше, че е изгубил, се върна и го накара да се окопоти. Той нарочно се извърна и отново срещна погледа на Консепсион. Изглеждаше ужасена и той ѝ се усмихна окуражително, като видя как устата ѝ се отваря в безмълвен стон на загриженост.

„Не се тревожи, chіca — искаше да ѝ каже той — няма да е толкова лошо. И не прави нищо глупаво. Опитай се да не им показваш, че си разстроена.“

Този път полковник Девери не си направи труда да изнесе дълга реч. Също като Том Бийл, той нямаше търпение да започват.

Предупреден от внезапно притихналата тълпа и разширените очи на Консепсион, Стив Морган стисна челюсти, като чу свистенето на камшика точно преди да се стовари с ужасна мощ върху голите му рамене.

Болката бе дори по-лоша от очакванията му — течен огън, който се гърчеше като змия по изтръпналата му плът. И преди Стив да успее да си поеме дъх, режещия кожен камшик отново бе изплющял надолу и се бе врязал в плътта му, така че няколко капки кръв отхвъркнаха във въздуха.

— Господи! — промълви той, а тялото му неволно потрепери и Бийл се засмя злобно, като чу това.

— К'во става, Морган? Молиш ли се вече?

Всичката воля и инат, които Стив Морган притежаваше, се събраха в него и го изпълниха с дива решителност, която заличи почти всичко друго. Той затвори очи, стисна зъби и усети как треските от дървения стълб се забиха в лицето и в гърдите му, докато се притискаше в него. „Концентрирай се, трябва да се концентрираш...“ Тази мисъл пулсираше в него и заглушаваше дори плющенето на камшика, от което му се гадеше всеки път, когато се забиваше в плътта му. Бийл, разочарован, че не е чул друг звук от жертвата си, продължи да удря още по-яростно.

Камшикът свистеше във въздуха, врязваше се в кожата и мускулите му, докато Бийл неуморно вдигаше ръка. Мъжът бе изключителен, нямаше съмнение, помисли си френският сержант с неохотно възхищение. Единственият въпрос сега бе колко можеше да издържи затворникът на тази безмилостна атака?

Стив Морган вече почти не можеше да мисли свързано. Тялото му бе увиснало на стълба и той стоеше изправен само благодарение на каишите на китките му. Бореше се почти инстинктивно с чисто животинския, примитивен подтик да отвори уста и да закрепци от болка, докато дробовете му се пръснат, ако виковете можеха да му донесат някакво облекчение. Имаше чувството, че късат един по един мускулите на ръцете му. Китките го боляха толкова силно, че кожените каиши вече сигурно бяха стигнали до костта. Задържаше дъха си с надеждата, че от липсата на въздух ще припадне и след това идваше червената експлозия от болка, като го залепяше за неподвижния стълб. Нямаше да издържи на това мъчение още дълго. Почти се молеше Бийл да удря по-силно и по-бързо, за да приключи всичко по-скоро, преди да се е изложил и да е достатъчно в съзнание, за да усети мисълта, че все пак е страхливец и точно толкова слаб, колкото всеки друг нещастник, който е трябвало да премине през този ад.

Разумът на Стив отчаяно се опитваше да избяга, по някакъв начин да се дистанцира от безпомощната агония на измъчваното му тяло. Все още усещаше някакво глухо пулсиране в ушите си. Всяко биене на сърцето му изпращаше като удар с чук отделна болезнена вибрация по цялото му тяло.

Концентрирай се! За бога, концентрирай се в нещо, в каквото и да е, само не това! Непрестанното пицнене на ушите му сякаш идеше някъде извън него. Той гореше. Само ако можеше да открие някакъв хлад и спокойствие. Стив съсредоточи притъпеното си съзнание върху водата — дълбока и много студена. Един извор високо в планината, който бе видял някога. Беше толкова дълбок, че изглеждаше зелен и бездънен, прошарен от бледата слънчева светлина, която се процеждаше през листата отгоре. Тропическа гора, където прокапваше от влага — влажна и тъмна. Единственият звук бе на непрекъснато падаща вода. Като по чудо болката на измъченото му и кървящо тяло сякаш се поуталожил и на нейно място остана само някаква вцепененост. Той все още усещаше кога камшикът докосва разкъсаната плът и мускулите му, но само от вибрациите и от безпомощните, неволни гърчове на тялото му, опитващо се да избяга. Той видя ледените вълни на Тихия океан при Монтерей, които падаха една върху друга, докато се стоварваха с пяна върху мокрите влажни скали. Най-последно усети как постепенно изпада в безсъзнание — на талази, като мъгла...

— Мосю Бийл! Няма нужда да продължавате. Той е в безсъзнание и не усеща нищо. Полковникът заповяда да спрете!

Том Бийл усети как го обзема някаква лудост. Устните му се дръпнаха и той се озъби диво и безпомощно. По дяволите! Дяволите да го вземат! Това изобщо не вървеше така, както го бе замислил. Защо Морган не бе извикал гласно? Защо не се бе пречупил като всички останали, молейки за милост, да му позволят да си каже и майчиното мляко? Не беше възможно човек да издържи на доводите на камшика, особено в неговите ръце — на експерта Том Бийл.

Ръката го болеше, потта се стичаше в очите му и се просмукваше в дрехите му. Щеше да убие това копеле — щеше да ги накара да го завържат обратно, този път с гръб за стълба, за да може наистина да го обработи. Ако Стив Морган не проговореше, когато приключеше с него, значи не бе човек.

— За какъв се мисли, за някакъв герой ли, дяволите да го вземат? — изруга Бийл на глас. Той се завъртя към сержанта с каменно лице. — Какво чакате, по дяволите? Преструва се. Залейте го с вода и ще е готов за още. И ви гарантирам, че този път ще почне да пищи като проклетите прасета хуаристи, какъвто си е!

Бийл бе толкова побеснял от гняв, че отново повдигна ръка, готов да удари, да осакати и за момент се обърка, когато стоманените пръсти на сержант Малави хванаха китката му и спряха ръката му.

— Аз казах — това е заповед на полковника! Тук той командва и ние ще изчакаме. Разбирате ли? — добави сержантът с по-твърд глас, като наблюдаваше израза на лицето на Бийл.

— По дяволите! — гласът на американеца бе яростен. — Почти бях успял. Още една минута и щеше да е готов. Дано полковникът ви вземе вярното решение или няма да можем да си подадем носа навън. Виж ги — шепа мръсни селяни, а гледат този шпионин сякаш е някакво божество, задето още не е извикал. Казвам ви, сержант, най-добре да не отстъпваме сега, или всички ще си помислят, че може да се отърват толкова лесно.

Полковник Девери, застанал на малкия балкон с ръце зад гърба, се чувстваше почти толкова безпомощен, колкото и Бийл. Защо точно този мъж, който вече му бе създал толкова много грижи, трябваше да се окаже толкова упорит? Бийл, както много добре му бе известно, е експерт. Естебан Алварадо или Стив Морган, както и да се наричаше, трябваше отдавна да се е пречупил. А той, Раул Девери, сега нямаше да е в това затруднение.

Проклятие! Може би не трябваше да прави този „разпит“ толкова публичен. Но откъде можеше да знае? Откачен, арогантен, полунаатурализиран американец. Искаше да даде урок чрез него, да покаже на тези селяни колко лесно можеха да се пречупят след няколко удара с камшик тези хуаристи, които приказваха за патриотизъм и свобода. Сега, само защото човекът бе твърде горд, за да извика, те щяха да го мислят за герой — мъченик на революцията. Нямаше да остави нещата така! Алварадо бе шпионин — един обикновен престъпник, който трябва да бъде наказан. Трябва да покаже на тези хора, че французите раздават строго правосъдие на шпиони и предатели.

И все пак, мисълта за възможни последствия поуталожи справедливия му гняв. Трябваше да мисли и за жената. Сега се бе свлякла до него, плачеше и подсмърчаше, и само белезниците, които бе заповядал да сложат на ръцете ѝ я държаха на перилата на балкона. Тя също бе проблем, с който трябваше да се съобразява. Трябваше да помни, че те не са обикновени селяни. Както затворникът вече му заяви с върховна наглост, освен че бе един от най-богатите земевладелци в Мексико, дон Франциско Алварадо бе човек, чието влияние стигаше далеч. Бе се надявал, че след едно пълно признание щеше да може да се защити от евентуална гневна реакция от страна на дон Франциско. Но сега... Полковник Девери отново изруга, а очите му се спряха неволно върху лъскавата коса на Джини.

Каква жена! Усети как почервенява от гняв, като си спомни обидите и заплахите, с които го бе засипала, когато разбра какво ще се случи със съпруга ѝ. Щяла да каже на целия свят какви методи използва, как я е измамил. Тя щяла да доведе тук американските войски, за да отмъстят за нея. Чичо ѝ в Париж, който се ползвал с доверието на императора, щял лично да се погрижи кариерата на полковника да приключи. Такива заплахи, такава ярост! И след това, типично по женски, тя бе започнала да плаче, да се вайка и да го моли да спре мъченията. Дори сега още не можеше да спре да хлипа, а раменете ѝ се тресяха. Може би не биваше да я води тук, но боже! Не можеше да не я желае! Бе решил да е коварен — да си играе с нея, да я примами и след това да я подчини. Да обладае тялото ѝ и да усеща треперещата ѝ плът под себе си, докато тя му се разкрие. А сега имаше дързостта да го заплашва!

Наистина ли обичаше съпруга си толкова много? Колко много? Може би все още имаше начин да постигне всичко, което иска, без да се налага да пострада от последствията... Да, имаше защо останала офицери понякога да му викат на шега „старата лисица“ или „онзи хитър дявол Девери.“

Хрумна му една мисъл и той направи рязко знак с ръка на сержант Малави, който чакаше с безизразно лице, откакто бяха съживили затворника. Малави искаше заповеди, така ли? А онези послушни селяни там долу също чакаха да видят какво ще стори полковникът. Без съмнение и Естебан Алварадо чакаше. Полковникът се надяваше, че оплаква съдбата си и че трепери от нервно очакване. Да, той можеше да покаже на всички им, че няма смисъл да се инати човек. Тя, това треперещо разплакано същество до него, също щеше да го открие.

Сержантът се бе приближил и бе застанал мирно с лице, вдигнато нагоре, а очите му се бяха присвили срещу яркото слънце.

Девери изрева някакви отривисти заповеди на френски и още преди Малави да отдаде чест и да се обърне кръгом, момичето се втренчи в него с широки, невярващи очи, потънали в сълзи.

— Не! Не това. За бога, умолявам ви, имайте милост!

Той си наложи да заговори с твърд глас, макар че вътрешно ликуваше.

— И защо да имам милост, мадам? Той е шпионин. Заплаши ме, както и вие. Един полковник от френската армия, мадам, не трепва от заплахи, когато трябва да изпълни дълга си.

Тя се хвърли срещу него, а сълзите се стичаха надолу по лицето ѝ, докато отново започна да го моли за милост.

— Моля ви! О, моля ви! Кълна се, няма да кажа нищо. Ще направя всичко, което ми кажете. Ще направя всичко, абсолютно всичко, само...

— Жалко, че си нямаме и тук един Дяволски остров за престъпниците. Хайде, мадам, излагате се! Може би съпругът ви ще се държи по-достойно, а?

Тя отвори уста, за да изкрещи диво и той се наведе бързо, като запуши устата ѝ с ръка.

— Не! Стига толкова истерии, ако обичате! — гласът му омекна, когато повдигна брадичката ѝ, за да го погледне. — Все пак ако правите това, което ви кажа, можем да се договорим. Аз наистина съм мекушав човек и не мога да търпя женски сълзи. Ще се държите ли разумно? Ще ме слушате ли сега?

Тя кимна с глава мрачно и той отмести ръката си, а после поглади с пръсти брадичката си.

— Ще направя всичко — промълви тя, сякаш той я бе хипнотизирал. — Да, всичко, което кажете. Не им позволявайте да го убият! За бога, пощадете поне живота му!

— Станете! — заповяда ѝ той рязко. — Ще седите изправена тук, до мен, и ще видите как жигосват мъжа ви с лилия — така, както правим с непоправимите престъпници във Франция. Само един вик, един протест от вас и ще ги накарам да повторят представлението толкова пъти, колкото е необходимо, докато го чуете да пищи като бесен и да се моли смъртта да го освободи. Разбирате ли ме, мадам?

Тя кимна като марионетка в знак, че разбира — дървена, безжизнена кукла с бяло лице, лъщящо от малки капчици пот заради безмилостно прежулящото слънце. Но накрая полковникът трябваше да ѝ помогне да стане. Тя изглеждаше така, сякаш не можеше да се помести, а единственият признак за емоции бе скованата ѝ стойка и големите, разширени зелени очи, които все още го умоляваха.

Quelle femme!^[1], помисли си отново Девери с възхищение. Въпреки очевидното ѝ притеснение, тя имаше достатъчно останала

гордост, за да застане неподвижно, а кокалчетата ѝ побеляха, когато се вкопчи в нагорещения железен парапет пред нея. Той си помисли, че много ще се наслади, когато я принуди да му се подчини за последен път — и още повече, че щеше да ѝ натяква, че е готова да се превърне в курва в замяна на живота на съпруга си. Е, тогава нямаше да я толкова горда. Вече нямаше да има заплахи и обиди. Желанието му се увеличи и трябваше насила да откъсне очи от изкусителните извивки на женската ѝ плът и отново да погледне към площада.

Вече нагрываха желязото за жигосване. Не можа да се въздържи и ѝ го посочи, а после лицемерно сложи успокоително ръка около кръста ѝ, когато тя леко се олюля.

— Хайде! — каза той с прекалено съчувстващ глас. — Вече са почти готови, няма да отнеме много време. Хората ми са експерти. Сержантът сам ще изпълни това задължение. Та нали всеки ден жигосват коне и добитък. Не може да не сте гледала.

— Моля ви! — прошепна тя с приглушен, дрезгав глас и той се усмихна. Щеше да ѝ се отрази добре да стои тук с него и да гледа как третираят мъжа ѝ като обикновен престъпник. Може би това все пак ще го направи по-малко героичен в очите ѝ. Нажеженото желязо често караше дори най-силните мъже да се превръщат в молещи, обругани клетници.

Надяваше се, че затворникът ще вдигне поглед и ще види жена си. Ще повярва, че тя е тук, само за да се наслаждава на публичното му унижение. Да, може би тази мисъл щеше да спомогне да намали проклетата му надута креолска гордост.

Като се намръщи леко, Девери си призна, че все пак мразеше латиноамериканците с европейски произход, които наричаха себе си креоли и се гордееха с потеклото си. Проклети креоли, мислеха се за по-добри от всеки друг, дори от французите, които бяха тук, за да им помогнат и да задържат императора, който сами бяха поканили, седнал на разклатения си престол! Високомерни, арогантни, надути подлеци, които все още си придаваха важност както първите конквистадори, разглезени от поколения на богатство и власт, и дръзващи да се отнасят към собствените си защитници с прекалена любезност, която само леко прикриваше покровителственото им отношение.

Хубаво бе да отмъсти поне на един от тях, заради всички техни обиди и всичкото стаено търпение, което бе тляло толкова дълго у

него. Да видим как ще се чувства един джентълмен, когато се отнасят с него като с разбойник, по-зле отколкото с някой от крепостните селяни на дядо му! Да, щяха да видят колко презира всички тях и особено големите земевладелци, които живееха като крале и си мислеха, че властта им е безгранична. Мъже като дон Франциско Алварадо, който можеше да използва титлата маркиз, ако не се преструваше на лицемерен и скромнен демократ. Мъже като дон Хуан Сандовал и подигравателното му синче. Да, дори родителите на собствената му жена, родът Вега, бяха също толкова богати и надменни. Наистина ли си мислеха, че той е толкова глупав и сляп, че да не разбере, че дъщеря им вече не беше девствена, когато я взе? Или че не знае, че те се бяха примирили с мисълта за брака им само поради тази причина? Дефектна стока, която можеха да пробутат на един невежа — французин, който трябва да се чувства късметлия, задето се е оженил за някой от рода Вега! Пфу! Който и да е бил любовникът на малката му Алисия, не я бе научил абсолютно нищо за секса. Тя бе едно уплашено, свито момиченце, а съвсем не страстната малка сирена, каквато я изкарваше. И все пак в началото я желаше, понеже бе млада и красива и имаше тихи, съдържани маниери на дама. И най-вече защото му бе донесла огромна зестра, която според него щеше да компенсира факта, че не е девствена. Да, в началото, когато французите триумфално парадираха с победите си, той дори мислеше да се засели тук, да стане земевладелец и да кара селяните да работят за него. Бе приет от дребните мексикански аристократи, понеже се бе оженил за една от тях. А след това всичко бе тръгнало на зле.

Нещата се обръщаха. Последователите на Хуарес се оказаха твърдоглави и с помощта на оръжието, доставяно тайно от Америка, генералите им бяха започнали да печелят победи. Дори Базен, този стар тигър, започваше да осъзнава това. Бе решил да изтегли войските си към централните провинции, да ги „съсредоточи“ на едно място, както се бе изразил. Какво унижение, каква лудост! Но трябваше да се подчинява на заповедите, дори и да не му бяха по вкуса.

Девери се намръщи като се замисли за покрития с прах куриер, пристигнал само преди малко, точно преди да даде заповед да започнат следобедното представление. Трябваше да напуснат Закатекас незабавно и да се отправят към Дуранго, за да подсилят защитата там. „Тръгнете тази вечер. Императорските наемници ще се погрижат да

почистят след вас...“ Всъщност това пишеше в заповедта. Този проклет креол там долу, който току-що бе пребит от бой като куче за престъпленията си, вече знаеше това. „Вие сте загубили войната. Сега вече е само въпрос на време“ бе казал той с онзи негов подигравателен провлачен глас. Нима този бунтар не придаваше никаква ценност на собствения си живот? Колко дълго можеше да устои гордостта му на болката и мъченията, или на една дузина дула на пушки, насочени в лицето му? Ще видим, помисли си Девери, ще видим!

Той забеляза, че сержант Малави гледа нагоре към него и чака. Почти незабележимо раздвижи ръка и даде сигнал да започват. Момичето до него се помръдна и той стегна ръка около кръста ѝ, когато чу как тя си пое дъх със свистене.

— Спомнете си какво ви казах, мадам. Никакви викове и никакви истерии. И след това, когато свърши, може би ще успеете да ми дадете повод да пощадя живота на мъжа ви.

Джини почти не чу какво и каза той с леко заповедния си, мазен глас. Очите ѝ неволно бяха приковани в малкия двор долу, прехапала долната си устна.

„Ако той може да издържи това — помисли си тя отчаяно — значи и аз мога. Не бива да пищя, не бива да се предавам или ще направят нещо още по-ужасно. О, господи, помогни ми да понеса това, помогни ми да понеса само още едно нещо, помогни ми да понеса собствената си вина!“

Тя несъзнателно бе прехапала долната си устна, докато се опитваше да се убеди, че всичко това е един кошмар и че скоро ще се събуди и ще открие, че е в прегръдките на Стив и той я държи плътно, както едно време, когато телата им търсеха тогава едно в друго, дори и насън.

Сержантът разравяше въглищата с една маша с дълга дръжка.

Тя почти не можеше да погледне към тази неподвижна, овързана фигура, цялата в кръв. Навсякъде имаше кръв — гърбът му бе разкъсан на парчета от това чудовище! Тя си спомни с болка, която сякаш прониза сърцето ѝ, как играеха мускулите му, хлъзгави от пот под пръстите ѝ, когато се бе вкопчвала в него по време на трепетите на любовта — да, любов!

Защо не искаше да си го признае по-рано? Тя го бе заобичала от първия път, когато я целуна толкова безмилостно, присмивайки се на

гнева ѝ — красив, непознат мъж със сурово лице и с най-сините очи, които някога бе виждала. О, боже, защо бе толкова твърдоглава и упорита? Той я бе обичал, тя осъзна това със силата на един съдбовен удар. Сега бе тук заради нея, измъчван и може би в предсмъртна агония. Той нямаше да се върне, а щеше да си избяга съвсем спокойно, ако тя не го интересуваше. И двамата бяха прекалено горди, за да го признаят, помисли си тя с ужасно, горчиво терзание и сега бе твърде късно.

„Ако го убият сега, той ще умре с омраза и презрение към мен.“

Застанал разкрячен зад затворника, сержант Малави казваше с равен, безизразен тон:

— Все още имаш възможност да признаеш, хуаристко куче, ако си умен! Чуваш ли ме? Ако не говориш, ще бъда принуден да жигосам с горещо желязо разкъравения ти гръб, разбираш ли? След това инатът ти няма да продължи много дълго, така че може да си спестиш още по-голяма агония, като поне веднъж се държиш разумно!

Не напълно в съзнание въпреки кофите с вода, с които го заляха, Стив Морган чу думите да идват отдалече и пълният им смисъл не достигна до замъгленото му от болка съзнание, докато не чу въздишката на загриженост и състрадание, която премина през тълпата. Колкото и да беше странно, той искаше да отметне глава и да се засмее с горчиво, яростно веселие. Колко лесно предвидими и надуты бяха тези французи! Толкова много се придържаха към старите си традиции. Щяха да го жигосат със знака на лилията — символа на Франция, белега на френските престъпници. И защо? За да оставят знак на трупа му? Наистина бе цяло чудо, че не бяха донесли и гилотината си тук.

Том Бийл не бе успял и добрият слуга поемаше ролята от него. Стив бе чул приглушеното им обсъждане зад него, преди Бийл да се оттегли разярен. А сега сержантът отиваше някъде, уморен да чака отговор. Можеше да му каже... Стив се опита да премигне, за да изкара потта от очите си и да ги фокусира. Чудеше се смътно защо Консепсион бе още ту, защо лицето ѝ бе толкова изпито и стегнато, а сега побледня под златистата ѝ кожа. Защо? О, да, щяха да го направят френски престъпник. Заслужаваха един жест в отговор — една последна ненужна демонстрация на храброст. Очакваха той да

изкрещи високо и той щеше да го направи. Можеше да ги ядоса достатъчно, за да го доубият и да завършат този нелеп театър...

Сержант Малави бе хванал в ръка, защитена от ръкавица, дръжката на желязната маша, с която щяха да го жигосат и сега се завъртя отривисто на пети, като държеше металния прът пред себе си.

Нямаше нужда да плюе, за да се увери, че е достатъчно горещ — познатата форма на емблемата на Франция бе нажежена почти до бяло. Все още хванал желязото здраво пред себе си, сержант Малави пристъпи напред, насочи го и го притисна надолу, като го задържа достатъчно дълго, за да чуе разкъсаната, кървава плът да зацвърчи и да изгори, докато нагрятото желязо оставяше следата си.

Отпуснатото, измъчено тяло на затворника се бе вдървило, докато ръцете му се мъчеха да се освободят и откритите мускули се гърчеха и подскачаха като живи.

Със затворени очи и лице, изкривено от гримаса на агония, Стив Морган извика дрезгаво, но това не бе животинският вик на болка и страх, който Малави бе очаквал. Докато изгорялата плът вече почерняваше и очертаваше ясно формата на лилия на фона на яркочервената кървава пихтия, която бе оставил Бийл, този вироглав подлец имаше наглостта да извика, несъмнено с последните си сили:

— Viva la revolucion!^[2]

Въпреки присъствието на цяла рота френски войници с байонети на пушките си, един разпръснат, предизвикателен възглас на одобрение премина през тълпата. Красива млада жена, която сержантът нямаше как да не забележи по-рано, имаше наглостта да извика, че са убийци и мъчителни. Един глас, който не можеше да определи откъде идва, извика:

— Mueran los Franceses!^[3]

Малави погледна неуверено към полковника. По дяволите, помисли си той злобно, след миг ще си имаме бунт, ако не направим нещо. Този затворник се издига като герой в очите им с наглата си дързост! Трябва да го застреляме на момента и да сложим край на всичко това. Но все пак именно полковникът взимаше решенията тук.

Девери се наведе над парапета на балкона и каза гръмко с глас, изпълнен с потиснат гняв:

— Сержант! Изведете тези проклети селяни от площада! Изведете ги, бързо, и затворете вратите след тях.

Малави застава мирно.

— Oui, mon Colonel! Веднага! — той се поколеба и се осмели да попита: — Полковник, а затворникът...

— Правете каквото ви наредих, сержант! Отървете се от тази тълпа! Затворникът няма да ходи никъде, оставете го да се попече малко на слънце, докато реша какво да правя с него.

Като отдаде чест, Малави събра пети, обърна се и започна да дава нареждания на хората си.

„Отървете се от тълпата“ бе казал полковникът. Това бе лесно. Пред байонетите и заплахите те мрачно се разпръснаха като овце. Шепа мръсни, крадливи селяни! Лично той щеше да се радва да се махне от тази воняща дупка — града им. Да отиде на някое цивилизовано място, където човек можеше да си почине от време на време в някое хубаво заведение с момиче и бутилка прилично вино. Казваха, че Дуранго не бил много зле. Е, те щяха да потеглят преди да се стъмни и да оставят наемниците да се погрижат за всичко.

Малави се запита с известно любопитство какво щеше да направи полковникът със затворника. Каква обида бе това! Старецът нямаше да го остави да му се размине току-така. Но естествено, трябваше да се съобразява и с жената. Тази сутрин тя сякаш вече не бе затворничка, когато я изненадаха с полковника на закуска. Може би все пак бе най-новата му любовница.

Сержантът вдигна рамене. Това не му влизаше в работата. Слава богу, че скоро щяха да се махнат оттук. Той хвърли един бърз поглед към балкона, но там нямаше никой. Значи мосю полковник щеше да е зает известно време, помисли си той. Какъв късметлия!

Малави изпрати двама души, облечени в елегантните зелено-бели униформи на мексиканската лоялистка армия, за да стоят на пост до затворника и се запъти към стаята си. Трябваше да си събере багажа.

[1] Каква жена (фр). — Б.пр. ↑

[2] Да живее революцията! (исп). — Б.пр. ↑

[3] Смърт на французите! (исп). — Б.пр. ↑

В тъмната вътрешност на заключената стая с пуснати кепенци бе непоносимо топло и задушно. Декор за един лош сън, който продължаваше безспирно и увеличаше Джини в ужасния си водовъртеж.

Усещаше пръстите си лепкави и безчувствени, докато се мъчеше да закопчее роклята си. Натрупваха се унижение след унижение. Тя се бе съблякла пред него. Той я бе предупредил, че са сключили сделка и тя трябва да изпълни дела си, като подчини тялото си по свое желание. По свое желание! Боже господи, как можеше този дебел, похотливо ухилен мъж, който наблюдаваше отблизо всяко нейно действие, да мисли, че тя желае да стори това? Той ѝ бе изяснил каква ще е нейната роля в това „споразумение.“

— Ще ми простиш, скъпа моя, ако се откажем от тези малки предварителни уговорки, които отнемат толкова много време? Предполагам, че като всички непохватни войници и аз съм се научил да получавам удоволствията си набързо, между две битки, така да се каже. Днес следобед ще се наслаждавам на прекрасното ти тяло. Тази вечер ни чака дълъг път до Дуранго. Сигурен съм, че ще ми оставиш някои много приятни спомени, което да отнеса със себе си! Само помни, малката ми, че аз не съм такъв глупак, за какъвто ме мислеше. И никога няма да се примиря с неравностойна сделка.

Роклята се плъзна от тялото ѝ и Джини започна да трепери. Тя се бе вледенила и едва успяваше да спре тракането на зъбите си.

— Хайде, хайде, мадам! Наистина трябва да те помоля да побързаш. Свали комбинезона! Наистина нямам търпение да видя какви съкровища се крият под него.

Вцепенена от гадене и отвращение, все още замаяна от шока, Джини усети, че се подчинява на заповедта му. Свали комбинезона си. Въпреки задушавашата горещина навън, на нея ѝ беше толкова студено! Не смееше да вдигне поглед. В този момент на пълно падение, тя нямаше смелостта да посрещне тези жълти, алчни очи,

които сигурно в момента поглъщаха всяка педя от настръхналата ѝ плът.

Когато Девери дойде до нея с косматото си, тлъсто тяло, отвратително бяло като жабешки корем, Джини помисли, че ще изкрещи. Вместо това си наложи да си спомни ужасната сделка, която бе сключила с това чудовище, застана неподвижно и му позволи да я бутне назад върху леглото. Само малката капка кръв, която се образуваше върху долната ѝ устна там, където я бе прехапала, показваше вътрешното ѝ безпокойство и терзание.

— Нека първо те огледам. О, както и предполагах, имаш прекрасно тяло, създадено за любов.

Тя трябваше да се пребори с растящите вълни на гадене. Как можеше да говори за любов? Този отвратителен космат звяр — какво знаеше той за любовта? Любов бе оглушителното пулсиране на кръвта в ушите ѝ, която ускоряваше пулса ѝ при всяко докосване на Стив. Ръцете му можеха да бъдат нежни или грубо настоятелни, но винаги, понякога дори въпреки волята ѝ, бе успявал да я накара да почувства нещо. „Обичала съм го, дори когато го мразех най-силно“ помисли си тя и се загледа с каменно изражение в тавана, докато меките дебели пръсти лазеха по нея. Колко бяха различни от онези дълги кафяви пръсти, за чието докосване копнееше тялото ѝ и които никога нямаше да усети отново! „А аз се борех с него, казвах му постоянно колко го мразя — помисли си тя с терзание, което сякаш изкрещя в ума ѝ. — Моята любов, моят любим, моят живот! Аз почти го убих веднъж, задето бе направил това, когато през цялото време всъщност съм го искала точно по този начин. Да, той ме направи жена, той ме накара да изпитвам нужда от него, той ме научи как да чувствам. А сега...“

Реалността бяха ръцете на един друг мъж, които алчно стискаха гърдите ѝ. Влажни, противни устни се притискаха в нейните, непознат език се вмъкваше в устата ѝ. Реалността бе един невероятен ужас и в този момент на нея ѝ се щеше да умре.

Раул Девери бе като прасе — тлъсто, космато, звероподобно същество, което притискаше тялото ѝ надолу под отвратителната си тежест и искаше да я насили.

Сякаш тя наистина бе курва, която бе купил за час-два, той ѝ казваше какво да прави.

— А, ти си кокетка по рождение, така ли е, малката? Външно се преструваш на студена, но тялото ти е като малка фурничка, нали? Прегърни ме, да, така, а сега разтвори крака малко повече. Да, обгърни тялото ми с тях. Няма нужда да си толкова свенлива. И преди си правила това, нали?

„Не мога да направя това, не мога да издържа и минута повече, не, ще повърна“ диво изкрещя тя в ума си, докато тялото ѝ се подчини. Тя се движеше под него, но само защото той бе пъхнал ръката си под нея и я повдигаше, за да посрещне пръхтящите му, задъхани тласъци. Тя трябваше да се освободи и тази мисъл я накара да се извие и да почне да се гърчи, докато мятеше глава наляво и надясно, хлипаща от болка, отчаяние и безнадеждност. Тежкото му тяло я бе притиснало надолу и тя почувства лигавата му слюнка върху лицето и гърдите си, и усети противния му дъх.

— Малка уличница, малка блудница, той ли те научи на всичко това? Трябва ти един истински мъж за разнообразие, нали? Ще ти дам това, което искаш, не се притеснявай.

Тя скимтеше като полудяло животно, а той взе стенанията ѝ за звуци на удоволствие. Когато разбра, че повече не може да търпи този ужас и отвори уста, за да изкрещи, че не иска този срам и падение, той вече проникваше в тялото ѝ. Затвори устата ѝ с лигавите си устни със собственото си пръхтене от крайния екстаз.

След това, като я остави да лежи там толкова бледа и изтощена, че изглеждаше самата смърт, той отново стана пресметлив, директен и добродушен, докато започна да се облича.

— Наистина съжалявам, че трябва да те оставя толкова скоро, гълъбице. Ти беше чудесна, точно както си мислех, след като престана да се преструваш на срамежлива. Всъщност бе най-добрата, която съм имал и повярвай ми, имал съм доста жени по цял свят — той я погледна със стария си блеснал поглед и дори ѝ намигна. — Не възнамерявам да те пусна да си идеш толкова лесно, след като открих колко си чаровна, не се притеснявай за това! Ще ти кажа нещо: когато стигна до там, закъдето сме се запътили в крайна сметка и се настаня, ще намеря едно хубаво апартаментче и ще изпратя да те доведат. Как ти се струва, а? О, ще си прекараме славни дълги нощи в страхотна любов. Тогава няма да се налага да бързаме. Недей да ме гледаш с

толкова окаян вид, малката ми, не е завинаги, нали знаеш. Ние, войниците, винаги трябва да се сбогуваме!

Той си помисли, или поне се престори, че си мисли, че тя съжاليا, задето я напуска! О, боже, нима този човек нямаше никаква чувствителност, никакви угризения?

Някъде от дълбините на свитата си, унижена душа, Джини събра смелост да му напомни за обещанието му. Като облиза устни, тя успя да прошепне колебливите думи, като се запъваше. Почти се страхуваше как ще реагира той.

— А за съпруга ми... Вие казахте...

Той я погледна с остър поглед, който бързо обърна на безгрижна, леко изкривена усмивка.

— Какво? Все още си мислиш за този проклет разбойник? Това са то, жените! Никога не знаят кога им е добре. Да, добре, не се тревожи за това. Ще дам заповед преди да замина. Тази вечер ще го освободят, след като има достатъчно време да си помисли за прегрешенията си и да е благодарен, че се е отървал толкова леко. Обаче трябва да е след залез-слънце, разбираш ли? Не искам същите тези хора, които се бяха събрали тук да си мислят, че и на тях може да им се размине така. Ще накарам да го изпратят по пътя му. Жив, съвсем жив! По-добре ли се чувстваш?

Той отново се обърна към огледалото, като пооправи изгладеното си, плътно прилепнало сако.

— Мексиканските наемници ще се погрижат за това. Те ще поемат командването тук за известно време, докато ние видим какво е положението. Но слушай — продължи той, като се приближи към леглото и се вгледа в нея — ти идваш при мен! Вече няма смисъл да се връщаш — слуховете пътуват бързо. Кой ще те вземе? — той се изсмя внезапно. — Със сигурност не и онзи стар пуритан дон Франциско. Креолите са много стриктни по отношение на семейната чест, особено като става въпрос за жена! Не ми се иска да звучи толкова пряк, скъпа моя, когато ти бе толкова сладка и изпълнителна, но трябва да погледнеш реалистично на нещата. Трябва да си ми благодарна — освободих те от затворническия живот, които те очакваше, както всички останали мексикански жени. Ние двамата много ще се забавляваме. Ще видиш, че мога да бъда повече от щедър! А сега ме

целуни като добро момиче. След малко ще пратя Кити тук горе с нещо за хапване.

Като не обърна внимание на инстинктивното ѝ свиване и бледия ѝ вид, сякаш бе изпаднала в транс, полковникът се наведе, хвана я за раменете и лепна една влажна, сърдечна целувка на устните ѝ. Веднага, щом вратата се затвори след него, Джини се измъкна от леглото и се запъти със залитане към ъгъла на стаята, за да повърне в мивката.

Върна се в леглото със слаби и треперещи крака, зарови лице в ръцете си и заплака неутешимо. Думите на полковника сякаш се бяха запечатали в съзнанието ѝ, както и незаличимите следи на срам, които бе оставил върху тялото ѝ.

„Той е прав — с мен е свършено. Опетнена и омърсена! Всички ще се извърнат от мен, ако знаят. А този звяр сигурно вече се е погрижил всеки да си помисли, че аз съм негова любовница по свое желание. Спасих живота на Стив, но той никога няма да повярва на това. Не, ще си тръгне с омраза към мен и ще си мисли, че съм го предала. Какво ми оставя да направя? Би трябвала да се самоубия, да, точно така!“ Тя повдигна глава и очите ѝ огледаха стаята, а зеленият им цвят бе потъмнял от емоциите. „Вече не искам да живея“ помисли си тя трескаво. „Няма да мога да понеса чувството, че съм разкъсана от такъв срам и такава агония! Той все още е там, навън. Оставили са го под безмилостните лъчи на слънцето, за да изгори от жажда и да страда от адски мъки. Аз ще се хвърля от балкона и той ще разбере какво се е случило, че не съм искала да живея без него.“

Тя побягна към кепенците, спъвайки се, дръпна ги рязко, но полковникът ги бе заключил здраво и те не се поддаваха на бясното ѝ блъскане и удряне. Свлече се на колене и изстена на глас, но след малко възвърна здравия си разум и отново се хвърли на леглото, като се помоли полковникът и легионерите му да заминат скоро, като и дадат възможност може би да подкупи някой от наемниците. Тя бе чувала, че са известни с подкупността си. Може би щяха да ѝ разрешат да говори със Стив. Щеше да се хвърли в краката му и да го моли за прошка, щеше да му обясни всичко! Тя затвори очи и промълви името му: „Стив... Стив, скъпи.“ Глупачка! Сякаш като казваше името му, можеше отново да го спечели на своя страна! Той никога нямаше да ѝ прости. Тя много добре познаваше силния му гняв и арогантния му,

непреклонен характер! Помисли си: „Той ще предпочете да умре, отколкото да разбере какво съм направила, за да спася живота му. Ще ме презира за слабостта ми, дори и да е било само заради него!“

Джини загуби представа за времето. Смътно ѝ се стори, че чува звук на рогове, викове на войници и тропот на копита, докато французите потегляха. Какво значение имаше сега? За нея бе твърде късно.

Тя остана да лежи неподвижно, сякаш вече бе мъртва и се молеше за забвение. Мексиканката бе дошла и ѝ бе оставила малко пресни плодове и вода, но в това кафяво лице с високи скули нямаше и следа от състрадание. Тя донесе и някои памучни дрехи със себе си и ги хвърли на леглото.

— Тези ще ви се сторят по-практични за езда, тъй като скоро ще заминете. Сеньор полковникът нареди така. Каза, че в замяна на това, ще ми оставите роклята си.

Без да изчака отговор, жената вече прибираще роклята, която Джини бе подритнала нехайно настрана и която все още лежеше на пода. Тя приглади гънките, сгъна я внимателно и Джини усети как очите ѝ отново се насълзяват. Роклята ѝ — хубавата ѝ бална рокля с цвят на огнен опал. Това бе последното нещо, което Стив ѝ бе дал, тази рокля, а тя дори не му бе благодарила за нея. Но сега я мразеше и се радваше, че тази жена ще я вземе. Роклята, коприненият ѝ комбинезон, лъснатите ѝ обувки от шевро — всичко това го нямаше, както и честта ѝ.

Грубо тъканият памук дращеше и бодеше по кожата ѝ като власеница на каещ се грешник. Джини навлече небрежно простите дрехи и отново легна в леглото, а сетивата ѝ бяха толкова притъпени от случилото се, че не можеше да мисли какво ще стане с нея отсега нататък. Затвори очи и зад клепачите ѝ затанцуваха ужасни сцени. „О, боже, о, боже! Нека се събудя сега, нека това се окаже кошмар, нека се събудя в прегръдките му.“

Тракането на ключа в ключалката изведнъж прогърмя експлозивно и тя се изправи изненадана, а бузите ѝ запламтяха. Какво се бе случило? Кой бе това? Нима полковникът бе променил решението си и бе решил, че тя трябва веднага да се присъедини към него?

Вратата се отвори със скърцане и Джини нададе ужасен вик, когато разпозна мъжа, очертан на фона на отслабващата дневна светлина, който се приведе леко, за да мине дългото му, тънко тяло през вратата. Влезе без никакви уговорки и се загледа в нея, а острият му език облиза тънките устни, които се разтегнаха във вълча усмивка, когато видя израза на лицето ѝ.

— Май очакваше някой друг, а?

Той каза само това, но тя внезапно и ужасено осъзна, че полата ѝ стигаше само до глезените, че краката ѝ бяха боси и блузата, с която бе облечена, бе много широка и с доста голямо деколте. Очите му открито я разсъблякоха, сякаш вече бяха видели какво има под дрехите ѝ, като че знаеше, че е гола под тънкия памучен плат.

Джини се сви като уплашено животно под бледия му, похотлив поглед, а ръцете ѝ инстинктивно се скръстиха пред гърдите ѝ.

— Какво искате? Какво правите тук? — гърлото ѝ бе пресъхнало от ужас и тя трябваше насила да изтръгне думите си.

Той пристъпи напред и застана прав, вперил поглед в нея, като затвори с крак вратата зад себе си. Глухият звук я накара да подскочи.

— Май нещо си нервна? Полковникът рече да се погрижа за теб. Да те измъкна оттук в безопасност, преди целият град да мине на страната на хуаристите.

Тя скочи на крака, понеже изведнъж бе станало непоносимо да стои там, на крайчеца на леглото, под погледа на бледите му, подигравателни очи.

— Но той каза, че мексиканската армия ще остане тук. Какво искате да кажете?

— Какво искам да кажа ли? По дяволите, искам да кажа, че те са прекалено уплашени, за да останат тук, след като французите се измъкнаха. Цялото мръсно предателско градче просто обича своя президент, това се вижда веднага.

Гласът му звучеше нехаен, обикновен, но той отново направи крачка към нея и Джини почувства с ужас колко е горещо тялото му, като нещо физическо и пълзящо.

„Ако ме докосне — помисли си внезапно тя — това ще е лошо от всичко досега. Това ще е повече, отколкото мога да понеса. Това ще е краят.“

Той се засмя меко и протегна ръка, хвана памучната ѝ риза и я дръпна напред. Движенията му не бяха забързани и напрегнати. Той не спираше да се смее, когато ръцете ѝ се отпуснаха безсилни срещу гърдите му. С бързо движение, което я завари неподготвена, той бе дръпнал блузата ѝ от колана на полата ѝ и бе пъхнал другата си ръка под нея.

— Спокойно сега, спокойно! — той се засмя, а пръстите му напипаха едно зърно и го стиснаха силно. Тя изпищя, а стените на стаята сякаш се наклониха и залюляха навътре, докато вълните от агония сякаш потъмниха и вцепениха съзнанието ѝ. Внезапно той бе извъртял тялото ѝ така, че тя се бе облегнала гърбом на него. Другата му ръка се вдигна нагоре и запуши устата ѝ, като я затисна жестоко назад, докато главата ѝ се отпусна безпомощно на рамото му. Като погледна надолу, все така ухилен, Бийл виждаше бялата, опъната дъга на женската шия с жилите, изпъкнали по нея като въжета. Тя се опита да ритне назад, но гънките на полата ѝ ѝ попречиха и тя загуби равновесие, залитайки върху него.

Изад ръката му се чуваше скимтене. Звучеше като животно, помисли си той.

— Престани да се бориш — предупреди я той. — Точно сега нямам време да те чукам. Исках само да ти покажа нещо.

Ръката му нарочно се плъзна по гърдите ѝ и когато тя се опита да го одере, той хвана зърното ѝ между палеца и показалеца си и го стисна, докато тя спря да се бори и остана неподвижно срещу него, като стенеше със затворени очи.

— Стига ли ти толкова? Ще дойдеш ли с мир?

Тя издаде някакъв нечленоразделен звук и той я освободи с презрително побутване, което я просна на колене, а дългата ѝ, преплетена коса закри лицето ѝ. Не спираше да плаче от срам и болка. Той отключи кепенците и се върна при нея, като я вдигна на крака и я плесна, когато тя се дръпна от него.

— Най-добре ще е да се научиш кога говоря сериозно, високомерна госпожице! Ако ми създадеш още проблеми, ще получиш още една порция от същото. Разбираш ли? — като се ухили със злобната си усмивка, той я хвана за китката, изви я зад гърба ѝ и я избута пред себе си навън на балкона.

Мексиканските наемници носеха красиви униформи, поръбени със златни кантове, които сякаш отразяваха червените отблясъци на факлите, запалени в двора. Все още не се бе стъмнило съвсем, макар че слънцето бе почти залязло и вече се бе скрило зад планината. Дори пушките им изглеждаха нови, а лъснатите им приклади проблясваха.

В контраст с тях, неравната редица мъже, застанали срещу далечната стена изглеждаха като опърпани плашила, които вече са загубили човешкия си облик с изпитите си, брадясали лица с вид на гротескни маски в играта на светлина и сянка. Нито един от тях не носеше качулка и някои, почти неспособни да стоят на краката си, се бяха подпрели на стената, за да се задържат прави. Те бяха завързани с вериги един за друг. Краката и ръцете им бяха оковани.

— Хуаристи. Заповедта от самия генерал бе да се застрелят всички затворници. Ще бъдеш много хубава вдовица!

Дори сега, замаяна от болка, Джини почти не можеше да разбере какво се случва. Внезапен, приглушен барабанен звук почти заглуши думите на Бийл и командата, която извика офицерът:

— Готови... за стрелба...

Пушките се вдигнаха, подпрени на облечените в бяло рамене.

— Огън! — думата бе заглушена от последвалия залп като гръмотевичен гръм. Пречупените като дървени фигури тела, които до преди малко бяха хора, бяха дишали и може би се бяха страхували, сега, когато куршумите се забиха в тях, се сгърчиха, а после паднаха по очи и останаха неподвижни.

Един тънък, пронизителен писък се откъсна от гърлото на Джини, докато тя се хвърли напред.

— Не! Той обеща, обеща! — болката от извитата ѝ ръка, която Бийл все още държеше здраво и ужасният, отвратителен шок от гледката, на която току-що бе станала свидетел в следващия миг я накара да рухне, и да се превърне в безжизнена кукла, докато се свлече и припадна.

— Смятай се за късметлийка — рече Бийл. Той се засмя на изтерзаното, лудо мятане на жената, която лежеше под него на леглото в товарния дилижанс, притисната от теглото му.

— Можех да накарам да те застрелят, след като приключа с теб — продължи той със същия подигравателен глас. — Само изпълнявам заповедите, нали разбираш. Все пак ти беше затворничка. Но аз винаги съм искал да си имам soldadera, като онези мексикански войници. Бяла жена, а не някоя местна кучка. Ти може да ми дойдеш дюшеш, кукличке, след като научиш някои неща.

Другите двама контрареволуционери — единия яздец с коня си до тях, а другият каращ дилижанса — се засмяха заедно с Бийл. Стори им се забавно да гледат как Бийл опитомява тази жена, която бе попаднала в ръцете им по една щастлива случайност. Той вече я бе съблякъл гола и лудешката ѝ съпротива само успяваше да им представи по-добър изглед от някои части на тялото ѝ — стегнато, дългокрако и лъснало от пот.

Мат Купър, едър като мечка американец от Арканзас, непрестанно надигаше една бутилка текила към устата си и поглеждаше през рамо, така че от време на време дилижансът залиташе опасно и Бийл започваше да псува. Обикновено Мат бе добродушен и мил човек, който никога не би се присъединил към садистичното „забавление“ на Бийл, но когато бе пиян, Мат можеше да бъде подъл и опасен, а точно сега, като го гледаше с момичето, нямаше търпение да дойде неговият ред с нея. Боже, каква бе хубавелка! И въпреки привидната ѝ неохота, тя вече бе продала тялото си на онзи дебел полковник с надеждата да спаси живота на любимия си. Бийл им бе разказал през смях историята.

— Във всеки случай тя не е нищо повече от една курва — бе казал той. — Морган, този проклет мелез — изменник, на който тъкмо сложихме край на агонията, заедно с онези другите хуаристи, я мъкнал из цялата страна със себе си. Даже я бил обучил в някой наистина

реномирани заведения, така съм чувал. Като това на Лилас долу в Ел Пасо. Сега е наш ред, а, момчета?

Нито Мат, нито Пекос Брейди, който току надничаше в дилижанса и се хилеше, не възразиха. Защо и те да не се възползват, като дойде редът им? Полковникът бе дал инструкции на Бийл да му я доведе в Дуранго, но по дяволите, много неща можеха да се случат по пътя! Полковникът никога нямаше да научи, а и той можеше да си намери много други жени с всичките си пари.

Момичето имаше синини по цялото си тяло — на бузата си имаше един тъмновиолетов белег, където Бийл я бе ударил, а устната ѝ кървеше. Но тя продължаваше да се бори и скимтеше като ранено животно.

Двама мексикански офицери, които бързаха да настигнат войската, която вече бе на няколко мили от Закатекас, дойдоха до тях и започнаха да се смеят.

— Хей, амиго, май си имаш проблеми? Хванал си някоя доста дива, а?

— Трябва да действаш както с жените хуаристки, които залавяме, дето не искат да се отдадат — рече другият офицер, а белите му зъби проблеснаха под мустака му.

— Няма да ми отнеме много време — рече Бийл през зъби. Той отново я удари и тя извика. Отпечатъкът от пръстите му почервеня на бялата ѝ гръд.

— Но защо изобщо си хабиш времето? Тук сме четирима и можем да я държим, докато един прави каквото си иска с нея, а? И може би след това няма да има сили да се бори! — мексиканецът, заговорил пръв, бе настоятелен, а кръвясалите му очи бяха фиксирани върху бледото, извиващо се тяло на жената с медна коса. *Saramba*, тази си струва да я има! Дори и ако трябва да плати на северноамериканците за своя дял от плячката.

— Ух, мамка му стара — изломоти Пекос, като облиза устни — що пък не, Бийл? Дай ѝ да опита какво я очаква — тя може и да свикне!

Мат Купър дръпна юздите на мулетата и дилижансът спря.

— Вече толкова съм се надървил за нея, че не мога да трая нито минута повече, чуваш ли? Аз викам да почваме.

Думите му бяха последното нещо, което Джини си спомняше ясно през тази нощ. През целия си живот щеше да се опитва да изтласка този спомен далеч, възможно най-далеч в дълбините на съзнанието си — толкова далеч, че да не се връща в кошмарите й...

Те завързаха фенера отстрани на дилижанса и я проснаха на земята до него. Когато продължи да пици, някой пъкна в устата й едно мръсно и противно на вкус шалче.

Колкото и да е странно, най-много я болеше, когато дръпнаха ръцете и краката й настрана и ги хванаха здраво. Това, както и мисълта за грозната й поза, докато я изнасилваха един след друг. Унижението над женската й душа бе по-лошо от това над тялото й, понеже последното накрая щеше да зарасне. Лепкавата кръв между бедрата й се смеси с изсъхващата сперма. Животинското пръхтене, очите, втрени диво в нея, смехът, който всъщност бе смесица от похот и възбуда.

Докато се изреди и последният, вече нямаше нужда да я държат неподвижно. Тя потъваше в тъмнина и дори не усети, когато Мат я вдигна в големите си, силни ръце и я сложи между чувалите на леглото в дилижанса. След това се настани до нея, докато Бийл на свой ред подкара мулетата. И Джини се събуди в прегръдките на Мат, стенеща от болка. Чувстваше тялото си като една голяма, пулсираща рана.

По свой груб начин Мат се държеше мило с нея през следващите седмици — седмици на убийствено, изтощително пътуване по петите на имперските мексикански войски под командването на генерал Мехия, който през повечето време бе далеч, главно в Мексико Сити. Джини разбра, че се е превърнала в една от онези окаяни войнишки жени, които следваха мъжете си, готвеха им, приготвяха лагера им, раздигаха покъщнината и обслужваха нуждите им. Викаха й „la gringa soldadera“ и другите жени неохотно я приеха, когато видяха, че съдбата й в някои отношения бе дори по-окаяна от тяхната. В крайна сметка тя трябваше да се грижи за трима мъже и един от тях бе свиреп северноамериканец — мъжът, наречен Бийл, когото никой не харесваше, дори и собствените му другари. Странен, студен и жесток човек, който обичаше да убива, но най-много се наслаждаваше да измъчва. Именно той провеждаше разпитите на заловените затворници. И когато вземеше някоя жена, винаги изпитваше нужда да й причинява болка, преди да може да задоволи напълно похотта си.

Джини щеше да научи това, точно както се научи да трепери, когато той я повикаше с пръст и да се съгласява бързо с всичко, което искаше от нея, без да задава въпроси, понеже ако не го стореше, агонията на наказанието ѝ продължаваше няколко дни. Мъжът явно се наслаждаваше на пълното си господство над нея. Докато Пекос се интересуваше само от храната и от мимолетното удоволствие, което получаваше от тялото ѝ, използвано като отдушник за похотта му, Бийл искаше по-скоро да прекърши напълно духа ѝ. За кой ли път, когато тя не го задоволяваше или когато намираше нещо, за което можеше да се заяде с нея, той започваше да я бие, използваше каиша си със студена решимост и се смееше на безпомощните ѝ борби, докато тя падаше разплакана в краката му и се молеше на пресекулки да не я наранява повече. При един от тези случаи Том Бийл за пръв път направи това, което щеше да повтори и по-късно, когато смяташе, че трябва да ѝ се напомни кой я притежава. Знаеше, че няколко от мексиканските офицери имат ищах за нея. Те намираха извинение да яздят покрай дилижанса им и правеха дръзки коментари, за да изразят възхищението си, като я караха да дръпне черния шал от главата си, за да видят косата ѝ... или да повдигне малко полата си. Тя никога не им отвърщаше и гледаше право пред себе си, докато им омръзнеше да си играят с нея и се отдалечаваха. Но Бийл уреди да я продаде на един от тях — капитан, който се мислеше за голям Казанова.

— Обеща ми десет песос — рече ѝ той, като се ухили лукаво. — Постарай се да ми ги донесеш, курво!

Тя нададе вик от срам и страх, който не можа да възпре и той я хвана за косата, изправяйки я грубо на крака.

— Вече не сме толкова високомерни, а? Помня как се правеше на много важна, като че ли си дама. Но аз още отначало те разбрах к'ва си! И запомни, моя си — ще спиш, с когото ти кажа и ще пълзиш на колене пред мен, ако ти заповядам. Добре го запомни!

Той я отблъсна от себе си и тя се просна неподвижно на земята. Само раменете ѝ се повдигаха, докато плачеше тихо и безнадеждно.

Но ако Бийл допринасяше за ада, в който се бе превърнал животът ѝ, Джини откри, че Мат Купър ѝ помага по свой начин, за да го направи малко по-поносим. Той сякаш по детски се гордееше с нея и ако тя имаше дрехи, които да облече, каквито и да бяха те, именно

Мат ѝ ги бе осигурил. И пак Мат ѝ даде нож и я научи как да го използва.

— Някои от тези жени са много диви и жестоки. Вечно се бият и си вадят ножове. Не ми се ще да видя хубавичкото ти лице обезобразено, малката. Мат ще те научи. Само гледай Том Бийл да не узнае за това, разбираш ли?

Мат се хвалеше, че бил най-добрият в борбата с нож в планините. И я научи на всички трикове, за които се сети. Забавляваше се да се бие с нея и я научи как се казват различните хватки. Заливаше се от смях, когато краката ѝ се оплитаха в полите и тя се просваше под него в пръстта. В такива моменти тя трябваше само да вдигне малко роклята си и да го „награби“, както се изрази той. Другите жени умираха от смях, когато станеше това, но избягваха да се бият с чужденката.

— Тази — казваха те с полувъзхищение, полуупрек — се е научила да се бие съвсем като мъж, нали?

Дори мързеливият Пекос бе започнал да гледа на това като на забавление.

— Да научиш една жена да се бие, това си е цяло постижение, нали? Ще ми се да видя някоя от останалите кучки да се захване с малката ни *soldadera*, а, Мат?

Той я научи и на някои трикове, които бе видял по пристанищата в Сан Франциско.

Джини схващаше бързо, главно поради чисто животинския, примитивен инстинкт за самосъхранение. При това същата тази животинска потайност не ѝ позволи да остави Том Бийл да открие колко много бе научила в действителност. Бийл изпитваше такова удоволствие, когато я биеше и пердашеше, без да го е предизвикала, а после ѝ напомняше, че е уличница.

— Хайде, остави я на мира! Нищо не ти е направила! — викаше Мат, когато бе наблизо. И само защото Бийл малко се страхуваше от едрият Мат и неговата избухливост, Джини се отърва без да бъде обезобразена или дори осакатена.

Имперските армии — разпръсната, неорганизирана сбирщина войници — продължаваха да отстъпват. Облечените в сиви униформи контрареволуционери вървяха в краищата на отстъпващата войска като глутница ръмжачи, грабливи койоти, и удряха в мрака всеки и

всичко, което намираха. Повечето от тях бяха следвали Куантрил по време на гражданската война в Щатите. Сега, поне на книга, те се биеха за император Максимилиан.

Притисната между две противникови армии, земята бе гола и опустошена под също толкова безжалостното слънце. Това бе централна Месета, сухата долина, която се издигаше нагоре в няколко плата, докато стигнеше до хладната планина централна Хайланд. Армията на Мехия се движеше напред-назад и се опитваше да хване в капан войските на генерала на хуаристите Мариано Ескобедо. Но Ескобедо, който се бе научил на хитрост, винаги успяваше да избегне пряка битка, освен ако не можеше да стори нищо друго. Междувременно хуаристките партизани тормозеха по всякакъв начин имперските войници — нападаха, а после се оттегляха обратно в планините. Мехия изпрати една войскава част, за да подсили Матаморас, пристанището на императора в Залива и откри, че то вече е в ръцете на хуаристите. Имаше дори слухове, че самият Мехия бил заловен, но освободен по заповед на генерал Ескобедо. Той се върнал в Мексико Сити, за да ближе раните си и оставил армията си да продължава да се бие.

Докато хуаристите продължаваха неуморно да напредват, пристигна новината, че французите на свой ред се оттегляли още по-назад. Чихуахуа и Салтийо отдавна били евакуирани, а и Камарго бе паднал. Сега Дуранго бе най-северният им пост на запад. А в Сан Луис Потоси по парадите все още се чуваха френските рогове.

Всичко това не значеше много за недисциплинираните имперски орди, които чувстваха, че сега искат от тях да се бият на предната линия. По пътищата се бяха насъбрали бегълци и изпреварваха войската в устремния си бяг. Разбира се, това бяха поддръжниците на Максимилиан. Богати земевладелци със семействата си и най-ценната си покъщнина, придружавани от въоръжена охрана. Търговци и селяни, които се страхуваха от репресии от страна на хуаристите, когато градовете им бъдат превзети.

Жените умираха от смях, когато богатите затворени карети профучаваха покрай тях. Те плюеха на пътя и се радваха.

— Всички се насират в гащите от страх пред хуаристите. Гледай ги как бягат! Боят се, че ще откраднат дебелите им грозни жени и дъщери. Пфу, та кой ще ги иска?

Те правеха неприлични жестове на жените, които ги гледаха иззад спуснатите пердета на каретите.

Само Джини стоеше настрана от тези забавления. Главата и раменете ѝ бяха напълно закрити от шала, който скриваше и косата и. Тя караше дилижанса с голи крака, провиснали във въздуха, и сега те бяха потъмнели и издраскани от тръните, точно като на останалите. Понякога вървеше пеша, особено когато Бийл бе наблизо. Никога не смееше да надигне глава в тези случаи. Винаги се сещаше, че в някой от тези дилижанси, които срещаха, може да има някой, когото да познава. Какво щяха да си помислят, ако знаеха? Тя се опита да не мисли твърде много за миналото и не се интересуваше какво я очаква в бъдеще. Бе изпаднала в някакво вцепенение и приемаше всичко, което ѝ се случва, с безразличие. Единственото нещо, което сякаш я караше да забравя апатията си бе танцуването. Това бе единственото занимание, което имаха жените, за да забравят умората си, тежкия труд и непрестанния поход.

Някой започваше да подрънква на китара и подканяше жените да танцуват. След малко и някои мъже се присъединяваха. Танцуваха огнените селски танци на Мексико — хараба, коридо и понякога фанданго. Като гледаше как всички тези Росити, Чикити и Лупеси танцуват, Джини не можеше да устои на подтика да се включи и тя. Това бе нещо, което винаги бе обичала в Мексико — испанската музика. Дива, тъжна, примитивна музика — танци, които разказваха за любов, желание, страст, омраза и безчестие. Обучена от някои от другите жени и съпроводжана от радостни възгласи „Оле!“, Джини всъщност изпитваше наслада от танците — дори и от научаването на някои сложни стъпки, пляскането с ръце и ритмичното щракане с пръсти. Тя си мислеше с горчивина, че схваща с такава лекота, защото вече няма душа. И после си казваше: „Какво ме интересува? Поне мога да потъна в музиката, когато танцувам.“

Това бе единственото нещо, което я караше да забравя, че се е превърнала в кал — нещо по-лошо от курвите, които обикаляха по улиците в градовете. Тя се презираше, задето продължава да живее, задето иска да оцелее с яростния естествен инстинкт на гладуващите и бедните.

Докато се приближаваха до Сан Луис Потоси слуховете продължаваха да се носят с шеметна бързина и никой не знаеше на

какво да вярва, французите не се „съсредоточавали“, както се бе изразил маршал Базен, а наистина отстъпвали. Императорът им Луи Наполеон отказал Мирамарския договор и след пороя от гневни писма на държавния секретар Стюърт започвал да се замисля дали има смисъл да продължава френската намеса в Мексико. Скоро Максимилиан щял да остане сам, подкрепян единствено от лоялистките войски на Маркес, Мирамон и Мехия, а междувреме хуаристките армии били подсилени от доброволци от провинцията.

Джини слушаше клюките и яростното им отричане с някаква апатия. Какво значение имаше вече за нея? Сега трябваше да се страхува и от хуаристите, ако попаднеше в ръцете им. Те щяха да я изнасят и да я убият без разпит и без милост. Нали следваше неотклонно войската на Мехия, и още по-лошо — бе жена на омразните контрареволуционери. Само ако това ужасно, кърваво денонощие не се бе случило! Само ако Стив бе още жив! Само ако имаше на какво да се надява!

Те видяха мъждукащите светлинни на Сан Луис Потоси късно една вечер, когато разпръснатата войска се разположи за нощувка върху едно плато на север от града. Някогашният малък миньорски град и балнеоложки курорт сега изведнъж се бе превърнал в оживен град, ограден от окопи и насипи от пръст, издигнати от френските сапъори. Хотелите бяха претъпкани, а увеселителните заведения процъфтяваха. Всяка вечер имаше представления в малкия театър, който винаги бе пълен. Тук, в Сан Луис, много хора бяха настроени профренски, а хуаристите ограничаваха дейността си до близките планини, където се криеха в малки индиански селца и се спускаха, за да нападат пътниците по планинските пътища.

Бийл изненада Джини, като ѝ подари една яркочервена рокля, намерена при едно от „нападенията“ над малко хуаристко селце. Той ѝ я хвърли нехайно с вълчата си усмивка и тя не можеше да спре да се пита, още докато я вземаше, какво се е случило с жената, която бе носила тази рокля.

— Облечи я тази вечер. Ще ходим в града. И недей да се надяваш на нещо — продължи той злобно. — Наоколо има французи, но твоят приятел полковникът е още в Дуранго и се бие с хуаристите.

Тя се бе научила да не отвръща нищо и да не прави нищо, освен ако не ѝ се каже. Под зоркия му поглед, прехапала устни, за да удържи

неволните си потрепвания, тя започна да сваля раздърпаната риза и полата си. Той я наблюдаваше критично, като забеляза вдлъбнатините в основата на врата ѝ и начина, по който тънкото ѝ лице подчертаваше високите ѝ скули.

— По дяволите! — изкоментира той. — Ти ставаш наистина мършава, а? Не забравяй да се срешиш и си сложи малко цвят на лицето или аз ще се погрижа за това ей така... — и той я зашлеви, като я отхвърли назад. — И ще е най-добре тази вечер да се държиш възможно най-добре. Не са ни плащали от доста време, а на мен ми трябват малко *dinero* — ухили се Бийл, като знаеше, че тя разбра какво иска да каже.

— Ще бъда готов за тръгване след петнайсетина минути — рече ѝ той за довиждане. — Гледай дотогава да си разкрасена и да ме чакаш. Най-добре ще е да вземеш оня нов шал, дето ти го даде Мат. Тоя, дето го носиш напоследък е прекалено парцалив и мръсен за компания.

Джини отчаяно се бе молила Мат да я защити, но когато Бийл дойде да я вземе в една наета двуколка, беше сам. Съобщи ѝ с тънка, злобна усмивка, която ѝ подсказа, че много добре знае какви са мислите ѝ, че Мат и Пекос вече се били запътили да си пийнат и да се повеселят в града.

Джини потрепери от хлад, въпреки че новият ѝ бял дантелен шал бе увит плътно около главата и раменете ѝ. Сан Луис бе в подножието на планината и студеният нощен въздух сякаш пронизваше тънката материя на роклята ѝ. Явно е била шита за жена, много по-дребна от нея — деколтето бе изрязано ниско отпред и отзад, а надолу стигаше малко над голите ѝ глезени. Роклята бе прилепнала твърде плътно по слабото ѝ тяло и показваше съвсем ясно, че отдолу е гола. Курвенска рокля. „Но нима аз съм нещо друго“ помисли си тя. Нямаше начин да избяга от Бийл, а и той можеше да я накара да прави каквото пожелае.

Френските пазачи ги поздравиха и тя седеше мълчаливо, а главата ѝ бе сведена под дръзкия им оглед. Французи. Но дори те като че бяха за предпочитане пред човек като Бийл — когото и да избереше за нея.

Те язدهа през оживени улици, където добре облечени жени се разхождаха с придружителите си, защитени в спокойния си, приятен свят. Смеещи се френски legioneri със светнали очи минаваха край

тях и речта им събуди носталгия у нея. На площада свиреше един оркестър, от отворените врати на заведенията се процеждаха светлини. Но Бийл я заведе в другата, по-бедняшка част на града. Тук улиците бяха по-тесни, а сградите — по-нагъсто. Проститутките се караха пред входовете. Двама пияни френски войници, които се подпираха един друг, докато залитаха по неравния тротоар, пееха фалшиво някаква нецензурна песен.

Той я заведе в една кръчма, която дори нямаше надпис над отворените си, прогнили кепенци. Тук поне бе топло, но това бе топлина от немити тела, скупчени твърде нагъсто едно до друго. Музиката, която се носеше откъм двамата окаяни китаристи, бе лудешка, а барът бе просто груба, дървена дъска по протежение на една от стените. Смехът бе висок, пронизителен и пиянски. Мъжете крещяха един на друг и викаха за още пиене и още жени. А малкото жени, които посещаваха това място бяха главно долнопробни уличници. Роклите им бяха срязани отстрана и показваха мършавите им, криви крака.

Както обикновено Бийл избра една маса, където можеше да седи с гръб към стената и не много далеч от вратата. Като ставаше въпрос за самосъхранение, той имаше утвърдени навици.

Тук имаше няколко французи — все войници. Имаше и някои сурови на вид американци, които не се смесваха много с останалите. Другите посетители бяха главно войници от имперската армия, някои от които познаха Бийл и му извикаха високо, както и няколко селяни и кравари в грубите им костюми.

Пред Джини се стовари една мръсна на вид калаена чаша, пълна с текила.

— Най-добре я изпий цялата, за да не си толкова кисела — заповяда Бийл. Тя покорно отпи, докато гледеше как бледите му, блестящи очи оглеждат тълпата. Забеляза, че той бе излочил първата си чаша и вече поръчваше друга. Няколко войници им бяха направили място на масата си и сега се навеждаха над Джини, като се опитваха да видят повече от гърдите ѝ, гледаха я похотливо и подхвърляха солени закачки. Тя се преструваше, че не чува. Един легионер с ефрейторски нашивки се бе облегал на бара доста тъжно. Загледа се в нея и тя започна да отвърща на погледите му почти умоляващо. „Вече наистина

ставам такава“ помисли си тя с отвращение. Но по-добре французин, отколкото някой от тези свини.

След малко французинът смушка приятеля си и двамата се заклатушкаха към тях. Бийл, със сивата си униформа на контрареволуционер, вдигна глава и се ухили.

— Да сте видели скоро някакво движение тука, войничета? — гласът му прозвуча почти обидно и единият от французите почервенея и се намръщи. Другарят му, ефрейторът, се усмихна нагло в отговор.

— Ти си с армията на Мехия, нали? Е, поне не бягаме от сенките на хуаристите. Някои от нас са се запътили към истински бой — близо до Дуранго.

Той се загледа със сивите си очи в Джини и тя за първи път забеляза с изненада, че той е доста млад. Но въпреки това имаше суров и циничен вид. Погледът, който ѝ хвърли бе дързък, почти обиден, и тя сведе очи, като се запита защо изведнъж започна да се страхува.

Бийл леко се засмя.

— Аз и другарите ми също сме се били. Може да се каже, че прочиствахме страната от някои дезертъори. Тези смели хуаристи много пицят, както всички други. Нали? — той я гледаше. Ръката му се протегна през масата и стисна китката ѝ толкова неочаквано и силно, че тя нададе вик от болка. — Питайте я — взех я от един хуаристки шпионин, за който уж се била омъжила. След туй приключих с него. Спомняш си това, нали, кукличке? — той отново стисна и изви пръстите ѝ, докато тя изстена едно „да“. Пусна я и леко се изсмя. — Виждате ли? Почти го е забравила. След като веднъж я прекърша, ще стане много добра войнишка женичка. Ще прави всичко, което ѝ кажа.

През червената мъгла на болка и унижение Джини чу как започва неизбежното, уж нехайно пазарене. Френските войници седнаха, а мексиканците, с присъщото им мръснишко чувство за хумор, започнаха да правят коментари за способностите ѝ.

— Тя е мършава, но има прави крака.

— Аз веднъж спях с нея — беше като дива котка, ако обичате вреценето и драценето с нокти.

— Ама ако е за продан в място като това, защо двамата с приятеля ми да купуваме нещо слепешката, а? Аз дори не мога да видя

дали лицето ѝ не е сипаничаво — тя се увила толкова плътно с тоя шал!

— Да бе, какво иска да скрие?

Френските войници бяха жестоки колкото другите и я обсъждаха, като че е някое животно за продажба. Пазаряха се. Бийл я бе принудил да пресуши текилата си и пред нея вече имаше нова чаша. Джини усети как лицето ѝ започва да гори, а сърцето ѝ затуптя лудешки. Това бе много по-лошо от всичко, което бе правил с нея преди това. Да я доведе тук и да я предложи за публична продажба. Останалите проститутки можеха поне сами да си избират клиентите, а на нея ѝ отказваха дори тази малка привилегия.

— Свали проклетия шал. Хайде, сваляй го, кучко.

Мълчаливо, вече замаяна от срам, тя свали бялата дантела и внимателно я положи на масата, като забавяше всяко движение, доколкото дръзваше. Сплетените ѝ кичури, сега грубо разпуснати от грубите ръце на Бийл, се разпиляха по раменете ѝ и почти закриха лицето ѝ. Косата ѝ проблесна като разтопена мед на слабата светлина и Джини ясно чу ахването на околните. Тя имаше чувството, че очите на всички мъже в стаята се спряха върху нея, събличайки я...

— Вдигни глава, по дяволите! Трябва ли да ти казвам всичко?

Някакъв скрит инстинкт я накара да повдигне гордо глава, а смарагдовозелените ѝ очи преминаха презрително от едно похотливо лице на друго. Тя сякаш казваше „Животни! Мръсни, похотливи зверове! Вижте ме тогава!“

— Dieu! Тя е прекрасна! — рече един от французите.

Очите на ефрейтора изглеждаха замъглени в полумрака, докато той ги присви, а устата му се изкриви в усмивка.

— Тя е курва. И се продава, нали? Но едно лице, дори и с очи като тези, не е съвсем достатъчно. Виждал съм толкова хубави курви и в Марсилия и даже в Мексико Сити. И съм се бил с пот за парите си.

— Да, амиго, защо не им покажеш какво ще получат? Изглежда, че няма да ни повярват.

Лицето на Бийл изглеждаше изкривено от гняв.

— Много сте прави, че е курва. И ви казвам, че ще направи всичко, което ѝ кажа — всичко, за което можете да се сетите, момчета. Ти си само едно цирково животинче, нали така? — ръката му се стрелна и Джини неволно извика, докато пръстите му се впиха в

деколтетото на роклята ѝ и я разкъсаха. Гърдите ѝ, макар че се опитваше да ги скрие с ръце, блестяха млечнобели на слабата светлина.

— Dios! — прошепна един мъж. — Такава красота не бива да се крие. Покажи ни още, амиго, и аз ще ти дам едно песо, само за да гледам.

Изведнъж всички се струпаха около нея като животни и тя почти се задушаваше.

— Моля ви, недейте! Имайте милост! — тя погледна право в младия ефрейтор, но очите му бяха все така присвити и той ѝ се ухили сладно.

— Хайде, защо не го направиш? Добре ще се позабавляваме. А след това, ако приятелят ми и аз харесаме това, което видим, ще я вземем за тази нощ — отдавна не сме ходили на цирк.

— Стани! — гласът на Бийл звучеше злобно. Когато тя не можа да се помръдне, той я хвана над лактите и я изправи на крака. Тя усети как ръката му се плъзна зад нея, чу късането на плата и в следващия миг бе гола до кръста и той я държеше за китките, за да не ѝ позволи да се прикрие.

— Виждате ли? Ако искате да видите още, ще трябва да платите...

Очите ѝ се озърнаха със страх, а кръвта туптеше в ушите ѝ. Джини чу дрънченето на монетите, докато ги хвърляха около нея — на масата, по пода, а някои, хвърлени право в нея, се удряха студено в голата ѝ кожа.

— Не! О, боже, не! — изхлипа тя полудяла. — Не и така, недей!

Бийл пусна китката ѝ, за да я зашлеви с опакото на ръката си. Тя залитна и той отново я дръпна напред, така че се удари в масата и усети как острият ѝ ръб насини хълбока ѝ.

— Каза, че била послушна — накарай я да вдигне полата си. Или още по-добре, накарай я да я свали...

— Нали чу ефрейтора. Хайде, и преди си се събличала за много мъже. Направи го, веднага, или за бога, ще ти съдѐра кожата от бой и после една седмица няма да можеш да си легнеш по гръб!

Като видя, че Джини бе започнала да плаче неутешимо, Бийл пусна ръцете ѝ. Като преследвано горско животно тя огледа стаята и не видя нищо друго, освен нетърпеливи, похотливи лица. Някои се бяха втренчили в нея, други се усмихваха, но всички чакаха.

Като ѝ се ухили, Бийл отново вдигна ръка и нещо прищрака в ума ѝ и за миг се превърна в дива, полудяла жена.

Лицето ѝ светеше като бял огън в центъра на оплетената ѝ коса. Тя изпищя и той почти се изсмя на внезапното ѝ подчинение, понеже лявата ѝ ръка се мушна под полата ѝ, повдигайки я нагоре почти до кръста.

— Кучко такава... — започна той и после видя ножа да проблясва в ръката ѝ. Ножът, който винаги носеше закачен на бедрото си, откакто Мат ѝ го бе дал. Той проблесна в движението си надолу, за да се забие в гърлото му и това бе последното нещо, което Том Бийл видя.

Той нададе ужасни, гърлени звуци, а ръцете му се издигнаха нагоре в последни пристъпи на агония. По-късно тя щеше да си спомня това. Както и топлатата му, лепкава кръв, която изведнъж заля всичко — масата, лицето, ръцете и дори гърдите ѝ. Приличаше на замръзнала жива картина с лица, изкривени от гримаси, зяпнали усти, всички неподвижни и сякаш застинали във времето. Само Джини се помръдна, гонена от същото ирационално отчаяние, което я бе накарало чисто инстинктивно да направи това, което стори. Като грабна белия шал, тя се втурна лудо към вратата, мина през нея и излезе на улицата, преди някой да се сети да извика, преди френският ефрейтор да прекатури стола си и да се спусне след нея, следван от приятеля си.

— Спрете я! Боже мой, какво диво животно! Тя го уби...

— Да, а можеше да убие и някой от нас.

Тя бягаше лудешки, отчаяно, а шалът се вееше след нея. Задминаваше минувачите, които се спираха, за да я зяпат и се чудеха какво е станало.

От бара вече бе започнала да се изсипва цяла тълпа. Някои се бяха включили в преследването, а някои бяха застанали и я наблюдаваха, като обсъждаха помежду си.

— Но защо я преследват? Тук французите отговарят за реда — нека те се оправят.

— Аз поне със сигурност не искам да се забърквам. И при това и двамата бяха чужденци.

Някои от жените дори мърмореха под носа си, че мръсните северноамериканци си го заслужават.

Дори в устремния си бяг Джини чуваше виковете и тропота на ботушите им зад себе си.

— Убийца! Не можеш да избягаш. Най-добре спри, преди някой да те застреля!

— Той не каза ли, че била омъжена за хуарист? — задъхано попита редникът. — Merde, сигурно и тя е от тях. Може дори да е било планирано.

Тя попадна право в ръцете на френските патрули — четирима мъже, предвождани от един сержант, застанал нащрек заради виковете на преследвачите ѝ.

— Какво по дяволите става тук? Дръжте я. Тя се опитва да се измъкне...

— Тя е проклета хуаристка, сержант! — по това време другите двама бяха стигнали задъхани до тях.

— Уби един човек — американски контрареволуционер — ей там, в оня бар. Можеше да убие и други от нас.

— Е, да, тя наистина изглежда доста опасна! — каза сержантът много саркастично. В този момент ужасеното момиче се бе притиснало в него и при това му говореше на собствения му език!

— Помогнете ми! Не им позволявайте да ме отведат! О, моля ви, той се опитваше да...

— Не вярвайте на нито една нейна дума! — здравият млад ефрейтор успя да скрие изненадата си от факта, че тази малка курва говореше френски, но приятелят му бе зяпнал от учудване. — Вижте кръвта по нея — тя е навсякъде, и дори е изцапала униформата ви!

Това бе истина — жената, независимо от това, че говореше френски, бе цялата в кръв и освен че бе почти истерична, бе и полугола.

— Покрийте се! — сопна се сержантът. Той сам наметна шала на раменете ѝ. В този момент тя вече плачеше отчаяно и почти не се възпротиви, когато ефрейторът заповяда на хората си да сложат белезници на ръцете ѝ отпред.

— Allez, allez! Побързайте! Да я отведем до лагера, преди тълпата да е станала още по-голяма, а? Ще разберем какво е станало. А вие двамата — добави той строго — елате с нас! Имам да ви задам няколко въпроса!

В центъра на малката група, оградена от французи с каменни лица от двете ѝ страни, Джини, която вече не изпитваше нищо, се остави да я отведат. Какво значение има? „Има ли някакво значение? Може би ще е по-добре, ако ме убият. Чудя се дали ще е екзекуция чрез разстрел. Дали са екзекутирали жени преди това?“ Мислите ѝ бяха объркани и разпилени и тя почти не чуваше виковете на тълпата, бръщолевенето на двамата френски legioneri, от които бе започнало всичко в бара и които сега маршируваха до сержанта.

Кабинетът на сержанта, малка стаичка в лагера на войниците, изглеждаше почти като убежище с внезапната си тишина и топлината на огъня. Сержант Пари, любезно даде на треперещото, побледняло момиче един стол. Независимо дали бе хуаристка или не, тя бе жена и освен това говореше френски, което бе необичайно. Как бе изпаднала в такова положение?

Той извика да запазят тишина и прекъсна обясненията на двамата legioneri.

— Но, сержант... тя уби този мъж! С нож!

— Ще отговаряте на въпросите ми, когато ги задам! Сега млъкнете!

Той се завъртя към жената. Как да се обърне към нея? Мадмоазел? Казаха, че е курва, хуаристка шпионка, но все пак френският ѝ бе перфектен, разговорен. Тук имаше нещо странно — той го усещаше. Тя бе ужасена, а цялото ѝ тяло трепереше от шока. Не изглеждаше способна да убие човек, но кой знае, все пак бе жена.

Като компромисно решение, сержантът реши да започне строго, без да използва директно обръщение:

— А сега може би ще бъдете така добра да ми кажете какво се случи? И най-напред се представете, ако обичате.

Тя го погледна неразбиращо и той трябваше да повтори въпроса си, докато legionerите мърмореха тихо помежду си.

— Името ми? — той автоматично я бе заговорил на френски и тя му отвърна на същия език. Но кое име трябваше да му каже? Като се запъваше, тя каза с мек, напрегнат глас:

— Вирджиния.

А после, като не можеше да се спре, като следствие от разтърсващите събития, които се бяха случили само преди малко, тя заплака.

— Нямате ли си фамилно име? — започна сержантът нетърпеливо и след това продължи с раздражение: — Е, може да се върнем на това по-късно. Кажете ми, наистина ли сте убили човек? Кой бе той?

— Убих го! Защото се опитваше да... да ме накара да... — шокът и унижението при спомена за това я накараха да вдигне окованите си ръце и да покрие лицето си с тях.

— О, защо си правите труда да я питате, сержант? Тя е само една лъжлива курва, всички са еднакви! Мъжът бе американски контрареволуционер. Каза, че я взел от един хуарист и ни я предложи — да, както и на всеки друг мъж в стаята! И после изведнъж тя откачи. Носеше този малък нож, привързан за бедрото ѝ — типичен номер на курвите.

— Вече ви казах да мълчите! — прогърмя сержантът. — Ще се върна на вас двамата по-късно.

Жената все още плачеше, но сега почти безшумно, с ръце пред устата. Сержантът зърна белите ѝ гърди през дупките в белия шал, който сега бе пелия в кръв. Нож! Каква мръсна история! Тя изглеждаше почти неспособна да мисли и говори свързано. Какво трябваше да направи той сега? Да я предаде на мексиканските власти? Но ако е французайка, тогава... Той почти се зарадва на прекъсването, което последва точно в този момент.

Звукът на токове от ботуши върху обичайния кирпичен под, звукът на отваряща се врата.

Сержантът и хората му се изправиха чинно и отдадоха чест на младия капитан, който влезе, отръсквайки прахта от униформата си — елегантна, тъмнозелена пелерина.

— Сержант! Какво по дяволите става тук? Дойдох да потърся едни коне, а намирам цялото място в пълна бъркотия! Какво прави тази тълпа отпред?

— Извинете ме, капитане! Но имаше някои неприятности. Тази жена тук — казват, че убила един от нашите контрареволуционери. Опитвах се да измъкна нещо от нея, но тя...

— Мишел! — За един объркан миг сержантът се запита дали тя наистина не е луда. Бе скочила на крака, очите ѝ се бяха разширили, а гласът ѝ звучеше почти като писък: — О, боже, Мишел, това си ти! Спаси ме, помогни ми, Мишел!

Тя се бе затичала към смаяния капитан и когато един от войниците се опита да спре устремния ѝ бяг, шалът падна от раменете ѝ, разкри полуголото ѝ тяло, покрито само от парцаливите остатъци на яркочервената ѝ рокля.

— Пуснете я! — каза рязко капитанът. С приглушена ругатня той бе пристъпил напред, за да хване разплаканото, истерично момиче, когато то залитна насреща му.

— Джини? Жинет, сънувам ли? Ти ли си това наистина? — още докато говореше, той сваляше пелерината си и увиваше тялото ѝ с нея. Сега повдигна с една ръка лицето ѝ, докато все още я подкрепяше с другата.

Тя не спираше да повтаря името му, сякаш не можеше да мисли за нищо друго. Но да, това наистина бе тя! Първата му любов, неговата Жинет, отдавна загубена — да се озове именно тук! И то арестувана, полугола — това бе невъзможно!

Войниците заговориха заедно, докато капитанът им заповяда да замълчат с глас, напрегнат от вълнение. Докато продължаваше да държи момичето в обятията си, той погледна над главата ѝ към объркания сержант, който в този момент вече се чудеше дали всички не са полудели.

— А сега — каза той със стоманен глас — нека чуя обясненията ви, ако обичате! Какво прави тази млада дама тук с всички вас, грубияни? Какво сте ѝ сторили?

Малката къщичка, която Мишел ѝ бе намерил в старата испанска част на Мексико Сити, бе на улица Манзанарес. За Джини тя се превърна в убежище през първите две седмици, след като се махна от ужаса в Сан Луис — ужас, който все още я тормозеше в кошмарите ѝ, от които се събуждаше обляна в пот, почти винаги треперееща и разплакана. През петте дни, които Мишел успя да прекара с нея, той я прегръщаше силно и я успокояваше:

— Всичко свърши, малка моя, не мисли за това повече! Край! Аз съм тук и ще се грижа за теб.

Той не можеше да забрави как изглеждаше тя през онази вечер — бе почти гола, големите ѝ зелени очи бяха разширени и ужасени и повтаряше безспир името му, като го умоляваше да ѝ помогне и да я спаси. Ужасяваше го мисълта, че ако конят му не бе пострадал, можеше никога да не я открие. Dieu! Неговата Жинет, малката му изгубена любов, която се бе борила толкова смело, за да спаси живота му — малкото му попарено цвете, през какви ужасни преживявания бе преминала!

Мишел яздеше бързо с малка група хора на път от Дуранго към Мексико Сити, за да поиска от Базен още подкрепления за обсадения гарнизон там. Дори след като бе открил Жинет, той не можеше да остане в Сан Луис повече от няколко часа. Но това бе достатъчно дълго, за да заповяда строго на сержанта да забрави цялата история и да му заяви, че ще поеме пълна отговорност за дамата. Като я понесе на ръце, все още увита в наметалото му и вече почти загубила съзнание, Мишел я заведе на лекар. Успя някак да изнамери рокля за нея и след това трябваше пак да потеглят. Но този път, в абсолютно нарушение на правилника, Джини бе тръгнала с него.

— Разквартируван съм в една къща на Торес Адалид, но разбира се, ти в никакъв случай не можеш да останеш там. Не се тревожи, ще ти намеря подслон — бе ѝ казал Мишел. Феликс, принц дьо Салм, бе негов приятел и американската съпруга на принца, Агнес, бе топла и

сърдечна жена, достатъчно тактична да не задава твърде много въпроси. Тя веднага предложи гостоприемството си на малката приятелка на Мишел и Джини остана при тях, докато Мишел най-после намери една малка къща, след като бе направил почти невъзможното. Всъщност това не бе нещо повече от един апартамент, но бе в хубав квартал и отговаряше на нуждите им. Имаше дори миниатюрно дворче, където тя можеше да се пече на слънце далеч от любопитни погледи.

Първата седмица Джини се бе залепила за Мишел, сякаш се страхуваше да го изпусне от полезрението си, страхуваше се да остане сама. Трябваша ѝ няколко дни, за да събере достатъчно сили и спокойствие и да му разкаже цялата история за това, което се бе случило с нея от деня, в който бе отвлечена точно пред очите му. Той почти не можеше да повярва, че Джини — толкова уязвима, женствена и млада — всъщност бе преживяла толкова много в разстояние на няколко месеца.

Тя бе тъй невинна, тъй чиста, помисли си Мишел с болка. Щях да се ожения за нея, исках да съм първият мъж в живота ѝ и после този американски наемник, този синеок бандит с пищовите, същият човек, който бе тормозил Джини и по-рано, както го бе осведомила Соня Брандън през сълзи — я бе взел. Насила. Бе я мъкнал навсякъде със себе си като заложница и я бе направил своя любовница. Всъщност накрая се бе оженил за нея и вероятно от благодарност тя си мислеше, че е влюбена в него. Но като се замислеше за този човек, този Стив Морган, който толкова леко и с такова закъснение бе дал на Джини името си, Мишел свиваше юмруци и русите му вежди се сключваха гневно. Този негодник, мислеше си той. Merde! Заслужаваше съдбата си — заслужаваше дори много по-лоша! А що се отнася до дебелия полковник Девери, „хитрата лисица“, както го наричаха приятелите му, той, Мишел, щеше да се разправи с него!

Младият, известен граф Д'Арлинжан, един от любимците на маршал Базен, не се страхуваше от последствията, ако предизвика един по-висш офицер на дуел. Имаше смекчаващи вината обстоятелства, а и освен това вече бе разказал на Базен строго поверително част от историята. Мишел бе разочарован, когато се върна от Дуранго и откри, че полковникът е бил убит няколко дни преди това от един изкусен хуаристки стрелец. Е, поне можеше да съобщи

добрата вест на Джини, когато се върне в Мексико Сити. Надяваше, че това ще е не след дълго, понеже съвсем искрено мразеше мисълта, че я оставя там сама. Агнес дьо Салм му бе обещала да се грижи за нея, но тя бе лекомислена и никога не ѝ липсваха ухажори, докато мъжът ѝ го нямаше. Щеше да въвлече Джини в тази тълпа и бог знае какво можеше да се случи.

Жинет — далеч от нея, Мишел се чудеше какво ще стане с това момиче. Малката му зеленоока, меднокоса сирена! Всички трудности и унижения, които бе преживяла, не бяха намалили красотата ѝ. Тя бе по-слаба, отколкото я помнеше, но това сякаш само още повече подчертаваше красивите черти на лицето ѝ, придаваше на очите ѝ нов, витален блясък. Той си я спомни като момиченце — все още срамежлива и плаха. А сега бе жена. Но каква жена, *quelle femme!* Несъзнателно Мишел Реми повтори впечатлението на полковник Девери. Първите няколко дни той бе ужасно внимателен, търпелив и нежен с нея. Почти не можеше да повярва, че тя е изстрадала толкова много и все пак е оцеляла. Колко ли мрази и презира всички мъже! Той трябва да е внимателен, не бива да я насилва, ще се опита да я накара да почувства, че е неин приятел и покровител, че никога няма да се опита да я насили, независимо колко я желае. И колкото и да е странно, сега я желаше повече от всякога, въпреки всички онези мъже, които я бяха имали. Да, въпреки всичко!

Първите няколко нощи той спа на едно диванче в голямата спалня, която заемаше целия горен етаж на къщичката им.

След това, на третата вечер, тя се бе събудила от един кошмар, стенеше и плачеше неудържимо от ужас и той усети, че не може да махне ръцете си, обгърнали треперещото ѝ тяло, особено когато тя го притискаше толкова плътно. Желанието, което изпитваше към нея, бе по-силно от всичко друго, макар че се опита да е нежен. Прекара много време, за да я гали и да шепне любовни и насърчителни думи в ухото ѝ. Не можеше да се владее — желаше я! Бе я намерил отново и този път нямаше да я изгуби. Въпреки че отначало тя сякаш не можеше да отвърне, Мишел бе настоятелен. Много нежно и внимателно той най-после пречупи естествената ѝ съпротива.

Последната нощ, която прекараха заедно, тя като че най-после му се отдаде и забрави страха си. Той бе изумен от способностите ѝ като любовница, след като се бе оставила в ръцете му. О, боже, каква

страст! Тя го докара почти до ръба на лудостта с буйната си реакция. Вече бе негова, само негова или поне така му се щеше да си мисли. Ще му бъде любовница, неговата *petite amie*. Тя бе различна от всички останали, които бе имал за развлечение за по един час или за седмица, понякога дори и по-дълго. Можеше да я води със себе си на публични места, да, дори в императорския дворец в Чапултепек, без да се срамува от маниерите или от външността ѝ. И преди да напусне Мексико Сити, Мишел се погрижи Джини да има картбланш за по-добрите бутици за дрехи. Караше я да не жали средства и когато той се върне, може би след по-малко от месец, щеше да я води навсякъде, обеща ѝ той. Тя се бе вкопчила в него почти разплакана преди заминаването му.

— О, Мишел! Толкова ще ми липсваш. Ще ми се да ме вземеш със себе си. Моля те, побързай да се върнеш.

През следващите седмици, след като Мишел с неудоволствие се сбогува с нея, Джини се чувстваше не на себе си. Отначало сякаш наистина не можеше да повярва, че най-после е свободна, че всъщност е тук, в Мексико Сити, и отново има красиви рокли, прислужница и готвач, за да се грижат за къщата вместо нея. Изглеждаше ѝ странно отново да е дама, да има приятелка като бърбораната със засмени очи Агнес дьо Салм, която настояваше Джини да ходи с нея навсякъде и да бъде представяна на всички.

— Ще бъде твърде глупаво да си стоиш вкъщи, заключена като затворничка! — възкликна Агнес. — Мишел изобщо не очаква това от теб, все пак той е светски човек. И освен това аз обещах да се грижа за теб. Хайде, ела с мен, аз самата съм ужасно самотна и всъщност нямам близка приятелка.

Агнес я уговаряше мило и бе свикнала да получава това, което желае. Те ходеха заедно на театър, на маскаради и балове в двореца и бяха канени на вечеринки в къщите на по-либерално настроените мексиканци. Отначало Джини живееше в страх, че ще попадне на някой, когото познава — някой от рода Алварадо-Ортега. Но Агнес, която знаеше това-онова за историята ѝ, направи дискретни проучвания и я осведоми през смях, че всички семейства на богати земевладелци по това време на годината бяха в летните си имения.

— Мексико Сити е твърде препълнен от чужденци за тази надута пасмина! — изхили се Агнес. — Трябваше да видиш как ме гледаха

отвисоко някои от тях, защото знаеха, че съм била циркова артистка. Но наистина, мъничето ми, радвай се, че си се отървала от тях — никога не съм срещала по-надменни и старомодни хора. Те се държат, сякаш ни правят услуга, като ни разрешават да се бием вместо тях. Да, наистина!

Естественият чар и чувството за хумор на Агнес бяха неустоими и докато се питаше гузно дали Мишел наистина би одобрил това, Джини се оказа въввлечена от вихъра на ухаещата Агнес, като осъзнаваше колко прекрасен фон бяха една за друга — Агнес с тъмната си коса и живи черни очи и тя, със светло медната си коса и зелени очи. Започнаха да ги виждат често заедно, винаги оградени от тълпа обожатели. Джини си казваше, че това не означава нищо, тя почти не можеше да иде някъде без придружители и стига да бъде вярна на Мишел, нищо друго нямаше значение. Беше му страшно благодарна. Той бе толкова мил с нея, бе ѝ спасил живота и разсъдъка ѝ, тя му дължеше всичко! В леглото бе нежен и ненастойчив, като се стараеше много да ѝ достави удоволствие. Тя също си спомняше последната им вечер заедно, когато накрая, за няколко мига, бе успяла да забрави всичко в миналото и се остави да бъде завладяна от вродената чувственост на тялото си. Когато не бе болезнено и унижително преживяване, наистина бе лесно да остави физическите усещания да вземат превес и да затвори съзнанието си за спомените.

Но в някои нощи или в ранните часове на утрото, когато тъкмо се бе прибрала след бурна нощ, изпълнена с танци, Джини усещаше, че е обзета от същите тези спомени, които се бе зарекла да забрави. В такива моменти тя не мислеше за състоянието на чувствена вцепененост от унижение, което Том Бийл я бе насилил да приеме. Тази част от живота ѝ, която започваше, след като се бе отдала на полковник Девери в замяна на живота на Стив — една толкова ненужна и безполезна жертва — тя се учеше да изтласква надалеч. Но спомените за дните и нощите, прекарани в обятията на Стив Морган, дори жестокостите му от време на време — с тях не можеше да се справи толкова лесно.

— Скъпа, една жена никога не забравя първата си любов, както и първия мъж, който я е направил жена — бе казала Агнес, когато Джини се опита да обясни моментното си лошо настроение. — Разбирам какво чувстваш към този мъж, съпругът ти, който е бил

безразсъден авантюрист и те е научил на всичко. Да, защото и моят Феликс е такъв. Но какъв е смисълът да прекараш целия си живот в съжаление? Никога няма да има друга първа любов, но може да има други. Твоят Мишел — не ми ли каза, че някога си била влюбена в него? И че е нежен в леглото? Та какво друго може да иска една жена? Винаги е по-сигурно да обичаш по-малко, отколкото си обичана. Така не можеш да бъдеш наранена. Не, Жинет, трябва да се научиш да живееш с настоящето, точно като мен!

Разбира се Агнес бе права, а и винаги гледаше толкова практично на нещата. След като бе лишена от лукс и дори от удоволствия толкова дълго време Джини разбра, че сега цени живота много повече. Нямаше планове за бъдещето — нямаше място, където да иска да отиде, нито човек, когото иска да види. Тогава защо да не остане тук, в тази атмосфера на почти лудешко веселие? Защо не се порадва малко на живота за разнообразие? Какво значение имаше?

Тя се чувстваше неспокойна и се носеше безцелно по течението на събитията. Чувстваше, че обича Мишел, да, когато се сетеше за него, но не беше влюбена. И след като Джини бе „открита“ от космополитанското общество на Мексико Сити, тя намери все повече почитатели. Мъже, които се кълнях, че я обожават и биха дали живота си за една целувка. Мъже, които ѝ предлагаха всичко, абсолютно всичко, ако се съгласи да ги приеме за любовници. Сега, след като вече не можеше да бъде манипулирана от силния пол, нейната женственост излезе на преден план и тя откри колко лесно може да води мъжете за носа — да ги използва и да ги кара да играят като марионетки по свирката ѝ. Дори като девойка Джини винаги бе голяма флиртаджийка, а сега, като жена, тя осъзна властта, която подобно умение ѝ даваше. Би заменила всичко това, за да си върне Стив, но той бе мъртъв. Всичко се бе случило толкова внезапно, толкова неочаквано — тя бе открила какво всъщност е любовта само за да я загуби почти веднага след това.

„Какво значение има?“ — това бе често повтаряща се фраза в мислите ѝ. Като Агнес, Джини щеше да се научи да се наслаждава на живота, да се възползва от преходните му удоволствия, докато имаше тази възможност. „Утре“ не значеше нищо, когато нямаше за какво да живееш.

По внимателното настояване на Мишел, Джини бе написала дълго и доста мъгляво писмо на баща си. В него се казваше само, че е женена за Стив Морган.

„Скоро след това открих, че го обичам“ написа тя, като подбираше внимателно думите си. „Мисля, че все пак и той бе влюбен в мен. Всъщност не бе толкова лош, за какъвто го мислехме всички отначало, и понеже искрено вярваше в Хуарес и в революцията.“ Тя продължаваше с това, че е овдовяла. Обясняваше, че след това срещнала граф Д'Арлинжан и сега живеела в Мексико Сити, под покровителството на принцеса дьо Салм. „Моля ви, не ме карайте да се връщам все още“ добави тя. „Тук е много весело, има дипломати от всички краища на света и някои от най-богатите хора от Куба и Западна Индия са тук на почивка. За мен всичко е ново и вълнуващо и аз имам нужда да забравя. Не бива да се тревожите.“ Замислено, като гризеше края на писалката си, Джини бе добавила, че не се нуждае от пари, понеже имотите, които ѝ оставил съпругът ѝ, я направили доста заможна. Джини се намръщи замислено. Все пак това бе истина. Документите бяха изготвени и подписани, а парите бяха на сигурно място в някоя банка. Тя си спомни с внезапна остра болка, че Стив бе направил завещание, с което оставяше всичко на нея. Но оттогава не си бяха говорили и тя знаеше само, че той притежава някакво ранчо край Монтерей.

„Може би когато всичко това свърши, ще отида да живея там. Ще стана отшелница и няма да имам нужда от никого.“ Но междувременно течеше животът, който трябваше да преживее отново.

Джини изпрати писмото си и се надяваше, че баща ѝ и Соня ще разберат. Мислеше, че трябва да пише и на дон Франциско, все пак той се бе държал толкова любезно с нея. Но какво можеше да му каже? Как можеше да му обясни какво се е случило и да очаква той да я разбере? Накрая писа на Реналдо, който бе неин приятел. Поне с него можеше да е честна. Каза му почти всичко — почти, защото все още имаше неща, които още не бе в състояние да разкаже. Но му каза директно, че за щастие е била „спасена“ от свой приятел от детинство от Франция и сега де факто бе негова метреса. „Вероятно ще бъдеш шокиран, мой най-скъпи и добри приятелю, но аз се чувствах толкова изгубена и празна. Почти не ме интересуваше какво се случва с мен. Като момиче бях малко влюбена в Мишел, а и той се държи мило и добре с мен.

Предполагам, че съм толкова щастлива, колкото мога вече да бъда. Ако има някакъв начин да съобщиш това на дон Франциско, без да го разстройваш твърде много, ще ти бъда благодарна. Предполагам, че съм твърде страхлива, за да се срещна лице в лице с него след всичко това. Имам чувството, че всички имат ужасно мнение за мен. Но искам ти да знаеш истината, колкото и да е горчива.“ Сякаш ѝ бе хрумнало по-късно, като че излязло насила изпод перото ѝ, тя бе добавила най-отдолу с почти нечетливи драскулки: „Обичах го, Реналдо. Само ако можех да му го кажа.“

След като страната бе в такъв безпорядък, пощенските служби бяха в окаяно състояние. Въпреки това Агнес взе писмото и обеща, че някак ще успее да го изпрати.

— Не очаквай отговор твърде скоро, любов моя — предупреди я принцесата. — Той може дори да не е там — провинцията е почти изцяло в ръцете на хуаристите и повечето земевладелци са избягали на безопасно място, освен ако самите те не са поддръжници на революцията.

Но поне писмото бе написано и Джини се чувстваше малко по-добре.

Когато граф Д'Арлинжан се върна, той откри любовницата си весела и жизнерадостна, най-харесваната жена в града. Канеха я навсякъде и тя настояваше той да я води. Дори му се закле, че му е била вярна.

— Мишел, скъпи, та ти ми липсваше. Мислиш ли, че някога мога да забравя какво направи за мен?

— О, по дяволите — изстена той — не искам от теб благодарност, Жинет! Аз открих, че постоянно мисля за теб!

— И аз си мислех за теб. О, Мишел, прегърни ме. Моля те, не бъде ревнив, когато нямаш повод за това!

Той забрави всичко в ръцете ѝ. Отново се чувстваше безнадеждно влюбен. Преди — да, и тогава я бе желал, но по начин, по който един мъж желае жена, която иска да направи своя съпруга. Сега тя бе негова метреса. Прекрасното ѝ тяло, същото това тяло, от което толкова много мъже се бяха възползвали и поругали, сега бе само негово. А дали бе така? Той можеше да забрави ревността си само в прегръдките ѝ. Колкото повече я имаше, толкова повече я желаше — тя не приличаше на нито една от жените, които бе имал преди това.

Младият граф, който бе един от най-желаните ергени, сега зарязва всичките си други любовници и разпространи тактично новината, че той е покровителят на мадам Дюплеси. Не харесваше името, което Джини си бе избрала, защото му напомняше, както и на нея, на някогашна известна френска куртизанка. Но както обикновено тя само се бе засмяла присмехулно.

— Но защо не? Аз съм куртизанка. Онази вечер в театъра чух една стара жена да прошепва на приятелката си: „Виж — *la cortesana!*“ Не ме поглеждай така, аз нямах нищо против! Не си ли щастлив, че съм твоя?

Да, щастлив беше. Трябваше да го признае. Гордеше се, че го виждат с нея. Обаче това бе гордост, примесена с ревност, когато виждаше завистливите и възхитени погледи, които им хвърляха. Тя сякаш изобщо не бе онази Жинет, която познаваше и в която се бе влюбил толкова страстно някога. Бе друга. Но жена, Диец, да! И това, което изпитваше сега като постоянна болка в слабините си, бе желание. „Аз съм напълно обсебен от нея“ помисли си той мрачно и после в прегръдките ѝ забравяше всичко, освен удоволствието, което му доставяше тя отново и отново и щеше да продължи, докато той можеше да я издържа.

Самата Джини не бе толкова сигурна как се чувства в различните моменти. Тя обичаше Мишел — да, наистина — дотолкова, доколкото вече бе способна да обича, когато и да било. Но освен това бе започнала да се наслаждава на откритото възхищение на другите мъже, на погледите, които ѝ хвърляха, на мисълта, че може да упражнява такава силна власт над тях. Когато Мишел замина, той ѝ липсваше, понеже с него се чувстваше в безопасност. Той бе като здрава кула, на която можеше да се облегне, понеже бе слаба и уплашена. А сега, когато тялото ѝ отново се бе наляло, страхът бе изчезнал, а съзнанието ѝ се възстановяваше, тя вече не бе толкова сигурна какво иска всъщност. Мишел бе ревнив, макар че се опитваше да не го показва. Когато пристигаха цветя или малки подаръци за нея, той бе бесен. И все пак тя се бе научила да го кара да забравя гнева си. Толкова бе лесно.

Макар че граф Д'Арлинжан сега бе официално прехвърлен в Мексико Сити, Базен не го оставяше без работа като негов доверен куриер. Постоянно го пращаше къде ли не — по френските укрепления

или на огледи за проверка. Където отидеше Базен, Мишел трябваше да го придружава. И затова имаше вечери, когато Джини, вместо да си стои сама вкъщи, приемаше покани, макар че винаги нарочно отиваше с Агнес и никога не я виждаха насаме с някой мъж, освен с Мишел. Ако той ѝ се скараше, тя започваше да се цупи.

— Но ти винаги си толкова зает! Винаги си на разположение на маршала. Какво трябва да правя аз? Трябва ли да се откажа от всичките си приятели? Не ми ли вярваш? — и той никога не можеше да каже, че не ѝ вярва.

При един от тези случаи, когато Мишел трябваше да отсъства два дни, Джини отиде на един частен бал с маски в двореца. Императрица Карлота току-що бе заминала за Франция с тайна мисия при император Луи Наполеон. Трябваше да ободрят горкия дон Максимилиано! И освен това, новините бяха много лоши и ставаха още по-лоши — имаше слухове, че френските войски скоро щели да напуснат Мексико. Защо да не се повеселят, докато добрите времена още не бяха свършили?

Бе разгарът на лятото — лято, което бе започнало рано през тази 1866 година. Тук, в Мексико Сити, човек можеше да се чувства изолиран от всичките боеве, които се водеха навсякъде, както и от всички неприятни слухове, които вървяха ръка за ръка с тях.

— На този прием няма да бъдат поканени много хора — прошепна Агнес на Джини, докато обмисляха тоалетите си. — Само каймакът на обществото, скъпа моя! Съветниците на Макс — някои от богатите мексиканци, които още не са избягали от напеченото положение. И разбира се, най-красивите офицери и *corps diplomatique*. Как ще се забавляваме!

Агнес бе в най-веселото си и безгрижно настроение, а самата Джини — изпълнена с предизвикателство, се съгласи с лудата идея на приятелката си.

— Хайде да шокираме всички! Ще отидем такива, каквито сме — искам да кажа, каквито сме в действителност. Чакай да помисля — да, сетих се! Нали знаеш как си шушукат зад гърба ми, че като се оженил за мен, Феликс ме измъкнал от цирка. Е, това е истина и аз не се срамувам от нея! Ще отида като циркова ездачка, а ти, любов моя... — тук Агнес присви очи и погледна Джини преценяващо. Изведнъж очите ѝ заблестяха. — Сетих се! Но дали ще имаш смелост? Трябва да

отидеш като циганка — танцьорка. Колко пъти са ти казвали, че приличаш на gitana?

Джини започна да се смее неудържимо.

— Е, трябва да ти кажа, че тази идея ми харесва много повече, отколкото да отида като soldadera! Ще ми бъде много неприятно да нося отново такива парцаливи дрехи! О, Агнес, на теб наистина ти хрумват такива шури идеи!

— Но съгласна ли си? Ще го направим ли?

— Да, естествено. Само се надявам горкият Мишел да не реши да се появи изневиделица един ден по-рано, понеже никога няма да ми позволи! Знаеш колко съпружески се държи напоследък!

— Но той не ти е съпруг — рече Агнес лукаво. — Не те притежава и е крайно време да разбере това!

След това месеци наред говореха за този бал с маски. Какъв невероятен скандал, шепнеха по-старите, консервативни членове на обществото. Другите само се засмяха и казаха, че било очарователно. Колко различно от обикновените, скучни неща по времето на Карлота! И разбира се, добавяха те (най-вече мъжете), другите жени завиждали, задето скучните им костюми без капка въображение били надминати от два съвсем прости.

Както бяха планирали, Агнес и Джини се появиха по-късно, и то сами. Придружителите им тази вечер щяха да ги чакат в двореца и те двечките им бяха обещали да не закъсняват много. Загърнатата с дълга пелерина и в една наета карета, Джини бе започнала да се смее неудържимо, когато тежковъоръжените френски стражи на първата врата отначало не искаха да ги пуснат.

— Вие сте... от артистите? — запита ги младият сержант и се намръщи, докато разглеждаше внимателно поканите им. — Но на нас никой не ни е казал...

— О, имате предвид музикантите? — рече Агнес дьо Салм сладко, като се наведе напред така, че качулката на пелерината леко откри лицето ѝ. — Но те са с мен, сержант! Гарантирам за тях!

— Винаги вземаме собствените си музиканти навсякъде с нас — промълви Джини, като се усмихна невинно на объркания младеж.

Той се изчерви, като поглеждаше от едната към другата. Тези дами! Накрая разпозна принцеса дьо Салм, но не и другата жена с нея. Очевидно бяха намислили някоя лудория, но той се примири с факта, че не може да направи нищо по въпроса. Нека пазачите на входа за двореца да се тревожат за това! Той отстъпи назад с отривист поздрав и им махна да вървят, като проклинаше късмета си, задето точно тази вечер се падаше да е дежурен. Изглежда винаги пропускаше забавленията!

Мосю Елоан, някогашен придворен музикант и сега един от най-приближените на Максимилиан, се суетеше зад издигнатия мраморен

подиум, като се приготвяше за вечерното представление. Дребният белгиец не бе особено доволен от дебелилото италианско сопрано, което трябваше да изпее няколко избрани арии, но при толкова кратка подготовка, кой можеше да очаква нещо повече? Той само се надяваше, че гостите няма да покажат отегчението си прекалено очевидно, както бяха правили някои по-рано, дори в присъствието на Карлота.

Когато принцеса дьо Салм се появи внезапно през входа за прислугата, съпровождана от новата ѝ приятелка и постоянна придружителка мадам Дюплеси, мосю Елоан възкликна от изненада. Учудването му премина почти в шок, когато дамата с блестящи тъмни очи му прошепна замисъла си. Отначало той поклати глава.

— Non! Не, изобщо няма да стане! Какво ще каже принц дьо Салм? Ами графът?

Но горкият мосю Елоан беше безпомощен пред настояванията на тези две решителни млади дами.

Агнес дьо Салм отхвърли и последното му възражение с нетърпелив жест с ръка.

— Глупости, скъпи мосю Елоан! Знаете, че тези хора обичат да бъдат изненадвани! Да не искате да ми кажете, че предпочитат да слушат пискането на сеньора Гузи през следващия един час?

Гостите, подготвени за тягостно мъчение, започнаха да се поизправят и да се оглеждат любопитно, когато забелязаха облечените в ярки дрехи мексикански музиканти да излизат на подиума с китарите си.

Това не изглеждаше като типичните забавления, организирани от мосю Елоан. Всички знаеха, че вкусът му клони към Бах и операта — може би някой го бе убедил да наеме танцьорите от Teatro Imperiale!

Музикантите се наредиха, завесата се дръпна и се чу един всеобщ вик на изненада, примесена с шок. Агнес дьо Салм, облечена в къс костюм с пайети на циркова ездачка всъщност излезе с коня си на малката сцена!

В такт с музиката, добре обученото животно обикаляше внимателно в малък, стегнат кръг, а Агнес стоеше здраво на гърба му.

— Хопала! — рече тя внезапно и прекрасният арабски жребец скочи пъргаво и с лекота от сцената. Агнес препусна в лек галоп из огромната бална зала, докато тълпата се разделяше пред нея. Спря се точно пред изкусно резбования стол на императора и слезе от коня,

като се поклони скромно. Максимилиан, чието лице до преди малко бе мрачно, сега избухна в заразителен смях, което бе сигнал за буря от ръкопляскания и викове „Браво!“

— Скъпа принцесо — каза той сухо, като посочи един стол на усмихнатата Агнес — винаги можем да разчитаме на вас да ни забавлявате! Но кажете ми къде е прекрасната ви приятелка тази вечер? Нали няма да ни разочарова?

— Знаете, че не би направила това, Ваше величество — отвърна скромно Агнес. — Всъщност, моля погледнете към подиума, забавлението сега започва!

Завесата, която се бе спуснала отново, след като Агнес слезе от сцената, сега отново се бе вдигнала и Агнес каза меко:

— Voila!

Шумната глъч, настанала след шокиращото изпълнение на принцеса дьо Салм внезапно бе стихнала, когато музикантите подеха див цигански танц. Тази циганка, тази жена с разпуснатия си облак от ярки коси, облечена в прилепнала селска блуза с голямо деколте и яркочервена пола, която стигаше само до глезените ѝ, това не можеше да бъде изтънчената мадам Дюплеси. Но бе тя. Хвърли им един огнен поглед с познатите зелени очи, преди босите ѝ крака да започнат да се движат, все по-бързо и по-бързо, а полата се увиваше около краката ѝ.

Музикантите свиреха вихрено, а Жинет танцуваше като ангел. Не, прошепнаха някои жени помежду си, по-скоро като дявол! Тя сякаш не знаеше умора! Косата ѝ бе блестящ, огнен облак — понякога закриваше лицето ѝ, а понякога бе отхвърляна назад, докато тялото ѝ се движеше като клонка, люляна от вятъра. Тя сякаш променяше настроението си толкова бързо, колкото музикантите сменяха ритъма. Понякога излъчваше нега, упойващо, чувствено обещание. Като жена, топяща се за любимия си и жадуваща прегръдките му. А после ставаше изкусителка — възбуждаща, прелъстяваща, отхвърляща.

Един мъж — мексиканец със сини очи и руса коса, облечен в обшит със сребро сърмен костюм внезапно скочи на сцената, за да се присъедини към нея, когато музиката премина във фанданго.

Отново тръгна шепот. Полковник Мигел Лопес от имперската охрана, близък роднина на младата мадам Базен. Казваха, че бил довереник и приятел на императора. Каква изключителна двойка бяха, докато предпазливо се обикаляха един друг — ту влюбени, ту врагове.

И пак последваха шушукания. Дали младият полковник бе един от любовниците ѝ? Или само искаше да бъде? Какво ще направи капитан Реми, когато разбере?

Джини се усмихна закачливо на партньора си, докато гърдите ѝ се издигаха и спускаха от бурния ритъм. Започна да го примамва, като се дръпваше назад, когато той се приближеше твърде много, и му обещаваха всичко със страстните движения на хълбоците си, докато полите ѝ се отъркваха в него.

— Малка дяволица! — прошепна той, когато застанаха един срещу друг, а пръстите ѝ щракаха присмехулно над главата ѝ, докато го подмамваше напред. — Това ли си наистина под тази безстрастна маска на дама?

— А това ли е истинската ти същност, полковник? — подразни го тя, като отметна глава така, че косата ѝ го шляпна през лицето. — Любовник, а не войник?

— Не трябва ли мъжът да е и двете понякога, за да завладее някоя особено привлекателна жена?

— А сега сте галантен кавалер!

Тя се приближи плътно до него и тялото ѝ почти го докосваше, като се предлагаше само за една наелектризираща минута, преди да се отдалечи от него с въртене, а краката ѝ да затропат силно по земята.

Той я последва, а лицето му се изкриви от лека усмивка под тънките мустаци.

Нещо в наглата му самоувереност ѝ напомняше интригуващо и дразнещо за Стив. „Но той не е Стив — напомни си тя гневно. — Само лоша имитация. Единствено Стив можеше да ме накара да се изпълня с желание и да стана напълно безпомощна да му устоя само като ме докосне.“

Мигел Лопес прошепна:

— Знам каква жена си — страст и огън. Защо държиш всичко това скрито? Можеш да имаш всеки мъж тук заедно с богатството му в краката си. Престани да си играеш с мен.

— Ласкаеш ме. И ме обиждаш.

Тя направи малко, почти незабележимо движение към музикантите и Лопес, с очи, светнали развеселено, прошепна безгласно думата: „страхливка“ с устните си. По традиция танцът свършваше с най-страстната част. Но след като уж се бе отдала на

неговата мъжественост, точно когато щеше да се изплъзне, той я обгърна с ръце и я дръпна към себе си, целувайки я.

Пръстите на Джини се бяха сгърчили, когато той я пусна. Ако не беше очарованата им публика, щеше да издере лицето му, да изтрие това арогантно, самоуверено изражение, изписано на него! Но сега само го погледна смъртоносно и безгрижно сви рамене в посока на императора и гостите му, които бяха станали на крака и аплодираха. Отвсякъде се чуваха викове „Оле!“ и „Браво!“.

— Хайде, ще те заведа при Агнес, тя изглежда нетърпелива да говори с теб — повлече Лопес, като ѝ се поклони. Тя отново не се възпротиви, а му подаде ръка с принудена усмивка.

— Можеше и ти да ме целунеш — прошепна той, докато вървяха заедно през тълпата.

— Предпочитам първо да ме попитат — отвърна тя ледено.

— Тогава задължително ще го направя следващия път, когато се срещнем.

Нямаше време да му отговори, понеже я бе довел пред императора и тя правеше реверанс.

— Бяхте великолепна, мадам — каза Максимилиан, а воднистите му очи се спряха на гърдите ѝ. — Надявам се да ми направите честта отново да танцувате за мен — може би на някое не толкова публично място... — бе съвсем ясно какво искаше да каже и Джини си спомни с неудобство за някои слухове, че бил в натегнати отношения с жена си. Но сега нямаше друг избор, освен да се усмихне и да отвърне, че ще бъде очарована.

След това Агнес запляска с ръце и възкликна, че всичко е минало толкова успешно и че е било страшно забавно.

— Сега вече наистина дадохме на клюкарките повод да приказват. Виж ги как си шушукат!

Мигел Лопес се бе върнал при партньорката си, която и да бе тя, и Джини с благодарност се отпусна на един стол. Накрая започна да се пита какво ще каже Мишел.

Той бе бесен, разбира се. Само часове след завръщането му, му бяха разказали цялата история с обичайните доукрасявания. На него му се струваше още по-лошо, че Джини е стояла до края заедно с останалите гости и бе танцувала до зори.

— Боже мой! Не можа ли да помислиш за последствията? Вие с Агнес — колко сте безотговорни и двете! И сигурно си танцувала отново с полковник Лопес? Не си ли чувала каква репутация има той?

— А не си ли чувал каква репутация имам аз? — отвърна Джини гневно, ранена от това, което смяташе за незаслужена ревност. — Все пак ми викат *la cortesana*! Аз съм любовницата ти, скъпи Мишел — евтина жена, която буквално си взел от улицата. Не трябва да очакваш толкова много от мен!

— Джини! — той я гледаше като втрещен.

Тя изпита внезапно угризение, като видя побледнялото му, измъчено лице.

— О, Мишел, Мишел! Прости ми! Колко съм лоша! Не заслужавам добрината ти. Трябва да съм ти благодарна, а вместо това...

Тя си помисли, че ще я удари, но той само я стисна за раменете, а пръстите му се впиха в голата ѝ плът.

— Не искам твоята благодарност! — извика той и в същото време се питаше защо тя не трепва, защо не се плаши от гнева му.

— О, Жинет, Жинет! — рече той задавено. — Не виждаш ли, че съм се влюбил до уши в теб? Не ме интересува каква казваш, че си, нито каква си била. Не мога да попреча на чувствата си. Но ти си способна да ме подлудиш от ревност, не разбираш ли?

— Съжалявам, Мишел — повтори тя с тих глас. — Не исках да направя това. Не знам какво ми става понякога. Май просто съм се научила да не ме е грижа за последиците. Не съм ти изневерявала.

— Не, не и физически, може би! Още не!

В гласа му отново се усещаше гняв и го караше да трепери от емоции, които не можеше да овладее.

— Жинет, не разбираш ли? Ти си ме обсебила. Не мога да спя, не мога да ям, защото постоянно си мисля за теб, мисля за тялото ти, за докосването на устните ти. Ти си вътре в мен и аз съм толкова дяволски ревнив, че...

— Не, Мишел!

— Да, Жинет. Трябва да ме изслушаш, нека да го кажа. Да, аз ревнувам! И не само към твоята гълпа от обожатели — не, сигурен съм, че те не значат за теб много повече, отколкото аз! По дяволите, аз ревнувам от съпруга ти — мъжът, чието име те разплаква, името, което

викаш насън понякога... Това е като нож в сърцето ми! Бог знае, че си заслужил смъртта, заслужил си е всичко, което се е случило, но защо трябва споменът за него да застава помежду ни? Виждаш ли колко съм оглупял и полудял? Ревнувам от един мъртвец. Искам да изтрия спомена за него от съзнанието ти, както и от тялото ти. О, боже, само ако можех да съм напълно сигурен в теб!

Това бе вик от сърцето му и Джини се хвърли на врата му.

— Мишел, скъпи, моля те, недей! Аз не съм достатъчно добра за теб. Не исках да те направя нещастен!

— Но ти не ме обичаш, нали? Само благодарността те държи тук. Благодарност! Не виждаш ли, че щях да направя това, което сторих, при всякакви обстоятелства? Аз съм ти благодарен. Да, никога няма да забравя този ден, колко бе смела, как ми спаси живота като превърза раната ми и рискува своя. Именно аз съм ти длъжник — аз имам привилегията да съм твой любовник.

Тя започна да го целува нежно по лицето и както обикновено, той не можа да устои на желанието, което изпитваше към нея.

— О, каква си магьосница! — изстена той. — Напълно ме омая, аз съм сляпо влюбен в теб!

Отнесе я до леглото и едва изчака тя да свали халата, с който бе облечена. Но дори след като желанието му бе задоволено, измъчващите го мисли си останаха. Тя никога нямаше да бъде негова! Как можеше да я задържи?

Всичките им приятели, дори Агнес дьо Салм, бяха изумени, когато следващият месец годежът им бе обявен официално. Полковник Мигел Лопес, който продължаваше да преследва мадам Дюплеси с настойчивост на пантера, дебнеща плячката си, сега бе побеснял.

Том се довери на принцеса дьо Салм.

— Но това е нелепо! — извика той, крачейки напред-назад из малката ѝ гостна. — Та кой е чувал някой да се жени за собствената си метреса? Всички ще му се присмиват!

— Не мисля, че ще му пука — рече Агнес мило. — Според мен той е влюбен до полуда в нея. И все пак защо не? Тя има потекло, добро като неговото. Всъщност знам цялата ѝ история. Защо да не се ожени за него? О, хайде стига, Мигел, мъничкият ми — добави тя, като видя дивия блясък в очите му — много добре знаеш, че цялото ти влияние над Макс няма да може да попречи на сватбата им. Сега е

публична тайна, че французите се канят да се оттеглят. Само смели войници като теб — добави тя дяволито — и естествено наемници като мъжа ми, които водят войни, защото това е единственият им начин за препитание, ще останат да спасяват Мексико за императора. Мисли си само за войната — сигурна съм, че това ще се окаже по-малко неприятна тема!

Като се усмихна безгрижно, той седна до Агнес и я хвана за ръцете.

— Хайде, Агнес! Ти си ми била приятелка твърде дълго, за да ми откажеш сега. Защо не ни уредиш тайна среща? Добре, тя ще се омъжи за капитан Реми и ще стане comtesse. Мисля, че разбирам тази амбиция. Но аз я желая и мисля, че няма да ме отхвърли, стига само да се срещна насаме с нея. Няма нужда годеникът ѝ да разбира, никой няма да пострада. Давам ти честната си дума!

Въпреки закачките ѝ и яростното клатене на главата ѝ, той продължи да я ласкае и да я увещава.

— Ще видим... — бе всичко, което успя да каже Агнес, но след като прибави и полуусмивка към думите си, на него му олекна. И историята, която му разказа, след като го накара да се закълне, че ще мълчи като гроб, много го заинтригува. Почти колкото самата жена. Колко интересен живот е водила! Кой би си помислил! Той обаче бе твърдо решен да я има на всяка цена.

Френското отстъпление започна много постепенно през август. Като се чувстваше разкъсана на две в лоялността си, Джини не правеше много коментари, докато слушаше това, за което непрестанно се говореше около нея. За всичко били виновни Съединените щати, най-вече държавният секретар, който винаги е бил яростен противник на френската намеса в Мексико. И сега всъщност принуждавал френския император да отстъпи. Някои от френските офицери обсъждаха дали да подадат оставките си и да останат, за да се бият с наемниците от Австрия и Белгия, които също решиха да останат лоялни към Максимилиан. Самият император, страдащ от дизентерия, изглеждаше объркан, самотен мъж без Карлота. А за нея също се носеха слухове. Беше се срещнала с Луи Наполеон и Йожени, но те бяха отхвърлили молбите ѝ, докато тя плачела през цялото време. Ходила и до Ватикана, за да види Папата, отказвайки да се предаде. И тогава дойде мълвата за „болестта“ ѝ. За бурните обвинения, които бе

отправила към френския император, че искал да я отрови и че бил наел хора да я убият. „Горкият Макс!“ помисли си Джини. Какво лишеше да направи сега? Тя наистина го съжеляваше. Всъщност бе толкова добър човек. И обичаше Мексико. Какво щеше да се случи с него накрая?

Поради настояването на Агнес дьо Салм, Джини бе помолила Мишел да остане в Мексико възможно най-дълго. Колкото и да е странно, тя самата почти бе започнала да обича страната. Толкова много бе преживяла тук и все пак не всичко бе лошо. Столицата Мексико Сити бе весело място, макар че сега веселието изглеждаше прекалено крещящо и престорено. Все още имаше балове, вечеринки и маскаради, на които можеше да ходи, а и театърът бе винаги препълнен. Един или два пъти Джини всъщност бе танцувала пред публика на сцената, когато ѝ казаха, че приходите щели да идат за наемане на още войници и за закупуване на още пушки за имперските войски. Дори Мишел не бе посмял да мърмори много-много, понеже все пак бе за каузата! Напоследък изглеждаше малко по-уверен в нея и говореше за Париж и за живота, който ще водят там.

— Знаеш, че по душа ти си просто една малка парижанка — подкачи я той. — Помисли си колко ще са щастливи чичо ти и леля ти, че отново ще се върнеш при тях! И ми се ще да видя изражението на братовчед ти Пиер!

Мишел направи усилие да запълни активно дните си и я придружаваше навсякъде, когато бе в града, но отсъствията му бяха започнати да лаят по нервите на Джини. Тя мразеше мисълта за рисковете, които поема той, особено сега, когато хуаристките партизани бяха навсякъде и армиите на el presidente ги обграждаха все по-стегнато като стоманен пръстен. Хуарес бе в Чихуахуа, придвижваше се към Закатекас, за да разположи главния си щаб там. Джини чу отново името с болка. Какви горчиви спомени криеше този град за нея. Тя не можеше да спре да се пита какво бяха сторили напредващите хуаристки армии с къщата на дон Франциско. Никак не можеше да си представи този властен мъж да напусне къщата си, за да избяга или да се откаже от някаква част на огромното си имение. Ами Реналдо? Дали бе получил писмото ѝ? Тя не бе чула нищо нито за него, нито за някой друг.

Всички новини, които пристигаха, сякаш съобщаваха за победи на хуаристите. Порфирио Диас, когото Стив някога бе нарекъл свой

приятел, бе избягал от затвора в Пуебла и се бе върнат в провинция Оаксака, където сега предвождаше огромна армия. Тампико падна, после и Гуадалахара. Сега Вера Круз бе единственото пристанище, над което се вееше имперският флаг и дипломатическият корпус бе започнал бавно и незабележимо да се измъква от Мексико Сити.

През октомври Агнес дьо Салм пристигна мълниеносно при Джини с лоши новини.

— О, боже! Вече е потвърдено чрез трансатлантическа телеграма. Карлота е обявена за луда. Казват, че съвсем се е побъркала. Брат ѝ се грижел за нея в Мирамар.

— Но това е ужасно! — Джини бе още сънена след една бурна вечеринка, но новината я шокира. — О, горкият Макс! — извика тя. — Горкият, нещастен човек! Дали... мислиш ли, че сега наистина ще абдикира?

— Не знам! Никой не знае! — Агнес разсеяно поклати глава. — Опитват се да го убедят да направи това, но не мисля, че той разбира какво му говорят. Сигурно има чувството, че всички са го изоставили — след това със свойския си маниер Агнес добави енергично: — Затова съм тук. Дворът се мести в Оризаба. Всички сме поканени да останем в малкия дворец на Макс в Халапийя. Такова прекрасно, спокойно място! Трябва да дойдеш с мен, Джини! Горкият човек има нужда от време, за да си помисли, сигурна съм, и трябва да се чувства ограден от приятели. Хайде! Всички ще дойдат. Не можеш да останеш тук, в Мексико Сити, без никакви приятели!

— Но Мишел? Той отново замина за Дуранго, там наистина положението е лошо. А генералът е тук...

— Глупости! Мишел ще разбере! Вече говорих с маршал Базен и той прояви разбиране! Каза, че ще му обясни и ще го изпрати в Оризаба веднага щом се върне. И без това се канеше да прехвърли Мишел в Пуебла — сега там е най-големият гарнизон на французите, нали знаеш? И е само на няколко мили от Оризаба. Този път няма да ти позволя да ми откажеш, Джини!

Изправена срещу настойчивите молби на Агнес дьо Салм и нейното твърдоглавие, след като бе решила, че Джини трябва да дойде с нея, тя изглежда нямаше друг избор, освен да се съгласи. Агнес бе права. Мишел щеше да разбере, особено когато говореше с маршал Базен. Не можеше да остави бедния Макс да си мисли, че и тя е била

само една от ласкателките, жадна за покани в двореца само когато нещата вървяха добре. И често бе чувала колко било красиво в Оризаба, сърцето на tierra remplada.

— Е, много добре — рече Джини уморено накрая — ще дойда! Но трябва да ми оставиш време да си събера багажа и да напиша едно писмо на Мишел.

— Ще бъда в каретата си след два часа — предупреди я Агнес. — Трябва да побързаш, мила, защото искаме да пристигнем по светло, заради всички тези партизани, които се крият из планините. Макар че не бива да се тревожиш — добави тя безгрижно, вече стигнала до средата на стълбището. — Ще си имаме ескорт, разбира се!

Накрая, въпреки непрекъснатите подвиквания на Агнес към Джини да побърза, пътуването им се оказа ужасно бавно и спокойно. Принц дьо Салм вече бе потеглил напред с Максимилиан и останалия антураж, който включваше, както прошепна Агнес на Джини с пламъче в очите, онзи непоносим немски йезуит, отец Фишер. Джини се намръщи, понеже тя самата никога не бе харесвала кльоцавия мъж с черно расо. Още повече се подразни, като разбра, че Мигел Лопес ще бъде в ескорта им.

Агнес както обикновено изглеждаше в стихията си, околната от цял рояк млади офицери, които я обожаваха. Нейният ухажор в момента бе възхитителен млад австрийски хусар с безупречно бяла униформа, която изглеждаше така, като че никога не е виждала сражение. Накрая, понеже между тях имаше толкова много багаж, Агнес бе намерила две малки, открити карета за нея и за Джини.

— По този начин и двете можем да бъдем обкръжени от обожателите си — пошегува се тя, като се престори, че не забелязва студения поглед, който хвърли приятелката ѝ към красивия полковник.

Сякаш просто бяха излезли на някакъв пикник, помисли си Джини с раздражение. Имаше толкова много смях и весело бърбене, толкова често слизаха, за да се полюбуват на гледката. Накрая трябваше да спрат, за да пренощуват в Пуебла и единственото нещо, от което Джини не можеше да се оплаче, бе безупречното държане на Мигел Лопес към нея. Трябваше неохотно да признае, че все пак той е джентълмен. Наистина бе яздил до нея през целия път и ѝ бе помагал да слиза и да се качва в каретата при всяко спиране, но говореше само любезни баналности и комплиментите му бяха само вежливи, а не

дръзки, както преди. „Може би се е променил, може би вече не се интересува от мен — помисли си тя и се запита защо тази мисъл я накара да почувства толкова остро бодване в сърцето. — Наистина ставам ужасна флиртаджийка — упрекна се тя. — Сгодена съм за Мишел и ще бъда щастлива с него. Защо искам всеки мъж, когото срещна, да ме обожава?“ И във всеки случай, напомни си Джини, Лопес вече си бе опитал късмета с нея и тя го бе отхвърлила. Добре че той не смяташе да остава дълго в Оризаба!

Тръгнаха от Пуебла, загърнати с наметала и шалове заради сутрешния хлад, подкрепени от прекрасната закуска, осигурена от френския комендант. Преди да потеглят, тя бе чула френските рогове и бе видяла трибагреника да се издига на фона на изгряващото слънце. Боси дечурлига излязоха на пътя да помашат на войниците и да зяпат красивите дами в каретите. Пуебла имаше непревземаема крепост. Пуебла — градът на катедралите. Джини почти съжаляваше, че го напускат толкова бързо — щеше да е интересно да го разгледа.

Тя се обърна назад веднъж, за да види двата вулкана, които се извисяваха над двете крепости на града, а заснежените им върхове сега изглеждаха порозовели от изгряващото слънце. Попокатепетл — странни индиански имена, които трудно се помнеха и още по-трудно се произнасяха. След това Лопес дойде до нея и се наведе напред, за да я попита дали не ѝ е студено и дали се нуждае от нещо. Моментът на тъга отмина и тя отново се превърна във весела флиртаджийка, а очите ѝ се смееха и блестяха в отговор на духовитостите му. Не можеше да спре да си мисли колко е чаровен, когато не се опитва да докаже мъжествеността си. Почти се зарадва, че сега той бе до нея вместо Агнес. Поне познаваше страната, през която минаваха и можеше да опише какво има пред тях, да ѝ каже името на всяка планина и река.

Пътят приличаше на малки стръмни улеи, по които се движеха нагоре-надолу. Бяха тръгнали от високо, над нивото на облаците и сега започваха бавното, почти незабележимо спускане в *tierra templada*, с нейния по-топъл и по-приятен климат. Дамите хвърлиха наметалата си и дори се осмелиха да опитат глътка текила в малки, обковани със сребро бокали, които полковник Лопес извади. От време на време се спираха, докато малката група войници, които също ги придружаваха ги изпреварваха, за да проверят за следи от хуаристки партизани. И пак

по тази причина избягваха много от малките селца, през които иначе щяха да минат.

— Там има твърде голям риск да попаднем на засада — каза един от австрийците кратко. — И във всеки случай всички там поддържат хуаристите!

Пътищата изглеждаха невероятно тесни, но поне всичко бе зелено и по планините имаше цветя в изобилие.

— Но почакай, докато стигнем в Оризаба! — извика Агнес към Джини. — Там наистина е красиво. Ще откриеш, че никога не си виждала такава тропическа хубост! — тя се усмихна, когато видя, че Джини бе приела малък букет цветя от Мигел и ги бе затъкнала в шала си.

Натъкнаха се на върволица от дилижанси, охранявани от множество мъже и трябваше да се дръпнат отстрани на пътя, докато се разминат.

— Това е сребро от близките мини — обясни полковник Лопес. — Първо ще го закарат до Пуебла, а после войниците ще го върнат във Вера Круз.

— Мини, в тази част на страната? Това изглежда невъзможно — промърмори тя, като погледна красивото му лице.

Той ѝ се усмихна.

— О, да, защо мислите, че предците ми са дошли в Мексико? Злато, сребро, скъпоценни камъни — те са навсякъде! Но горките дяволи в мините се претрепват от работа. Индианците вече не искат да работят там долу, затова повечето време използват каторжници. Там пазим някои от хуаристките си затворници.

Той я погледна пронизващо, сякаш очакваше някакъв отговор от нея, но тя само сви рамене и се извърна. Защо да говорят за такива неприятни неща в такъв хубав ден? Поне веднъж войната изглеждаше като лош сън и тя не искаше да си мисли за това.

„Наистина е красиво, много по-красиво, отколкото можех да си представя — помисли си Джини. — Нямах представа, че Мексико може да има толкова красиви места, такъв контраст!“ Колко бе далеч от сухата груба земя на централна Месета, през която бе вървяла и яздила толкова много пъти при възможно най-лоши условия. Колко бе различно днес, да пътува толкова удобно и с такива приятни хора!

Когато наближиха Оршаба, Агнес настоя да пояздят с Джини, защото се била схванала в каретата.

Агнес бе облечена във виненочервен кадифен костюм за езда, извезан със сърма по краищата, и на коня изглеждаше наистина великолепно, като някоя млада Диана.

— Днес ти ще вземеш черната кобила — каза тя на Джини, — а аз ще взема белия жребец. — Очите ѝ се смееха. — Нека да покажем на тези мъже, че жените могат да яздят толкова добре, колкото и те.

Честно казано, Джини се радваше отново да се качи на гърба на коня. По настояване на Агнес тя дори бе облякла новия си, ужасяващо скъп костюм за езда, който Мишел бе поръчал специално за нея. Когато хвърли шала си настрана и остави Мигел да ѝ помогне да се качи на неподвижната черна кобила, Джини си помисли, че отново вижда едва овладяното пламъче на желание в очите му. Тя съзнаваше, че изглежда изключително добре.

Костюмът бе от бяла коприна и прилепваше плътно по тялото ѝ, като подчертаваше всяка подробност от нейното съвършенство. Единственият цвят, прибавен по нейно настояване, бе зелената кадифена лента, с която бе поръбен и която подчертаваше малката бяла шапчица, наклонена симпатично напред върху блестящата ѝ коса.

— Изглеждате като ангел. Истинско видение! — прошепна Мишел Лопес. Ръката му стисна нейната за момент, макар че след това бързо я пусна.

Както обикновено, Джини се почувства въодушевена от ездата. Искеше да се смее, да подкара коня си по-бързо и да усети вятъра в лицето си. „Да — каза си тя — бях твърде дълго в града. Именно това ми липсваше!“

Пътеката, която следваха, се разшири, докато се спускаха към Оризаба, сгушен под една планина със заснежен връх. Минаха покрай още хора, явно бегълци, някои от тях чужденци като нея. Всички изглежда бързаха, с цялата си покъщнина, натрупана върху каруци, теглени от волове.

— Приличат на плъхове, които бягат заради мълвата! — изръмжа един от белгийците. — Защо не почакаат, докато не построят железницата?

— Каква железница? Мислех, че тази от Вера Круз свършва в Пасо дел Мачо! — намеси се някой друг.

— Да, но добрите ни френски съюзници изпратиха инженерите си и сега бързат да построят железницата колкото е възможно по-скоро. Може би, ако имат късмет, ще стигнат до Пуебла не след дълго.

— Ако бог и хуаристите позволят! — изхили се един от другите мексикански офицери и Лопес се намръщи.

— Естествено, че ще я построят. Все пак за това се плаща с пари от сребърните мини. Собствениците им искат по-бърз и по-сигурен начин, за да пренасят рудата си.

— Но кой я строи? Мислех, че е трудно да се намери работна ръка в този край, понеже селяните отказват да се разделят със земята си, а земевладелците не пускат никой от крепостните си.

— А! — сви рамене полковник Лопес, като приближи коня си до този на Джини. — Боя се, че се използва пак каторжен труд. Но разполагаме с много затворници и сега, след като спряхме да езекутираме хуаристите, вместо това ги изпращаме на мините. Това е по-практично, ще се съгласите, а тежкия труд и бездруго убива доста от тях.

Той улови лекото потрепване на Джини и ѝ се усмихна.

— Какъв сте ангел! Да не би да изпитвате жал и към хуаристите? Бих искал да сте по-сърдечна и към верните си обожатели, мадам!

— Но полковник, наистина ли сте един от ухажорите ми? Толкова ме ласкаете!

— Вие си играете с мен — рече той с тих глас. — Ще ми се да можех да намеря ключа към сърцето ви, дори и да е само за миг.

— Може би нямам сърце — отвърна Джини, а очите ѝ посрещнаха предизвикателството му, без да трепнат.

— Въпреки жестокостта си вие имате дух, на който не мога да не се възхитя — рече Лопес. — Няма значение, може би ще дойде момент, когато ще почувствате поне малко топлина към мен. Аз съм търпелив човек.

— Много добре играете ролята си на галантен кавалер — рече тя хладно. И добави: — Не можем ли да яздим малко по-бързо? Не се ли вижда вече Оризаба?

— Търпение, petite, вече стигаме — един французин, приятел на Мишел, ги настигна и се ухили. — Уф, наистина става горещо, нали?

Мигел вече се бе върнал към държането си на галантен кавалер.

— Но няма смисъл да уморяваме конете повече. Спомнете си, че имението на императора в Халапийя е малко след Оризаба. Защо междуременно не се насладите на гледката?

Те минаваха покрай нещо, което изглеждаше като покрайнините на селце, зад което се простираше огромна овощна градина.

— Колко е красиво! Как се казва това село? — Джини изостана малко назад, за да чуе отговора му.

— Боя се, че това, *belle madame*, не е село. Това е част от имението на виконт дьо Валмес. След малко ще минем покрай високата каменна стена, която огражда двореца на виконта. Нали го познавате?

— Да не би да имате предвид онзи прегърбен човечец с бялата коса и големите мустаци? Онзи виконт? За който винаги казваме, че е като сянка на Макс?

Джини отвори широко очи от изненада и Мигел се изсмя доста саркастично.

— Именно! Точно той. Сега е прекалено зает да се прави на придворен, за да се грижи за това имение. Оставил е тази задача на жена си, която е доста млада и хм... активна, както се говори.

— Но това е невероятно — той да има млада жена. Красива ли е контесата? Винаги ли я оставя тук заключена и сама или тя идва понякога до града?

— А, най-после успях да разпаля женското ви любопитство! — засмя се Мигел. — Не мисля, че сте я срещала. Соледад не идва в Мексико Сити много често. Казва, че го намира твърде отегчителен. Обаче тук не може да се каже, че е затворничка. Намира си много занимавки, а и тази част на света си има собствени забавления, както знаеш.

— Престани да се заяждаш, Мигел! — Агнес ги бе настигнала, а лицето ѝ бе поруменяло и усмихнато. Тя се обърна към Джини. — Не, наистина! Той не би ти казал много за нея, защото ѝ е далечен роднина, нали така, Мигелито? Но ти ме познаваш, не изпитвам угризения да поклюкарствам! Нашата контеса е доста млада в сравнение със съпруга си, ако можеш да наречеш някого към четирийсетте млад, разбира се! И я смятат за привлекателна с пищните ѝ форми! А що се отнася до забавленията ѝ... — Агнес обърна засмените си очи към полковника, който имаше приличието да се

изчерви — това, което Мигел има предвид е, че не ѝ липсват ухажори. Повечето от тях са млади и доста привлекателни. Тя цени мъже с добро телосложение, може би поради майчинския си инстинкт, понеже никога не е имала дете. Недей да гледаш с такова любопитство, мъничето ми, сигурно ще я видиш в Халапийя. Тя ще бъде поканена на някой от приемите ни, уверена съм в това, макар че досадният ѝ стар съпруг е болен и лежи на легло в Мексико Сити, заобиколен от лекари! На контесата няма да ѝ липсва.

Всички избухнаха в смях от двусмисления тон на Агнес, дори и полковника.

— Ти си направо невъзможна, скъпа Агнес! — прошепна ѝ той и тя му отвърна с нагло изражение:

— Такава ли съм? Трябва да признаеш, че съм родена интригантка, нали така?

Той наклони глава към нея с особена светлина в очите — леко присвити и оценяващи намека ѝ.

Компанията, която стигна толкова безгрижно с конете до покрайнините на Оризаба, бе весела. Дори Джини почти не вдигна глава, освен, за да погледне жално, когато заповядаха на една опърпана, мръсна върволица от мъже, с крака, оковани във вериги, да влезе в канавката и да остане там, докато премине малката процесия.

— Нима тази окаяна сган строи железницата ви? — попита един от австрийците. — Е, това е част от нея и предполагам, че тези разтревожени на вид мъже са френските ви инженери! — отвърна друг офицер.

— Изненадан съм, че някой от тези хора има сила да вдигне и кирка, а да не говорим за тези тежки чукове! — каза Агнес, като потрепери. — Горките!

Джини продължи да се усмихва на нещо, което полковникът бе казал. Тя наистина не искаше да се тормози цял ден с мисли за мъже, които бяха оковани като животни и трябваше да работят в тази непоносима жегата! Чу как Агнес каза сприваво:

— Съжалявам ги, но ми се ще да не им позволяват да ни гледат толкова втрещено! Та те може би не са виждали жена от месеци насам и въпреки парцалите и оковите им, аз съм сигурна, че са доста опасни!

В този момент Мигел Лопес бе взел ръката на Джини и я целуваше.

— Вие сте опасната — промълви той. — Кой може да вини някого, че не откъсва поглед от вас?

— А вие сте прекалено дързък! — отвърна тя, но гласът ѝ не прозвуча гневно и тя се усмихна, като го каза.

Доволен, Лопес пусна ръката ѝ, но продължи да язди до нея през целия път до Оризаба.

Малкото имение на император Максимилиан близо до Оризаба бе точно толкова красиво, колкото го бяха описали на Джини — с лъкатушни потоци, големи стари дървета и изобилие от тропически лиани и цветя. И въпреки това, след като първата седмица отмина неусетно, тя усети, че е изпълнена със странно недоволство, сякаш се бе разболяла.

Все пак, като се изключи наистина красивата природа наоколо, с какво тук бе по-различно от града? Същите лица, същата безкрайна и пресилена веселба. Единствено императорът изглеждаше замислен и сериозен — вечно се съвещаваше с отец Фишер или с някой от генералите си. Още не бе решил какво да направи. Прекарваше времето си в мечтание като организираше пикници за отбрани гости или пишеше дълго време в кабинета си, като оставяше гостите си да се веселят до насита. И Джини усети, че се уморява от тази неспирна веселба.

Мишел още не бе пристигнал и тя нямаше никакви новини от него — нито ред! А що се отнася до Мигел Лопес, той постоянно бе до нея, не можеше да се обърне, без да го открие до себе си — ту дързък, ту хитър, саркастичен и чаровен. Приятелите им започнаха да приемат за даденост, че красивият полковник придружава мадам Дюплеси, където и да идат — независимо дали до Кордоба, за да посетят колонията от заселници от южната част на Съединените щати, или само до Оризаба, където сега бе пълно с чужденци и дипломати, които чакаха да видят какво решение ще вземе Максимилиан? Дали щеше да абдикира? Или да направи това, което искаше горката Карлота — да остане император на мексиканците без подкрепата на Франция? Щеше да е глупаво, помисли си Джини, ако той не си тръгне, изправен пред победите на хуаристите. Но човек никога не знае какво щеше да направи горкият Макс. Тя също бе започнала да го нарича така под влияние на Агнес. Да, горкият Макс — бедният, разколебан човек!

Агнес постоянно увещаваше приятелката си да се държи по-добре, по-радостно и да се усмихва по-често.

— Да не тъгуваш по твоя Мишел? Това ми се струва невъзможно. Нали не си влюбена в него?

— О, Агнес, разбира се, че обичам Мишел! Защо иначе ще се женя за него?

— Може би заради сигурността и заради титлата? — подхвърли ѝ Агнес малко заядливо. След това, като забеляза обърканото изражение на Джини, тя продължи по-внимателно: — О, хайде стига, мила! Моля те, недей да изглеждаш толкова тъжна! Нали сме тук, за да забавляваме горкия Макс? Защо не се оставиш и ти да бъдеш забавлявана? Хвани си любовник — може би имаш нужда от това. Винаги можеш да разчиташ на Мигел.

Наистина, винаги можеше да разчита на Мигел. Тя почти се умори да отблъсква атаките му. Той постоянно хващаше ръката ѝ, открадваше си целувки, ту ѝ се кълнеше в преданост, ту я кореше за студенината и жестокостта ѝ.

— Наистина ли се жениш по любов, красавице? — попита я той един ден, когато бяха излезли заедно на езда. — Или капитан Реми само замества някакъв призрак? Това ли е тайната причина за студенината ти?

— Какво искаш да кажеш? Винаги говориш озадачаващо, полковник!

Тя го погледна почти диво, а малките ѝ зъби бяха прехапали долната ѝ устна. Смехът му бе малко жесток.

— На кого, мислиш, повери Агнес писмото ти до Реналдо Ортега? Аз съм единственият човек, който има, така да се каже, „връзки“ в двата лагера, скъпа моя! Не ме гледай толкова гневно. Естествено, че го прочетох! Всички млади господа по тези земи са известни с това, че симпатизират на хуаристите. Откъде можех да знам, че не си шпионка? Естествено, тогава още не те познавах, нали така? Оттогава се постарях да науча колкото е възможно повече за теб.

— Ти... ти наистина си мерзавец! Какво се надяваше да спечелиш чрез всичко това, ровейки се из личния ми живот?

Разярена, Джини го гледаше, сякаш се надяваше да го убие с поглед. Вместо това думите ѝ само го развеселиха и той ѝ се усмихна, като разкри равните си бели зъби под тънките мустаци.

— Отива ти да се ядосваш! А в отговор на въпроса ти, аз исках... да кажем, да те опозная по-добре. Да, кой би си помислил, че известната, изискана мадам Дюплеси някога е обикаляла страната като пленница на опасен престъпник? Или че прелестите ѝ накрая са спечелили дори този страховит човек и той се е оженил за нея? И което е много по-интересно според мен, че дори не сте прекарвали сватбената си нощ заедно.

— Престани! — задъха се тя. — Какво очакваш да спечелиш с всички тези... разкрития. Много добре знам какво ми се е случило и реших да се опитам да го забравя!

— Всичко ли, *querida*? Дори вечната любов, в която си се заклела на съпруга си?

— Не намесвай и него! Какво се опитваш да постигнеш по този начин?

— Само исках да обясня защо те намирам толкова интересна. Знам, че си дама, това си личи по всичко. И все пак какво има отдолу, под това? Бе много интригуващо да разбере, че си била *soldadera* — ако ме извиниш за израза — малко момиче, на което са ѝ се струпали много неприятни преживявания. Питам се дали си толкова страстна, колкото изглеждаш, когато се оставиш във властта на дивата циганска музика? Дали си способна да се отдадеш напълно и безрезервно? Нали виждаш как ме измъчваш, Жинет!

Тя бе започнала да се взира в него с широки, неразбиращи очи, сякаш го виждаше за пръв път.

— Що за човек си ти? Никакви скрупули ли нямаш?

— Когато става въпрос за нещо, което желая — боя се, че нямам. Внезапно тя срита коня си отстрани и той скочи необуздано напред.

— Няма да слушам повече — извика тя през рамо. — Моля те, не си прави труда да ме преследваш повече!

Но той я последва, все още засмян.

— Ще видим, загадъчна моя, ще видим!

И така, полковник Лопес се канеше да нанесе смъртоносния удар, а от Мишел все още нямаше никаква вест.

Докато се обличаше доста неохотно за вечеринката на открито тази вечер, Джини усети, че се замисля колко дълго ще може да устои на постоянното ухажване на този човек. „Той трябва да е луд — помисли си тя. — Само като си представя какво е направил, за да

научи толкова много за мен. Това е само защото не е свикнал да му отказват, затова продължава да ме преследва.“

Тази вечер Агнес бе придружена от съпруга си, принц дьо Салм, и докато Джини слизаше по ниските каменни стълби, които водеха до осветените, украсени градини, тя видя, че Мигел чака с тях. Когато улови погледа ѝ, на лицето му проблесна обичайната му леко саркастична усмивка.

— Какъв късмет, че си имаш толкова предан обожател, скъпа! — рече Агнес на висок глас. — Нямахте изобщо да се забавляваш, ако само се мотаеш наоколо и чакаш Мишел!

— О, не бъди толкова жестока, да напомняш на това прекрасно видение, че си има годеник — възкликна Мигел пресилено. — Сигурен съм, че никой не може да я обожава колкото мен — той взе ръката ѝ и се наведе над нея, а устните му се забавиха доста, сякаш изгаряха кожата ѝ. — Нали ми обещахте валсовете, мадам?

Агнес и съпругът ѝ тръгнаха напред, а те ги последваха, за да се присъединят към свитата на императора.

Както правеше винаги, когато бе малко нервна, Джини пи твърде много шампанско. Когато танцуваха, Мигел я държеше твърде плътно и шептеше намеци в ухото ѝ, докато тя остана без дъх.

— Започвам да си мисля, че се страхуваш от мен? — прошепна той. — Или може би от себе си? Ти си по-голямо предизвикателство от всяка друга жена, която познавам, *mi alma*. Няма ли да ме оставиш да открия дали мога да разтопя това ледено сърце?

Чувството, че главата ѝ е празна, което получаваше винаги, когато пиеше шампанско, сега я накара да се засмее.

— О, хайде стига, полковник Лопес! Само си помисли колко ще си разочарован, ако наистина ти се дам толкова лесно. Тогава преследването вече няма да е толкова приятно, нали?

— Това означава ли, че наистина възнамеряваш да се предадеш по някое време? Или само че си играеш жестоки игри с преданото ми сърце?

За миг тя усети нещо като лошо предчувствие и каза тихо:

— Мисля, че вие сте този, който обича игричките. Малко ме плашите, да знаете!

Той се засмя очарователно, като я стисна през кръста.

— Това е добър знак, малка студенокръвна палавнице. Поне доказва, че не съм ти съвсем безразличен.

Тя не бе напълно убедена какво изпитва към предания, внимателен и да, красив полковник Лопес. Той не я остави дори за секунда през цялата вечер и по-късно, когато по изричната молба на императора Джини свали обувките си и танцува до басейна, тя все още усещаше очите му върху тялото си. Те сякаш я наблюдаваха и чакаха. Но какво искаше той, освен да прибави още едно завоевание към вече внушителния си списък?

По-късно бе съвсем честен с нея, когато я грабна дръзко в прегръдките си след края на танца и я понесе, увита в наметалото му, сякаш бе награда на някой средновековен рицар, въпреки съпротивата ѝ и протестните ѝ викове.

— Полковник Лопес... Мигел, съвсем ли си откачил? Пусни ме! Къде ме водиш?

Гласът му този път прозвуча напълно сериозно:

— Тази вечер, независимо дали си знаела това или не, ти танцува за мен, querida. Усещаше очите ми и тялото ти ми се предложи — възбуждаше ме и ме предизвикваше. Тази вечер най-последно ще приема предизвикателството!

— Недей! Спри! — тя се бореше яростно, но той само се засмя. — Съзнаваш ли какво ще причини това на репутацията ми? Знаеш, че всички гости, всичките ни приятели видяха как ме носиш по този нелеп начин, сякаш съм...

Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато видя къде я води. Малката, изоставена лятна къща, която бяха открили един ден, докато яздеха. Тогаваше той казал много небрежно:

— Какво прекрасно място за любов! Виж, покривът е хлътнал и луната може да надзърта...

Той я внесе вътре и я положи на импровизирания диван, който бе направил там от възглавнички и меки копринени и кадифени завивки.

— Любовен диван за една прекрасна куртизанка — ти си подходяща награда за всеки султан в ориенталски харем, малка моя Жинет!

Тя се уплаши от решителността, която прочете на лицето му, докато той започна бавно да се съблича, както и от собствената си слабост в момента. О, само ако очите му бяха малко по-тъмно сини,

като буреносно небе, а косата му — чисто черна като на индианец! Да, тогава тя щеше да се хвърли върху него, подивяла от желание, колкото изглеждаше самият той. Защо трябваше винаги да си мисли за Стив, когато бе с друг мъж?

— Толкова си мълчалива. Не се страхувай. Малко цветенце, малка зеленоока циганко! — той се приближи до нея с тих пламенен глас и тя усети пръстите му по кожата си, които вцепениха началната ѝ реакция на отдръпване. „Той не бива да ме обсебва повече — помисли си тя диво. — Трябва, трябва да го забравя. Никога повече няма да го имам.“

И така, с нещо като изхлипване, Джини се отдаде на полковник Мигел Лопес — този озадачаваш, настоятелен мъж. Реакцията му, след като отново започна да диша равномерно, легнал тихо до нея, бе дори още по-озадачаваша за Джини.

— Значи все пак е истина. Ти си една от тях — родена куртизанка. Надявах се да си нещо различно, след като имаш такава необичайно минало, Жинет!

— Какво? — тя се надигна на лакът и се загледа неразбиращо в непроницаемото му лице. — Какво искаш да кажеш? Какво ти става сега?

— Какво ми става ли? Ами нищо! Освен, че не съм от тези мъже, които обичат да ги залъгват със заместители — механична и доста отпусната телесна реакция, докато разумът изобщо не се включва. Да — добави той яростно, като прехвърли крак върху нея, за да я задържи неподвижна — да, малката ми, аз, Мигел Лопес, познавам достатъчно жени, за да разбирам, че за тях, когато и разумът, и сърцето участват, макар и малко, това е най-важното. То добавя жар и страст към тази прегръдка. Но тази вечер в теб нямаше истинска топлина — танцът ти бе лъжа, както ѝ престорената ти страст!

— О! — възкликна тя гневно. — Но в такъв случай ти очакваш твърде много, полковник Лопес! Отвлече ме тук тази вечер, сякаш съм военен трофей! И аз ти се отдадох — не може да си очаквал нещо друго от жена, която самият ти нарече родена куртизанка! Твоята арогантност и самонадеяност са наистина непоносими!

— И аз намирам за непоносимо, че някъде в теб е скрита толкова много пропиляна страст, толкова много похабен потенциал, *chica*! Не,

не се опитвай да се освободиш още. Нека сега поне сме честни един с друг, а? Способна ли си на това?

Лицето му с неподвижна, подигравателна усмивка сякаш се бе надвесило над нея и тя се обърна настрани.

— О, Мигел, моля те! Какво повече искаш от мен? Да се насиля да изпитам нещо, което вече не усещам? Това ли искаш да призная?

— Признай истината, querida! Да, признай я на себе си, ако не на мен! Ти не си влюбена в капитан Реми. Ако беше, нямаше да напуснеш Мексико Сити и нямаше да играеш дразнещите си игрички с мен. Но обичала ли си някога истински? Способна ли си на това? Или мъжът ти те е накарал да не харесваш никой друг?

— Да! — извика тя диво. — Да, ако искаш да знаеш, ако ще ме измъчваш! Аз го обичах и все още го обичам. Това ли искаш да знаеш? А?

— Значи това е загадката ти. Може би трябваше да се досетя порано. Имаше достатъчно подсказващи улики, нали? Половината мъже в града бяха в краката ти, а ти си била влюбена в един призрак. А такъв ли е наистина? Сигурна ли си?

Тя го загледа втренчено, а лицето ѝ пребледня. Изведнъж започна да се бои ужасно, сякаш усети, че той ще ѝ каже нещо наистина ужасно, нещо, което няма да има сили да понесе.

— Какво има? Ти съвсем пребледня. Не искаш ли да чуеш добрата вест, която ще ти съобщя? — гласът на Мигел Лопес омекна, почти мъркащо жесток. — Трябва да си благодарна, че такъв мекушав човек като мен не може да понася да гледа как една красива жена страда. Подготви се за приятен шок, мадам. Съпругът ти е жив.

Тя продължи да го гледа втренчено дълго време и чуваше как думите отекват във вцепенения ѝ мозък.

— Съпругът ти е жив... жив...

Внезапно тя изпищя като в агония и започна да се бори лудешки под притискащото я тяло.

— О, боже! Не ме лъжи! Не, не и за това! Защо трябва да ме измъчваш по този начин? Казвам ти, че го видях как умира! Взводът за разстрел — видях го, видях го! Мислиш ли, че не ми се ще да не съм го видяла? Дори се молах и аз да умра. О, боже мой, ако не бях толкова слаба, щях да се самоубия!

— Но това щеше да е толкова жалко, малката! Помисли си за всичкият опит, който си натрупала. Помисли си каква радост ще е, когато отново се събереш с този образцов мъж! Само — гласът му стана по-бавен и замислен и тя зачака за по-нататъшния шок, който някак усещаше, че ще последва — само се страхувам, че вече едва ли му е останала много мъжественост. Боя се, че не се държим много добре със заловените хуаристи в затворите ни тук. Може би в този момент на него му се ще да го бяха екзекутирали!

Стив Морган бе жив само защото тялото му настояваше да оцелее. Бе толкова просто.

Спомняше си много малко от кошмарното пътуване, когато лежеше окован на пода на дилижанса и от време на време идваше в съзнание, за да се попита защо бе още жив. Малко след това бе изпаднал в делириум от болка и бе погълнат от трескав мрак, пронизван от време на време от проблясъци на нетърпима мъка. Веднъж светлината почти го заслепи, друг път някой се наведе над него, някакви ръце докоснаха гърба му, усилвайки болката и той чу със срам собственият си крясък да отеква в ушите му, докато тъмнината отново го погълна.

По-късно, когато тялото му започна да заздравява и Стив си възвърна леко способността да разбира, той осъзна, че се е събудил в мрак, по-лош от този на безсъзнанието. Бе в килия, сам, и крайниците му все още бяха оковани във вериги. Подът на килията сигурно бе каменен — беше студен. Единственото движение, което можеше да направи, бе да пълзи и дори за това нямаше достатъчно място, понеже килията едва стигаше, за да легне в цялата си дължина.

Опита се да си спомни какво се бе случило, защо бе тук, но се чувстваше твърде слаб, за да се напряга толкова и продължаваше да заспива или да изпада в безсъзнание. Веднъж, по време на първия ден на прояснение, някаква калаена чиния с помия, която дори не можеше да види, му бе пхната през един малък отвор долу на вратата. Чу някакъв глас да казва:

— Ако си жив, свиньо, най-добре яж.

Изведнъж се почувства страшно гладен. Усети неконтролируемото свиване на стомаха си, което подсказваше, че е празен, както и слюнката в пресъхналата си уста, докато допълзя до чинията и яде от нея като куче, без да може да мисли за нищо друго, освен за задоволяване на ужасния му, глождещ глад.

Той яде и после отново заспа, а след малко надзирателите дойдоха да го отведат, като го влачеха и бутаха надолу по слабо осветения коридор до доктора на затвора.

— Значи така, решил си да живееш, синеокият? Добре, че имаш здраво тяло. Заздравява добре.

Докторът бе кльоцав млад креол в униформа на имперската армия. Той се засмя доста презрително под тънкия си като молив мустак.

— Трябва да си ми наистина благодарен, задето спасих мизерния ти живот, да знаеш — продължи той, а дългите му пръсти натискаха полузарасналите рани по гърба на Стив. — Който те е подредил така, не си е гледал работата през пръсти. Би трябвало да си мъртъв, но ще живееш, за да работиш яко в сребърните ни мини. Войските ни имат нужда от пари! — посрещнат от мълчанието на Стив, младият доктор се засмя доста пискливо. — Трябва страшно да си ядосал за нещо френския полковник, който те доведе тук! Хуарист, жигосан с френската лилия — доста е иронично, не мислиш ли? Ами и ти си много озадачаващ за чужденец. Говореше на френски и на испански, докато лежеше в безсъзнание. Някой ден трябва да ми разкажеш цялата история — защо един образован човек е попаднал тук?

Това бе въпрос, който и Стив щеше да си задава с горчивина през следващите седмици. А после, след като съзнанието и духът му се притъпиха, му се щеше само да го бяха оставили да умре.

Мините бяха тунели, прокопани дълбоко в недрата на едни планини, с килии, изсечени в същите тези тунели, където спяха клетниците, осъдени да работят тук. Много от тях измираха. Нямаше слънце. Не знаеха дали е ден или нощ и бяха загубили всякаква представа за времето.

Оковите на ръцете и краката им бяха заварени за една голяма верига и когато ги извеждаха от килиите им да работят, те се претрепваха от къртовски труд в дълга, неравна редица, приковани един зад друг. Трима мъже, също съединени от общи окови, делеха всяка малка, мръсна килия, която бе не по-голяма от онази, в която се бе озовал Стив отначало.

За Стив Морган, който винаги бе имал доста голяма доза арогантност и гордост, тази жива смърт, където хората бяха доведени до нивото на зверове, бе най-трудна за издържане. С малодушие, което

с омраза откри у себе си, той мечтаеше за смърт, но тялото му насила го караше да приеме живота. Отначало се опита да възразява срещу някои от непоносимите условия, които им налагаха, но надзирателите на затвора бяха свикнали да се справят с проблемни каторжници и също като останалите той най-после се пречупи след постоянния бой, гладуване и престой в „карцера“ — една яма, където човек не можеше да стои прав, да лежи или да седи, а трябваше да коленичи с ръце, приковани за стената зад него.

Когато престана да се инати, го върнаха обратно на работа и тялото му изпълняваше всички необходими движения съвсем механично, докато съзнанието му се бе затворило и той почти престана да мисли.

Действителността бе мрак, който бе само малко по-светло черен от цвета на затворническата килия, където ги оставяха, когато свършеха работната си норма за деня. Мъждукащата оранжева светлина на фенерите или на факлите осветяваше напрегащите се тела, плувнали в пот, с постоянно отворени ноздри и усти, за да си поемат дъх. Камшиците на надзирателите, увиващи се около телата им, оставяйки белези по гърбовете, коремите и бедрата, им напомняха, че още са живи. Действителността бе постоянна агония — къркорещи, прегладнели стомаси, очи, които се свиваха и се затваряха, ако случайно зърнеха слънчева светлина „там навън“. Ако някой не стенеше и не викаше от камшика, надзирателите го биеха, докато започнеше да го прави или докато умреше. Тези животни, които преди са били мъже, нямаха имена. Обръщаха се към тях с „ти“, „куче“ или „измет“ и те приемаха това безропотно. Единственото освобождение, което можеше да очакват, бе смъртта и често някой затворник успяваше да се обеси с веригите си.

Една вечер младият доктор изпрати да повикат каторжника, когото продължаваше да нарича „ojas azules“ — синеокият. Като се чудеше само какво прегрешение е извършил този път, Стив бе доведен пред него, скоро след като лейтенантът бе приключил с вечерята си.

Видът на всички полупразни чинии на масата и мирисът на тютюн подейства на Стив като удар. Изведнъж се почувства страшно зле, щеше да припадне от глад и се олюля. Надзирателят го удари.

— Изправи се до стената, куче. Докторът не обича свини да го зяпат свини, докато се наслаждава на вечерята си.

Те го блъснаха в стената и той застана там послушно като животно, какъвто бе станал. Чу подигравателните, саркастични забележки на доктора само с част от съзнанието си.

— Жалко, че си паднал до такава степен. А при това някога бе доста красив екземпляр. Сега си не по-добър от другите — мръсен, свит от страх звяр. И все пак... — гласът стана по-бавен, сякаш замислен. Като облегна чело на хладната стена, Стив чу как докторът каза: — Можете да го оставите тук за малко. Аз ще бъда в безопасност, не се тревожете. Съмнявам се дали вече е способен на насилие.

И после чу тихото подхилкване на двамата надзиратели и си спомни за нещата, които бе чул да разправят за доктора.

По-късно, когато го бутеха и почти го влачеха, докато той се препъваше обратно към килията си, смехът и шегите на надзирателите се прибавиха към лудата, сляпа ярост, която бе започнала да пулсира в мозъка му.

— Защо бе толкова твърдоглав, синеокият? Много рядко докторът си харесва толкова някой от вас, свините! Само си помисли, можеше да се изкъпеш, да получиш чисти дрехи, свястно ядене. След колко време докторът ще те превърне в свой любовник, а?

Остатъците от гордостта и себеуважението му се бореха с глождещата болка в стомаха му и виковете на тялото му за оцеляване на всяка цена. Колко дълго бе стоял тук? Месец, два, може би три? И след колко щеше да се предаде, а духът му да е напълно унищожен? Или преди това докторът щеше да загуби търпението си и насила щеше да направи унижението му пълно?

Той потрепери в мрака и му се прииска да повърне от слабост, като си спомни онези меки, пълзящи по тялото му ръце, оценяващи „потенциала“ му, както се изрази докторът. Ако ръцете му не бяха оковани зад гърба му, Стив щеше да се хвърли върху мъжа и да размаже ухиленото му, противно лице в стената. Младият лейтенант трябва да е усетил това по някакъв начин, защото леко отстъпи, а усмивката му поизчезна.

— Много ми е неприятно да виждам такава хабене — промърмори той. — Ще видиш, че животът дори в такава адска дупка като тази може да е доста приятен, ако решиш да си го направиш такъв. Да, дори на мене ми е глухо тук. Аз съм доста префинен човек. Преди, когато живеех в града, обичах театъра, книгите, музиката.

Може би ще открием много общи неща, а? Ти си образован мъж, макар и да си голяма загадка.

Когато Стив не отвърна нищо, докторът сви рамене.

— Е, добре! Аз съм доста търпелив човек. Наистина мразя да вземам насила нещо, което накрая и бездруго ще получа. Няма нищо по-вълнуващо от една... хм... жертва, която сама те иска! — и отново се бе изхилил пронизително, като играеше по нервите на Стив.

Камшиците на надзирателите сякаш по-често падаха върху него през следващите дни. Помията, която им даваха за храна, ставаше все по-оскъдна, така че той постоянно беше гладен и отслабнал от липсата на вода, която също раздаваха по-рядко.

И тогава една вечер, когато го заключваха обратно в килията, надзирателят му каза на тръгване:

— Ей, синеокият, утре ще има нещо, което ще очакваш с нетърпение. Докторът те иска в кабинета си рано сутринта!

Тази нощ той се опита да се обеси с веригата между китките си. Уплашените викове на съкилийниците му, които се бояха от наказания, ако не го предадяха, накара надзирателите да дотърчат веднага и той прекара остатъка на нощта в ямата, а ръцете му бяха кръстосани и приковани за стената зад него.

Дойдоха рано, за да го изведат от килията. Вече почти не можеше да се държи на краката си, а мозъкът му бе твърде вцепенен, за да се интересува от подигравките им или от съдбата, която го очакваше.

— Какво има, свиньо? Искаш да ни оставиш толкова скоро? Нима смъртта е станала толкова изкусителна за теб, та я търсиш сам, а?

Те го замъкнаха на светлина, с черна качулка на главата му като осъден на смърт злодей и той започна да се надява с всичката си останала способност да мисли, че най-после ще го убият.

Но тогава го изправиха с разперени ръце и крака на жаркото, горещо слънце в двора на зандана и той започна да осъзнава каква смърт са му приготвили. Мокрите каиши, които бяха използвали, за да завържат оковите на китките и глезените му за кола, изсъхнаха бързо и той усети как тялото му се изпъва почти непоносимо с изгаряща, ослепяваща болка. Прекалено отчаян, за да може да направи нещо повече от това да изстене в началото, той започна да крещи, чак когато

мравките, привлечени от миризмата на прясна кръв, дойдоха да забият милионите си пипала в разкъсаната му плът.

Докторът излезе на светло чак след като виковете утихнаха и се превърнаха в задавени животински стенания от едно гърло, което бе твърде пресъхнало и прегракнало, за да може да издаде някакъв друг звук.

Той се загледа в измъченото повдигане и спускане на гърдите на затворника, което сега бе единственият признак, че човекът е жив и го сръга в ребрата с лъснатия си ботуш.

— Ти — помръдни глава, ако ме чуваш. Имам добри новини за теб — той видя едва забележимото помръдване и гласът му стана по-рязък и гневен. — Можеше лесно да си спестиш тази болка, *caballero*. Очаквах, че ще проявиш малко повече разум, като се има предвид, да, особено като се има предвид... Разбираш ли, аз знам кой си, дон Естебан. Защо не ми каза, че и ти си креол като мен? Толкова мразя чужденци! — ботушът отново скрита Стив в ребрата, този път по-болезнено. — Заслужаваш наказание — най-вече за глупостта си. Но всъщност съм тук, за да ти кажа, че очевидно имаш високопоставени приятели. Отново са ти спасили кожата. Извади си поука от това, ако можеш, и ще се справиш по-добре с работата на пътя, отколкото успя в мините. Ще строиш железница за французите!

Два дни по-късно Стив Морган, заедно с още петнадесет души, тръгна на дългия поход към Кордоба.

Откри, че да се строи железница под ръководството на двама френски инженери е несравнимо по-добре от вечната тъма на мините и користното внимание на младия затворнически доктор. Все още имаше надзиратели, които използваха на воля камшиците си, но дори те изглеждаха в по-добро настроение под небето и предпочитаха да прекарват повечето време под сянката на продоволствения дилижанс, докато каторжниците работеха на слънцето.

Слънцето! След като очите му свикнаха с ярката светлина, Стив имаше чувството, че не може да му се насити. Те работеха на открито и спяха под звездите, дори когато валеше из ведро. Но човек все пак можеше да усети свежия въздух, мириса на прясно окосено сено, аромата на гозби... Даже яденето тук бе много по-добро, понеже французите смятаха, че едни добре нахранени мъже можеха да вършат повече и по-добра работа от изгладнели животни.

Работеха непрекъснато от изгрев до залез, сякаш се надпреварваха с времето, все още приковани един за друг с верига на крака. Но поне бяха на открито и бавно осъзнаваха света наоколо — свят, от който преди се чувстваха откъснати.

Част от разума на Стив Морган, която го бе държала вцепенен и затворен за реалността, започна да се отваря отново, когато започна пак да се чувства като човешко същество, което може да мисли. Можеше дори да мисли за бягство.

Идеята започна да го обсебва, но заедно с примирението той се бе научил и на търпение. Гледаше постоянно нарастващия поток от бежанци към Вера Круз, когато успяваше да различи нещо от потта, която се стичаше в очите му, и понякога имаше късмет да дочуе френските инженери да си говорят за войната и за това колко зле вървят нещата. Съвсем случайно научи, че било октомври.

Железницата, която щеше да минава край Оризаба, сега се пазеше от френски и мексикански войски, откакто имаше слухове за партизанска дейност в околността. Един ден мръсните, парцаливи каторжници бяха събрани накуп под пушките на надзирателите, когато самият император дойде да види как върви работата. Току-що пристигнал в Оризаба, след като чул трагичната новина за душевното разстройство на жена си, Максимилиан имаше мрачен и умислен вид, а златистата му брада се вееше на вятъра. Колко още сапунената му империя можеше да устои на непрекъснато напредващите войски на хуаристите? Дори надзирателите обсъждаха това и Стив чу имена на градове, където са се водили битки и са били спечелени. Имената на хуаристките генерали изведнъж бяха станали известни. Жадният му ум попиваше всичко, дори когато външно не се държеше по-различно и вече не избухваше гневно и предизвикателно. Не можеше да рискува да го пратят обратно в мините! Затова приемаше камшика, подигравките и обидите и още по-лошото усещане вечер, че е окован като животно. Защото сега знаеше, че не е животно. Вече бе минал през онзи етап на черно, празно отчаяние и вцепененост и започваше да мисли. Питаше се кой ли го е изпратил тук и защо. Дали не бе Девери онзи „влиятелен приятел“, за когото бе споменал докторът на затвора? Или дядо му бе открил къде е? И ако е така, защо бе още тук?

Работата, която вършеха, колкото и да беше непосилна, бе заякчила мускулите му почти невероятно. Каторжниците работеха и се

пържеха под слънцето — голи от кръста нагоре, а напрегнатите им мускули изпъкваха по голите им, нашарени с белези гърбове. Нямаше време да мислят и премислят съдбата си, нямаше време да се спрат, докато слънцето светеше и имаше още работа. Подчиняваха се сляпо на заповедите, като знаеха, че ако се забавят или препънат, отгоре им ще се стовари камшика. Да строят железница за проклетите френски нашественици. За да пренася по-бързо запасите и амунициите им, да откарва среброто от Вера Круз и да донесе повече пари, с които да плащат на имперските наемници.

„Само ако можех да намеря малко динамит“ мислеше си изтощено Стив, когато трябваше да е заспал. „Само ако можех да видя сред тези каторжници някой, когото познавам! Ако, ако, ако!“ Той отново усети чисто физическото напрежение и умора да подтикват ума му към някаква безнадеждна примиреност. Какъв шанс имаше да избяга, когато всяка вечер ги сковаваха един за друг, най-често и за дърветата, като добитък? И когато денем железницата се пазеше толкова строго от въоръжени войници? Сега строяха върху владенията на виконт дьо Валмес, който бе дал великодушното си разрешение и ивицата земя минаваше покрай пътя, който водеше към Оризаба. И какъв шанс имаше някой да го разпознае, когато бе почернял от слънцето, мръсен и парцалив, брадясал и обрасъл, точно като останалите? За всеки случай, когато работеха покрай пътя, винаги ги караха да влизат в канавката, докато някоя голяма върволица коли минаваше с тропот, като вдигаше облаци прах. Изтънчените, уважавани хора, които пътуваха вътре, не биваше да оскверняват очите и носовете си с тази затворническа паплач!

Горчивината се вливаше в душата на Стив Морган както оковите, които носеше на краката и ръцете си. Със способността му да мисли се върна и паметта, а с нея и омразата. Той проклинаше съдбата си и обстоятелствата, които го бяха довели тук.

На третия ден, след като железният път се изви отвъд покрайнините на Оризаба, те бяха започнали да правят подпорки, когато им наредиха да влязат в канавките, полупълни със застояла, мръсна вода.

Френските инженери се качиха отстрани на пътя, за да видят по-добре редицата от карети, която мина, ескортирана от войници на коне с безупречно чисти, блестящи униформи.

— Още гости в императорското имение в Халапийя — промърмори мъжът на име Леду на другаря си. Наскоро пристигнал от Мексико Сити, той бе източникът на всички най-нови клюки и скандали. — Този път има някои хубави жени, за да разведряват горкия дон Максимилиано! Може би ще го убедят да остане.

— Това не е ли принцеса дьо Салм? Виждал съм я преди, но кое е онова прекрасно видение, което язди на черния кон? Онази в бяло, с полковник Мигел Лопес от наемниците. Боже мой, каква коса! И какво тяло — продължи мъжът с по-тих глас.

Застанал до кръста в мръсната, воняща вода, усетил как кръвта започва да пулсира бясно в главата му, Стив Морган вдигна поглед, втренчи се като останалите и видя съпругата си. Отдавна не си бе мислил за жена — тази нужда бе заменена по-належащия инстинкт за самосъхранение, но сега безсилието се стовари върху него като смазващ удар. За един лудешки миг нуждата да живее бе заменена от желанието да убие! Джини! Джини, която се смееше, а красивият Лопес целуваше ръката ѝ. Джини с блестящите зелени очи, облечена в бяло като девица или младоженка. Джини, която се бе погрижила за живата му, бавна смърт, понеже взводът за разстрел щеше да е прекалено бърз и милостив. Сега бе сигурен в това. Без да се замисли съзнателно, издаде някакъв гърлен звук и щеше да се хвърли напред, ако не бяха оковите, които го държаха и бързото движение на мъжа, който стоеше от дясната му страна.

Той почти не чу дрезгавия му, настоятелен шепот:

— За бога! Нали не искаш всички да ни избият с този камшик? Какво ти става?

Той остана неподвижен и задиша тежко като човек в плен на лош сън. Мразеше я.

Агнес дьо Салм се загледа към затворниците и каза нещо с жалостив, доста висок глас. Джини продължи да се усмихва на полковник Лопес.

— Това е мадам Дюплеси. Никой не знае откъде се появи, но казват, че е френска куртизанка. Можете ли да познаете, че всъщност е сгодена за граф Д'Арлинжан.

— Може би тя е от онези жени, които вярват, че трябва да имат повече от една струна на цигулката си! — французинът, който бе заговорил, се изсмя проташки.

Разговорът им проникна неясно до червената мъгла, в която плуваше мозъкът на Стив Морган. Той видя как ездачите изчезват в един облак прах и после им заповядаха да се върнат пак на работа. Продължи да крачи с останалите, а движенията му бяха бавни и механични, като едва си спомняше, че трябва да отвърща на камшика със стон.

— Какво ти става, американецо? Да не би накрая да си слънчасал? — единствената причина, поради която французинът си бе направил труда да демонстрира някаква жал бе, понеже този човек имаше сини очи и все пак бе с европейски произход.

Стив поклати глава, без да смее да отвори уста, да не би да изкрещи гласно от безсилие и гняв.

Джини! Да отиде толкова далеч, за да му отмъсти. А някога той дори бе започнал да я обича! „Глупак! Идиот!“ Далечното ехо от думите на Консепсион се върна отново като остен. Мадам Дюплеси... френска куртизанка... Колко далеч бе стигнала, откакто се бе оженил за нея толкова набързо. Беше се оженил за нея! Това наистина бе смешно. Тя бе негова съпруга, но сега отново е намерила френския си граф и се е сгодила за него. Бе накарала да изпратят Стив тук и сега щеше да заповяда да го убият, за да може да се омъжи повторно. Колко ли му оставаше? Тя се бе заклела да го накара да страда, колко добре си спомняше това! Несъмнено искаше той да продължава да страда колкото е възможно по-дълго. До сватбения ѝ ден може би и после щеше мирно и тихо да се отърве от единия съпруг, за да се ожени за другия. Колко бе неотклонна в решимостта си да му отмъсти. Поне в това...

Дъждът, чакал от дълго време, се сипеше поройно една вечер, десетина дни след това, като мокреше до кости окованите, треперещи мъже и отмиваше праха, само за да го замени с кал. Какво значение имаше? Трябваше вече да са свикнали с тези внезапни бури и ако валеше през нощта, на сутринта със сигурност бе слънчево. Въздухът бе чист, а на тях им миришеше на мокра пръст, докато работеха.

Стив почти се радваше, че има извинение да не спи, понеже се боеше, че убийствените кошмари може отново да го споходят. Докато другите се свиваха на две с колене, прибрани до брадичката, той лежеше по гръб и оставяше дъждът да плющи по лицето му. Може пък да го удави! Джини! Откакто я бе видял, не можеше да мисли за нищо

друго. Всичките му инстинкти още отначало му бяха казвали да стои далеч от нея, и въпреки това той усещаше, че я желае. Дори когато тя крещеше в лицето му, че го мрази, той бе продължил да я желае. И даже сега го измъчваше мисълта, че макар да я ненавижда, той жадува за нея. Само веднъж. Искаше да я има само още веднъж, да изличи от съзнанието и от тялото ѝ спомена за всички останали мъже, които сигурно е имала и тогава, когато тя започне да стене под него, че се предава, да изтръгне живота от лъжливата ѝ, предателска, красива шия.

— Прекалено мокро е, за да може да се свърши много работа тази сутрин — казваше тъжно един от инженерите на окаляния млад войник, който седеше на коня си до дилижанса на готвача. Той се обърна, когато затворниците станаха, а един от тях изглеждаше с кръвясали очи и неизмеримо изтощен. — Направо са жалка гледка, нали? Изпращат ни само най-големите отрепки тук — все с доживотни присъди. И при това са бая опасни, макар и да не изглеждат такива. Въпреки всичко са доста силни — виж тези мускули.

Свикнали да говорят за тях, сякаш бяха животни, които дори не разбират човешка реч, каторжниците не показаха никаква реакция, докато чакаха, а телата им се бяха отпуснали от умора.

— Графиня дьо Валмес иска да се поправи стената около имението ѝ, а всичките ѝ селяни са заминали да спасяват кафеената реколта. Изпращаме ви да построите тази стена и гледайте да я свършите до довечера!

Точно преди обяд контеса дьо Валмес, която бе добросърдечна жена, изпрати прислужниците си да занесат храна и вода на клетниците, които се трудеха толкова усилено, за да поправят зида ѝ. Малко по-късно тя самата се появи от къщата, следвана от двама надзиратели, като размахваше изящно чадърче за слънце над косата си, вдигната високо на тила ѝ. Искала сама да види как напредват, обясни тя със сладък гласец на надзирателите, изпълнени със страхопочитание. Съпругът ѝ се връщал следващата седмица и щяла да го изненада.

— Наистина бе много мило от страна на племенника ми полковник Лопес да уреди да дойдете тук тази сутрин — каза тя на един от надзирателите — добре сложен, мълчалив мъж, когото наричаха Родригес. — Боя се, че иначе нямаше да мога да отделя

никои от хората си, за да я поправят. — Докато говореше, очите ѝ оглеждаха бавно мъжете, които работеха толкова мълчаливо, с изпъкнали мускули по гърбовете им и лъснали от пот тела. Не можа да не забележи тъмно пурпурния, почти виолетов белег във формата на лилия, който помрачаваше едни иначе идеално симетрични мускули на строен гръб. Очевидно бе млад мъж и бе по-висок от останалите. С поглед на познавач, контесата продължи да го съзерцава с интерес. На висок глас каза на надзирателя:

— Моля ви, кажете ми ако ви преча! Ако не възразявате, ще стоя тук и ще погледам известно време.

Като докосна челото си, за да покаже своето уважение, надзирателят се обърна, за да наглежда клетниците, а ръмжащият му глас се издигаше от време на време, докато крещеше заканите и заповедите си.

Соледад дьо Валмес гледаше с леко намръщено и замислено изражение, свъсила русите си вежди. Онзи, жигосаният като френски престъпник, него ли имаше предвид Мигел?

— Тук има един американец, гринго, в пътната бригада, която ти изпращам, за да поправи стената ти. Един синеок. Знам вкуса ти, скъпа лельо, и може да ти се стори... интересен.

Тя си помисли „Какво хубаво тяло има! Като на гръцки атлет.“ Гледаше го как мести един голям камък, който никой човек не би могъл да повдигне, задъхан от усилието, а мускулите му се изпъваха, докато го поставяше на мястото му. Бе видяла как мускулите на слабия му хълбок, покрит само от едни окъсани *bombaches*, се стегнаха и вкамениха, докато дигаше скалата нагоре. Видя колко са широки раменете му и с жал забеляза незарасналите белези от камшик, които се кръстосваха.

Той застана задъхан след усилието, което бе направил, а главата му се бе отпуснала уморено и изведнъж един от надзирателите вдигна ръка, за да го шибне с камшика.

— Обратно на работа, измет такава! Да не мислиш, че имаме цял ден на разположение?

Мъжът бе повдигнал глава и само за миг замъглените му от болка, изненадващо сини очи се вгледаха право в нейните. Странен трепет, почти като предупреждение премина през тялото ѝ. „Какви

очи! — помисли си тя — Прилича на млад бог. Под тази мръсна брада и коса трябва да е много красив.“

Надзирателят отново го шибна жестоко с камшика.

— Чу ли какво ти казах, свиньо?

Като потръпна от болка, но с движение, което приличаше твърде много на свиване на раменете, Стив Морган се обърна, за да вземе кирката. Надзирателят, смутен от присъствието на дамата, прочете предизвикателство в този жест, който дори не бе предшестван от стон, и избухна:

— Трябва ти малко истинска дисциплина, синеокия! А сега застани на колене и сложи ръце зад главата си. Ще те накарам да викаш за милост, както направи онзи ден в двора, когато мравките те изпоядоха!

Соледад дьо Валмес възкликна ужасена и притисна опакото на ръката към устата си. Стив Морган, изтръпнал от омраза и гняв, които повече не можеше да потисне, стоеше без да помръдне. „Ако и бездруго ще умра, поне да умра като мъж, а не като пълзящо псе!“ помисли си той.

Кафявото лице с разкривени черти на надзирателя бе станало почти мораво от гняв. Той забрави за високопоставената дама, която го наблюдаваше, забрави всичко, освен яростта си и нуждата да накаже този твърдоглав, инат като магаре затворник.

— Смееш да не се подчиниш? Забравил ли си какво ти се случи в затвора? Мърдай! На колене, докторско педерастче, јото! — ръката му се вдигаше и спускаше с омраза, докато камшикът се забиваше дълбоко в загорелия гръб на затворника. Но само веднъж... Ръката му се бе вдигнала отново, когато Стив Морган се извърна с почти животинско гневно ръмжене. Замахна с кирката в ръцете си, обръщайки се, а острието прониза надзирателя право в гърдите и прободете сърцето му.

— Дръжте Фуентес! — извика Стив, но останалите каторжници, заслепени от гняв и лудо вълнение, не се нуждаеха от подкана.

Този ден имаше само трима надзиратели и другите двама се бяха стъписали от случилото се. Преди да успеят да се окопитят от шока, бяха съборени на земята. Мъжете използваша кирки, лопати — всичко, каквото можеха да докопат. Един от тях, почти разплакан от сляпа

омраза, хвърли скала върху главата на мъжа, когото Стив току-що бе убил.

Контесата извика пронизително и това сякаш ги накара да се опомнят. Пазачите ѝ, и двамата въоръжени до зъби, насочиха заплашително пушките си към тези опасни клетници, които сякаш внезапно бяха обезумели. А каторжниците изведнъж осъзнаха в какво опасно положение се намират и замряха на място.

Само Стив Морган имаше достатъчно хладнокръвие да се помръдне. Той се хвърли на колене и се вгледа умоляващо в ужасените кафяви очи на дамата.

— Контесо! За бога, кажете им да не стрелят. Няма да ви нараним.

Безупречният му кастилски акцент поне успя да я изненада и да разколебае пазачите. Тя каза с треперещ глас:

— Почакайте! Дръжте ги на мушка, но... почакайте.

Тя усети, че не може да извърне поглед от същите тези сини очи, които продължаваха да я гледат толкова пронизващо. Той отново я заговори с дрезгав глас, леко треперещ от вълнение.

— Умолявам ви, контеса дьо Валмес, само ме изслушайте! Ние не сме такива злодеи, че да трябва да ни бият с камшик, да ни окоават като кучета и да се отнасят с нас дори още по-зле! Виждате какво се случва, когато се отнасят с хората, сякаш са животни — те реагират като животни. Ние наистина убихме тези мъже, които бяха наши надзиратели, но те го заслужаваха. Сега вие сте нашия съдник, красива госпожо с ангелско лице. Решете какво да правите с нас. Ако ни изпратите обратно при останалите, ще се молим за бърза и милостива смърт. Способна ли сте да осъдите, когото и да било на такава участ? Можете да ни дарите или с живот, или със смърт, но ви умолявам, ако решите да е смърт, нека да е бърза, от куршумите на пазачите ви.

— Той говори като адвокат, контесо — изръмжа един от пазачите с доста познат глас. Прошарен старец с изправена стойка, който държеше пушката, насочена право към гърдите на Стив. — Въпросът е какво ще правите с тях? Не можете да освободите тази затворническа паплач, от която ще пропищи цялата околност...

— О, боже! — рече разсеяно Соледад дьо Валмес. — Не знам, не знам! Замълчете за момент, Ернан, трябва да помисля! — очите ѝ продължаваха да се връщат към тези други очи — колко бяха сини!

Дори когато коленичи до нея, както бе отказал да направи за онзи жесток надзирател, той пак бе красив.

„Като Луцифер — помисли си тя — като съгрешил ангел. Наистина не може да е заслужил такава орис!“

— Контесо! — рече Стив тихо и след това с още по-мек тон: — Соледад — видя дулото на пушката да се издига леко и долови намръщеното изражение на стареца, но продължи да говори тихо, а в тона му се усещаше отчаяние: — Знам, че не съм достоен да ви докосна, нито дори да се доближа до вас сега, но веднъж... веднъж ми позволихте да ви прегърна, докато ме целунахте по челото. Не очаквам да си спомните, но аз никога не го забравих. Дори тогава вие стояхте толкова по-високо от мен, бяхте тъй недостижима! Но бяхте първата жена, която съм обичал и ви моля да пощадите всички нас — не заради мен, защото не заслужавам такава щедрост, но заради майка ми.

Плавно леещият се испански се подчиняваше на изразите, които Стив използваше, и Соледад се почувства омагьосана, а очите ѝ се разшириха, докато продължаваше да го гледа втренчено.

— Майка ви ли?

— За бога, контесо — рече Ернан грубо. — Що за лудост е това? Как смее тази нищожна твар да ви говори толкова фамилиарно? Казвам ви, по-добре да ги застрелям всички ида приключва всичко — сега вече са и убийци!

— Не! — контесата внезапно изкрещя думата и лицето ѝ бе преbledняло. — Не, спомням си! Очите — ти имаш очите на Луиза! Трябва да си синът ѝ. Как е възможно? Какво те доведе тук?

Все още на колене, Стив каза с глас, който бе по-уверен и не толкова прочувствен:

— Това е твърде дълга история, контесо. Но мога да ви кажа това: никой от нас не бе убиец досега. Аз съм тук, защото признах, че подкрепям Бенито Хуарес, както и останалите — посочи с глава мълчаливите, зяпнали мъже, които я гледаха толкова умоляващо. — Мислеха, че ще е много иронично да накарат група революционери да работят на железница, която ще прекарва запаси за французите. Но ако ни оставите да си вървим, ще се върнем да намерим генерал Диас и ще се бием като мъже... — той хвърли доста подигравателен поглед към Ернан, който изглеждаше объркан. — Със сигурност околността няма да пропищи от нас. Повярвайте ми, повече не искаме да я виждаме!

— Да, но Естебан... да, това бе името ти, сега си те спомням, бе толкова красиво момченце! — тя преплете ръце, като почти ги кършеше, докато се чудеше какво да прави. — Но как ще успеете да избягате? И с тези вериги... какво да им кажа?

— Можете да им кажете, че сме ви заплашили, че сте била безпомощна заложница и сме накарали насила ковачът да свали оковите ни. Ако имахме коне — не, не на всеки, не бих поискал толкова много, можем да яздим по двама — ще можем да се измъкнем...

— Ти самият трябваше да си генерал! — тя хем се смееше, хем плачеше. — За бога, стани! Не трябва да коленичиш пред мен, забрави ли, че съм ти кръстница? Влизайте бързо вкъщи, всички, преди селяните да са се върнали от полето. Имам доверие на пазачите си. Ернан — тя се обърна към смаяния старец, — нали чу какво предложи сеньорът? Доведи ковача!

Трябваша им по-малко от два часа и Стив Морган използва част от това време, след като оковите му бяха свалени, за да се изкъпе и избърсне, докато Соледад подрязваше косата му. Тя настоя да говори с него и седеше доста нервно на ръба на леглото, докато той се къпеше, като излезе от ваната съвсем безцеремонно, за да се избърше и да се облече с дрехите, които Ернан бе намерил.

— Отиваш при Порфирио? Той ми е роднина, нали знаеш. Винаги тайно съм го харесвала, макар че глупавият ми мъж е толкова предан на императора!

Сега изглеждаше толкова различен от мръсния, парцалив каторжник, какъвто беше само допреди малко. Определено бе красив — да, истински млад бог. Тя откри, че ѝ се ще да остане.

Той ѝ се усмихваше, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Значи и ти си хуаристка по душа, така ли? Радвам се, че е така — бих искал да сме от една и също страна на барикадата.

Тя каза нервно:

— Най-добре ще е да побързаш. Ернан ще ти каже най-безопасните пътища, които можеш да следваш, за да стигнеш до планината, преди да почнат да те търсят. Ще се погрижа да имате оръжие, всички — не, не казвай нищо! Никога не можете да оцелеете, ако нямате с какво да се защитите!

— Всъщност не ми се ще да бързам да си замина — той взе двете ѝ ръце в своите и ги целуна. — Соледад, моя красива първа любов, мога ли да се върна да те видя?

— Ще бъде лудост да си го помислиш!

— Ще бъде лудост, ако не го направя! Не се бой, ще внимавам. Но ще се върна... и ще ти донеса много поздравя от дон Порфирио, както и сърцето си.

В този момент той истински я обичаше, докато тя стоеше и го гледаше с насълзени очи. Да, тя наистина бе първата му любов — кръстницата му, красивата млада приятелка на майка му.

— Естебан, трябва да тръгваш!

Но преди да излезе от стаята, той я целуна, дълбоко и страстно с всичкото стаено желание на жадното си тяло.

Тя си спомняше тази целувка и обещанието дълго след като замина заедно с останалите. Той ще се върне — да, сега някак бе уверена в това.

„Все пак — каза си тя — не сме кръвни роднини! И освен това, макар че когато го видях за последен път беше още момче, сега вече е мъж!“

Контеса дьо Валмес изпрати куриер до французите и останалите надзиратели при железницата, който много уместно отначало успя да обърка пътя. Такова ужасно нещо се бе случило! Тя бе направо на легло от шока. Представете си само — тези клетки затворници се обърнали срещу надзирателите си и ги убили, а след това имали наглостта да я вземат за заложница!

— Не мога да приема никого — все още съм прекалено разстроена! — каза тя на прислужника, който дойде да обяви някакъв посетител на следващия ден.

— Разбира се, че ще ме приеме — та нали аз съм член от семейството!

Полковник Мигел Лопес, изключително елегантен в униформата си, влезе нехайно в стаята и се наведе, за да целуне контесата по бузата.

— Лельо, ти винаги успяваш да изглеждаш красива — дори когато си на легло от шок!

Прислужникът бе излязъл, затваряйки тактично вратата зад себе си и Соледад погледна омаломощено усмихнатия си племенник.

— Но, Мигел, ти изобщо не ми съчувстваш! Нали не си мислиш...

— Хайде, лельо Соледад! Нека не се залъгваме помежду си, а? Те избягали — колко удобно! Изненадан съм само, че не си задържала синеокия гринго някъде тук, докато другите са се изнизвали с... хм, откраднатите коне! Сигурна ли си, че не си го укрила някъде в мазето?

— Мигел! Как смееш да говориш така? И във всеки случай — добави тя малко нацупено, като извърна лице настрани от ироничния му поглед — между тях нямаше гринго.

Учудването ѝ нарасна, когато Мигел седна на страничната облегалка на едно кресло и хвана ръката ѝ.

— Нима? Е, в такъв случай, скъпа лельо, трябва да ми разкажеш абсолютно всичко — всяка подробност, нали така?

За Джини кошмарът бе започнал, когато Мигел Лопес за първи път ѝ съобщи толкова безцеремонно, че съпругът ѝ е още жив. Стана още по-кошмарно, след като Мигел се върна от дома на роднината си, контеса дьо Валмес.

Откакто ѝ каза, че Стив, нейният Стив, всъщност е бил един от мъжете в окови край пътя, покрай които минаха на идване, тя бе в агония. Била е толкова близо до него, без дори да го види! Всичко, което бе забелязала отдалеч, бе една групичка парцаливи, мръсни мъже, завързани един за друг като животни и вместо това се бе обърнала към Мигел. Нищо чудно, че той я бе погледнал толкова особено и настоятелно, нищо чудно, че бе направил толкова много намеци и бе задавал толкова много въпроси. Знаел е — през цялото време, докато тя бе толкова уверена, че Стив е загинал и че способността ѝ да обича е мъртва, Мигел някак е знаел истината.

— Мразя те, презирам те! — бе му извикала тя през онази нощ. — Как можа да бъдеш толкова жесток? Защо си го оставил да страда и да продължава да страда?

— Но, скъпа моя — бе отвърнал той, съвсем невъзмутим от истеричната ѝ ярост и мъка — наистина си мислех, че искаш той да страда! Откъде можех да знам дали не си го пратила в затвора по някакви свои причини?

Тя повдигна трагични очи, от които се стичаха сълзи към лицето му и почувства само неизмерима мъка.

— Наистина ли ме смяташ за такава добра актриса? О, боже, Мигел, защо трябваше да се случва това? Защо не знаех? — внезапно тя го разтърси за раменете и се прилепи за него. — Мигел, Мигел, моля те! Можеш да направиш нещо. Трябва да го спасиш! Ще направя всичко, което искаш, кълна се, абсолютно всичко! Но те умолявам, умолявам те!

Той леко се освободи от силната ѝ прегръдка, а очите му се наведоха към нея с доста странно изражение.

— Значи наистина го обичаш! — рече той със замислен, някак разсеян глас. — Ще направиш всичко, което ти кажа. Да, най-после ти вярвам! Вярвам, че ще направиш всичко. Горката малка Жинет! Бедната малка куртизанка — толкова топла отвън, а толкова смразена от скръб отвътре! Наистина започвам да изпитвам слабост към теб, да знаеш! Рядко се среща жена, която е преживяла всичко, през което си

преминала ти, и да продължава да обича само един мъж. Наистина трябва да ти се възхити човек.

— Мигел, Мигел, моля те, помогни ми! — това бе вопъл от мъка — умоляващ и отчаян.

— Ще видя какво мога да направя — рече той кратко и за момента тя трябваше да се задоволи с това.

Джини умираше от нетърпение, когато той се върна от посещението си при контесата. И вестта, която ѝ донесе, я хвърли в отчаяние.

— Няма го? Избягал е? Но къде е тогава? О, боже, къде ли е отишъл? Сега как ще го открия отново?

— Но, *querida*, мислех, че ще се зарадваш на тази вест — Мигел ѝ се усмихна с изкривената си, саркастична усмивка. — Все пак сега е свободен човек, вече не е в окови, макар че естествено — добави той замислено — няма да смее да си покаже носа по тези места. Той е убиец, заедно с останалите клетници. Сега дават награда за главите на всеки от тях.

Тя го погледна с безумен поглед и той я прегърна, придърпвайки скованото ѝ, несъпротивляващо се тяло към своето.

— Не бива да се тревожиш, *chica*. Ако е имал достатъчно хладнокръвие, за да убие надзирател и да се възползва от възможността да избяга, уверен съм, че знае къде да отиде. Предполагам, че е тръгнал да търси Диас. Да, почти съм сигурен в това. Сега си спомням, че леля ми, контесата, е далечна родственица на дон Порфирио. Може би го е пратила там.

Тя се чувстваше като вцепенена. Ефектът от шока, който бе получила, и още по-лошият шок от мисълта, че след като е бил толкова близо до нея, Стив отново бе изчезнал, накара Джини да се движи като сомнамбул през следващите дни. Чувстваше се толкова инертна, толкова изпразнена от всичко, дори от гордостта и ината, които ѝ бяха помогнали да преживее всичко, през което бе минала досега. Най-накрая се бе научила да приема факта, че Стив е мъртъв, че никога повече няма да го види и изведнъж ѝ съобщиха, че той не е умрял, че е жив само за да ѝ бъде отнет отново.

Освен това се сети с ужас, че той може да не иска да я вижда повече. Сигурно я мрази, естествено, след онзи гаден номер, който им изигра полковник Девери. Вероятно я винеше за всичко. Може би дори

я бе забравил, ако не я бе видял онзи ден... а ако я бе видял, сигурно я мислеше за най-долната отрепка.

Бе мъчително да знае всичко това и да трябва да продължава да съществува, като се преструва пред всички, освен пред Мигел, че нищо не се е случило, че тя е същата безгрижна млада флиртаджийка, за каквато я мислеха.

Колкото и да е странно, през тези дни бе в компанията на Мигел Лопес повече от всякога. Усещаше, че по свой собствен начин той е единственият човек, който познава истинската ѝ същност и разбира болката ѝ. Той бе единственият човек, с когото можеше да говори честно. Вече не се зальгваха помежду си и по този начин между тях се появи някаква неохотна дружба, ако може да се нарече така. Тя почти бе забравила за Мишел, освен когато Агнес или някоя друга хитра жена я попиташе за него.

Джини много добре знаеше, че всички си шушукат, че е метресата на Мигел, а той — най-новият ѝ любовник. Немалко от другите жени се надяваха тайно те да утешат горкият млад капитан Реми, когато откриеше как се е държала годеницата му. Но на Джини вече изобщо не ѝ пукаше.

На полковник Лопес изглежда му доставяше някакво особено удоволствие да представя мадам Дюплеси като най-новата си любовница. Тя бе една от най-красивите и ухажвани жени в Оризаба, както и в Мексико Сити и той бе превзел крепостта ѝ. Бе я направил своя, макар че всички знаеха, че граф Д'Арлинжан всъщност бе поискал да се ожени за нея. Жените си шушукаха помежду си, че Мигел Лопес трябва да е изключително чаровен и мъжествен, за да накара една красива жена да рискува шансовете си за един много добър брак и дори репутацията си, само за да я виждат с него навсякъде.

Те наистина ходеха винаги заедно, а Мигел играеше ролята на верния кавалер. Яздеха сами и не се връщаха няколко часа. Бе публична тайна, че полковник Лопес прекарва повече време в спалнята на мадам Дюплеси, отколкото в своята, и то в имението на самия император, дори точно под носа му, шептяха злите езици. Мигел си позволяваше какви ли не волности с нея на обществени места — целуваше я дръзко по устните, когато танцуваха или пръстите му докосваха гърдите ѝ, когато се навеждаше към нея, за да ѝ пошепне

нещо на ухото. И на Джини все още не ѝ пукаше, дори когато Агнес я предупреди, че постъпва глупаво, като оставя репутацията си да рухне.

— Но, Агнес, та каква репутация имам аз? — каза Джини уморено, когато Агнес я укори. — Знаеш какво казаха всички, когато Мишел за първи път ме представи като своя метреса. Защо трябва да ме е грижа сега?

— Мишел поне бе джентълмен! Знаеш колко безупречно се държеше с теб на обществени места и никога не демонстрираше нищо друго, освен най-голямо уважение. Но Мигел е само един фукльо! Иска да се увери, че всеки е научил, когато някоя жена му се отдаде. Той може и да е — каква беше думата, която използват — macho, но по душа не е джентълмен, поне по отношение на жените.

— Но ти ме съветваше да го взема за любовник! Окуражаваше ме, не помниш ли?

— Естествено, че да — рече Агнес нетърпеливо, — но не очаквах, че ще се главозамаяш! Всяка жена има нужда от любовник, особено когато има годеник, който отсъства. Но, за бога, трябва да си по-дискретна! Какво ще стане, когато Мишел научи?

Джини се чудеше доста пасивно защо нямаше никакви новини от Мишел. Мислеше си, че може би е чул всички истории, които се разпространяват за нея и е решил, че не иска да я вижда повече. И тя започна да си мисли, че може би така ще е най-добре — не можеше да се ожени за Мишел сега, след като знаеше, че Стив е жив.

Но въпреки това не можеше да понесе мисълта, че ще нарани Мишел, който се бе държал толкова мило с нея. Да, така наистина щеше да е най-добре. А и винаги можеше да разчита на Мигел и странната им, почти ненормална връзка.

След това научи вестта от специален куриер, пратен от самия маршал Базен, че Мишел е бил ранен по време на обсадата на Дуранго, когато французите са били принудени да отстъпят, като оставили крепостта на ликуващите хуаристи. Раната не била сериозна, но достатъчно лоша, за да го оставят в болницата в Мексико Сити.

Когато Джини напусна Оризаба рано през ноември, Мигел Лопес тръгна с нея. Императорът бе решил да остане в Мексико и да се бие за своята разпадаща се империя. Говореше за връщане в столицата и полковник Лопес трябваше да се погрижи да подготвят стария дворец за пристигането му.

— Казва, че не можел да живее повече в Чапултепек. Там имал твърде много спомени с Карлота — Мигел, яздец до откритата ѝ карета, наведе красивата си руса глава към повдигнатото бледо лице на Джини: — Ами ти, *querida*, какво ще правиш сега? Реши да се върнеш при красивия си ранен герой и да се грижиш за него, докато се възстанови? Несъмнено ръката му ще е бинтована и известно време ще има интригуваща бледност по бузите. Но какво ще правиш с него? Нима ще се хвърлиш в краката му и ще му разкажеш всичко? Ще жертваш ли голямата си любов?

Провлачените, саркастични думи на Мигел дразнеха слуха ѝ и тя започна да хапе устни гневно.

— Винаги ли трябва да си толкова коравосърдечен? Разбира се, че ще отида да видя Мишел. Най-малкото, което му дължа, е честност! И бездруго се чувствам гузна.

Мигел драматично изстена.

— Боже господи — колко сантиментални са жените! Първо почти умираше от безсилие и страст по изгубения ти съпруг, а сега се чувстваш гузна, защото не можеш да имаш и графа! Реши какво искаш, *chica*, или още по-добре, изиграй си козовете както трябва и накрая можеш да имаш и двамата!

— Боже! Ти си направо непоносим, знаеш ли? Ти си единственият човек, когото познавам, който няма никакви скрупули!

— Колко си жестока и несправедлива, *querida*! — Мигел взе ръката ѝ и я повдигна към устните си. — Ето че пътувам през целия път до града с теб, а слушам само упреци. Какво искаш да направя, за да докажа колко съм принципен? Искаш ли да призная всичко на капитан Реми и да се дуелирам с него? Но естествено забравих, че е ранен. Това е много лошо. Помисли си колко много клюки ще плъзнат.

Тъй като бе научила, че най-добрата защита срещу постоянните заяждания на Мигел бе да не ги забелязва, Джини само сви безгрижно рамене.

— Моля те, Мигел, нека поне да видя горкия Мишел, преди да решим как да постъпим с него!

Той се засмя очарован.

— Започваш да се учиш, *chica*, започваш да се учиш! Ние двамата ще бъдем добра двойка!

Тя щеше да се сети за това по-късно, когато се премести в малкия апартамент на Мигел — там, където винаги оставяше настоящите си метреси. „Да — помисли си тя с горчивина — наистина сме прекрасна двойка! И двамата сме опортюнисти — използваме каквито средства имаме, за да постигнем целите си. Мигел е прав, аз съм почти толкова безсърдечна и пресметлива, колкото и той!“

Мисълта за последната ѝ, болезнена среща с Мишел все още я пробуждаше като острие на нож в сърцето. Той бе толкова наранен! Толкова разгневен! Колкото и да се стараеше, тя не можа да забрави горчивите, обидни думи, които ѝ бе казал.

— Като си помисля, че те обичах и уважавах достатъчно, за да ти предложа да се омъжиш за мен! И след това в мига, в който си обърнах гърба, ти започна открит връзка с Мигел Лопес — този негодник! Този женкар! Знаеше каква е репутацията му и въпреки това трябваше да направиш аферата ви публично достойние и да повлечеш в калта и моята чест заедно с твоята! Не идвай да ми се молиш, когато той те зареже — приключих с теб завинаги!

„Заслужавам го, заслужавам всичко, което казва за мен“, мислеше си тя, докато той продължаваше да я порицава с язвителните си думи.

— Аз наистина те обичах, Жинет! И бог ми е свидетел колко много се стараех да те накарам и ти да ме заобичаш. Мислех за теб като за красивото светско момиче, което някога познавах. Въпреки че те бяха хвърлили в калта, продължавах да си мисля за теб, като за героиня — един паднал ангел, който е способен да се издигне над всичко! Но сега започвам да вярвам, че ти вече не можеш да бъдеш спасена, че всъщност се наслаждаваш на унижението и на този живот, който води само от един порок към друг.

— О, престани, Мишел! — тя най-накрая започна да го умолява. — Спри, моля те! Не се разстройвай толкова! Знам, че заслужавам презрението и гнева ти, но трябва да признаеш, че с теб никога не се преструвах на такава, каквато не съм. Не ти ли харесваше любовната игра, която бях принудена да усъвършенствам? Нима не бе именно това, което те обсеби още отначало? Ти никога нямаше да посмееш да направиш предишната Жинет своя метреса, но изпитваше удоволствие от новата ми самоличност, нали? Искаше да се оженим, само защото

това бе единственият начин да си сигурен в мен, понеже дълбоко в себе си ти все още не можеше да ми се довериш, не е ли така?

— Какво красноречие! — присмя ѝ се той. — Колко лесно си се научила да изопачаваш всичко, за да не признаеш истината за себе си! Ти никога не си ме обичала — всичко, което можеше да ми предложиш, бе благодарност! Боже господи — благодарност, когато аз те обожавах, възхищавах ти се и исках само искрената ти обич в замяна! Какво ти дава Лопес? Какво удовлетворение получаваш от това, че си негова играчка пред всички, малката му метреса в момента?

— Той може да ми помогне да намеря съпруга си! — накрая, неспособна да се овладее, тя почти бе изкрещяла тези думи в лицето му. — Нима предпочиташ да встъпя в двуженство чрез брак с теб, Мишел? Божичко, какъв сочен скандал щеше да се разрази! Но аз не можех да сторя това с теб, нито със себе си, а що се отнася до Мигел Лопес, той е почти единственият мъж, който ме разбира и който е съгласен да ме приеме такава, каквата съм. Разбираш ли, той знае, че още съм влюбена в мъжа си. Всъщност в известен смисъл го спаси заради мен!

Тя видя бледото, внезапно измъчено лице на Мишел, но дори и това вече не можеше да я спре.

— Мишел, Мишел, ти знаеше, че аз все още обичам Стив! Колко пъти си ме обвинявал, че копнея по някакъв призрак. Е, той не е призрак, а е жив някъде и аз ще го намеря. Независимо какво трябва да направя, без значение до къде трябва да стигна, аз ще го намеря!

— Значи когато Лопес се насити на прелестите ти, които хвали доста открито, той ще открие мъжа ти и ще те тласне в обятията му — така ли трябва да стане? Всъщност изпитвам почти жал към този твой съпруг. Чудя се как ли ще се чувства, като си върне доста използваната си жена.

Тя пребледня, сякаш я бе ударил.

— Да, мислила съм за това — рече тя с шепот, — но това е риск, който трябва да поема.

После се бе обърнала и бе избягала от него, неспособна да го погледне в очите. И се бе върнала при Мигел, точно както той очакваше.

Да бъдеш официалната любовница на Мигел Лопес все пак не беше чак толкова лошо, откри Джини, когато светското общество започна да се връща на талози в Мексико Сити след императора. Градът възвърна старото си лудешко веселие и тя ходеше на толкова много балове и вечеринки, както и по-рано, с тази разлика, че сега Мигел, а не граф Д'Арлинжан бе нейният „покровител“, а той съвсем не бе ревнив.

Водеше я на всички важни приеми и на обществени места беше предан и внимателен както винаги. Насаме той не настояваше сериозно почти за нищо, освен да му се отдава, когато я пожелае. А като любовник можеше да е много възбуждащ, макар и малко перверзен във вкусовете си. Джини не оставяше това да я разстройва. Пък и защо? Тя бе правила почти всичко, бе научила всички номера на проститутките. Какво значение имаше? Поне Мигел не я насилваше и винаги бе безупречно чистоплътен. Понякога я караше да се чувства, сякаш играе някаква игра — състезаваха се, като че бяха деца. А можеха да са напълно честни един с друг, нямаше нужда да се преструват.

Мигел Лопес обичаше да се показва с нея на обществени места — последната му придобивка. Доста пострадалата му репутация сега сякаш бе подобрена от това, че я бе измъкнал под носа на един френски благородник и при това почти в навечерието на сватбата им. Ако бе решила да си намери още един любовник, или дори повече от един, той щеше само да се изсмее и да я разпита за пикантни подробности. Бе започнал доста да я харесва, признаваше това, но не можеше да се каже, че е влюбен в нея. Все пак той бе женен и пазеше жена си на сигурно място в едно провинциално имение, защитена от покварата на града. И междуременно имаше други — не се стесняваше да си го признае.

Направи Джини своя довереница и ѝ разказваше безкрайни истории за различните си завоевания, за любовниците си. Понякога

дори стигаше до там, че да иска съвета или помощта ѝ в някоя любовна афера.

— Представи си, chica — смееше се той — ти си първата жена, с която наистина мога да говоря съвсем честно. Ти превърна малката ни уговорка в истинско удоволствие.

— Ами твоята страна от сделката? — попита тя набързо. — Не си ли успял още да откриеш нещо?

— Търпение, querida, търпение! — предупреди я той. — Знаеш, че работя по въпроса, но в тези времена на нищо не може да се разчита, а и той изглежда доста труден за намиране човек — усмихна ѝ се лениво Мигел, като си играеше с един неин кичур. — Знаеш ли, че някакви партизани на Порфирио са вдигнали във въздуха онази толкова трудно построена железница, която правеха в Пуебла? Да, въпреки всички предпазни мерки, които бяхме взели, те са се промъкнали през въоръжените ни постове като дим и разрушили всичко, постигнато с месеци тежък труд! И което е още по-лошо, после са се измъкнали безпрепятствено. На всичко отгоре това наистина е неприятна работа!

Тя се изправи.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Мислиш ли, че той е един от тях?

— О, не се съмнявам, че той е измислил цялата история! Такъв многостранно развит талант. Той е толкова изобретателен човек, нали? Предполагам, че трябва да пратя някой при скъпата ми леля, контесата, за да я разпита за всичко — сигурен съм, че същевременно я е посетил. Казах ли ти колко бе омаяна от него? Аз бях доста отегчен, докато я слушах как не спира да приказва за това колко добре изглеждал, каква великолепна физика имал и... хм... другите му достойнства.

— О, върви по дяволите, Мигел, върви по дяволите! Наистина те мразя, когато си жесток като сега! — тя го заудря яростно, докато той я хвана за китките, все още през смях, и ги задържа над главата ѝ, докато се наведе над нея.

— Мисля, че знам един начин да те накарам да забравиш колко ме мразиш — прошепна той и скоро след това бесните ѝ протести утихнаха.

Това бе поражение, което обичаше да ѝ нанася, и тя си помисли с леко пробождане колко много обичаше и Стив да прави това. Стив...

Стив... Тя затвори очи. Това ще е нейното отмъщение към Мигел.

Въпреки почти непрекъснатите забавления, които предлагаше Мексико Сити, Джини имаше чувството, че времето се точи тягостно. Коледа дойде и отмина, дъждът се сипеше, а после слънцето се показваше и те умираха от жегата. Продължаваше да натяква на Мигел за обещанието му, докато той ѝ каза, че вече му става досадна и че прави каквото може. Крепеше я единствено мисълта, че Стив е още жив — поне в това можеше да я увери. И вече бе научила, че Мигел има свое особено чувство за чест, въпреки че бе толкова безпътен и циничен. Ако си направеше труда да обещае нещо, изпълняваше го.

Но напоследък Мигел бе твърде зает. Войната се развиваше много лошо — всички говореха само за това и Джини понякога си мислеше, че ще полудее, докато слушаше безкрайните дискусии и повторения на битките. Какъв беше смисълът? Сега вече се редяха победа след победа за хуаристите, а Максимилиан все още се колебаеше унесен и генералите му говореха единствено за деня, когато щели да изтласкат омразните бунтовници обратно към морето — с или без помощта на изменниците французи.

Сега вече бе сигурно, че френските войници си събираха багажа, за да се изтеглят. Император Луи Наполеон, зает с войната с Прусия, най-накрая се бе предал на непреклонните настоявания на американския секретар Стюърт. Обеща да изтегли войските си и помоли неколккратно Максимилиан, в унисон с австрийския император, да се откаже от това лудо начинание и да се върне в Европа.

Максимилиан, засегнат в гордостта си, вместо това слушаше подстрекателствата на генералите си. Бе обявил, че е приел Мексико за своя родина. Никога нямало да я напусне. Никога не можел да изостави преданите си имперски войски, нито всички онези, които са го подкрепяли в борбата срещу хуаристите. Слухове за жестокости, за мъчения и осакатявания на затворници, за масови екзекуции на победените имперски войски от страна на хуаристите започнаха да се носят из града.

— Казват, че това било само за да отмъстят за Черните укази и за това, което французите са им сторили, но няма две злини се равняват на една правда? — Агнес дьо Салм звучеше яростна. — Този Хуарес е

чудовище! Знаеш ли, че е чистокръвен индианец? Ако беше испанец, можеше да е малко по-доблестен.

— А нима французите винаги са били доблестни? — отвърна Джини наранена. — Забравяш, Агнес, че съм била жертва на някои от техните жестокости.

Приятелката ѝ хвърли странен поглед.

— Все забравям, че мъжът ти е на вражеската страна. А ти си тук, и то не с друг, а с Мигел. Сигурна ли си, че вие двамата не сте се свързали един с друг?

Джини се вгледа невярващо в другата жена.

— Да не би да ме обвиняваш в шпионаж? Наистина, Агнес, това вече е прекалено, дори и от теб! Ако знаех къде е Стив, щях да съм с него, без значение на чия страна!

— Джини, извинявай! Разбира се, че нямах предвид това. Просто тази проклета война ни е изнервила! Прощаваш ли ми?

Агнес обви шията ѝ с ръце и за миг долепи лице до нейното.

— Скъпа — продължи тя — разбирам как се чувстваш. И повярвай ми, наистина ти желая късмет. Ти заслужаваш да ти се усмихне щастието.

Джини си помисли огорчено, че късметът явно я бе напуснал напълно. Мигел бе твърде зает с войната, за да ѝ обърне повече от дежурното внимание. Тя ходеше по театри, приеми и балове, придружавана от мъже, които сякаш нямаха търпение да започнат да я докосват и да шепнат предложения в ухото ѝ.

Често тези придружители бяха американци. Мексико Сити изглеждаше пълен с тях в момента. Търговци, вестникарски репортери, наемници със сурови лица. Всички дипломати се бяха преместили във Вера Круз, понеже дори Оризаба, колкото и да бе близо до Пуебла, сега бе застрашен от постоянно растящата и бавно напредваща армия на Порфирио Диас.

Хуаристките генерали Ескобедо и Корона, които печелеха победа след победа, продължаваха да настъпват от север и от запад. Паднаха Акапулко, Такско, дори Куернавака, където бе летният дворец на императора. Все повече богати земевладелци, които бяха подкрепяли имперската кауза напуснаха Вера Круз — единственото пристанище, което принадлежеше на империята. Бегълци бяха задръстили всички пътища, които водеха до Вера Круз, като пътуваха охранявани в страх

за живота си, понеже сега партизаните бяха навсякъде. Дръзките им набези се приближаваха дори до самата столица Мексико Сити.

„Къде ли е Стив?“ този въпрос постоянно тормозеше Джини. С Диас ли е? Дали не е станал един от онези партизани, от които всички се страхуват? Какво ще се случи?

Мишел Реми, все още огорчен и злопаметен, вече бе напуснал Мексико Сити и отиваше към Франция, когато към края на януари, французите правеха последните си приготовления, за да напуснат страната завинаги. Тръгнаха на последния си поход през територията на Мексико към пристанището Вера Круз, където военните им кораби вече ги очакваха. И императорът обяви усмихнат, че най-после е свободен. С верните си генерали щял да защитава Мексико сам.

— Горкият заблуден човек! — възкликна Джини, когато го чу. — Предани генерали, как пък не! Всички са главорези, които остават лоялни само защото знаят какво ги чака, ако хуаристите спечелят.

— Значи вече си и политикантка, а? — подкачи я Мигел.

Тази вечер изглеждаше в изключително добро настроение, въпреки всички лоши новини, които идваха напоследък.

Обличаха се за вечеринката в къщата на едни техни американски приятели и той застана зад нея, за да ѝ помогне да си закопчае роклята. Джини леко се намръщи, докато гледаше лицето му в огледалото.

— Намислил си нещо, Мигел! Винаги познавам, когато имаш онази подозрително невинна усмивка на лицето си. Ще ми издадеш ли тайната или ще ме оставиш да чакам?

— Ех, ти ме познаваш твърде добре. Не мога да скрия нищо от теб! — той я шляпна отзад, когато закопча роклята ѝ и продължи малко загадъчно: — Значи лешоядите продължават да се приближават към жертвата. Забелязала ли си колко много нови лица се мяркат напоследък, докато старите изчезват? Боя се, че Мексико Сити вече не е онова весело място, което бе някога. Да, всъщност е по-добре да не сме тук. Дочух слухове, че Максимилиан се канел скоро да се премести в Керетаро, за да организира защитата си — саркастичната му усмивка проблесна за момент. — Несъмнено ние ще тръгнем след него — верните му приятели. Последните му верни приятели! Освен онези от нас, които проявят повече разум и вместо това отидат във Вера Круз, дори и ако това означава да поемем рискове по тези претъпкани пътища и с тези партизани!

Нещо в тона на гласа му я накара да се обърне с лице към него, а копирената ѝ пола прошумоля. Очите ѝ се бяха разширили, почти умоляващи.

— Мигел! За бога, кажи ми! Чул си нещо.

— Но как бих могъл да науча някаква достоверна информация за един от враговете ни? Не мислиш ли, че ще се страхуват, че мога да издам местонахождението им? Все още имаме някаква армия, нали знаеш? — гласът му изведнъж стана рязък. — Не ме гледай така втренчено, сякаш съм разрушил всичките ти надежди, *chica*. Развесели се. Тази вечер възнамерявам да те запозная с един американски джентълмен, който със сигурност знае къде може да бъде открит мъжът ти. Някой си мистър Бишоп, който се представя за кореспондент на вестник „Вашингтон Стар“. Естествено, аз съм един от малкото хора, които по случайност знаят, че мистър Бишоп всъщност е агент на Съединените щати — още един от лешоядите, за съжаление. Но твоят Естебан някога е работел за него и имам причини да смятам, че все още поддържат връзка. Ще ви запозная, но ти трябва да свършиш останалото, *querida*. По очебийни причини не мога да си позволя да се забърквам в такава афера. Бъди дръзка, ако се наложи. Изнудвай го, използвай чара си!

Той я хвана под ръка, докато тя стоеше все така вцепенена и го гледаше втренчено.

— Не мислиш ли, че е време да тръгваме? Ще изпуснем великолепна вечеря, ако закъснеем, и освен това има една красива американска актриса, която ще ме чака с разтуптяно сърце. Хайде, Жинет.

Ако Джим Бишоп бе изненадан, когато разпозна в красивата „мадам Дюплеси“ съпругата на Стив Морган, той го прикри умело под скованото си официално държане. Джини от своя страна не можа да скрие шокираното си възклицание, когато позна същия мъж, който я бе предал на съпруга ѝ по време на отдавнашната ѝ сватба.

Мигел ги остави заедно, след като ги запозна и на мистър Бишоп не му оставаше друг избор, освен да предложи на мадам Дюплеси ръката си и да я придружи до масата. Когато тя настоя с тих глас да говори с него насаме по един много спешен въпрос, той само кимна любезно с глава, за да покаже, че е съгласен. Обаче малко по-късно изглеждаше шокиран, когато Джини го покани в апартамента си.

Тя се засмя малко нервно.

— Мистър Бишоп! Кълна се, че не възнамерявам да ви прелъстя. Но това наистина е най-уединеното място, за което се сещам. Слугите тази вечер не са на работа и, както виждате, Мигел си е намерил... приятелка, за да си запълва времето. Не очаквам да ме посети тази вечер. Няма ли да ми се доверите?

Той ѝ даде много пряк отговор, който я изненада:

— Наистина не знам, мадам. Но — той вдигна леко рамене и за момент на устните му заигра тънка усмивчица — вие май не ми оставяте друга алтернатива, нали? Много добре. Всъщност трябва да ви предупредя, че и аз имам да ви казвам някои неща.

Тя бе толкова развълнувана, толкова превъзбудена от очакване, че не можеше да яде и не знаеше какво говори на хората през останалата част от вечерта. Мигел галантно ѝ бе отстъпил каретата си и когато накрая с облекчение излезе на прохладния нощен въздух, самият мистър Бишоп взе поводите, докато тя го упътваше.

Джини мина направо към въпроса, когато се разположиха удобно в малката гостна на апартамента. Предложи му шампанско, което той отказа с леко повдигане на веждата и след това тя се наведе напред, като се вгледа в него.

— Мистър Бишоп, искам да ме изпратите при съпруга ми. Не — побърза да добави тя, като забеляза как веждите му леко се събраха — моля ви не казвайте нищо, докато не ви обясня. Виждате ли, аз не знаех през всичките тези месеци, че той е жив и че е изпратен в затвора. Мислех, че са го екзекутирали! И не го предадох аз, трябва да ми повярвате. Това бе номер, който полковник Девери изигра и на двама ни. Накара Стив да повярва, че аз съм планирала всичко, а мен, че ще пощади живота му, ако... — тя прехапа устни и извърна глава за момент. — Май наистина е спазил обещанието си в известен смисъл! Но боже, само ако знаех!

Бишоп се изкашля притеснено.

— Наистина, мадам, не виждам смисъл да се... разстройвате толкова! Но що се отнася до това да ви изпратя при съпруга ви — това е съвсем друг въпрос! Трябва да разберете, че е абсолютно немислимо! Всъщност възнамерявах да ви помоля незабавно да напуснете Мексико Сити и да отидете във Вера Круз. Макар че е много трудно, мисля, че мога да уредя едно пътуване за вас. Баща ви, сенатор Брандън, е

изключително загрижен за безопасността ви, както можете да си представите. Всъщност дори е говорил с президента Джонсън за това. Натоварен съм да се погрижа да се махнете оттук колкото е възможно по-скоро и трябва да ви напомня, мадам, че сега е само въпрос на месеци, а може би дори седмици, преди президента Хуарес да се върне в Мексико Сити, за да поеме властта в ръцете си. Вашето оставане тук е абсолютно немислимо, когато рискът от сражение вече е надвиснал!

— Мистър Бишоп! — очите на Джини просветнаха като зелени пламъчета, докато тя стисна зъби. — Няма да се оставя някой да ми нарежда какво да правя! Нито баща ми, нито дори самият президент на Съединените щати! Вече съм свикнала да се грижа за себе си и мога да продължа да го правя. Искам да видя съпруга си. Обичам го, не разбирате ли това? Няма и не мога да напусна Мексико, докато не говоря очи в очи с него, за да си изясним нещата помежду си. Не мога да го оставя да си мисли, че съм отговорна за това, което са сторили с него! Трябва да го видя! И ако вие не искате да ми помогнете, тогава ще отида да го търся сама. Да не мислите, че ми пука какво ще ми се случи? Не може да е по-лошо от това, което вече съм изстрадала.

— Мадам, настоявам — гласът на мистър Бишоп, обикновено толкова равнодушен, сега бе станал по-рязък от нетърпение, но Джини, която не го познаваше добре, не обърна внимание на този тревожен сигнал.

— Аз настоявам, мистър Бишоп. Стив Морган е мой съпруг и аз имам право да знам къде е той!

— Много добре, мадам — бледите сиви очи се вгледаха в нейните, докато тихият му глас продължи: — Мистър Морган е капитан в армията на генерал Порфирио Диас. Но освен това играе и друга роля, с пълното знание и съдействие на самия генерал Диас. Изпращат го на временни задачи по различно време с някои партизански групи — Бишоп си позволи лека усмивка. — Сигурен съм, че полковник Лопес може да ви каже поне толкова. Освен това, понеже Морган продължава да е таен агент на Съединените щати, поне на книга, той успява да се свърже и с мен или с някои от представителите ни тук. Обикновено е някъде в околностите на провинция Оаксака. Понякога дори още по на изток. Но се боя, че е почти невъзможно да се проследят точните му движения.

— Но нали казахте, че поддържа контакт с вас. Тогава как знаете къде да го намерите?

— Казах, мадам, че той поддържа контакт с мен — гласът на Бишоп бе сух. — Той е човекът, който се свързва с мен. Аз само уреждам нещата така, че да оставям съобщения, които да го чакат, ако имам да му кажа нещо важно. И дори не биваше да ви казвам толкова много. Наистина имате много подривно влияние, млада госпожо!

Той гледаше неодобрително, докато тя надигна чашата си с шампанско и я пресуши, за да си вдъхне смелост.

— Мистър Бишоп — рече тя най-накрая — не възнамерявам да се предам! Ясно ли се изразих? Няма да отида никъде, докато не се видя със съпруга си. А вие можете да ме изпратите при него. Предупреждавам ви — мога да бъда абсолютно безскрупулна, когато се наложи. И ще видя Стив отново!

— Трябва ли да разбирам, че ме заплашвате, мадам?

Непоклатимото равновесие на Бишоп за миг бе нарушено и изненадата пролича ясно в тона му.

— Ако искате да го наречете така — добре! — Джини вдигна нехайно рамене и го погледна право в очите. — Виждате ли, мистър Бишоп, няма да се отървете от мен, освен ако не видя съпруга си и говоря с него. Искам само един шанс. И след това, ако не ме иска, ще отида във Вера Круз или където ми кажете, без всякакви възражения.

Те препускаха по главния път, който излизаше от Мексико Сити и продължаваше на изток чак до океана. Утъпканият, изровен път вече бе пълен с бегълци, макар че слънцето току-що бе изгряло.

Джини седеше приведена на неудобната седалка в скърцащата каручка, а шалът ѝ бе увит плътно около главата и раменете, за да я топли в хладната утрин. До нея седеше придружителят ѝ, който трябваше да мине за неин съпруг, потънал в мрачно мълчание, освен когато подвикваше гърлено на двата изпосталели вола. Въпреки широкото сомбреро, което прикриваше отчасти лицето му, веднага се виждаше, че Пако Дейвис изобщо не е щастлив.

— Какво съвпадение! — бе казал той иронично, когато я видя за първи път, облечена в неугледните дрехи на мексиканска селянка, а лицето ѝ бе изцапано с чернилка. — В моята работа човек постоянно се среща със стари приятели, и особено тук. Кажи ми, как успя?

Джини ядно се бе намръщила.

— Какво искаш да кажеш? Сигурна съм, че мистър Бишоп ти е разказал цялата история.

— Каза ми една част — продължи Пако със същия ироничен тон. — Но пък аз по това време бях доста пиян. Не съм свикнал с бардаците на Мексико Сити, нали разбираш? Обаче научих, че трябва да те откарам до място, където обикновено се отбивам да оставя съобщения. И че отговарям за теб — погледна я накриво и забеляза как тя се намръщи още повече.

— Съжалявам, ако съм те затруднила. Но както най-накрая успях да убедя мистър Бишоп, напълно съм способна да се грижа за себе си. Не е възможно да имаш повече възражения от него!

— Няма дори да се опитвам да ти възразявам! Ти си тук, нали? Но трябва да те предупредя, че цялата тази идея е луда! Това е най-откаченото нещо, за което съм чувал — да те водя да се видиш със съпруга си в разгара на войната, сякаш това е някакъв излет за

удоволствие! Мисля, че и Бишоп е откачил, щом се е оставил да го убедиш!

— Страхувам се, че горкият мистър Бишоп нямаше друг избор — рече тя мило.

— Е, както и да е, не забравяй да държиш косата си покрита и, за бога, наведи очи. Боя се, че въпреки тези дрехи и калта по лицето ти, ти изобщо не изглеждаш като жена на такъв беден селянин като мен!

— Винаги можеш да кажеш, че съм курва, която си взел от някой от онези... онези бардаци, за които говореше! — отвърна тя, като почна да се ядосва. — Трябва ли да те убеждавам, че лесно мога да мина за една от тях? — със същия сладък глас тя дръпна една дълга поредица ругатни, които накараха дори Пако да се изчерви — едновременно от изненада и от неудобство.

„Боже — помисли си той — какво ѝ се е случило?“ Той си я спомняше като твърдоглаво, волево момиче, което имаше заложби да стане голяма красавица някой ден. Бе я виждал мръсна, прашна и разрошена, както и нагиздена като дама, която прави първите си стъпки в обществото. Но все пак тогава бе само момиче, а сега бе попаднала при него изневиделица — съвсем очевидно вече като жена, въпреки нелепото ѝ облекло. И при това жена с интересно минало, ако се съдеше по речника, който бе усвоила!

И докато продължиха мълчаливо по пътя си, Пако откри, че си мисли: „Ще ми се Бишоп да ми беше казал повече за нея. Защо винаги трябва да е като със запушена уста? Тя изчезна, всички знаем това, и после изведнъж се оказа в Мексико Сити — високоплатена куртизанка, ако е вярно това, което разправят. Но какво прави тук? Защо изведнъж толкова настоява да види Стив?“ Той почти потръпна при мисълта за тази среща. Стив винаги е мълчал по този въпрос, но откакто бе избягал от онази адска дупка, където го бяха затворили, изглеждаше още по-вглъбен и по-огорчен. Не че го винеше — бе видял белезите по гърба му и можеше да си представи какво е било. Но напоследък Стив сякаш се бе затворил в някаква твърда, студена и неумолима черупка. Винаги е бил хладнокръвен и безстрашен, когато стане въпрос за битка, но сега бе направо жесток и безмилостен. Убиец. Пако бе видял някои от ударите, които партизаните бяха направили, както и някои от жертвите, които оставяха зад себе си. Стив никога не говореше за жена си, но Пако не искаше да си мисли какво може да ѝ направи, особено

ако се появише по този начин — съвсем неочаквано, без никакво предупреждение. Ако все още смяташе, че тя го е предала... Въпреки че се дразнеше, задето бяха натресли Джини в ръцете му, Пако трябваше да се възхити на смелостта ѝ. Да, тя наистина се бе променила. Бе станала по-твърда и по-жилава. И бе свикнала да получава това, което иска.

Едно бебе започна да вреци отзад в каруцата и Джини се обърна, за да вземе увития в одеяло вързоп.

— Наистина е много безсърдечно от твоя страна да вземеш горкото мъниче само за прикритие! Бебе! Как можа да направиш такова нещо? Как мислиш да го храниш?

Пако отметна глава назад и се ухили към тъжната на вид коза, която се влачеше зад каруцата.

— Ти ще знаеш по-добре от мен как да я накърмиш! Това е женска работа. И освен това — добави той с пресилено спокоен глас — вече ти казах, че това бедно детенце бе изоставено. Какво очакваш да направя, да го оставя да вреци с пълен глас по средата на улицата, докато някой го прегазя? Не, вместо това използвах главата си. Сега изглеждаме като истинско семейство, освен ако някой не се приближи да види очите ти.

— Съжалявам, но не мога да покрия и тях! — сопна му се тя. Започна да люлее бебето, като му гукаше на мексикански диалект, който бяха решили да използват, когато си говорят. Малко по-късно безмълвно му подаде детето и скочи от каруцата, понесла малка тенекиена чашка. Той поклати глава с неохотно възхищение, когато тя се върна с мляко.

Докато приготвят вечерята, като спряха да нощуват, гневът му бе понамалял. Все пак не се оказа толкова лошо, че и тя бе с него. За разлика от повечето жени Джини мълчеше през повечето време и правеше това, което трябваше да се върши, без да се оплаква, дори без да ѝ се казва. Тя хранеше и се грижеше за това бебе, сякаш бе нейно. Когато започнаха да се изкачват нагоре по планината, помагаше да бутат каруцата. Ходеше боса редом с нея по няколко мили, при това без дори да промърмори. И можеше да готви.

Бяха спрели на една малка полянка с много други дилижанси и каруци — всички събрани заедно, за да се пазят от бандитите. Точно както би направила и една мексиканска жена, Джини приготви яденето

им, сипа първо на него, а след това отиде да постели одеялата под каруцата, като гушна бебето до пазвата си. Той се бе оплакал на Бишоп, като си представяше, че тя ще му тежи като камък на шията с всичките си префърцунени превземки на светска дама. Сега разбра онази тънка, потайна усмивка, с която го бе удостоил Бишоп.

— Мисля, че ще се изненадаш — бе всичко, което каза Бишоп тогава.

Е, наистина се изненада, при това приятно. Усети, че си мисли, докато седеше край малкия огън и говореше общи приказки с останалите мъже, че тя все пак може и да успее да се справи със Стив. Дори се надяваше да е така.

Огънят бе угаснал, когато Пако се върна, за да се вмъкне под малката каручка, която бе единственият им заслон.

— Съжалявам — прошепна той, — но те ще си помислят, че е странно, ако не дойда.

— Не се притеснявай — прошепна му тя студено в отговор. — Мога да се владея, ако и ти можеш!

Но после забеляза, че тя сложи бебето между тях и се ухили на себе си.

Когато потеглиха на следващия ден, много рано заранта, те си поговориха доста приятелски.

Тя го полита за Стив, разбира се. Не можа да устои.

— Пако, кажи ми, много ли се е променил? Мрази ли ме? Говори ли изобщо за мен?

Той я погледна косо и реши да ѝ каже истината. Все пак тя заслужаваше някакво предупреждение. И наистина бе започнал да се възхищава на мълчаливата ѝ твърдост.

— Променен е. Мисля, че е от онези месеци в затвора, макар че не говори много за това. Но нали знаеш проклетата му вироглава гордост. Според мен не може да понесе, че са я пречупили — поне за малко.

— О, боже! Мен ли обвинява за това?

— Не зная, момиче. Напоследък е доста по-затворен от обикновено. Но трябва да те предупредя — все си е тъй сприхав. Слушай — продължи Пако бързо, преди тя да го прекъсне — защо не промениш решението си за всичко това? Мога да те заведа направо във Вера Круз, можеш да го видиш след като утихне всичко, когато му

остане време да преодолее това, което го тормози и го превръща в такъв дявол. Не мога да те оставя в ръцете му — по дяволите, той ми е приятел. Познавам го повече от всеки друг! Сега се движи с една групичка от най-жестоките и твърди бойци, които можеш да си представиш. Тези партизани нямат милост към никого — сега са тръгнали да отмъщават. Стив е един от най-злите сред тях, мога да ти разкажа някои неща... — той прекъсна внезапно думите си, когато забеляза твърдоглавото ѝ, невъзприемчиво лице и сви рамене примирено: — Виждам, че дори не ме слушаш! Но ти казвам, че правиш грешка. Дай му време, Джини! Накрая ще се опомни.

— И така съм изгубила твърде много време. О, Пако, не можеш да си представиш колко... колко ужасно беше. Като кошмар. Всички тези месеци, през които го мислех за мъртъв. Не ме интересуваше какво ми се случва, нито какво правех. Аз само съществувах. И дори не знаех защо! След това, като чух — все едно, че отново се съживих, сякаш открих защо живея! Не разбираш ли? Трябва да отида при него, трябва сама да се уверя веднъж завинаги дали нещата между нас са същите.

— Слава богу, че не съм жена! — рече той грубо. — Всичко, което мога да кажа е, че никога не съм разбирал женската логика. Все още ми се ще да дойдеш с мен във Вера Круз!

— Обещах на мистър Бишоп, че ако Стив не иска да остана при него, ще отида право във Вера Круз. И без това ми каза, че не може да ми обещае билет за кораб до Америка преди шестнадесети март! Изглежда, че всички бягат! Не разбираш ли, Пако? Това ми дава време.

— Разбирам, че си ината, вироглава жена! Помисли, Джини! Дори ако Стив се зарадва да те види, какво, по дяволите, очакваш да те прави в разгара на войната? Знаеш, че е офицер в армията на Диас. Скоро ще го отзоват да изпълнява воинските си задължения и не се съмнявам, че дисциплината там ще му се отрази добре. Но за бога, какво ще правиш ти?

— Ще се справя с този въпрос, когато му дойде времето — бе всичко, което Джини можеше да каже и накрая той се отказа да спори с нея.

Пътуването им изглеждаше болезнено, непоносимо мудно и претъпканите пътища още повече влошаваха нещата. На няколко пъти

трябваше да се дръпнат от пътя, докато покрай тях минаваха тежко натоварени конвои.

— Значи накрая настъпи истинското сбогуване с французите — промърмори Пако. — Корабите им вече са започнали да ги извозват. До края на месеца ще са си заминали и войната ще приключи по-бързо.

— Императорът ще ходи в Керетаро заедно с генералите си. Казват, че сега настоявали той самият да предвожда битката. А и в Керетаро винаги са му били предани. Както и в Пуебла. Наистина ли мислиш, че може да приключи толкова скоро? Все още има хиляди лоялни имперски войници.

— Да, и я ги виж сега! Мисля, че обръщат много повече внимание на кройката на униформите си, отколкото на битките!

Джини видя една рота наемници да минават край тях и заедно с тях няколко мъже с познатата сива униформа, която накара сърцето ѝ да затупти от ужас, макар че всичко това вече бе толкова назад в миналото.

— Контрареволуционери! — рече тя с нисък, задавен глас, който накара Пако да ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Да, така е. Американски наемници. Все още се бият на грешната страна, както изглежда. Мисля, че отиват в нашата посока — може би ще се опитат да спрат Диас!

Пако явно считаше това за много забавно, но за нея не беше. Тя си мислеше за Стив, който вероятно бе някъде в обширната провинция Оаксака. Или може би дори още по-близо. Всеки ден донасяше нови слухове за непрекъснато напредващата армия от юг.

Пътят, по който поемаха сега, бе почти болезнено познат на Джини, макар че условията, при които пътуваше в този случай, бяха страшно различни. Нямахше елегантна карета с ескорт от красиви офицери, нямахше пикници по пътя. Те заобикаляха Пуебла, а заострените върхове на църквите се открояваха на фона на двата вулкана, все още покрити със сняг. Трикольорът продължаваше да се вее над здраво барикадираните крепости, но докога? Тук все още бе пълно с френски войници, както и по протежение на целия път до Оризаба, но всички те сега изглеждаха ликуващи, вместо заплашителни. Връщаха се у дома си!

Като заобиколиха и Оризаба, те тръгнаха през една ниска, влажна долина, която отвеждаше на юг и Пако най-накрая довери на

Джини, че отиват в малко имение близо до Техуакан, на границата на провинция Оаксака.

Тук вече имаше по-малко пътници и Пако скри една пушка под седалката.

— По тези земи все още има бандити — каза ѝ той, — макар че не е много вероятно да нападнат такива бедни и дребни хорица, каквито изглеждаме в момента. Ако обаче се натъкнем на някого, не забравяй, че си много свенлива. Дръпни единия край на шала върху лицето си, гледай надолу и хихикай. И ако задават въпроси, помни, че сме от Оризаба. Аз съм работил за контеса дьо Валмес — тук той ѝ хвърли лукав поглед — и сме се запътили да видим по-малката сестра на майка ми, Санчия Родригес. Мъжът ѝ е управителят, така да се каже, на Hacienda de la Nostalgia. Те имат само три деца — добави той — и ще се радват да вземат и това... — той посочи с глава към бебето в ръцете на Джини.

Но тя се бе замислила за името. Hacienda de la Nostalgia! Какво поетично и странно име! Дали е толкова красиво, колкото звучи?

„Място за копнеж.“ Може би предишният му собственик е мислел, че това е място, за което винаги ще му е мъчно. Кой знае?

— Защо каза предишният собственик? Кой го притежава сега? Дали няма да имат нещо напротив, че отиваме там?

— Не мисля — Пако я изгледа странно. — Да не искаш да кажеш, че Бишоп не ти е казал? Трябва да призная, че това е доста нелепо! — той цъкна с език на воловете и тя сложи нетърпеливо ръка на рамото му.

— Пако! Защо изведнъж стана толкова мистериозен? Какво е пропуснал да ми каже мистър Бишоп?

— Предполагам, че е по-добре да ти кажа. Всъщност то е твое, момиче. Сигурно няма да си спомниш, но преди да се ожениш за Стив, дядо му ти приписа някои неща. Спомняш ли си сега? Имаше не само значителна сума пари, но и земи. Остави това малко имение на теб. Предполагам, че е било част от зестрата, предвидена за доня Луиза. Е, във всеки случай сега е твое. И трябва да призная, че е много удобно за целите ни!

Тя го гледаше втренчено с разтворени устни.

— Не ти вярвам! Това е прекалено странно съвпадение! Казваш, че е мое?

— Да, момиче, цялото е твое! Но разбира се, понеже Стив е твой съпруг, той го използва. Не се обнадявай толкова — той не живее тук, нали разбираш! Както казах вече, много е удобно. Малко хора се отбиват тук. Има само един старец, който е работел за рода Алварадо години наред и се грижи за къщата. А и крепостните селяни са фанатично предани на Стив, откакто ги освободи. Решиха да останат и да работят земята. Боя се, че всичко е било занемарено дълго време, но те си изкарват достатъчно, за да преживяват добре.

— И той идва тук?

— Да. Доста редовно, както и аз. Ако не се засечем, старият Салвадор предава съобщенията. Използваме код, естествено, за да сме съвсем спокойни, но много се съмнявам, че някой ще дойде да проверява това място!

Джини едва сдържаха вълнението си, докато стигнат до имението. Нейната земя. Нейната собственост. Тя вече се бе влюбила в името. Да, ще бъде красиво. И някак бе подходящо най-напред да посрещне Стив точно тук, след като са били разделени толкова време.

Докато се приближаваха и Пако започна да ѝ посочва по-интересните места, нетърпението на Джини нарасна толкова, че едва понасяше бавното темпо, с което се движеха. Няколко пъти скочи от мястото си на мудната каручка и закрачи до нея, за да се разкърши, както каза на Пако.

Най-после, около час преди пладне, Пако ѝ каза, че току-що са стигнали до границата на земята ѝ. Пътеката, по която се движеха сега, бе просто една тревиста, изровена алея, която криволичеше между разлистените стари дървета, покрита с лози. Тук-таме се чуваше как изпуква някоя тръстика — тънките, високи стебла растяха нагъсто и свидетелстваха за запустялост, която личеше навсякъде.

На някои места се виждаха малки изчистени поляни сред дърветата, но нямаше и следа от обитатели — само далечен кучешки лай и тъжно мучене на някаква крава показваха, че тук живеят хора.

— Вече е станало време за обедната почивка и няма да видиш никой да работи — обясни Пако. — А и крепостните селяни тук не трябва да изпълняват ежедневна норма, наложена от управителя. Мисля, че работят само колкото да изхранват себе си и семействата си — той повдигна внезапно ръка, за да посочи през дърветата. — Виж, ето го стария склад. Съмнявам се, че държат нещо там. Само всички

тези лози поддържат тухлите да не паднат, както изглежда. Но ще видиш, че ракиджийницата е добре запазена — тук правят наистина хубава *aguardiente*. Тук долу — посочи той — е малкият навес. Все още има една стара дъскорезница край реката — обикновените сгради, които ще намериш във всяко имение.

Те бяха направили доста остър завой и сега минаваха покрай една къщурка, разположена малко по-назад. Имаше малка цветна градина, която ограждаше добре поддържана пътека, водеща до една боядисана врата. На въпросителния поглед на Джини, Пако отвърна:

— Това е къщата на Родригес. Той е управителят на имението — поне на книга. Тези дни мястото изглежда само се управлява, това е проблемът със стопани като теб, които отсъстват!

Но по това време Джини бе прекалено развълнувана, за да отвърне на закачките му.

— О, Пако! Всичко е толкова хубаво, толкова старо — имам чувството, че тук времето е спряло, сякаш човек може да се почувства изолиран от всичко неприятно и да изживее дните си като сън.

— Почакай да видиш старата къща. Тя се нуждае от основен ремонт, както всичко друго наоколо. Всъщност вече може да се живее само в едно от крилата. Но въпреки това сигурно ще ти хареса. На пръв поглед наистина е доста красиво — цветята отпред растат нагъсто, почти като в джунгла, а дърветата, които я ограждат, са много стари.

Те продължиха по нещо, което очевидно някога е било широка, сенчеста алея. Сега бе тревясала и дърветата бяха покрити с мъх и ярки лишеи.

— Ето я — рече внезапно Пако, докато излязоха от сянката на дърветата и застанаха на една малка полянка. — Собствената ти къща, мадам. Какво ще кажеш?

Отначало нямаше думи. Самата къща бе доста просторна, изградена в типично испански стил. Беше сгушена като перла в отделна горичка, която я ограждаше от три страни. Отпред, както й бе казал Пако, всичко бе буренясало, освен една окосена ивица точно пред широките каменни стъпала, отвеждащи до покритата веранда, която се простираше пред цялата предна част на къщата.

Отляво и малко настрани малко стадо кози обикаляха плахо насам-натам в една импровизирана кошара, пилета се щураха

навсякъде, писукаха и се пръскаха уплашени, когато те се приближиха и Пако извика високо, свил ръце пред устата си:

— Hola! Къде си, човече? Всички ли са умрели тука?

— Аз вече обожавам това място — промълви Джини, докато широко отворените ѝ очи попиваха всичко. — Почти не мога да повярвам, че наистина е мое! И погледни, Пако, виж козите — ще има достатъчно мляко за бебето! Не съм и очаквала...

Тя внезапно се спря, когато едно момиче слезе тичешком по стълбите, а яркочервената ѝ пола се увиваше около слабите ѝ, боси крака.

— Естебан! Querido, ти ли си най-сетне? Толкова бях самотна! Внезапно тя се спря, сложила ръка над челото си, за да се вгледа в малката каручка.

— О, боже! — изстена Пако тихо — повярвай ми, Джини, не очаквах и това! Хайде сега, не излизай от кожата си, нека аз да се оправя с нея.

— О, само ти ли си? — казваше момичето недоволно. — Помислих си...

Пако чу сподавеното гневно възклицание на Джини до себе си и трепна.

— Чуй ме сега, Джини... — започна той, но все едно, че приказваше на въздуха.

Тя безцеремонно му връчи бебето, като го принуди да го вземе и в следващата минута скочи от каручката, за да пресрещне момичето, което бе застанало с отворена уста, с изненада изписана по лицето ѝ.

— Какво правиш тук? — нахвърли се върху нея Джини със студен, рязък глас, който трепереше от ярост.

Момичето я изгледа със слисан поглед, който бавно премина в презрение. Изглеждаше красива, застанала там толкова уверена в себе си. Яркият ѝ цигански тен сякаш грееше като роза на светлината.

Като реши да пренебрегне Джини, тя погледна над рамото ѝ към Пако:

— Пако, коя е тази жена, която си довел със себе си? Мисля, че е нагла.

— Това е прекалено! Ти си тази, която е нагла, и ако знаеш какво е най-добре за теб, ще напуснеш къщата ми незабавно, преди да съм загубила самообладание!

Като едва не тропна с крак, Джини сграбчи шала от главата си и го захвърли настрана. Бе застанала като някоя бясна фурия с медната си коса, блестяща на слънцето, помисли си Пако. Очите ѝ, макар че Пако не можеше да ги види оттам, където стоеше като вкаменен, се бяха свили като на бясна котка. „Консепсион!“ мислеше си Джини. Да я открие тук, сгушена уютно в собствената къща на Джини, чакаща съпруга ѝ...

Слисаното изражение на лицето на Консепсион скоро започна да се превръща в гняв, докато гледаше Джини.

— Ти! Как смееш да идваш тук? Предателка! Френска курва! Ти си тази, която трябва да се измита бързо оттук, понеже като те види Естебан, ще те убие, ако аз не го направя преди него!

— Ramera! Ако не махнеш обидната си физиономия от очите ми, аз ще те убия!

Джини си спомни всички най-мръсни думи и фрази, които бе научила, докато бе *soldadera*. Тя се разкрачи и погледна гневно Консепсион.

Очевидно бе, че другото момиче отново бе изненадано от познанията на Джини в тази област и от дръжката ѝ поза. Консепсион не бе свикнала да се дава леко на който и да е.

По това време един леко прегърбен старец със снежнобяла коса се бе появил на стълбите. Застана като прикован на мястото си, загледан глуповато в двете жени.

— Света дево! Някаква чужденка! — промълви той и се прекръсти. Консепсион и Джини изглеждаха увлечени в пискливо надвикване с кръвни обиди, докато се обикаляха една друга в кръг. Пако, който внезапно бе дошъл на себе си, скочи от каруцата и се затича по стълбите, за да даде бебето на Салвадор.

— Ето, дядо, вземи го, за бога! След минута ще последва убийство, ако не направя нещо.

— Как смееш да идваш тук и да търсиш мъжа ми? — викаше Консепсион. — В чии ръце спа той в брачната ви нощ, а *gringaruta*? В чии очи търсеше утеха, когато френските войници го измъчваха, а ти стоеше на балкона с тлъстия си любовник и се смееше?

— *Niја de putana!* — изсъска Джини. — Мъжът ми може да те е използвал, особено ако си му се предложила и не е имал нищо по-добро под ръка. Но не забравяй, че той се ожени за мен!

— Брак, който никога не е бил консумиран? Не се тревожи, рута, ще се погрижа бързо да получи анулиране. Така ще е в безопасност от френски ножове в гърба му!

— А ти ще получиш нож точно в черното си кучешко сърце, ако не изнесеш туловището си от земята ми!

Пако скочи между двете жени точно когато щяха да се нахвърлят една върху друга с извити като орлови нокти пръсти, готови да избодат очите насреща.

— За бога! — извика той. — Да не би и двете да сте превъртели? Няма причини да не можем да обсъдим този въпрос цивилизовано в къщата. Съзнавате ли, че виковете ви привлякоха доста публика?

Това беше вярно, понеже няколко мъже бяха изникнали отнякъде и сега ги бяха заобградили, като си мърмореха изумени, а очите им следяха любопитно какво става.

Джини и Консепсион започнаха да се надвикват почти едновременно.

— Няма да пусна тази измет в къщата си! — избухна Джини, докато Консепсион извика:

— Тя няма да мърси дома на мъжа ми след всичко, което му причини! Предателка!

„Толкова е типично за Стив да ми остави да се оправям с тази бъркотия“, мислеше си Пако диво. Какво ще правя с тези двете, по дяволите? Те сякаш бяха забравили за присъствието му. Бяха като две фучащи котки, които продължаваха да се обикалят в кръг и се опитваха да се докопат за гърлата. Пако се изуми, когато видя Консепсион да вади нож и дългото му острие заблестя на слънцето. Преди да успее да каже и дума, видя как Джини вдигна полата си от едната страна, затъкна я в колана си, докато измъкваше един нож от калъфа, прикрепен към бедрото ѝ. Значи освен другите си лоши навици бе започнала да носи и нож!

Селяните, събрани около тях не предложиха помощта си. Обсъждаха на висок глас, че това е по-зрелищно от бой с петли и трябвало да направят някои малки залози за изхода на борбата.

— Не знам коя е чужденката, но наистина изглежда много бойна — рече един от мъжете. — Погледнете как държи ножа си — веднага се вижда, че знае как да го използва.

Друг каза с нисък глас:

— Чужденката наистина ли е съпругата на сеньор? Не мисля, че на него това ще му се хареса много...

Имаше кратка мълчалива пауза, докато жените се гледаха злобно и след това Консепсион реши да атакува. Червените устни се бяха отворили и показваха белите ѝ зъби. Извика някаква обида, докато се хвърли напред, а острието на ножа блесна зловещо. И само за части от секундата този блясък, отразен в очите на Джини, почти я заслепи. Само инстинктът и предупреждението, което изсъсканата ругатня на другата жена ѝ даде, ѝ позволи да се дръпне достатъчно бързо.

— Оле! — извика един от мъжете. Жените не му обърнаха внимание, съсредоточени една в друга.

Докато ножът проблесна надолу, Джини се завъртя и се хвърли с тялото си назад към Консепсион, още докато ножът ѝ парираше удара. Свободната ръка на Консепсион улови само въздух, докато лявата ръка на Джини се насочи злостно надолу. Ножът изхвърча от вцепенените пръсти на Консепсион, тя започна да се свлича и откри, че китката ѝ е стисната здраво. В този момент Джини се наведе, а инерцията на настъпателното движение на Консепсион ѝ помогна да я преметне, така че тя падна с глух звук на няколко крачки от нея и за миг остана без дъх.

Когато се опомни, Джини вече я беше възседнала, опряла ножа в гърлото ѝ, и притискаше болезнено с коляно корема ѝ.

— Само едно движение и с удоволствие ще прережа злото ти, лъжливо гърло — рече Джини през зъби. През кръвта, която туптеше болезнено в главата ѝ, Консепсион осъзна със срам, че мъжете ги бяха наобиколили още по-близо, като се смееха и правеха възхитени коментари.

— Никога няма да се откажа от него! — проплака Консепсион предизвикателно, като дишаше на пресекулки. — Дори ако трябва да се махна оттук... той ще дойде да ме потърси... ще те остави... ако не те убие първо, заради това, което си ми сторила...

— В такъв случай, кучко, може би първо трябва да те убия и да нахраня лешоядите с мършата ти!

Консепсион не прочете абсолютно никаква милост в тези студени зелени очи, които я гледаха гневно, и закрещя диво:

— Тази жена е луда! Ще ме убие...

— Може би трябва само да ти накълцам малко лицето, а? Може би така в бъдеще чуждите съпрузи няма да забелязват измет като теб!

— Не, не! Пако, помогни ми!

Самият Пако почти не можеше да повярва, че тази жена е Джини — тази яростна амазонка, която можеше да говори толкова хладнокръвно за доживотно обезобразяване на друга жена!

— Джини, по дяволите! Отиваш твърде далеч! Пусни я вече!

— Не и докато не я чуя да обещае, че няма да се върне повече тук и ще остави Стив завинаги!

Преди Пако да успее да помръдне и мускул, Джини бе оставила една тънка, кървяща драскотина по издигация се корем на Консепсион. Момичето затвори очи и запищя като обезумяло.

— Млъкни и се закълни, че ще оставиш мъжа ми на мира или наистина ще те разкрася! — заплаши я Джини.

— Кълна се! Да, кълна се! Махнете я от мен! Помогнете ми!

— Джини! — извика Пако, като се спусна напред, но Джини вече скачаше на крака.

— След като си толкова загрижен за подсмърчащата малка Консепсион, най-добре я отведи бързо оттук.

Тя се обърна към другите мъже, които веднага отстъпиха назад с нещо средно между страхопочитание и възхищение, изписано на лицата им.

— Значи така! Всички решихте, че това е много забавно, така ли? Надявам се да сте проявили достатъчно разум да заложите на когото трябва, това е! А сега, какво зяпате още? Може би трябва да ида да намеря жените ви и да им кажа, че сте гледали сеира.

— Сеньора, недейте. Молим за извинение!

Един мъж, по-смел от останалите се ухили и каза:

— Е, аз поне бях достатъчно разумен да заложа парите си на господарката тук. Не искам да кажа нищо лошо, господарке!

Тя се засмя, като чу, че я наричат господарка за пръв път и то при такива обстоятелства. При това мъжът се бе засмял малко дръзко и ласкателно, макар че говореше много почтително.

— Е, предполагам, че ще се запознаем официално по-късно — рече им остро Джини след минута. Но смехът ѝ бе посмекчил малко думите ѝ и тя видя, че те ѝ се усмихват в отговор с приятелско уважение.

— Ще ви трябва помощ в къщата, господарке. След малко ще изпратим някои от жените си — предложи един от тях. — Но моля ви, не им казвайте много за... битката, господарке!

Още един се съгласи.

— Най-добре първо му помогнете да се погрижи за нея! — Джини посочи Пако, който се опитваше да успокои разплаканата Консепсион. След това се обърна и тръгна с всичкото достойнство, което успя да събере, с разкъсаните си дрехи и боси крака нагоре по стълбите, които водеха до къщата ѝ, като взе вече ревящото дете от треперещите ръце на стареца, който все още я гледаше втренчено, сякаш не може да повярва на очите си.

— Трябва да кажа, че вече не съм толкова неспокоен, задето те оставям тук сама да се срещнеш с този твой съпруг — каза Пако Дейвис по-късно този ден. Вече преоблечен за пътуване, той седеше срещу Джини на малката масичка, която бе поръчала да изнесат на двора, за да може да хапнат навън и да се наслаждават на вечерния хлад.

— Казах ти, че мога спокойно да се грижа за себе си! — отвърна Джини рязко. — Но малко се притеснявам за теб — да пътуваш през целия път до Вера Круз с тази циганска кучка до себе си. Внимавай да не те прободат с нож, докато спиш!

Пако се спря, за да погледне укорително Джини, захапал една царевична питка до половината.

— Трябва ли да нараняваш чувствата ми, момиче? Честно казано предпочитам твоята компания, но уви, тъй като си женена за мой приятел, мисля, че общо взето получих доста добра замяна! Освен това не бива да се тревожиш — мисля, че мога да накарам Консепсион да забрави за Стив не след дълго. За какъв ме взимаш? Да не мислиш, че съм коза, като стане въпрос за любовчийство? Аха, и аз съм успял да оставя своя дял от ощастливени жени зад себе си, да знаеш!

Джини се засмя доста силно.

— О, Пако, имам чувството, че ще ми липсваш. Ти бе добър спътник. Само се надявам... — тя се спря, прехапа устни и той бързо и тактично смени темата.

— Ей, знаеш ли какво? Това място е почти неузнаваемо, след като го чисти цял следобед! Нужна е много енергична жена, за да свърши толкова много за толкова кратко време! Какво мислиш сега за новия си дом, а?

Лицето ѝ се смекчи.

— Сякаш сънувам! Постоянно се пощипвам и си повтарям, че наистина е мое! Наистина го обожавам, Пако! Стайте са толкова големи и толкова хладни отвътре. Знаеше ли, че стените са дебели

повече от фут навсякъде? И този двор — с тези лози покрай старите стени, и ароматът на цветята. Почакай докато видиш всичко това следващия път!

— Значи ще ти хареса да си малка домакиня, а? Аз почти не мога да си представя това, трябва да призная! Със сигурност ще мина оттук отново веднага щом мога. Ще ми запазиш ли една стая за гости?

— *Mi casa es tu casa* — каза тя сериозно, а очите ѝ светеха насреща му. Въпреки простите ѝ дрехи, той си помисли, че тя изглежда като истинска дама, грейнала от хубост и вътрешно вълнение.

„Ако Стив направи нещо, ако я нарани, аз лично ще се разправам с него!“ помисли си Пако изведнъж, като сам се изненада от себе си.

— Е — насили се да каже той колкото може по-безгрижно, докато отпиваше последна голяма глътка вино. — Май ще е най-добре да потеглям, преди съвсем да се е стъмнило. Трябва да стигна до Вера Круз до три дни. Нали няма да забравиш всичко, което ти казах? И обещанието ти към Бишоп?

— Помня всичко — рече тя тихо, а после го изненада с признанието: — Страхувам се, Пако! Но няма да му го покажа. И не се притеснявай, със сигурност няма да се опитам да се залепя за него, ако не ме иска. Но просто трябва да съм сигурна, независимо каква е реакцията му. Понеже за себе си съм убедена.

Той стана и се наведе над нея, за да я целуне леко по бузата.

— Зная, момиче. Но въпреки това се грижи за себе си. Не го оставяй... О, по дяволите, това не е моя работа, нали? Но помни — аз съм ти приятел. По всяко време.

Тя извика меко след него:

— *Vaya con Dios*, Пако!

След като той замина, Джини се върна в къщата, за да помогне на Салвадор да запали лампите, крачейки почти гневно, без се обръща назад.

Късно вечер ставаше достатъчно студено, за да се наложи да се запали малък огън в спалнята, която Джини бе избрала за себе си. Към единадесет часа вече бе толкова уморена, че угаси и последната лампа, която все още светеше в къщата — тази в спалнята ѝ.

Само светлината от огъня, който бе запалила осветяваше, стаята и хвърляше странни, подскачащи сенки по стените и тавана. „Изобщо

няма да мога да заспя тази вечер!“ помисли си Джини, като се местеше неспокойно на голямото легло.

Прекалено голямо, за да може сам човек да заспи спокойно в него. Но в яростта си този следобед бе решила да не докосва нищо, което Консепсион е ползвала.

Първото нещо, което направи, бе да изхвърли всичко от стаята, която Консепсион очевидно бе делила със Стив.

— Това засега ще служи за склад — бе казала тя нехайно на Салвадор. И бяха започнали да струпват всичките стари и счупени мебели в средата на стаята.

Ръцете и краката я боляха от усилията, които бе хвърлила, за да има поне част от къщата по-представителен вид. Но все пак е моя, не спираше да си повтаря тя, за да спре неприятните емоции, които бе започнала да изпитва, като видя тази спалня. Ярките, красиви дрехи на Консепсион бяха пръснати навсякъде и доста тясното легло би накарало двама души да се притиснат много плътно един до друг. Изведнъж се почувства толкова странно, като си помисли, че се бори за предпочитанията на собствения си съпруг и започна да се пита как ли ще посрещне неочакваната ѝ поява тук. Дали щеше да ѝ даде възможност да обясни?

Мислите се въртяха в кръг в главата ѝ, докато лежеше в леглото, загледана в огъня, „Да, какво ще направи, когато ме завари тук вместо Консепсион?“ На Джини изведнъж ѝ стана доста хладно и дръпна одеялото над себе си. Прозрачната копринено дантелена нощница, мушната тайно в малкия вързоп, който Пако ѝ бе позволил да вземе със себе си, изобщо не я предпазваше от студа. Тя си помисли: „Дали ще успея да го накарам да забрави миналото?“ и после заспа внезапно, изтощена от всичкия този труд през деня.

Оглушителният шум, който издаде вратата, сякаш някой я бе отворил с ритник и я бе треснал в стената, събуди Джини толкова внезапно, че тя се изправи като пружина в леглото, почти забравила къде се намира.

— Какво, по дяволите, става тук? В цялата къща няма една светната лампа и за малко да си счупя врата, като се блъснах във всички тези мебели, които си оставила в спалнята. Каква щуротия ти е хрумнала този път?

Тя би познала този глас навсякъде — суров и гневен. Изведнъж, след като той бе тук, в една стая с нея, тя откри, че гърлото ѝ е пресъхнало и не може да изрече и дума. Тя просто стоеше там и го гледаше втренчено, докато той отиде до огъня да сложи още дърва, като го ритна така, че пламъците изведнъж станаха по-ярки. Забеляза, че изглежда по-висок от всякога. Видя как бутилката в ръката му проблясва, докато той я излива в гърлото си и преглъща. Носеше широки селски панталони и бяла риза, отворена на гърдите му. Накрая се обърна, за да изръмжи нещо към нея и замръзна на мястото си.

Очите ѝ се впиха в неговите, като забеляза как слисаното изражение на лицето му започна да се превръща бавно в черна, опасна ярост, когато я позна. Тя попи всяка подробност от външния му вид, докато продължиха да се гледат мълчаливо. Черната му коса бе малко по-дълга, отколкото я помнеше, когато го видя за последен път, и тъмните му гъсти бакенбарди бяха пуснати почти до челюстта, за да се срещнат с някак злодейската извивка на мустака му, подрязан късо в мексикански стил. Той само подчертаваше дългото му, безразсъдно лице с тези твърди сини очи, които изненадващо контрастираха на фона на загорялата му от слънцето кожа.

Свитите му очи сякаш я пробождаха като ками. Безмълвно, като отметна главата си назад и отпи от бутилката, която носеше, той избърса устни с опакото на ръката си, когато свърши. И понеже все още не бе проговорил, Джини започна да мисли отчаяно: „Трябва да кажа нещо... каквото и да е... Не мога да понеса да ме гледа по този начин.“

Но накрая, когато отвори уста, всичко, което излезе от нея, бе името му в умоляващ шепот. Всички спокойни, рационални думи, които се бе приготвяла да изрече през всички тези дни, сега се бяха изпарили от главата ѝ.

— Стив — прошепна тя — аз...

— Ти! — единствената му дума, изпълнена с презрителна ярост, прекъсна рязко колебливата ѝ реч като удар с нож. Той продължи със същата омраза: — Dios! Имам чувството, че моят зъл дух се е хванал на работа днес. Първо налетях на две отделни групи контрареволуционери, а след това ти, и то именно тук!

Гневът му сякаш премина през стаята и стигна до нея, като я накара неволно да се свие, когато той пристъпи напред и после

внезапно се спря.

— Трябва ли да се чувствам поласкан от това изненадващо посещение? Мадам Дюплеси — най-високоплатената куртизанка в цял Мексико Сити! Жената, която отхвърли един френски граф заради някакъв мексикански полковник. Босата, сладна танцьорка на частните приеми на Максимилиан! Жена ми, курвата! — той започна да се смее жестоко на руменината, която изби по лицето ѝ. — И още можеш да се изчервяваш? Никога не си спирала да ме изумяваш, мадам. Значи ето те тук — грубият му смях дразнеше и бездруго разклатените ѝ нерви, затова ръцете ѝ се вдигнаха към ушите ѝ и тя се сви, за да не го чува. — Трябва да призная, че почти се възхищавам на хладнокръвната ти наглост! Какъв мръсен номер си ми подготвила този път? Да не би да има войници, скрити във всяка стая, за да ме отвеждат? Или може би си смятала да го направиш сама? Да не би случайно да си мушнала някой пистолет под възглавницата? Какво има, мадам, какво се е случило с острия ти език? Не помня някога да си била толкова мълчалива!

Само чистото отчаяние помогна на Джини да намери думи, за да се защити — без значение какви, само и само да го накара да спре тази ужасяваща атака.

— Трябва ли да ме нападаш толкова жестоко, без дори да ми дадеш възможност да се защитя? Защо винаги си мислиш най-лошото за мен? О, боже, Стив, само ако ме изслушаш, ако ми дадеш възможност...

— Възможност, мадам? Възможност за какво? За да ме предадеш още веднъж? Да се наслаждаваш на собствената си хитрост, както правеше последния път, когато те видях? Бъди проклета, лъжлива кучко такава! Не. До гуша ми дойде от твоите лъжи и измами. Би трябвало вече да си наясно с това! Защо дойде тук? Какво те накара да се откъснеш от многобройните примамки на Мексико Сити? Какво, по дяволите, искаш този път?

Той бе изпразнил бутилката в ръката си, преди тя да може да отговори и сега със зlobен, бурен жест я запрати в стената, където тя се счупи на хиляди малки парченца, които останаха да блестят като капки кръв на пода.

Сякаш действието му разруши някаква магия, Джини стана на крака, погледна го в лицето, а очите ѝ блестяха от стаените в тях сълзи.

— Ще ми дадеш ли някакъв шанс да ти обясня? Твоят мистър Бишоп ме изпрати със съобщение за теб. Пако ме доведе тук...

— Пако! За бога, нима твоята наглост не знае граници? Нима си успяла да прелъстиш и него? Ами Бишоп — трябва да е полудял! Да се довери точно на теб!

— Ти... ти си твърдоглав и непоносим, какъвто си бил винаги, Стив Морган! Не разбираш ли, че те смятах за мъртъв? Не разбираш ли, че Девери изигра мръсен номер и на двама ни в онзи ден? Че те накара да повярваш, че съм се наговорила с него да... да... о, боже! Ако станах курва, то първия път бе заради теб, Стив. Той обеща да спаси живота ти, ако аз...

— Да спаси живота ми! Така ли наричаш този затвор, където ме изпрати? Смейш да наричаш този земен ад живот?

— Стив! Само ме изслушай...

— Не! — почувства думите му като плесница в лицето си. — Не можеш да ми кажеш нищо, което искам да чуя, мадам Дюплеси. Ако цениш скапания си живот, съветвам те да изчезнеш от погледа ми. Можеш да прекараш остатъка от нощта в писане на това, което имаш да ми казваш, защото се кълна, че ако погледам още секунда лъжливото ти курвенско лице, ще ти счупя врата!

Вместо да се втурне да бяга от погледа в очите му, тя се запъти право към него с босите си крака и обви врата му с ръце, като го прегърна със сила, от която той се изуми, дори в сляпата си ярост.

— Дойдох тук, защото те обичам, Стив. Убий ме, ако искаш. Направи каквото пожелаеш. Няма значение.

Ръцете му се вдигнаха около врата ѝ с почти животинско яростно ръмжене, като задавиха думите ѝ, докато той се канеше да спре дишането ѝ. Тя видя как някакви светли пламъчета затанцуваха пред очите ѝ, докато пръстите му започнаха да се стягат много бавно, а гласът му дойде отдалеч.

— Мечтаех да направя точно това с теб, курво! От онзи миг, в който те видях в Оризаба, облечена цялата в бяло като ангел — толкова чиста отвън и толкова покварена отвътре. Знаеше ли, че те гледах с останалите клетки, оковани нещастници, които стояха треперещи в онази канавка, пълна с мръсна, воняща вода, докато ти минаваше покрай нас и се смееше толкова безгрижно, а последният ти любовник ти целуваше ръчицата? Не трябваше да идваш тук, мадам Дюплеси!

Тя смътно осъзна, че той възнамерява да я убие, че бавно и неумолимо я души. Но вместо да се бори, за да се освободи, някакъв дълбоко стаен инстинкт я накара да облегне тялото си неподвижно и с цялата си тежест върху неговото и с последни сили да придърпа главата му към своята.

Тя сякаш поднасяше бялата си шия на душешците му ръце като жертвоприношение, докато главата ѝ се отметна назад. Неспособна да изтръгне и звук, разтворените ѝ, борещи се да поемат дъх устни се залепиха за неговите.

„Нима издръжливостта на тази жена няма граници? — помисли си той. — Защо не се бори за живота си? Какво се надява да постигне по този начин?“

А той наистина ли иска да я убие? Можеше ли да понесе мисълта, че тя е мъртва? Стив изведнъж усети малките ѝ твърди гърди, допрени в него, онзи особен аромат на тялото ѝ, който никоя друга жена не притежаваше, вкуса на сълзите ѝ, копринено меката ѝ коса. Без да разбира как се случи това, той усети пръстите си вплетени в косите ѝ, вместо около врата ѝ. И започна да я целува като обезумял, усетил внезапната, силна вълна от желание, която го накара почти да изстене на глас.

Дяволите да я вземат! Почти я бе убил, и въпреки това тя продължаваше да се притиска в него, а малкото ѝ езиче се стрелваше в устата му, докато започна да отвърща на целувките му с жар, която го изненада, макар че същевременно го погнуса.

Бе непоносимо тя да открие предателската му слабост и да я използва, за да го подмами. Той се питаше колко ли други мъже са били примамени от красотата ѝ и от собствените си желания, колко ли са я целували и тя им е отвърщала точно толкова страстно, имали са я и са потъвали в покварената ѝ мекота, точно както той копнееше да направи.

Бе проклинал името ѝ и спомена за нея хиляди пъти, отново и отново, докато започна да усеща омразата и отвращението му да се запечатват неизличително в мозъка му. И после тя се появяваше изневиделица и се хвърляше безсрамно на врата му, за да го изкуши почти неудържимо...

С внезапно, брутално движение, породено от омраза, отчаяние и отвращение от себе си, Стив постави двете си ръце на раменете ѝ, а

пръстите му се впиха в меката ѝ плът само за миг, преди да я отблъсне от себе си, запращайки я с разтреперани крака към вратата. Тя остана там, облегната с целите си длани, за да се подпре, а дишането ѝ прозвуча като плач, с разширени от шок очи.

— О, защо? Защо, Стив? Моля те...

Той не обърна внимание на задъхания ѝ умоляващ вик. Бе прекалено зает с това да възвърне самообладанието си, за да се интересува от болката ѝ.

— Не си опитвай късмета повече, Джини — гласът му бе равен и рязък. — Ако не си идеш с добро от живота ми, тогава аз ще се махна от твоя. Да не мислиш, че ми пука, че все още носиш името ми, дори и да си проявила приличието да не го използваш? Ако не поискаш разтрогване на брака, тогава аз ще го направя.

— Разтрогване! — внезапно ѝ, страстен вик на ярост го накара да повдигне изненадан едната си вежда. Преди миг тя плачеше, молеше се сърцераздирателно, а сега стоеше изправена до вратата, с разкрасени боси крака и повдигнала предизвикателно брадичка. — Нима смееш да ми напомняш отново за тази нощ, когато трябваше да си с мен, а вместо това избра Консепсион? Затова ли искаш разтрогване сега? За да можеш да се ожениш за тази повлекана, която имаше наглостта да държиш тук, в моята къща?

Гласът му се изостри от гняв:

— Консепсион? Какво общо има тя с този... този фарс помежду ни? И какво сторихте с нея двамата с Пако? За бога, да не мислиш, че като се смениш с нея, можеш да ме прилъжеш с евтините си номера? — той пристъпи към нея, а устата му се изкриви опасно. — Кучка такава! Къде е Консепсион?

— Отървах се от нея! Да. Да не мислиш, че ще търпя любовницата ти тук и минута след като пристигнах? Имаше късмет, че не ѝ нарязвах лицето и не унищожих завинаги прехвалените ѝ прелести! Виждаш ли, поне имам смелостта да се бия за това, което искам — нещо, което ти изглежда си загубил.

— За какво по дяволите говориш, курво такава? И как смееш да изпъдиш Консепсион?

— Ще ти кажа как смея — като я уплаших до смърт! И повярвай ми, почвам да си мисля, че не си е струвало да го правя заради теб, страхливецо! Да, можеш да се мръщиш колкото си искаш. Да не

мислиш, че можеш да ме уплашиш вече с шумните си закани и перченето си? Ти ме желаеш! Жадуваш за мен толкова, колкото и аз през всичките тези месеци, и въпреки това вече не си достатъчно смел, за да си признаеш това! Някога бе достатъчно уверен в себе си, за да ме вземеш, без да кажеш и дума, но не, ти се побоя, нали? Това ли е проблемът сега, Стив? Че вече не се чувстваш достатъчно мъжествен, за да ме задоволиш?

Лицето му бе побеляло от гняв при дивите ѝ презрителни думи.

— За бога! — каза той меко, а думите се изплъзнаха под стиснатите му зъби — Има ли някой трик, който не би могла да използваш? Има ли нещо, което е твърде подло за теб? Проблемът ми, ако може да се нарече така, е, че стоя тук прекалено дълго и си губя времето с теб. Можеш да си мислиш каквото си искаш, Джини, и да правиш каквото си искаш. Повече не мога да понасям нито този безсмислен разговор, нито теб!

Той се запъти да мине покрай нея и дори сложи ръка на бравата, когато особено нервният, едва овладян тон на гласа ѝ го накара да се обърне отново към нея.

— Стив!

Той се извърна ядосано, за да я погледне и си помисли с горчивина, че тонът ѝ трябваше да го предупреди. Изведнъж, за негова изненада, тя допря нож в гърлото му. И колкото и да бяха бързи реакциите му обикновено, този път неочакваното ѝ гладко движение като на пантера го завари напълно неподготвен. Като се движеше много бързо на босите си крака, тя внезапно допря тялото си в неговото почти едновременно с това. Лявата ѝ ръка обгърна кръста му, докато върхът на ножа се опря заплашително във врата му, точно под ухото.

Той започна да се смее невярващо.

— Боже мой! Това е прекалено — дори от теб! — усети как натискът става малко по-силен, само толкова, че да прободне кожата му и спря да се смее, а очите му се вгледаха в нея озадачено.

Чу я да казва със същия студен и безизразен глас:

— В случай че се чудиш докъде мога да стигна, Стив, трябва да ти кажа, че съм убивала човек преди това — с нож в гърлото. Така че вдигни ръце и моля те не прави глупости, това острие може да се

подхлъзне много лесно. Сигурна съм, че разбираш това. Сега вдигни ръце над главата си и моля те, движи се много бавно...

„Това не е истина... Тази откачена кучка... Какво, по дяволите, е намислила този път с тази нелепа игричка, която играе?“

И въпреки това, докато мислеше, бе стиснал зъби от ярост и безсилие, понеже знаеше, че трябва да изиграе докрай глупавата ѝ игра, докато не успее да я докопа.

Почти несмееща да диша, Джини видя как гневът святка в очите му и ги накара да заблестят на светлината на огъня, докато той ги присви към нея. Въпреки това ѝ се подчини доста послушно, макар че напрегнатите му мускули под ръката ѝ я накараха да помести много леко ножа, така че при най-малкото движение от негова страна наистина да се плъзне лесно, както го бе предупредила.

— Ще ми кажеш ли какво се надяваш да постигнеш с този глупав номер? Нима си даде толкова зор само за да се увериш, че този път ще съм мъртъв?

Изненадващо устата ѝ бе започнала да се изкривява в дразнеща, подигравателна усмивка.

— Не те искам мъртъв, Стив. Дойдох тук, за да намеря мъжа си. И понеже ми напомнят твърде често, че бракът ни не е бил изконсумиран, мисля, че трябва да поправиш това. Все пак ми дължиш някои права. Все още съм твоя жена, както и да решиш да ме наричаш.

— Dios! — в забравата си Стив заговори на испански, почти неспособен да повярва на ушите си. — Ти наистина си луда! Кажи ми, мадам, нима наистина очакваш да играя ролята на твоя... твоя проклет семец, и при това с нож на гърлото?

— След като ще се възползваш от услугите на най-добре платената куртизанка в Мексико Сити безплатно, не мислиш ли, че е доста добра сделка, като се вземат предвид всички обстоятелства? — каза тя мило и след това, когато лицето му притъмня от гняв, гласът ѝ стана малко по-висок: — Защо изглеждаш толкова втрещен? Колко пъти си ме принуждавал насила? Помниш ли как разкъсваше дрехите от тялото ми, когато се съпротивлявах? Помниш ли, когато аз...

— Спомням си и един друг път, когато използва нож срещу мен — рече той със странен глас, докато тя каза внезапно, за да прикрие вълнението си:

— Наведи едната си ръка... лявата... много бавно. И свали този колан. Как се чувстваш сега, когато е твой ред да се събличаш за мен, любими?

— Наистина не мога да повярвам, че смяташ да проведеш цялото това представление! По дяволите, Джини... — изведнъж той се спря, когато ножът го поряза и се загледа невярващо в нея.

— Свали си колана, Стив — каза тя равно и този път той наведе лявата си ръка, без да пророни и дума, и започна да се мъчи с катарамата, все още загледан в нея с ново, необичайно изражение, което се промъкваше в погледа му.

— А сега? — каза той внезапно с глас, който звучеше странно задавен от някаква емоция, която тя не можа да разгадае.

— Свали си панталоните.

Той сви рамене.

— Наистина трябва да ти призная — никога не съм си мислил, че ще си събуя панталона за жена, която е опряла нож в гърлото ми! Това навик ли ти е?

— Само когато някой мъж е необичайно твърдоглав — прошепна тя, а ръката ѝ започна да гали гърба му.

Гласът му прозвуча почти саркастично, но за момент тя си помисли, че долавя нотка на сподавен смях в него.

— Каж ми, мадам, трябва ли да следвам инструкциите ти стъпка по стъпка или ми се разрешава да импровизирам от време на време?

Тя изведнъж усети топлината на ръката му върху корема си да се придвижва нарочно надолу.

— Как е това, мадам? Харесва ли ви? Ще направя всичко, за да зарадвам дамата с острия нож.

Тя възкликна остро и видя, че очите му са я приковали, а танцуващата светлина на огъня се отразява в синевата им.

— Недей!

— Защо не? Знаеш, че съм забравил... колко мека е косата ти... дори тук...

— Не, Стив! — всичият ѝ гняв и предизвикателство я напуснаха изведнъж и тя затрепери.

Дясната му ръка изведнъж се вдигна към косата ѝ и тя остави ножа да падне шумно между тях. Той го ритна настрана, заедно с

панталоните си. С внезапно диво движение хвана нощницата ѝ откъм гърба ѝ я скъса на две.

— Сега сме квит — каза той меко. И след това, като я вдигна на ръце, за да я занесе до леглото, рече: — Каква малка упорита лисичка си! Боя се, че не съм достатъчно силен, за да устоя нито на тялото, нито на заплахите ти. Нали виждаш колко лесно може да ме изнасили човек?

Той почти я хвърли на леглото и свали ризата си, без да откъсва очи от изкусителните извивки на тялото ѝ. Тя всъщност бе тук — малката зеленоока, страстна и чувствена жена, за която бе мечтал, копнял и мразил. И бе негова — той все още не можеше да повярва напълно до къде бе стигнала тя само преди малко, за да го принуди да си признае, че я желае. И бог му бе свидетел, че въпреки всеки инстинкт, който му крещеше да внимава и да се пази от нея, той я желаше...

Тя протегна ръце към него и го притисна страстно в мекото си, податливо тяло. Страстта, която винаги бе съществувала между тях, взе връх и тя бе готова за него, без да иска или да има нужда от любовна игра. Тялото ѝ се извиваше с жар към неговото, точно толкова нетърпеливо за това първо сливане, колкото и той.

„Само тя има силата да ме победи — помисли си Стив внезапно. — Истинско природно бедствие. Само тя от всички жени, които познавам, бе моето падение, тя бе фаталната ми слабост, но вече не мога да ѝ устоя! Тя е кучка... била е курва... но в момента е само моя.“

Никога преди, когато се бяха любили, не бе викала гласно, не бе издавала любовта и нуждата си, както сега. За миг той усети яростно пробождане от ревност, докато галещите ѝ ръце, спонтанните движения на разкошното ѝ тяло заличиха всичко, освен неутолимата му, незадоволена нужда от нея, от точно тази жена. Това смело, чувствено същество му се отдаде толкова пълно, че бе трудно да повярва, че между тях някога е съществувало нещо друго, освен желание.

— Колко много си научила — каза замислено Стив. Наведе се над простряното тяло на Джини, подпрян на лакът, а свободната му ръка галеше гладката ѝ кожа някак разсеяно. — Винаги съм знаел, че си много добра ученичка, но сега трябва да призная, че талантите ти изумяват дори мен.

Той наведе глава, за да целуне вдлъбнатината в основата на гърлото ѝ, усещайки пулсирането на вената под устните си. Изследващата му ръка се спусна по-надолу и той чу меката ѝ въздишка. Зъбите ѝ бяха прехапали долната ѝ устна, докато тя се извиваше под ласките му.

Изведнъж той вдигна глава и погледна иронично полузатворените ѝ очи.

— Да, наистина си се променила, сладка моя. Загубила си онази сладка интригуваща скромност и свенливост, които имаше някога! Сега като ти кажа да разтвориш краката си, ти го правиш без възражения. Ако ти кажа: „Обърни се, ще го направим по този начин“, ти се подчиняваш. Кажи ми, има ли нещо, което още да не си опитвала?

Със затворени очи, Джини извърна лице и обърна глава настрани върху възглавницата.

— Стив, за бога! Казах ти всичко. Трябва ли да продължаваш да ме наказваш?

— Може би наказвам и себе си... — той спусна голото си тяло над нейното и хвана косата ѝ в ръка, като отърка лице в мекотата ѝ. — Знаеш ли — продължи той нежно — питах се хиляди пъти защо не те убих, когато се хвърли към мен толкова нагло. И защо продължавам да те желая! Може би защото за жена ти си почти толкова осквернена, колкото и аз, и си ми любопитна — гласът му стана по-твърд: — Кой те научи на всичките ти малки курвенски трикове?

Без предупреждение тя усети как зъбите му се впиват яростно в меката плът на рамото ѝ и изпищя, забивайки нокти в гърба му, само за

да види, че точно толкова внезапно той бе започнал да целува много нежно и леко болезнената рана, която току-що ѝ бе нанесъл.

Защо имаше способността да ѝ причинява това? „Понеже го обичам“, помисли си тя безнадеждно. „Понеже не мога да спра да го обичам, въпреки че той самият никога не ми е казвал, че ме обича.“

Той бе хванал лицето ѝ с две ръце, сякаш искаше да запомни очертанията му и да го извае, докато я изучаваше с присвитите си сини очи.

— Станала си по-красива. На бузите ти има съвсем лека трапчинка и това сякаш подчертава лукавите ти очи. Изглеждаш като унгарска циганка. А устата ти... — той нежно я целуна — имаш най-чувствената, обещаваща уста в целия свят. Май трябва да се считам за късметлия, че си те върнах, макар да си малко поизносена!

Целуна я страстно, преди тя да може да направи нещо повече от това да издаде едно гневно възклицание под бруталната му атака.

Прекараха заедно три дни — ту се караха, ту се любеха. Спречкванията им се бяха превърнали в дуели на остроумие, докато се гледаха един друг предпазливо като врагове.

Въпреки слабостта, която признаваше у себе си, трудните уроци, които Джини бе принудена да научи през изминалите месеци сега ѝ послужиха добре. Тя се бе научила как да се огражда с черупка и да се скрива мрачно зад нея, без да позволи и следа от емоция да изплува на повърхността. Понякога просто от самозащита, хвърляше същата тази бариера между Стив и себе си, особено когато той стигаше твърде далеч.

И именно това дразнеше най-много Стив Морган у жена му. Тя се бе променила, нямаше съмнение в това. И той не бе изиграл никаква роля в тази промяна, която толкова ненавиждаше. Чудеше се какви ли преживявания я бяха превърнали в такава силна, волева и независима жена, каквато беше сега. Можеше да си служи с нож с почти нехайна ловкост и да псува като мъж, а от друга страна можеше да готви по-добре от повечето селянки. Беше се променила и в други отношения, както бързо отбеляза той. Наистина бе усвоила всички техники на проститутките, заедно със страстната самозабрава, която си беше само нейна. Още повече, че се бе научила как да не се поддава — да устоява на най-жестоките подигравки, най-пресметнатите му удари, като се

отдръпваше зад едно свиване на раменете или пълно мълчание. Бе станала толкова твърда, че бе почти недосегаема.

Джини, жена му. През краткото време, което прекараха заедно, той бе научил, че тя не е онова неопитно момиченце, което бе в началото. Силата, която бе спечелила от всички унижителни преживявания, на които е била подложена, както и фактът, че по някакъв начин бе успяла не само да се издигне над тях, но и да си спечели своя собствена независимост, колкото и да бяха малки шансовете ѝ за това, го дразнеше повече, отколкото можеше да ѝ признае. Трябваше да се е пречупила, а не беше. Именно той носеше белезите на преживяното и бе заключил в себе си горчивата чаша. Джини сякаш с лекота бе забравила всичко неприятно. Той усещаше, че само бе загатнала или направо бе прескочила някои от най-лошите части в историята си, когато му я разказа. Как можеше да остане толкова незасегната? В що за жена се бе превърнала в действителност? Той не можеше да ѝ прости за нещата, които се бе съгласила да направи и дори за някои от нещата, които се бе оставила да я заставят да направи. А това, което влошаваше нещата още повече бе, че тя никога не го помоли да ѝ прости.

Три дни. Стив неохотно ѝ призна, че в момента не може да си позволи повече и няма представа кога ще се върне отново. Едновременно щастлива и нещастна, Джини трябваше да се задоволи с това.

Поне отново го бе намерила! Тя усети, че се пита за промените, които бе забелязала у него. Изучаваше непознатия, който сега бе неин любим и съпруг по почти същия прикрит начин, както чувстваше, че я наблюдава и той.

Желаше я. Можеше да е уверена поне в това. Тя се радваше на блясъка на това желание, което виждаше в очите му всеки път, щом я погледне и все пак никога не ѝ казваше, че я обича — само, че я иска. Само веднъж бе посмяла да го попита дръзко дали я обича и насмешката в смеха му я прободеше по-дълбоко, отколкото го остави да забележи на повърхността.

— Любов! Смешно е да чуе човек тази дума от твоята уста, мила. Така ли го наричаше, когато си се отдавала на легионите си от любовници?

— О, за бога, Стив! Ти си единственият мъж, когото някога съм обичала. Защо иначе мислиш, че имаш способността да ме нараняваш?

— Не мисля, че който и да е може да те нарани, скъпа. Ти си твърде силна, твърде жилава. Винаги ще успееш някак да оцелееш, нали?

Той бе жесток и все пак можеше да бъде и нежен с нея. Искаше да знае всичко за миналото ѝ — всяка мъчителна подробност, която успееше да изкопчи. И въпреки това ѝ казваше съвсем малко за случилото се с него. Джини ревниво настоя да чуе повече подробности относно отношенията му с контеса дьо Валмес и той развеселено повдигна едната си вежда.

— Соледад? Тя ми е кръстница, както знаеш. И все още е много красива жена. Виждала си я, нали?

— О, предполагам, че да. Едва ли ще си спомня.

— Не съм изненадан, след като си била толкова заета при посещението си в Оризаба. Но Соледад си те спомня много добре!

— О, така ли? — обърна се яростно към него Джини, ужилена от саркастичния му тон. — Не се съмнявам, че те е осведомила за всички най-грозни слухове, които се носеха за мен. Предполагам, че е ревнувала!

— Едва ли, скъпа! — рече той лукаво и смисълът на думите му бе толкова явен, че тя усети как по страните ѝ избива гневна руменина.

Каквито и забележки да искаше да направи тя, за да опровергае намеците му, те бяха прекъснати както обикновено от внезапния натиск на устните му върху нейните. Можеше да я накара да забрави всичките му изневери и жестокости с целувките си или с някоя проява на нежност.

За да противодейства на собствената си предателска уязвимост, Джини му демонстрира гордост, равна на неговата. Имаше буен нрав, който не падаше по-долу от неговия, когато избухваше. В такива моменти той започна да ѝ показва неволното си уважение, макар че вътрешно се дразнеше, че тя може толкова добре да се грижи за себе си. Само в обятията му, когато устните му бяха върху нейните или пролазваха по цялото ѝ тяло, тя се предаваше и ставаше покорна и слаба.

Стив Морган я видя да плаче за първи път, откакто се бяха събрали отново, чак на сутринта, когато той се приготви да тръгне.

Прикри изненадата си от неочакваните ѝ сълзи, като ѝ заговори рязко:

— За бога! Какво ти става сега? Това хленчене не ти отива, нито ще ме трогне толкова, че да те взема със себе си. Вече ти казах, че е абсолютно немислимо. Направи това, което намериш за добре, сладката ми. Остани тук, ако искаш — все пак имението е твое, както ми напомняше достатъчно често. А ако ти стане много скучно, винаги можеш да идеш във Вера Круз. Сигурна съм, че там ще срещнеш много от приятелите си. Салвадор може да те придружи и съм ти оставил достатъчно пари, за да се справиш, докато този кораб, за който Бишоп ти е намерил билет, е готов да отплава.

Както обикновено той сякаш подбираше точно тези думи и изрази, от които щеше да я заболи най-много.

— Не те ли интересува? Все едно ли ще ти бъде дали ще съм тук или не, когато се върнеш?

Когато го погледна през замъглени от сълзи очи, тя си помисли, че забелязва някакво почти незабележимо смекчаване на резките гънки от напрежение около устата и очите му.

— Не знам, Джини — каза той бавно. — По дяволите, не съм свикнал някой да ме притежава, както изглежда и ти. И двамата сме привикнали да живеем един без друг. Понякога като че сме непознати, които се събират само в леглото. Дали наистина сме готови да се обвържем — и ти, и аз? — той вдигна фаталистично рамене и повтори: — Дали?

През две дълги, влачеци се седмици можеше да живее само с тези думи.

Тук, в изолирания свят на Hacienda de la Nostalgia, дори войната изглеждаше твърде далеч, за да е истинска, или за да засегне Джини по някакъв начин. Докато преди бе въввлечена във водовъртежа на безсмислени начинания, винаги в обсъждане на най-новата клюка или новини за последната битка, тук сякаш времето бе спряло своя ход.

Почти благодарна, че имаше да върши толкова много неща в имението, Джини се опита да се занимава с неща, които да я уморяват, за да си ляга преди девет всяка вечер, прекалено изтощена, за да стои будна и да си мисли.

Къщата започна да свети отвътре, след като старите мебели бяха поправени и полирани, прозорците измити, а по пода бяха застлани

ярки шарени килими. Джини не работеше сама, понеже селяните изпращаха жените и дъщерите си до къщата, за да помагат на господарката и дори самите те идваха да се включат в по-мъжките работи, като поправката на покрива и стените.

Всички те много се гордееха с чуждестранната си господарка с ярка коса и очи като морето — жена, която не бе прекалено горда, за да се заеме с всякаква работа, колкото и да е мъчна. „Наистина — казваха те, като поклащаха глава многозначително — господарят е направил добър избор, когато е взел тази жена. Тя е народен човек.“ Това бе най-големият комплимент, който можеха да й направят тези индиански селяни и те й станаха дълбоко предани.

Джини ходеше на гости в къщите им, дундуркаше и повиваше бебетата им и дори можеше да седне с останалите жени и да се включи съвсем естествено, когато мелеха брашното за царевичните питки. Можеше да готви над малко открито огнище и да пере дрехи на една равна скала край реката. И можеше да язди кон без седло, седнала разкрячена като мъжете.

Дори старият Салвадор, който помнеше майката на Стив, с неохота отбеляза одобрението си. Когато тя идваше в кухнята да му помогне, той вече не възразяваше недоволно, а сядаше да си побъбри с нея и да й каже новините, които научаваше при редките си посещения в съседното селце.

Именно от Салвадор Джини научи, че хуаристките армии на генерал Ескобедо и Корона настъпваха, ограждайки като железен пръстен Керетаро.

— Скоро ще притиснат чуждия император там като плъх — без изход за бягство — рече старецът с някаква ликуваща нотка в гласа си.

Тя научи за смелото нападение, което бе извършил генерал Мирамон над Закатекас, където неговата кавалерия разпердушнила тамошния гарнизон и за малко не пленила дори самия дон Бенито Хуарес. Спомни си, че бе срещала генерал Мирамон. Висок и прошарен креолски офицер с лице като гранит, ветеран от други войни. Джини се запита дали този подвиг означава обрат в лошия късмет на имперските сили, докато една седмица по-късно Салвадор й донесе новината, че генерал Ескобедо бе смазал много по-малобройната войска на Мирамон.

— За да даде урок на тези кучета, генерал Ескобедо е накарал да екзекутират хиляда имперски офицери — продължи Салвадор. — Един от тях е бил дори братът на самия Мирамон.

Джини не можа да възпре едно остро пробуждане от жал. Спомни си горчивите думи на Агнес дьо Салм един ден, че две злини не правят едно добро. Нима наистина бе необходимо да е толкова жесток, за да даде урок на империалистите? Все пак всички се сражаваха за това, в което вярват, макар че Джини неволно си спомни цинизма на Мигел Лопес за лоялността на тримата най-високопоставени генерала към Максимилиан.

Салвадор поне ѝ донесе добри новини за Диас. Войската на дон Порфирио все още се движела неотклонно към границите на провинция Пуебла. До една седмица щели да са там.

Джини знаеше, че това означава добра възможност за Стив да се отбие, за да я види. Ако се бе върнал във войската за постоянно, ще е толкова близо! Но дали се бе присъединил към нея, или все още се криеше в планината с партизаните? Трябваше да си напомни да е търпелива и да не се надява твърде много.

Две седмици след като Стив замина, Салвадор влезе с тихи стъпки в малката стая, която Джини бе определила за свой „кабинет“, а на лицето му бе изписано неодобрение...

— Има един мъж, който казва, че иска да ви види, господарке — ъгълчетата на устата на стареца се спуснаха кисело. — Той не изглежда добър човек, господарке. На мен ми прилича на бандит! Кой друг би дошъл толкова потайно от сенките след смрачаване? Но казва, че сеньор го праща...

Джини скочи на крака, а зелените ѝ очи светнаха като факли.

— О, Салвадор! Защо не каза това по-рано? Къде е той? Предложи ли му нещо за ядене?

Без да дочака отговор, Джини се втурна покрай него към кухнята, където мъжът се бе изправил от прегърбената си поза до стената, когато тя влезе. Наистина имаше вид на злодей. Гледаше малката ѝ лична прислужница с пресметнато похотлив поглед, който я бе накарал да се свие до печката, но сега едва не издаде изненадата си, когато видя Джини.

Вкъщи тя захвърляше шала, с който обикновено покриваше главата и раменете си от слънцето, и косата ѝ светеше ярко като

калайдисаните медни тигани на стената. Беше боса за по-удобно и носеше изрязана бяла блуза и ярка шарена пола, като на местните индианки. Устните ѝ, когато се засмя доста въпросително, разкриха малки перлени зъби. Мъжът, чието име бе Маноло, я загледа с някакво страхопочитание.

Той свали широкото си сомбреро, за да разкрие дълга и сплъстена черна коса, докато запристъпва неловко с обувките си в ботуши крака, без да може да свали очи от Джини.

— Имаш да ми предадеш нещо ли? От съпруга ми? — гласът ѝ бе точно какъвто си го представяше — нисък и доста дрезгав. Той си помисли: „Почакай, докато кажа на другите! В бъдеще Естебан вече няма да страда от липса на доброволци, когато трябва да предаде някакво съобщение на жена си!“

Като се ухили, за да прикрие мислите си, Маноло извади едно смачкано листче хартия от джоба на извезания му със сребро елек. Този елек бе свалил от тялото на някакъв наконтен млад лейтенант от наемниците, който имаше слабост към един определен бар, когато не бе на работа и Маноло се гордееше с тази дреха, въпреки че кръстосаните патрондаши на гърдите му намаляваха малко красотата ѝ.

Той продължи да се хили, докато червенокосата жена държеше листчето в ръцете си, сякаш се страхуваше да го разгъне. Тя го следеше въпросително.

— Ял ли си? Сигурно си уморен. Салвадор с удоволствие ще ти даде нещо за хапване, както и малко текила, за да го преглътнеш, ако имаш време да си отпочинеш.

Старецът я бе последвал в кухнята и сега стоеше навъсен до печката, но когато Маноло призна, че наистина е много гладен, се обърна назад и започна да трака шумно с тиганите, като мърмореше под носа си.

Салвадор изглеждаше още по-недоволен, когато господарката предложи на „бандита“ стол и самата тя седна срещу него на кухненската маса. „Сеньор се движи в лоша среда — мислеше си той, докато сипваше яденето. — Жалко, че не е успял да намери някой подобър, когато да прати тук! Господарката не бива да седи на една маса с такъв злодей, нито да говори толкова приятелски с него!“

Той изпрати Мария да изтича до къщата си, като забеляза начина, по който я гледа мъжът. Поне не смееше да се отнася с неуважение към господарката.

Джини отпиваше от една чаша вино под възхитените погледи на Маноло и се опитваше да го разпитва за Стив, но той или не знаеше нищо, или не биваше да ѝ казва. Често вдигаше рамене, като казваше, че не знае кога Естебан ще се върне тук и призна доста гордо, че никога не се задържат твърде дълго на едно място.

— Но кога ще се върне, за да се присъедини към войската? — упорстваше Джини и получи още едно повдигане на раменете в отговор от мълчаливия ѝ посетител.

— *Quien sabe?* Може би скоро. Искаме да се присъединим към войската в похода ѝ към самото Мексико Сити!

Той изчезна точно толкова бързо и тихо, както бе дошъл, след като се наяде и Джини взе писмото със себе си, за да го прочете насаме в спалнята си.

Първото писмо, което Стив някога се бе сетил да ѝ напише. Колко бе непредсказуем!

Тя разгърна смачканото и сгънато листче и видя само няколко надраскани думи на него, без обръщение и формален завършек.

„Много сме заети, много пътуваме, но поне нещата се проясняват. Може би скоро ще те видя, ако още си там.“

Това бе всичко. Дори отдалеч, помисли си тя с горчивина, той все още можеше да я нарани. Тази бележка можеше да е написана за всеки друг, в нея нямаше нищо лично, предназначено само за нея, освен подигравателното полуобещание: „Може би ще те видя скоро.“ Какво го караше да се бои толкова много от обвързване?

„О, Стив, Стив! — помисли си тя отчаяно — защо продължавам да те обичам? Защо не мога да се отнасям с теб толкова нехайно, колкото ти с мен?“

Не можеше да открие отговорите у себе си. Трябваше само да е търпелива и да чака.

Стив Морган, който никога и при никакви обстоятелства не бе търпелив човек, също чакаше на свой ред. В случая изчакваше огромната армия на Диас да дойде на позиция, откъдето може да заплаши двете крепости на Пуебла. Но Диас — уверен, че ще постигне целта си и че те накрая ще се предадат — не бързаше. Предпочиташе да си играе на котка и мишка с имперските гарнизони, които бяха натоварени да защитават не само Пуебла, но и Оризаба, Кордоба и Вера Круз — само някои от по-важните градове на малката ивица земя, която сега бе единственият излаз на Максимилиан към океана.

Стив продължаваше да се радва на вълнението и рисковете на партизанския си живот, но бе започнал да се уморява от постоянното движение и дългите тежки преходи, които не позволяваха на човек да се наспи и да си почине както трябва.

Тъй като можеше да мине с лекота както за американец, така и за мексиканец, почти винаги пращаха него на разузнаване. Яздеше смело по пътя или влизаше в градове и села, гъмжащи от имперски войски и наемници, които продължаваха да се бият за Максимилиан. Навсякъде имаше американци и те вече не предизвикваха любопитство. Сурови мъже, които се бяха сражавали в Гражданската война и им бе харесало да се бият; мъже, които идваха да видят края на войната и да пишат за нея; мъже, които бяха любопитни; мъже, които искаха да натрупат богатство за себе си, когато империята рухне и земите и именията, принадлежали на имперските поддръжници щяха да бъдат разпродадени.

Обикновено Стив вършеше това, което трябваше да прави, с хладна, пресметлива концентрация, която можеше да избухне в жестокост, когато държеше нож или пистолет в ръцете си и се канеше да го използва. Жените бяха средство за получаване на удоволствие, в една категория с хубавото ядене и удобното легло, където човек можеше да се наспи на спокойствие. Мислеше за тях само когато

имаше време. За някои, като Консепсион и контесата, можеше да мисли разсеяно дори с някаква топлина.

Но преди Джини отново да се върне толкова неочаквано в живота му, той не бе оставял някоя жена да въздейства нито на решенията, нито на реакциите му.

Консепсион бе танцьорка в един малък бар в Оризаба, когато отново бе попаднал на нея. Без да обръща внимание на рисковете, които поема, той бе започнал да посещава имението на Валмес колкото може по-често, особено откакто разбра, че съпругът на Соледад още се мъкне след императора. Когато отново видя Консепсион, бурната, страстна връзка между него и кръстницата му бе прераснала в нежно приятелство, особено като се има предвид, че Соледад бе дълбоко религиозна по свой собствен начин и изповедникът ѝ я бе укорил много строго за това, което наричаше почти кръвосмесителна връзка с кръщелника ѝ.

Дали бе отчасти от благодарност и отчасти защото не бе имал жена толкова дълго време, но Стив откри, че започва да се увлича почти прекалено много по нея. Тя все още бе красива, с тяло на младо момиче, понеже съпругът ѝ не бе успял да я дари с дете. Бе опитна и почти толкова лудо привлечена от Стив, колкото и той от нея в началото. Но след няколко срещи пламъкът започна да угасва и те започнаха да си говорят повече, отколкото да се любят. Всъщност връзката им започна да става по-улегнала и Стив трябваше да признае, че изпитва облекчение. Мразеше да се обвързва!

Консепсион с циганския ѝ нрав беше пълна противоположност на Соледад. Тя почти полудя от радост и облекчение, когато видя Стив и именно тя, хващайки го в момент на слабост, го бе убедила да я вземе със себе си като негова любовница. Тогава той си помисли: „Защо не?“ Партизаните си нямаха жени, които да ги следват навсякъде и не оставаха много време на едно място, за да си намерят постоянна спътница. Каза си, че ще е хубаво да има някоя топла жена, която да го чака в леглото, когато има няколко свободни дни. А и поне Консепсион го познаваше и разбираше достатъчно добре, за да не очаква никакви обещания от него.

Това бе връзка без усложнения, приятна и за двамата, и той почти бе успял да изкара от ума си зеленооката си жена — уличница, когато тя се появи изненадващо.

Сега, въпреки волята си, Стив се улавяше, че мисли прекалено често за Джини, когато трябваше да е съсредоточен върху нещо друго. Образът на лицето ѝ и на мекото ѝ чувствено тяло с прасковен цвят му пречеше да заспи, когато трябваше да се възползва от всяка свободна минута, която му остава за сън.

Запита се с горчивина как бе успяла да го омагьоса и защо трябва да е именно тя измежду всички други жени по света, за която той непрекъснато жадуваше. Трябваше да продължи да я мрази. Дори сега не искаше да си признае, че изпитва нещо повече от желание по нея, а и това бе достатъчно лошо! Все пак колко много други мъже я бяха пожелали? Всеки път, когато ръцете ѝ се вдигаха, за да го прегърнат по-силно, той ревниво си представяше колко ли други пъти трябва да е правила абсолютно същите движения, да е поднасяла устните си към другите си любовници по абсолютно същия начин. Спомни си колко ожесточено се бореше с него в дните, когато той беше учителят ѝ в изкуството на плътските удоволствия, но очевидно по някое време тя бе забравила как да се съпротивлява и вместо това се бе научила да се отдава. И колко страстно се отдаваше! Не само това, но дори се бе научила да поема инициативата в леглото...

Въпреки ирационалния му гняв спрямо новите умения на Джини, Стив не можа да не се усмихне, като си спомни как бе реагирала тя първия път, когато я отхвърли. Пустата му вещица! Тя почти го бе изнасила! Изглеждаше невъзможно да се промени толкова много за толкова кратко време, но той смътно усещаше, че промените в нея са по-дълбоки отколкото би си признала, и че има още тайни, които продължава да крие от него. Какво криеше? И защо?

„Дяволите да я вземат, още от самото начало успя да обърка живота ми. Тя е единствената жена, която е успявала да ми помрачи разсъдъка!“

Стив Морган се загледа доста мрачно в бирата си, а единият му лакът бе опрян на грубия дървен бар в кръчмата, която посещаваше обикновено, когато бе в Оризаба. Откакто се бе върнал от имението откри, че мислите за Джини му идваха на ум в най-неочаквани моменти, и обикновено не когато трябва. Защо не можеше да я забрави така, както бе забравял всички друга жени, които бе взимал, използвал и изоставял, когато бе готов да продължи по пътя си? Защо се бе оженил за нея? Но дори докато я проклинаше бясно, той усети, че я

желае. Запита се дали ще е в имението и ще го чака, или бе решила все пак да замине и да се върне отново към остатъците от предишния си живот. Това ѝ беше проблемът — бе напълно непредсказуема! Но може би именно това качество го бе заинтригувало в нея и го бе накарало да съжалява, дори в момента, че предложи доброволно да се заеме със задачата тази вечер. Сам си бе виновен! Ако не бе толкова решен да си докаже, че все още може да мине без нея, сега щеше да е преполовил пътя до Техуакан и щеше да се чувства много по-добре! Един мъж от другата страна на бара промърмори на местния индиански диалект:

— Тука има прекалено много северноамериканци. Защо не си стоят тези чужденци от тяхната страна на реката?

Някои от другите мексиканци се засмяха, но тихо, защото точно в тази кръчма бяха малцинство и освен това групичката северноамериканци, за които говореше приятелят им, не бяха от хората, с които човек искаше да си има вземане-даване.

Тези контрареволуционери бяха пристигнали само преди час и сега заемаха няколко от масите от едната страна на стаята. Плакаха се, че изгарят от жажда и стаята се изпълни с шумния им смях и хвалби на техния си език.

Това бяха същите мъже, които полковник Дюпон бе разпределил по отряди, и на които Базен плащаше добре. Сега, след като и последният френски кораб бе напуснал Мексико, заплатите им идваха нарядко и все в злато или сребро от обеднялата хазна в Мексико Сити, в добавка към всичко останало, което можеха да плякосат от именията и селата на заподозрени хуаристки поддръжници. Сурови, въоръжени до зъби мъже с бради, които им продаваха още по-кръвнишки вид. Те стояха в Мексико, защото опасностите, на които се излагаха тук, бяха значително по-малки от риска да се върнат в Съединените щати и извинението, че водят война им даваше позволение да грабят и плякосват почти без ограничения. Повечето наемни войници, които бяха дошли в Мексико на тумби след избухването на войната, примамени от високите заплати и възможността поне веднъж да бъдат на страната на печелившите, вече се бяха върнали, когато войната взе обрат в полза на Хуарес. Тези, които останаха, бяха изметта на обществото — престъпници; мъже, които бяха плякосвали с Куантрил и се наслаждаваха да убиват;

дезертъори от Съюзническата армия по време на Гражданската война, които нямаха къде другаде да отидат.

Облечените в сиви униформи контрареволуционери бяха хора, от които човек трябваше да стои надалеч, но освен това бяха причинили доста главоболия на малкия отряд партизани, с които се движеше Стив. Тъй като нямаха какво да губят, тези брадати убийци поемаха повече рискове, отколкото останалите имперски войници, и нанасяха повече вреда. Те бяха голяма напаст и дори нещо повече — пречеха на огромната армия, която се приближаваше към Пуебла. И следователно трябваше някак да бъдат отстранени.

Стив пресуши горчивата бира в чашата си и я плъзна по бара.

— Я ми налей още две — рече той на кръчмаря със сипаничаво лице. — Тая вечер ме мъчи ужасна жажда.

Той се престори, че не забелязва доста изненадания поглед, който размени човекът с малката група мексиканци в края на бара. Значи този гринго говори езика им, така ли? И при това доста свободно, така че най-добре да внимават какво приказват. Този суров, синеок северноамериканец не изглеждаше от онзи вид хора, дето ще преглътнат безропотно някоя обида.

Кръчмарят донесе две бутилки бира доста чевръсто и Стив внимателно наброи монетите, като остави впечатление на човек, който е закъсал за пари.

— Ей, и ти си американец, нали? Как така говориш проклетия им език толкова добре, а?

Американецът, който току-що се бе приближил, облегнат на бара до Стив, имаше къса червена коса и огромни засукани надолу мустаци.

— Просто ми е интересно — рече той набързо, когато срещна твърдите сини очи, които сякаш се присвиха леко, пронизвайки неговите. — Аз самият съм тук вече кажи-речи цяла година и все още не знам повече от десетина думи и то за нещата, които са ми най-необходими — той се изсмя грубо и многозначително, но очите му продължиха да питат.

Стив само вдигна рамене, като отпи от бирата си.

— Имах много време да го науча — провлече той. — Нямах избор — той придаде на погледа си към другия мъж открито подозрение. — Защо питаш?

— Ами просто ей тъй! Опитвам се да завържа разговор с един сънародник. Понякога човек може да го хване истинска носталгия по родния му език.

— Сигурно. Напоследък не съм имал възможност да го говоря много.

Стив нарочно отвърщаше кратко, леко намръщено, сякаш бе решен да остане недоверчив. Той свърши двете бутилки бира и неохотно позволи на мъжа да го почерпи едно питие.

Казваше се Коул и бе от Тексас. Каза, че след войната просто „вятърът го довял насам“ и той се присъединил към контрареволуционерите заради парите. Стив се държеше така, сякаш алкохолът тъкмо започва да го хваща и призна, че е от Калифорния.

— Обаче родът ми е дошъл по Орегонския път, от Мисури. Били са едни от първите заселници, така се хвалеше старият. Навремето били фермери в Орегон. Но на мен ми се щеше да видя Калифорния, а пък след туй и останалия свят. Мамка му! — намръщи се той. — Трябваше да размисля!

— Аз си поскитах из Щатите с Куантрил. След туй нещата изглеждаха ужасно скучни и реших да дойда тука с няколко приятели и да се набъркам в тая проклета война.

Той щедро почерпи Стив още едно питие и го заведе на масата си, за да го запознае с приятелите си.

Както можеше да се очаква, разговорът се завъртя около войната и жените. Присъствието на непознат на масата им, който също беше американец, сякаш разпали любопитството им, макар че според странните си неписани правила те не го разпитваха много. Просто изглеждаше естествено след още няколко питиета той да признае, че не е видял много от Гражданската война, след като дезертирал от Съюзническата армия през 62-ра.

— Веднъж попаднах в една битка. Отде да знам, че бил офицер? Не беше униформен и носеше пушка. Както и да е, после нямах друг избор, освен да духна.

— Ей, слушай, трябваше да дойдеш при нас! Тогава се бихме много здраво, нали така, момчета? — смехът бе бурен, но не подигравателен.

Стив нарочно завали съвсем леко думите си:

— Тогава нямах много акъл. Върнах се в Сан Франциско да отпразнувам края на войната и се озовах на проклетия кораб...

— Искаш да кажеш, че си бил упоен и заставен насила? Веднъж се случи и на един мой приятел и след това никога не се завърна у дома. Как попадна там?

Стив обходи с очи кръга от брадясали лица, сякаш размишляваше дали да им се довери или не, и после вдигна рамене.

— Изглежда, че ми е било писано все да съм кутсузлия! Промъкнах се на един кораб за Вера Круз и успях да се скрия, докато отплава. И след това открих, че оная малка хубавелка Пепита, с която се бях забъркал, си имала ревнив съпруг, който не обичаше много чужденците. И тъй — той се ухили изкривено и полугневно, — аз се озовах в затвора и ме оставиха да гния там. Бил ли е някой от вас, хора, в мексикански затвор? Не вярвах, че все още има тъмници, докато не ме хвърлиха в една. Някои от тези килии се пълнят до половината с вода, като дойде прилива. И плюс т'ва те карат да се бъртиш като вол за помията, дето ти дават. Обаче научих езика без грешка!

— Духна ли?

Стив ги погледна предпазливо.

— Абе, вие, момчета, един вид работите за правителството, нали? Казвам ви, ако някой от вас иска да ме тикне обратно в затвора, ще излезе оттук с краката напред, а пък аз не съм толкова бавен с пищова, че да не си взема компания за из път!

— Спокойно, приятел, никой тука няма да те предаде. Бас лоя, че повечето от нас са били зад решетките, не е ли тъй?

Говорещият — едър мъжага с огромни рамене, намигна успокоително на Стив и побутна една бутилка през масата.

— Хайде, пийни още малко. Що не вземеш да дойдеш при нас, щом си я закъсал толкова?

— Мерси, ама почвам да си мисля, че нося лош късмет, дори и на себе си. Май ще се опитам да се върна в Калифорния.

— Тогава най-добре се озъртай за хуаристи по пътя! Тези негодници са насочили една армия и в тая посока.

Все още преструващ се на полупиян, Стив слушаше, докато алкохолът развърза езиците на другарите му и те започнаха да обсъждат войната. Коментарите им за имперските войски бяха не само изпълнени с презрение, но и граничеха с обида.

— Французите поне се биеха добре и знаеха к'во правят. Само те държаха оня Хуарес на мястото му.

— Единственото добро нещо, което си спомням от това, че ме бяха зачислили към армията на Мехия бяха фустите, малките войнишки женички — едрият мъжага, който бе заговорил, започна да се хили, а очите му се бяха присвили носталгично. — Спомням си, когато аз и двама от приятелите ми си имахме едно девойче, и то не обикновена мексиканска курва. Най-хубавото създание, което някога сте виждали — полуфранцузойка, полуамериканка, с коса като лъсната мед. Том Бийл я отмъкна от някакъв френски полковник. Спомняте ли си Том?

— Чух, че го убили в Сан Луис.

— Тя го уби. Заби му нож в гръкляна, изпипана работа. И при т'ва аз я бях научил да си служи с ножа — Мат Купър се засмя, като си спомни, а Стив, напрегнал всеки мускул и почти заслепен от ярост, трябваше да използва всичката си воля, за да остане на мястото си, отпуснал тяло на стола. Ако се помръднеш, щеше да убие Мат Купър.

Без да осъзнава ефекта, който предизвикаха думите му, Купър продължи историята си, хванал една бутилка в косматата си ръка.

— Не че тоя Том не заслужаваше да му видят сметката. Странен човек беше. Подъл и студен, обаче в боя не цепеше басма. Ама мразеше жените и това е. Направо густо му правеше да ги наранява. Пекос и аз не му давахме да бие много наш'то момиче, когато бяхме наблизо, но в оня ден ний двамата тъкмо бяхме слезли до града и докато се напивахме, Бийл я завел в няк'ква кръчма. Когато му трябваха пари, я караше да мърсува, разбирате ли? Само че оня път прекалил, както ми разправиха след туй. Започнал да й сваля дрехите пред всички — цяла стая, пълна със зяпнали маймуни. Един приятел ми каза, че било като търг за роби — щял да я продаде на оня, който предложил най-висока цена. Само че изведнъж тя превъртяла и го наръгала с един нож...

— Знаеш ли какво е станало с нея после?

Купър вдигна огромните си рамене, които се размърдаха мечешки под тясната му куртка.

— Това стана, когато французите държаха всичко в свои ръце там. Като изтрезняхме, двамата с Пекос отидохме до гарнизона, но тамошният сержант сви рамене. Каза, че някакъв френски офицер

дошъл, докато я разпитвали и я отвел със себе си в Мексико Сити. Но съм сигурен, че там се е изправила на краката си като котке. Наистина си я биваше!

Стив продължи да се взира в копчетата на отворената куртка на Мат Купър, обмисляйки къде точно да забие ножа си. Мозъкът му отново бе започнал да функционира, но студената ярост, която усети, когато едрият мъж бе започнал завъртяната си история, все още не бе изчезнала и бе направила решимостта му неумолима. Сега, след като знаеше къде отиват контрареволуционерите, той трябваше да излезе и да им подготви малък сюрприз. Но първо щеше да убие Купър.

Добре, че го мислеха за пиян и продължаваха разговора си. Той усещаше яростта в стомаха си, навита като гърмяща змия, готова да нападне. Значи това бе онази част от историята ѝ, която не му беше разказала. Той си спомни, че първата нощ тя каза: „Убивала съм човек, Стив“, но не спомена нито кой, нито защо. Колко ли още бе скрито зад тези нейни зелени очи? Джини, любимата му със слънчеви коси, меки, разтварящи се бедра и изкусителна уста на прелъстителка, която се разтапя под целувките му. Колко още мъже бяха изпитвали същите наслади като него? Тя бе убила един от тях, докарана до кой знае какво отчаяние и унижение, и още един седеше срещу него на масата и лочеше питието си като прасе, какъвто изглеждаше. Дали бяха прекършили твърдоглавия ѝ дух, дали бяха хвърлили яростната ѝ гордост в праха и я бяха пречупили точно като него в онзи гаден затвор? Той никога не бе усещал такова яростно, буйно желание да убие, както в този момент, макар че разумната, рационална част на съзнанието му го съветваше да изчака. Щеше да настъпи подходящ момент.

Бе лесно да се престори на пиян, когато най-накрая стана от масата, като застърга шумно със стола си и се отдалечи, залитайки. Всички бяха вече доста натряскани и почти не забелязаха лъкатушното му оттегляне. Само Коул извика след него гръмогласно:

— Ей, Стив, ако решиш да се присъединиш към нас, помни, че тръгваме утре сутрин!

Той измърмори нещо неразбираемо и се озова на хладния нощен въздух навън. Пое дълбоко дъх, сякаш дълго го бе стаявал.

На 12 март 1867 последният кораб с френски войници напусна пристанището на Вера Круз и в същия ден Стив Морган се върна в Hacienda de la Nostalgia.

Носеше униформа. Това бе първото нещо, което Джини забеляза, когато слезе тичешком по стълбите. Тъкмо се бе изкъпала и още не бе изсъхнала. Влажните къдрици бяха вдигнати небрежно с фиби на главата ѝ, а кожата ѝ блестеше от водата.

Той вече слизаше от коня, когато тя внезапно се спря само на две крачки от него, прехапала долната си устна, а зелените ѝ очи засвяткаха гневно, като си спомни колко му бе сърдита.

— Е? — той повдигна вежда въпросително.

— Какво „е“! Само това ли имаш да ми кажеш? Мина почти месец, а единствената вест, която се сети да ми изпратиш бе тази... тази бележка, в която не пишеше нищо, която спокойно можеше да напишеш и на Салвадор!

— След като толкова те е разгневила, съжалявам, че не казах на Маноло да я даде на Салвадор — той застана, загледан в нея със странна, сурова усмивка, а сините му очи блестяха от някаква емоция, която тя не можеше да разгадае.

— Е, поне Салвадор ми носеше новини за войната — рече тя начумерено, като добави почти неохотно: — Виждам, че най-последно си се присъединил към истинската войска! Кога стана това?

— Преди две седмици, след като пометохме една група контрареволуционери, които ни създаваха неприятности.

Той се извърна от нея доста рязко и започна да сваля торбите си от седлото и тя забеляза, че движи едната си ръка доста сковано, сякаш го боли.

Гневът ѝ веднага се изпари и тя се втурна към него, с разширени от тревога очи.

— Стив! Ранен си, нали? О, за бога, защо не ми каза? Защо не ми писа?

Ръцете и сякаш полетяха към врата му и саркастичната забележка, която той се канеше да направи, затихна под сладкия, познат натиск на устните ѝ. Той пусна торбите и започна да я целува диво, страстно, сякаш трябваше да остави по нея печат, че е негова. Можеше да направи само едно нещо, помисли си той лудо, и то бе да я отведе в леглото. Бе прекарал твърде много време сам с мислите си и имаше прекалено много горчивина, събрана като отрова в него.

След това, в спалнята, вече не говореха, освен някоя задъхана любовна и страстна дума, която идваше съвсем естествено, докато преоткриваха телата и възможностите си.

Той я желаше! Въпреки рязката нотка в гласа му и саркастичното повдигане на устните му, когато я заговори отначало, след като се хвърли в прегръдките му, той я притискаше така, сякаш не можеше да понесе мисълта да я пусне. И въпреки ухилените, наблюдаващи лица на Салвадор и селяните, които бяха дошли да го посрещнат, той я отнесе на ръце право в спалнята, като хлопна с крак вратата зад гърба си с трясък, който сигурно се е чул и навън.

Сънена и доволна, Джини лежеше, все още притисната от тежестта на тялото му, докато той бе полузаспал, а дишането му постепенно се успокояваше. Все пак се бе върнал при нея, точно когато бе започнала да се отчайва, че никога няма да го направи. Пръстите ѝ нежно галеха ръбчетата на белезите по гърба му и се развълнува, когато докосна превръзката, все още увита стегнато около гърдите и рамото му, за да държи на място дебелия бинт. Бе ранен. Сигурно е участвал в някаква битка, за която още не е имал време да ѝ разкаже. Тя бе започнала да го разпитва за това, когато той заглуши думите ѝ с устни.

„Ето защо не се е върнал по-рано“ помисли си тя и въпреки ужасяващата мисъл, че можеше да го убият, без тя дори да узнае за това, някак се радваше, че раната, а не безразличието му го бе забавила толкова.

Шарките от късното следобедно слънце, проникващи през полуотворения прозорец, бяха започнали да стават по-бледи, като рози от старо злато на някаква завеса от дамаска в паметта ѝ. В кухнята Салвадор сигурно приготвяше вечерята, а старото му, сбръчкано лице вероятно бе кисело, докато се чудеше дали ще ядат или не.

Джини нямаше особен апетит напоследък, но сега изведнъж се почувства прегладняла, като че ли не е слагала залък в уста седмици наред. И Стив май се чувстваше по същия начин. Изглеждаше отслабнал и лицето му имаше уморени, напрегнати бразди, които не бе забелязвала по-рано. И се бе подстригал. Тя докосна врата му с пръсти, като откри мястото, където косата му бе пораснала толкова, че бе почнала леко да се накъдря.

Лицето му бе заровено в гъстата и коса в извивката между шията и рамото ѝ, но сега изведнъж го обърна така, че зъбите му одраскаха бузата ѝ.

— Нещо си неспокойна, chica. Какво има?

— О, просто се чудех дали си гладен — призна тя безсрамно. — Цяла седмица няхах апетит и сега изведнъж се чувствам така, сякаш мога да изям всичко! Една планина царевични питки, две купи чили, портокали и папая, и да поля всичко това с океани от вино!

Той меко се разсмя.

— Това е страхотна мисъл в сегашното ти положение! Какво противодействие ми предлагаш, особено като се има предвид, че гладът ми в момента е само за теб, малка изкусителна безделнице!

Като я държеше пристисната на леглото, той започна да хапе гърдите ѝ, а езикът му дразнеше зърната ѝ, докато тя започна да се извива под него, стеноййки безпомощно.

— О, Стив! О, Стив! Да!

— Какво означава това? Успях ли наистина да събудя и някакъв друг глад в блудното ти тяло?

Той се претърколи по гръб, като ѝ се ухили, докато тя почти заплака от безсилие, а ноктите ѝ се впиха в гърдите му.

— О, дяволите да те вземат, Стив! Не можеш да постъпиш така с мен! Няма да ти позволя!

— Всъщност аз съм доста уморен. А и като спомена за това, мисълта за храна ми звучи много изкушаващо.

— Ти... ти, звяр такъв! Проклет негодник! Казваш това нарочно, за да ме дразниш!

Тя се плъзна върху него и започна да го налага с юмруци, докато той не ги хвана.

— Тигрица! Какво се опитваш да направиш? Да ми отвориш отново раната ли? Мога да се сетя за по-добри начини да си възвърнеш

апетита.

Като схвана внезапно смисъла на думите му, тя започна да се мръщи гневно и след това се закикоти, без да може да спре, докато той придърпа лицето ѝ към своето и започна да го целува, а ръцете му се движеха гальовно по тялото ѝ, докато тя почти полудя от желание и направи точно това, което той искаше.

В края на краищата вечеряха много късно, понеже Стив настояваше да се изкъпе и тя отида да му намери някои чисти дрехи в торбите, които още стояха отвън, в гостната, където ги бе оставил Салвадор.

Джини бе устояла на изкушението да надзърне, да ги прерови, за да види какво носи той и къде е бил, но единственото нещо, което намери, лежеше точно под дрехите, които Стив я бе помолил да му донесе и тя се втренич на мръщено в него няколко минути. Арканзаска „кличка за зъби“ — един нож, който ѝ бе до болка познат, но който бе странно да намери у Стив. Той предпочиташе кама и често ѝ бе казвал, че това е единственият нож, който си струва да носиш. „Камата може да послужи за най-различни работи“, спомни си тя думите му при едно от пътуванията им. Той използваше своята, за да реже клонки от дърветата, за да направи подслон, или за да одере животните, които бе убил. И дори веднъж тя го бе пробола с тази кама.

Джини искаше да вземе новия нож и да го разгледа внимателно, понеже той изглеждаше странно и почти зловещо познат, но нещо я спря и тя с потръпване го остави на мястото му. Не, нека Стив ѝ каже, ако иска. Тя нямаше да го остави да си мисли, че е ровила в нещата му.

Джини бърбеше почти нервно по време на вечерята, като умираше от желание да го разпита, но се боеше да го направи, за да не върне онзи саркастичен, почти омразен поглед на лицето му. Разказваше му разни дреболии и маловажни неща — за подобренията, които е направила в имението, за градинката с билки, която бе засадила. През цялото време усещаше, че той я наблюдава. Дори когато ѝ се усмихваше лениво от време на време и ѝ казваше любезно да продължава, той следеше държането ѝ.

Накрая, когато тя замълча неловко и започна да пие виното си твърде бързо, Стив се облегна на стола си и започна открито да я изучава, сякаш я познаваше само от няколко часа.

— Домашната обстановка явно ти се отразява добре, мила. И ми харесва този тен, който си придобила. Придава на кожата ти някакъв нежен цвят. Напомняш ми за праскова — цялата.

Споменът за следобеда, който бяха прекарали в леглото, като се изследваха един друг, изведнъж я накара да поруменее и да сведе очи. Защо я гледаше толкова странно, сякаш я мрази, макар че ѝ правеше комплименти.

— Какъв свенлив, невинен вид имаш понякога! — продължи той. — Кой би си помислил, ако те видеше сега, че някога си била курва?

Внезапната атака я накара видимо да потръпне, макар че повдигна предизвикателно очи към него.

— О, боже! Каква е тази жестока игра, която си измислил този път?

Той хладно сви рамене, а очите му уловиха нейните с твърдия си, въпросителен поглед.

— Защо ще искам да играя игри с теб? Просто преди една седмица се натъкнах на един твой приятел и разказът му за някои инциденти в миналото ти беше много увлекателен — тя възкликна, а гласът му стана по-твърд и той почти изръмжа: — Кажи ми, колко взимаше за теб Том Бийл, когато те отстъпваше на някой от приятелите си? С колко други те делеше безплатно?

Гласът ѝ се превърна в агонизиращ шепот:

— О, не! Не!

— Не ми каза всичко, нали? Не ми каза, че те е продавал на всеки мъж, който е можел да си позволи няколко песос, за да се наслади на прелестите ти.

— Престани! — тя скочи на крака и запуши ушите си с ръце. — Престани! Не искам да слушам повече!

Той стигна до нея само с един скок като пантера. Хвана китките ѝ и ги дръпна надолу, докато ги задържа неподвижни пред нея.

— По дяволите, ще слушаш, поне докато свърша! Как мислиш, че се чувствах аз, като слушах как разказват окаяната ти съдба пред стая, пълна със зяпнали мъже? Приятелят ти Мат Купър, същият, който те е научил да си служиш толкова добре с ножа, не те е забравил и още помни колко си била добра. Всъщност двамата с другаря му отишли да те търсят, след като чули, че си убила Бийл. О, Исусе! — той извика това яростно в лицето ѝ, а пръстите му се стегнаха около китките ѝ,

докато тя започна да вика от болка и страх. — Защо не ми каза? Какво те накара да скриеш истината? И колко други подобни неща криеш още?

Изведнъж тя отметна глава с очи, плувнали в сълзи, но все още можеше да го погледне бясно.

— Няма ли нещо, което и ти криеш от мен? Някоя... някоя случка, която е толкова ужасна, толкова невъзможно гадна, че дори не можеш да понесеш мисълта за нея? Нямах право да ме съдиш. Ти си мъж, така че не можеш да разбереш колко може да бъде унижена една жена. Не можеш да разбереш какво е да се чувстваш, че си... показвана като животно на всички тези мъже, с облещени очи и усти, зяпнали от похот... да, облещени и крещящи мръсотии, докато той... той ми каза да се съблека, за да можели да видят какво ще получат! И след това аз не можех... не можех... Той започна да ме удря и да къса от тялото ми онази гадна курвенска рокля, която ме накара да облека. И през цялото време хвърляха монети... идваха от всички страни... пари, за да видят как свалят дрехите ми, сякаш аз... Тогава полудях! Спомних си, че имам нож. Дори не знаех какво правя, когато го забих в гърлото му и чух ужасните звуци, който издаде, а кръвта шуртеше навсякъде, навсякъде!

Гласът ѝ се бе извисил до бесен писък и тя почти не разбра, че Стив я пусна внезапно и я гледаше втренчено, а лицето му бе побледняло под тъмния му тен.

— Джини.

Тя помисли, че отново ще я сграбчи и се дръпна назад с разширени очи.

— Не! Не искам да ме докосваш! Не сега. Мръсна съм, забрави ли? Аз съм курва. Десетки мъже са ме използвали и ти никога няма да ми простиш за това, нали? Дори и да не е моя вината... Понеже оцелях, макар че исках да умра... Защото ти искаш да си този, който да ме унищожи, докато те не можаха... И знаеш ли защо можеш, Стив? Знаеш ли?

— Млъкни! Дяволите да те вземат! Това ли искаш да направиш сега? Да ме накараш да се чувствам виновен за нещата, които си вършила?

— Престани! — тя изкрещя думите в лицето му, задъхана от силата на емоциите си. — Нима не си бил достатъчно смъртен, за да

страдаш от боя, и глада, и... мъченията, докато... докато си готов да направиш всичко, абсолютно всичко, само за да продължиш да живееш? Никога ли не си знаел какво значи да те карат да правиш неща, за които дори те е страх да си помислиш, понеже вече не ти пука? Аз бях само тяло, това е всичко — вещь, която можеше да бъде използвана и продавана. Вътрешно бях мъртва и престана да ме интересува какво се случва с мен, защото ти беше мъртъв, защото те обичах, но теб те убиха, и нищо друго нямаше значение... — тя започна да се смее истерично, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ. — През цялото време си казвах като безнадеждно заклинание: „Няма значение... Няма значение... Всичко вече е без значение.“

— Ти не си на себе си. Не виждаш ли, че няма защо да плачеш? — изведнъж тя бе в обятията му, усещаше твърдостта на ръцете му като стоманени обръчи около себе си. Тя продължаваше да ридае неудържимо, а сълзите ѝ мокреха ризата му.

— Слушай — казваше ѝ той със странен, безизразен глас — той е мъртъв. Мислиш ли, че можех да го оставя жив след това, което каза?

— Стив — тя се опита да се отскубне от обятията му, но той само я хвана още по-здраво, като притисна лицето ѝ към рамото си.

— Бях в Оризаба да търся някакви проклети контрареволуционери, които много ни тормозеха. Попаднах на тях — и на него — твоят Мат Купър. Причаках го във в уличката. Знаех къде са отседнали — те сами ми го казаха, глупаците! Бяха трима — с двама повече, отколкото очаквах, но в този момент не ме интересуваше. Мисълта за теб винаги е успявала да унищожи всичката предпазливост, която притежавам! Беше много трудна битка, казвам ти, но аз първо им взех pistolетите. Те си мислеха, че им искам парите, негодниците!

— Недей! Недей! — започна да шепне тя. — Не искам да го чуя.

Гласът му стана по-рязък.

— Защо не? Не искаш ли да чуеш, че си била отмъстена? Че аз бях достатъчно мъжествен, за да убия поне трима от любовниците ти? Другите двама бяха лесни — те бяха твърде пияни, за да се бият добре, но Мат Купър — мога да му призная, че е истински борец. Посегна към ножа си и знаеше как да си служи с него. Той ми нанесе тази рана, за която толкова любопитстваше! Но аз винаги бих избрал кама. Трябваше да убия другите двама много бързо, за да не вдигат шум и да

доведаат останалите, обаче с Купър не бързах. Казах му защо ще го убия и той се би като лъв — при това мълчаливо, сякаш е знаел, че това все някога ще му се случи.

— И си го убил. Това е бил ножът, който видях в торбата ти.

— Мислех, че може да поискаш да си го запазиш за спомен.

Тя каза много тихо:

— О, мили боже!

А той се изсмя с някаква рязка, горчива нотка в гърлото.

— Признавам, че беше глупаво и безразсъдно от моя страна. Трябваше само да разбера къде са контрите и накъде ще тръгнат оттам. Но както се стекоха нещата, ние им устроихме засада. Тогава някакъв заблуден куршум попадна в рамото ми. Но си струваше, защото ги избихме до един.

Сякаш не го беше чула, Джини прошепна като на себе си:

— Ти си го убил... заради мен! Горкият Мат, той бе единственият, който се държеше мило. Защищаваше ме от Бийл, когато бе трезвен — тя усети как ръцете му се стягат от наново бликналия му гняв и каза със същия дрезгав шепот: — Но защо? Защо си направи този труд, Стив? Никога няма да ми простиш, че съм станала такава. Дори не ти пука вече за мен, ако изобщо някога те е било грижа! Тогава защо?

— Защо мислиш, че съм тук? Права си, не мога да забравя нищо от това. То е като гнойна, смъртна рана, откакто ти се върна — миналото ти! Но въпреки това аз те желая! Ти си за мен като опиум, като болест, от която не мога да се отърся! Искам да те накажа за това, в което си се превърнала и въпреки това в същото време те желая! — гласът му стана по-дрезгав и тя усети как ръцете му бавно, гальовно пролазват по гърба ѝ, докато пръстите му стигнаха до косата ѝ я заграбиха в шепи. — Копнея за плътта ти и за мекотата ти. Копнея да усещам косата ти като коприна в ръцете ми. Искам да те слушам как викаш нежно под мен, да се заровя в теб. Никога не съм срещал друга жена, която да ме е задоволявала и измъчвала толкова, колкото ти. За бога, Джини, това не ти ли стига? Какво друго искаш от мен, освен това, което искам аз от теб?

Тя отново започна да ридеа и да го удря диво по гърдите.

— Не! Не така! Говориш, като че ли съм твоята курва, а не жена ти!

Въпреки яростта ѝ той лесно я вдигна на ръце, като я преметна през рамо, когато тя продължи да се бори.

— Какво значение има? Защо да не си моята курва за разнообразие? А ако наистина искаш да се чувстваш като съпруга, тогава най-добре ще е да започнеш да се държиш като такава. Има поне едно съпругеско задължение, с което се справяш изключително добре!

— О! — извика тя гласно от ярост и безсилие, докато я отнасяше в спалнята. Той се засмя.

— Да не искаш Салвадор да си помисли, че се налага да насилвам собствената си жена? Бъди разумна, Джини! Все пак единственото нещо, за което нямаме разногласия, изглежда, е леглото. Защо да не се възползваме максимално от това?

Той я постави не особено внимателно отгоре и легна над нея, а очите му засвяткаха към нея от страст, омраза и желание — всичко едновременно, докато Джини спря да се бори, както и очакваше. Все още разплакана, тя обви ръце около врата му.

Когато Джини се събуди на следващата сутрин, тя осъзна, че някакъв инстинкт я накара да протегне ръка, за да опипа мястото до себе си, само за да открие, че е празно. Тя се надигна като стисна клепки срещу ярката слънчева светлина, нахлула в стаята.

„Къде е той? Късно е, може би само е излязъл навън и след минутка ще се върне да ме събуди“ каза си тя, но още докато се мъчеше да се успокои с радостни мисли, някакъв дълбок инстинкт накара Джини да се смрази от страх.

Когато Мария почука леко на вратата и след това я отвори, с разширени очи и сериозно лице, Джини разбра още преди да види късчето хартия, което момичето държеше в ръката си, че най-лошите ѝ опасения бяха на път да се потвърдят.

„Съжалявам, Джини, но изобщо не успях да ти кажа, че трябва да замина утре рано сутринта — *c'est la guerre!* Вероятно ще мине доста време, преди отново да мина насам.“

„Защо изобщо си прави труда да пише?“ помисли си Джини яростно. „Защо поне не ме остави сама да си направя заключенията?“

Всички горчиви спомени за предишната нощ се върнаха и тя покри лице с ръцете си, без да знае кого мрази повече — него или себе си. Колко бе жесток! Колко несправедлив, колко неразумен! И той бе признал съвсем откровено, че никога няма да може да забрави, нито да ѝ прости за миналото. Всъщност дори я обвини за всичко, когато в началото бе виновен изцяло той! О, боже, какво можеше да направи? Тя имаше чувството, че не може да понесе повече болка и знаеше, че той ще продължи да я наранява и да използва тялото ѝ, докато му позволи. Това бе всичко, което тя означаваше за него — едно женско тяло за разтуха. И все пак, помисли си тя горчиво, защо не? В края на краищата именно тя го бе преследвала тук и се бе хвърлила в обятията му, принуждавайки го да я приеме.

„Той нито веднъж не ми е казвал, че ме обича — поне в това отношение е бил честен! И дори призна, че няма намерение да

консумира брака ни, дори в началото! Така че през цялото време само на мен ми пукаше, само аз му отдадох сърцето си. Той се ожени за мен само заради обещанието, което бе дал на дядо си! Честно ли е от негова гледна точка да му натресат жена, която очевидно не желае?“

Когато Мария се върна с млякото с какао на сеньората, тя намери Джини обляна в сълзи. Очите на момичето се изпълниха със съчувствие, докато излезе на пръсти от стаята. Бе естествено, предположи тя. Колко ли е тъжно да имаш само една любовна нощ и след това любимият ти да бъде откъснат от теб заради войната! Самата Мария бе твърде млада, казваше майка ѝ, за да си мисли още за млади мъже, но въпреки това тя си имаше собствено мнение! Надяваше се, че сеньор ще се върне бързо, за да почне сеньората отново да се усмихва.

Стив Морган обаче точно в този момент яздеше с всички сили далеч от Техуакан към планините, които ограждаха Пуебла. Той се чувстваше неописуемо уморен и настроението му съвсем не бе ведро, макар че леко се подобри, когато настигна хората си на предварително определеното място.

Сержант Маноло Ордас дойде да го посрещне с широка усмивка на лицето:

— Помислих, че може да си променил решението си! — намигна му той. — Ако имах жена като твоята, направо нямаше да мога да се откъсна от прегръдките ѝ!

Близостта, която се бе породила в тях, докато и двамата бяха партизани, постоянно в движение и понякога делеящи хляба си, принуди Стив да се ухили уморено.

— Е, тук съм, както виждаш! Хайде да тръгваме — имаме по-малко от седмица, за да свършим тази работа.

Мъжете вече се качваха на конете. Това бе подбрана група от двадесет и петима мъже, повечето от което бивши партизани — мъже, които познаваха тези планини и всяка тясна пътечка и прикритие в тях. Бяха предвождани от капитан Естебан Алварадо, избран специално за тази мисия, защото някога е бил точно в този затвор, който възнамеряваха да посетят.

Това бе официална операция, така че всички бяха в униформи. Трябваше да се вземе сребърната руда, от която се нуждаеха спешно, за да я заменят за пари и да платят на хуаристките войски, както и да се

издължат за оръжията, които продължаваха да пристигат през границата.

Генерал Диас им обясни много точно процедурата, която трябваше да следват. Щеше да бъде официална, директна конфискация. Собственикът на мината вече бе избягал от страната, оставяйки малък военен гарнизон и надзирателите на затвора да защитават интересите му. Сребърната мина сега принадлежеше на държавата, а всъщност държавата в момента се представляваше от президента Бенито Хуарес.

Естествено, имаше и други мини, които трябваше да бъдат превзети по подобен начин, но те бяха далеч. Точно тази, сгущена в хълмовете близо до Пуебла, щеше да осигурява сребро за войската на Порфирио Диас и същевременно нямаше да може да изпраща повече доставки във Вера Круз, за да пълни джобовете на имперските армии.

Това всъщност означаваше, че ги чакат дълги дни и нощи на уморителна езда, особено след като се налагаше да избягват основните и по-често използвани проходи и да си проправят път през планината, като използват дори кози пътечки, когато се наложеше. Все едно отново бяха партизани, казваха си мъжете. Всички пътуваха почти без никакъв багаж заради среброто, което трябваше да донесат със себе си на връщане. Понякога двама души делиха дори храната си, която намираха откъдето могат — ядяха даже кактусова каша и кедрови орехи.

Докато проникваха все по-навътре в планината, въздухът ставаше все по-студен и по-разреден. Понякога влажна, хладна мъгла се спускаше върху всичко и униформите им сякаш бяха вечно подгизнали. Слава богу, че имперските армии бяха твърде заети да защитават четирите основни града, останали от империята на Максимилиан, за да могат да заделят мъже да патрулират тези отдалечени райони. Слава богу и за мъглите, които прикриваха тайното им пътуване. Сега мъжете обръщаха повече внимание на конете си, отколкото на себе си. Загубата на кон вероятно щеше да означава бедствие и смърт за ездача му. Те крадяха от малкото си часове за спане, като прекарваха повечето време на седлото. Колкото по-скоро стигнеха до крайната си цел, толкова по-бързо щяха да успеят да се върнат.

Стив Морган усети, че е необичайно разсеян по време на дългите дни и нощи, които последваха бързото му, почти скришно заминаване

от имението. Той си каза ядосано, че загрижеността му се е превърнала почти в мания. По дяволите, защо Джини продължаваше да се вмъква в мислите му дори сега? Защо всъщност се чувстваше виновен, че я бе напуснал по този начин?

Спомни си как изглеждаше тя в съня си онази сутрин — клепачите ѝ все още бяха червени и подути от сълзите, които я бе накарал да пролее, а косата ѝ бе разпиляна в сплетени кичури по лицето ѝ. Той не бе имал време да ѝ напише по-дълга бележка, а и не се чувстваше в настроение за дълги обяснения, нито за сълзите и упреците, с които вероятно щеше да се сблъска, ако тя бе будна. Затова я остави все още заспала и сега не можеше да спре да мисли за нея.

Миналото си го връщаше тъпкано, помисли си Стив мрачно. Първо нейното, а сега и неговото. Той се замисли за този затвор и усети как чувството на чиста омраза преминава през мозъка му и се запита дали женственият млад доктор още е там. Как му беше името? Кабрийо, да, така беше. Доктор Кабрийо. Той прехвърли името на езика си като някакъв противен, горчив на вкус залък и усети как всичките му стари рани отново се обаждат. Оковите на ръцете и краката, които се впиваха дълбоко в кожата, почти до костта; тъмницата и бавната корозия на съзнанието, докато тялото продължаваше сяпко да функционира. Онази сутрин, когато го изведоха на слънце; неописуемо ужасяващото чувство, когато мравките започнаха да лазят любопитно по изтръпналата му плът; лъснатият ботуш на доктора, който го сръга в ребрата... И въпреки това той оцеля. Беше тук и се връщаше по собствено желание. Каква непредсказуема ирония!

Внезапно ги настигна заслепяващ пороен дъжд, докато вървяха още по-навътре в отдалечената планина, наречена Малинче. Друмищата, които следваха — не по-големи от животински пътеки, станаха хлъзгави и те бяха благодарни на закрилата на гъсто растящите кедри. Въпреки това бяха твърде близо до крайната си цел, за да спрат. Продължиха да вървят, бавно и предпазливо, а конете им пристъпваха внимателно.

Студът проникваше режещ през мокрите им униформи. Стив, както и останалите, вдигна яката на мундира си и дръпна козирката на шапката си, за да предпазва очите си от студения дъжд.

Adelante! Не спирайте! Дъждът капеше от боровите иглички и издаваше мек, ромолящ звук, докато преминаваше през листата. Някъде отдясно се чуваше звук на вода, която се стича в някакъв стръмен дол. Вода, която течеше, за да се влее в реката и да завърши пътя си в морето. Какво щеше да се случи, когато стигнеха до затвора? Дали внимателно планираният им блъф щеше да подейства?

Стив хвърли един поглед нагоре през увисналите клони, за да види дали има някакви изгледи дъждът да спре, но небето изглеждаше стоманеносиво и заплашително. Какъв проклет начин да се води война! Но пък нима той ставаше за нещо друго? Осъзна почти с шок, че е прекарал над една трета от живота си, правейки точно това. Пътуваше, местеше се. Понякога бе преследвачът, понякога — преследваният. Нощи, когато бе спал на земята или в евтини хотели и кръчми. Безименни, безбройни жени. Случайни срещи с предвидим, неизбежен край. Винаги кратки, винаги безсмислени, като се замислеше за тях по-късно. Освен една. Той си спомни извънредно ясно как яздеше с нея на седлото. Спомни си извивката на гърба ѝ, притиснатата плътно в него, топлината на тялото ѝ под едно тънко одеяло. Усети вкус на дъжд и солени сълзи в устата си.

Как я бе накарал да страда! И я бе довел, без да го разбере, до още по-голямо страдание и унижение. Да, тя бе достатъчно силна, за да преживее всичко това — всъщност в известен смисъл бе по-силна от него. Нейните белези бяха по-дълбоки от неговите, макар че не се виждаха. И тя никога нямаше да ги остави да се виждат — бе прекалено горда! Бе прекалено силна. Той се опита да я накара да лази на колене пред него, да го моли за прошка и тя бе отказала да го направи.

Единственото нещо, което признаваше, бе любовта си към него и той я бе захвърлил в лицето и — твърде голям страхливец, за да признае истината — че той я караше да плаща за същите онези престъпления, които бе извършил спрямо нея. Бе се държал като подрастващ, който е в плен на първата си романтична любов, без да може да понесе факта, че идолът му внезапно се е оказал с мръсни крака и осквернен ореол. Все пак какво значение имаше? Тя е била с други мъже и бе използвала тялото си като средство за оцеляване. Дали наистина предпочиташе да чуе, че вместо това се е самоубила? Можеше ли да понесе тази мисъл?

Тя го бе помолила да разбере и той я бе отритнал. *Perdición!* Той се прокле, като си спомни внезапно съкрушения поглед на лицето ѝ. „И се наричам цивилизован човек, когато съм постъпвал по-зле от всеки неграмотен дивак! С колко жени съм спал само за да задоволя някакъв мимолетен апетит? Нима не я взех за първи път именно по тази причина?“ Той се замисли за Концепсион — заела мястото ѝ като негова любовница, когато Джини се появи. И тя се е била за него, малката му амазонка! Изведнъж усети див, лудешки копнеж да почувства ръцете ѝ около врата си, да я притисне към себе си и да я целува безкрайно. „Джини, Джини, *sangre de mi corazón, amada mía...*“ Защо винаги му се струваше толкова трудно да ѝ каже тези думи?

Дъждът бе понамалял и сега се спускаше като тънка паяжина — ситна мъгла от влага. Той се обърна, за да погледне мъжете с нещастен вид, които вървяха подире му.

— Хайде, не трябва да спираме. Остана още съвсем малко...

Те излязоха от една долчинка и се запускаха по планинския склон. Дърветата скоро отстъпиха място на голи скали. Още едно изкачване, после едно спускане и щяха да видят червеникавите стени на затвора.

Стив остави петима от хората си скрити, разпръснати на възможно най-голямо разстояние, взе останалите двадесет със себе си и препусна смело по откритата земя, която водеше до масивните порти.

— Мисля, че това е едно от най-смущаващите преживявания в живота ми — рече Маноло, като стигнаха пред портите.

Извикаха им от една от кулите, когато се приближиха толкова, че да се видят униформите им:

— *Alto! Quien es?*

Стив откри, че трябва да преглътне, преди да може да отговори. Придаде на гласа си възможно най-твърд и заповеден тон.

— Капитан Алварado, девета кавалерийска рота под командването на генерал Диас. Трябва да говоря по работа с командира ви. Най-добре отворете бързо. Аз и хората ми сме много мокри.

Последва кратка пауза, в която почти усетиха изненадата и паниката на мъжете, които току-що ги бяха спрели. Накрая един глас се обади с нотка на съмнение:

— Генерал Диас ли казахте? Хуаристи ли сте?

— Генерал Диас служи на нашия президент, дон Бенито Хуарес. Ние представляваме мексиканското правителство, господа! Какво означава това забавяне?

— Един момент! Почакайте един момент, докато кажем на нашия капитан...

Те зачакаха, а всяка секунда им се струваше безкрайна. Лесна мишена. Стив се молеше мъжете, скрити зад тях, да успеят да ги прикрият в случай, че се наложи да преминат към бързо отстъпление. Но от такова разстояние колко от тях щяха да оживеят, за да се скрият?

Внезапно портите се отвориха със скърцане. Един мъж в униформа на капитан от имперската армия се показва на входа, а после, когато вратите се отвориха по-широко, зад него се видяха и останалите мъже, застанали в полукръг с пушки, готови за стрелба.

— Можете да влезете, господа, но ще трябва да обясните...

Стив си позволи да се усмихне леко със стиснати устни, докато отдаваше чест на съперника си.

— Трябва ли да обясняваме нещо, което е очевидно, сеньор капитан? Войната почти свърши. Току-що превзехме Пуебла, а цялата провинция вече е под командването на нашия пълководец — генерал Порфирио Диас.

Той задържа леко саркастичната усмивка, като силно се надяваше, че войниците в този изолиран гарнизон не са получавали никакви вести напоследък. Усети напрежението в мъжете точно зад него, които седяха толкова изправено на конете си и собствените му мускули се изопнаха от безпокойство.

— Но какво правите тук, сеньор капитан? — командирът на малкото поделение не спираше да подръпва нервно мустак, сякаш не знаеше какво да предприеме.

— Мое задължение е да ви уведомя, сър, че това място вече е собственост на държавата. Нали разбирате правителствената политика по отношение на собствеността на някои хора, които са заговорничели срещу държавата? — сякаш за да намали малко строгостта на думите си, Стив повдигна леко рамене. — А що се отнася до вас и хората ви, капитане, вие сте войници, нали? Дадена ми е заповед да не се налагат наказания на лоялни войници, които са се били за предишното командване и ви се дава възможност да се прехвърлите на страната на сегашното справедливо правителство на Мексико — той добави с

изкривена усмивка: — Честно казано, капитане, нито аз, нито хората ми, не искаме да се заемаме с това задължение. Тук е твърде затънтено място, а и ние бързаме да се присъединим към похода към Мексико Сити.

— Към Мексико Сити ли казахте? Толкова ли е напреднала войната?

— Вече едва ли може да се нарече война, за наша радост. Сега е само отстъпление. Президентът ни е в Сан Луис Потоси. Веднага щом превземем Керетаро, той ще отиде в Мексико Сити, за да се извърши официалното му встъпване в длъжност. Още ли се колебаете на кого да бъдете предан, сеньор капитан?

В продължение на два удара на сърцето нервно намръщеният капитан сякаш се колебаеше и после внезапно се изправи, събра пети и тържествено се поклони.

— Капитан Хуан Фигероа. На вашите заповеди, сеньор капитан. Трябва да разберете колебанието ми. Както посочихте, тук сме доста изолирани — аз и хората ми. Но повярвайте ми, като войници ние служим на правителството на Мексико!

Стив отдаде лек поздрав.

— Капитан Естебан Алварадо. И просто за да сме сигурни, че сме се разбрали и няма повече съмнения, желаете ли да видите заповедта ми, сър?

Той си помисли, че забелязва някакво облекчение в очите на другия, когато пое шумолящата хартия, която Стив му подаде, и я извади внимателно от мушамения ѝ калъф.

— Ще забележите, капитан Фигероа, че на нея има не само подписа на генерал Диас, но и на самия президент. Надявам се, че това прави инструкциите и мисията ми тук съвсем ясни?

Докато продължаваше да разглежда внимателно изумителния документ, капитан Фигероа отвърна почти разсеяно, все още подръпвайки мустака си:

— О, да, разбира се, капитане!

Естествено нямаше съмнение, че документът е истински. Смелите, завъртени драскулки на генерал Диас и по-дребния, прилежен почерк на самия дон Бенито Хуарес. Да, бе съвсем истински. Това, от което всички се страхуваха, се бе случило и в известен смисъл беше истинско облекчение, че най-после приключи! Затворът, среброто

— той бе започнал да усеща, че това е прекалено голяма отговорност. Сега можеше да предаде всичко, без да загуби нито честта, нито живота си!

Като гледаше как се мени изражението по лицето на капитан Фигероа, Стив усети как напрежението му спада и започна незабележимо да се успокоява.

„Успяхме! Ще ни го предаде без проблеми!“ Той усети как го обзема радост и облекчение, когато капитанът вдигна поглед, сгъна внимателно документа и го върна на Стив.

— Извинете за държането ми, капитан Алварадо! Моля, заповядайте, вие и хората ви. Може би ще искате да пийнете по нещо, преди да се заемем с... с работата?

Фигероа се покашля доста притеснено, докато продължи с изкривена усмивка:

— Все пак, капитане, сега на практика вие командвате тук. Аз и хората ми ще се радваме да съдействаме в изпълнението на заповедите ви.

— Благодаря ви, капитане. Трябва да призная, че пътуването дотук бе доста дълго и уморително. Ще се погрижа генерал Диас да научи за вашето... усърдно съдействие.

След като изпиха няколко бутилки вино и се нахраниха с едно набързо пригответено топло ядене — първото, което Стив и хората му слагаха в уста вече почти седмица — атмосферата стана по-весела и напрежението спадна.

Войниците — хуаристи и бивши империалисти, се сприятелиха много бързо и дори избухнаха в смях, когато към тях се присъединиха петимата мъже, които Стив бе оставил на хълма, за да ги прикриват в случай на отстъпление.

— Значи капитанът ви не рискува, така ли?

— Никога! — похвали се Маноло. — Затова генерал Диас изпрати точно него с тази задача. Той е добър ръководител. Сражавали сме се заедно дълго време.

Атмосферата в стаята на капитан Фигероа бе също толкова сърдечна. Мургавият капитан, който бе метис, все още изпитваше някакъв неволен респект към креолите, които са били управляващата класа в Мексико толкова много векове. Той обаче откри, че този млад капитан Алварадо, въпреки изтънчения му кастилски акцент, не бе страхлив войник като повечето креолски офицери. Алварадо бе участвал в много сражения. Изглеждаше истински боец с доста суровото си, дръзко и тъмно лице и искрящи сини очи. Дори слушаше със съчувствие историята за всички проблеми, с които е трябвало да се сблъсква капитан Фигероа, откакто е тук — колко унижен се е чувствал, задето са го пратили именно в затвор!

— Може би ще успеем да уредим да ви прехвърлят. Аз лично ще говоря с генерал Диас за това — обеща Стив.

— Значи познавате генерала? Лично?

— Брат му, полковник Феликс Диас, бе мой много близък приятел преди доста години — рече Стив нехайно, като запали една пура. — А що се отнася до генерал Диас, да, срещал съм го няколко пъти. Той е от тези хора, на които човек служи с гордост — най-добрият генерал в света!

Капитан Фигероа спомена свенливо, че той самият ще е горд да служи на такъв човек.

Ако се питаше защо капитан Алварадо не съблича мократа си куртка, а бе свалил само шапката си, той бе твърде любезен, за да спомене това. Може би генерал Диас настояваше за пълна официалност от страна на офицерите си.

След като зададе няколко въпроса, сякаш не знаеше абсолютно нищо за затвора или за сребърните мини, Стив разбра, че не са настъпили много промени, откакто той е бил тук. Сребротото все още се пазеше в строго охранявана стая в подземията от войници, които стояха денонощно на пост пред вратата. Работата в мините вървяла малко по-мудно, след като войната дошла толкова близо. Опасните пътища към Вера Круз направили изпращането на доставките прекалено рисковано.

А що се отнася до затвора, капитан Фигероа изразително сви рамене. Каза, че не се намесвал много в опазването на реда там. Той самият бил тук само от няколко месеца. Имало един подуправител, който отговарял за нещата „там долу“ и се грижел за заплатите на надзирателите. Войниците били тук главно, за да държат настрана бандити и други разбойници, които можело да се изкушат от толкова много сребро, пазено в трезора.

А условията в затвора? Капитанът отново сви рамене. Те били едни и същи в повечето затвори, така смятал. Не знаеше за какви престъпления са изпратени тук, но му казали, че са едни от най-опасните престъпници в страната, повечето осъдени на доживотен затвор или със смъртни присъди, намалени на доживотни, за да могат да се отплатят на обществото за престъпленията си.

— Искате да кажете, че всички са крадци и убийци? — настоя Стив, като се чудеше защо го прави.

— Принуден съм да смятам, че е така, капитане. Наистина са отрепки. Но не бива да се притеснявате и да ходите до там — всички вече са заключени в килиите си по това време. А и във всеки случай надзирателите винаги успяват да овладеят положението. Имат си начини да се оправят с хора, които им създават проблеми.

Стив повдигна вежда.

— Да не искате да кажете, че е позволено да се държат зле с тях? Надзирателите не биха прибегнали до мъчения, нали?

— Капитан Алварадо, знаете как е! Тези надзиратели — някои от тях са много сурови, брутални мъже. Когато ме прехвърлиха тук, получих заповед да не се намесвам в дисциплинарите им методи. Това е единственият начин, предполагам — някои от тези хора са по-лоши и от животни.

— Вероятно, че заповедта е дошла под влиянието на дон Хиларио Делгадо от висшите ешелони — рече Стив саркастично. — Той е бил предишният собственик на мината, както знаете.

Стив видя любопитния поглед, който му хвърли капитан Фигероа и реши, че трябва да внимава какво говори. За съжаление не бе тук, за да освободи затворниците, а да вземе толкова сребро, колкото той и хората му можеха да носят и да се махне. Инструкциите на генерала бяха строга.

— По-късно ще има време за това, капитан Алварадо. Но първо трябва да се превземе Мексико. Тези хора, щом са оцелели толкова дълго, ще могат да издържат още няколко седмици.

След като видя колко практична е гледната точка на генерала, Стив не продължи да упорства по въпроса. Сега почти съжаляваше.

Чувстваше се странно, като слизаше отново по стълбите — витите стълби, които водеха долу в мините. Един навъсен, мълчалив надзирател им отвори тежката дървена врата. Управителят, който силно се възпротиви на това, което според него бе „кражба и нарушаване на частна собственост“, бе затворен в стаята си, пазен от въоръжена охрана. Стив, който си спомни, че някога е виждал мъжа с червените мустаци се зарадва, че не трябва отново да се среща с него. Сега бе прихлупил козирката на шапката си надолу и се надяваше, че гладко избръснатото му лице и чистият му кастилски акцент нямаше да позволят на никой от надзирателите да го разпознае.

Вратата се хлопна зад тях и ги обгърна в познатата тъмнина. Фенерите, които носеха надзирателите най-отпред, следвани от самия капитан Фигероа, създаваха впечатление, че това е адът.

Стив чу Маноло, който вървеше плътно зад него да прошепва:

— Dios mío! Радвам се, че не трябва да живея тук долу!

Едно неволно потръпване, което той преправи на вдигане на рамене, мина през тялото му, докато ноздрите му внезапно бяха атакувани от същата неизкоренима воня на затвора, която си спомняше толкова добре. Той можеше само да продължи да слиза по стъпалата

равномерно, едно по едно, като си напомняше, че трябва да внимава и да овладее желанието си да повърне.

Отново Маноло, който не можеше да се сдържа, каза:

— Каква гадост! Винаги ли вони така тук долу?

Капитан Фигероа направи някаква извинителна физиономия.

— Боя се, че да. Ако имате кърпичка, за да я сложите пред носа си, може да помогне.

Той самият извади една и продължи, докато Стив го последва.

— След време човек свиква. Това е от газовите фенери, разбирате ли? И, разбира се, от мръсните тела, нагъчкани едно в друго...

Те вървяха по един познат, тесен коридор, а фенерите хвърляха мъждукащи сенки по стените. Един от надзирателите, които ги водеха, вдигна фенера си високо, за да могат да огледат по-добре малките кутийки, заградени с решетки, които наричаха килии. Чуваха дрънченето и удрянето на веригите, докато мъжете вътре се размърдаха неспокойно. Едно постоянно, животинско стенание се чу някъде отгоре. Килията за наказания? Черната яма, която наричаха „карцер“, където човек усещаше как тялото и умът му бавно гният в тази непрогледна тъмнина.

Стив усети, че се задушава. Само гласът на капитан Фигероа го върна рязко в действителността.

— Капитан Алварадо, добре ли сте? Извинете за въпроса, но това място често действа зле на хора, които го виждат за първи път. Аз самият се чувствах по същия начин в началото, когато ме доведоха, за да го инспектирам.

„Забрави!“ каза си Стив. „Мини покрай килиите, не обръщай внимание на окованите зверове там, преструвай се, че това изобщо не те засяга. И без това всички лица ще са други — ако изобщо човек може да различи лицето под тези сплъстени бради. Кой може да издържи тук повече от шест месеца?“

Един от надзирателите — човек, когото Стив с омраза позна — сочеше някои от изкопите с дръжката на навития си камшик. Енрике бързо го вкарваше в употреба — той бе един от тези, което наистина обичаха работата си. Пабло — тъмният, набит мъж отатък, с изцъклените очи, предпочиташе да използва юмруците си върху окованите хора.

Капитан Фигероа обясняваше повечето неща и Стив си наложи да зададе интелigentни, заинтересувани въпроси.

Тази шахта доставяла определено количество сребро дневно. Нормата никога не била по-малка — надзирателите се грижели за това. А онази другата шахта — тя била сравнително нова. Били попаднали на особено богата рудна жилка — над един фунт за три дни. Нима това не било изумително?

Колко удара с камшик върху колко гърбове бяха доставили толкова много руда? Колко живота бяха платили за всяка унция чисто сребро след преработката? Боже, прокълни слабостта му, но той наистина щеше да повърне тук. Колко дълго тези клетници не бяха виждали слънцето? Колко време бе необходимо, за да се превърне човекът в същество, подобно на къртица, с очи, които се свиват от светлината? Като си спомни въшките, които пълзяха навсякъде по тях, Стив усети как започва да го сърби под мишниците. Внезапно се окъпа в пот въпреки ужасния студ тук долу.

Капитан Фигероа го питаше нещо и той трябваше с усилие да върне съзнанието си към реалността.

— Какво ще правим сега с всичко това? Ще продължавате ли да искате същата дневна норма или да забавим малко темпото, докато се уверим, че доставките пристигат безпроблемно?

Той запази гласа си твърд:

— Мисля, че трябва да намалите темпото. Ще ви дам разписка за среброто, което ще вземем със себе си, естествено, но що се отнася до следващите доставки — е, ще трябва да видим какво ще реши да прави президентът. Междувременно... — гласът му стана по-рязък: — Това е само предложение, капитан Фигероа. Всичко тук все още е под ваше командване, но се надявам, че имате достатъчно килии горе, за да поберете тези хора. Условията тук долу не могат да се нарекат човешки, дори и за такива закоравели престъпници, каквито сигурно са тези.

— Но, капитане! — започна един от надзирателите яростно, но капитан Фигероа го отряза:

— Нали чу! Ще накарам войниците ми да помогнат да се почистят килиите, които гледат към двора.

Те продължиха да вървят и той си помисли колко е хубаво да върви човек, да крачи широко, вместо да тътри крака.

Стенанието, което се чуваше по-рано, сега сякаш се усили. Един от надзирателите задумка заплашително по затворения черен капак на пода, разположен в края на коридора без изход, по който вървяха.

— Млъкни, измет такава, или наистина добре ще те подредя този път!

— Това е килията за наказания — прошепна капитан Фигероа. — Само най-твърдоглавите, онези, които създават най-големи проблеми, се поставят вътре.

„Знам“, помисли си Стив. „Боже мой, знам! Спомням си! Нима и аз съм звучал по този начин? Като животно, което умира от болка и крещи неистово, а звуците от собствените ти писъци отекват в стените и ти пробиват жестоко тъпанчетата.“

Неспособен да овладее импулса си, Стив рече внезапно:

— Как можете да търпите това? Човекът звучи, сякаш е в истинска агония? В армията щяхме да го закараме в болница или ако не можем, щяхме да го застреляме, за да го спасим от болката. Нямате ли някакъв доктор тук?

Той чу как Маноло и още един от хората му зад него замърмориха гневно. Надзирателят, който бе тропнал по шлюза, се обърна с почти подигравателен тон в гласа:

— Капитанът е твърде мекушав. Животни като тях разбират само от отношение като нашето.

Стив нехайно спусна ръка върху пистолета си и мъжът запристъпва неспокойно от крак на крак.

— Зададох ви въпрос — той изстреля думите студено и видя как мъжът сведе очи.

Капитан Фигероа заговори бързо, за да избегне инцидента, със следа от неудобство в гласа си:

— Всъщност имахме. Той бе моят предшественик — лейтенант. За съжаление му се случи нещо неприятно.

— Лейтенант Кабрийо си позволяваше да се държи твърде любезно с някои затворници — каза единият от надзирателите и се ухили широко. — И накрая бе убит от един от тях — мъж, когото си бе харесал, и когото бе превърнал в свой любовник — надзирателят направи неприличен, описателен жест с ръка, все така ухилен. — Уби го с една счупена бутилка, след като строшил гърлото ѝ. Разбирате ли, капитане? Там горе...

Надзирателите се заляха в смях, а капитан Фигероа избухна яростно:

— За бога! Самозабравяте се, зверове такива! Господин докторът беше офицер.

— Обаче беше обърнал резбата, сеньор капитан!

Стив почувства как го обзема такава студена, убийствена ярост, че се зарадва, когато Маноло го сръга остро.

Бе стоял долу прекалено дълго. Имаше твърде много лоши спомени и докато стоеше тук, си играеше с огъня. Капитан Фигероа бе прав — всички надзиратели бяха зверове, закоравели и извратени от собствената си ненормална жестокост.

— За бога, мисля, че стоях в тази дупка достатъчно дълго, та да ми стига за цял живот! — рече той рязко. Трябваше да мисли само за останалите двадесет и пет души, които бе довел със себе си и за среброто, за което бяха дошли. Това бе всичко. Но някой ден... Някой ден щеше доброволно да се върне тук заедно с някои от приятелите си партизани, и да разчисти този затвор!

Най-после започнаха да се изкачват бавно на благословено чистия, хладен нощен въздух. И слава богу, че дъждът бе спрял. Така връщането им щеше да е много по-лесно и бързо.

Докато вървяха обратно по същия път, по който бяха дошли, с торбите на седлата си, увиснали от тежестта на среброто, Стив имаше чувството, че никога няма да може да се насити на въздуха тук горе в планината. Мократа му униформа бе изсъхнала и той почти не чувстваше нощния хлад.

Небето се бе прояснило и милиони далечни звезди блещукаха високо над главите им. Спряха, за да се напият от едно малко изворче, което бликаше от земята. През деня, когато слънчевата светлина се процеждаше през папратите около него, сигурно щеше да изглежда като очите на Джини. Красиви, бездънни зелени очи. И колко ще е топла кожата ѝ срещу неговата сега! Трябваше да иде отново да я види, още щом остави среброто. Трябваше да ѝ обясни. Спомняше си как тя му извика: „А няма ли нещо, което и ти криеш от мен? Някоя случка, която е толкова ужасна, толкова непоносимо гадна, че дори не можеш да си помислиш за нея?“

Сега можеше да ѝ каже всичко. За затвора, дори за доктор Кабрियो — да, дори това противно чувство вече го бе напуснало.

Чувстваше се свободен, когато почти всичката горчивина бе отмита, оставяйки повече място за нея. Сега можеше да посрещне факта, че тя бе превзела мислите му, както и слабините му. Въпреки всичко я обичаше. Защо се бе опитвал да си затвори очите за тази неизбежна истина?

В пристанищния град Вера Круз никога не бе имало толкова хора, въпреки ограничения брой места за нощувка. Самото пристанище не можеше да побере всички кораби, които пристигаха ежедневно и някои лъскави параходи стояха, пуснали котви дори извън очертанятията му, за да чакат да се освободи място за тях.

Тук, във влажния, тропически климат на Tierra Caliente, жегата обикновено бе непоносима за европейците. Дори самите мексиканци предпочитаха да си правят по-дълги следобедни почивки от обикновено и докато слънцето не започнеше да се скрива зад далечните планини на Tierra Templada и Tierra Fria, обикновено можеха да се видят съвсем малко хора по тесните, мръсни улици.

Въпреки ужасната горещина и непредсказуемите тропически бури, които връхлитаха Вера Круз, имаше европейци, които си стояха там. Няколко дипломата бяха решили да изчакат „развоя на събитията“ сега, след като изходът от войната бе абсолютно сигурен. И все още имаше бегълци — американци, белгийци, дори австрийци, които упорито не искаха да напуснат земите и собствеността си до последния момент, изпълнени с надежда. Имаше дори няколко вестникарски репортери, прекалено боязливи, за да се приближат до настъпващия боен фронт, но решили, че след като така и така са тук, ще останат, за да напишат някакъв коментар. Изглеждаше, че всеки чака нещо! Понякога кораб, който да ги отведе у дома, понякога вести от приятели или роднини, които все още се биеха във войната.

Джини, която бе пристигнала във Вера Круз преди почти седмица, чакаше корабът „Американска красавица“ да бъде пуснат от митницата и здравната служба, за да може да заеме мястото си в пристанището. Нетърпението ѝ да замине и да приключи с това вече граничеше с отчаяние.

Мразеше този град! Куп малки кирпичени къщи с архитектура, заимствана от испанския стил, с червени покриви и ръждясали железни огради. Тесни, невероятно мръсни улици с мизерни, вонящи

задни дворове, където бездомните спяха нощем. И дори брегът на океана се състоеше от запустели пясъчни дюни, чиято форма непрекъснато се променяше под напора на яростните атлантически ветрове и широкостеблени палми, които изглеждаха гротескно приведени под силата им. Дори нощите бяха непоносимо горещи и тя разбра защо наричат тези земи „трескавия пояс“. Как бе възможно някой да живее тук?

„Мразя го! Нямам търпение да се махна от това място!“ казваше си тя всеки ден, когато се събуждаше за регулярното си посещение в пътническата агенция. И всеки ден ѝ казваха все същото:

— Има други кораби, които са с предимство, мадам. „Американска красавица“ трябва да изчака реда си. Не се тревожете — бе добавил веднъж американецът с обло лице, като съжали бледото ѝ, тъжно лице — няма да тръгнат без вас! Трябва да натоварят една пратка сребро от склада ми.

Тя дори бе попитала дали може да се качи веднага на борда и да чака там, но той със съжаление поклати глава.

— Боя се, че не, мадам. Има цял куп правила, нали разбирате. А и там, в океана, наистина става доста бурно. Няма да намерите нито една от тези малки лодки с веслата, която да иска да излезе от пристанището!

И така тя чакаше, прекарвайки повечето време в миниатюрната стаичка, която бе успяла да си намери в една от по-малките, порутени странноприемници, без да смее да отвори прозорците, заради миризмата от улицата долу и възможността да хване някоя заразна болест.

За щастие странноприемницата можеше да се похвали с малък заграден двор с няколко маси и стола — всичките различни. Но тук навън бе приятно, когато слънцето не напичаше точно отгоре и изкривените палми правеха малко сянка. Тя постоянно си поръчваше оранжада и никога не забравяше да предупреди келнера първо да превари водата.

Понякога, в някой особено ясен ден, се виждаше връх Оризаба, а белият сняг горе блестеше на слънцето. Красивият Оризаба — градчето, покрито с лозя, сгушено в подножието на върха; безгрижните дни; танците пред императора край басейна, осеян с лилии; безгрижните дни, когато тя се плъзгаше по повърхността на

живота, пълен със забавления; Агнес, с нейната бърливост и веселост и красивият Мигел, очарователният ѝ любовник, който бе накарал всичко това да рухне край нея...

Понякога Джини се питаше какво е станало с Мигел, като използваше спомена за него като талисман, за да не започне да мисли за Стив. Мигел бе в Керетаро с горкия Макс. Обръчът от хуаристи се затягаше все повече около тях. „Като плъхове в капан“, бе и казал Салвадор ликуващо в онзи ден, който сега изглеждаше толкова далеч. Какво щеше да стане с всички тях?

Джини вече се бе натъкнала на няколко души, които познаваше или си спомняше да е виждала по баловете и приемите, на които навремето ходеше почти всяка вечер в Мексико Сити. Тя безволево се оставяше да я въвлекат в компанията им, в почти жалките им опити да се забавляват нощем. Готови на всичко, само и само да се предпазят от депресията и напрежението, които идеха от безкрайното чакане. Месец март продължи да се точи. Тя чу от един новопристигнал, че генерал Маркес с една отбрана кавалерийска рота е успял да се измъкне от обсадата на Керетаро и е отишъл в Мексико Сити, за да събере подкрепления. Но източникът ѝ бе изкоментирал сухо:

— Кого ще намери? Онези уплашени политици, които са останали там, ще му кажат да се омиа бързо, да изчезва и да се опита да не пуска хуаристите в града.

Всеки път, когато ги чуваше да говорят за хуаристите, тя трепваше. Но все пак кой би си представил, че тя, близката приятелка на принцеса дьо Салм, някога сгодена за един френски капитан, а после любовница на полковник Мигел Лопес, всъщност бе омъжена за един от същите тези хуаристи, които мразеха толкова много?

Как можеше да спре да мисли за Стив? Тя се запита къде ли бе отишъл в онази сутрин, изоставяйки я толкова внезапно, толкова безсърдечно, без дори целувка за сбогом. И къде беше сега? Дали стоеше пред Пуебла, заедно с останалата част от армията на Порфирио Диас? Дали изобщо си бе направил труда да иде до имението? Дали бе прочел дългото писмо, което му бе оставила?

Когато океанът отразяваше смелата, тъмна синева на небето, тя си спомняше за очите му. Понякога блестящи от страст, а друг път студени като сапфири, когато бе ядосан. Като се опиташе да чете, споменът за лицето му изскачаше между страниците и не я напускаше.

Колко обичаше да усеща тъмната му, твърда коса под пръстите си! Спомни си с нея, че суровите черти на красивото му лице можеха да омекват, когато се усмихваше — когато наистина се усмихваше, а дълбоките гънки на бузите му и танцуващите светлинки в очите му изведнъж го караха да изглежда по-млад и по-малко далечен. Дали и той си мислеше за нея понякога? Дали щеше да му липсва?

„Всичко, заради което ме искаше, бе като забавление в леглото от време на време“ помисли си тя. „Някой, който да задоволи бързо желанието му, за да може отново да замине. Не, повече нямаше да мога да понеса да страдам и да продължавам да страдам! Така е най-добре. Ако ме иска, този път той ще трябва да дойде да ме потърси.“

Окайваше се за безсмислените си копнежи и невъзможни надежди. Той не я обичаше и никога не я бе обичал. Но тя бе достатъчно глупава, за да си мисли, че има нещо повече от обикновено желание в думите и действията му. „Няма да продължавам да си бия главата в стената повече“ каза си тя строго. И въпреки това, всичките ѝ приятели бързо забелязаха и казаха, че очарователната мадам Дюплеси не е весела, както обикновено, че изглежда бледа и уморена, сякаш не спи добре и че когато е отпусната, лицето ѝ има замислен и тъжен израз.

Понеже се бе уморила хората да я питат дали се чувства недобре и да отбелязват, че не е жизнерадостна, Джини си позволи да отвърне на настойчивите, любопитни увертюри на мисис Бакстър, американска вдовица от Бостън на средна възраст, която пътуваше със спътничката си.

Тъй като не разбираше и думица испански, мисис Бакстър бе чула Джини да си говори доста дружелюбно с малката прислужница, която чистеше стаите им в странноприемницата и на лицето ѝ веднага разцъфна една ослепителна усмивка, а леко изпъкналите ѝ очи заблестяха от любопитство.

— О, скъпа моя, извинете, че ви заговарям, без някой да ни запознае официално, но вие трябва да сте европейка! Нали говорите английски?

Като прикри усмивката си, Джини призна, че наистина е. От този ден нататък мисис Бакстър сякаш обсеби компанията ѝ, въпреки раздражението на няколко господата, които имаха същите намерения.

Тя засипа Джини с въпроси, без ни най-малко да се смущава от собственото си нагло любопитство. Млада американка, която се облича и говори като дама, сама тук? Мисис Бакстър веднага се назначи за неофициална придружителка на Джини, особено като успя да разузнае, че мадам Дюплеси бе и дъщеря на сенатора Уилям Брандън. Тя всъщност била срещала сенатора веднъж, още докато съпругът ѝ бил жив. Било по време на някакъв голям прием във Вашингтон. Я гледай, какво съвпадение! Изглеждаше още по-голямо съвпадение да открие, че мисис Бакстър всъщност била пасажерка на „Американска красавица“ и се канела да пътува чак до Калифорния, за да иде на гости на сина си и снахата в Сан Франциско. Тя призна, че е трябвало да плати огромна сума, за да я докарат до пристанището.

— Но все пак, скъпа моя, не можете да си представите какво вълнение има там! Аз получих ужасен пристъп на *mal de mer*, както и скъпата Софи — тя изобщо не можеше да ми помогне! И си казах: „Защо трябва да стоя на борда, когато имам идеалната възможност да видя нещо от Мексико? Особено в такива вълнуващи времена!“

Въпреки мърморенето на мисис Бакстър за условията за живот на кораба, тя се оплакваше още повече от стаята, която бе принудена да заема в този „третокласен хотел“ както се изрази тя. Била прекалено малка, прекалено мизерна, лошо мебелирана и разбира се, жегата била нетърпима. Все пак дамата някак оцеля и прояви жив интерес към многото приятели и почитатели на Джини.

Тя предпочиташе тъмния господин от юга, онзи мистър Франк — Джулиъс с очарователните маниери, пред дебелия и леко оплешивяващ белгийски банкиер, който бе определено твърде стар за Джини. Искаше да знае всичко за великото време, когато Максимилиан и Карлота са били с двора си в Чапултепек, за веселия живот в Мексико Сити, за красивата, но доста буйна принцеса дьо Салм.

Джини бе започнала да излиза малко по-късно от обикновено в малката градина на странноприемницата, понеже мисис Бакстър обичаше да става рано и обикновено се оттегляше в стаята си, когато слънцето станеше прекалено силно.

Понякога поръчваше да ѝ донесат вечерята навън, когато запалеха мъждукащите фенери, висящи на покритите с увивни растения стени. В тези случаи, въпреки факта, че мисис Бакстър неизменно присъстваше, обикновено имаше трима или четирима

господа, които също молеха за позволение да се присъединят към дамите. Франк Джулиъс, един от южните заселници в Кордоба и Бернар Бешо, белгиец с весело лице от „свитата на Карлота“, който се бе опитал да отглежда кафе и тютюн в Оаксака, докато армията на Диас не го бе прогонила — тези двамата бяха най-упоритите ѝ ухажори. Мосю Бешо бе доволен само да бъде в компанията на Джини и да се къпе в ослепителните ѝ усмивки от време на време, но мистър Джулиъс, тъмен и красив бивш полковник от армията на конфедерацията, искаше малко повече от усмивки. Тя го срещна за първи път, докато бе още с Мигел, а по-късно той бе един от гостите на императора, когато танцува край басейна в Халапийа онази нощ. Знаеше, че е била любовница на Мигел, а преди това — *petite amie* на граф Д'Арлинжан. Когато отблъсна доста смелите му настоявания, той ѝ заяви с усмивка, че може да чака — тя бе прекалено красива и обаятелна, за да остане сама.

— Да не би да ме молите да стана ваша любовница, мистър Джулиъс? — попита го остро Джини с вирната брадичка, а зелените ѝ очи светеха с опасен блясък.

— А ако е така, ще се съгласите ли? В момента не съм богат — продължи той, като не обърна внимание на ядното ѝ потропване с крак, — но пък не съм и беден. Имам намерение да си върна състоянието не след дълго.

— За бога! Какво ме интересува това? Уверявам ви, мистър Джулиъс, не си търся покровител!

Тя си мислеше, че гневът ѝ може да го прогони, но не стана така. Вниманието, усмивките и комплиментите му продължиха да са все така настоятелни.

Някои вечери играеха карти, пикет или вист, а веднъж дори и покер, след като мисис Бакстър си легна рано. Мъжете с удоволствие откриха, че очарователната дама играе толкова добре, колкото и всеки мъж.

Някои вечери мъжете наемаха една парцалива трупа мексикански музиканти, за да послушат малко музика. Естествено не можеха да свирят валс, но не спираха да молят Джини да потанцува и тя винаги отказваше, поклащайки глава.

Обаче една петъчна вечер, след като бе научила добрата новина, че „Американска красавица“ ще пусне котва в пристанището в

началото на следващата седмица, Джини най-накрая склони на непрестанните им молби. Нощта бе необичайно ясна и имаше дори пълнолуние, което съперничеше на бледата оранжева светлина на факлите. Музикантите свиреха La Paloma и някои други меланхолични мелодии и виното този път дори бе леко изстудено. Джини изпи твърде много, като се опита да запази веселото си настроение. Не спираше да си мисли: „Следващата седмица! Наистина ще си тръгна следващата седмица!“ и изведнъж Мексико ѝ се стори по-близък и роден, отколкото далечната Калифорния, която още не бе виждала. „Чудя се дали Салвадор се грижи за малкото имение — собствения ми, лично мой дом“ не спираше да се пита тя. „Чудя се как е Мария, дали е напълняла.“ Изведнъж вече не можеше да контролира мислите си.

— Жинет, няма ли да ни потанцуваш? Остават ни само няколко дни и край на приятните малки забавления тук — веселата усмивка на Бернар Бешо бе необичайно умолителна.

— Моля ви, ще бъде такава чест — добави Франк Джулиъс, а ръката му тайно докосна нейната.

Дори мисис Бакстър изведнъж добави молбите си:

— Наистина, трябва да ни направите това удоволствие, скъпа Джини! Сигурно танцувате божествено, щом сте танцувала за императора! Моля ви!

— Няма защо да се чувствате неудобно, мадам — включи се и мистър Ръдърфорд с кафявата коса и открито лице. — Виждате ли, ние сме почти единствените хора, останали тук навън.

— Става доста късно — рече Джини разсеяно, но те започнаха да вдигат наздравици в нейна чест.

— Ако не искате да танцувате за нас, защо не се престорите, че танцувате за любимия си? — прошепна Франк Джулиъс на ухото ѝ и тя се изчерви от раздражение. Шепотът му се бе разнесъл и мисис Бакстър го погледна втренчено с леко неодобрение.

— Е, добре тогава! — извика Джини гневно. — Поне ги накарайте да изсвирят нещо по-живо!

Може би ако танцуваше за тях, щяха да я оставят на мира и нямаше да се налага да слуша повече захаросаните намеци на мистър Джулиъс. Тя надигна чашата си с вино и я пресуши, без да обръща внимание на изненаданите им, радостни погледи и захвърли обувките

си. В известен смисъл това щеше да е сбогуването ѝ с Мексико, с всичкия му живот и смях, и всички спомени, които имаше тук!

Музикантите — една цигулка и две китари — окуражени от монетите, които им хвърлиха, започнаха да свирят бясно, но не испанското фанданго, а харабето на селяните и циганите.

Като излезе предизвикателно до малката, застлана с плочки част на двора, където стояха музикантите и като пренебрегна изненаданите им погледи, Джини защрака с пръсти, а после, когато ритъмът започна да навлиза в тялото ѝ, да отпуска мускулите ѝ и да изпраща кръвта по-бързо в слепоочията ѝ, тя затанцува.

Дори келнерите и двете прислужнички излязоха да я гледат, но тя не ги забеляза, също както не забелязваше и останалите на масата ѝ. Танцуваше за себе си, за Мексико, за изгубената си любов. Привлечени от плясканията и от виковете „оле“, още няколко души бяха започнали да излизат от малката гостна в странноприемницата. Една чужденка, която танцува като мексиканска циганка? Невероятно!

Косата ѝ започна да се изплъзва от фибите и тя я остави, като разпусна вълнистите си къдрици да падат свободно по раменете. Повдигна пола, показвайки глезените, си и после я остави да падне наелектризиращо. Очите ѝ бяха притворени. Отначало танцуваше бавно, а после по-бързо, докато страните ѝ запламтяха, а тялото ѝ лъсна от пот. Танцуваше така, както танцува жената за мъжа, устните ѝ бяха леко разтворени, докато се задъхваше, и малките ѝ бели зъби се виждаха. Ръцете ѝ бяха разперени, първо над нея, а после напред, умоляващо. И след това се превърна в изкусителка — жена, която почти обещаваше, но накрая нямаше да даде нищо.

— За кого танцуваш, зеленооката?

Думите бяха изговорени тихо, но тя ги чу над музиката, въпреки пулсирането на кръвта в слепоочията ѝ. Дръзки думи на нагъл зрител, но тя позна този леко подигравателен, нетърпелив глас. Винаги можеше да го чуе, независимо колко тихо говореше.

Притворените ѝ очи се отвориха рязко, и всичко сякаш спря, когато погледна в очите му.

— За теб, само за теб, Стив! — това бе всичко, което успя да прошепне, преди да се хвърли в обятията му.

— Знаеш ли, невъзможно момиче, че ме измъкна по средата на най-важната битка, която сме водили досега? Преприанах през невероятни трудности, докато се озова тук! Сега вече няма да имам никаква отпуса, докато не свърши войната.

Въпреки престорената рязкост в гласа му, тя бе в обятията му, помисли си Джини, и само това имаше значение. Той я обичаше, беше се върнал за нея. Сега вече можеше да издържи на всичко, дори на раздялата, с която отново я бе заплашил.

Бяха в стаята й. Тя можеше почти да се разсмее, като си спомни изненаданите, шокирани, а после и невярващи погледи по лицата на всички долу, като видяха как изведнъж полита в ръцете на един непознат, потънал в прах американец с набола брада, който я целуваше така, сякаш не можеше да спре. Какъв слисан вик бе надала мисис Бакстър, когато видя как той я вдига на ръце и я отнася! Само съжалението към чувствата на бедната жена я бяха накарали да извика през рамото на Стив:

— Моля ви, не се тревожете, това е моят съпруг!

Той се бе спрял само за да я попита навъсено коя е стаята й.

— И не ми казвай, че е на последния етаж. Цял ден съм пътувал и съм смъртно уморен!

След това я бе оставил на леглото, без да я пуска от обятията си и бе започнал отново да я целува.

Между целувките тя се опита да разбере:

— Но какво правиш тук? Как ме намери? Градът е толкова претъпкан! Получи ли писмото ми? — и накрая със задавен глас: — О, Стив! Мислех, че няма да дойдеш! Мислех, че не ме искаш!

— Какво трябва да направи един мъж, за да те убеди, ужасна, упорита дяволице! Да не искаш да падна на колене и да те моля да не ме напускаш? — той добави с променен глас: — Боже мой, мисля, че бих направил и това! Виждаш ли докъде си ме докарала? Би трябвало да те набия, както се постъпва с жени, които бягат от мъжете си! Точно

това заслужаваш, задето си заминала и си оставила само това нелепо писмо! Отидох право в имението, след като занесохме в щаба на Диас онова сребро, и вместо теб намерих само Салвадор. И след това, мадам, трябваше да се обърна и да се върна пак до щаба ни, защото ми бяха дали само двадесет и четири часа отпуска! Ако те бях срещнал някъде по пътя, щях да ти извия хубавото вратле!

Той наистина ѝ бе ядосан, въпреки факта, че сякаш не можеше да спре да я докосва. Бе препускал, за да я види колкото се може по-бързо, спирайки единствено за да смени конете, само за да открие, че си е заминала. И тогава, като застана там, загледан в писмото ѝ, цялото замазано от сълзи, той призна поражението си. Обичаше я. Откри, че ако я загуби сега, никога няма да успее да си я върне и тази мисъл му бе непоносима.

През целия път дотук се бе молил — той, който никога не правеше това — корабът, с който тя се канеше да отплава, да не е заминал. Бе проклетел нея, Бишоп, собствения си инат и характера си. И накрая, когато най-сетне я намери, след като бе обиколил половината хотели в тоя скапан град, тя танцуваше! Това бе първият път след сватбената им нощ, когато я виждаше да танцува. И ако тогава тя само се учеше, сега бе великолепна! Как бе оставил жена като нея да се изплъзне от погледа му?

Тя се бе притиснала към него, както винаги, а страните ѝ бяха все още румени и мокри от сълзи. Беше цялата в пот и дори косата ѝ бе влажна.

— По дяволите, Джини! Защо в мига, в който те погледна и вече те желая? Преоблечи се!

Той започна сам да сваля дрехите ѝ, като ръмжеше ядосано, че трябва да се върне в Пуебла до дванадесет часа. Но когато Джини се надигна да стане от леглото, той отново я бутна обратно, навеждайки се над нея.

— Стив! Нали ми каза да се преоблека!

— Не исках да кажа на секундата и ти много добре го знаеш! — той започна да се съблича, като захвърляше дрехите си и ѝ се хилеше. — Знаем, че съм мръсен, потен и не съм се бръснал, но най-добре ще е да свикнеш с това. В армията невинаги имаме време за приятните задължения. И след като стигнем до Пуебла, отново ще има вървене,

вървене, вървене — този път до Мексико Сити. Надявам се, че краката ти са силни като едно време.

Тя почти не можеше да повярва на ушите си, а очите ѝ се разшириха и заблестяха в полумрака като две зелени пламъчета.

— Наистина ли искаш да кажеш... О, Стив! Нима ще ме вземеш със себе си?

— За какво мислиш, че говоря? Да не мислиш, че мога да ти имам доверие далеч от погледа ми? — той се приближи и се надвесил над нея, облегнат на лакти, загледан в лицето ѝ. — Боя се, че не мога да ти предложа кой знае какво точно сега, скъпа! Не и докато не превземем Мексико и Хуарес влезе в града с черната си карета. Ти ще трябва да си готова да бъдеш малката ми *soldadera*. Ще трябва да готвиш и да караш каруцата с багажа, да переш дрехи, както и да се грижиш за другите ми нужди! — той приближи уста до ухото ѝ и леко го ухапа. — И нека те предупредя отсега, ако някога те хвана да се заглеждаш, по когото и да е, ще те спускам от бой! Най-добре не забравяй, че си ми жена и принадлежиш само на мен!

Тя го придърпа по-близо, усещайки как телата им се сливат и стават едно. И сега, най-накрая, той започна да я целува нежно и да шепне думите, които толкова бе копняла да чуе.

— Джини, красивата ми зеленоока лисичка, ти ме подлуди още откакто те видях за първи път! Не усети ли с женската си интуиция, че те обичах? Че винаги съм те обичал?

Той ѝ прошепна на испански, като заличи всички останали любовни думи, които някога бе чувала:

— Джини, *mi alma, mi vida, amada mia...*

И тя знаеше, че всичките ѝ спомени в бъдеще щяха да започват от този миг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.